

พระบุตรของพระเจ้า
อรรถาธิบายแบบทีละข้อ
เกี่ยวกับ
ข่าวประเสริฐที่เรียบเรียงโดยยอห์น

โดย
จอห์น อาร์. ไรซ์
ผู้ก่อตั้ง THE SWORD OF THE LORD

บทนำ

มิตรสหายหลายท่าน ซึ่งได้อ่านอรรถาธิบายของผมเกี่ยวกับหนังสือมัทธิว, ลูกา, กิจการ, จดหมายฝากถึงชาวโครินธ์, และปฐมกาล ได้ถามว่า “เมื่อไรอาจารย์จะมีอรรถาธิบายเกี่ยวกับข่าวประเสริฐของยอห์น?” ผมเคยถอยฉากจากการเขียนอรรถาธิบายเล่มนี้ เพราะว่าข่าวประเสริฐของยอห์นไม่ได้มีเนื้อหาเป็นการเล่าเรื่องราวมากเท่ากับข่าวประเสริฐอีกสามเล่มที่เหลือ โดยกล่าวถึงแค่เหตุการณ์ต่าง ๆ ในช่วงประมาณยี่สิบวันในชีวิตของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก แต่มีการพูดถึงเรื่องจริงจังและหนักมาก ๆ โดยพระผู้ช่วยให้รอดเอง เพราะมีนัยหมายในการเทศนาเยอะมาก พร้อมกับหน้าที่บรรณาธิการแก่กว่าสามแสนครั้งเรือนที่ THE SWORD OF THE LORD ไปถึงทุกสัปดาห์ พร้อมกับนัยหมายในการเทศนาข้างนอกทุกสัปดาห์ พร้อมกับการถ่ายทอดทางวิทยุรายสัปดาห์ผ่านทางหลายสถานี และไปรษณีย์มหาศาล ผมเคยสงสัยว่าผมจะหาเวลาและมีความสามารถที่จะเขียนอรรถาธิบายนี้ได้ไหม

แต่พร้อมกับหน้าที่อันหนักอึ้งก็มีการทดลองอยู่เสมอที่จะเริ่มมีทัศนคติแบบเป็นกิจวัตรและขอไปที่ไหนที่จะรักษาความร้อนรนในการเฝ้าเดี่ยวให้อุ่นอยู่เสมอซึ่งเราจำเป็นต้องมีในการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ ฉะนั้นผมจึงพยายามเป็นประจำที่จะรักษาไว้ซึ่งการเฝ้าเดี่ยวส่วนตัวและการศึกษาพระคัมภีร์ โดยอธิษฐานขอองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่จะทรงรักษาใจของผมให้อบอุ่นอยู่เสมอ

ครั้งหนึ่งเมื่อผมเคยรู้สึกว่าจะตัวเองเริ่มที่จะท้อเล็กน้อยในฝ่ายวิญญาณเพราะกำหนดการเทศนาที่มากมายขนาดนั้น ผมก็เริ่มต้นเขียนอรรถาธิบายเกี่ยวกับข่าวประเสริฐของมัทธิว ในช่วงต้นปีสามสิบ เมื่อคนกลุ่มหนึ่งซึ่งรวมถึง Drs. W. B. Riley, T.T. Shields, และ J. Frank Norris ไม่พอใจกับ International Sunday School Lessons พวกเขาจึงวางแผนบทเรียนอันใหม่ซึ่งครอบคลุมพระคัมภีร์ทั้งเล่มในหลักสูตรยาวห้าปี ผมถูกขอให้เตรียมความเห็นเกี่ยวกับบทเรียนสำหรับผู้สอนกว่า 300 คนใน First Baptist Church of Fort Worth และสำหรับคนอื่น ๆ อีกหลายร้อยคนผู้ซึ่งเรียนบทเรียนพระคัมภีร์ทางไปรษณีย์แบบสัปดาห์ต่อสัปดาห์

ผมได้ทำงานหนักห้าปีจนจบพระคัมภีร์ทั้งเล่ม พร้อมกับความเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับทุกบทและทุกข้อพระคำที่สำคัญ จากนั้นผมก็กลับไปดูหมายเหตุต่าง ๆ ของผมเกี่ยวกับหนังสือมัทธิวและพร้อมกับการศึกษาค้นคว้าแบบละเอียด ขยายความมันออกเป็นอรรถาธิบายที่ชื่อว่า, *The King of the Jews* จากนั้นผมได้พบว่าตัวเองอดมไปด้วยความคิดมากมายและพระคำหลายตอนที่เรียกร้องให้ผมอธิบาย

ต่อมาอีก ผมได้จัดเตรียมอรรถาธิบายเกี่ยวกับหนังสือกิจการ, *Filled With the Spirit*; จากนั้นก็อรรถาธิบายเกี่ยวกับหนังสือลูกา, *The Son of Man*; และเกี่ยวกับจดหมายถึงชาวโครินธ์, *The Church of God at Corinth*; และจากนั้นก็อรรถาธิบายเกี่ยวกับหนังสือปฐมกาล, *“In the Beginning...”*

ผมไม่เคยคิดที่จะเตรียมอรรถาธิบายเกี่ยวกับหนังสือยอห์น แต่คืนหนึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงปลุกผมให้ตื่นขึ้นมาตอนตี 2 และผมก็ไปที่โต๊ะเขียนหนังสือของผมในห้องพักโมเต็ล และใช้เวลาสองชั่วโมงในการศึกษาค้นคว้าบทที่หนึ่งแบบละเอียด มันช่างไพเราะจริง ๆ! จากนั้นผมก็ตัดสินใจว่าผมต้องเขียนอรรถาธิบายเกี่ยวกับข่าวประเสริฐเล่มนี้เช่นกัน

ข่าวประเสริฐของยอห์นถูกเขียนโดยอัครทูตยอห์นผู้ซึ่งระบุตัวเองว่าเป็นสาวกคนหนึ่งที่อิงแนบพระ
ทรงของพระเยซู สาวกผู้นั้นที่พระเยซูทรงรัก เขากล่าวว่า “สาวกคนนี้แหละ ซึ่งเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้ และได้
เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ และเราทั้งหลายทราบว่าคำพยานของเขาเป็นความจริง” (ยอห์น 21:24) มันถูกเขียนขึ้นหลังจาก
จากข่าวประเสริฐสามเล่มที่มีเนื้อหาเหมือนกัน: มัทธีว, มาระโกและลูกา ถูกเขียนขึ้นนำประมาณปี 90 ยากอบ
พี่ชายของยอห์นถูกกษัตริย์เฮโรดฆ่าตาย ตามที่เราอ่านในกิจการ บทที่ 12 มีการอ้างอิงมากมายในเหล่าบิดาค
ริสตจักรที่บ่งบอกว่ายอห์นไปที่เมืองเอเฟซัสในเวลาต่อมาและเขารับนางมารีย์ไปอยู่ด้วยที่นั่น เขาถูกเนรเทศไป
อยู่เกาะปัทมอสภายใต้รัชกาลของจักรพรรดิโดมิเทียนและเขาเขียนหนังสือวิวรณ์ที่นั่นและได้รับการปล่อยตัว
ประมาณเวลาที่จักรพรรดิทราจันเริ่มครองราชย์ในปี 98

แน่นอนที่เราเชื่อว่าข่าวประเสริฐของยอห์นได้รับการคล้อยตามด้วยคำ: “พระคัมภีร์ทุกตอนถูก
ประทานให้โดยการคล้อยตามของพระเจ้า” นั่นคือ พระคัมภีร์ทุกตอน “ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” 2 ทิ
โมธี 3:16 กล่าว และตลอดทั้งเล่ม ข่าวประเสริฐของยอห์นก็ถูกเขียนราวกับว่ามันเป็นพระวจนะของพระเจ้า
จริง ๆ ยอห์นอ้างว่าตนให้คำพูดยาว ๆ ที่ยกมาจากพระเยซูและจากผู้อื่นแบบคำต่อคำ ยอห์นไม่ใช่ผู้แต่ง เขา
เป็นผู้จดบันทึก พระเจ้าทรงเป็นผู้แต่ง

ข่าวประเสริฐของยอห์นแตกต่างเยอะจากข่าวประเสริฐอีกสามเล่มที่มีเนื้อหาเหมือนกัน พวกมันถูก
เขียนขึ้นหลายปีก่อนหน้านั้น พวกมันให้รายละเอียดมากกว่าเกี่ยวกับชีวิตของพระคริสต์ รายละเอียดบางอย่าง
เหล่านี้ถูกทวนซ้ำในข่าวประเสริฐของยอห์นแต่หลายเรื่องไม่ถูกเล่าซ้ำ ข่าวประเสริฐสามเล่มที่มีเนื้อหาเหมือน
กันได้เล่าเกี่ยวกับหญิงคนหนึ่งผู้ซึ่งชโลมพระเยซูด้วยน้ำมันหอมไม่นานก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ แต่
ยอห์น 11:2 บอกเราว่า “มารีย์ผู้นี้คือผู้ซึ่งชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยน้ำมันหอม และเช็ดพระบาทของ
พระองค์ด้วยผมของเธอ ผู้ซึ่งน้องชายของเธอคือ ลาซารัส กำลังป่วยอยู่” เมื่อเรื่องของลาซารัสและมารีย์และ
มารธาจะถูกเล่า เมื่อนั้นก็ระบุตัวว่าเป็นผู้หญิงคนนี้ นางไม่เคยถูกเอ่ยชื่อก่อนหน้านั้นในข่าวประเสริฐอีกสามเล่ม
ที่เหลือ

ข่าวประเสริฐสามเล่มที่มีเนื้อหาเหมือนกันใช้วิธีแบบคนยิวในการนับเวลา ยกตัวอย่างเช่น มาระโก
15:25 บอกเราว่าพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนประมาณชั่วโมงที่สาม นั่นเป็นเวลา 9:00 น. ในตอนเช้า สาม
ชั่วโมงหลังจากตะวันขึ้น ลูกา 23:44 บอกเราว่ามันเป็นเวลาเที่ยงวัน: “ประมาณชั่วโมงที่หก” เมื่อความมืด
ปกคลุมแผ่นดินโลกและท้องฟ้า “จนถึงชั่วโมงที่เก้า” นั่นคือ พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนตอน 9:00 น. ในตอน
เช้าและตอนเที่ยงท้องฟ้าก็เริ่มมืดและความมืดนั้นคงอยู่ต่อไปจนถึง 3:00 น. ในตอนบ่ายตามการนับเวลาแบบ
ของเรา

แต่ยอห์นนับเวลาตามวิธีการของพวกโรมัน นั่นคือ นับตั้งแต่เที่ยงคืน บัดนี้กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายแล้ว
พวกยิวถูกกระจัดกระจายไปทั่วโลกแล้วและบัดนี้ทุกคนคงต้องนับเวลาตามแบบของพวกโรมันซึ่งเป็นที่ยอมรับ
ฉะนั้นยอห์น 19:14 จึงบอกเราว่าในตอนเช้าตรู่ เมื่อพระเยซูทรงถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าปลาตและเขากล่าวแก่
คนเหล่านั้นว่า “ดูเถิด กษัตริย์ของท่านทั้งหลาย” มันก็เป็นเวลา “ประมาณชั่วโมงที่หก” นั่นคือ มันเป็นเวลา
ประมาณ 6:00 น. ในตอนเช้าซึ่งนับตั้งแต่เที่ยงคืน ตามที่พวกโรมันนับ และตามที่เรานับ

การเน้นหนักในข่าวประเสริฐของยอห์นอยู่ที่เรื่องความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ มัทธีวเขียนเกี่ยวกับพระเยซูในฐานะกษัตริย์ของพวกยิว, มาระโกเขียนเกี่ยวกับพระองค์ในฐานะผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อและทนทุกข์, ลูกาเขียนเกี่ยวกับพระองค์ในฐานะบุตรมนุษย์, มนุษย์ผู้เป็นต้นแบบ ยอห์นเขียนเกี่ยวกับพระองค์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า และตลอดทั้งเล่มมีการเน้นหนักอยู่ตรงคำสอนที่ว่าพระเยซูทรงเป็นหนึ่งในเดียวกับพระบิดา, พระบิดาทรงทรงให้สิ่งสารพัดอยู่ที่อำนาจของพระองค์แล้ว, ไม่มีทางที่จะถวายเกียรติพระบิดาโดยที่คน ๆ นั้นไม่ถวายเกียรติพระบุตร, ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาเว้นไว้โดยทางพระเยซู ฯลฯ

และฉะนั้นการเน้นหนักเรื่องพระวิญญานบริสุทธิ์ในหนังสือยอห์นจึงเน้นที่พระวิญญานบริสุทธิ์มากกว่าผู้ซึ่งจะเสด็จมาเป็นตัวแทนของพระเยซูในฐานะ “ผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่ง” นั่นคือ ผู้หนึ่งที่เป็นแบบเดียวกัน, ผู้หนึ่งที่ถูกเรียกให้มาอยู่เคียงข้างเพื่อที่จะช่วยเหลือ พระเยซูจะทรงจากไปแล้ว; พระวิญญานจะเสด็จมาแทนและจึงสถิตอยู่ภายในร่างกายของคริสเตียนทั้งหลาย และพระเยซูตรัสในยอห์น 14:17 เกี่ยวกับพระวิญญานบริสุทธิ์นี้ว่า “เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลาย” (ก่อนการตรึงกางเขนนั้น) และ “จะประทับอยู่ในท่านทั้งหลาย” (หลังจากการคืนพระชนม์ของพระคริสต์)-การเน้นเรื่องพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงสถิตอยู่ภายใน และฉะนั้นในยอห์น 20:19-22 เราพบว่าในวันแห่งการคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูเสด็จมาระบายลมหายใจบนเหล่าสาวกและบอกพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญานบริสุทธิ์เถิด” การสถิตอยู่ภายในของพระวิญญานบริสุทธิ์มาในวันนั้นที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตาย อย่างไม่ต้องสงสัย

คำสอนเดียวกันถูกให้ไว้ในยอห์น 7:37-39:

“ในวันสุดท้าย วันใหญ่แห่งเทศกาลเลี้ยงนั้น พระเยซูทรงยืนและร้อง โดยตรัสว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย จงให้ผู้นั้นมาหาเราและดื่มน้ำ ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘จากภายในผู้นั้น บรรดาแม่น้ำแห่งน้ำประคอบด้วยชีวิตจะไหลออกมา’” (แต่พระองค์ตรัสสิ่งนี้เรื่องพระวิญญาน ซึ่งคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ ด้วยว่าพระวิญญานบริสุทธิ์ยังไม่ถูกประทานให้ เพราะพระเยซูยังมีได้รับสง่าราศี)

บัดนี้เราทราบว่ามีกรบอกเป็นนัยตรงนี้อย่างชัดเจนว่าพระวิญญานบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตอยู่ภายในควรที่จะไหลล้นออกมาดุจแม่น้ำสายหนึ่งแห่งฤทธิ์เดชและพระพร และเมื่อพระเยซูทรงระบายลมหายใจบนเหล่าสาวก พระองค์ก็ตรัสว่า “...พระบิดาของเราทรงส่งเรามาแล้วฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น”

แต่การเน้นหนักอยู่ที่การสถิตอยู่ภายในของพระวิญญานบริสุทธิ์และหน้าที่ของพระองค์ในการเป็นตัวแทนของพระเยซูในฐานะผู้ปลอบประโลมใจนั้น, ผู้ชี้ทางนั้น, ผู้สอนนั้น, ผู้หนึ่งซึ่งเตือนใจเราให้ระลึกถึงสิ่งสารพัดที่พระเยซูจะตรัส; พระวิญญานบริสุทธิ์ในฐานะตราประทับและมัดจำแห่งความรอดของเรา

อย่างไรก็ตาม ในข่าวประเสริฐของลูกา ซึ่งเน้นพระเยซูในฐานะมนุษย์ต้นแบบ ก็มีกล่าวเยาะมากกว่าเกี่ยวกับการประทานฤทธิ์เดชจากเบื้องสูง เราจึงถูกบอกว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ และเอลีซาเบธและเศคาริยาห์ พระเยซูทรงบอกที่เมืองนาซาเร็ธว่าบัดนี้อิสยาห์ 61:1 ก็สำเร็จจริงแล้ว พระองค์ทรงรับการเจิมให้เทศนา และลูกา 11:13 มีคำอุปมาเกี่ยวกับเพื่อนคนหนึ่งซึ่งแสวงหาขนมปังฝ่ายสวรรค์เพื่อสหายคนหนึ่งและมีพระสัญญาอันนั้นของลูกา 11:11-13, “...พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะประทานพระวิญญานบริสุทธิ์แก่คนเหล่านั้นที่ขอจากพระองค์มากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าใด” และมีการเน้น

ในลูกา 24:49 ว่าพวกสาวกซึ่งเริ่มต้นที่จะทำตามพระบัญชาอันยิ่งใหญ่แล้ว ควรที่จะ “คอยอยู่...จนกว่าท่านทั้งหลายจะประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน”

โอ เราต้องการข่าวประเสริฐทั้งสิ้น

ข่าวประเสริฐของยอห์นถูกเขียนขึ้นเพื่อพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ ตามที่ยอห์น 20:30, 31 กล่าวว่า “และแท้จริงมีหมายเหตุอื่น ๆ อีกหลายประการที่พระเยซูได้ทรงกระทำต่อหน้าพวกสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้ถูกเขียนไว้ในหนังสือนี้ แต่สิ่งเหล่านี้ได้ถูกเขียนไว้ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะมีชีวิตโดยทางพระนามของพระองค์”

ผมรู้สึกเป็นหนี้และซาบซึ้งจริง ๆ สำหรับความช่วยเหลือจาก *Bible Lectures on John* โดยมิตรที่รักยิ่งท่านหนึ่ง, Dr. H.A. Ironside ผู้ล่งลับ; อรรถาธิบายแบบเผ่าเดี่ยวเกี่ยวกับหนังสือยอห์นโดย Dr. J. C. Macaulay ผู้ซึ่งเคยเป็นศิษยาภิบาลของผมและกรุณาเซ็นชื่อให้ผมในหนังสือชุดสองเล่มของเขา; Dr. W. B. Riley สหายที่รัก และความเห็นทั้งหลายของเขาเกี่ยวกับหนังสือยอห์น ในหนังสือชุด 40 เล่มของเขา *The Bible of the Expositor and Evangelist*; และ Matthew Henry, อรรถาธิบายของ F. B. Meyer เกี่ยวกับหนังสือยอห์น; August Van Ryn's *Meditations in John*; และ Dr. Herschel Ford กับ *Simple Sermons From the Gospel of John* ของเขา ซึ่งผมพบว่าอบอุ่นและมีประโยชน์มาก อาจมีอรรถาธิบายเล่มอื่น ๆ อีกเป็นโหลเกี่ยวกับข่าวประเสริฐของยอห์นซึ่งบางครั้งผมอ้างอิงแต่ไม่ได้ยกมาจากเล่มใด

ผมได้หมายเหตุอรรถาธิบายประมาณยี่สิบหกเล่มเกี่ยวกับข่าวประเสริฐของยอห์นบนชั้นหนังสือของผม แต่อรรถาธิบายเล่มนี้ได้ถูกเขียนขึ้นโดยมีการรอคอยพระเจ้าอย่างจริงจังและตรวจสอบและแสวงหาความหมายที่ครบถ้วนที่สุดจากพระวจนะเองเป็นหลัก

โอ ขอพระเจ้าทรงโปรดเมตตาอย่ามึนให้กับความอูตสาหะนี้และทำให้อรรถาธิบายเล่มนี้เป็นพระพรแก่คนเป็นอันมาก และขอให้มันสำแดงพระคริสต์ออกมาในอำนาจและฤทธิ์เดชของพระองค์

แต่เราต้องเตือนความจำคุณว่าแผนการแห่งความรอดถูกกล่าวถึงในข่าวประเสริฐของยอห์นบ่อยครั้งกว่าและชัดเจนกว่าที่อื่นใดในพระคัมภีร์ เราเชื่อเช่นนั้น มันถูกระบุชัดเจนในยอห์น 1:12; ยอห์น 3:15, 16, 18, 36; ยอห์น 5:24; ยอห์น 6:37, 40, 47 ทุกคนที่อยากชนะจิตวิญญาณทั้งหลายต้องยอมให้การแน่นซำ ๆ นี้กลายเป็นของตัวเอง ผู้ที่เชื่อวางใจในพระคริสต์ พึงพาพระองค์เพื่อรับความรอด ก็มีชีวิตนิรันดร์ กลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า และบังเกิดใหม่แล้ว

จอห์น อาร์. ไรซ์

1976

ข่าวประเสริฐที่เรียบเรียงโดยยอห์น

อรรถาธิบายแบบทีละข้อ

ยอห์น 1

ข้อ 1, 2:

1:1 ในเริ่มแรกนั้นพระวาเททรงเป็นอยู่แล้ว และ
พระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาเททรง
เป็นพระเจ้า

1:2 พระองค์นั้นเองทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับ
พระเจ้า

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้านิรันดร

“ในเริ่มแรกนั้น” (ข้อ 1) นั่นคือ ในการเริ่มต้นของจักรวาลนี้และก่อนหน้านั้น สามคำแรกในบทนี้เป็นสามคำแรกเหมือนกับในปฐมกาล และพระคำห้าข้อแรกนี้พูดถึงเวลาและเหตุการณ์เดียวกันกับบทแรกของปฐมกาล พระเยซูเองทรงอยู่ที่นั่นและทรงมีส่วนในการเนรมิตสร้าง เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “จงให้เราสร้างมนุษย์” (ปฐมก. 1:26) พระองค์ก็ทรงรวมถึงพระองค์เอง พระเยซู และพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคำว่า “พวกเรา” นั้น พระเยซูทรงมีอายุพอ ๆ กับพระเจ้าพระบิดา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์จึงกล่าวได้ว่า “ก่อนอับราฮัมได้บังเกิดมานั้น เราก็คืออยู่แล้ว” (8:58) พระองค์ทรงเป็น “ผู้ทรงเจริญด้วยวัยวุฒิ” ของดาเนียล 7:9, 10 ผู้ทรงมีพระเกศาเหมือนขนแกะ พระคำตอนนั้นบอกเล่าเกี่ยวกับพระองค์ผู้หนึ่งที่ครอบครองและพิพากษา; และการพิพากษาทั้งสิ้นถูกมอบไว้กับพระบุตรแล้ว เมื่อพระเยซูทรงรักษาหญิงผู้หนึ่งในทางกายภาพมีอายุมากกว่าพระองค์ หญิงผู้หนึ่งที่ตกเลือดมาสิบสองปีแล้ว พระองค์ก็ทรงเรียกนางว่า “ลูกสาวเอ๋ย” (มธ. 9:22; มก. 5:34; ลก. 8:48) พระองค์ทรงอายุมากกว่ามนุษย์คนใด พระองค์ทรงเป็นพระเจ้านิรันดร ฉะนั้นพระองค์จึงทรง “อยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า” (ข้อ 2) ไม่ว่าพระเจ้าทรงอยู่ที่ไหนก็ตามก่อนการเนรมิตสร้าง พระคริสต์ก็ทรงอยู่ที่นั่นกับพระองค์

Herschel Ford เตือนใจเราว่า:

ดูสิว่าตอนต้นของข่าวประเสริฐของยอห์นแตกต่างจากข่าวประเสริฐอีกสามเล่มอย่างไร มัทธิวขึ้นต้นโดยการให้ลำดับพงศ์พันธุ์ของพระคริสต์แก่เรา จากนั้นก็เล่าเรื่องการปฏิสนธิและการประสูติของพระองค์ มาระโกขึ้นต้นโดยการเล่าเรื่องการรับบัพติศมาของพระคริสต์จากยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาตอนอายุสามสิบปี ลูกาขึ้นต้นเรื่องราวของเขาเกี่ยวกับพระเยซูโดยเล่าเรื่องคำประกาศเกี่ยวกับการประสูติของพระองค์ จากนั้น เพราะเขาเป็นแพทย์ เขาจึงให้รายละเอียดเกี่ยวกับการประสูตินั้น แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่กับยอห์น เขาย้อนไปถึงเมื่อแรกเริ่มนั้นเลย เขาย้อนไปถึงนิรันดรกาลในอดีต และนำเสนอพระคริสต์ ไม่ใช่ในฐานะทารกน้อยในรางหญ้า แต่ในฐานะพระภาคที่สองของตรีเอกานุภาพนั้น ผู้ทรงสถิตอยู่กับพระเจ้าพระบิดาเป็นนิรันดร

พระคริสต์ทรงเป็นพระวาเท

เรามีคำเรียก “พระวาเท” สามครั้งในพระคำข้อแรกนี้ เห็นได้ชัดว่ามันเป็นชื่อหนึ่งของพระเยซูคริสต์

เจ้า พระองค์ทรงเป็น “พระวาหะ” ของพระเจ้า, การเปิดเผยของพระเจ้า, การสำแดงของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่เข้าหามนุษย์โดยการกลายเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ช่วยมนุษย์ให้รอด พระองค์จึงทรงเป็นการเปิดเผยและการสำแดงของพระเจ้า

Dr. Scofield กล่าวว่า “คำเรียกภาษากรีกนี้มีความหมายว่า (1) ความคิดหรือแนวคิดหนึ่ง; (2) การแสดงออกหรือการเอ่ยความคิดเห็นออกมา”

มันเหมาะสมแล้วที่คำเรียกเดียวกันนี้ถูกใช้สำหรับพระคริสต์และพระคัมภีร์ ทั้งพระคริสต์และพระคัมภีร์คงอยู่ชั่วนิรันดร์ พระคริสต์ได้ทรงอยู่ “ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า” และมีกล่าวไว้เกี่ยวกับพระวาระของพระคัมภีร์ว่า “พระวาระของพระองค์ตั้งมั่นคงอยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์ โอพระเยโฮวาห์เจ้าข้า” ก่อนที่พระเจ้าทรงให้หลายคนที่พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้มาตั้งแต่ก่อนพวกเขาเกิดเพื่อเขียนส่วนต่าง ๆ ของพระคัมภีร์ (อสย. 49:1, 2; ยรม. 1:4, 5) พระองค์ก็ทรงให้มันถูกบันทึกไว้ในสวรรค์ และในทุกกรณี พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมผู้จดบันทึก คำศัพท์ของเขา สภาพการณ์แวดล้อมของเขา และประธานถ้อยคำเหล่านั้นแก่เขาซึ่งถูกกำหนดไว้ก่อนแล้วและถูกจดไว้แล้วในสวรรค์ ความคิดนี้ถูกทวนซ้ำในเพลงสดุดี 119:152, “เกี่ยวกับบรรดาพระโอวาทของพระองค์นั้น ข้าพระองค์ทราบแล้วตั้งแต่สมัยโบราณว่า พระองค์ทรงตั้งพระโอวาทเหล่านั้นไว้เป็นนิรันดร์” มันถูกทวนซ้ำในข้อ 160, “พระวาระของพระองค์เป็นความจริงตั้งแต่แรกเริ่ม และคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ทุกข้อดำรงอยู่เป็นนิรันดร์”

ไม่มีใครได้รับความรอดได้โดยปราศจากพระคริสต์ และไม่มีใครได้รับความรอดได้โดยปราศจากพระวาระ, ข่าวประเสริฐ, ไม่ว่าคนจะอ่านมันหรือได้ยินมันหรือถอดความมัน “ข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า อันนำไปสู่ความรอด” (รม. 1:16)

เปาโลได้รับการดลใจให้เขียนไปถึงชาวโครินธ์เกี่ยวกับ “ข่าวประเสริฐ...โดยข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านได้รับความรอดด้วย” นั่นคือ “...ว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:3, 4) เพลงสดุดี 19:7 กล่าวว่า “พระราชาบัญญัติของพระเยโฮวาห์นั้นดีพร้อม ฟันฟุจิตใจ” 1 เปโตร 1:23 กล่าวว่า “โดยได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากเมล็ดที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากเมล็ดอันไม่รู้เปื่อยเน่า โดยพระวาระของพระเจ้า ซึ่งมีชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” และเราถูกถามคำถามที่ชัดเจนนั้นในโรม 10:14, “และเขาทั้งหลายจะเชื่อในพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขายังไม่เคยได้ยินอย่างไรได้” ฉะนั้นพระคริสต์และข่าวประเสริฐเกี่ยวกับพระองค์จึงมีความสำคัญทั้งคู่ต่อความรอด

ผู้หว่านข่าวประเสริฐทราบดีว่า “เมล็ดพืชนั้นคือพระวาระของพระเจ้า” (ลูกา 8:11) และนั่นเป็นความหมายของเพลงสดุดี 126:6, “คนที่ออกไปและร้องไห้ โดยหิ้วเมล็ดพืชอันมีค่า จะมาอีกอย่างไม่ต้องสงสัยด้วยความชื่นบาน โดยนำบรรดาฟ่อนข้าวของเขามาพร้อมกับเขา” แต่พระวาระแห่งข่าวประเสริฐ ซึ่งถูกรับไว้และถูกเชื่อ, “พระวาระที่ถูกฝังลงไปอย่างถาวรนั้น” ของยากอบ 1:21, ก็กลายเป็นหรือก่อให้เกิด “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27)

พระคริสต์ทรงเป็นมนุษย์และพระเจ้า พระคัมภีร์ก็เช่นกัน แต่มารีย์เป็นผู้รับแบบตัดสินใจเลือกไม่ได้

โดยความเชื่อในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เธอไม่มีทางเลือกในการสร้างอุปนิสัยหรือบุคลิกภาพของพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าทั้งตัวและมนุษย์ที่รับบาปทั้งตัว ฉะนั้นคนเหล่านั้นที่เขียนพระคัมภีร์จึงไม่สามารถเลือกคำหรือความคิดของพระคัมภีร์ได้ ด้วยว่า “ทุกคำ...ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” พระเยซูตรัสไว้ในมัทธิว 4:4 และการเปิดเผยนั้นถูกทำให้ไว้และพระคัมภีร์ก็ถูกเขียน, “ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน” (1 คร. 2:13)

ฉะนั้นพระคริสต์และพระวาระของพระเจ้าจึงตั้งอยู่หรือพึ่งครั้นไปด้วยกัน ไม่มีผู้ใดที่ปฏิเสธพระคัมภีร์ในฐานะพระวาระของพระเจ้าจะสามารถเชื่อวางใจพระคริสต์ในฐานะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้ การปฏิเสธอันหนึ่งเท่ากับปฏิเสธอีกอัน; การละอายใจเพราะอันหนึ่งก็เท่ากับละอายใจเพราะอีกอัน พระเยซูตรัสไว้ในมาระโก 8:38, “เหตุฉะนั้น ผู้ใดก็ตามที่จะมีความละอายใจเพราะเรา และเพราะบรรดาถ้อยคำของเราในช่วงอายุที่เล่นซู้ และทำบาปนี้ บุตรมนุษย์ก็จะมี ความละอายใจเพราะผู้นั้นด้วย เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระบิดาของพระองค์ พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ที่บริสุทธิ์”

โอ้โฮ พระคัมภีร์แสนมหัศจรรย์และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแสนมหัศจรรย์ เป็นนิรันดร์และมาจากสวรรค์ทั้งคู่!

ผมอาจประกาศพระคริสต์ได้แย่มาก ๆ หรือผมอาจแปลพระวาระของพระองค์ไม่ได้เรื่อง แต่ความจริงอันเรียบง่ายก็คือว่า ทั้งพระคัมภีร์และพระคริสต์เป็นพระวาระนิรันดร์ของพระเจ้า

ข้อ 3:

1:3 สิ่งสารพัดได้ถูกสร้างขึ้นมาจากพระองค์ และ มาในสิ่งที่ได้ถูกสร้างขึ้นมานั้น โดยปราศจากพระองค์ไม่มีสิ่งใดเลยได้ถูกสร้างขึ้น

พระคริสต์ ผู้เนรมิตสร้างสิ่งสารพัด

สรรพสิ่งทั้งปวงถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า อันที่จริง ทั้งสามพระภาคของตรีเอกานุภาพ: พระบิดา, พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงมีส่วนในการเนรมิตสร้าง

จงเปรียบเทียบข้อ 3 กับฮีบรู 1:2 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงสร้างกาลจักรวาลโดยพระเยซู นั่นคือดูเหมือนว่าพระองค์ทรงปล่อยรายละเอียดให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ฉะนั้นเห็นได้ชัดว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าในความหมายที่ว่าไม่มีมนุษย์คนอื่นสามารถเป็นได้ พระองค์ทรงถูกเรียกว่า “พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า” นั่นคือ ผู้เดียวที่ในฝ่ายร่างกายได้บังเกิดจากพระเจ้า (ข้อ 14, 18; 3:16) จงเปรียบเทียบข้อ 1 กับยอห์น 17:5 และยอห์น 8:58 ในทิตัส 1:2 เราพบว่าชีวิตนิรันดร์ได้ถูกสัญญาไว้อย่างชัดเจนโดยพระบิดาแก่พระเยซูสำหรับคนทั้งปวงเหล่านั้นผู้จะเชื่อวางใจในพระองค์ก่อนทรงสร้างโลก ใน 2 ทิโมธี 1:9 เราเรียนรู้ว่าพระคุณของพระเจ้าได้ถูกประทานให้แก่เราในพระเยซูคริสต์ “ตั้งแต่อ่อนสร้างโลก” ในยอห์น 10:30 และอีกหลายแห่งพระเยซูทรงอ้างตัวว่าเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดา

ปฐมกาล 1:1 กล่าวว่า “ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก” และคำฮีบรู เอโลฮิม เป็นรูปคำพหูพจน์ของ เอล ที่หมายถึงพระเจ้า จากนั้นเราถูกบอกไว้ว่า “และพระวิญญาณของ

พระเจ้าทรงเคลื่อนไหวยู่เหนือผิวน้ำนั้น” (ปฐมก. 1:2) ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงมีส่วนในการเนรมิตสร้างด้วย แต่ในที่นี้เราถูกบอกว่าพระคริสต์, พระวาตะ, ได้ทรงมีส่วนในการเนรมิตสร้างทุกสิ่งที่ได้ถูกสร้างขึ้น มา โคโลสี 1:16, 17 กล่าวว่:

“เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งที่อยู่ในท้องฟ้าและที่อยู่ในแผ่นดินโลก สิ่งซึ่ง ประจักษ์แก่ตาและสิ่งซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือ เป็นบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้มีอำนาจ สรรพสิ่งทั้งสิ้นได้ถูกสร้างขึ้นโดย พระองค์และเพื่อพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงก็ดำรงอยู่โดย พระองค์”

นี่ให้ภาพประกอบความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระเจ้า ทั้งสามเป็นหนึ่งเดียวกันในจุดประสงค์และเป็น หนึ่งเดียวกันในการกระทำกิจกับผู้คน ทั้งสามทรงทราบทุกสิ่ง ฉะนั้นแต่ละพระภาคจึงทรงทราบสิ่งสารพัดที่อีก สองพระภาคทรงทราบ ทั้งสามทรงสมบูรณ์แบบทั้งสิ้นในความชอบธรรม ฉะนั้นทั้งสามพระภาคจึงไม่มีทางเห็น ต่างกัน สิ่งใดที่พระภาคหนึ่งทรงกระทำ อีกสองพระภาคก็ทรงกระทำ

ในความรอด พระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ล้วนทรงมีส่วน พระเจ้าพระบิดา “ทรงรัก โลกยิ่งนัก จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์” พระบุตร พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก ของเรา ได้ทรงตายเพื่อรับโทษบาปของเรา จากนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำการอัศจรรย์แห่งการบังเกิด ใหม่ในตัวผู้เชื่อ ฉะนั้นผู้เชื่อใหม่จึง “บังเกิด...จากพระวิญญาณ” (ยอห์น 3:5)

ความเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างสมบูรณ์ของพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกให้ภาพ ประกอบโดยคำตรัสของพระเยซูในยอห์น 5:19, 21 และ 30:

“แล้วพระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะ กระทำสิ่งใดตามใจเองไม่ได้ นอกจากสิ่งที่พระบุตรทรงเห็นพระบิดากระทำ เพราะสิ่งใดก็ตามที่พระบิดาทรง กระทำ สิ่งเหล่านี้พระบุตรก็ทรงกระทำด้วยเหมือนกัน...เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วเป็นขึ้นมาและ ทรงทำให้พวกเขามีชีวิตฉันใด พระบุตรก็ทำให้ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนามีชีวิตฉันนั้น...เราจะทำสิ่งใดตาม อำนาจใจของตนเองไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะ เราไม่หาโอกาสที่จะทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ซึ่งได้ทรงส่งเรามา ”

นั่นช่วยอธิบายการที่พระเยซูทรงเรียกพระองค์เองว่า “คือบุตรมนุษย์ ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์นั้น” (3:13) พระภาคหนึ่งของตรีเอกานุภาพของพระเจ้าทรงอยู่ที่ไหน อีกสองพระภาคก็ทรงอยู่ที่นั่น พระภาคหนึ่ง ทรงทำอะไร อีกสองพระภาคก็ทรงทำเช่นกัน

บางคนชอบเสนอแนะว่าการจะอธิษฐานนั้นเราต้องไม่พูดต่อพระเยซูเจ้าโดยตรงแต่ต้องพูดต่อพระบิดา และอาจในพระนามของพระเยซู แต่นั่นเป็นรูปแบบที่คนประดิษฐ์ขึ้นซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงกำหนด ไม่ใช่เลย ตอนที่พระเยซูทรงอยู่บนโลก ผู้คนก็อธิษฐานต่อพระองค์และได้รับคำตอบ ทำไมเราถึงไม่ควรร้องพูด ต่อพระผู้ช่วยให้รอดของเราด้วยเล่า? และถ้าผมอธิษฐานต่อพระบิดา พระวิญญาณบริสุทธิ์และพระคริสต์ก็ทรง ได้ยินทั้งคู่ ถ้าผมอธิษฐานต่อพระเยซูเจ้าหรือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทั้งสามพระภาคก็ทรงได้ยิน ไม่มีความอิจฉา

กันและไม่มีภารกิจดีซึ่งเด่นในตรีเอกานุภาพเลย สิ่งที่พระภาคหนึ่งทรงอยากได้ อีกสองพระภาคก็ทรงอยากได้ สิ่งที่พระภาคหนึ่งทรงกระทำ อีกสองพระภาคก็ทรงเห็นชอบและกระทำ

ข้อ 4, 5:

1:4 ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่าง
ของมนุษย์ทั้งหลาย

1:5 และความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และ
ความมืดหาได้เข้าใจความสว่างนั้นไม่

พระคริสต์ทรงเป็นชีวิตและความจริง

โคโลสี 1:17 บอกเราว่าพระคริสต์ไม่เพียงทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงเท่านั้น แต่ “สรรพสิ่งทั้งปวงก็ดำรงอยู่โดยพระองค์” นั่นหมายความว่าเนื่องจากสรรพสิ่งทั้งปวงได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อพระเยซูคริสต์และโดยพระองค์ พระองค์จึงทรงมีอำนาจควบคุมเหนือทุกชีวิตของทุกคน และชีวิตของสัตว์ทุกตัวอย่างนั้นหรือ? เราคิดว่าใช่ พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงมีอำนาจแห่งชีวิตและความตาย และเรามีชีวิตอยู่ต่อไปเพราะความรักเมตตาของพระองค์

และเนื่องจากพระคริสต์เองทรงเป็นชีวิตนั้น จึงไม่มีทางเลยที่ผู้ใดในโลกจะสามารถมีชีวิตจริง ๆ คือชีวิตนิรันดร์ นอกจากเขามาหาพระคริสต์ พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” (14:6)

พระเยซูทรงเป็น “ความสว่างของโลก” พระเยซูตรัสเช่นนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก ยอห์น 8:12 กล่าวว่า “แล้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายอีกครั้งหนึ่ง โดยตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” จากนั้นในยอห์น 9:5 พระเยซูตรัสว่า “ตราบใดที่เรายู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก” ผมคิดว่ามันเป็นความหมายเดียวกัน เหมือนตอนที่พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น” ฉะนั้นมันจึงเป็นความจริงที่ว่าพระราชบัญญัติมาแล้วโดยทางโมเสส “แต่พระองค์และความจริงได้มาโดยทางพระเยซูคริสต์” (1:17)

โอ พระคริสต์ทรงเป็นความเต็มเปี่ยมแห่งการเปิดเผยของพระเจ้า ความเต็มเปี่ยมแห่งความจริง ความเต็มเปี่ยมแห่งความสว่างและสติปัญญา

ใน 1 โครินธ์ 1:24 เราถูกบอกว่า “พระคริสต์...พระสติปัญญาของพระเจ้า” ในข้อ 30, “ผู้ซึ่งโดยพระเจ้าทรงถูกตั้งไว้ให้เป็นสติปัญญา” เช่นนั้นแล้ว “ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นของสติปัญญา” (สดด. 111:10) ทศนคติที่เคารพยำเกรงและแสวงหาที่มีต่อพระคริสต์และพระคัมภีร์เป็นทางไปสู่สติปัญญา คำเรียก “สติปัญญา” ดูเหมือนจะเป็นคำเปรียบที่หมายถึงพระเยซูในสุภาชิตยุคแรก ๆ สุภาชิต 8:22-30 กล่าวว่า:

“พระเยโฮวาห์ทรงเป็นเจ้าของเราในการเริ่มแรกแห่งทางของพระองค์ ก่อนบรรดาพระราชกิจในสมัยโบราณของพระองค์ เราได้รับการสถาปนาไว้ตั้งแต่นิรันดร์กาลมาแล้ว ตั้งแต่เริ่มแรก หรือก่อนแผ่นดินโลกเป็นอยู่ เมื่อยังไม่มีบรรดาที่ลึก เราได้ถือกำเนิดมาแล้ว เมื่อไม่มีน้ำพุทั้งหลายที่มีน้ำมากมาย ก่อนบรรดาภูเขาถูกสถาปนา ก่อนบรรดาเนินเขา เราก็ถือกำเนิดมาแล้ว ขณะที่พระองค์ยังไม่ทรงเนรมิตสร้างแผ่นดินโลก หรือ

บรรดาไรรู้ว่า หรือส่วนที่สูงที่สุดแห่งผงคลีดินของแผ่นดินโลก เมื่อพระองค์ทรงเตรียมฟ้าสวรรค์ทั้งหลายไว้ เราก็อยู่ที่นั่นแล้ว เมื่อพระองค์ทรงตั้งเส้นรอบวงบนพื้นแห่งที่โลก เมื่อพระองค์ทรงสถาปนาบรรดาเมฆเบื้องบน เมื่อพระองค์ทรงเสริมกำลังบรรดาน้ำพุแห่งบาดาล เมื่อพระองค์ทรงกำหนดเขตจำกัดให้แก่ทะเล เพื่อว่าบรรดาน้ำทั้งหลายจะไม่ละเมิดพระบัญชาของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงแต่งตั้งบรรดารากฐานแห่งแผ่นดินโลก ขณะนั้นเราอยู่ข้างพระองค์ เหมือนอย่างผู้หนึ่งที่ได้รับการเลี้ยงดูมาพร้อมกับพระองค์ และเราเป็นที่พอพระทัยประจำวันของพระองค์ เปรียบประดุจที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เสมอ”

พระคริสต์ทรงเป็นความสว่างของโลก

ข้อ 6-8:

1:6 มีชายคนหนึ่งที่ถูกส่งมาจากพระเจ้า ผู้ซึ่งมีชื่อว่า ยอห์น	ท่าน
1:7 ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อมนุษย์ทุกคนจะได้เชื่อโดยทาง	1:8 ท่านไม่ได้เป็นความสว่างนั้น แต่ถูกส่งมาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น

งานรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

ยอห์นเป็น “ชายคนหนึ่งที่ถูกส่งมาจากพระเจ้า” (ข้อ 6) การมาของเขาได้ถูกพยากรณ์ไว้ล่วงหน้ามาแล้วในอิสยาห์ 40:3, 4 และในมาลาคีย์ 3:1 ชีวิตและงานรับใช้ของเขาถูกบอกล่วงหน้าแล้วโดยทูตสวรรค์แก่เศคาริยาห์ก่อนที่เขาปฏิสนธิ (ลูกา 1:14-17) ฉะนั้นเขาจึงถูกพระเจ้าส่งมาในแบบที่มีเอกลักษณ์และพิเศษมาก ๆ

กำเนิดและลักษณะการใช้ชีวิตของยอห์นมีความโดดเด่น เนื่องจากไม่มีมนุษย์คนใดที่เกิดจากผู้หญิงเป็นใหญ่กว่าเขาแล้ว พระเยซูตรัสไว้ในลูกา 7:28 เราสนใจในองค์ประกอบเหล่านั้นที่ทำให้เขายิ่งใหญ่

1. ประการแรก เขาเกิดหลังจากการอธิษฐานวิงวอนหลายปี เกิดอย่างอัศจรรย์หลังจากที่นางเอลีซาเบธเลยวัยที่จะมีบุตรได้ไปนานแล้ว เด็กที่เกิดมาเช่นนั้นควรที่จะได้รับการอวยพรและใช้การแบบยิ่งใหญ่

นางฮันนาห์ ซึ่งเป็นหมันมานาน ได้อธิษฐานและพระเจ้าประทานชาวมูเอลศาสดาพยากรณ์ผู้มีฤทธิ์มากให้แก่นาง

นางซาร่าห์และอับราฮัมได้อธิษฐานนานหลายปีและอิสอัคเกิดมาตอนที่นางซาร่าห์มีอายุเก้าสิบปีและอับราฮัมมีอายุหนึ่งร้อยปี

ราเชลผู้เป็นหมันได้ร้องทูลต่อพระเจ้าเป็นเวลานานและโยเซฟได้ถือกำเนิด

ฉะนั้นเราจึงตัดสินใจว่าเด็ก ๆ ที่เกิดมาหลังจากการอธิษฐานอย่างจริงจังน่าจะได้รับการอวยพรมากกว่า และถูกใช้การมากกว่าคนอื่น ๆ อีกมากมาย

2. การเลี้ยงดูที่เขาได้รับนั้น น่าจะเป็นแบบชาวสปาร์ตาและเป็นแบบคริสเตียน เศคาริยาห์และเอลีซาเบธ “ทั้งสองเป็นคนที่ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า” (ลูกา 1:6 กล่าว) ดูเหมือนว่าพวกเขาได้อธิษฐานเกี่ยวกับเรื่องการมาเหล่าในหมู่พวกปุโรหิตและคนอื่น ๆ และทูตสวรรค์จึงรับประกันพวกเขาว่ายอห์น “จะไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือสุราเลย” (ลูกา 1:15) ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาอยู่ “ในทะเลทรายจนถึงวันที่เขาต้องแสดงตัวแก่ชนชาติ

อิสราเอล” บ่งบอกว่าเขาถอนตัวจากโลกที่วุ่นวายและชั่วร้ายนี้และเฝ้าคอยพระเจ้าในความยากจนและระเบียบวินัยที่เขาบังคับใช้กับตัวเอง เราถูกเตือนใจเกี่ยวกับบุตรชายเหล่านั้นที่ไม่ทำตามแบบโลกของเรคาบซึ่งดำเนินชีวิตเช่นนั้น (ยรม. 35:1-10)

3. ที่สำคัญที่สุด ยอห์น “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา” (ลูกา 1:15) นั้นเป็นเรื่องที่ไม่เหมือนใครในประวัติศาสตร์มนุษย์เมื่อ ขณะยังเป็นเด็กไร้เดียงสาอยู่ และไม่มีจิตสำนึกเกี่ยวกับบาป เขาก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณต่อไป เมื่อเขาเริ่มรู้ว่าตนเป็นคนบาป แน่แน่นอนว่าเขาหันมาหาพระเจ้าทันทีเพื่อขอการยกโทษและฉะนั้นเขาจึงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณต่อไป

ยอห์นมีอายุมากกว่าพระเยซูประมาณหกเดือน (ลูกา 1:26) เราคิดว่าเขาเริ่มเทศนาตอนอายุสามสิบเหมือนพระเยซู และหลายเดือนก่อนหน้าพระเยซู เนื่องจากมารดาของพวกเขากลับมาเป็นญาติกันและมีความสนใจใกล้เคียงกัน ไม่ต้องสงสัยเลยว่ายอห์นและพระเยซูทราบอะไรบางอย่างเกี่ยวกับกันและกันแม้ว่าได้รับการเลี้ยงดูค่อนข้างแยกจากกัน

ยอห์นมีความนับถืออย่างมากต่อพระเยซูเจ้า ผู้ทรงเป็นชายหนุ่มที่สมบูรณ์แบบและไร้บาป และเขาทราบว่าพระองค์จะได้รับความเคารพยำเกรงอย่างมากในเมืองนาซาเร็ธซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์เติบโตมา ที่นั่นพระองค์ทรงถูกขอให้อ่านพระวจนะของพระเจ้าในที่ประชุมโดยคนเหล่านั้นที่รู้จักพระองค์มานาน (ลูกา 4:16)

ตอนแรกยอห์นไม่ทราบว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้นั้นจนกระทั่งพระองค์ทรงรับบัพติศมาและยอห์นได้เห็นพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพระองค์เพื่อเป็นหมายสำคัญหนึ่ง (1:32-34)

เราถูกบอกว่ายอห์นมาเพื่อเป็นพยานคนหนึ่ง เนื่องจากเขาประกาศชัดเจนว่าเขาเป็นเพียงพยานคนหนึ่งที่รับรองพระเยซูและไม่ใช่คู่แข่ง เขาจึงไม่เคยทำการอัศจรรย์เลย (ยอห์น 10:41) วิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมหลายคนและพวกอัครทูตสมัยภาคพันธสัญญาใหม่เคยทำการอัศจรรย์หลายประการ แต่ไม่ใช่ยอห์น

จุดประสงค์แห่งการมาของเขาคือ “เพื่อมนุษย์ทุกคนจะได้เชื่อโดยทางท่าน” เขาจะต้องเป็นผู้ชนะจิตวิญญาณคนหนึ่ง ด้วยเหตุนี้เขาจึง “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” นั้นเคยเป็นและยังเป็นข้อกำหนดสำหรับการชนะจิตวิญญาณ ตามที่เราเห็นในลูกา 24:49; กิจการ 1:8; 11:24 แม้แต่พระเยซูก็ไม่เคยชนะจิตวิญญาณเลยสักดวงจนกระทั่งพระองค์ทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณหรือทรงถูกเจิมด้วยพระวิญญาณ (ลูกา 3:21, 22; กิจการ 10:37, 38) ฉะนั้นยอห์นจึงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ทูตสวรรค์องค์นั้นสัญญาไว้ก่อนเขาเกิดว่า “ลูกหลานของอิสราเอลหลายคน เขาจะนำให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย” (ลูกา 1:15, 16) และก็เป็นตามนั้นจริง ๆ

“เพื่อมนุษย์ทุกคนจะได้เชื่อ” (ข้อ 7) จุดประสงค์แห่งงานรับใช้ของยอห์นไม่ใช่เพื่อที่ไม่กี่คนที่ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าเป็นพิเศษจะได้รับความรอด แต่เพื่อคนทั้งปวง 2 เปโตร 3:9 กล่าวเช่นกันว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเฉื่อยช้าเกี่ยวกับพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดว่าเฉื่อยชานั้น แต่ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ต่อพวกเรา โดยไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้นั้นผู้ใดพินาศเลย แต่ประสงค์ให้คนทั้งปวงมาถึงการกลับใจเสียใหม่”

เราเชื่อว่าบางครั้งคน ๆ หนึ่งอาจถูกใช้การเพื่อชนะพวกเด็ก ๆ หรือพวกวัยรุ่น หรือพวกยิว หรือพวกนักโทษ มากกว่าคนบางประเภท แต่คริสเตียนทุกคนควรมีความประสงค์ที่จะชนะทุกคนที่สามารถชนะได้

พระเจ้าทรงอยากได้พวกเขาทุกคน

กษัตริย์องค์นั้นผู้ทรงจัดงานสมรสให้โอรสของตนก็ส่งพวกผู้สื่อสารของเขา: “ดังนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นจึงออกไปตามทางหลวงทั้งหลาย และรวบรวมทุกคนที่พวกเขาได้พบ ทั้งเลวและดี และงานสมรสนั้นก็เต็มไปด้วยแขกทั้งหลาย” (มธ. 22:10) อนิจจา บางคนปฏิเสธสื่อสำหรับงานสมรสนั้น แต่นั่นไม่ใช่ความประสงค์ของกษัตริย์หรือของเหล่าผู้สื่อสารของเขาเลย โอ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยากให้ทุกคนรับความรอด!

พระเยซูทรงร้องไห้ให้กรุงเยรูซาเล็มเพราะพวกเขาไม่ยอมมา แม้ว่าพระองค์ทรงอยากช่วยพวกเขาให้รอด

ยอห์นเป็นพยานคนหนึ่ง เหมือนอย่างเราทุกคน พระเยซูทรงเปิดเผยพระบิดาและทรงถูกส่งมาจากพระบิดา ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงส่งเราไป ในยอห์น 17:18 พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “พระองค์ทรงส่งข้าพระองค์เข้ามาในโลกแล้วฉันใด ข้าพระองค์ก็ส่งพวกเขาเข้าไปในโลกแล้วฉันนั้น” และเมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว พระองค์ก็เสด็จมาหาสาวกเหล่านั้นและทรงระบายลมหายใจบนพวกเขาและตรัสว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงส่งเรามาแล้วฉันใด เราก็ก่อตั้งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” และเมื่อพระองค์ได้ตรัสสิ่งนี้แล้ว พระองค์ทรงระบายลมหายใจออกบนพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” (20:21, 22)

พระองค์ทรงเป็นความสว่างของโลกฉันใด เราก็ก็นั่นกันฉันนั้น ตามที่พระเยซูตรัสไว้ในมัทธิว 5:14 ซึ่งพระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก”

ข้อ 9, 10:

1:9 ความสว่างนั้นเป็นความสว่างแท้จริง ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก

1:10 พระองค์ทรงอยู่ในโลก และโลกได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์ และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่

พระคริสต์ทรงส่องสว่างแก่มนุษย์ทุกคน

ยอห์นประสงคิให้ “มนุษย์ทุกคนจะได้เชื่อโดยทางท่าน” ฉนั้นใด พระเยซูก็ทรงส่องสว่างแก่ทุกคนในโลกฉันนั้น มีคำกล่าวหนึ่งที่ชัดเจนซึ่งเราไม่กล้าหลบเลี่ยงหรือบิดเบือน มันเป็นความจริงที่ว่ามนุษย์เป็นคนบาป นั่นคือตายไปแล้วในการละเมิดและในบาป (อฟ. 2:1) เป็นความจริงที่ว่า “ไม่มีผู้ใดสามารถมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาผู้ซึ่งทรงส่งเรามาแล้วนั้นจะทรงชักนำเขามา” ตามที่พระเยซูตรัสไว้ (6:44) มันเป็นความจริง-คำพ้องเหล่านั้นทั้งหมดเกี่ยวกับเผ่าพันธุ์ที่บาปหนาในโรม 3:9-18 คนบาปที่น่าสังเวชทุกคนควรแน่ใจว่าตนมาเมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าทรงชักนำเขา เพราะเขาจะถูกชักนำ

แต่ในที่นี้มีอีกกล่าวไว้ชัดเจนว่าพระคริสต์ทรง “ส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก” (ข้อ 9) นั่นเป็นพระสัญญาเดียวกันของพระเยซูในยอห์น 12:32, 33, “และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว ก็จะชักชวนทุกคนให้มาหาเรา” พระองค์ตรัสเช่นนี้เพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร

พระเจ้าทรงเรียกอย่างไร? ผ่านทางสิ่งทรงสร้างของพระองค์ โรม 1:19, 20 กล่าวว่า:

“เพราะว่าสิ่งซึ่งสามารถทราบเกี่ยวกับพระเจ้านั้นก็ปรากฏในพวกเขา เพราะว่าพระเจ้าได้โปรดสำแดง

มันแก่พวกเขาแล้ว ด้วยว่าสิ่งทั้งหลายที่ไม่อาจมองเห็นได้ของพระองค์ตั้งแต่การเนรมิตสร้างโลกก็ถูกมองเห็นอย่างชัดเจน โดยถูกเข้าใจโดยสรรพสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมา คืออุทยานภาพอันนิรันดร์ของพระองค์และความเป็นพระเจ้า ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงปราศจากข้อแก้ตัว”

พระเจ้าเคยเรียกสวรรค์และแผ่นดินโลกให้เป็นพยานปรักปรำชนชาติอิสราเอล (อพย. 4:26) กิจการ 14:17 กล่าวว่าพระเจ้า “มิได้ทรงให้ขาดพยานฝ่ายพระองค์เอง” และเพลงสดุดี 19:1-6 กล่าวว่า:

“ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายประกาศสง่าราศีของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถกิจของพระองค์ วันเอ๋ยถ้อยคำให้แก่วัน และคืนสำแดงความรู้ให้แก่คืน ไม่มีสำเนียงหรือภาษาใด ๆ ที่ไม่ได้ยินเสียงของพวกมัน เส้นทางของพวกมันก็ออกไปทั่วแผ่นดินโลก และบรรดาถ้อยคำของพวกมันก็ออกไปถึงที่สุดปลายของพิภพ ในที่เหล่านั้นพระองค์ทรงตั้งพลับพลาไว้สำหรับดวงอาทิตย์ ซึ่งเหมือนอย่างเจ้าบ่าวที่ออกมาจากห้องโถงของเขา และขึ้นบานเหมือนอย่างคนแข็งแรงที่จะวิ่งในการแข่งขัน การเคลื่อนที่ของดวงอาทิตย์มาจากที่สุดปลายของฟ้าสวรรค์ข้างหนึ่ง และวงโคจรของดวงอาทิตย์ก็ไปถึงที่สุดปลายอีกข้างหนึ่ง และไม่มีสิ่งใดสามารถซ่อนให้พ้นจากความร้อนของมันได้”

และที่ใดก็ตามที่มนุษย์มีพระคัมภีร์ ข้อพระคำเหล่านั้นก็เรียกมนุษย์ให้กลับใจใหม่ เราถูกบอกไว้ว่า “พระราชบัญญัติจึงเคยเป็นครูของพวกเราเพื่อนำพวกเรามาถึงพระคริสต์” (กท. 3:24) และว่าพระราชบัญญัติถูกประทานให้ “เพื่อปิดปากทุกปาก และเพื่อทั้งโลกจะกลายเป็นผู้มีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า” (รม. 3:19) นั่นหมายความว่าแม้แต่ผู้คนที่หลงหายก็สามารถถูกนำพาโดยพระคัมภีร์ได้อย่างนั้นหรือ? ใช่แล้ว

และที่ใดที่ผู้คนที่ไม่มีพระคัมภีร์เลยสักเล่ม จิตสำนึกของพวกเขาก็เป็นเสียงของพระเจ้าเช่นกัน โรม 2:14-16 กล่าวว่า:

“เพราะเมื่อพวกคนต่างชาติซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติกระทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งมีอยู่ในพระราชบัญญัติอย่างเป็นปกติวิสัย คนเหล่านี้ซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติก็เป็นพระราชบัญญัติแก่ตัวพวกเขาเอง ซึ่งแสดงการงานแห่งพระราชบัญญัติที่จารึกอยู่ในใจของพวกเขา จิตสำนึกของพวกเขาก็เป็นพยานด้วย และบรรดาความคิดของพวกเขากล่าวโทษหรือแก้ตัวต่อกันและกัน) ในวันเมื่อพระเจ้าจะทรงพิพากษาบรรดาความลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์ ตามข่าวประเสริฐของข้าพเจ้านั้น”

จิตสำนึกของมนุษย์เป็น “ประทีปของพระเยโฮวาห์ ค้นหาส่วนลึกทั้งสิ้นของร่างกาย” (สภษ. 20:27)

ประการไฟเล็ก ๆ แห่งสวรรค์นั้นที่เรียกว่าจิตสำนึกถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า! จิตสำนึกที่เผาผลาญในตัวผู้ที่หลงหาย ไม่ว่าเขาเคยเลือกที่จะรับความรอดหรือไม่? โอ ใช่แล้ว ยกตัวอย่างเช่น ยูดาสอิสคาริโอทไม่เคยรับความรอดและไม่ยอมรับความรอดเลย ทว่าด้วยจิตสำนึกที่เผาผลาญเขาเอาเงินค่าทรยศของตนนั้นไปคืนและร้องบอกว่า “ข้าพเจ้าทำบาปแล้วในการที่ข้าพเจ้าได้ทรยศโลหิตที่ไร้ความผิด” และจิตสำนึกนั้นก็นำเขาให้ฆ่าตัวตาย

ใช่แล้ว และเมื่อพวกพาริสีนำตัวหญิงคนหนึ่งที่ถูกจับได้ว่าเล่นชู้มาหาพระเยซู พระองค์ก็ตรัสว่า “ผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านที่ปราศจากบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน” จากนั้น “เขาทั้งหลายซึ่งได้ยินคำตรัสนั้น เมื่อถูกฟ้องใจโดยจิตสำนึกของตนเอง จึงออกไปทีละคน ๆ เริ่มจากคนแก่ที่สุดจนถึงคนสุดท้าย และเหลือ

พระเยซูผู้เดียว และหญิงนั้นที่ยืนอยู่ตรงกลาง” (8:9)

อย่าพยายามยกเหตุผลมาอธิบายแบบขอไปทีเลย พระคริสต์ทรง “ส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก” และเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์บนกางเขน “พระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลายของเรา และไม่ใช่เพราะพวกเราคนเดียว แต่เพราะบาปทั้งหลายของโลกทั้งสิ้นด้วย” (1 ยอห์น 2:2)

ฉะนั้นพระองค์จึงได้เสด็จเข้ามาในโลกที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น เข้ามาในโลกนี้ซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์ทรงให้หัวใจทุกคนยังเต้นอยู่ต่อไปและลมหายใจในทุกร่างกายและทรงคำจูนสิ่งสารพัดโดยฤทธิ์เดชของพระองค์ พระองค์ได้เสด็จมา และไม่เป็นที่รู้จัก ไม่เป็นที่รัก และไม่ได้รับการต้อนรับ

มันไม่เพียงเป็นความชั่วเท่านั้นที่โลกนี้ไม่รู้จักพระเยซู มันเป็นความโง่เขลาที่สุด มันเป็นความมืดบอดที่เลวร้ายถึงตาย มันเป็นการแก่งัดใจ

ข้อ 11-13:

1:11 พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์เอง และพวกของพระองค์เองนั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่	หลายของพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์
1:12 แต่ทุกคนที่ได้ต้อนรับพระองค์ ประธานอำนาจแก่พวกเขาให้กลายเป็นบุตรทั้ง	1:13 ผู้ซึ่งได้บังเกิดมา ไม่ใช่จากเลือด หรือจากความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่จากพระเจ้า

ทุกคนที่ต้อนรับพระองค์ก็ได้รับความรอด

มันเป็นโลกของพระคริสต์เองที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามา โลกที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น แต่พระองค์เสด็จมาหาอิสราเอลชนชาติของพระองค์เองโดยเฉพาะ เพราะว่าในฝ่ายมนุษย์พระคริสต์ทรงเป็นเชื้อสายของอับราฮัม เกิดในเผ่ายูด้า มันเป็นความชั่วแห่งใจมนุษย์ที่พวกยิวไม่ได้ต้อนรับพระองค์ พวกเขามีพระสัญญาเหล่านั้นเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้แล้ว ที่ว่าเชื้อสายของหญิงนั้นจะทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำ พวกเขามีพระสัญญาที่ถูกแสดงภาพชัดเจนขนาดนั้นแล้วในลูกแกะปีศาจ พระคริสต์ทรงถูกแสดงภาพแล้วในรูปงูทองเหลืองนั้นที่ติดบนเสาซึ่งบรรดาผู้ที่ถูกงูกัดนั้นถูกสั่งให้ “ดูและมีชีวิต” เครื่องบูชาของพระคริสต์ ผู้รับใช้ที่ทรงทนทุกข์, ถูกแสดงภาพชัดเจนในอิสยาห์ 52 และ 53 การทนทุกข์อันแสนน่ากลัวของพระองค์บนกางเขนนั้นได้ถูกแสดงภาพในเพลงสดุดี 22 ข้อพระคำอ้างอิงเป็นพันข้อน่าจะปลุกเร้าใจของผู้ที่อยู่ฝ่ายวิญญาณคนใด แต่พวกยิวส่วนใหญ่ไม่ได้ต้อนรับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ทรงสัญญาไว้นานแล้วนั้น ซึ่งคนมากมายคาดหมายและคนส่วนใหญ่ปฏิเสธ

แต่คนเหล่านั้นที่ต้อนรับพระองค์แล้วละ? ทำไมเล่า ง่ายมากเลย อิงตามการต้อนรับจากใจอันเรียบง่ายนั้น พระองค์ได้ประทานสิทธิอำนาจแก่พวกเขาที่จะกลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ไม่มีคำถามเลยเกี่ยวกับคุณความดีของพวกเขาหรืออุปนิสัยหรือความแข็งแรง แค่เงื่อนไขอันเรียบง่ายว่าผู้ใดที่อยากได้พระเยซูเจ้าก็รับพระองค์ไว้ได้ ผู้ใดที่อยากต้อนรับพระองค์ก็รับพระองค์ไว้ได้ และคนเหล่านั้นที่ต้อนรับพระองค์แล้ว

“พระองค์ได้ประทานอำนาจแก่พวกเขาให้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์”

คุณจะหมายเหตุไหมว่าการต้อนรับและการเชื่อเป็นสิ่งเดียวกัน? ถ้าผู้ใดอยากทราบว่าการเชื่อในพระเยซูนั้นหมายความว่าอะไร มันก็แค่หมายถึงการต้อนรับพระองค์ นั่นเป็นพระสัญญาแบบเดียวกันกับวิวรณ์ 3:20, “ดูเถิด เรายืนที่ประตูและเคาะอยู่ ถ้าผู้ใดก็ตามได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขากับเรา” นั่นเป็นพระสัญญาแบบเดียวกันกับวิวรณ์ 22:17, “ให้ผู้ที่กระหายเข้ามา และผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นรับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” ความรอดในทันที, ความรอดที่ไม่มีใครสมควรได้รับ, ความรอดนิรันดร์อันเปี่ยมสง่าราศีแก่ผู้ที่ต้อนรับพระคริสต์ไว้ในใจ โอ ช่างเรียบง่าย งดงามและมหัศจรรย์!

เราจำได้ว่าชาวประเสริฐของยอห์นได้ถูกเขียนโดยมีความประสงค์เป็นพิเศษที่จะให้ผู้คนรับความรอด และฉะนั้นแผนการแห่งความรอดจึงถูกกล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีก ว่าผู้ใดที่เชื่อในพระคริสต์หรือฟังพาทะคริสตต์วางใจพระองค์เพื่อรับการยกโทษและความรอด ก็มีชีวิตนิรันดร์ทันที (3:14, 16, 18, 36; 5:24; 6:40, 47; มันอยู่ในกิจการ 13:38, 39; 16:31; 10:43 เช่นกัน

ข้อ 14:

1:14 และพระวาทะได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง และ บุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วย
ทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา (และพวกเราได้ พระคุณและความจริง
เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระ

พระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าที่บังเกิดในฝ่ายร่างกาย

นี่เป็นคำกล่าวเกี่ยวกับการรับสภาพเนื้อหนังของพระเยซู ช่างน่าอัศจรรย์จริง ๆ ที่พระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์!

Dr. Herschel Ford เตือนใจเราว่า Bishop Taylor Smith กำลังยืนอยู่ในทุ่งหญ้าโล่งวันหนึ่งและย้ายหินก้อนหนึ่งออกไปจากที่ของมัน ฟุ้งมดเริ่มวิ่งออกมาจากใต้หินก้อนนั้น เขาที่ปลอดภัย บิชอบท่านนั้นถามตัวเองว่า “ฉันจะทำให้มดพวกนี้เข้าใจได้อย่างไรว่าฉันไม่ได้อยากทำร้ายพวกมัน? ฉันจะสื่อความคิดของฉันไปถึงพวกมันได้อย่างไร?” เขาสรุปว่าเพื่อที่จะทำเช่นนั้นได้ เขาก็จะต้องกลายเป็นมดตัวหนึ่งเองเพื่อที่จะแสดงออกถึงความรักของเขามีต่อพวกมัน และ Dr. Ford กล่าวว่า: “พระเยซูก็ทรงทำเช่นนั้น พระองค์ได้ทรงกลายเป็นผู้หนึ่งในพวกเราเพื่อที่พระองค์จะสามารถเข้าใจความต้องการต่าง ๆ ของพวกเราและแสดงออกถึงความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงมีต่อพวกเราได้”

และยอห์นผู้ได้รับการตลบใจก็กล่าวตรงนี้ว่า “และพวกเราได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูทรงบังเกิดจากพระเจ้าในฝ่ายร่างกายแบบไร้บาป และมีสง่าราศีแห่งความสมบูรณ์แบบอยู่รอบพระองค์ สง่าราศีแห่งสติปัญญาอันสมบูรณ์แบบ สง่าราศีแห่งความบริสุทธิ์อันเด็ดขาด มันไม่ได้ถูกสำแดงทั้งหมดในทันที แต่แม้แต่ยอห์นก็เคารพยำเกรง

พระองค์จนถึงขนาดที่เขาถึงจะให้บัพติศมาพระเยซูเจ้ากระทั่งก่อนที่เขาได้เรียนรู้ว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์นั้น เป็นความจริงที่ว่าในความหมายอันสมบูรณ์แบบพระคริสต์ทรงได้รับสง่าราศีแล้วหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ สง่าราศีเช่นนั้นถูกเห็นแล้วบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น และเปโตรเตือนใจเราว่าพวกอัครทูต

“...ไม่ได้ติดตามนิทานต่าง ๆ ที่บรรจงแต่งขึ้นมาอย่างเจ้าเล่ห์ เมื่อพวกเราได้แจ้งให้พวกท่านทราบถึงฤทธิ์เดชและการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ได้เป็นพวกสักขีพยานแห่งอานาภาพของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงรับเกียรติและสง่าราศีจากพระเจ้าพระบิดา เมื่อมีพระสุรเสียงมาถึงพระองค์จากสง่าราศีอันดีเลิศนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราโปรดปรานท่านผู้นี้มาก” และพวกเราก็ได้ยินพระสุรเสียงนี้ซึ่งมาจากสวรรค์ เมื่อพวกเราได้อยู่กับพระองค์ในภูเขาอันบริสุทธิ์นั้น” - 2 ปต.

1:16-18

มีกล่าวไว้เกี่ยวกับมนุษย์ที่อ่อนแอและบาปหนาว่า “ข้าพระองค์ถูกสร้างมาอย่างน่าเกรงขามและน่าพิศวง” (สดด. 139:14) มีความมหัศจรรย์หลายประการในร่างกายมนุษย์และความคิดและจิตวิญญาณ แต่ในพระเยซูคริสต์สิ่งเหล่านี้ก็ถูกทำให้สมบูรณ์แบบแล้ว ฉะนั้นจึงมีแสงเรืองรองบางอย่าง การชิมลางหน้าบางอย่างของสง่าราศีและความสง่าผ่าเผยแห่งสวรรค์ทั้งหมดนี้ ซึ่งน่าจะปรากฏอยู่ทุกวันในพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงไร้บาปขณะที่พระองค์เสด็จไปมาท่ามกลางผู้คนเหล่านั้น

ตอนที่ลาซารัสล้มป่วยพระเยซูตรัสว่า “ความเจ็บป่วยนี้จะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า” (11:4) หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์แล้วเท่านั้น พระเยซูจึงทรงได้รับสง่าราศีจนหมดข้อสงสัยใด ๆ ในท่ามกลางผู้คนเหล่านั้น ยอห์น 7:39 กล่าวว่า “...ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ถูกประทานให้ เพราะพระเยซูยังมิได้รับสง่าราศี” คินนั้นก่อนการตรึงกางเขนพระองค์และก่อนเสด็จไปที่สวนเกทเสมนี พระเยซูเจ้าตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า เวลานั้นมาถึงแล้ว ขอโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับสง่าราศี เพื่อพระบุตรของพระองค์จะได้ถวายสง่าราศีแด่พระองค์ด้วย” (17:1) ในข้อ 5 พระองค์ตรัสว่า “และบัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอพระองค์โปรดให้ข้าพระองค์ได้รับสง่าราศีกับพระองค์เอง ด้วยสง่าราศีซึ่งข้าพระองค์ได้มีกับพระองค์ ก่อนที่โลกนี้ได้บังเกิดขึ้นมา” ฉะนั้นเมื่อยอห์นเห็นพระผู้ช่วยให้รอดในหนังสือวิวรณ์ เขาก็เห็นพระองค์ในสง่าราศีของพระองค์และทรุดตัวลงที่พระบาทของพระองค์คุกคนตาย (วว. 1:17)

แต่พระเยซูเจ้าทรงเป็น “ผู้เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา” ผมคิดว่านี่เป็นคำกล่าวที่ทรงพลังมาก ๆ เกี่ยวกับการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระคริสต์ เหล่านักแปลของฉบับ Revised Standard Version เปลี่ยนยอห์น 3:16 จากที่เราคุ้นเคย “พระเจ้า...ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์” เป็น “พระเจ้า...ได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์” นั้นไม่มีความถูกต้องแบบนักวิชาการและในทางศาสนา ศาสตร์เลย พระเยซูไม่ใช่บุตรคนเดียวของพระเจ้า-ทุกคนที่ “ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ได้ประทานอำนาจแก่พวกเขาให้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า” แต่ในที่นี้ความตรงข้ามกันคือ พระเยซูทรงเป็นผู้เดียวที่ในฝ่ายร่างกายได้บังเกิดจากพระเจ้า นั่นความหมายว่าไม่ใช่โยเซฟแต่เป็นพระเจ้าเองที่ทำให้ทารกนั้นปฏิสนธิในครรภ์ของมารีย์ ฉะนั้นในเพลงสดุดีบทที่ 2 คำพยากรณ์หนึ่งกล่าวว่า “เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดเจ้า

แล้ว” คำเรียกเดียวกันนี้ถูกใช้ในยอห์น 3:18 พระเจ้ากำลังเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นบุคคลผู้เดียวที่ในฝ่ายร่างกายได้บังเกิดจากพระเจ้า คำเรียกนี้ถูกใช้อีกในกิจการ 13:33 ซึ่งยกคำพูดมาจากเพลงสดุดีบทที่ 2 และอีกครั้งในฮีบรู 1:5 ซึ่งยกคำพูดมาจากเพลงสดุดีบทที่ 2

คนเหล่านั้นที่กล่าวว่าการประสูติจากหญิงพรหมจารีไม่ถูกบอกเล่าที่ไหนเลยยกเว้นในมัทธิวและในลูกาก็ไม่เพียงแก่งงงใ้เท่านั้นแต่ยังมีใจชั่วหลักเลื่องสิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้อย่างชัดเจนขนาดนั้นแม้กระทั่งในที่นี้เช่นเดียวกับในที่อื่น ๆ

ข้อ 15-18:

1:15 ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์ และร้องโดยกล่าวว่า “นี่แหละคือพระองค์ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า”

1:16 และพวกเราทุกคนได้รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์แล้ว และเป็นพระคุณซ้อนพระคุณ

1:17 เพราะว่าพระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้โดยทางโมเสส แต่พระคุณและความจริงได้มาโดยทางพระเยซูคริสต์

1:18 ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ซึ่งทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว

คำพยานของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

ดูเหมือนว่ายอห์นได้เริ่มต้นงานรับใช้ที่ยิ่งใหญ่ของเขาไปแล้วพร้อมกับการฟื้นฟูแผนมหัศจรรย์ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน มันเป็นการประชุมแบบตั้งแคมป์และฝูงชนเหล่านั้นมีขนาดใหญ่โต ซึ่งบางครั้งก็มีประชากรเกือบทั้งหมดของกรุงเยรูซาเล็มและแคว้นยูเดีย (มธ. 3:5, 6) ผู้คนมากมายกลับใจเชื่ออย่างแท้จริงและคนจำนวนมากมาศรัทธาในแม่น้ำจอร์แดน (ข้อ 28)

ยอห์นกล่าวว่า “พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า” (ข้อ 15) พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงสภาพอยู่ก่อนแล้ว ในฐานะทารก พระองค์เกิดหลังยอห์นหกเดือน ในฐานะพระเจ้าพระบุตร พระองค์ทรงเป็นอยู่มาตั้งแต่นิรันดร์กาล

โอ ขอให้เราเข้าใจความไพบูลย์ของข้อ 16, “และพวกเราทุกคนได้รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์แล้ว” ทุกจังหวะการเต้นของหัวใจ ทุกลมหายใจ ทุกชั่วขณะจิตอันเงียบสงบ การทรงจัดเตรียมทุกอย่างในธรรมชาติ ล้วนมาจากความบริบูรณ์ของพระคริสต์และจากพระคุณของพระองค์ โอ “พระคุณซ้อนพระคุณ”!

พระราชบัญญัติถูกประทานให้โดยทางโมเสส และพระราชบัญญัติก็ไม่ผิดแต่ดั่งงาม พระเจ้าเองทรงเป็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์และถ้ามนุษย์ได้เชื่อฟังพระเจ้าอยู่เสมอ ทำสิ่งที่ถูกต้องอยู่เสมอ ก็คงไม่ต้องมีการสำแดงพิเศษแห่งพระคุณของพระเจ้าเลย แต่ถึงกระนั้นพิธีการทั้งหลายเหล่านั้นก็แสดงให้เห็นถึงความต้องการพระผู้ช่วยให้รอดอยู่เสมอ วันสะบาโตแห่งบัญญัติสิบประการนั้นเป็นพระสัญญาหนึ่งเกี่ยวกับสวรรค์สำหรับคนทั้งหลายที่ลงแรงเพื่อจะได้มันมา สำหรับคนทั้งหลายที่ตลอดหกวันนั้น ซึ่งเป็นตัวแทนของชีวิตมนุษย์บนแผ่นดินโลก ได้กระทำการที่ถูกต้อง ไม่เคยทำผิดเลย พวกเขาก็คงสมควรได้รับวันสะบาโตแห่งการหยุดพัก อนิจจา มนุษย์ล้ม

เหลวเสียแล้ว พระราชบัญญัติไม่ได้ผิดอะไร แต่มนุษย์ทำบาปแล้ว

ฉะนั้นบัดนี้เราจึงไม่ต้องการวันสะบาโตหลังจากการทำงานหนักหกวัน แต่ต้องการสะบาโตแห่งปีสกา ซึ่งผู้คนในวันแรกของสัปดาห์ปีสกา นั้นมีวันประชุมบริสุทธิและการหยุดพักและเริ่มต้นวันแรกนั้นของสัปดาห์ที่จะกินขนมปังไร้เชื้อ และจากนั้นพร้อมกับชีวิตแห่งพระพรเราก็เข้าสู่การหยุดพักฝ่ายสวรรค์ ซึ่งถูกแสดงภาพโดยวันสะบาโตนั้นในวันที่เจ็ด วันแห่งการประชุมอันบริสุทธิ์นั้น (อพย. 12:14-16) และฉะนั้นพระราชบัญญัติจึงเป็นครูที่พาเรามาถึงพระคริสต์ พระคริสต์เองได้ทำให้พระราชบัญญัติทั้งสิ้นสำเร็จจริงแล้วและ “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4)

แต่พระราชบัญญัติไม่ได้มีไว้เพื่อเป็นเพียงรูปแบบหนึ่ง เครื่องสัตว์บูชาทั้งหลายในตัวมันเองไม่ได้นำความพอพระทัยมาสู่พระเจ้าเลย คน ๆ หนึ่งก็ไม่ได้เข้าสู่หน้ตจริง ๆ ต่อพระพักตร์พระเจ้าหากเขาไม่ได้เข้าสู่หน้ตในจิตใจ (กท. 5:6 และ 6:15) “และถ้าท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านทั้งหลายก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม และเป็นทายาทตามพระสัญญา” (กท. 3:29) เราที่เป็นผู้เชื่อก็ “ได้รับการเข้าสู่หน้ตเช่นกัน ด้วยการเข้าสู่หน้ตที่มีได้กระทำด้วยมือมนุษย์” (คส. 2:11) และเมื่อชนชาติอิสราเอลมองไม่เห็นความหมายฝ่ายวิญญาณของการยกโทษโดยทางพระคริสต์และพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงถูกแสดงภาพในเครื่องสัตว์บูชาและพิธีการทั้งสิ้นเหล่านั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงร้องประกาศแก่พวกเขาว่า:

“จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์ เจ้าทั้งหลาย บรรดาผู้ปกครองแห่งเมืองโสโดมเอ๋ย จงเงี่ยหูฟังพระราชบัญญัติของพระเจ้าของพวกเรา เจ้าทั้งหลาย ประชาชนแห่งเมืองโกโมราห์เอ๋ย “เครื่องบูชาอันมากมายของพวกเจ้าจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เราเล่า” พระเยโฮวาห์ตรัส “เราเอียนบรรดาเครื่องเผาบูชาของแกะตัวผู้ทั้งหลาย และไขมันของบรรดาสัตว์ที่ขุนไว้นั้นแล้ว และเราไม่ยินดีในเลือดของบรรดาวัวหนุ่ม หรือของบรรดา ลูกแกะ หรือของบรรดาแพะตัวผู้ เมื่อพวกเจ้ามาเข้าเฝ้าต่อหน้าเรา ใครร้องขอสิ่งนี้จากมือของพวกเจ้า ให้เหยียบย่ำบรรดาบริเวณแห่งพระนิเวศน์ของเรา อย่างนำบรรดาเครื่องบูชาอันเปล่าประโยชน์มาอีกเลย เครื่องหอมเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อเรา บรรดาวันขึ้นหนึ่งค่ำ และบรรดาวันสะบาโต และการเรียกประชุมทั้งหลายนั้น เราทนอีกไม่ได้ มันเป็นความชั่วช้า แม้แต่การประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ บรรดาวันขึ้นหนึ่งค่ำของพวกเจ้าและบรรดาวันเทศกาลกำหนดของพวกเจ้านั้น จิตใจของเราก็เกลียดชัง พวกมันเป็นสิ่งกวนใจแก่เรา เราเห็นดีเห็นชอบที่จะแบกรับพวกมันไว้” - อสย. 1:10-14

“แต่พระคุณและความจริงได้มาโดยทางพระเยซูคริสต์” (ข้อ 17) ตัวชี้ทั้งหมดเหล่านั้นได้ชี้มาทางนี้ และบัดนี้พระผู้ช่วยให้รอดเองทรงปรากฏตัวแล้ว!

ข้อ 18 กล่าวว่า “ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ซึ่งทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว”

Scotfield กล่าวว่า “แก่นแท้ของพระเจ้า, พระเจ้าเอง, ในความเป็นตรีเอกานุภาพของพระองค์, ไม่มีมนุษย์เป็นเนื้อหนังคนใดเคยเห็นเลย แต่พระเจ้าที่ปรากฏในรูปกายของทูตสวรรค์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการรับสภาพเนื้อหนังในพระเยซูคริสต์ มนุษย์ก็เห็นแล้ว” (ปฐก. 18:2, 22; ยอห์น 14:8, 9)”

F. B. Meyers กล่าวว่า: “ไม่มีมนุษย์คนใดเคยเห็นพระเจ้าในคราวใดเลย ยังไม่เคยมี ไม่ใช่โมเสส

เพราะเขาถูกซ่อนไว้ภายใต้พระหัตถ์ของพระเจ้า และไม่ได้เห็นพระพักตร์ของพระองค์ ไม่ใช่เอลียาห์ เพราะพระเจ้าไม่ได้ทรงอยู่ในแผ่นดินไทรหรือไพนัส ไม่ใช่สามคนนั้นที่พระเจ้าทรงโปรดปราน เพราะเมฆแห่งสง่าราศีได้ทำให้พวกเขาตาพร่าด้วยความเจิดจรัสของมัน และแม้กระทั่งในนิมิตแห่งหนังสือวิวรณ์ การเพ่งมองของผู้ที่ได้เห็นก็เฝ้ามองแต่เพียงรัศมีที่อยู่ล้อมรอบซึ่งปรากฏเหมือนพลอยหยกและพลอยทับทิม”

พระเยซูทรงอยู่ “ในพระทรงของพระบิดา” (ข้อ 18) นั่นเป็นขณะที่พระองค์ยังทรงอยู่บนโลกหรือ? ใช่แล้ว เหมือนที่พระเยซูตรัสไว้ในยอห์น 3:13, “คือบุตรมนุษย์ ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์นั้น” พระเยซูทรงอยู่ที่เดียวกันกับพระบิดามากเสียจนพระบิดาทรงอยู่ในพระคริสต์บนแผ่นดินโลก ทรงถูกสำแดงในพระองค์ และพระคริสต์ทรงอยู่กับพระบิดาในสวรรค์ เพราะจะระลึกว่าแม้ว่าพระคริสต์ทรงอยู่ในเนื้อหนังขณะนั้นและสิ่งสารพัดเป็นของพระองค์ ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ พระองค์ก็ไม่ได้สูญเสียความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระองค์กับพระบิดา หรือสถานที่ของพระองค์ในสวรรค์

ข้อ 19-27:

1:19 และนี่เป็นคำพยานของยอห์น เมื่อพวกยิวส่งพวกปุโรหิตและคนเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่านว่า “ท่านคือผู้ใด”

1:20 และท่านได้ยอมรับ และมีได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นพระคริสต์”

1:21 และเขาทั้งหลายได้ถามท่านว่า “แล้วอะไรละที่ท่านเป็นเอลียาห์หรือ” และท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามิได้เป็น” “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งหรือ” และท่านตอบว่า “ไม่ได้เป็น”

1:22 แล้วคนเหล่านั้นจึงกล่าวแก่ท่านว่า “ท่านเป็นผู้ใดเล่า เพื่อพวกเราจะให้คำตอบแก่คนเหล่านั้นที่ส่งพวกเรามา ท่านกล่าวว่าอะไรเรื่องตัวท่านเอง”

1:23 ท่านกล่าวว่า “เราเป็นเสียงของผู้หนึ่งที่ยังร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงกระทำมรรคาขององค์พระ

ผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป’ ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้”

1:24 และพวกเขาที่ได้ถูกส่งมานั้นเป็นของพวกฟาริสี

1:25 และเขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่าน และกล่าวแก่ท่านว่า “ทำไมท่านจึงให้บัพติศมาเล่า ถ้าท่านมิได้เป็นพระคริสต์ผู้หนึ่ง หรือเอลียาห์ หรือศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง”

1:26 ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้น โดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์ผู้หนึ่งซึ่งยืนอยู่ในท่ามกลางพวกท่าน ผู้ซึ่งพวกท่านไม่รู้จัก

1:27 พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้า ทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า ผู้ซึ่งสายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่สมควรที่จะแก้”

ยอห์นอธิบายเกี่ยวกับตัวเอง

ยอห์นผู้นี้เป็นใคร? เขามาให้บัพติศมาด้วยสิทธิอำนาจราวกับว่าเขาได้รับสมัญชานใหม่จากพระเจ้า นี่ไม่ใช่พิธีการหนึ่งที่พวกยิวเคยมีมาก่อน แม้ว่าบางคนคิดแบบโง่ ๆ ว่าพวกเขาเคยมี ไม่ใช่เลย นี่ดูเหมือนเป็นเรื่องแปลกจริง ๆ ในสายตาของพวกผู้นำยิว ฉะนั้นยอห์นจึงกำลังอ้างสิทธิอำนาจพิเศษบางอย่างที่ศาสดาพยากรณ์คนอื่น ๆ ก่อนหน้าเขาไม่เคยได้รับ เพราะอะไร? เขาเป็นใคร?

สองคนถูกพยากรณ์ไว้ว่าจะมาในภาคพันธสัญญาเดิม คนหนึ่งคือเอลียาห์ ประโยคสุดท้ายในภาคพันธสัญญาเดิมกล่าวว่า:

“ดูเถิด เราจะส่งเอลียาห์ผู้พยากรณ์มายังพวกเจ้าก่อนการมาของวันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวนั้น คือวันของพระเยโฮวาห์ และท่านผู้นั้นจะทำให้ใจของพวกพ่อหันไปหาลูก ๆ และใจของลูก ๆ หันไปหาพวกพ่อของพวกเขา เกรงว่าเราจะมาและโจมตีแผ่นดินโลกด้วยคำสาปแช่ง”- มลค. 4:5, 6

ฉะนั้นพวกเขาจึงสงสัยว่าเป็นการปรากฏตัวอีกของเอลียาห์หรือไม่ เราทราบว่าจะต่อมายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา “ในอารมณฺ์และฤทธิ์เดชของเอลียาห์” (ลูกา 1:17) และพระเยซูตรัสถึงเขาว่า “เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว” (มธ. 17:12) หลายคนคิดว่า เพราะคำพยากรณ์นี้ เอลียาห์จะเป็นหนึ่งในพยานสองคนนั้นที่จะมาในระหว่างสมัยความทุกข์ลำบากนั้น (ศคย. 4:11-14; วว. 11:3) แต่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากล่าวว่าตนไม่ใช่เอลียาห์

โมเสสก็บอกล่วงหน้าไว้เช่นกัน พระเจ้าทรงนำโมเสสให้พยากรณ์ว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จะทรงให้ผู้พยากรณ์ผู้หนึ่งเกิดขึ้นในท่ามกลางท่าน จากพี่น้องของท่าน เหมือนอย่างข้าพเจ้า พวกท่านต้องตั้งใจฟังท่านผู้นั้น” (อพย. 18:15)

ฉะนั้นในที่นี้พวกเขาจึงถามยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาว่า “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นหรือ” และท่านตอบว่า “ไม่ได้เป็น” (ข้อ 21) ศาสดาพยากรณ์โมเสสได้บอกล่วงหน้าไว้ว่านั่นคือพระเยซูเจ้าเอง และยอห์นไม่ใช่ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น ฉะนั้นเขาเป็นใครเล่า? เขายกพระคัมภีร์ให้พวกเขาฟังจากอิสยาห์ 40:3, “เราเป็นเสียงของผู้หนึ่งที่ยืนในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงกระทำการรกราคาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป’ ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” (ข้อ 23) เขาเป็นผู้เบิกทางที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้เพื่อพระบุตรของพระองค์

แต่ยอห์นก็ไม่พลาดโอกาสนั้นไป-พวกเขาต้องพบกับผู้ทรงยิ่งใหญ่กว่าองค์นั้นที่กำลังเสด็จมา นั่นคือพระผู้ช่วยให้รอดเอง ยอห์นไม่คู่ควรที่จะแก้สายรัดรองเท้าของพระองค์ ในที่นี้ยอห์นทราบว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงอยู่ในท่ามกลางพวกเขาแล้ว แม้ว่าเขาไม่ได้รู้ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ที่นั้นจนกระทั่งเขาให้บัพติศมาพระองค์และเห็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ลอยลงมาในรูปร่างเหมือนนกเขาตัวหนึ่งบนพระองค์และสถิตอยู่บนพระองค์

ข้อ 28-34:

1:28 สิ่งเหล่านี้ได้ถูกกระทำในเบธาบาราฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่

1:29 วันต่อมา ยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาหาท่าน และกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ซึ่งทรงนำบาปของโลกไปเสีย

1:30 พระองค์นี้แหละเป็นผู้ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ‘ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่า

ข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า’

1:31 และข้าพเจ้าก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่คนอิสราเอล ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมาด้วยน้ำ”

1:32 และยอห์นเป็นพยาน โดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาจกสวรรค์เหมือนนกเขา และพระวิญญาณนั้นทรงสถิตอยู่บน

พระองค์

1:33 และข้าพเจ้าก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่พระองค์

ผู้ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาเพื่อให้บำบัดศมาด้วยน้ำ

พระองค์นั้นเองได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าจะ

เห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้

นั้นเองเป็นผู้ซึ่งให้บำบัดศมาด้วยพระวิญญาณ

บริสุทธิ์’

1:34 และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยาน

ว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

ยอห์นผู้ให้รับบำบัดศมาแนะนำให้ผู้คนมากมาย

รู้จักกับพระผู้ช่วยให้รอด

ยอห์นกำลังให้บำบัดศมาที่เบธาบาราปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ยอห์นให้บำบัดศมาพระเยซูไปแล้ว ตามที่บอกไว้ในมัทธิว 3:13-17 และในลูกา 3:21, 22 และบัดนี้เขาแนะนำให้รู้จักกับพระเยซูในฐานะ “พระเมษโปดกของพระเจ้า” หลังจากที่เขาให้บำบัดศมาพระองค์แล้ว เขาก็จำพระองค์ได้เพราะพระวิญญาณของพระเจ้าทรงลอยลงมาบนพระองค์และ “ทรงสถิตอยู่บนพระองค์” หมายถึงคือนั้นคือการได้เห็น “พระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด” (ข้อ 33)

และความจริงอันยิ่งใหญ่เริ่มที่จะถูกประกาศตอนนี้จริง ๆ พระเยซูไม่เพียงทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดเท่านั้น พระองค์ทรงเป็นผู้ที่จะให้บำบัดศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย คริสเตียนทั้งหลายสามารถมีฤทธิ์เดชตั้งสายน้ำ พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงสถิตอยู่ภายใน ซึ่งเป็นตัวแทนของพระคริสต์ในคริสเตียนผู้นั้นและแสดงให้เห็นฤทธิ์เดชของพระคริสต์ในการชนะจิตวิญญาณ และบัดนี้ยอห์นผู้ให้รับบำบัดศมา ผู้ซึ่งตลอดหลายปีมานี้ได้รู้ว่าพระเยซูทรงเป็นชายคนหนึ่งที่ชอบธรรมและตามทางพระเจ้าอย่างน่านับหัตถ์จรรยา ทราบแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

ทำไมพระเยซูถึงทรงรับบำบัดศมา? ผมคิดว่าพระองค์กำลังประกาศต่อหน้าสาธารณชนต่อพระบิดาและประชาชนเหล่านั้นว่าพระองค์ได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อที่จะตายแล้ว ข้าพเจ้าประเสริฐนั้นก็คือว่า “พระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” ฉะนั้นพระเยซูจึงกำลังประกาศพระองค์เองตรงนี้เป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้จะทรงตายเพื่อรับโทษบาปของคนทั้งโลกและถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายเพื่อพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์

Dr. Scofield ผู้ซึ่งเชื่อเรื่องการให้บำบัดศมาเด็กทารก และไม่เคยเข้าใจหลักคำสอนตามพระคัมภีร์เรื่องบำบัดศมาเลย กล่าวเกี่ยวกับพระเยซูว่า “เหตุใดผู้หนึ่งซึ่งไม่จำเป็นต้องกลับใจใหม่ถึงยืนกรานที่จะรับพิธีกรรมหนึ่งซึ่งบ่งบอกถึงการรับสารภาพ (ข้อ 6) และการกลับใจใหม่ (ข้อ 11) ก็ไม่มีคำอธิบายโดยตรงที่ไหนเลย” และเขาคิดว่านี่เป็นการสำเร็จจริงของวิธีของคณลิวีในการชำระล้างบุโรหิตคนหนึ่งและจากนั้นก็เจิมตั้งเขา! แต่ Dr. Scofield คิดผิด บัพติศมาสำหรับพระเยซูนั้นแสดงภาพหลุมศพและการเป็นขึ้นจากตาย และพระองค์ทรงสละพระองค์เองให้แก่การนั้นอย่างเต็มที่

และเมื่อคริสเตียนคนใดถูกฝังกับพระคริสต์ในพิธีบัพติศมา มันก็ไม่ใช่ภาพของการรับสารภาพและการกลับใจใหม่เท่ากับเป็นภาพของมนุษย์เก่าที่ถูกนับว่าตายแล้วและมนุษย์ใหม่ที่มีชีวิตอยู่และบัดนี้ก็

ดำเนินชีวิตใหม่แล้ว นั่นคือ ชีวิตของพระคริสต์ในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

คงไม่มีใครเข้าใจการรับบัพติศมาหากเขาต้องเอาระบบปุโรหิตของคนเลวีใส่เข้ามาด้วย ตลอด
หมายเหตุทั้งหมดของ Dr. Scofield ใน Scofield Bible ที่ตีเล่มนั้น ดูเหมือนว่าเขาจัดอันดับให้ยอห์นผู้ให้รับ
บัพติศมาเป็นคนในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมและบัพติศมาของยอห์นเป็นพิธีกรรมหนึ่งของคนยิว แต่นั่นเป็น
ความผิดพลาด ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาบัดนี้เป็นผู้พยากรณ์และนักเทศน์แห่งสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ ชาว
ประเสริฐของเขาเป็นชาวประเสริฐแห่งความรอดโดยความเชื่อในพระคริสต์ บัพติศมาของยอห์นเป็นบัพติศมา
เดียวกันกับที่พระเยซูทรงได้รับและอัครทูตทุกคนได้รับ และเป็นบัพติศมาเดียวกันกับที่เหล่าคริสเตียนสมัยภาค
พันธสัญญาใหม่ควรได้รับวันนี้

พระคำสองข้อแรกในข่าวประเสริฐของมาระโกกล่าวว่า “การเริ่มต้นแห่งข่าวประเสริฐของพระเยซู
คริสต์พระบุตรของพระเจ้า ตามที่มีเขียนไว้ในพงศาวดารพยากรณ์ว่า ‘ดูเถิด เราส่งทูตของเราไปข้างหน้าท่าน
ผู้ซึ่งจะเตรียมหนทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’ ในที่นี้ภาคพันธสัญญาใหม่เริ่มต้นด้วยเรื่องราวของยอห์นผู้ให้รับ
บัพติศมา

Dr. Scofield ในหมายเหตุของเขาเกี่ยวกับบัพติศมาของพระเยซู ในมัทธิว 3 กล่าวว่า “แต่บัพติศมา
ของยอห์นเป็นพระสุรเสียงของพระเจ้าที่มาถึงชนชาติอิสราเอล และชนส่วนที่เหลือที่เชื่อก็ตอบรับ (ข้อ 5) มัน
เป็นการกระทำที่แสดงถึงความชอบธรรมในส่วนของพระองค์ผู้ได้ทรงกลายเป็นคนอิสราเอลคนหนึ่งในฝ่ายเนื้อ
หนังแล้ว ที่จะรับที่ของพระองค์กับชนส่วนที่เหลือที่เชื่อนี้” แต่ตรงนี้ Dr. Scofield ให้ความหมายเชิงสมัย
ประทานที่ไม่ถูกต้องถึงในพระคัมภีร์เลย ข่าวสารของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่ได้มาถึงพวกยิวโดยเฉพาะ บัพ
ติศมาของพระเยซูไม่ได้เป็นแบบอย่างหรือหมายถึงพวกยิวโดยเฉพาะ มันเป็นแบบอย่างแก่ทุกคนที่อยาก
เชื่อวางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอดและจึงปฏิบัติตามพระองค์ในการรับบัพติศมา

ในกิจการ 19 ที่เปาโลมาและพบสาวกบางคนและกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านได้รับพระวิญญาณ
บริสุทธิ์แล้วตั้งแต่ท่านทั้งหลายได้เชื่อนั้นใช่ไหม” พวกเขาที่ไม่ได้เข้าใจเกี่ยวกับการเติมเปี่ยมของพระวิญญาณ
ฉะนั้นพวกเขาจึงรับบัพติศมาอีกหนและเปาโลวางมือของตนบนพวกเขาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จมาบ
นพวกเขา

แต่ Dr. Scofield กล่าวว่า “เห็นได้ชัดว่าเปาโลประหลาดใจกับการขาดหายไปของการอยู่ฝ่ายพระ
วิญญาณและฤทธิ์เดชในคนเหล่านี้ที่ได้ชื่อว่าเป็นสาวก คำตอบของพวกเขาแสดงให้เห็นข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขา
เป็นผู้เข้าจารีตยิว, เป็นสาวกของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, ซึ่งตั้งตาคอยกษัตริย์องค์หนึ่งผู้จะเสด็จมา, ไม่ใช่เหล่า
คริสเตียนที่มองย้อนกลับไปยังการไถ่ที่เสร็จสมบูรณ์แล้ว”

ในที่นี้เราคิดว่าเหล่ามิตรสหาย Plymouth Brethren และ Dr. Scofield หลงผิดไปอย่างมาก สาวก
คนหนึ่งของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็คงไม่ต่างไปจากสาวกคนหนึ่งของเปาโลหรือบารนาบัสหรือปอลโลหรือเป
โตรหรือนักเทศน์สมัยภาคพันธสัญญาใหม่คนอื่นใดเลย

ประการแรก มีแผนการแห่งความรอดอยู่แผนการเดียวเท่านั้นในภาคพันธสัญญาเดิมหรือภาคพันธ
สัญญาใหม่ เพราะว่าในกิจการ 10:43 เปโตรได้รับการดลใจให้กล่าวว่า “บรรดาศาสดาพยากรณ์เป็นพยานถึง

พระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย” ฉะนั้นเมื่อพระเจ้าทรงเรียกผู้คนว่า “เหล่าสาวก” ผู้ซึ่ง “ได้เชื่อแล้ว” ทั้ง Dr. Scofield และใครหน้าไหนก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะเรียกพวกเขาว่า “พวกที่เรียกกันว่าเหล่าสาวก” นั้นไม่มีเหตุผลรองรับแลเป็นการไม่ให้เกียรติกันเลยด้วย

ในยอห์น 3:27-36 ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากำลังเทศนา และเขากล่าวว่า “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ และผู้ที่ไม่เชื่อพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่บนเขา” เหล่าสาวกของยอห์นเป็นพวกคริสเตียนและพวกเขาได้รับบัพติศมาเหมือนอย่างที่ว่าพวกคริสเตียนควรรับบัพติศมา อัครทูตทุกคนและพระเยซูเองก็ได้รับบัพติศมาจากยอห์น เหล่าคริสเตียนวันนี้ควรที่จะรับบัพติศมาในแบบเดียวกัน ยอห์นเป็นภาคพันธสัญญาใหม่ ไม่ใช่ภาคพันธสัญญาเดิม เขาเป็นชาวประเสริฐ ไม่ใช่เน้นพิธีการ ในการเทศนาและการปฏิบัติของเขา

จำไว้ว่าบัพติศมาไม่ใช่พิธีของภาคพันธสัญญาเดิม ไม่มีบันทึกในพระคัมภีร์เลยเกี่ยวกับพิธีแบบนั้นที่องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานให้แก่พวกยิว พระเยซูทรงสอนอย่างชัดเจนว่าบัดนี้น้ำอองุ่นใหม่ต้องถูกใส่ไว้ในถุงหนังใหม่

เห็นได้ชัดว่าคำประกาศนั้นในข้อ 29 ที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสโปดกของพระเจ้า มาหลังจากที่พระเยซูทรงรับบัพติศมาแล้วและได้รับการยอมรับว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า

ข้อ 35-42:

1:35 อีกครั้งในวันต่อมายอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกสองคนของท่าน	อาศัยอยู่ และพักอยู่กับพระองค์วันนั้น เพราะเวลานั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว
1:36 และเมื่อมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ดำเนินอยู่ ท่านกล่าวว่า “จงดูพระเมสโปดกของพระเจ้า”	1:40 คนหนึ่งในสองคนนั้นซึ่งได้ยินยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร
1:37 และสาวกสองคนนั้นได้ยินท่านกล่าวเช่นนั้น และเขาทั้งสองได้ติดตามพระเยซูไป	1:41 อันดรูว์ได้ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และกล่าวแก่เขาว่า “พวกเราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว” ซึ่งแปลว่า พระคริสต์
1:38 แล้วพระเยซูทรงเหลียวหลังและทอดพระเนตรเห็นพวกเขาตามมา และตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านหาอะไร” เขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า “รับบี” (ซึ่งแปลว่า อาจารย์) “ท่านอาศัยอยู่ที่ไหน”	1:42 และอันดรูว์ได้พาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเขาแล้ว พระองค์ก็ตรัสว่า “ท่านคือซีโมนบุตรชายของโยนาห์ ท่านจะถูกเรียกว่า เคฟาส” ซึ่งแปลว่า หินก้อนหนึ่ง
1:39 พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “จงมาและดูเถิด” พวกเขาก็มาและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรง	

การกลับใจเชื่อของอันดรูว์และเปโตร

ขณะที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากำลังเทศนาว่า “จงดูพระเมสโปดกของพระเจ้า” สาวกสองคนของยอห์นก็เห็นพระเยซูและตามพระองค์ไป มีบทเรียนแสนวิเศษในข้อ 39 พวกเขาอยากทราบว่าพระเยซูอาศัยอยู่ที่ไหน

และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “จงมาและดูเถิด” ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสแบบเดียวกันแก่ใจทุกคนที่แสวงหา พระองค์ตรัสแก่ชนอิสราเอลที่หลงเงินเหล่านั้นในเยเรมีย์ 29:11-13 ว่า

“ด้วยว่าเรารู้ความคิดทั้งหลายที่เราคิดไว้ต่อพวกเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัส เป็นบรรดาความคิดแห่ง สันติภาพ และไม่ใช้แห่งความร้าย เพื่อให้มันปลายที่ถูกคาดหวังไว้แก่พวกเจ้า แล้วพวกเจ้าจะร้องทูลเรา และ พวกเจ้าจะไปและอธิษฐานต่อเรา และเราจะตั้งใจฟังพวกเจ้า และพวกเจ้าจะแสวงหาเรา และพบเรา เมื่อพวก เจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของพวกเจ้า”

ยากอบกล่าวในยากอบ 4:8 ว่า “จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะทรงเข้าใกล้พวกท่าน” พระคัมภีร์ กล่าวเกี่ยวกับสติปัญญา ซึ่งผมเชื่อว่าเป็นตัวแทนของพระเยซู ว่า “คนเหล่านั้นที่แสวงหาเราแต่เนิ่น ๆ ก็จะพบ เรา” (สภษ. 8:17)

หนึ่งในคนเหล่านั้นที่ได้ยินยอห์นพูดคืออันดรูว์ น้องชายของซีโมนเปโตร มันเป็นเวลาเกือบ 10:00 น. แล้ว ตามเวลาของชาวโรม เราคิดเช่นนั้น วันนั้นลวงเลยไปเยอะแล้วและเขา “พักอยู่กับพระองค์วันนั้น” (ข้อ 39) พระเยซูไม่ได้อยู่ที่บ้านแต่อาจกำลังตั้งแคมป์อยู่ข้างนอกหรือพักอยู่ในบ้านสักหลังที่มีคนเสนอให้พระองค์ บ้านของพระองค์อยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม และนี่คือที่เบธาบาราปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น และไม่ว่าจะเกิด อะไรขึ้นก็ตามที่นั่น เราก็คิดว่าอันดรูว์เริ่มที่จะทราบอย่างแน่นอนว่านี่คือพระผู้ช่วยให้รอดนั้น เริ่มเชื่อวางใจใน พระองค์ และบัดนี้เขาต้องไปตามตัวเปโตรพี่ชายของตน เราคิดว่าอันดรูว์เป็นน้องชาย เขาไม่ได้เป็นคนใช้กำลัง และไม่ได้โดดเด่นมากเท่ากับเปโตร แต่เขารีบไปตามหาพี่ชายของตนทันที และข่าวสารของเขาก็เรียบง่ายมาก ๆ: “พวกเราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว” ซึ่งแปลว่า พระคริสต์ และอันดรูว์ได้พาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู” (ข้อ 41, 42) โอ สิ่งสำคัญเกี่ยวกับการชนะจิตวิญญาณคือการไปตามพวกเขา และอิทธิพลส่วนตัวก็มีความสำคัญมาก เสียจนมันอาจไม่ต้องใช้ข่าวสารที่ล้าลึกหรือคำอธิบายที่ยืดเยื้อเลย หากคุณยอมให้ผู้คนเข้าใจว่านี่คือพระผู้ช่วยให้รอดสำหรับเหล่าคนบาปและพวกเขาสามารถรับพระองค์ไว้ได้ อันดรูว์จึงไปพาเปโตรมาหาพระเยซู

คุณช่วยหมายเหตุนี้นี้คือผู้เชื่อใหม่คนหนึ่งที่ได้ฟังความรอด เราคิดว่าน่าจะเป็นเมื่อคืนหรือในไม่กี่ ชั่วโมงหลัง ๆ เอง และเขาไปตามพี่ชายของตนและชนะเขา

ในบทที่ 4 เราเรียนรู้ว่าเมื่อหญิงชาวสะมาเรียคนนั้นทราบว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์นั้น นางก็ ทิ้งหม้อน้ำของนางไว้และวิ่งเข้าเมืองไปบอกพวกผู้ชายว่า “จงมา ดูท่านผู้หนึ่ง ซึ่งได้บอกฉันถึงสิ่งสารพัดที่ฉัน ได้เคยกระทำ ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์มิใช่หรือ” บางคนรับความรอดตรงนั้นเลยเพราะคำพยานของนาง ขณะที่ คนอื่น ๆ มาดูด้วยตัวเองและรับความรอด ใจแล้ว เหล่าผู้เชื่อใหม่ควรชนะจิตวิญญาณทั้งหลาย

คำบัญชาที่ชัดเจนนั้นในวิวรณ์ 22:17 คือ “ให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า “เชิญมาเถิด” และบ่อยครั้งความ อ่อนแอและความเขินอายและคำพยานของผู้เชื่อใหม่คนหนึ่งก็ได้ผลมากกว่าคำปราศรัยแบบคงแก่เรียนของ คริสเตียนที่สูงวัยกว่า ผู้ใดก็ตามที่รับความรอดแล้วควรชนะจิตวิญญาณทั้งหลาย

เราหมายเหตุนี้นี้คือการอ้างอิงในที่นี้ถึงวิถีทางอารมณ์แบบลึกซึ้งใด ๆ ในชีวิตของเปโตร อาจมีหรือ อาจไม่มีก็ได้ และไม่มิกับอันดรูว์ด้วย ผู้ที่เชื่อวางใจในพระคริสต์ก็รับความรอด บางครั้งเราอยากเหลือเกินที่จะ เห็นการแสดงออกภายนอกแบบใหญ่โตของอารมณ์ เราอยากเห็นพยานหลักฐานภายนอกบางอย่างที่แสดงให้เห็น

เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงแสนอัศจรรย์ได้เกิดขึ้นแล้วภายใน แต่นั่นก็ไม่ถูกสัญญาไว้และไม่ถูกเรียกร้องให้ต้องมีเลยในพระคัมภีร์ มีการเปลี่ยนแปลงอันลึกซึ้ง แต่มันเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นภายใน ไม่ว่ามันจะแสดงให้เห็นภายนอกหรือไม่ เราก็บอกไม่ได้เสมอไป

เป็นความจริงที่ว่าเมื่อผู้หนึ่งกลายเป็นคริสเตียน สิ่งสารพัดก็เป็นสิ่งใหม่ นั่นคือ สิ่งสารพัดที่อยู่ภายในตัวตนจริง ๆ ของคน ๆ นั้น มีผู้ถูกสร้างใหม่ แต่เขายังมีธรรมชาติเก่าอยู่และบางครั้งธรรมชาติเก่านั้นก็ครอบงำจำไว้ว่า “มนุษย์มองดูที่รูปลักษณ์ภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทรงดูที่จิตใจ” เราได้รับคำเตือนชัดเจนมิให้ตัดสินโดยรูปลักษณ์ที่ปรากฏภายนอกกว่าใครรอดและใครไม่รอด นั่นไม่ก่งการของเรา คริสเตียนทั้งหลายควรที่จะดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง แม้ว่าบางครั้งเมล็ดพืชนั้นถูกรัดโดยความกระวนกระวายของโลกนี้และการหลอกลวงของทรัพย์สมบัติและสิ่งอื่น ๆ เหมือนที่เกิดกับผู้หว่านเมล็ดนั้นในมัทธิว 13:22 และบางครั้งคนที่เป็นเหมือนดาวิดหรือเปโตรก็อาจร่วงลงในบาปที่ลึกที่สุดได้ หรือบางครั้งคนที่เป็นเหมือนเดมาสก็อาจทิ้งคนอย่างเปาโลไปได้ เพราะรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว แต่การเปลี่ยนแปลงนั้นเกิดขึ้นภายใน ไม่อาจวัดได้ภายนอก และไม่มีใครมีสิทธิ์ที่จะตัดสินโดยรูปลักษณ์ภายนอกกว่าคน ๆ หนึ่งรอดหรือไม่รอด ถ้าผู้ใดเชื่อวางใจพระคริสต์แล้ว เขาก็รอดแล้ว

ข้อ 43-51:

1:43 วันต่อมา พระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และทรงพบฟีลิป และตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามา”

1:44 บัดนี้ ฟีลิปมาจากเบธไซดา นครของอันดรูว์ และเปโตร

1:45 ฟีลิปไปหานาธานาเอล และกล่าวแก่เขาว่า “พวกเราได้พบพระองค์ ผู้ซึ่งโมเสสได้เขียนถึงในพระราชบัญญัติ และที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้เขียนถึง คือพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ บุตรชายของโยเซฟ”

1:46 และนาธานาเอลกล่าวแก่เขาว่า “สิ่งดีอันใดจะออกมาจากนาซาเร็ธได้หรือ” ฟีลิปกล่าวแก่เขาว่า “จงมาและดูเถิด”

1:47 พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานาเอลกำลังมาหาพระองค์ และตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า “ดูเถิด คนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอุปาย”

1:48 นาธานาเอลทูลพระองค์ว่า “พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์จากที่ไหน” พระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาว่า “ก่อนที่ฟีลิปเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราได้เห็นท่าน”

1:49 นาธานาเอลตอบและทูลพระองค์ว่า “รับปี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล”

1:50 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาว่า “เพราะเราได้กล่าวแก่ท่านว่า เราได้เห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อหรือ ท่านจะได้เห็นสิ่งต่าง ๆ ที่ใหญ่กว่าสิ่งเหล่านี้อีก”

1:51 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “แท้จริงแล้วเรา กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ภายหลังจากนี้ท่านทั้งหลายจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์”

ความรอดของฟีลิปและนาธานาเอล

มันน่าสนใจที่จะเปรียบเทียบคำว่า “ไปหา” ในข้อ 41, 43 และ 45 อันดรูว์ไปหาเปโตร พระเยซูทรง

ไปหาฟิลิป ฟิลิปไปหาหนานาเอล! วิธีที่จะชนะจิตวิญญาณทั้งหลายคือไปหาพวกเขา บางครั้งเราอาจอธิษฐานขอพระเจ้าให้ส่งใครสักคนมาหาเรา แต่คำบัญชาสั้นๆ อยู่ในพระคัมภีร์แล้ว-พระองค์ทรงส่งเราให้ไปหาเหล่าคนบาปแล้ว อาจมีบางคราวที่ หลังจากการสำแดงใหญ่โตให้เห็นฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ของพระเจ้า นายคุกคนหนึ่ง อาจมาและทรุดตัวลงตรงหน้าคุณอย่างเปาโลและซิลาสและถามว่า “ฉันต้องทำอะไรถึงจะรอดได้?” แต่นั่นก็ไม่เกิดขึ้นบ่อย สิ่งปกติก็คือว่าพระเจ้าทรงส่งเราออกไปเพื่อที่จะ “ออกไปทั่วโลก และประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษยทุกคน” พระองค์ทรงส่งเราออกไปตามพวกแขกให้มาร่วมงานเลี้ยงสมรสนั้น ให้ “ออกไปโดยเร็วตามบรรดาถนนใหญ่และตรอกน้อยทั้งหลายแห่งนคร และพาคนยากจน และคนพิการ และคนง่อย และคนตาบอดเข้ามาที่นี่” และ “จงออกไปตามบรรดาทางใหญ่และริ้วต้นไม้ทั้งหลาย และบังคับพวกเขาให้เข้ามา” (ลูกา 14:21, 23)

อันตรูว์รับความรอดแล้วและเขาชนะเปโตร

“วันต่อมา พระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี” (ข้อ 43) ก่อนหน้านั้นพระองค์ทรงอยู่ที่เบธซาบายาปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น แต่ตอนนี้พระองค์เสด็จขึ้นเหนือเข้าไปในแคว้นกาลิลีแล้ว น่าจะอ้อมทะเลสาบนั้นไปยังบ้านของพระองค์ในเมืองคาเปอร์นาอุม และพระองค์ทรงพบฟิลิปที่นั่น เราทราบว่าเป็นเปโตรและอันตรูว์อาศัยอยู่ใกล้เคียงที่เมืองเบธไซดา (ข้อ 44)

ข้อ 43 บอกว่าพระเยซูทรงทำการชนะจิตวิญญาณฟิลิปแบบส่วนตัว พระองค์ไม่ได้มาเจอเขาโดยบังเอิญ รู้สึกคุ้นเคยกัน ลูกคอ และเชิญชวนเขาให้มาด้วย พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะแสวงหาและช่วยคนเหล่านั้นที่หลงหายไปให้รอด ทว่าพระเยซูก็ทรงทำการชนะจิตวิญญาณแบบส่วนตัวบ่อย ๆ เหมือนที่พระองค์ทรงกระทำกับนิโคเดมัส และหญิงที่บ่อน้ำนั้น ฟิลิปชนะหนานาเอลเพื่อนของเขามาถึงพระผู้ช่วยให้รอด

ในไม่ช้าหนานาเอลก็พูดแข่งฟิลิป ตามที่เราเห็นจากข้อ 45 ฟิลิปเป็นคริสเตียนที่ไม่รู้เรื่องราวเลยมาก ๆ และเราคิดว่าเขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพระเยซูประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง โดยคิดว่าโยเซฟเป็นบิดาของพระองค์ เขาจึงกล่าวว่า “พวกเราได้พบพระองค์ ผู้ซึ่งโมเสสได้เขียนถึงในพระราชบัญญัติ และที่พวกเขาสาธยายากรณได้เขียนถึง คือพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ บุตรชายของโยเซฟ” แต่พระเยซูทรงถูกเรียกว่าเป็นบุตรชายของโยเซฟโดยปกติอยู่แล้ว และโยเซฟคงจะแนะนำให้รู้จักกับพระองค์เช่นนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย พระองค์ทรงเป็นบุตรชายที่ได้รับอุปการะ เป็นลูกเลี้ยงคนหนึ่งของโยเซฟ

(มันไม่น่าแปลกใจเลยที่พระเยซูทรงถูกระบุชื่อในสายบรรพบุรุษของหนังสือมัทธิว เชื้อสายทางการของเหล่ากษัตริย์แห่งราชวงศ์ของดาวิด ราวกับว่าพระเยซูทรงสืบเชื้อสายมาจากซาโลมอนผ่านทางโยเซฟ นั่นไม่ใช่ลำดับวงศ์พันธุ์ที่แท้จริงแต่เป็นแบบทางการ และถูกระบุรายชื่อไว้ราวกับว่าพระองค์ทรงสืบเชื้อสายผ่านทางโยเซฟผู้ซึ่งทำหน้าที่ผู้ปกครองและรับผิดชอบในฐานะบิดาคนหนึ่ง แม้ว่าเขาไม่ใช่พระบิดานั้นก็ตาม ลำดับวงศ์พันธุ์ที่แท้จริงถูกพบในลูกา 3:23-38

แต่เราทราบว่าพระเยซูไม่ใช่บุตรของโยเซฟ แม้ว่าพระองค์ทรงปรากฏว่าเป็นเช่นนั้นในสายตาของประชาชนก็ตาม

ช่างน่ายินดีที่พระเจ้าทรงใช้แม้กระทั่งคริสเตียนที่ไม่รู้เรื่องราวอย่างฟิลิปได้! เมื่อฟิลิปได้บอกสิ่ง

สารพัดที่ตนรู้แล้ว เขาก็มีสติปัญญาพอที่จะกล่าวว่า “จงมาและดูเถิด” ผู้ไม่เชื่อคนใดในโลกก็สามารถทราบได้
วันนี้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดนั้นหรือไม่หากเขายอมทำสิ่งที่นาธานาเอลได้กระทำ- “จงมาและ
ดูเถิด”

นาธานาเอลมีคำถามหนึ่งที่จริงจัง: “สิ่งดีอันใดจะออกมาจากนาซาเร็ธได้หรือ” (ข้อ 46) และฟิลิป
ออกเขาแบบเดียวกับที่พระเยซูได้ตรัสแก่อันดรูว์, “จงมาและดูเถิด” พระเยซูทรงเป็นผู้ที่เราเข้าหาได้หากเรามีใจ
ที่ซื่อตรง

ยอห์น 7:17 กล่าวว่า “ถ้าผู้ใดตั้งใจกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะทราบถึงหลักคำ
สอนนั้นว่า หลักคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเรากล่าวตามใจของเราเอง” และฮีบรียา 6:3 กล่าวว่า “แล้ว
พวกเราจะรู้จัก ถ้าพวกเรติดตามต่อไปเพื่อจะรู้จักพระเยซูฮิวาห์”

บางทีอาจไม่มีพวกซื่อสัตย์ที่มีใจซื่อตรงเลย มีผู้คนที่สงสัย นั่นเป็นความจริง แต่พวกเขาก็ไม่มาถึง
จุดยืนนั้นด้วยใจที่ซื่อตรงและแสวงหา โครเนลิอุส ชายผู้ยำเกรงพระเจ้าคนนั้นที่อธิษฐานและแสวงหาพระเจ้า
ได้พบพระองค์ เพราะว่าพระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาบริเอลมาหาเขาเพื่อบอกเขาว่าจะตามตัวนักเทศน์คนหนึ่ง
ได้ที่ไหน! และขันทีชาวเอธิโอเปียผู้นั้น ซึ่งอ่านพระคัมภีร์ในหนังสืออิสยาห์และปรารถนาที่จะรับความรอด ได้
พบว่าพระเจ้าทรงส่งฟิลิปผู้ประกาศข่าวประเสริฐมาเจอกับเขาและอธิบายพระคัมภีร์และบอกเขาเกี่ยวกับพระ
เยซู ฉะนั้นถ้าผู้ใดมีคำถามเกี่ยวกับพระเยซู เขาก็แค่ต้องมาหาพระเยซูเพื่อจะดูและเขาจะพบว่าพระคริสต์ทรง
เป็นสารพัดที่พระองค์ทรงกล่าวอ้างว่าเป็นและว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า

ความจริงอันแสนมหัศจรรย์นี้ ที่ว่าคนทั้งหลายที่แสวงหาพระเจ้าจริง ๆ ก็พบพระองค์ได้และคนทั้ง
หลายที่อยากทราบความจริงอย่างจริงจังก็ทราบความจริงนั้นได้ หมายความว่าถ้าผู้ใดตั้งตาคู่ต่อไปในความไม่
เชื่อ นั่นก็เป็นความผิดของเขาเอง พระเยซูตรัสหลังจากการคืนพระชนม์ว่า “โอ พวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยใน
การเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” (ลูกา 24:25) ไม่แปลกเลยที่ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศ
ว่า “คนโง่ได้พูดในใจของตนว่า “ไม่มีพระเจ้า” (สดด. 14:1) โอ ใช่แล้ว นาธานาเอลสามารถทราบได้และไม่
ช้าเขาก็เรียนรู้สิ่งสารพัดเกี่ยวกับพระเยซู

พระเยซูตรัสไปแล้วว่า “ดูเถิด คนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอูบาย” (ข้อ 47) นาธานาเอลสงสัยว่า
พระเยซูทรงทราบได้อย่างไร พระเยซูจึงตรัสว่า “ก่อนที่ฟิลิปเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อต้นนั้น เราได้เห็น
ท่าน” (ข้อ 48) ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ภายใต้ใบไม้ที่ห้ามเงาของต้นมะเดื่อต้นหนึ่ง นาธานาเอลกำลังอธิษฐานอยู่
แสวงหาพระเจ้า และพระเยซูทรงเห็นและทราบเรื่องนี้ บัดนี้พระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่นาธานาเอล
และความสงสัยต่าง ๆ ของนาธานาเอลก็ถูกรักษาให้หายจนหมดสิ้นในช่วงขณะเดียว

“เพราะหลักฐานแค่นี้เจ้าก็เชื่อเราแล้วหรือ?” พระเยซูตรัส “โอ ถ้าอย่างนั้น วันหนึ่งเจ้าจะเห็นสวรรค์
เปิดและเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์” นั่นคือเมื่อไหร่? ตอนรับขึ้นหรือ? ไม่ใช่ น่า
จะเป็นตอนที่พระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง ตามที่วิวรณ์ 1:7 กล่าว “ดูเถิด พระองค์เสด็จมาพร้อมกับ
หมู่เมฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ และคนเหล่านั้นที่ได้แทงพระองค์ด้วย และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะ
ร้องไห้เพราะพระองค์” นั่นเป็นเวลาที่ถูกพูดถึงในมัทธิว 24:30, 31:

“และเมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในฟ้าสวรรค์ ‘และตอนนั้นเฝ้าทุกเฝ้าแห่งแผ่นดินโลกจะไหวทุกซ์’ และเขาทั้งหลายจะเห็น ‘บุตรมนุษย์เสด็จมาในหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์’ ด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ และพระองค์จะทรงส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก และทูตสวรรค์เหล่านั้นจะรวบรวมบรรดาคนที่ทรงถูกเลือกสรรไว้แล้วของพระองค์จากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าสวรรค์ข้างหนึ่งจนถึงที่สุดฟ้าสวรรค์อีกข้างหนึ่งนั้น”

และมหาปุโรหิตชั้วคนนั้นที่สั่งพระเยซูให้ปฏิญาณ ก็ถามว่า “เราสั่งท่านให้ปฏิญาณโดยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ว่า ท่านจงบอกพวกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านว่าถูกแล้ว แต่อย่างไรก็ตามเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ต่อจากนี้ ท่านทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์แห่งฤทธานุภาพ และเสด็จมาในหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์” เราเชื่อว่ามหาปุโรหิตคนนั้นอยู่ในนรกมาตลอดหลายร้อยปีมานี้ แต่เมื่อพระเยซูเสด็จมา เราเชื่อว่าพระองค์จะทรงเปิดฝาของนรกและทุกคนในนรกจะเห็นพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาได้เบือนหน้าหนีและปฏิเสธเสีย เพราะฟีลิปปี 2:9-11 บอกเราอย่างชัดเจนว่า:

“เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงด้วย และได้ประทานพระนามหนึ่งแก่พระองค์ซึ่งอยู่เหนือทุกนาม เพื่อเมื่อออกพระนามของพระเยซู ‘หัวเข่าทุกหัวเข่าจะต้องคุกกราบลง’ ของบรรดาสิ่งในสวรรค์ และบรรดาสิ่งในแผ่นดินโลก และบรรดาสิ่งใต้พื้นแผ่นดินโลก และเพื่อ ‘ล้นทุกล้นจะกล่าวยอมรับ’ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายสง่าราศีแก่พระเจ้าพระบิดา”

การยอมรับพระเยซูว่าเป็นพระเจ้าและถวายเกียรติพระองค์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าและเมื่อทุกหัวเข่าในสวรรค์และแผ่นดินโลกและนรกจะคุกกราบลงต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์จะมาแน่นอน เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อรับอำนาจครอบครองของพระองค์บนแผ่นดินโลก พระสัญญาที่คล้ายกันถูกให้ไว้ในโคโลสี 2:9-11

F. B. Meyer กล่าวว่า: “บทนี้อุดมไปด้วยพระนามและชื่อเรียกอันโดดเด่นขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราควรศึกษาชื่อเหล่านี้ไว้ พระวาหะ, ความสว่าง, ชีวิตของมนุษย์, ผู้เดียวที่บังเกิดมาจากพระบิดา, พระคริสต์, พระเมษโปดกของพระเจ้า, พระอาจารย์, พระบุตรของพระเจ้า, และกษัตริย์แห่งอิสราเอล แต่จุดสูงสุดที่ปิดท้ายการร่ายยาวชื่อเหล่านี้ ก็มีหัตถ์จรรยพอ ๆ กับอันอื่น ๆ: บุตรมนุษย์ ชื่อเรียกนี้ปรากฏแปดสิบครั้งในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม และองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงใช้ชื่อเรียกนี้กับพระองค์เอง”

ยอห์น 2

ข้อ 1, 2:

2:1 และในวันที่สามมีงานสมรสในหมู่บ้านคานา
แห่งแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูอยู่ที่นั่น

2:2 และทั้งพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ได้
รับเชิญไปในงานสมรสนั้น

พระเยซูที่งานสมรส

หมู่บ้านคานาอยู่ห่างจากเมืองนาซาเร็ธประมาณสี่ไมล์ นาธานาเอลอยู่ที่หมู่บ้านคานา (21:2) เห็นได้ชัดว่างานสมรสนั้นจัดในบ้านของสหายหรือญาติคนหนึ่งของพระเยซูหรือไม่ก็ของนาธานาเอล

นี่เป็นการอัศจรรย์แรกที่พระเยซูเคยกระทำ (ข้อ 11) มันไม่ถูกกล่าวถึงในข่าวประเสริฐอีกสามเล่มที่เหลือ และทั้งมัทธิวและลูกาก็ไม่กล่าวถึงการอัศจรรย์ใดของพระเยซูเลยจนกระทั่งบทที่สี่ของพวกเขา พวกเขาไม่เล่าเกี่ยวกับการปฏิสนธิและการประสูติอันแสนอัศจรรย์ของพระผู้ช่วยให้รอด แต่ข่าวประเสริฐเหล่านั้นไม่ได้ถูกเขียนเพื่อเน้นเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้าเท่ากับหนังสือยอห์น พระคัมภีร์ทั้งเล่มเห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับหลักคำสอนที่ยิ่งใหญ่นั้น แต่การอัศจรรย์ครั้งแรกนี้ก็ถูกกล่าวถึงในที่นี้ โดยมีจุดประสงค์เฉพาะเพื่อจะแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงแสดงฤทธิ์เดชที่เหนือธรรมชาติ แม้กระทั่งตั้งแต่ในตอนต้นของงานรับใช้ปวงชนของพระองค์

การอัศจรรย์นี้เกิดขึ้นสามวันหลังจากเหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงในบทที่แล้ว

น่าสนใจตรงที่ว่าพระเยซูทรงตอบรับทุกคำเชิญที่ถูksenอให้ด้วยใจที่ซื่อตรง เท่าที่เราบอกได้ พระองค์ทรงเป็นแขกที่บ้านของซีโมนและอันดรูว์และทรงรักษาแม่ยายของเปโตรให้หาย พระองค์ทรงเต็มพระทัยที่จะเสด็จมารักษาผู้รับใช้ของนายร้อยคนนั้น แม้ว่านายร้อยคนนั้นยืนยันว่าพระองค์ไม่ต้องเสด็จมาที่บ้านก็ได้ พระองค์ทรงเต็มพระทัยเสด็จไปยังบ้านของฟาริสีคนหนึ่ง แม้ว่าฟาริสีผู้นั้นตั้งคำถามในใจของตนว่าพระเยซูทรงเป็น “ศาสดาพยากรณ์” ผู้หนึ่งจริง ๆ หรือไม่

เมื่อมารธาเชิญพระองค์ให้เสด็จมายังบ้านของนาง พระองค์ก็ทรงมาและทรงรักมารีย์ มารธาและลาซารัสยิ่งนัก พระองค์ทรงหยุดแวะข้างถนนเมื่อบาร์ติเมอัสผู้ตาบอดร้องเรียก พระองค์ทรงแวะใต้ต้นไม้ที่นั่น คักเคียสคนเก็บภาษีผู้มั่งมีได้ป็นขึ้นไปเพื่อจะดูพระองค์และทรงประกาศว่าพระองค์จะทรงไปบ้านของเขาวันนั้น ฉะนั้นเราจึงไม่ต้องประหลาดใจเลยว่า เมื่อพระเยซูทรงได้รับเชิญ พระองค์ก็เสด็จไปยังงานสมรสนั้น

พิธีการแบบไหนกัน? ไม่มีพรรณนาไว้เลย พวกเขาจัดงานเลี้ยง ในคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้น เราคิดว่ามันเป็นธรรมเนียมหนึ่งที่จะให้เจ้าบ่าวมายังบ้านของเจ้าสาว โดยมาพร้อมกับเหล่าเพื่อนเจ้าสาว

พระคัมภีร์ไม่มีข้อกำหนดใด ๆ เกี่ยวกับงานสมรส สิ่งที่เป็นการสมรสแบบทางการและถูกต้องตามกฎหมายก็ได้
รับการยอมรับให้เป็นการสมรสแล้ว แน่ใจว่ามันถูกต้องเหมาะสมที่คริสเตียนทั้งหลายจะมีพิธีการทางศาสนา
และยอมรับมาตรฐานตามพระคัมภีร์ด้วยใจยำเกรงเกี่ยวกับการสมรส “จนกว่าความตายพรากเราสองจากกัน”

เราถูกเตือนความจำว่าคริสเตียนทั้งหลายควรที่จะมีความสุข ควรที่จะแสดงความเป็นมิตร เราควร
“ปิตีอินดีกับคนทั้งหลายที่ปิตีอินดี จงร้องให้กับคนทั้งหลายที่ร้องไห้” (รม. 12:15)

ข้อ 3-5:

2:3 และเมื่อพวกเขาขาดน้ำอู่แล้ว มารดาของ	ไม่ถึง”
พระเยซูทูลพระองค์ว่า “พวกเขาไม่มีน้ำอู่”	2:5 มารดาของพระองค์กล่าวแก่พวกคนใช้ว่า “สิ่ง
2:4 พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้า	ใดก็ตามที่ท่านจะกล่าวแก่พวกเจ้า จงทำสิ่งนั้น
เกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า เวลาของข้าพเจ้ายังมา	เกิด”

พระเยซูและมารดาของพระองค์

นางมารีย์มารดาของพระเยซูทราบแน่นอนว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่เกิดจากหญิง
พรหมจารี นางคาดหวังการอัศจรรย์ต่าง ๆ แม่นางไม่เคยเห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์ใด ๆ มาก่อนเลย
ก็ตาม ตามคำประกาศนั้นของทูตสวรรค์กาเบรียลในลูกา 1:26-30 นางจะมีบุตรชายคนหนึ่งที่ไม่มีบิดาเป็น
มนุษย์ โดยถูกเรียกว่า “พระบุตรขององค์ผู้สูงสุด” และเมื่อพระเยซูประสูติและการประสูติของพระองค์ถูก
ประกาศแก่พวกคนเลี้ยงแกะโดยทูตสวรรค์เหล่านั้นและพวกคนเลี้ยงแกะมาดูพระกุมารเยซู “มารีย์เก็บบรรดา
สิ่งเหล่านี้ไว้ และตรัสตรองพวกมันอยู่ในใจของตน” (ลูกา 2:19) ไม่ต้องสงสัยเลยว่านางจำคำเตือนอันน่ากลัว
นั้นของสิเมโอนได้:

“และสิเมโอนก็อวยพรพวกเขา และกล่าวแก่มารีย์มารดาของพระองค์ว่า “ดูเถิด พระกุมารนี้ทรงตั้งไว้
เพื่อการล้มลงและการเป็นขึ้นมาอีกของหลายคนในพวกอิสราเอล และเพื่อจะเป็นหมายสำคัญซึ่งจะถูกกล่าวต่อ
ท่าน (ใช่แล้ว ดาบเล่มหนึ่งจะแทงทะลุจิตใจของท่านเองด้วย) เพื่อความคิดทั้งหลายแห่งใจของคนเป็นอันมาก
จะได้ถูกเปิดเผย” - ลูกา 2:34, 35

และฉะนั้นบัดนี้นางก็กำลังคิดว่าพระเยซู ซึ่งทรงรับบัพติศมาแล้วและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ จะ
ทรงเริ่มต้นงานรับใช้ปวงชนของพระองค์ แต่พระเยซูตรัสว่า “เวลาของข้าพเจ้ายังมาไม่ถึง” (ข้อ 4)

พระเยซูทรงทราบสิ่งที่อยู่ในใจของนางมารีย์ นางคาดหวังให้พระองค์เริ่มต้นที่จะครอบครองบน
พระที่นั่งของดาวิด ตามที่ทูตสวรรค์นั้นได้สัญญาไว้หรือ? นางคาดหวังว่าการขมเหงานั้น ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่อาจ
เลี่ยงได้ จะเริ่มต้นตอนนี้เลยหรือ? ไม่ว่าจะอย่างไร การสำเร็จจริงแบบสมบูรณ์ของงานรับใช้ของพระองค์ก็ยังไม่
ถึง บัดนี้พระเยซูยังต้องตรัสอยู่ว่า “เรามีบัพติศมาอย่างหนึ่งที่จะต้องรับ และเราถูกบีบคั้นเหลือเกินจนกว่ามัน
จะสำเร็จ!” (ลูกา 12:50) พระเยซูเจ้ายังต้องตรัสอยู่ว่า “เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงตั้งหน้าของข้าพเจ้าอย่าง
หินเหล็กไฟ” มุ่งหน้าต่อไปสู่กางเขนนั่นและการคืนพระชนม์ (อสย. 50:7) แม้ว่าถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรง
เริ่มต้นการอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระองค์และงานรับใช้แสนอัศจรรย์ของพระองค์ ยังมีหนทางอีกยาวไกลที่จะ

ต้องเดินก่อนการสำเร็จจริงแบบครบถ้วนของคำพยากรณ์เหล่านั้นและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์และการคืนพระชนม์อย่างเปี่ยมชัยชนะและจากนั้นการเสด็จกลับมาของพระองค์เพื่อจะครอบครองในภายหลัง

พระเยซูทรงเรียกมารดาของพระองค์อย่างห้วน ๆ ใหม่มื่อพระองค์ตรัสว่า “หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องกับท่านเล่า” (ข้อ 4) ผมคิดว่าไม่มีการขาดความเคารพในที่นี้ แต่เห็นได้ชัดว่าพระเยซูกำลังปฏิบัติต่อมารดาของพระองค์ในฐานะคริสเตียนหญิงคนหนึ่ง และไม่ได้ทรงแยกตั้งนางไว้ต่างหากจากหญิงคนอื่น ๆ คุณจะจำได้ว่าตลอดข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม นางมารีย์ไม่เคยถูกยกชูให้อยู่เหนือหญิงดี ๆ คนอื่นเลย และหลังจากข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม นางก็ถูกกล่าวถึงแค่ครั้งเดียว ในกิจการ 1:14 ที่มีกล่าวว่ นางเป็นหนึ่งในคนเหล่านั้นที่ร่วมการประชุมอธิษฐานก่อนถึงวันเพ็นเทคอสต์นั้น

ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงใ้ นางมารีย์เข้าใจ และทรงให้เราทุกคนเข้าใจ ว่าพระองค์ไม่ได้ทำการอัศจรรย์ใด ๆ ตามคำขอของนางมารีย์เพราะว่านางเป็นมารดาของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงยอมทำให้หญิงคนใดก็ตามที่มีความเชื่อ ลูกา 8:19-21 บอกเราว่า:

“เวลานั้นมารดาของพระองค์และพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ และเข้ามาถึงพระองค์ไม่ได้ เพราะคนเบียดเสียด และมีบางคนทูลพระองค์ ซึ่งทูลว่า “มารดาของพระองค์และพวกน้องชายของพระองค์ ยืนอยู่ข้างนอก ประสงค์จะเห็นพระองค์” และพระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “มารดาของเราและพวกพี่น้องของเราเป็นคนเหล่านี้ซึ่งฟังพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตามพระวจนะนั้น”

ไม่เคยมีบอกไว้ในพระคัมภีร์เลยว่ นางมารีย์เป็น “หญิงพรหมจารีเนื่องนิത്യ” หลังจากการประสูติของพระเยซู อ่านมัทธิว 12:46-50 และมาระโก 3:31-35 พระเยซูตรัสว่า “ผู้ใดก็ตามที่จะกระทำตามน้ำพระทัยพระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นน้องชาย และน้องสาว และมารดาของเรา” พระเยซูเจ้าทรงรักมารดาของพระองค์ แต่ไม่มีพยานหลักฐานเลยว่ นางเป็นคนที่ดีกว่าหรือได้รับความเคารพมากกว่าหญิงดี ๆ คนอื่น ๆ ไม่มีใครเคยอธิษฐานต่อนางมารีย์เลยในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ หลังจากพระเยซูประสูติ นางมารีย์กับโยเซฟก็เป็นสามีภรรยาและพวกเขามีลูกคนอื่น ๆ อีก ซึ่งรวมถึงยากอบ, โยเสส, ซีโมน และยูดา และน้องสาวอีกหลายคน (มธ. 13:55, 56) “ยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า” คนนี้ตามทีเปาโลเรียกเขาในกาลาเทีย 1:19 กลายเป็นศิษยาภิบาลที่กรุงเยรูซาเล็ม และได้ชื่อว่าเป็นอัครทูตคนหนึ่ง ยากอบพี่ชายของยอห์น ถูกตัดศีรษะไปแล้วในกิจการ 12 ยากอบคนนี้ ซึ่งเป็นน้องชายของพระเยซู เป็นคนเดียวกันกับที่ดูเหมือนจะเป็นประธานในการประชุมใหญ่ที่กรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 15) และเป็นผู้ที่เขียนหนังสือยากอบ ในหนังสือนั้นเขาเรียกตัวเองว่าเป็นแค่ “ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า”

ยูดาเขียนหนังสือยูดาและเรียกตัวเองว่า “ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ และน้องชายของยากอบ” ทั้งคู่ไม่อ้างคุณความดีหรือสถานะใด ๆ เลยในการเกิดเป็นลูกของนางมารีย์

เพลงสดุดี 69 มีคำพยากรณ์บางส่วนเกี่ยวกับพระเยซูเจ้า ข้อ 9 ถูกยกคำพูดมาเพื่อหมายถึงพระองค์: “ด้วยว่าความร้อร่นในเรื่องพระนิเวศน์ของพระองค์ได้ท่วมทับข้าพระองค์” แต่ข้อพระคัมภีร์ก่อนหน้า ซึ่งกล่าวถึงพระเยซูเช่นกัน กล่าวไว้ว่า “ข้าพระองค์กลายเป็นคนแปลกหน้าต่อพี่น้องของข้าพระองค์ และเป็นคนต่างชาติต่อบุตรทั้งหลายแห่งมารดาของข้าพระองค์” ฉะนั้นคนเหล่านี้ที่ถูกเรียกว่า “พี่น้อง” จึงไม่ใช่ลูกพี่ลูกน้อง

เหมือนอย่างที่คุณรู้ชาวคาทอลิกกล่าวอ้าง แต่เป็นบุตรทั้งหลายแห่งมารดาของพระองค์

และในข้อ 12 เราหมายเหตุนานอง ๆ เหล่านี้มากับมารดาของพระองค์เพื่อจะอาศัยอยู่กับพระองค์ในเมืองคาเปอร์นาอุม มัทธิว 4:13 บอกว่าพระเยซูทรงย้ายบ้านของพระองค์จากเมืองนาซาเร็ธมาที่เมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว ซึ่งน่าจะก่อนหน้านี

ฉะนั้นขอให้หญิงคนใดก็ตามที่รักพระเยซูเจ้าและแสวงหาที่จะทำให้พระองค์พอพระทัยและรักพระวามะของพระองค์ ฟังทราบว่ามีสิทธิ์เหมือนกันที่จะร้องทูลต่อพระเยซูเพื่อขอความช่วยเหลือเหมือนอย่างที่คุณมารีย์ มารดาของพระองค์ก็มีสิทธิ์

ข้อ 6-10:

2:6 และมีโองหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบ ตามธรรมเนียม

แห่งการชำระของพวกยิว จุน้ำใบละสี่หรือห้าถัง

2:7 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “จงตักน้ำใส่โองให้เต็มเถิด” และพวกเขาก็ตักน้ำใส่โองเต็มเสมอปาก

2:8 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “บัดนี้จงตักน้ำ และเอาไปให้เจ้าภาพเถิด” และพวกเขาก็เอาไปให้

2:9 เมื่อเจ้าภาพได้ชิมน้ำที่ถูกทำให้เป็นน้ำองุ่นแล้ว

และไม่ทราบว่าเป็นน้ำองุ่นนั้นมาจากไหน (แต่พวกเขาใช้ที่ตักน้ำนั้นทราบ) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา

2:10 และกล่าวแก่เขาว่า “ทุกคนในตอนแรกเอาน้ำองุ่นอย่างดีออกมา และเมื่อคนทั้งหลายได้ดื่มกันมากแล้ว จึงเอาน้ำองุ่นที่ด้อยกว่าออกมา แต่ท่านเก็บน้ำองุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้”

น้ำถูกเปลี่ยนเป็นน้ำองุ่น

พระเยซูทรงเปลี่ยนน้ำให้เป็นน้ำองุ่น นี่คือการอัศจรรย์หนึ่งแห่งการเนรมิตสร้าง มันคงเป็นเรื่องโง่เขลาและชั่วช้าที่จะพยายามหาเหตุผลอธิบาย พระเยซูเจ้าผู้ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงในการเริ่มแรกนั้นทรงสามารถทำน้ำให้เป็นน้ำองุ่นได้เหมือนอย่างที่คุณพระองค์ทรงกระทำในที่นี้ มีโองหินอยู่หกใบ แต่ละใบจุน้ำได้ “ใบละสี่หรือห้าถัง” (ภาษาอังกฤษ “two or three firkins apiece” โดยหนึ่ง firkin เท่ากับประมาณ 9 แกลลอน- Scofield) ประการแรก “wine” ในพระคัมภีร์ไม่จำเป็นต้องหมายถึงเหล้าองุ่นที่ทำให้มึนเมา สุภาษิต 3:10 กล่าวว่า “...และบ่อย่ำองุ่นทั้งหลายของเจ้าจะโพล่งออกมาด้วยน้ำองุ่นใหม่” เห็นได้ชัดว่าน้ำองุ่นที่ถูกคั้นออกมาก็เป็น wine ในวินาทีนั้นเลย แม้ว่ามันไม่ได้ถูกบ่มก็ตาม น้ำองุ่นถูกคั้นออกมาและถูกใส่ไว้ในถุงหนังใหม่ สูดถ่ายแล้ว หากคนไม่ดื่มมันแบบสด ๆ แน่แน่นอนว่ามันก็จะเริ่มบ่มและมีสารแอลกอฮอล์ Canon Farrar ใน *Smith's Bible Dictionary* กล่าวว่า:

“ไวน์แบบเรียบง่ายของคนสมัยโบราณนั้นก็อันตรายถึงตายน้อยกว่าเครื่องดื่มที่ทำให้มึนเมาและ

ทำให้ร้อนผ่าวแห่งบรรดาประชาชาติโลกตะวันตกของเรา ไวน์ของคนสมัยโบราณเป็นเหมือนน้ำเชื่อมมากกว่า ไวน์หลายแบบสมัยก่อนไม่ทำให้มีนเมา หลายชนิดก็ทำให้เมามากกว่าเพียงเล็กน้อย และตามกฎหมายแล้ว ไวน์ทุกชนิดก็ถูกรับประทานเมื่อถูกเจือจางด้วยน้ำเสียส่วนใหญ่แล้วเท่านั้น พวกมันมีแอลกอฮอล์เพียงร้อยละ 4 หรือ 5 เท่านั้น แม้กระทั่งตอนยังไม่เจือจาง”

ผู้รู้หลายท่านบอกเราน้ำผลไม้ก็ถูกเรียกว่าไวน์เช่นกัน หรือผลไม้ที่อาจถูกตากแห้งและต่อมามันก็อาจถูกผสมด้วยน้ำและทำเป็นเครื่องดื่มชนิดหนึ่งก็ได้

พระคัมภีร์มีคำติที่รุนแรงมากต่อเหล้าและสุรา ในความหมายหนึ่ง “เหล้าองุ่นเป็นตัวเยาะเย้ย สุราเป็นที่ทำให้เกิดความเดือดดาล และผู้ใดก็ตามที่ถูกพวกมันหลอกลวงก็ไม่มีสติปัญญา” (สภษ. 20:1) และเนื่องจากไม่มีประเด็นอันแน่ชัดเลยเมื่อผู้ใดจะกล่าวได้ว่าน้ำองุ่นไม่เป็นแค่น้ำองุ่นอีกต่อไปแล้วและน้ำผลไม้ชนิดอื่นก็ไม่เป็นน้ำผลไม้ที่บริสุทธิ์อีกต่อไปแล้วและมีแอลกอฮอล์เล็กน้อยเจือปนอยู่ในมัน กฎนั้นเกี่ยวกับพวกนาศีร์ก็คือว่าพวกเขาไม่ควรดื่มเหล้าองุ่นหรือแม้แต่กินผลองุ่นด้วยซ้ำ (กตว. 6:3) และพวกบุโรหิตก็ถูกสั่งไม่ให้ดื่มเหล้าองุ่นก่อนเข้าไปในสถานบริสุทธิ์นั้น (อสค. 44:21; ลนต. 10:9)

เชื้อเกิดเมื่อจุลินทรีย์บางชนิดทวีจำนวนในแบ่ง ฉะนั้นเชื้อจึงมีความหมายที่ชั่วร้ายในพระราชบัญญัติด้านพิธีการ 1 โครินธ์ 5:6 เตือนว่า “เชื่อนิดเดียวย่อมทำให้แปงติบพูนขึ้นทั้งก้อน” และข้อ 7 กล่าวว่า “เหตุฉนั้น จงชำระเชื้อเก่าเสีย เพื่อพวกท่านจะได้เป็นก้อนใหม่ เหมือนพวกท่านไร้เชื้อ เพราะว่าแม้แต่พระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของพวกเรา ทรงถูกถวายเป็นเครื่องบูชาเพื่อพวกเราแล้ว” แต่จุลินทรีย์เหล่านั้นหรือความเน่าเปื่อยที่เข้ามามีส่วนในขนมปังก็คล้ายกับจุลินทรีย์เหล่านั้นและความเน่าเปื่อยในน้ำองุ่นที่ทำให้มันกลายเป็นเหล้าองุ่นที่ทำให้มีนเมา และถ้าขนมปังที่มีเชื้อคงไม่เหมาะที่จะแสดงภาพของพระกายของพระคริสต์ น้ำผลไม้ที่มีแอลกอฮอล์ก็คงไม่เหมาะที่จะแสดงภาพพระโลหิตของพระคริสต์เช่นกัน

“ผลแห่งเถาองุ่น” ซึ่งถูกใช้เมื่อพระคริสต์ประทานพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ใช่เหล้าองุ่นที่ทำให้มีนเมา และ “ถัวยนั้น” ซึ่งเป็นตัวแทนของเครื่องดื่มนั้นที่พิธีระลึก ๓ ใน 1 โครินธ์ บทที่ 11 ก็ไม่ได้หมายถึงเหล้าองุ่นที่ทำให้มีนเมา คุณแน่ใจได้เลยว่าพระเยซูทรงทราบคำสอนนั้นดีที่ว่า “เหล้าองุ่นเป็นตัวเยาะเย้ย สุราเป็นที่ทำให้เกิดความเดือดดาล” และพระองค์คงจะไม่สอนขัดแย้งกับพระคัมภีร์ซึ่งพระองค์เองทรงเป็นผู้แต่งและผู้ก่อตั้งก่อนทรงสร้างโลกนี้ขึ้นมา ไวน์ที่พระเยซูทรงทำนั้นไม่ใช่ชนิดที่เป็นตัวเยาะเย้ยและไม่ทำให้เกิดความเดือดดาลเหมือนสุรา

ข้อ 11:

2:11 การเริ่มต้นแห่งการอัศจรรย์ทั้งหลายนี้ พระเยซูได้ทรงกระทำในบ้านคานาแห่งแคว้นกาลิลี และได้ทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ และพวกสาวกของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์

การอัศจรรย์ครั้งแรกของพระคริสต์

นี่เป็น “การเริ่มต้นแห่งการอัศจรรย์ทั้งหลาย” สำหรับพระเยซู (ข้อ 11) Dr. W. B. Riley กล่าวว่า:

“วลีนี้เองบ่งบอกถึงพระสัญญาเกี่ยวกับการอัศจรรย์อีกหลายประการที่จะตามมา การทำน้ำให้เป็นน้ำ

องุ่นก็น่าอัศจรรย์แล้ว แต่สิ่งใหญ่โตกว่านี้พวกเขาจะเห็นผู้ซึ่งเดินกับพระบุตรของพระเจ้า วันรุ่งขึ้นพระองค์จะทรงรักษาบุตรชายของขุนนางให้หาย; วันถัดไปพระองค์จะทรงทำให้พายุสงบ; ในไม่ช้าพวกคนถูกผีสิงที่เมืองกาตารจะถูกขับผีออก; บุตรสาวของไยรัสจะถูกทำให้เป็นขึ้น; คนอัมพาตได้รับกำลังแบบสดใหม่; คนโรคเรื้อนถูกรักษาให้หายสะอาด; ผู้รับใช้ของนายร้อยนั้นได้รับการรักษาให้หาย; แม่ม่ายของซีโมนฟื้นจากใช้สูงของนาง; บุตรชายของหญิงม่ายนั้นถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย; ฯลฯ พระเยซูทรงทำการอัศจรรย์ไปมากมายเท่าไร ไม่มีมนุษย์คนใดทราบ นอกเหนือจากการอัศจรรย์สามสิบกว่าเรื่องซึ่งเต็มไปด้วยรายละเอียดแล้ว ยังมีประโยคที่ปรากฏไปทั่วว่า “และพระองค์ทรงรักษาคนทั้งปวงที่เจ็บป่วย และที่ถูกมารร้ายบีบบังคับ ให้หายโรค”

ตอนนี้พระเยซูทรงมีอายุประมาณสามสิบปี และตลอดหลายปีมานี้พระองค์ไม่เคยเริ่มต้นงานรับใช้ของพระองค์เลย ไม่เคยเทศนาคำเทศนาเลยสักเรื่อง ไม่เคยชนะจิตวิญญาณเลยสักดวง ไม่เคยทำการอัศจรรย์ใดเลยจนกระทั่งตอนนี้ หลังจากที่พระองค์ทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว พระองค์ทรงรับบัพติศมา จากนั้นพระวิญญาณก็ทรงนำพระองค์เข้าไปในถิ่นทุรกันดารนานสี่สิบวันโดยทรงอดอาหารและเจอกับการทดลองครั้งใหญ่ และจากนั้นพระองค์ก็เสด็จไปยังเมืองนาซาเร็ธและทรงเข้าไปในธรรมศาลาแห่งหนึ่งอันเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเติบโตมาและทรงอ่านพระคัมภีร์, อีสยาห์ 61:1, “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้ที่ถ่อมใจ พระองค์ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาให้รักษาคคนที่ยกมือขึ้นให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และการเปิดคุกออกให้แก่คนทั้งหลายที่ถูกจองจำ” จากนั้นพระองค์ก็ตรัสว่า “ในวันนี้พระคัมภีร์ตอนนี้ก็สำเร็จในหูของท่านทั้งหลาย” (ลูกา 4:21)

พระเยซูทรงตั้งพระทัยแน่วแน่ว่าพระองค์ควรเป็นแบบอย่างสำหรับคริสเตียนคนอื่น ๆ คริสเตียนคนอื่น ๆ จะต้องนำข่าวประเสริฐออกไปประกาศ คริสเตียนคนอื่น ๆ จะต้องเป็น “ความสว่างของโลก” เมื่อพระองค์ทรงจากไปแล้ว คริสเตียนคนอื่น ๆ จะต้องถูกส่งไปเหมือนที่พระองค์ทรงถูกส่งมา คริสเตียนทุกคนจะต้องทำงานชนิดเดียวกันกับที่พระองค์ทรงกระทำ เพราะพระองค์ตรัสไว้ในยอห์น 14:12, “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเรา การงานเหล่านั้นซึ่งเรากระทำนั้น เขาก็จะกระทำเช่นกัน และเขาจะกระทำการงานทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเราจะไปยังพระบิดาของเรา”

ฉะนั้นพระเยซูจึงไม่ได้ทำการอัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์ในฤทธิ์เดชของพระองค์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า, พระภาคที่สองของตรีเอกานุภาพ, แต่ในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งทรงสถิตอยู่บนพระองค์ โดยเริ่มต้นเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ดู กิจการ 10:37, 38 อีกที่:

“พระดำรัสนั้น ข้าพเจ้ากล่าวว่า ท่านทั้งหลายก็ทราบอยู่แล้ว ซึ่งได้ถูกประกาศตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และตั้งต้นจากแคว้นกาลิลี หลังจากการให้รับบัพติศมาซึ่งยอห์นได้ประกาศนั้น ว่าพระเจ้าได้ทรงเจิมพระเยซูแห่งนาซาเร็ธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร ผู้ซึ่งได้เสด็จไปทั่วกระทำดี และรักษามนุษย์ที่ถูกลดขี่โดยพญามาร ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตอยู่กับพระองค์”

ฉะนั้นการอัศจรรย์เหล่านั้นของพระเยซูจึงไม่ได้แยกตั้งพระองค์ไว้จากคนอื่น ๆ การอัศจรรย์เหล่านั้นพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งที่มาจากพระเจ้า เหมือนกับที่นิโคเดมัสดูออก

ในบทถัดไป แต่การอัศจรรย์เหล่านั้นไม่ได้พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ โมเสสทำการอัศจรรย์หลายประการ มีการอัศจรรย์หลายอย่างเกิดขึ้นภายใต้งานรับใช้ของผู้วินิจฉัยหลายคน และภายใต้โยชูวา เอลียาห์และเอลีซาทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ต่อมาพวกอัครทูตจะทำการอัศจรรย์มากมาย ไม่ใช่เลย การอัศจรรย์ต่าง ๆ ไม่ได้พิสูจน์เรื่องความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ พวกมันเป็นเพียงการแสดงออกของความเมตตากรุณาและความห่วงใยของพระองค์ เมื่อผู้คนที่ต้องการการอัศจรรย์เหล่านั้น

พวกฟาริสียื่นกรานให้พระเยซูทำการอัศจรรย์สักอย่างเพื่อเป็น “หมายสำคัญ” เพื่อพิสูจน์เรื่องความเป็นพระเจ้าของพระองค์ แต่ในมัทธิว 12:39, 40 พระองค์ตรัสว่า:

“คนชั่วอายุที่ชั่วร้ายและเล่นซู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่ฉันเลย เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์ ด้วยว่า ‘โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาว่าฟนั้นสามวันและสามคืน’ ฉะนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินโลกสามวันและสามคืนฉันนั้น”

การคืนพระชนม์ของพระเยซูเป็นการอัศจรรย์หนึ่งเดียวนั้นที่พิสูจน์เรื่องความเป็นพระเจ้าของพระองค์ โรม 1:4 กล่าวว่า “และทรงถูกประกาศว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าด้วยฤทธานุภาพ ตามพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ โดยการเป็นขึ้นมาจากความตาย” และพระเยซูทรงอ้างอิงถึงเรื่องนี้ในบทนี้ ข้อ 19

ผู้คนที่กล่าวว่ายุคสมัยของการอัศจรรย์ต่าง ๆ ได้ผ่านพ้นไปแล้ว พระคัมภีร์ไม่เคยบอกไปอะไรแบบนั้นเลย บางครั้งมนุษย์ก็ดูพระคัมภีร์แบบผ่าน ๆ และพวกเขาบอกว่าพระเจ้าแค่เคยมีการอัศจรรย์ต่าง ๆ ในบางยุคสมัยที่มีการเปลี่ยนแปลงใหญ่โต อย่างไรก็ตาม นั่นก็เป็นการตีความของมนุษย์ พระเยซูทรงสัญญาเรื่องการอัศจรรย์ต่าง ๆ ไว้ในมาระโก 11:24 มิใช่หรือ? และในพระคัมภีร์อีกหลายตอนมิใช่หรือ?

การอัศจรรย์ทั้งหลายไม่เคยเป็นของเล่นของเหล่าผู้พยากรณ์ที่ทรงฤทธิ์ของพระเจ้าเลย มิใช่ที่ครวญเมื่อการอัศจรรย์ของพระเจ้าเป็นที่ต้องการจริง ๆ หรือในที่ ๆ มนุษย์จะมีความเชื่อในการขอการอัศจรรย์หนึ่ง ทุกครั้งที่ผู้ใดบังเกิดใหม่ นั่นก็เป็นการอัศจรรย์ฝ่ายวิญญาณอย่างหนึ่งและมันรับประกันเรื่องการอัศจรรย์ฝ่ายร่างกายในอนาคตของการฟื้นคืนชีพฝ่ายร่างกายสำหรับผู้เชื่อคนนั้น

ข้อ 12:

2:12 หลังจากนั้นพระองค์ก็เสด็จลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม ตัวพระองค์ และมารดาของพระองค์ และพวกน้องชาย

ของพระองค์ และพวกสาวกของพระองค์ และเขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

พระเยซูและครอบครัวของพระองค์ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

พระเยซูเจ้าทรงย้ายจากแคว้นกาลิลีอันเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเติบโตมา น่าจะอยู่ห่างออกไปสิบสองหรือสิบห้าไมล์ ไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่บนชายฝั่งด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลกาลิลีเล็กนั้น ตามที่มัทธิว 4:13 บอกเรา Dr. Ironside ให้ความคิดดี ๆ แก่เราเกี่ยวกับเมืองคาเปอร์นาอุม:

เมืองคาเปอร์นาอุมถูกเรียกในชื่ออื่นว่า “เมืองของพระองค์เอง” มันไม่ใช่บ้านเกิดของพระองค์ แต่เป็นเมืองซึ่งพระองค์ทรงเลือกให้เป็นที่อาศัยเมื่อพระองค์ทรงเริ่มดำเนินงานรับใช้ของพระองค์ พระองค์ไม่ค่อยอยู่บ้าน แต่ถ้าพระองค์มีบ้านสักแห่ง มันก็คือเมืองคาเปอร์นาอุม ฉะนั้นเมืองคาเปอร์นาอุมจึงเป็นเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลีที่ได้รับอภิสิทธิ์มากที่สุด พระองค์ทรงปรากฏตัวบ่อย ๆ ในธรรมศาลาของเมืองนี้

ผมไม่อาจแสดงออกถึงอารมณ์ที่ท่วมท้นพวกเราหลายคนได้ขณะที่พวกเราขึ้นอยู่กับธรรมศาลาที่ถูกขุดพบในเมืองคาเปอร์นาอุมและตระหนักว่าพวกเราอาจกำลังยืนอยู่บนหินเหล่านั้นที่พระบาทของพระองค์เคยยืนก็ได้ และขณะที่เรามองลงไปจากยกพื้นนั้น เราก็นึกภาพการรักษาแขนที่ลีบนั้นและการช่วยหญิงผู้ว่าสงสารคนนั้นให้หายจากการพิการที่ร่างกายของนางโค้งงอมาตลอดหลายปีนั้น เราจำได้นั้นเป็นที่ ๆ พระองค์ทรงเทศนาคำเทศนาที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ในเรื่อง “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต”

เรามองลงไปเห็นชายฝั่งทะเลและเราทราบว่ามันมีทิวเขาคือมีที่ทำงานของตนในฐานะคนเก็บภาษี และเราสังเกตเห็นถนนเส้นนั้นที่เลียบชายฝั่งและคิดถึงพระเยซูเจ้าขณะที่พระองค์ทรงทำให้บุตรสาวของไยรัสเป็นขึ้นจากตาย หลังจากทรงรักษาหญิงคนนั้นที่ฝ้าฝูงชนมาและร้องด้วยความเชื่อว่า “ถ้าฉันได้แตะเพียงชายเสื้อของพระองค์ ฉันก็จะหายโรค”

เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งได้รับพรเหนือสถานที่ทั้งปวงบนแผ่นดินโลก เพราะพระเยซูทรงเลือกมันให้เป็นบ้านของพระองค์ และที่นั่นพระองค์ทรงสั่งสอนและกระทำการอิทธิฤทธิ์หลายประการของพระองค์ แต่อนิจจา มันเป็นเมืองนั้นที่ต่อมาพระองค์ตรัสว่า “เจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกชูขึ้นไปถึงสวรรค์ จะถูกนำลงไปสู่ธรณี” เมืองที่ได้รับอภิสิทธิ์มากขนาดนั้น! คุณทราบไหมว่าเมืองนั้นถูกลบออกไปจากการมีอยู่แล้ว?

จงสังเกตว่ามารดาของพระองค์มาที่เมืองคาเปอร์นาอุมกับพระองค์ด้วย แต่โยเซฟไม่ถูกกล่าวถึง เราเชื่อว่าเขาตายไปหลายปีแล้ว การกล่าวถึงโยเซฟครั้งสุดท้ายคือตอนที่พระเยซูทรงมีอายุสิบสองปี ในลูกา บทที่ 2

จงสังเกตว่า “พวกน้องชายของพระองค์” ก็ไปกับพระเยซูและมารดาของพระองค์ด้วย พวกเขาเป็นน้องแท้ ๆ ของพระเยซู และพวกเขาถูกเอ่ยชื่อในมัทธิว 13:55 เราเข้าใจว่าไม่มีใครสักคนในพวกน้อง ๆ เหล่านี้ที่กลับใจเชื่อ จนกระทั่งพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์และคืนพระชนม์แล้ว ยอห์น 7:5 กล่าวว่า “เพราะพวกน้อง ๆ ของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์เหมือนกัน” เราเชื่อว่ายากอบกลายเป็นศิษยาภิบาลที่เยรูซาเล็ม กาลาเทีย 1:19 กล่าวว่าเปาโลได้เจอกับ “ยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ที่นั่น

ยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาถูกเอ่ยชื่อในมัทธิว 13:55 ซีโมนและโยเสสไม่ถูกกล่าวถึงที่อื่นอีก เราคิดเช่นนั้น และพวกน้องสาวก็ไม่ถูกเอ่ยชื่อ ทุกคนเหล่านี้มีอายุน้อยกว่าพระเยซู และพวกน้องสาวก็น่าจะอ่อนกว่าเยอะ

พวกเพื่อน ๆ ชาวคาทอลิกของเราชอบที่จะยืนยันกรณเรื่องที่ยืดเยื้อเกี่ยวกับการยกชูนางมารีย์ให้เป็น

พระเจ้า พวกเขาชอบสอนว่านางถูกปฏิสนธิแบบไร้มลทิน ปราศจากการแปดเปื้อนของบาป พวกเขาชอบพูดว่านางเป็นหญิงพรหมจารีเนื่องด้วยแม้กระทั่งหลังจากการประสูติของพระคริสต์แล้ว อย่างไรก็ตาม ทั้งสองเรื่องนั้นไม่ถูกสอนในพระคัมภีร์เลย พวกเขาทอลิกบางครั้งที่กล่าวว่า “พวกพี่น้อง” เหล่านี้เป็นลูกพี่ลูกน้อง ไม่ใช่เลย พวกเขาเข้ากับมารดาของพวกเขาเพื่อจะอาศัยอยู่กับพระเยซูที่เมืองคาเปอร์นาอุม และเพลงสดุดี 69:8 ก็พูดถึงพวกเขาแบบเป็นคำพยากรณ์ โดยกล่าวว่า “ข้าพระองค์กลายเป็นคนแปลกหน้าต่อพี่น้องของข้าพระองค์ และเป็นคนต่างชาติต่อบุตรทั้งหลายแห่งมารดาของข้าพระองค์” และในข้อพระคำถัดไป, เพลงสดุดี 69:9, เขาก็ถูกยกคำพูดมาตรงนี้ในยอห์น 2:17 ว่าหมายถึงพระเยซู ฉะนั้นเราจึงทราบว่าจะพระคำข้อก่อนหน้าก็อ้างถึงพระองค์เช่นกัน “พี่น้อง” เหล่านี้เป็นลูก ๆ ของมารดาของพระองค์

มารีย์ไม่ได้เกิดมาไร้บาป ในคำสรรเสริญซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญูณของเธอเพราะคำประกาศว่าเธอจะคลอดพระผู้ช่วยให้รอด เธอกล่าวว่า “และจิตวิญญูณของข้าพเจ้าปีติยินดีแล้วในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า” (ลูกา 1:47) คนพวกเดียวที่ต้องการพระผู้ช่วยให้รอดคือพวกคนบาป มารีย์ก็เป็นคนบาป และพระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเธอ นางไม่เคยถูกพูดถึงในภาคพันธสัญญาใหม่เลยหลังจากกิจการ 1:14 ซึ่งนางร่วมการประชุมอธิษฐาน ร่วมกับคนอื่น ๆ นางอาศัยอยู่กับพระเยซูที่เมืองคาเปอร์นาอุมชั่วระยะหนึ่ง

ข้อ 13-17:

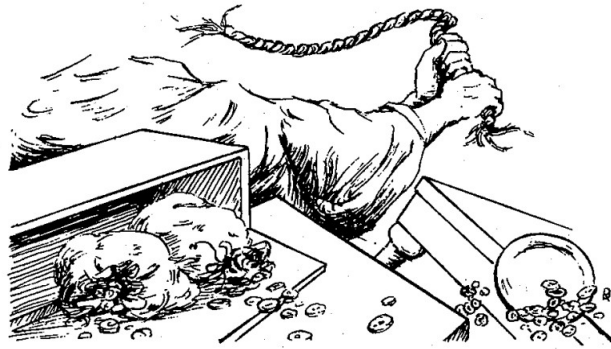
2:13 และเทศกาลปัสกาของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม	และคำว่าโตะเหล่านั้น
2:14 และในพระวิหารทรงพบคนเหล่านั้นที่ขายบรรดาวัวตัวผู้ และพวกแกะ และนกเขาทั้งหลาย และบรรดาคนรับแลกเงินกำลังนั่งอยู่	2:16 และตรัสแก่บรรดาคนที่ขายนกเขาทั้งหลายว่า “จงเอาสิ่งของเหล่านี้ไปเสียจากที่นี่ อย่าทำพระนิเวศน์ของพระบิดาเราให้เป็นเรือนแห่งการค้าขาย”
2:15 และเมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกเส้นเล็กหลายเส้นทำเป็นเส้ พระองค์ก็ทรงไล่บรรดาคนเหล่านั้นออกไปจากพระวิหาร และพวกแกะ และบรรดาวัวตัวผู้ และทรงเทเงินของบรรดาคนรับแลกเงินออก	2:17 และพวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่ามีเขียนไว้แล้วว่า ‘ความรื้อร่นในเรื่องพระนิเวศน์ของพระองค์ได้ท่วมทับข้าพระองค์’

การชำระพระวิหารครั้งแรก

นี่เป็นครั้งแรกของสามเทศกาลปัสกาที่ถูกกล่าวถึงในยอห์น ตรงนี้ และอีกทีใน 6:4 จากนั้นใน 11:55 อย่างสับสนการชำระพระวิหารครั้งนี้ ซึ่งเป็นเทศกาลปัสกาแรกที่พระเยซูทรงเข้าร่วมในเยรูซาเล็ม กับการชำระพระวิหารครั้งใหญ่ในสัปดาห์สุดท้ายแห่งชีวิตของพระองค์ ซึ่งถูกเล่าในมัทธิว 21:12, 13; มาระโก 11:15-17; ลูกา 19:45, 46 การชำระพระวิหารครั้งนั้นคือก่อนที่พระองค์เสด็จเข้าเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัย และเราคิดว่าเกิดขึ้นในสัปดาห์นั้นที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน ในการชำระพระวิหารครั้งหลังนั้น พระองค์จะ “ทรงขับไล่พวกเขาทุกคนที่ขายและซื้อในพระวิหารนั้น และคำว่าโตะทั้งหลายของบรรดาผู้รับแลกเงิน กับ

บรรดาที่นั่งของคนเหล่านั้นที่ขายนกเขาทั้งหลายเสีย” แต่ตรงนี้ในการชำระพระวิหารครั้งก่อนหน้า, ในยอห์นบทที่ 2, เราเรียนรู้ว่าพระองค์ทรงเอาเชือกมาทำเป็นแส้และทรงขับไล่คนทั้งหมดนั้นออกไปจากพระวิหาร และพวกแกะและวัว “และทรงเทเงินของบรรดาคนรับแลกเงินออก และคว่ำโต๊ะเหล่านั้น” บางคนไม่ชอบพวกนักเทศน์ที่แสดงอารมณ์รุนแรง และคิดว่าพวกนักเทศน์ไม่ควรต่อสู้กับบาป พวกเขาคงจะไม่ชอบสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำด้วยแส้ในข้อ 15!

มาลาคีย์ 3:1 กล่าวว่า “ดูเถิด เราจะส่งทูตของเราไป และผู้นั้นจะเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งพวกเจ้าแสวงหา นั้น จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างฉับพลัน...” ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจะมาประกาศเรื่องพระเยซู และพระเยซูจะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างฉับพลัน แต่พระคำข้อถัดไปกล่าวว่า “แต่ใครจะทนอยู่ได้ในวันแห่งการเสด็จมาของพระองค์ และใครจะยืนมั่นอยู่ได้เมื่อพระองค์ทรงปรากฏตัว เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเหมือนไฟของช่างถลุง และเหมือนสบู่ของช่างซักฟอก”

Dr. H. A. Ironside กล่าวว่า:

ไม่แน่ว่าสิ่งนี้เริ่มต้นตอนแรกแบบไม่มีความผิด ในการอำนวยความสะดวกในการจัดหาลูกแกะให้แกะเหล่าผู้มาร่วมเทศกาลปัสกา และการรับแลกเงินให้คนเหล่านั้นที่เดินทางมาจากแดนไกล ได้เสื่อมลงจนกลายเป็นการค้ากำไรกับสิ่งที่จำเป็นจะต้องมีในการถวายเครื่องสัตวบูชาซึ่งเชื่อมโยงกับเทศกาลปัสกา การรักเงินและการค้ากำไรเกินควรได้แพร่หลายมากเสียจนพระเจ้าทรงไม่ได้รับเกียรติและพระวิหารต้องเสียชื่อ มีเสียงร้องของแกะและเสียงขันของพวกนกเขาซึ่งรบกวนการนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า และคนเหล่านั้นที่เสนอขายสัตว์พวกนี้ก็คิดแต่จะทำให้ตัวเองร่ำรวย พวกเขากำลังทำให้สิ่งเหล่านั้นของพระเจ้ากลายเป็นการพาณิชย์ และนั่นก็เป็นที่น่ารังเกียจอย่างยิ่งในสายพระเนตรของพระองค์ ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงอ้างสิทธิ์ในการเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระวิหารนั้น

เหตุใดพระเยซูจึงทรงเดือดดาล? พวกปุโรหิตที่มีอำนาจครอบครองได้ตั้งกฎไว้ว่าทุกคนต้องมีเงินพิเศษของพระวิหารเพื่อจะถวายในพระวิหาร พวกเขาจึงทำกำไรจากการรับแลกเงิน ฉะนั้นผู้คนก็จะมาจากแดนไกลและอยากซื้อเครื่องสัตวบูชาเพื่อจะถวายในพระวิหารและพวกเขาต้องจ่ายเงินเพิ่มขึ้น และคนเหล่านี้ที่ขายพวกสัตว์และแกะและนกเขาก็กำลังค้ากำไร ฉะนั้นจิตวิญญาณแห่งการยำเกรงสิ่งบริสุทธิ์ทั้งหลายและบทเรียนฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นที่แสดงภาพพระคริสต์และความจริงฝ่ายวิญญาณหลายประการจึงถูกบดบังอย่างสิ้นเชิงโดย

การคำกำไรของผู้คนเหล่านี้ พวกเขาทำให้พระนิเวศของพระเจ้ากลายเป็นเรือนแห่งการค้าขาย ในการชำระพระวิหารครั้งหลัง พระองค์จะตรัสว่า “มีเขียนไว้แล้วว่า ‘นิเวศน์ของเราจะถูกเรียกว่าเป็นนิเวศน์แห่งการอธิษฐาน’ แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้นิเวศน์นั้นเป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’”

นี่เป็นความเดือดดาลแบบที่พระเจ้าทรงมีอยู่เสมอต่อคนเหล่านั้นที่ยึดมั่นในรูปแบบภายนอกโดยที่ไม่มีใจให้แก่ความหมายที่อยู่ศูนย์กลาง ดูสิว่าพระเจ้าทรงมีความเดือดดาลมากเพียงไรต่อพวกยิวที่ไม่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณและไม่เชื่อในอิสยาห์ 1:10-15:

“จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์ เจ้าทั้งหลาย บรรดาผู้ปกครองแห่งเมืองโสโดมเอ๋ย จงเงี่ยหูฟังพระราชบัญญัติของพระเจ้าของพวกเรา เจ้าทั้งหลาย ประชาชนแห่งเมืองโกโมราห์เอ๋ย “เครื่องบูชาอันมากมายของพวกเจ้านั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เราเล่า” พระเยโฮวาห์ตรัส “เราเขียนบรรดาเครื่องเผาบูชาของแกะตัวผู้ทั้งหลาย และไขมันของบรรดาสัตว์ที่ขุนไว้นั้นแล้ว และเราไม่ยินดีในเลือดของบรรดาวัวหนุ่ม หรือของบรรดาลูกแกะ หรือของบรรดาแพะตัวผู้ เมื่อพวกเจ้ามาเข้าเฝ้าต่อหน้าเรา ใครร้องขอสิ่งนี้จากมือของพวกเจ้า ให้เหยียบย่ำบรรดาบริเวณแห่งพระนิเวศน์ของเรา อย่างนำบรรดาเครื่องบูชาอันเปล่าประโยชน์มาอีกเลย เครื่องหอมเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อเรา บรรดาวันขึ้นหนึ่งค่ำ และบรรดาวันสะบาโต และการเรียกประชุมทั้งหลายนั้น เราทนอีกไม่ได้ มันเป็นความชั่วช้า แม้แต่การประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ บรรดาวันขึ้นหนึ่งค่ำของพวกเจ้าและบรรดาวันเทศกาลกำหนดของพวกเจ้านั้น จิตใจของเราก็เกลียดชัง พวกมันเป็นสิ่งกวนใจแก่เรา เราเหน็ดเหนื่อยที่จะแบกรับพวกมันไว้ และเมื่อพวกเจ้ากางมือของพวกเจ้าออก เราจะซ่อนตาของเราเสียจากพวกเจ้า ไซ้แล้ว เมื่อพวกเจ้าจะทำการอธิษฐานมากมาย เราก็จะไม่ฟัง มือของพวกเจ้าเต็มไปด้วยโลหิต”

พระเยชูตรัสแก่พวกยิวในสมัยของพระองค์ว่า “วิถีแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าถวายเป็นสักขีพยานหนึ่งของสระแห่ง และยี่หระและขมื่น และได้ละเว้นสิ่งเหล่านั้นที่มีน้ำหนักมากกว่าแห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อ สิ่งเหล่านี้พวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว และไม่ควรละเว้นสิ่งอื่นเหล่านั้นด้วย” (มธ. 23:23) ต่อมาพระเยซูทรงบอกพวกยิวอย่างชัดเจนว่าพระราชบัญญัติทั้งสิ้นของพระเจ้าถูกสรุปรวมอยู่ในพระบัญญัติสองข้อใหญ่ ที่ว่ามนุษย์ควรรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ ความคิด จิตวิญญาณ และกำลังของตนและรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง (มธ. 22:35-40; มาระโก 12:28-34; ลูกา 10:25-28) ฉะนั้นคนที่เป็ยิวจริง ๆ จึงไม่ใช่คนที่เป็ยิวแบบภายนอกแต่ต้องเป็นคนที่เป็ยิวแบบภายใน (รม. 2:28)

กาลาเทีย 5:6 บอกเราว่า “เพราะว่าในพระเยซูคริสต์นั้น การเข้าสู่หนัด หรือการไม่เข้าสู่หนัด หากเป็นประโยชน์อันใดไม่ แต่ความเชื่อซึ่งกระทำกิจโดยความรักต่างหาก” การเข้าสู่หนัดของจริงที่พระเจ้าทรงอยากได้คือการเข้าสู่หนัดของหัวใจ หากไม่มีสิ่งนั้น รูปแบบภายนอกของการเข้าสู่หนัดก็ไร้ความหมายและเป็นแบบคนนอกกริต และพระสัญญาอันแสนหวานของกาลาเทีย 3:29 ก็คือ “และถ้าท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านทั้งหลายก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม และเป็นทายาทตามพระสัญญานั้น”

พระเจ้าจะทรงพอพระทัยได้อย่างไรกับการที่ผู้คนฆ่าลูกแกะหากมันไม่ได้แสดงภาพพระเมฆโปดกของพระเจ้า? พระเจ้าจะทรงพอพระทัยได้อย่างไรกับการที่ยิวคนหนึ่งถือวันสะบาโตแบบยิวอย่างเคร่งครัดหากเขา

ไม่ตระหนักว่าวันสะบาโตนั้นแสดงภาพสวรรค์แห่งหนึ่งในอนาคต?

และเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นที่เยรูซาเล็มก็ไม่ได้ดีไปกว่าการนมัสการที่ภูเขาเกริซิมเลย หากว่าแต่ละแห่งนั้นไม่ได้นมัสการจากใจที่รักและเชื่อ พระเยซูจึงทรงบอกหญิงชาวสะมาเรียผู้นั้นว่า:

“หญิงเอ๋ย จงเชื่อเราเถิด เวลาใกล้เข้ามาแล้ว เมื่อพวกเจ้าจะไม่นมัสการพระบิดาในภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกเจ้าไม่ทราบว่าคุณเจ้านมัสการผู้ใด พวกเราทราบว่าคุณเจ้านมัสการผู้ใด เพราะความรอดนั้นเนื่องมาจากพวกยิว แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว เมื่อบรรดาผู้ที่นมัสการอย่างแท้จริง จะนมัสการพระบิดาในจิตวิญญาณและในความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นที่จะนมัสการพระองค์” - 4:21-23

ฉะนั้นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงไถ่และเตือดตาลจึงชำระพระวิหารนั้นให้สะอาดจากการเยาะเย้ยอันว่างเปล่าแห่งพิธีการทั้งหลายที่ในความคิดของผู้นำยิวหลายคนไม่ได้มีความหมายฝ่ายวิญญาณใด ๆ เลย และเป็นสิ่งที่ซึ่งพวกคนที่รักโลกกำลังคำภาไรจากรูปแบบและพิธีการทั้งหลาย

ถ้อยคำเหล่านั้นในข้อ 17, “ความร้อนรนในเรื่องพระนิเวศน์ของพระองค์ได้ท่วมทับข้าพระองค์” มาจากเพลงสดุดี 69:9 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเพลงสดุดีบทนั้นมีคำพยากรณ์ส่วนหนึ่งเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

ข้อ 18-22:

2:18 แล้วพวกยิวจึงตอบและทูลพระองค์ว่า “ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น โดยเห็นว่าคุณได้กระทำสิ่งเหล่านี้แล้ว”

2:19 พระเยซูได้ทรงตอบและตรัสแก่พวกเขาว่า “ทำลายวิหารนี้เสีย และภายในสามวันเราจะยกวิหารนี้ขึ้นมาใหม่”

2:20 แล้วพวกยิวจึงทูลว่า “พระวิหารนี้ใช้เวลาก่อสร้างถึงสี่สิบหกปี และท่านจะยกพระวิหารนี้ขึ้น

มาใหม่ในสามวันหรือ”

2:21 แต่พระองค์ตรัสถึงพระวิหารแห่งพระกายของพระองค์

2:22 เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสสิ่งนี้ไว้แก่พวกเขาแล้ว และพวกเขาก็เชื่อพระคัมภีร์และพระดำรัสซึ่งพระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น

พระเยซูทรงสัญญาเรื่องหมายสำคัญที่พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์

เป็นธรรมดาที่พวกยิวเหล่านั้นตกใจกับการกระทำที่รุนแรงของพระเยซูและถามพระองค์ว่าพระองค์มีสิทธิอำนาจใดและพระองค์มีหมายสำคัญใดเพื่อพิสูจน์สิทธิอำนาจนั้น

พระเยซูไม่ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์เพื่อพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์แก่เหล่าผู้ไม่เชื่อ หมายสำคัญเดียวที่รับรองความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์และแผนการแห่งความรอดและสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์คือ การคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระคริสต์จากพวกคนตาย พวกเขาจะทำลายวิหารแห่งพระกายของพระองค์นั้น นั่นคือ พวกเขาจะตอกตรึงพระองค์ที่กางเขนอันหนึ่งและเฝ้ามองพระองค์ตาย และจากนั้นในสามวันพระเยซูจะทรงเป็นขึ้นมาจากพวกคนตาย เมื่อนั้นพระเยซูจะทรง “แสดงพระองค์เองว่าทรงพระชนม์อยู่” หลังจากการทรงทนทุกข์ของพระองค์แล้ว ด้วยการพิสูจน์อย่างแน่นอนหลายอย่าง” ตามที่กิจการ 1:3 กล่าว การ

คืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายจริง ๆ ของพระเยซูจากพวกคนตายมีความสำคัญถึงขนาดที่พยานหลักฐานถูกให้ไว้ อย่างละเอียดใน 1 โครินธ์ 15:3-8:

“ด้วยว่าข้าพเจ้าได้มอบแก่พวกท่านเป็นอันดับแรกคือสิ่งซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ด้วย ว่าพระคริสต์ได้ทรง วายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ถูกเห็นโดยเคลฟา จากนั้นโดยสิบสอง คนนั้น หลังจากนั้น พระองค์ได้ถูกเห็นโดยพวกพี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังคงอยู่ จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว หลังจากนั้น พระองค์ได้ถูกเห็นโดยยากอบ จากนั้นโดยอัครทูต ทั้งหมด และในที่สุดพระองค์ได้ถูกเห็นโดยข้าพเจ้าด้วย เหมือนคนหนึ่งที่คลอดก่อนกำหนด”

จงหมายเหตุว่าคนมากมายขนาดไหนได้เห็นพระเยซูจริง ๆ ได้พูดคุยกับพระองค์ เอามือของตนจับต้อง พระองค์ เห็นพระองค์รับประทาน ได้ยินพระองค์พูด มีเปโตร จากนั้นก็ทั้งสิบสองคนนั้น จากนั้นก็คริสเตียน กว่าห้าร้อยคนได้เห็นพระองค์ในคราวเดียว และอีกหลายปีต่อมากว่าครึ่งในพวกเขาที่ยังมีชีวิตอยู่ จากนั้นยากอบได้เห็นพระองค์ และอัครทูตทุกคนได้เห็นพระองค์อีก และท้ายสุดเปาโลเอง “เหมือนคนหนึ่งที่คลอดก่อน กำหนด” ก็ได้เห็นพระเยซู

พวกสาวกเองพบว่ามันยากที่จะเชื่อว่าพระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว และพระเยซูตรัสแก่โรมัสที่ สงสัยว่า “จงยื่นนิ้วของท่านมาที่นี่ และดูมือของเรา และจงยื่นมือของท่านมาที่นี่และแยงเข้ามาในสี่ข้างของเรา และอย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด” (ยอห์น 20:27) โอ และโรมัสจึงเริ่มเชื่อแล้ว!

การที่พระองค์ทรงทำให้สาวกเหล่านั้นหายสงสัยอย่างไรก็ถูกเล่าอีกในลูกา 24:38-43:

“และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายวุ่นวายใจทำไม และทำไมบรรดาความคิดลึกลับจึง บังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราและดูเถิด เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกทั้งหลาย เหมือนพวกท่านเห็นเรามีอยู่นั้น” และเมื่อพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์ของพระองค์และพระบาทของพระองค์ให้พวกเขาเห็น และขณะที่เขาทั้งหลายยังไม่เชื่อ เพราะความยินดีและกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านมีอาหารที่นี้บ้างไหม” และพวกเขาก็เอาปลายขนมปังหนึ่งมาถวายพระองค์ ก็บรวงผึ้งขึ้นหนึ่ง และพระองค์ทรงรับอาหารนั้นมา และ เสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย”

เป็นเรื่องปกติที่ความไม่เชื่อใด ๆ เกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์และการได้รับการดลใจของ พระคัมภีร์จะนำผู้คนให้ตั้งคำถามเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายจริง ๆ ของพระคริสต์ เหล่าคนชั่วที่โง่เขลาและไม่เป็นแบบนักวิชาการได้กล่าวว่ามี “บันทึกที่ขัดแย้งกันหลายแห่งเกี่ยวกับการตรึงกางเขน” ไม่เลย บันทึกเหตุการณ์เหล่านั้นไม่ได้ขัดแย้งกัน และการคืนพระชนม์ของพระคริสต์เป็นหนึ่งในข้อเท็จจริงที่ถูกสำแดง อย่างถ้อยถนอมมากที่สุดและได้รับการพิสูจน์มากที่สุดในหมู่เหตุการณ์ทั้งปวงของประวัติศาสตร์

ร่างของพระเยซูไม่อยู่แล้ว พระองค์ทรงปรากฏในร่างกายแก่ผู้คนที่ได้เห็นพระองค์และรู้จักพระองค์ และเอามือของพวกเขาจับต้องพระองค์ พวกเขาเห็นพระองค์กินและดื่ม พวกเขาได้ยินพระองค์พูด และนั่นก็ เกิดขึ้นต่อเนื่องนานสี่สิบวัน-ตั้งแต่การคืนพระชนม์ของพระคริสต์จนถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์

ฉะนั้นหมายความว่านั่น, การอัศจรรย์นั่น, พยานหลักฐานนั่นที่พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์จึงเป็นการคืนพระชนม์ของพระองค์ ตามที่โรม 1:4 กล่าว, “และทรงถูกประกาศว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าด้วยฤทธานุภาพ ตามพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ โดยการเป็นขึ้นมาจากความตาย” และการคืนพระชนม์นั้นเป็นหลักประกันเรื่องการเป็นขึ้นจากตายสำหรับเราทั้งหลายที่รู้จักพระองค์และรักพระองค์และบังเกิดจากพระเจ้าแล้ว

เกี่ยวกับพระกายที่เป็นขึ้นของพระองค์ พระเยซูตรัสว่า “...เราจะยกวิหารนี้ขึ้นมาใหม่” (ข้อ 19) แต่โรม 8:11 กล่าวว่า “แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ได้ทรงชุบพระเยซูให้เป็นขึ้นมาจากความตายทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน พระองค์ผู้ได้ทรงชุบพระคริสต์ให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทรงกระทำให้ร่างกายที่ต้องตายของพวกท่านเป็นขึ้นมาใหม่ด้วย โดยพระวิญญาณของพระองค์ที่ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน” พระคริสต์จะทรงยกพระองค์เองขึ้นมาจากพวกคนตาย แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงมีส่วนในการยกพระองค์ขึ้นมาเช่นกัน แต่โรม 6:4 กล่าวว่า “พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยสง่าราศีของพระบิดา” ฉะนั้นพระบุตร, พระวิญญาณบริสุทธิ์, พระบิดา-ทั้งสามร่วมมือกันในการคืนพระชนม์ของพระเยซู การคืนพระชนม์ของพระองค์พิสูจน์เรื่องความเป็นพระเจ้าของพระองค์แล้วจริง ๆ

ข้อ 23-25:

2:23 บัดนี้เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็ม	เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน
ในเทศกาลปัสกานั้น ในวันเลี้ยง มีคนเป็นอันมาก	2:25 และไม่ทรงต้องการให้ผู้ใดเป็นพยานในเรื่อง
ได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อพวกเขาได้เห็น	มนุษย์ ด้วยว่าพระองค์ทรงทราบแล้วว่าสิ่งใดอยู่ใน
การอัศจรรย์ทั้งหลายซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ	มนุษย์
2:24 แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น	

การอัศจรรย์หลายประการและเหล่าผู้เชื่อในเยรูซาเล็ม

ข้อ 23 แสดงให้เห็นว่าพระเยซูได้ทำการอัศจรรย์อื่น ๆ ไปแล้วตอนนี้และผู้คนมากมายกลับใจเชื่อแล้ว เราไม่ทราบเกี่ยวกับการอัศจรรย์เหล่านี้ที่พระเยซูทรงกระทำในเยรูซาเล็ม ณ เวลานั้น แต่ผู้คนทั่วเขตแดนนั้นทราบ นั่นเป็นบรรดาการอัศจรรย์ที่นิโคเดมัสพูดถึงในยอห์น 3:2

บัดนี้หลายคนเชื่อในพระคริสต์และวางใจพระองค์แล้วเมื่อพวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์เหล่านั้น การอัศจรรย์เหล่านั้นรับรองว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับพระองค์ และพวกเขาจึงเชื่อคำตรัสของพระองค์ได้เมื่อพระองค์ทรงอ้างตัวว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า

“แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น” (ข้อ 24) นั่นคือ พระองค์ทรงทราบถึงความอ่อนแอแห่งอุปนิสัยมนุษย์ บางคนเหล่านี้จะทอดทิ้งพระองค์เมื่อพวกเขาตั้งลูกธนูต่อสู้พระองค์ และนี่ก็ทำให้พวกเขาไม่ต่างไปจากมนุษยชาติโดยรวมทั่วโลก ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระองค์ทรงทราบว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อหลายคนเหล่านี้จะไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไปเมื่อแรงกดดันมหาศาลเกินไป เมื่อมันจะทำให้พวกเขาเป็นที่เยาะเย้ยและเกลียดชังโดยพวกฟาริสี พระองค์ทรงทราบว่าแม้กระทั่งในสวนเกทเสมนีพวกสาวกก็จะไปนอนหลับ และเมื่อพระองค์ทรงถูกจับกุม สาวกเหล่านั้นก็จะทิ้งพระองค์และหนีไป จากนั้นที่บ้านของคายาฟาส เปโตรก็จะปฏิเสธ

พระองค์

พระองค์ทรงทราบว่าเมื่อเมล็ดข้าวประเสริฐนั้นถูกหว่าน บางส่วนที่ถูกหว่านในท่ามกลางต้นหนาม จะงอกขึ้น แต่ในท่ามกลางต้นหนามผู้คนที่กลับใจเชื่อแล้วก็จะไม่เกิดผลมากมายแต่พระเจ้า เนื่องจาก “ความกังวลทั้งหลายแห่งโลกนี้ และการล่อลวงแห่งบรรดาทรัพย์สมบัติ และบรรดาความโลภในสิ่งอื่น ๆ ที่เข้ามา ก็รัดพระวจนะนั้นเสีย และพระวจนะนั้นก็กลายเป็นที่ไร้ผล” (มาระโก 4:19) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเยซูทรงทราบว่าสุดท้ายแล้ว ผู้คนเหล่านี้ซึ่งกลับใจเชื่อและรับบัพติศมาจากยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาแล้วและคนเหล่านั้นที่กลับใจเชื่อและรับบัพติศมาภายใต้คำเทศนาของพระเยซูและของเหล่าสาวกของพระองค์แล้ว จะเหลือผู้สัจย์ชื่อแค่ 120 คนซึ่งรวมตัวกันในการประชุมอธิษฐานก่อนถึงวันเพ็นเทคอสต์นั้น พระองค์ทรงทราบว่าดาวิดเคยล้มลงในการเล่นซู้และการฆ่าคน เปโตรจะสับสนและปฏิเสธพระองค์ พระองค์ทรงทราบว่าเดมาสจะทอดทิ้งเปาโล (2 ทธ. 3:10)

นั่นหมายความว่าเราไม่อาจเชื่อวางใจเหล่าคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วได้อย่างเต็มที่อย่างนั้นหรือ? ถูกเผยเลย เมื่อการข่มเหงเกิดขึ้น หลายคนจะไม่ยืนหยัดมั่นคง เมื่อมีแรงกดดันจากเพื่อนฝูงหรือการเรียกหาความเป็นที่นิยมชมชอบ และเมื่อการยืนหยัดเพื่อพระเยซูต้องแลกด้วยอะไรหลายอย่าง ซึ่งสุดท้ายแล้วมันจะเกิดขึ้นแน่นอน ผู้คนของพระเจ้าหลายคนก็ไม่สัจย์จริงต่อไป แต่เราต้องจดจำไว้ว่าไม่มีใครรับความรอดโดยการเป็นผู้ที่สัจย์จริง เราได้รับความรอดโดยการเชื่อวางใจพระคริสต์ด้วยตัวเองเท่านั้น เพราะเราน่าสงวนและอ่อนแอ เราจึงเป็นที่รักยิ่งของพระคริสต์และถูกพิทักษ์รักษาไว้โดยพระบิดา

ยอห์น 3

ข้อ 1:

3:1 มีชายคนหนึ่งในพวกฟาริสีชื่อ นิโคเดมัส เป็น ขุนนางของพวกยิว

นิโคเดมัส ขุนนางคนหนึ่งของพวกยิว

นิโคเดมัสเป็นขุนนางคนหนึ่งของพวกยิว นั่นคือ เราเข้าใจว่าเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคณะที่เป็นชาย เจ็ดสิบเอ็ดคนนั้นซึ่งประกอบกันเป็นสภาซานเฮดริน เหล่าผู้ครอบครองฝ่ายศาสนาเหนือชนชาติอิสราเอลและได้รับอนุญาตจากพวกโรมให้ตัดสินในเรื่องทางแพ่งทั้งหลายด้วย ในยอห์น บทที่ 7 ขุนนางเหล่านี้เย้ยหยันพวกสามัญชนและกล่าวว่า “มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือในพวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ” (ข้อ 48) และพวกสามัญชนก็กล่าวว่า “พวกขุนนางทราบแน่แล้วหรือว่า คนนี้เป็นพระคริสต์แท้” (7:26)

ขุนนางเหล่านี้ นั่นคือพวกเขาส่วนใหญ่ จะเกลียดชังพระเยซูเจ้าอย่างออกนอกหน้าและพยายามที่จะฆ่าพระองค์เสีย พวกเขาจะส่งพวกเจ้าหน้าที่ไปจับกุมพระองค์ (7:32) พวกเขาจะพยายามดักจับพระองค์ในคำตรัสของพระองค์ พวกเขาจะจ้างยูดาสให้ทรยศพระองค์ แผนการต่าง ๆ ของพวกเขาที่จะประหารพระเยซูถูกบอกเล่าในยอห์น 11:47-53 พวกปุโรหิตใหญ่ในท่ามกลางพวกเขาถึงขนาด “ได้ปรึกษากันว่าพวกเขาอาจจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย ด้วยว่าเพราะเหตุลาซารัส หลายคนในพวกยิวได้ออกไป และเชื่อในพระเยซู” (ยอห์น 12:10, 11) ขุนนางเหล่านี้จะปรับโทษพระเยซูถึงตายและจะยื่นกรานต่อหน้าปีลาตให้ตรึงกางเขนพระองค์

จากนั้นเมื่อพระเยซูทรงห้อยอยู่บนกางเขน ลูกา 23:35 กล่าวว่า “และประชาชนก็ยื่นมองดู และพวกขุนนางพร้อมกับประชาชนก็หัวเราะเยาะเย้ยพระองค์ด้วย โดยกล่าวว่า “เขาเคยช่วยคนอื่นให้รอดได้ จงให้เขาช่วยตัวเองให้รอดเถิด ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ ผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้า” พวกปุโรหิตใหญ่ ในหมู่ขุนนางเหล่านี้ขอให้ปีลาตประทับตราอโม่งคัมภีร์ของพระเยซูเกรงว่าพวกสาวกจะมาลักศพของพระองค์ไปเสีย (มธ. 27:62-66) และพวกปุโรหิตใหญ่กลุ่มเดิมนั้น เมื่อทราบแล้วว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว ก็ให้เงินแก่พวกทหารและตัดสินบนพวกเขาให้โกหกเกี่ยวกับเรื่องนั้น พวกเขาช่างเกลียดชังพระเยซูจริง ๆ!

แต่มีการโหมกระพือในหมู่ขุนนางเหล่านี้แล้ว และบางคนในพวกเขาาก็ถูกพองใจอย่างหนัก

และ “ขุนนางหนุ่มผู้มั่งมี” คนหนึ่งได้มาหาพระเยซูโดยรุ่มรวยใจอย่างมากและกล่าวว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดเพื่อข้าพเจ้าจะมีชีวิตนิรันดร์” (มธ. 19:16) เขามีทรัพย์สมบัติมากมาย เขาจึงจากไปเพราะรักทรัพย์สมบัติของตน และไม่รับความรอด

โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียเป็น “สมาชิกสภา” คนหนึ่ง (มาระโก 15:43) ซึ่งหมายความว่าเขาเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดรินและจึงเป็นขุนนางคนหนึ่ง และเขาเป็น “สาวกคนหนึ่งของพระเยซู แต่แบบลับ ๆ เพราะกลัวพวกยิว” ยอห์น 12:42 กล่าวว่า “ในท่ามกลางพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อในพระองค์ [พระเยซู] ด้วย” แต่ในพวกเจ็ดสิบเอ็ดคนนั้นในสภาซานเฮดรินและพวกปุโรหิตใหญ่ หลายคนซึ่งนำโดยมหาปุโรหิตเป็นศัตรูที่มีใจขมขื่นต่อพระเยซู

แต่นิโคเดมัสไม่ได้เกลียดชังพระเยซู และเรามีเหตุผลที่จะเชื่อได้ว่าต่อมาเขาได้เชื่อวางใจพระคริสต์ และรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด ในการประชุมของสภาซานเฮดรินคราวหนึ่งเขาพูดขึ้นมาเพื่ออ้างว่าพระ

เยซูทรงมีสิทธิ์ที่จะแก้ต่างให้พระองค์เอง (7:50, 51) และเมื่อพระเยซูทรงตายบนกางเขน เขาก็ไปกับโยเซฟ ชาวบ้านอาริมาเธียเพื่อจะฝังร่างของพระเยซูและนิโคเดมัสซื้อเครื่องหอมหนักหนึ่งร้อยปอนด์และผ้าป่านเนื้อละเอียดมาห่อร่างอันน่าสังเวชนั้นก่อนที่พวกเขาจะวางร่างนั้นในอุโมงค์ฝังศพอันใหม่ของโยเซฟ (19:38-42)

แต่นิโคเดมัสมาหาพระเยซู “ในเวลากลางคืน” อาจมีคนคิดว่าเขาทำแบบนั้นเพื่อที่จะมีการพูดคุยแบบส่วนตัว ไม่แน่อาจเป็นเช่นนั้น หรืออาจเป็นไปได้ว่าเขาไม่ยากให้คนอื่นรู้ว่าเขาเป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซู ไม่ว่าจะอย่างไร นิโคเดมัสก็ถูกกล่าวถึงสามหนในข่าวประเสริฐเล่มนี้และในแต่ละกรณีเราถูกเตือนใจว่าเขาเป็นชายผู้หนึ่งที่มาหาพระเยซูตอนกลางคืน! แต่ถ้าเขาเป็นสาวกแบบลับ ๆ คนหนึ่ง บัดนี้เขาก็ไม่เป็นเช่นนั้นอีกต่อไปแล้ว เพราะเขาช่วยฝังพระศพของพระเยซู และนำร่างนั้นลงมาจากกางเขนอย่างเปิดเผย

นิโคเดมัสเป็น “ฟาริสีคนหนึ่ง” มีอยู่สองพรรคใหญ่ หรือสอง “นิกาย” ใหญ่ เราอาจกล่าวเช่นนั้นได้ในหมู่พวกยิว พวกฟาริสีเชื่อเรื่องการอัศจรรย์ เรื่องวิญญาณทั้งหลาย เรื่องการเป็นขึ้นจากตาย พวกเขาไม่ใช่คริสเตียนและส่วนใหญ่แล้วพวกเขาพึ่งพาประเพณีทั้งหลายที่พวกเขาได้เพิ่มเข้ากับพระคัมภีร์ แต่อย่างน้อยพวกเขาก็อ้างว่าเชื่อพระคัมภีร์ พวกเขาดูเหมือนจะมีจำนวนมากกว่าพวกสะดูสี

ในทางกลับกัน พวกสะดูสีไม่เชื่อเรื่องวิญญาณทั้งหลายหรือเหล่าทูตสวรรค์ และไม่เชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย (กิจการ 23:8) พวกเขาเป็นพวกเสรีนิยมและหรือพวกสมัยใหม่นิยมแบบเปิดเผยในสมัยของพวกเขา พระเยซูทรงเตือนคริสเตียนทั้งหลายให้ “ระวังเชื่อของพวกฟาริสีและของพวกสะดูสีให้ดี” (มธ. 16:6-12)

มันเป็นความจริงอันน่าเศร้าที่ว่าคน ๆ หนึ่งอาจเน้นหลักคำสอนที่ถูกต้องและไม่ได้กลับใจเชื่อและเป็นคนชั่วในใจของตน “พวกผีปศาจก็เชื่อเช่นกัน และตัวสัน” (ยก. 2:19)

ฟาริสีเป็นภาพที่ดีที่สุดของคน ๆ หนึ่งที่มีศีลธรรมและเคร่งศาสนาแต่ไม่มีพระคริสต์ พวกฟาริสีมีบทบาทปฏิบัติทางศีลธรรมที่เข้มงวด เป็นผู้ที่เชื่อด้วยใจยาเกรงและศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์ ชอบบออิฐฐาน และดำรงตำแหน่งผู้นำทางศาสนาในแบบที่ว่าคนที่เป็นฟาริสีน่าจะเข้าใกล้สวรรค์มากกว่าผู้ใดจะเข้าใกล้ได้โดยปราศจากพระคริสต์ อ่านฟิลิปปี 3:5 และลูกา 18:11, 12 เพื่อดูว่าพวกฟาริสีเป็นคนแบบไหน เปาโลยังกล่าวเหมือนเดิมว่า “ข้าพเจ้าเป็นฟาริสี” หลังจากการกลับใจเชื่อของเขา (กิจการ 23:6) นิโคเดมัสเป็นชายคนหนึ่งที่มีศีลธรรมพอ ๆ กับเปาโลหรือพอ ๆ กับฟาริสีคนหนึ่งที่เข้าไปในพระวิหารเพื่อจะบออิฐฐาน ทว่าพระเยซูทรงบอกเขาอย่างชัดเจนว่าเขาไม่มีความหวังใด ๆ ที่จะรับความรอดเลยหากเขาไม่ได้บังเกิดใหม่ จงสังเกตการทวนซ้ำใน

ข้อ 3, 5 และ 7 ถ้านิโคเดมัสต้องบังเกิดใหม่ คนอื่น ๆ ทุกคนก็ต้องบังเกิดใหม่เช่นกัน

ข้อ 2-7:

3:2 ชายคนเดียวกันนี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืน และทูลพระองค์ว่า “รับบี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นอาจารย์ที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดสามารถกระทำการอัศจรรย์เหล่านี้ที่ท่านกระทำนั้นได้ ถ้าพระเจ้าไม่ทรงสถิตอยู่กับเขา”

3:3 พระเยซูทรงตอบและตรัสแก่เขาว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นไม่สามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้”

3:4 นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า “ผู้หนึ่งผู้ใดจะบังเกิดใหม่ได้อย่างไรเมื่อเขาเป็นคนชราแล้ว ผู้นั้นจะ

เข้าไปในครรภ์มารดาของตนครั้งที่สองและบังเกิดได้หรือ”

3:5 พระเยซูตรัสตอบว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและจากพระวิญญาณ ผู้นั้นไม่สามารถเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้

3:6 สิ่งซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และสิ่งซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นจิตวิญญาณ

3:7 อย่าประหลาดใจที่เราากล่าวแก่ท่านว่า ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่

“ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่”

นิโคเดมัสเรียกพระเยซูว่า “รับบี” ซึ่งเป็นคำเรียกที่แสดงความเคารพ “พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นอาจารย์ที่มาจากพระเจ้า” (ข้อ 2) พระองค์ทรงได้รับการยอมรับในฐานะอาจารย์, ผู้นำ, ชายผู้มีสิทธิอำนาจและความรู้ในพระคัมภีร์ แต่สังเกตได้ว่าพระเยซูไม่พอพระทัยกับคำชมเหล่านั้นของนิโคเดมัส มันไม่ใช่การถวายเกียรติแด่พระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระเจ้า, พระผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกเลยกับการถูกเรียกว่า “รับบี” หรือ “อาจารย์” โดยคนบาปธรรมดาที่หลงหายคนหนึ่ง ถ้าพระเยซูทรงเป็นแค่ “อาจารย์ที่มาจากพระเจ้า” พระองค์ก็ไม่ได้เหนือกว่าเอลียาห์หรือโมเสสหรือเปาโล เพราะพวกเขาที่ทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ เหมือนกัน พระเยซูทรงตอบอย่างฉับพลัน หน้าที่พระองค์ต้องตอบเช่นนั้น เพราะวามนุษย์ต้องรับพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด, พระบุตรของพระเจ้า, หากพวกเขาอยากได้รับความรอด

พระคำตอนนี้ต้องยุติคำถามที่ว่าไม่มีทางเลยที่จะดำเนินชีวิตเป็นคนดีพอเพื่อจะรับความรอดได้; ที่ว่าไม่มีผู้ใดรอดได้โดยการเป็นสมาชิกคริสตจักรที่หมั่นอธิษฐานและเคร่งศาสนา ฯลฯ “ใจนั้นเต็มไปด้วยการหลงกลวงเหนือกว่าสิ่งสารพัด และชั่วอย่างร้ายกาจ ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นได้เล่า” (ยรม. 17:9) ผู้คนเกิดมาผิดตั้งแต่แรกแล้ว พร้อมกับธรรมชาติที่เต็มไปด้วยบาป ใจมนุษย์รับมรดกแนวโน้มที่ชอบทำบาป ตามที่ตาวีดกล่าวไว้ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ได้ถือกำเนิดมาในความชั่วช้า และมารดาของข้าพระองค์ได้ตั้งครรภ์ข้าพระองค์ในบาป” (สดด. 51:5) พระคริสต์ได้ทรงตายเพื่อธรรมชาติที่บาปหนาซึ่งเราได้รับมรดกตกทอดมา แต่หลังจากที่ผู้คนเริ่มรู้จักผิดชอบชั่วดีแล้ว เราก็กลายเป็นคนบาปแบบจงใจ และต้องรับการบังเกิดใหม่จากพระเจ้า

ฉะนั้นนิโคเดมัสจึงมาไต่ถามและพบกับพระองค์ เราไม่แน่ใจว่านิโคเดมัสทราบมาก่อนหรือไม่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า เขาทราบแต่เพียงว่าพระเยซูทรงเป็น “อาจารย์ที่มาจากพระเจ้า” เขาเริ่มเชื่อเพราะการอัศจรรย์เหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงในยอห์น 2:23 การอัศจรรย์ทั้งหลายรับรองผู้พยากรณ์ของ

พระเจ้าว่าเป็นของแท้ แต่พระเยซูตรัสชัดเจนว่าพระองค์จะไม่แค่สอนหลักคำสอนเท่านั้น พระองค์ทรงมาเพื่อเรียกร้องการกลับใจใหม่และใจดวงใหม่ “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นไม่สามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้” (ข้อ 3) คำว่า “ใหม่” คือคำกรีก อาโนเอ็น และมันควรแปลเป็น “บังเกิดจากเบื้องบน” คำนี้ถูกแปลเป็น “จากเบื้องบน” ในยอห์น 3:31; 19:11; ยากอบ 1:17; 3:15, 17 มันเป็นคำเดียวกันกับที่ถูกใช้ในลูกา 1:3 ที่ฉบับคิงเจมส์กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการดีเช่นกัน โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัดมาตั้งแต่ต้น ที่จะเขียนถึงท่านตามลำดับ เรียบท่านเรโอฟิลัส ที่เคารพอย่างสูง” แต่ “มาตั้งแต่ต้น” ก็ไม่ใช่คำแปลที่ดี มันควรแปลตรงตัวว่า “จากเบื้องบน” เพราะนั่นเป็นคำแปลของคำนี้ อาโนเอ็น อีก

พระเยซูกำลังยืนยันกรณไม่ใช่แค่การอุทิศตัวใหม่, วิธีการกระทำใหม่, แต่คนเราควรบังเกิดอย่างอัศจรรย์ “จากเบื้องบน”, บังเกิดจากพระเจ้า คน ๆ หนึ่งจึงกลายเป็น “บุตรคนหนึ่งของพระเจ้า” จริง ๆ เมื่อเขาต้อนรับพระคริสต์ เชื่อวางใจพระองค์ และตั้งนั้นเขาจึง “บังเกิด...จากพระเจ้า” การบังเกิดแบบอัศจรรย์นั้นหมายความว่าคน ๆ หนึ่งถูกทำให้เป็น “ผู้เข้าส่วนแห่งสภาพของพระเจ้า” (2 ปต. 1:4)

2 โครินธ์ 5:17 กล่าวว่า “เหตุฉะนั้นถ้าผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว บรรดาสิ่งเก่า ๆ ก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” พระคำข้อนี้กล่าวแบบตรงตัวว่าถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ เขาก็เป็น สิ่งทรงสร้างใหม่ ตามที่ภาษากรีกกล่าวแบบตรงตัว, “บรรดาสิ่งเก่า ๆ ก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” ฉะนั้นคนที่มาเชื่อวางใจอย่างแท้จริงก็กลายเป็นสิ่งทรงสร้างใหม่อย่างอัศจรรย์

อย่าเข้าใจผิดพระคำข้อนี้ ส่วนที่รับการเปลี่ยนแปลงไม่ใช่ฝ่ายร่างกายแต่เป็นฝ่ายวิญญาณ คน ๆ หนึ่งยังมีธรรมชาติเก่าอยู่เหมือนเดิม แต่ส่วนที่ถูกสร้างนั้นก็เป็นอย่างใหม่ และฉะนั้นเราจึงต้อง “สวมมนุษย์ใหม่” ทุกวัน (อฟ. 4:24) ทว่า “เนื้อหนังมีตัวตนต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง” (กท. 5:17) และเปาโลจึงพบว่า “ด้วยจิตใจข้าพเจ้าเองรับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้วยเนื้อหนังก็รับใช้บัญญัติแห่งบาป” (รม. 7:25)

ฉะนั้น การบังเกิดใหม่จึงหมายความว่าคน ๆ หนึ่งที่เคยเป็นลูกของมารร้ายบัดนี้กลายเป็นลูกของพระเจ้าจริง ๆ แล้ว

ในความหมายนี้เองเราจึงเข้าใจว่าคำเรียก “บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้า” ถูกใช้ในปฐมกาล 6:2 แต่ในโยบ 2:1, “บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้า” เห็นได้ชัดว่าหมายถึงพวกทูตสวรรค์ซึ่งเป็นของพระเจ้าโดยการทรงสร้างแต่พวกเขาไม่ได้ทำบาปและไม่จำเป็นต้องบังเกิดใหม่ แม้ว่าซาตานก็มาปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้าวันนั้นเช่นกัน

และในกิจการ 17:29 เปาโลกล่าวว่า “ดังนั้น เนื่องด้วยที่เราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว...” ซึ่งไม่ได้หมายถึงการบังเกิดฝ่ายวิญญาณแต่ถูกสร้างขึ้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าและดังนั้นจึงต้องให้การต่อพระองค์

ในที่นี้องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังตรัสเกี่ยวกับการอัศจรรย์หนึ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเมื่อผู้หนึ่งรับการบังเกิดใหม่ และมันไม่จำเป็นต้องมีประสบการณ์ทางอารมณ์โดยเฉพาะใด ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง มันเป็นการ

ตัดสินใจเลือกที่คน ๆ หนึ่งหันจากบาปมาเชื่อวางใจพระคริสต์ แต่ไม่ว่าเขาจะร้องไห้ น้ำตาไหลหรือไม่ ไม่ว่าเขา
รอคอยพระเจ้ามานานหรือไม่-นั่นก็ไม่เกี่ยวข้องเลยในการบังเกิดใหม่ ฉะนั้นมันจึงไม่ฉลาดที่จะพูดถึง “การมี
ประสบการณ์ในการบังเกิดใหม่” เพราะว่าการบังเกิดใหม่นั้นหมายถึงความรู้สึกหรืออารมณ์บางอย่าง ฯลฯ ซึ่ง
อาจมาหรือไม่มาด้วยกันกับความรอดและอาจเป็นผลลัพธ์แต่ไม่จำเป็นต้องเป็นส่วนหนึ่งของความรอด

บทเพลงนั้นพูดผิดซึ่งกล่าวว่า,

จากนั้นในที่สุดฉันก็สัมผัสพระองค์โดยความเชื่อ

และดูจประกายไฟจากเหล็กที่ถูกตี

ความรอดมาถึงฉันอย่างฉับพลันเช่นนั้น

โอ สารุการแต่พระเจ้า ฉันรู้ว่านี่แหละของจริง!

นั่นเป็นการเน้นที่มนุษย์และความรู้สึกของมนุษย์ ราวกับว่าคน ๆ หนึ่งกระเสือกกระสนยาวนานและ
ยากลำบากเพื่อจะไปถึงพระเจ้า แต่ความจริงอันเรียบง่ายก็คือว่าใคร ๆ ก็สามารถ “รับน้ำแห่งชีวิตได้ฟรี ๆ”
สามารถ “ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” และรับความรอดได้

“บังเกิดจากน้ำและจากพระวิญญาณ”

ข้อ 3 ทำให้หลายคนยุ่งยากใจ มันไม่ได้กล่าวอะไรเลยเกี่ยวกับบัพติศมาและไม่ได้หมายถึงบัพติศมา
บางคนคิดว่า “บังเกิดจากน้ำ” ในที่นี้หมายถึงการบังเกิดฝ่ายร่างกายครั้งแรก ไม่ใช่เลย องค์พระผู้เป็น
เจ้าคงจะไม่บอกนิโคเดมัส ซึ่งเกิดมาแล้ว ว่าเขาต้องบังเกิดในการคลอดฝ่ายเนื้อหนังใหม่

การตีความแบบผิด ๆ ที่พบบ่อยมากที่สุดก็คือ การทำให้น้ำในที่นี้หมายถึงบัพติศมา แต่มันไม่มีทาง
เป็นเช่นนั้นได้เลย เพราะเราถูกบอกซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าเมื่อคน ๆ หนึ่งเชื่อในพระคริสต์หรือวางใจในพระองค์ เขาก็
“มีชีวิตนิรันดร์” และเขา “ไม่ถูกปรับโทษ”

ผู้ใดที่วางใจพระคริสต์ก็ได้รับความรอดแล้ว เขาไม่ถูกปรับโทษ เขาผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว
และเราถูกบอกว่าแผนการแห่งความรอดอันเดิมนั้น ศาสดาพยากรณ์ทุกคนก็เทศนา (กิจการ 10:43) -
ใช่แล้ว พวกศาสดาพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิมได้เทศนาแผนการแห่งความรอดเดียวกันนี้แต่มันไม่ได้มี
บัพติศมาอยู่ในมันเลย

และพระคำแสนหวานทุกตอนที่เชิญชวนให้มารับความรอดก็กล่าวชัดเจนว่ามันไม่เกี่ยวข้องกับความ
ชอบธรรมแบบมนุษย์หรือการทำงานหรือพิธีการทั้งหลายเลย อีสยาห์ 55:6, 7 กล่าวว่า “พวกเจ้าจงแสวงหาพระ
เยโฮวาห์ ขณะที่พระองค์สามารถถูกพบได้ พวกเจ้าจงร้องทูลต่อพระองค์ ขณะที่พระองค์ทรงอยู่ใกล้ ให้คนชั่ว
ละทิ้งทางของเขา และคนไม่ชอบธรรมสลະความคิดทั้งหลายของเขา และให้เขากลับมายังพระเยโฮวาห์ และ
พระองค์จะทรงมีความเมตตาต่อเขา และมายังพระเจ้าของเรา เพราะพระองค์จะทรงอภัยอย่างล้นเหลือ”

คนชั่วที่ละทิ้งทางของตนและกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ได้รับการอภัยโทษอย่างล้นเหลือ

คนที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ได้รับความรอด คนที่มีใจปรารถนาก็สามารถ “รับน้ำ
แห่งชีวิตฟรี ๆ” (ว. 22:17) นั่นไม่เปิดช่องให้บัพติศมาเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของแผนการแห่งความรอดเลย

เราควรจดจำไว้ว่านิโคเดมัสเป็น “ขุนนางของพวกยิว” เป็นคนสำคัญคนหนึ่งในพิธีการทางศาสนาและ

ประเพณีและคำสอนเกี่ยวกับพระราชบัญญัติด้านพิธีการ ฉะนั้นเขาจึงคุ้นเคยกับบรรดาลูกแกะปัสกาที่แสดงภาพพระคริสต์และมหาปุโรหิตที่แสดงภาพความเป็นปุโรหิตของพระคริสต์และคัมภีร์ที่แสดงภาพพระคริสต์ในฐานะความสว่างของโลก ซึ่งเขานำมันแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์และโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ที่แสดงภาพพระคริสต์ในฐานะมานาจากสวรรค์ ฉะนั้นเขาจึงน่าจะทราบอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม เราควรที่จะทราบว่านี่เป็นภาษาเชิงเปรียบเทียบที่แสดงภาพบางสิ่งที้นอกเหนือจากบัญญัติมา มันแสดงภาพสิ่งใดกัน?

เราคิดว่าที่ดัส 3:5 อธิบายยอห์น 3:5: “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” การล้างชำระนั้นคือการล้างชำระใจ และเอเฟซัส 5:26 กล่าวว่า “...ด้วยการชำระล้างแห่งน้ำโดยพระวจนะ” โอ ฉะนั้นพระวจนะอันเปี่ยมสุขของพระเจ้าจึงมีส่วนในการนำผู้คนมาสู่การกลับใจใหม่และจึงมาถึงการรับความรอด “บังเกิดจากน้ำ” หมายถึงบังเกิดจากข่าวประเสริฐ, พระวจนะของพระเจ้า ข่าวประเสริฐเป็น “ฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ” เพลงสดุดี 19:7 กล่าวว่า “พระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์นั้นดีพร้อม พื้นฟูจิตใจ” และ 1 เปโตร 1:23 กล่าวว่า “โดยได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากเมล็ดที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากเมล็ดอันไม่รู้เปื่อยเน่า โดยพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งมีชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์”

ฉะนั้นจึงมีอยู่สองปัจจัยใหญ่ในการนำผู้คนมาถึงความรอด ปัจจัยแรกคือพระวจนะของพระเจ้า, ข่าวประเสริฐนั้น เปาโลพูดถึง “ข่าวประเสริฐ...โดยข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านได้รับความรอดด้วย” (1 คร. 15:1, 2) ไม่มีใครได้รับความรอดได้เลยจนกระทั่งเขาได้ยินข่าวประเสริฐ จากนั้นเมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงนำการฟ่องใจมาและทรงกระทำการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ ฉะนั้น “บังเกิดจากน้ำ และจากพระวิญญาณ” จึงหมายความว่าคน ๆ หนึ่งถูกนำโดยข่าวประเสริฐให้กลับใจใหม่และวางใจพระคริสต์ จากนั้นพระวิญญาณของพระเจ้าก็ทรงกระทำการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่

ข้อ 8:

3:8 ลมใคร่จะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และ ลมมาจากไหนและลมไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่สามารถบอกได้ว่า พระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน”

การบังเกิดใหม่เป็นเหมือนลมที่เรามองไม่เห็น

ลมและวิญญาณเป็นคำกรีกเดียวกัน พนื้อมา ฉะนั้นลมจึงสามารถเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น “และในทันใดนั้น มีเสียงหนึ่งมาจากฟ้าสวรรค์เหมือนอย่างเสียงลมแรงกล้า และเสียงนั้นก้องสนั่นทั่วบ้านหลังที่พวกเขากำลังนั่งอยู่นั้น” (กิจการ 2:2) นั่นเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการเทออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์มาบนเหล่าสาวก “การรับฤทธิ์เดชจากเบื้องสูง”

ลมเป็นสิ่งที่เรามองไม่เห็นแต่มีอยู่จริง ฉะนั้นการบังเกิดใหม่จึงเป็นการอัศจรรย์อย่างหนึ่งจริง ๆ แต่เราไม่อาจใช้ตรรกะอธิบายมันได้ ไม่มีการสำแดงแบบปรากฏแก่ตาของการบังเกิดใหม่ คน ๆ หนึ่งไม่ร้องไห้หรือโห่ร้องหรือตัวสั่นหรือล้มลงโดยอัตโนมัติเมื่อได้รับความรอด ฉะนั้นการบังเกิดใหม่จึงเป็นเหมือนลม ซึ่งเรามองไม่

เห็นแต่มีพลังมากและมีอยู่จริง

ข้อ 9-12:

3:9 นิโคเดมัสตอบและทูลพระองค์ว่า “สิ่งเหล่านี้ จะเป็นไปอย่างไรได้”	ที่พวกเราทราบ และเป็นพยานถึงสิ่งที่พวกเราได้ เห็นแล้ว และพวกท่านไม่ยอมรับคำพยานของพวก เรา
3:10 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาว่า “ท่าน เป็นอาจารย์ของคนอิสราเอล และยังไม่ทราบสิ่ง เหล่านี้หรือ	3:12 ถ้าเราบอกพวกท่านถึงสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายโลกแล้ว และพวกท่านไม่เชื่อ พวกท่านจะเชื่อได้อย่างไร ถ้า เราบอกพวกท่านถึงสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายสวรรค์
3:11 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านว่า พวกเราพูดสิ่ง	

**ปรมาจารย์หรืออาจารย์คนหนึ่งการสอนภาคพันธสัญญาเดิม
ในอิสราเอลน่าจะทราบเรื่องนี้แล้ว**

ผู้คนที่ประกาศตัวว่าเคร่งศาสนาหลายคนข้ามคำสอนของพระคัมภีร์เรื่องการบังเกิดใหม่ไป และนั่นก็
เป็นเรื่องแปลกเมื่อพิจารณาว่าเรื่องนี้ถูกสอนอย่างระมัดระวังและบ่อยขนาดไหนในพระคัมภีร์ ผู้คนอาจคิดถึง
การบังเกิดใหม่ว่าเป็นเพียงคำพูดเปรียบเปรยที่หมายถึงพิธีบัพติศมาหรือพิธีอุทิศถวายและหลับหูหลับตาไม่
ใส่ใจเกี่ยวกับเรื่องที่ว่าใจชั่วนั้นต้องการเปลี่ยนแปลง บังเกิดจากพระเจ้า เพื่อที่คน ๆ หนึ่งจะรับความรอดได้

นิโคเดมัสไม่ทราบหรือว่าลูกแกะที่ถูกฆ่าบนแท่นบูชานั้นแสดงภาพพระเมสสิยาห์และว่าเราต้องมี
เครื่องบูชาที่ไถ่โทษบาป? อับราฮัมทราบเรื่องนั้นและอาเบลก็ทราบเช่นกัน (ปฐมก. 15:6; ฮีบ. 11:4) ทำไมนิโค
เดมัสถึงไม่ทราบเรื่องนั้น ในเมื่อเขาอ่านแล้วว่าพระเจ้าได้ประทาน “ใจอีกอย่างหนึ่ง” แก่ซาอูล (1 ซมอ.
10:9)? เขามองไม่เห็นหรือว่านั่นเป็นสิ่งจำเป็น? เมื่อในพระราชบัญญัติ 30:3 พระเจ้าตรัสว่าเมื่อพระองค์จะ
ทรงกลับมาและรวบรวมชนชาติอิสราเอลกลับมา เมื่อนั้น “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงทำสุหนัตใจ
ของท่าน และใจของเชื้อสายของท่าน ให้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่าน และด้วยสุดจิต
ของท่าน เพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่” (ข้อ 6) แน่แน่นอนว่าความคิดที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณน่าจะทราบว่ามันหมายถึง
การกลับใจเชื่อ การมีใจดวงใหม่

เกี่ยวกับเรื่องการรวบรวมชนชาติอิสราเอลคือพวกยิวจริง ๆ ให้กลับมาอยู่ในปาเลสไตน์ พระเจ้าทรงให้
เอเสเคียลกล่าวว่า:

“เราจะให้ใจใหม่แก่พวกเจ้าด้วย และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในพวกเจ้า และเราจะเอาใจหิน
ออกไปเสียจากเนื้อของพวกเจ้า และเราจะให้ใจเนื้อแก่พวกเจ้า และเราจะใส่วิญญาณของเราภายในพวกเจ้า
และทำให้พวกเจ้าดำเนินในกฎเกณฑ์ทั้งหลายของเรา และพวกเจ้าจะรักษาบรรดาคำตัดสินของเรา และ
กระทำพวกมัน”- อสค. 36:26, 27

เพลงสดุดี 19:7 กล่าวว่า “พระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์นั้นดีพร้อม พื้นฟูจิตใจ” เหตุใดถึง
ประหลาดใจที่พระเยซูทรงเรียกร้องให้มีใจดวงใหม่? ขุนนางคนไหนของอิสราเอลน่าจะทราบเรื่องนี้แล้ว
ในเพลงสดุดี 119 ผู้แต่งเพลงสดุดีวิงวอนแปดหน้าว่า “...ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามพระ

วณะของพระองค์” ในข้อ 25, 37, 40, 88, 107, 149, 154, 156 และจากนั้นเขาสรรเสริญหนึ่งว่า “ข้าพระองค์จะไม่ลืมบรรดาข้อบังคับของพระองค์เด็ดขาด เพราะโดยข้อบังคับเหล่านั้น พระองค์ทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้” (ข้อ 93) การถูกสร้างให้มีชีวิตในฝ่ายวิญญาณหรือการถูกทำให้มีชีวิตขึ้นนั้นกำหนดว่าคน ๆ หนึ่งต้องบังเกิดใหม่ นิโคเดมัสน่าจะทราบเรื่องนี้อยู่แล้ว

และผู้แต่งเพลงสดุดีและพจนานุกรมพยากรณ์พูดถึงพระเจ้าหลายครั้งเหลือเกินเกี่ยวกับ “ความรอดของพระองค์” และ “ความขึ้นบานแห่งความรอดของพระองค์”! พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่อับราฮัมว่าลูกหลานของเขา, คนอิสราเอลจริง ๆ บางคน, จะเป็น “เหมือนอย่างผงกลีแห่งแผ่นดินโลก ดังนั้นถ้าผู้ใดสามารถนับจำนวนผงกลีแห่งแผ่นดินโลกได้ แล้วเชื้อสายของเจ้าก็จะถูกนับได้เช่นกัน” (ปฐมก. 13:16) และจะได้คานาอันเป็นมรดก แต่พระองค์ทรงพาอับราฮัมออกไปดูดวงดาวเหล่านั้นเช่นกันและตรัสว่า “ตอนนี้ จงมองดูฟ้าสวรรค์และนับดวงดาวเหล่านั้น ถ้าเจ้าสามารถนับพวกมันได้” และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น” (ปฐมก. 15:5) แน่นนอนว่าพระเจ้าทรงหมายถึงเชื้อสายฝ่ายวิญญาณ บังเกิดจากพระวิญญาณ เชื้อสายฝ่ายสวรรค์ และอับราฮัมก็เข้าใจมันเช่นนั้นว่าเป็นพระสัญญาเกี่ยวกับความรอดโดยทางเชื้อสายที่ยิ่งใหญ่กว่าที่จะเสด็จมานั้น, พระคริสต์, และพระคำข้อถัดไปก็บอกเราว่า “และท่านเชื่อในพระเยซูฮิวาห์ และพระองค์ทรงนับว่านั่นเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน”

คน ๆ หนึ่งจะเข้าใจพระคัมภีร์ทุกตอนได้อย่างไรที่กล่าวถึงบรรดาเครื่องสัตวบูชาที่นองเลือดและการไถ่โทษและความชอบธรรมของพระเจ้าและความเมตตาโดยมองไม่เห็นหัวใจช่วงนั้นต้องการเปลี่ยนแปลง ต้องการการยกโทษ? นิโคเดมัสคิดผิดจริง ๆ ที่ไม่พบสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดในภาคพันธสัญญาเดิม

กาลาเทีย 3:24 กล่าวว่า “เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติจึงเคยเป็นครูของพวกเราเพื่อนำพวกเรามาถึงพระคริสต์” ฉะนั้นภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมดจึงชี้มาที่ความรอดโดยทางพระคริสต์ อัครทูตเปโตรเข้าใจเรื่องนั้นและกล่าวโดยได้รับการตลใจจากพระเจ้าว่า “บรรดาศาสดาพยากรณ์เป็นพยานถึงพระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย” (กิจการ 10:43) ฉะนั้นศาสดาพยากรณ์ทุกคนจึงกำลังสอนเรื่องการบังเกิดใหม่โดยความเชื่อในพระคริสต์ และพระคำตอนนั้นก็อยู่ในภาคพันธสัญญาเดิมที่กล่าวในตอนแรกว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อของตน” (ฮีบ. 2:4) ฉะนั้นหลายล้านคนจึงเชื่อแล้วเหมือนอย่างอับราฮัมและดาวิดและได้พบพระคริสต์และความรอดผ่านทางพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและได้บังเกิดใหม่แล้ว นิโคเดมัสแก้ตัวไม่ได้เลยในการอ้างว่าตนมีตำแหน่งผู้นำทางศาสนาและขุนนางและไม่ทราบว่าคนเราต้องบังเกิดใหม่เพื่อจะเข้าไปในอาณาจักรนั้น

หญิงชาวฝรั่งเศสคนหนึ่งในการประชุมของผมในเมืองสเปียร์แมน รัฐเท็กซัส เมื่อหลายปีก่อน ได้กุมมือของตลกแล้วตลกเล่า และอ้างตัวว่าเป็น “คริสเตียน” แต่เมื่อผมได้เทศนาในหัวข้อ “ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่” เธอก็ถูกฟุ้งใจอย่างท่วมท้นและรีบกลับบ้านไปจากการประชุม เมื่อเธอมาหาผมวันถัดมาเพื่อจะรับความรอด เธอก็กล่าวว่า “มีคริสตจักรอยู่หลายแห่งจริง ๆ ในปารีส ทำไมพวกเขาถึงไม่บอกฉันเลยว่าฉันต้องบังเกิดใหม่?”

โอ ช่างเป็นเรื่องน่าเศร้าจริง ๆ สำหรับศิษยาภิบาลคนใด นักเทศน์คนใดหรืออาจารย์คนใดที่มองไม่

เห็นและไม่สอนความจริงอันเป็นนิรันดร์นี้ ที่ว่าคนเราต้องบังเกิดจากเบื้องบน ถูกสร้างให้เป็นลูกของพระเจ้า อย่างอัศจรรย์ เพื่อจะรู้จักพระเจ้าในสวรรค์

มันเป็นความมืดบอดและเป็นการละเลยที่แก้ตัวไม่ได้จริง ๆ

เราไม่แปลกใจที่พระเยซูตรัสไว้ในมัทธิว 7:21-23 ว่า:

“ไม่ใช่ทุกคนที่กล่าวแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ เว้นแต่ผู้ที่กระทำตามน้ำพระทัยพระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ คนเป็นอันมากจะกล่าวแก่เราในวันนั้นว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ และในพระนามของพระองค์ได้ขับผีออกหลายตนมิใช่หรือ และในพระนามของพระองค์ได้กระทำการงานมหัศจรรย์เป็นอันมากมิใช่หรือ’ และในเวลานั้นเราจะกล่าวตอบแก่พวกเขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย จงไปเสียให้พ้นจากเรา พวกเจ้าที่กระทำความชั่วช้า’”

ไม่มีการฟ้องใจหรือการปฏิบัติหรืออุปนิสัยทางศาสนาใดที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัยโดยปราศจากการบังเกิดใหม่

ไม่มีผู้ใดตีพอที่จะสอนความจริงฝ่ายวิญญาณใด ๆ หากเขาไม่รู้จัก “สิ่งต่าง ๆ ฝ่ายสวรรค์” นั่นคือลักษณะเฉพาะตัวที่เหนือธรรมชาติและแสนอัศจรรย์ของการบังเกิดใหม่

ข้อ 13:

3:13 และไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์ นอกจากท่านที่ สวรรค์นั้น

ได้ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ ผู้ซึ่งทรงสถิตใน

“บุตรมนุษย์ ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์นั้น”

พระเยซูขณะอยู่บนโลกทรงถูกเรียกว่า “บุตรมนุษย์ ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์นั้น” ยอห์น 1:18 กล่าวว่า พระองค์ทรงเป็น “พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ซึ่งทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา” จำไว้ว่าพระเยซูสามารถตรัสได้ว่า “เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” (10:30) จำไว้ว่าพระคริสต์ไม่เพียงทรงเป็นพระผู้สร้างเท่านั้น ด้วยว่า “สรรพสิ่งทั้งสิ้นได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์” (คส. 1:16) แต่ “...สรรพสิ่งทั้งปวงก็ดำรงอยู่โดยพระองค์” ด้วย (คส. 1:17)

คุณเห็นไหมว่าพระเยซูคริสต์สามารถควบคุมดาวเคราะห์เหล่านั้นและทำให้หัวใจทุกดวงเต้นต่อไปได้ คำจูนสิ่งสารพัดในการทรงสร้างนี้ของพระองค์ ขณะที่พระองค์ยังทรงอยู่บนโลกในกายมนุษย์? เอาละ โคโลสี 1:19 กล่าวว่า “ด้วยว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระบิดาที่ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นจะดำรงอยู่ในพระองค์” พระเยซูกระทั้งในกายเนื้อหนัง ทรงมีความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า พระองค์ทรงวางรูปลักษณ์ภายนอกของความเป็นพระเจ้าไว้ต่างหากแต่ไม่ได้วางเนื้อแท้แห่งความเป็นพระเจ้านั้น

ฉะนั้น พระเยซูขณะอยู่บนโลกจึงทรงเป็น “ความสว่างแท้จริง ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก” (1:9)

มันเป็นที่ขอบพระทัยพระเยซูเจ้าที่จะรับรูปร่างกายของมนุษย์ ที่จะเป็นมนุษย์คนหนึ่ง ที่จะจำกัดการกระ

ทำต่าง ๆ ของพระองค์ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง แต่พระองค์ยังทรงมีความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าอยู่เหมือนเดิม พระองค์ทรงทราบสิ่งที่พระเจ้าทรงทราบ พระองค์ทรงเห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเห็น พระองค์ทรงอยู่ด้วยในที่ใดก็ตามที่พระเจ้าพระบิดาทรงสถิตอยู่ พระคำข้อนี้กล่าวเช่นนั้น

จงหมายเหตุพระคำทั้งข้อนี้อีกครั้ง: “และไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์ นอกจากท่านที่ได้ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์นั้น” ไม่อาจมีข้อสงสัยได้เลยว่าเอโนคและเอเลียห์ที่ได้ไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าทันที แต่ไม่ใช่หลังความตายเพราะพวกเขาไม่ได้ตาย ทั้งคู่ได้เข้าไปในสวรรค์ทั้ง ๆ ที่มีชีวิตอยู่ นั่นคือ ถูกจับตัวไปพร้อมร่างกาย “และเอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า และเขาก็หายไป เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป” (ปฐม. 5:24) และฮีบรู 11:5 กล่าวว่า “ด้วยความเชื่อ เอโนคได้ถูกรับขึ้นไป เพื่อท่านจะไม่ประสบความตาย แล้วหาไม่พบ เพราะพระเจ้าได้ทรงรับท่านขึ้นไปแล้ว ด้วยว่าก่อนที่ท่านจะถูกรับขึ้นไปนั้น ท่านมีพยานนี้ว่า ท่านเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า” และ 2 พงศ์กษัตริย์ 2:11 และ 12, “และเอเลียห์ได้ขึ้นไปโดยลมหมุนเข้าสู่สวรรค์ และเอเลียห์ได้เห็นเหตุการณ์นั้น...” ทั้งเอเลียห์และเอโนคไปสวรรค์แล้ว

ฉะนั้นพระเยซูทรงหมายความว่าอะไรในข้อ 13? อ่านข้อ 12 และ 13 คู่กัน และมันจะทำให้เข้าใจง่ายขึ้น

ผมเชื่อว่าประเด็นก็คือว่าพระเยซูทรงลงมาจากสวรรค์แล้ว และทรงมีสิทธิอำนาจที่จะบอกมนุษย์ว่าจะไปสวรรค์ได้อย่างไร พระองค์ทรงหมายความว่าถ้าโนโคเดมัสไม่ยอมเชื่อพระองค์, พระบุตรของพระเจ้า, ผู้ซึ่งลงมาจากสวรรค์แล้ว ก็ไม่มีใครที่เขาจะเชื่อได้แล้วเกี่ยวกับคำถามข้อนี้ ตรงตัวก็คือว่าไม่มีมนุษย์คนใดบนแผ่นดินโลกอยู่ที่นั่นเพื่อจะบอกโนโคเดมัสว่าจะรับความรอดได้อย่างไร โดยที่คน ๆ นั้นเคยขึ้นไปสวรรค์มาแล้ว เอโนคและเอเลียห์ก็อยู่ต่อในสวรรค์และไม่สามารถช่วยโนโคเดมัสได้ บุคคลผู้เดียวบนแผ่นดินโลก ณ เวลานั้นผู้ซึ่งเคยไปสวรรค์มาแล้วและทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับมันคือพระเยซู ผมเชื่อว่า “ไม่มีผู้ใด” ในข้อ 13 หมายความว่าไม่มีมนุษย์คนใดตอนนั้นบนแผ่นดินโลก ไม่มีผู้ใดที่โนโคเดมัสรู้จัก ไม่มีใครที่จะบอกคนบาปทั้งหลายได้ว่าจะไปสวรรค์ได้อย่างไรนอกจากพระเยซู นั่นคือ ผู้ตรัสจากความรู้และประสบการณ์ส่วนตัว และเคยอยู่ในสวรรค์มาแล้ว

ในยอห์น 5:19 พระเยซูตรัสว่า “พระบุตรจะกระทำสิ่งใดตามใจเองไม่ได้ นอกจากสิ่งที่พระบุตรทรงเห็นพระบิดากระทำ เพราะสิ่งใดก็ตามที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งเหล่านี้พระบุตรก็ทรงกระทำด้วยเหมือนกัน” ฉะนั้นเราจึงอัศจรรย์ใจที่ได้เห็นว่าไม่มีการแยกไปอยู่ต่างหากเลยของพระภาคใดในตรีเอกานุภาพ สิ่งใดที่พระภาคหนึ่งทำได้ ทั้งสามพระภาคก็ทำได้ สิ่งใดที่พระภาคหนึ่งทรงเห็นชอบ ทั้งสามก็ทรงเห็นชอบ

ฉะนั้นบนแผ่นดินโลก พระบุตรของพระเจ้า พระเยซูเจ้า จึงทรงแบ่งปันความทรงฤทธาภาพทั้งสิ้นของพระเจ้า การทรงทราบทุกสิ่งของพระเจ้า ยกเว้นเมื่อพระองค์ทรงเลือกที่จะเทพพระองค์เองออกและจำกัดตัวเองให้เป็นมนุษย์ต้นแบบคนหนึ่ง ฉะนั้นพระองค์จึงทรงเลือกทำเช่นนั้นเพื่อที่พระองค์ “ทรงจำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา และในด้านความสูง และเป็นที่ยอมรับกับพระเจ้าและมนุษย์” (ลูกา 2:52) ทรงยอมให้พระองค์เองถูกจำกัดและเติบโตออกมาจากข้อจำกัดเหล่านั้นที่พระองค์ทรงบังคับใช้กับพระองค์เอง ฉะนั้น “บุตรมนุษย์” จึงทรงอยู่ “ในสวรรค์” ขณะยังอยู่บนแผ่นดินโลก พระองค์ทรงอยู่ “ในพระทรงของพระบิดา”

ขณะอยู่ในบ้านซ่อมช่อในเมืองนาซาเรธ หรือขณะเดินอยู่บนถนนฝุ่นเขรอะแห่งแคว้นยูเดีย หรือขณะเทศนาอยู่
ในพระวิหารที่เยรูซาเล็ม (1:18 และ 3:13)

ข้อ 14-18:

3:14 และโมเสสได้ยกอุปฐกขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันท
บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันทนั้น

3:15 เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ
แต่มีชีวิตนิรันดร์

3:16 เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก จน
พระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียว
ของพระองค์ เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะ
ไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์

3:17 เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงส่งพระบุตรของ
พระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะปรับโทษโลก แต่เพื่อ
ที่โลกจะรอดได้โดยทางพระบุตรนั้น

3:18 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ แต่ผู้
ที่ไม่เชื่อก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อใน
พระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของ
พระเจ้า

ชีวิตนิรันดร์โดยความเชื่อ

นี่เป็นถ้อยคำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยถูกเขียนหรือถูกเอ่ยออกมา! การรับความรอดนั้นเป็นเรื่องที่ง่าย
พอ ๆ กับตอนที่คนอิสราเอลได้รับการรักษาให้หายจากพิษงูกัดโดยแค่มองไปที่รูปร่างของเหลืองนั้นบนเสาต้น
หนึ่ง

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐหนุ่มคนหนึ่งกล่าวว่า “ผมอยากชนะจิตวิญญาณหลายดวง ผมจึงเทศนาจาก
ภาคพันธสัญญาใหม่เสมอ” โอ แต่ในที่นี่พระเยซูเจ้าทรงเทศนาแก่ขุนนางแห่งอิสราเอลผู้นี้, นิโคเดมัส, จาก
ภาคพันธสัญญาเดิม! และนี่ก็เป็นข่าวประเสริฐเดียวกัน ไม่ว่าจะจากกันดารวิถี 21:5-9 ที่ชนชาติอิสราเอลที่
ทำบาปและถูกงูกัดเพียงแค่มองไปที่รูปร่างของเหลืองนั้นบนเสาต้นหนึ่งและรับการรักษาให้หาย หรือตรงนี้ใน
ยอห์น 3:16 ที่เราเพียงต้องเชื่อในพระคริสต์และรับความรอด

เราจำได้ว่าฟิลิปประกาศข่าวประเสริฐแก่ซันที่ชาวเอริโอเปียคนนั้นจากอิสยาห์ 53 ซึ่งเขากำลังอ่านอยู่
และซันที่ผู้นั้นก็รับความรอด อย่าเข้าใจผิดไปเลย พระเยซูองค์เดิมนี่ แผนการแห่งความรอดเดิมนี่ ได้ถูก
ประกาศโดยศาสดาพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิมทุกคนเหมือนกับที่มันถูกประกาศตลอดทั่วภาคพันธ
สัญญาใหม่ ในกิจการ 10:43 เปโตรกล่าวว่า “บรรดาศาสดาพยากรณ์เป็นพยานถึงพระองค์ว่า โดยพระนาม
ของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย”

ขณะหาทางเข้าหาชายแปลกหน้าคนหนึ่งบนเครื่องบินอย่างเป็นมิตร ผมถามเขาว่า “คุณรู้จักประโยค
เดียนั้นไหมที่ถูกตีพิมพ์บ่อยกว่า ถูกอ่านโดยผู้คนมากกว่า ถูกจำได้ขึ้นใจและถูกยกคำพูดโดยผู้คนมากกว่า
ประโยคอื่นใดที่เคยเขียนในโลก?” เขาสนใจและผมก็เอายอห์น 3:16 ให้เขาดู ความมหัศจรรย์ของพระคำข้อ
นั้นก็เหนือคำบรรยาย

ความรักของพระเจ้ายิ่งใหญ่เกินกว่าลิ้นหรือปากกาจะบอกเล่าได้

มันไปไกลเกินกว่าดวงดาวที่สูงที่สุดและเอื้อมไปถึงนรกขุมลึกที่สุด

คุณั้นที่มีความผิด ถูกโทบทับด้วยความห่วงพะวง พระเจ้าประทานพระบุตรมาชนะ
ลูกที่หลงผิดพระองค์ทรงทำให้กลับคืนดีและอภัยโทษบาปของเขา
เมื่อกาลเวลาเก่าแก่จะผันผ่าน และบัลลังก์และอาณาจักรฝ่ายโลกล่มสลาย
เมื่อมนุษย์ที่ไม่ยอมอธิษฐานบนโลกนี้จะร้องเรียกศิลาและเนินเขาและภูเขา
ความรักของพระเจ้า แสนแน่นอน จะยั่งยืนอยู่ ไม่อาจวัดค่าได้และแข็งแกร่ง
พระคุณที่ไถ่มาสู่ลูกหลานของอาดัม เป็นบทเพลงขับขานของเหล่าวิสุทธิชนและทูตสวรรค์
หากเราจะใช้มหาสมุทรเต็มเป็นน้ำหมึก และผืนฟ้าเป็นแผ่นหนังสือ
ทุกกึ่งก้านเป็นปากกา และมนุษย์ทุกคนเป็นอักษณ
เพื่อเขียนเกี่ยวกับความรักของพระเจ้าเบื้องบน มหาสมุทรก็คงเหือดแห้ง
ม้วนหนังสือก็บรรจุไว้ไม่ได้ทั้งหมด แม้ต้องแผ่จากผืนฟ้าข้างหนึ่งไปยังอีกข้าง
โอ ความรักของพระเจ้า ช่างไพบูรณ์และบริสุทธิ์! ไม่อาจวัดค่าได้และแข็งแกร่ง!
มันจะคงอยู่เป็นนิรันดร์ เป็นบทเพลงขับขานของเหล่าวิสุทธิชนและทูตสวรรค์
ผู้หนึ่งให้โครงร่างพระคำข้อนี้ไว้ดังนี้:

พระเจ้า-บุคคลผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด

ทรงรัก-ความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

โลก-ผู้คนจำนวนมหาศาลที่สุดที่ได้รับความรัก

จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์-ของขวัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระเจ้า
ประทานให้

เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระบุตรนั้น-ข้อกำหนดที่เรียบง่ายที่สุดที่จะมีได้

จะไม่พินาศ-หลีกเลี่ยงลิขิตอันน่ากลัวที่สุดได้

แต่มีชีวิตนิรันดร์-ของขวัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดไปตลอดชั่ววินิจนินดร์

Dr. R. A. Torrey เทศนาเกี่ยวกับยอห์น 3:16 ว่าเป็น “ประโยคที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยถูกเขียนมา”

มาร์ติน ลูเธอร์เรียกข้อ 16 ว่าเป็น “ข่าวประเสริฐแบบย่อส่วน” เพราะมันเป็นตัวแทนของความจริงที่
ยิ่งใหญ่ทั้งหมดนั้นแห่งข่าวประเสริฐและความหมายของการเสด็จเข้ามาในโลกของพระคริสต์

Dr. H. A. Ironside บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับเด็กหญิงตัวน้อยคนหนึ่งในสมัยของมาร์ติน ลูเธอร์ เมื่อ
พระคัมภีร์ฉบับแรกได้ถูกตีพิมพ์ออกมา

เธอหวาดกลัวพระเจ้ายิ่งนัก พระเจ้าได้ถูกนำเสนอในแบบที่ทำให้ใจของเธอเต็มไปด้วยความ
หวาดกลัวเมื่อเธอคิดถึงพระองค์ เธอครุ่นคิดเกี่ยวกับความน่ากลัวแห่งอุปนิสัยของพระเจ้าและ
เกี่ยวกับว่าวันหนึ่งเธอจะต้องพบกับผู้พิพากษาซีโมโห่งค์นี้

แต่วันหนึ่งเธอวิ่งมาหาคุณแม่ของเธอ โดยถือเศษกระดาษแผ่นหนึ่งอยู่ในมือของเธอ เธอร้อง
บอกว่า “คุณแม่ขา! คุณแม่ขา! หนูไม่กลัวพระเจ้าอีกต่อไปแล้วค่ะ”

คุณแม่ของเธอถามว่า “ทำไมลูกถึงไม่กลัวล่ะจ๊ะ?”

“ก็ดูนี่สิคะ คุณแม่” เธอกล่าว “เศษกระดาษเล็ก ๆ แผ่นนี้ที่หนูเจอในโรงพิมพ์คะ และมันถูกฉีกออกมาจากพระคัมภีร์” มันฉีกขาดเสียจนแทบจะอ่านไม่ออกเลยยกเว้นประมาณสองบรรทัดบนบรรทัดหนึ่งมีเขียนไว้ว่า “พระเจ้าทรงรัก” และอีกบรรทัดที่เหลือมีเขียนว่า “จนพระองค์ได้ประทาน” เธอกล่าว “ดูสิคะ คุณแม่ แค่นี้ก็ไม่ใช่ไรแล้วคะ”

คุณแม่ของเธออ่านมันและกล่าวว่า “พระเจ้าทรงรักจนพระองค์ได้ประทาน” เธอกล่าวว่า “แต่ว่ามันไม่ได้บอกนี่ลูกว่าพระองค์ประทานอะไร”

“โอ้ คุณแม่คะ” เด็กน้อยอุทานขึ้นมา “ถ้าพระองค์ทรงรักเรามากพอที่จะประทานสิ่งใดให้ แค่นี้ก็โอเคแล้วคะ”

จากนั้นคุณแม่ท่านนั้นก็กล่าวว่า “แต่ว่า แม่จะบอกลูกให้ละกันว่าพระองค์ประทานอะไรให้” เธออ่าน “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” จากนั้นเธอก็เล่าว่า เราสามารถมีสันติสุขและชีวิตนิรันดร์ได้โดยการเชื่อวางใจพระองค์

ผู้เชื่อเอ๋ย จงหมายเหตุเถิดว่าผู้ที่เพียงเชื่อวางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอด-

1. เขา “จะไม่พินาศ”
2. เขา “มีชีวิตนิรันดร์”
3. เขา “ไม่ถูกปรับโทษ”

พระคำตอนอื่น ๆ กล่าวถึงความจริงข้อนี้ หรือให้ภาพประกอบมัน หรือกล่าวเสริมเข้ากับมันแต่ไม่เคยจำกัดมัน ไม่เคยพูดขัดกับมัน ไม่เลยสักนิดเดียว! ไม่มีผู้ใดมีสิทธิ์ที่จะจำกัดความรักของพระเจ้าที่ประทานให้แก่คนทั้งปวง หรือความปรารถนาของพระองค์ที่จะช่วยคนทั้งปวงให้รอด พระองค์ได้ทรงเสนอพระเมตตาให้แก่ “คนทั้งโลก” แล้ว ถ้าสิ่งที่เรียกกันว่า “พระคุณสิทธิขาด” หมายถึงการไถ่โทษแบบมีขีดจำกัด ซึ่งหมายถึงความรักแบบมีขีดจำกัดและความหวังใจของพระเจ้าแบบมีขีดจำกัดสำหรับคนบาปทั้งหลายและข้อเสนอแบบมีขีดจำกัดของพระองค์ในเรื่องพระเมตตา เช่นนั้นแล้ว “พระคุณสิทธิขาด” ตามที่เรียกกันนั้นก็ไม่ใช่พระคุณอันเรียบง่ายตามที่ถูกเรียกในพระคัมภีร์และที่ถูกเสนอให้ตรงนี้

ถ้าผู้ใดทำให้ “เชื่อในพระองค์” หมายถึงรวมถึงสิ่งอื่น ๆ ที่ไม่ถูกระบุไว้ในที่นี้ด้วย เช่น การสารภาพบาป ต่อบาทหลวง หรือพิธีบัพติศมา หรือการเป็นคนสัตย์ซื่อจนถึงที่สุด เขาก็กล่าวร้าย ใช้พระคำตอนที่ยิ่งใหญ่ แบบผิด ๆ และมันเป็นการผิด

ถ้า “ชีวิตนิรันดร์” ถูกยกเหตุผลอธิบายว่าน้อยกว่านิรันดร์จนผู้ที่ได้รับความรอดแล้วพบว่าชีวิตนิรันดร์นั้นไม่ได้คงอยู่ตลอดไป นั่นก็เป็นคำสอนผิดซึ่งขัดกับข้อพระคำตอนสำคัญนี้ในพระคัมภีร์ ความจริงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนี้แห่งข่าวประเสริฐ

การปรับโทษเท่านั้นหากผู้ใดไม่เชื่อในพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า ไม่ใช่ผู้ที่ฆ่าคน ไม่ใช่คนขี้เมา ไม่ใช่คนลามก คนต่ำช้า คนน่าสังเวช แต่ผู้ที่ไม่เชื่อวางใจในพระคริสต์ก็ถูกปรับโทษ! โอ การเชื่อวางใจในพระคริสต์จะเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งที่เหลือเอง แต่ความรอดขึ้นอยู่กับประเด็นง่าย ๆ นั้นของการเชื่อวางใจพระ

คริสต์

“ถูกปรับโทษอยู่แล้ว” (ข้อ 18) คุณไม่ต้องรอจนถึงวันพิพากษาเพื่อจะทราบเกี่ยวกับเรื่องนั้น ไม่ใช่ทุกคน ๆ นั้นจะถูกปรับโทษเมื่อเขาตายไปแต่ว่าเขากำลังมีชีวิตอยู่ตอนนี้ภายใต้การถูกปรับโทษ “พระเจ้าพระพิโรธต่อคนชั่วทุกวัน” (สดด. 7:11) “พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่บนเขา” ข้อ 36 กล่าว

ผู้ที่เชื่อก็ข้ามผ่านจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว เขาออกมาจากความมืดเข้าสู่ความสว่าง แทนที่จะเป็นลูกของซาตาน เขาเริ่มถูกเปลี่ยนแปลงให้กลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าแล้ว เขาได้รับการบังเกิดอย่างอัศจรรย์ทันทีเมื่อเขาเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์!

คุณเคยกล่าวไว้ใหม่ว่า,

“พระเยซูเจ้าข้า ข้าจะวางใจพระองค์ วางใจพระองค์ด้วยจิตวิญญาณของข้า
เหนื่อยล้า หมดแรง และสิ้นท่า พระองค์ทรงรักษาข้าให้หายดีได้
ไม่มีผู้ใดในสวรรค์ หรือบนแผ่นดินโลกที่เหมือนกับพระองค์
พระองค์ได้ทรงตายเพื่อคนบาป พระองค์จึงทรงตายเพื่อข้าฯ”

ข้อ 19-21:

3:19 และนี่คือการปรับโทษนั้น คือว่าความสว่าง	ความสว่างนั้น และไม่มาถึงความสว่างนั้น เกรง
ได้เข้ามาในโลกแล้ว และมนุษย์ได้รักความมืด	ว่าการกระทำทั้งหลายของตนจะถูกตำหนิ
แทนที่จะรักความสว่าง เพราะการกระทำทั้งหลาย	3:21 แต่ผู้ที่กระทำความจริงก็มาสู่ความสว่างนั้น
ของพวกเขาชั่วร้าย	เพื่อการกระทำทั้งหลายของตนจะปรากฏว่า การก
3:20 เพราะทุกคนที่กระทำความชั่วร้ายก็เกลียดชัง	ระทำเหล่านั้นถูกกระทำในพระเจ้า”

ผู้ไม่เชื่อเลือกความมืด

จงสังเกตว่ามีอยู่เหตุผลเดียวเท่านั้นที่ทำให้มนุษย์ถึงไปนรก พวกเขารักบาปทั้งหลายของตนและยึดบาปเหล่านั้นไว้แน่น ปฏิเสธพระคริสต์ ทุกคนที่ปฏิเสธพระคริสต์ก็ทำเช่นนั้นเพราะใจชั่วของตน ซึ่งเขาไม่ยอมให้พระเยซูเปลี่ยนแปลง เขารักบาปของเขา รักและเกาะซาตานและทางทั้งหลายของตนไม่ยอมปล่อย

มีความชั่วทางศีลธรรมในความไม่เชื่อ คนเหล่านั้นที่ไม่มาหาพระคริสต์ก็ปฏิเสธที่จะมาเพราะว่า “การกระทำทั้งหลายของพวกเขาชั่วร้าย” พวกเขา “เกลียดความสว่างนั้น” พวกเขาไม่ยอมรับรู้สถานะที่บาปหนาและหลงหายของตน ไม่มีใครที่เดินตามความสว่างใดที่ตนมีอยู่จะต้องหลงหายเลย เพราะจิตวิญญาณที่แสวงหาจะได้พบพระเจ้า พระเจ้าทรงรับประกันเรื่องนั้น

โครเนลิอัสผู้อิฐฐานและยาเกรงพระเจ้าจะได้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาบอกเขาว่าจะไปตามเบโตรได้ที่ไหน ผู้ซึ่งจะบอกเขาว่าจะรับความรอดได้อย่างไร! (กิจการ 10) ชั้นที่ชาวเอธิโอเปียที่แสวงหาคนนั้นจะพบว่าพระเจ้าทรงดิ่งฟิลิปไปเสียจากงานฟื้นฟูครั้งใหญ่เพื่อมาพบกับเขาบนถนนไปเมืองกาซาและอธิบายพระคัมภีร์ที่เขาศึกษาเพื่อที่เขาจะรับความรอดได้ (กิจการ 8)

พระเยซูตรัสในยอห์น 7:17 ว่า “ถ้าผู้ใดตั้งใจกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะทราบถึง

หลักคำสอนนั้นว่า หลักคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเรากล่าวตามใจของเราเอง”

ข้อพระคำตอนนั้นได้ถูกอธิบายแก่ B. H. Carroll โดยนักเทศน์ชาวประเสริฐที่เรียกว่าคนหนึ่งที่ผู้ใดที่เต็มใจทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าก็จะถูกนำไปถึงความจริงนั้น Dr. Carroll กลายเป็นคนพิการเพราะสงครามกลางเมือง และมีใจแตกสลายเพราะเหตุหน้าสลดส่วนตัว เขาเป็นผู้ไม่เชื่อซึ่งได้ล้มรสความขมขื่นของการได้พบว่าถนนทุกสายของความไม่เชื่อมีแต่จะนำไปสู่ “สถานที่ที่กระโจนลงไปตาย” ตามที่เขากล่าว และไปสู่ความล้มเหลว แต่เขาตกลงที่จะเดินตามความสว่างทั้งหมดนั้นที่พระเจ้าจะประทานให้แก่เขา จากนั้นเพลงนมัสการแสนไพเราะบทหนึ่ง ซึ่งถูกขับร้องโดยเหล่าสตรีชาวชนบทพร้อมเสียงบรรเลงของเครื่องดนตรีชิ้นเล็กชิ้นหนึ่ง ได้เปิดใจของเขาให้มองเห็นพระเยซูเจ้าและรับความรอด (อ่านเรื่องราวของเขา “My Infidelity and What Became of It” จาก *The Sword Book of Treasures*) ฉะนั้นความเต็มใจนั้นได้ขับไล่ความไม่เชื่อออกไป และ Dr. Carroll กลายเป็นนักศาสนศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ นักเทศน์ผู้ทรงพลัง ผู้ก่อตั้ง Southwestern Baptist Theological Seminary

พระคัมภีร์กล่าวความจริงข้อนี้บ่อยครั้งเหลือเกิน, “คนเหล่านั้นที่แสวงหาเราแต่เนิ่น ๆ ก็จะพบเรา” (สภษ. 8:17) “จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะทรงเข้าใกล้พวกท่าน” (ยก. 4:8)

มีแต่ “คนโง่ได้พูดในใจของตนว่า “ไม่มีพระเจ้า” (สดด. 14:1; 53:1) จริง ๆ แล้วผู้ไม่เชื่อคนนั้นไม่ได้กำลังกล่าวว่า “ไม่มีพระเจ้า” แต่เขากำลังกล่าวว่า “ไม่มีพระเจ้าสำหรับฉัน ฉันไม่ยอมยกได้พระเจ้าองค์ใดเลย ฉันจะไม่มีพระเจ้าองค์ใดทั้งนั้น”

บาปของพวกฟาริสีที่กล่าวว่าพระเยซูทรงขับพวกผีออกโดยอำนาจของพวกผี (มธ. 12:24-32) อาจเป็นบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้ นั่นเป็นความตั้งใจแน่วแน่ของพวกเขาที่จะไม่ยอมรับพระเยซู เพราะว่าเมื่อเชื่อมั่นในหัวสมองของตนแล้ว พวกเขาก็กังเกลียดชังพระองค์ในหัวใจของตนและไม่ยอมรับรู้ความเป็นพระเจ้าของพระองค์

ความสว่างที่ถูกเข้าใจอย่างเต็มที่แล้วและถูกปฏิเสธก็หมายความว่าสักวันหนึ่งประตูนั้นจะถูกปิด คน ๆ หนึ่งอาจทำใจของตนให้แข็งกระด้างจนกระทั่งมันสายเกินไปที่จะรับความรอด

บนทางเขานั้นพระเยซูตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษให้พวกเขา เพราะพวกเขาไม่รู้ว่าตนทำอะไร” คน ๆ หนึ่งอาจปฏิเสธความรอดชั่วระยะเวลาหนึ่งโดยไม่รู้ทุกสิ่งที่คุณทำ แต่คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธต่อไป ทั้ง ๆ ที่รู้และตั้งใจต่อสู้กับความสว่างเต็มที่นั้นของพระเจ้าก็เลยจุดที่พวกเขาจะถูกนำไปสู่การกลับใจใหม่ได้แล้ว

พระเยซูตรัสแก่สาวกที่สงสัยสองคนนั้นขณะอยู่บนถนนไปบ้านเอมมาอูสว่า “โอ พวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำสั่งซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” (ลูกา 24:25) คนทั้งหลายที่ไม่เชื่อพระคัมภีร์ก็คิดผิด ไม่ใช่ในหัวสมองก่อนแต่ในหัวใจก่อน พวกเขาคิดเข้าข้างตัวเองและไม่เป็นกลาง พวกเขาไม่ยอมรับความจริงนั้นเพราะทัศนคติที่บาปหนา

ความเฉื่อยฉลาด การศึกษา วิทยาศาสตร์-สิ่งเหล่านี้ไม่ทำให้เกิดเหล่าผู้ไม่เชื่อและคนไร้ศรัทธา ความไม่เชื่อเป็นผลผลิตของใจชั่วซึ่งปฏิเสธพระคริสต์เป็นอันดับแรก แล้วก็ปฏิเสธพระวาทะของพระองค์ พระเยซูจึง

ตรัสในมาระโก 8:38 ว่า “เหตุฉะนั้น ผู้ใดก็ตามที่จะมีความละเอียดเพราะเรา และเพราะบรรดาถ้อยคำของเรา ในชั่วอายุที่เล่นชู้และทำบาปนี้ บุตรมนุษย์ก็จะมี ความละเอียดเพราะผู้นั้นด้วย เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระบิดาของพระองค์ พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ที่บริสุทธ์” ผู้คนหันใจของตนไปเสียจากความสว่างนั้น และพวกเขาจึงไม่เชื่อพระคัมภีร์และไม่ต้อนรับพระคริสต์

เราต้องประกาศแก่ผู้ไม่เชื่อว่า “จงกลับใจเสียใหม่” แล้วเขาจึงจะเชื่อได้ ความยุ่งยากที่เกิดกับผู้ปฏิเสธพระคริสต์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระคัมภีร์ นักวิวัฒนาการผู้ปฏิเสธการเนรมิตสร้างโดยตรง เป็นความยุ่งยากที่หัวใจ ไม่ใช่ความยุ่งยากที่หัวสมอง

เหตุใดพวกนักวิวัฒนาการถึงพูดเกี่ยวกับหลายพันล้านปี หลายยุคสมัยที่นับไม่ถ้วน ผ่านทางกระบวนการตามธรรมชาติซึ่งทำให้เกิดซากฟอสซิล โดยปราศจากพระเจ้าและปราศจากน้ำท่วมโลก? 2 เปโตร 3:4-6 กล่าวไว้ว่า,

“และกล่าวว่า “พระสัญญาแห่งการเสด็จมาของพระองค์นั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษล่วงหลับไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนอย่างที่เราเห็นมาตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก” เพราะว่าพวกเขาเต็มใจโฉดเขลาในเรื่องที่ว่าโดยคำตรัสของพระเจ้า ฟาสุวรรค์ทั้งหลายได้บังเกิดขึ้นในครั้งโบราณ และแผ่นดินโลกที่ได้ปรากฏขึ้นจากน้ำและในน้ำ ซึ่งโดยคำตรัสนั้นโลกที่เป็นอยู่ในเวลานั้น ซึ่งถูกท่วมด้วยน้ำ ก็พินาศไป”

โอ บาปนั้นของการ “เต็มใจโฉดเขลา” (แกลิ่ง!) เพราะอะไร? เพราะการปฏิเสธพระคริสต์อย่างบาปหนาและการทำบาปต่อพระเจ้า

ข้อ 22-24:

3:22 หลังจากสิ่งเหล่านี้ พระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์ก็เข้ามาในแผ่นดินยูเดีย และพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นกับพวกเขา และให้บังพิศมา	ใกล้หมู่บ้านสาลิเมเหมือนกัน เพราะมีน้ำมากที่นั่น และคนทั้งหลายก็มา และได้รับบังพิศมา
3:23 และยอห์นก็กำลังให้บังพิศมาอยู่ในอายโนน	3:24 เพราะยอห์นยังไม่ถูกขังไว้ในคุก

ยอห์นผู้ให้รับบังพิศมากำลังให้บังพิศมา

อาจเป็นไปได้ว่าพระเยซูทรงรับบังพิศมาในแม่น้ำจอร์แดนตอนล่าง และตอนนี้พระองค์กับเหล่าสาวกของพระองค์ไปที่นั่นและให้บังพิศมาผู้ที่กลับใจเชื่อจำนวนมาก

ยอห์นผู้ให้รับบังพิศมาก็กำลังให้บังพิศมาคนจำนวนมากที่อายโนน ซึ่งขึ้นไปทางเหนืออีก ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน จงสังเกตเหตุผลที่เขาเลือกสถานที่นั้น ซึ่งถูกกล่าวถึงในข้อ 23 บังพิศมาตามพระคัมภีร์ต้องใช้น้ำมากพอที่จะจุ่มมิดทั้งตัวได้ (รม. 6:45; คส. 2:12; กิจการ 8:38) จงสังเกตว่าพระเยซูที่กำลังมีการประชุมฟื้นฟูเช่นกันและคนเป็นอันมากกำลังรับบังพิศมา (ข้อ 26) จากยอห์น 4:1, 2 เห็นได้ชัดว่าพระเยซูเองไม่ได้เป็นผู้ให้บังพิศมาจริง ๆ แต่ว่าเหล่าสาวกของพระองค์เป็นผู้ที่ให้บังพิศมาผู้แทนพระองค์

บังพิศมาของผู้ที่กลับใจเชื่อแล้วตามพระคัมภีร์เกี่ยวข้องกับสิ่งต่อไปนี้:

1. การเชื่อในพระคริสต์ ฟิลิปกล่าวแก่ชนที่ชาวเอธิโอเปียผู้นั้นที่อยากรับบังพิศมาว่า “ถ้าท่านเชื่อด้วย

สุดใจของท่าน ท่านก็รับได้” (กิจการ 8:37)

Dr. Bob Gray ที่เมืองแจ๊คสันวิลล์ รัฐฟลอริดา กล่าวว่าหญิงคนหนึ่งโทรมาถามเขาว่า “อาจารย์จะให้ บัพติศมาแก่ลูกทารกของฉันได้ไหมคะ?” ตอนแรกเขารู้สึกปั่นป่วน จากนั้นเขาก็กล่าวว่า “ผมยินดีที่จะพูดคุย กับคุณเกี่ยวกับเรื่องนี้ ถ้าลูกของคุณทำได้ตามข้อกำหนดของพระคัมภีร์ ผมก็จะให้บัพติศมาเขา”

เธอกล่าวว่า “ข้อกำหนดนั้นของพระคัมภีร์คืออะไรคะ?”

“คุณมีพระคัมภีร์ไหมครับ? ฉันเปิดไปที่บทที่ 8 ของกิจการ”

เธอเปิดไปที่บทนั้น เขาชี้ให้ดูพระคำข้อนี้และกล่าวว่า “คราวนี้ ถ้าลูกทารกของคุณทำได้ตามข้อ กำหนดนี้ที่ว่า ‘ถ้าท่านเชื่อด้วยสุดใจของท่าน ท่านก็รับได้’ ลูกทารกของคุณเชื่อในพระคริสต์ด้วยสิ้นสุดใจของ เขาหรือยังครับ?”

เธอตกใจ เธอไม่เคยเห็นข้อนั้นมาก่อนเลย! เธอเห็นแล้วว่าทารกนั้นไม่จำเป็นต้องรับบัพติศมา

2. น้ำมาก ไม่ใช่เต็มถ้วยและไม่ใช่น้ำบ่อหนึ่งแต่เป็นน้ำที่เยอะเหมือนที่อายโนนหรือแม่น้ำจอร์แดน

3. การลงไปในน้ำ พระคำตอนนี้กล่าวเกี่ยวกับฟิลิปและคนที่ผู้หนึ่งว่า “...และท่านทั้งสองลงไปใต้น้ำ ทั้งฟิลิปกับคนที่ผู้หนึ่ง และฟิลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมา” (กิจการ 8:38) ผมเคยเห็นสิ่งที่เรียกกันว่า Philip’s Fountain ใกล้กับเมืองเบธเลเฮม แต่น้ำพุเล็ก ๆ อันนั้นในปัจจุบันก็ไม่ใช่อันเดียวกับในพระคัมภีร์ อาจเป็นไปได้ ว่ากว่า 1900 ปีก่อน เคยมีน้ำพุอันหนึ่งที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อจุดน้ำที่ไหลจากบ่อน้ำพุนั้น และอาจเป็นไปได้ว่าครั้งหนึ่ง เคยมีน้ำพุแห่งหนึ่งที่ลึกลงใต้ทั้งตัวและที่นั่นฟิลิปและคนที่ผู้หนึ่งเดินลงไปใต้น้ำนั้นทั้งคู่และเขาได้รับ บัพติศมา แต่ไม่ใช่อย่างสถานที่เล็ก ๆ นั้นเป็นตอนนี้อย่างไรก็ตามในสมัยนั้นเคยมีแอ่งขนาดใหญ่กว่าและ บ่อน้ำพุหนึ่งส่งน้ำมาและช่วยให้แอ่งนั้นมีน้ำอยู่เต็มตลอด แต่บัพติศมาตามพระคัมภีร์ต้องมีการลงไปใต้น้ำ

4. การฝัง โรม 6:4 กล่าวว่า “เหตุฉะนั้น พวกเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้า ส่วนในความตายนั้น”

5. การยกขึ้นจากการฝังนั้น โรม 6:4 กล่าวว่า “...เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมา จากความตาย โดยสง่าราศีของพระบิดาอย่างไร พวกเราก็จะได้ดำเนินในชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น” และพระคำ ข้อถัดไปกล่าวว่าบัพติศมานั้นหมายความว่า “ถ้าพวกเราเข้าสนิท...ในลักษณะที่เหมือนกับความตายของ พระองค์ พวกเราก็จะเป็นขึ้นมาในลักษณะที่เหมือนกับการทรงเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ด้วย”

6. การขึ้นออกมาจากน้ำ ฉะนั้นมัทธิว 3:16 กล่าวว่า “และพระเยซู เมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นมาจากน้ำ”

7. แสดงภาพการถูกฝังและการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ และว่าผู้เชื่อใหม่คนนั้นบัดนี้ถือว่าคนบาป คนเดิมที่เขาเคยเป็นนั้นตายไปเสียแล้ว และเป็นขึ้นเพื่อจะดำเนินในชีวิตใหม่

เราเข้าใจว่าบัพติศมาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นบัพติศมาของภาคพันธสัญญาใหม่ มันเป็นบัพติศมา นั้นที่พระเยซูทรงได้รับ เราเข้าใจว่ายอห์นให้บัพติศมาพวกอัครทูตทุกคนด้วย เพราะว่าเมื่อพวกเขาต้องเลือก ชายอีกคนหนึ่งเพื่อแทนที่ของยูดาส พวกเขา ก็กล่าวว่า “ดังนั้นจากชายเหล่านี้ซึ่งได้ร่วมคณะกับพวกเราตลอดเวลา ที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้ามาและออกไปท่ามกลางพวกเรา ตั้งแต่บัพติศมาของยอห์น จนถึงวันเดียวกันนั้นที่

พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากพวกเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้องถูกแต่งตั้งไว้ให้เป็นพยานคนหนึ่งกับพวกเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์” (กิจการ 1:21, 22) ฉะนั้นบัพติศมาของยอห์นจึงเป็นบัพติศมาของภาคพันธสัญญาใหม่ มันมีความหมายแบบเดียวกันทุกประการกับบัพติศมาของผู้คนวันนี้ที่ปฏิบัติตามพระคัมภีร์

ข้อ 25-30:

3:25 แล้วเกิดคำถามขึ้นมาระหว่างสาวกบางคนของยอห์นกับพวกยิวเรื่องการชำระ	ว่า ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ข้าพเจ้ามิได้เป็นพระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้ถูกส่งมานำหน้าพระองค์
3:26 และพวกเขามาหายอห์น และกล่าวแก่เขาว่า “รับบี ท่านที่เคยอยู่กับอาจารย์ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดุเถิด ท่านผู้นั้นเองให้บัพติศมา และทุกคนก็มาหาท่าน”	3:29 ผู้ที่มีเจ้าสาวนั้นคือเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบ่าว ซึ่งยืนและฟังเจ้าบ่าว ก็ปีติยินดีอย่างยิ่งเพราะได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปีติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว
3:27 ยอห์นตอบและกล่าวว่า “มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากสิ่งนั้นถูกประทานแก่เขาจากสวรรค์	3:30 พระองค์จะต้องยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าจะต้องด้อยลง”
3:28 ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้า	

คำพยานสุดท้ายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

ยอห์นเป็นคนสำคัญระดับชาติ มีบทวิ 3:5, 6 กล่าวว่า “ชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และคนตลอดทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน” ออกไปยังแม่น้ำจอร์แดนเพื่อจะรับบัพติศมาจากยอห์น และในลูกา 1:15, 16 ทูตสวรรค์องค์นั้นที่ประกาศการเกิดของเขาได้บอกล่วงหน้าว่า “ลูกหลานของอิสราเอลหลายคน เขาจะนำให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย” เขาเป็นที่รู้จักและมีคนได้ยินเขาทั้งประเทศ เขาเป็นที่รักหรือไม่ก็เป็นที่เกลียดชัง ได้รับการยอมรับหรือไม่ก็เกรงกลัว เขากลับมาดำเนินชีวิตที่รับภรรยาของน้องชายมาเป็นภรรยาของตน บัดนี้ยอห์นจะอธิบายใหม่ที่มีคนไปฟังพระเยซูมากกว่าฟังเขา? และที่พระเยซูเจ้า โดยเหล่าสาวกของพระองค์ ทรงให้บัพติศมาผู้เชื่อมากกว่ายอห์น? เหล่าศิษย์ของเขามาบอกเขาเกี่ยวกับฝูงชนมหาศาลที่แห่กันไปหาพระเยซู โดยน่าจะคิดเช่นนั้น พวกเขาอาจว่าวุ่นใจเพราะผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่มีฤทธิ์มากคนหนึ่งที่พวกเขาติดตามกำลังถูกแซงหน้าโดยพระเยซู “และทุกคนก็มาหาท่าน” (ข้อ 26)

แต่ยอห์นทราบการทรงเรียกและงานรับใช้ของตน เขาเป็นผู้เบิกทาง ไม่ใช่สหายหรือเทียบเท่า ไม่ใช่กับงานรับใช้แบบคู่ขนาน เขาเป็นผู้ประกาศข่าว ไม่ใช่คู่แข่งของพระเยซู งานหลักของเขาบัดนี้เสร็จสิ้นแล้ว บัดนี้เหล่าสาวกของพระเยซูจะรับการฝึกให้ติดตามพระเยซูและออกไปทำการอัศจรรย์หลายประการและชนะจิตวิญญาณหลายดวง แต่ยอห์นผู้เดียว ซึ่งเป็นเหมือนดาวตกที่ลับไวกวและหายไปไม่ซ้ำ ได้ประกาศเรื่องการมาของพระองค์แล้ว ไม่มีผู้ใดที่เกิดจากผู้หญิงที่เป็นใหญ่กว่ายอห์นแล้ว พระเยซูตรัสในมัทธิว 11:11 แต่เขาจะทำงานของเขาเสร็จในไม่ช้าหลังจากที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเริ่มงานรับใช้ของพระองค์แล้ว เขาจะถูกจับกุม ถูกจำคุก และถูกเฮโรดตัดศีรษะ (มธ. 14:1-12; มก. 6:14-29)

ยอห์นได้ส่งผลกระทบมหาศาลที่สุดต่ออิสราเอลในฐานะศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง บัดนี้เป็นเวลาหลาย

ร้อยปีแล้ว แต่ตั้งแต่ต้นเขาได้ยืนยันว่าเขาไม่ใช่พระเมสสิยาห์นั้น ไม่ใช่พระคริสต์ ความสว่างนั้นของโลก พระผู้ช่วยให้รอด แต่เป็นแค่พยานคนหนึ่ง พยานคนหนึ่งที่น่ามหัศจรรย์แต่ก็ด้อยกว่าพระเยซูเสมอ ไม่เลย เขา “ได้ถูกส่งมานำหน้าพระองค์” (ข้อ 28)

ยอห์นกล่าวว่า “พระองค์จะต้องยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าจะต้องด้อยลง” (ข้อ 30) ยอห์นกำลังบอกเป็นนัยถึงการติดคุกและความตายที่ใกล้เข้ามาของเขาหรือไม่? เราคิดว่าใช่

ขณะที่ William Carey ใกล้จะตาย เขาหันไปหาเพื่อนคนหนึ่งและกล่าวว่า “เมื่อฉันจากไปแล้ว อย่าพูดถึงวิลเลียม แครีย์ จงพูดเกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอดของวิลเลียม แครีย์ ฉันปรารถนาให้พระคริสต์เพียงผู้เดียวได้รับการยกชู” และเป็นเช่นนั้นกับยอห์นดังนี้: “พระองค์จะต้องยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าจะต้องด้อยลง”

และชายผู้นี้ ผู้เป็นใหญ่ที่สุดคนหนึ่งที่เคยเกิดมา จะปิดฉากของตนอย่างไรดีที่สุด? โดยการติดคุกและความตายแบบมรณะสักขี! เพราะเขาได้รับพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพรอันเปี่ยมล้นเหล่านั้น:

“เมื่อคนทั้งหลายจะตำหนิว่าพวกท่าน และข่มเหงพวกท่าน และกล่าวความชั่วร้ายทุกอย่างต่อพวกท่าน เป็นความเท็จเพราะเห็นแก่เรา พวกท่านย่อมได้รับพร จงปีติยินดีและมีความชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น ด้วยว่าบำเหน็จของท่านทั้งหลายในสวรรค์ก็ใหญ่ยิ่ง เพราะพวกเขาได้ข่มเหงศาสนตพยากรณ์ทั้งหลายซึ่งอยู่ก่อนพวกท่านเหมือนกัน” - มธ. 5:11, 12

คุณจะหมายเหตุ อาจด้วยความประหลาดใจ ว่าขณะที่พรอันเปี่ยมล้นข้ออื่น ๆ ใช้คำเก่าคำถึงสิบห้าคำ พรข้อนี้ใช้ถึงสี่สิบหกคำ โอ ยอห์นช่างเป็นสุขจริง ๆ ที่ได้รับบำเหน็จใหญ่โตในสวรรค์!

เราถูกบอกว่า “ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใด ๆ เลย” (10:41) ในเรื่องนี้เช่นกัน เขาต้องไม่เป็นคู่แข่งของพระเยซูในการได้รับความสนใจจากฝูงชน

เนื่องจากงานรับใช้ที่ยิ่งใหญ่ประการเดียวของยอห์นคือการแนะนำให้รู้จักกับพระเยซู พวกเน้นสมัยประทานแบบสุดโต่งเหล่านั้นจึงพลาดประเด็นของงานรับใช้ของเขาไปอย่างสิ้นเชิงเมื่อพวกเขาคิดว่าบัพติศมาของยอห์นเป็นพิธีการแบบยิวของภาคพันธสัญญาเดิมและว่าเหล่าศิษย์ของเขาเป็นเพียง “พวกเข้าจารีตยิว...ที่ตั้งตาคอยกษัตริย์องค์หนึ่งที่จะมา ไม่ใช่พวกคริสเตียนที่มองย้อนกลับไปยังการไถ่ที่เสร็จสิ้นแล้ว” ตามที่หมายเหตุของ Scofield กล่าวแบบผิด ๆ เกี่ยวกับกิจการ 19:2 ยอห์นเป็นตัวแทนของชาวประเสริฐอย่างสมบูรณ์แบบ บัพติศมาของเขาเป็นบัพติศมาของภาคพันธสัญญาใหม่ งานรับใช้ของเขาเกริ่นนำงานรับใช้ของพระเยซูได้อย่างเหมาะสม

ข้อ 31-36:

3:31 พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือสิ่งสารพัด ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลกและกล่าวตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือสิ่งสารพัด

3:32 และสิ่งใดที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นและ

ได้ยิน พระองค์ก็ทรงเป็นพยานถึงสิ่งนั้น และไม่มีผู้ใดยอมรับคำพยานของพระองค์

3:33 ผู้ที่ได้ยอมรับคำพยานของพระองค์ก็ประทับตราของตนเองลงแล้วว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง

3:34 เพราะพระองค์ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงส่งมาแล้วนั้น

ทรงกล่าวพระวจนะทั้งหลายของพระเจ้า เพราะ
พระเจ้าไม่ประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแก่
พระองค์

3:35 พระบิดาทรงรักพระบุตร และได้ทรงมอบสิ่ง

สารพัดไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์แล้ว

3:36 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ และผู้ที่ไม่
เชื่อพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของ

พระเจ้าตกอยู่บนเขา

ข่าวประเสริฐของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

เราเข้าใจว่าข้อพระคำเหล่านี้เป็นการต่อเนื่องของคำกล่าวของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา นักแปลที่โดดเด่นท่านหนึ่งเพิ่งใส่ข้อพระคำเหล่านี้ในเครื่องหมายคำพูดเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของคำกล่าวของยอห์น

“พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือสิ่งสารพัด” (ข้อ 31) ประกาศถึงความ เป็นพระเจ้าของพระคริสต์ และเทียบเท่ากับการยืนยันอีกครั้งเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารี ในยอห์น 8:23, 24 เราอ่านว่า: “และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านทั้งหลายเป็นของโลกละ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้ เหตุฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายจะตายในบาปทั้งหลายของพวกท่าน เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านทั้งหลายก็จะตายในบาปทั้งหลายของพวกท่าน”

พระเยซู “เสด็จมาจากสวรรค์” เราถูกบอกในข้อ 31

จุดประสงค์ของข่าวประเสริฐของยอห์นคือ: “แต่สิ่งเหล่านี้ได้ถูกเขียนไว้ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะมีชีวิตโดยทางพระนามของพระองค์” (20:31)

ฉะนั้นใจความหลักนี้จึงถูกทวนซ้ำบ่อยครั้ง

ข้อ 31 จึงหมายความว่าพระเยซูคริสต์ทรงมาจากเบื้องบน ทรงเกิดมาโดยปราศจากบาป พระเจ้าผู้มารับสภาพเนื้อหนังในแบบที่ไม่มีใครอื่นเคยเป็น คนอื่นทุกคนที่เกิดมาจากพ่อแม่ที่เป็นมนุษย์ก็มีบาปและแปดเปื้อนบาปของอาดัม ดังนั้นพระคำตอนนี้จึงกล่าวในที่นี่ว่าเราควรที่จะยอมรับคำพยานของพระเยซูคริสต์เพราะว่าพระองค์ทรงถูกส่งมาจากพระเจ้าและตรัสถ้อยคำของพระเจ้าและทรงมีพระวิญญาณแบบไร้ขีดจำกัด

ยอห์นยกชูพระเยซูเจ้าต่อไป “ไม่มีผู้ใดยอมรับคำพยานของพระองค์” (ข้อ 32)- เหมือนยอห์น 1:11 และยอห์น 3:11 นี้ประกาศล่วงหน้าถึงการปฏิเสธพระคริสต์และการตรึงกางเขนพระองค์ โอ พระองค์เกิดมาเพื่อจะต้องตาย

เพลงคริสตมาสของผม “Jesus, Baby Jesus” กล่าวว่า:

พระกุมารเยซู

มีกางเขนอยู่ตลอดทาง

ทรงเกิดมาตายแทนคนบาป

ทรงเกิดมาเพื่อวันตรึงกางเขน!

พระเยซูทรงเป็น “พระวาตะ” และฉะนั้นทุกคำของพระองค์จึงเป็นพระวจนะของพระเจ้า (ข้อ 34) คนอื่น ๆ ที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ก็กำลังพูดแทนพระเจ้า แต่เราทุกคนที่เป็นนักเทศน์ก็มีขีดจำกัด และไม่

สมบูรณ์ เราไม่ได้แสวงหาอย่างสมบูรณ์และไม่ได้รับฤทธิ์มหัศจรรย์และสติปัญญาทั้งสิ้นของพระเจ้าเวลาที่เราพูดแทนพระองค์ แต่การทรงเจิมของพระเยซูตอนที่พระองค์รับบัพติศมาและต่อเนืองหลังจากนั้น (ลูกา 3:21, 22; มธ. 3:13-17) ก็สมบูรณ์แบบและไร้ขีดจำกัด พระเจ้าไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นแก่พระเยซู “อย่างจำกัด”! เนื่องจากพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระบุตร ฤทธิ์เดชของพระองค์จึงเป็นฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ทั้งหมด

จงหมายเหตุการเจิมของอาโรนมหาปุโรหิตที่ถูกกล่าวถึงในเพลงสดุดี 133:1, 2:

“ดูเถิด เป็นการดีและน่าชื่นใจมากสักเท่าใดที่พี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน นั่นก็เป็นเหมือนอย่างน้ำมันประเสริฐซึ่งอยู่บนศีรษะ ที่ได้ไหลอาบลงมาบนหนวดเครา คือบนหนวดเคราของอาโรน ที่ได้ไหลอาบลงไปถึงชายเสื้อของท่าน”

การเจิมอันบริบูรณ์นั้นของอาโรน พร้อมกับน้ำมันที่ไหลลงบนหนวดเคราและลงมาถึงชายเสื้อของเขา เป็นสัญลักษณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ถูกเทออกอย่างไม่จำกัดบนพระเยซู (ข้อ 34)

พระเจ้าทรงรักพระบุตร พระองค์ทรงอยากกล่าวเช่นนั้นบ่อยครั้งจริง ๆ! ไม่มีคำสรรเสริญเพียงพอสำหรับพระเยซู พระบิดาทรงวางความรอดทั้งปวง การพิพากษาทั้งสิ้น พระวาระทั้งหมดของพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระเยซูแล้ว (ข้อ 35)

ยอห์นเทศนาข่าวประเสริฐใด? ข้อ 36 ระบุมัน: “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ และผู้ที่ไม่เชื่อพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่บนเขา” ข่าวประเสริฐของเขาเหมือนกันทุกกระเปียดนี้ว่ากับที่ถูกกล่าวในยอห์น 3:16; 5:24; 6:40, 47; กิจการ 10:43; 13:38, 39; 16:31 ใช่แล้ว ยอห์นเป็นนักเทศน์สมัยภาคพันธสัญญาใหม่ และข่าวประเสริฐเดียวกันนั้นที่เขาประกาศ ซึ่งเหมือนกับศาสดาพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิมทุกคน เป็นข่าวประเสริฐแห่งความเชื่อในพระคริสต์เพื่อรับความรอด

ตอนที่ผมเป็นเด็กชายอายุสิบสองผู้ซึ่งสงสัยอยู่นานสามปีเกี่ยวกับความรอดของตัวเอง พระคำข้อนี้ก็ให้ความมั่นใจอันสมบูรณ์แก่ผมว่าผมได้รับความรอดแล้ว ว่าผมเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าแล้ว โอ ฉะนั้นเราจึงวางจิตวิญญาณของเราบนพระคำข้อนี้ได้: ผู้ที่เชื่อในพระคริสต์ วางใจในพระคริสต์ ก็มีชีวิตนิรันดร์แล้วและเขาสามารถทราบเรื่องนี้ได้ ไม่ใช่เพราะว่าเขาารู้สึกอย่างนี้หรืออย่างนั้นแต่เพราะว่าพระวาระของพระเจ้ากล่าวเช่นนั้นอย่างชัดเจนแล้ว

ยอห์น 4

ข้อ 1-3:

- 4:1 เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบว่า พวกสาวกของพระองค์เป็นผู้ให้) พวกฟาริสีได้ยินว่า พระเยซูทรงมีและให้บัพติศมา 4:3 พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดีย และไป พวกสาวกมากกว่ายอห์น ยังแคว้นกาลิลีอีก
- 4:2 (ถึงแม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่

พระเยซูทรงไปจากแคว้นยูเดียเพราะเห็นแก่ยอห์น

พวกสาวกของยอห์นมารายงานแล้วว่าพระเยซู ผ่านทางเหล่าสาวกของพระองค์ ได้ให้บัพติศมาผู้เชื่อ จำนวนมากกว่ายอห์น (3:26) พวกฟาริสีได้ยินเรื่องนั้นเช่นกันและอาจมีคำพูดในเชิงเปรียบเทียบยอห์นกับพระเยซูในทางที่ไม่ดี เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้น พระองค์ก็ทรงไปจากพื้นที่นั้น โดยขึ้นเหนือไปยังแคว้นกาลิลี ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระองค์ไม่ยอมให้ผู้ใดพูดดูถูกยอห์นผู้ซึ่งพระองค์ทรงรักยิ่งนัก งานรับใช้ของพระเยซูคงเหนือกว่าแบบที่ไม่มีใครอื่นเทียบได้ พร้อมกับการอัศจรรย์ทั้งหลายเมื่อยอห์นไม่มีเลย และพระเยซูซึ่งตรัสในแบบที่ “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนี้เลย” (7:46) แต่พระเยซูไม่ยอมให้มีการเปรียบเทียบในเชิงรังเกียจกับงานของยอห์น พระองค์จึงตัดสินพระทัยว่าพระองค์ต้องไปจากพื้นที่แห่งนั้น

ความรักอันอ่อนโยนที่มีให้แก่อยอห์นก็ปรากฏชัดเจนเมื่อพระเยซูทรงได้ยินในเวลาต่อมาเกี่ยวกับความตายของเขา: “เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเรื่องนั้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่นโดยลงเรือ ไปยังถิ่นทุรกันดารแต่ลำพังพระองค์ และเมื่อประชาชนได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว พวกเขาก็ออกจากนครต่าง ๆ เดินตามพระองค์ไป” (มธ. 14:13) ตอนนั้นพระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะพักผ่อนและอาจไว้ทุกข์และตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงได้ข่าวนั้นว่า “ท่านทั้งหลายจงพากันมาอยู่ในถิ่นทุรกันดารแต่ลำพัง และพักผ่อนสักหน่อยหนึ่งเถิด” (มาระโก 6:31) เราคิดว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมามีที่อยู่ในความรักแบบมนุษยของพระเยซูเกินกว่าใครอื่น

ข้อ 4-12:

- 4:4 และพระองค์จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย 4:8 (ด้วยว่าพวกสาวกของพระองค์ไปยังนครเพื่อ 4:5 แล้วพระองค์เสด็จมาถึงนครหนึ่งของแคว้นสะมาเรีย ซึ่งมีชื่อว่า สิคาร์ ใกล้ส่วนหนึ่งแห่งผืนดินที่ 4:9 แล้วหญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า “ทำไม ยาคอบให้แกโยเซฟบุตรชายของตน 4:10 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับนางว่า “ถ้าเจ้า 4:6 บัดนี้ บ่อน้ำของยาคอบอยู่ที่นั่น ฉะนั้นพระเยซู 4:7 มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาเพื่อตักน้ำ พระ 4:8 ได้รู้จักของประธานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่กล่าว 4:9 4:10 4:11 4:12

ด้วยชีวิตแก่เจ้าแล้ว”

4:11 ผู้หญิงคนนั้นทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ
ท่านไม่มีอะไรจะตักน้ำได้ และบ่อน้ำนี้ก็ลึก แล้ว
ท่านจะได้นำประกอบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน

4:12 ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา
เราหรือ ผู้ซึ่งได้ให้บ่อน้ำนี้แก่พวกเรา และได้ดื่ม
จากบ่อน้ำเอง และบุตรทั้งหลายของท่าน และฝูง
สัตว์ของท่าน”

พระเยซูที่บ่อน้ำของยาโคบ

มีอยู่สองเส้นทางระหว่างกรุงเยรูซาเล็มกับแคว้นกาลิลี เส้นทางที่ลงไปตามหุบเขาจอร์แดนจากทะเล
กาลิลีไปยังเมืองเยรีโค จากนั้นก็ขึ้นเนินเขาหลายลูกไปยังกรุงเยรูซาเล็ม อาจเป็นเส้นทางที่เก่ากว่า ส่วนใหญ่
แล้วมันต้องเดินลุยน้ำไป เราทราบว่าพระเยซูทรงใช้เส้นทางนั้นในการเดินทางที่เยวสุตท้ายของพระองค์ไปยัง
เยรูซาเล็มก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ทรงประกาศว่าพระองค์จะเดินทางไปยังเยรูซาเล็มและ
ทรงบอกล่วงหน้าเรื่องการถูกจับกุมของพระองค์ การถูกลงโทษและความมรณาของพระองค์ และพระคำข้อถัด
ไปก็บอกว่าพระองค์เสด็จมาที่เมืองเยรีโค และบทถัดไปก็เล่าเกี่ยวกับการที่พระองค์ทรงชนะศึกเคียสที่เมืองเยรี
โค และลูกา 19:28, 29 บอกเราว่าพระองค์กำลัง “ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” จากเมืองเยรีโค โดยเข้าหากกรุง
เยรูซาเล็มผ่านทางภูเขามะกอกเทศ

แต่หนนี้ “พระองค์จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย” (ข้อ 4) เพราะอะไร? ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเพราะ
พระองค์ทรงได้ข่าวจากพระเจ้าเกี่ยวกับหญิงคนนั้นที่นั่นและใจที่หิวโหยอีกหลายดวงที่พระองค์ต้องชนะ! H. A.
Ironside กล่าวว่า “นานมาแล้วก่อนทรงสร้างโลก มีการตกลงกันไว้แล้วโดยพระเจ้าในกาลนิรันดร์ว่าพระองค์
จะต้องไปพบกับหญิงชาวสะมาเรียที่น่าสงสารและบาปหนาผู้นี้ในวันนั้น พระองค์จะทรงพลาดนัดหมายนั้นไม่
ได้เด็ดขาด”

อาจเป็นไปได้ว่าในการเดินทางอีกเที่ยวต่อมา เมื่อพระองค์ทรงกลับไปยังเยรูซาเล็มผ่านทางอีกเส้นทาง
นั้น พระองค์ทรงใช้เส้นทางนั้นเพราะพระองค์ต้องช่วยบารทิเมอัสและคนเคียสให้รอด แต่ตอนนี้พระองค์จะ
ทรงขึ้นไปเส้นทางนั้นที่ผมเคยเดินทางโดยรถบัสหลายหนแล้ว ขึ้นลงเนินเขาหลายลูก พร้อมกับทางคดเคี้ยว
และเลี้ยวหลายโค้ง เป็นทริปที่ยากลำบากไม่ใช่เล่น เราจึงไม่ประหลาดใจเลยที่ “พระเยซู เมื่อทรงเหน็ดเหนื่อย
กับการเดินทางของพระองค์ จึงมาประทับบนบ่อน้ำนั้น” (ข้อ 6)

บ่อน้ำของยาโคบที่เมืองสิคาร์อยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสามสิบลีหรือมากกว่านั้นตาม
แผนที่ แต่พร้อมกับทางขรุขระและทางเลี้ยวอ้อมและข้ามภูเขามากมาย ถนนนั้นจึงน่าจะยาวกว่านั้นเยอะอย่าง
ไม่ต้องสงสัย เมื่อพระเยซูทรงนั่งบนบ่อน้ำนั้น “เป็นเวลาประมาณเที่ยง” พวกเขาได้เดินทางมาอย่างน้อยหนึ่ง
วันครึ่งแล้วจากกรุงเยรูซาเล็ม และพระเยซูทรงเหนื่อยล้า

เมืองสิคาร์อยู่ใกล้กับเมืองเซเคมสมัยโบราณและตอนนี้เมืองนาบลุสก็อยู่ใกล้เคียง คริสตจักรกรีกอ
อร์โธดอกซ์ของรัสเซียได้เริ่มต้นอาคารคริสตจักรหลังหนึ่งบนพื้นที่ของบ่อน้ำนั้น แต่การขึ้นเรื่องอำนาจของลัทธิ
คอมมิวนิสต์ในรัสเซียได้ยับยั้งการไหลของเงินทุนมิชชันนารีและฉะนั้นอาคารหลังนั้นจึงไม่เคยแล้วเสร็จ

ที่ดินนั้นคือ “ผืนดินที่ยาโคบให้แกโยเซฟบุตรชายของตน” (ข้อ 5) ที่ดินผืนนั้นเห็นได้ชัดว่ายาโคบได้
ซื้อมาจาก “บุตรทั้งหลายของฮาโมร์” (ปฐมก. 33:19) ยาโคบก่อนแทนบุชายหนึ่งทีนั้นและเราเชื่อว่าเขาซื้อมบ่อน้ำนี้

และเมืองเซคมเป็นศูนย์กลางที่สำคัญแห่งหนึ่งในเวลาต่อมา

สะมาเรีย ซึ่งตั้งชื่อตามเนินเขาสะมาเรีย ได้ถูกซื้อโดยกษัตริย์ออมรี บิดาของกษัตริย์อาหับแห่งอาณาจักรฝ่ายเหนือ เมื่อเยโรโบอัมได้กบฏต่อโรโบอัมโอรสของซาโลมอน และได้พาสิบเฝ้าไปเพื่อตั้งอาณาจักรฝ่ายเหนือ นั่นคืออิสราเอล เยโรโบอัมก็ได้สร้างเมืองเซคมขึ้นมาแล้ว แต่ออมรีและอาหับสร้างเมืองสะมาเรียเพื่อเป็นเมืองหลวงและพื้นที่แห่งนี้เริ่มเป็นที่รู้จักในชื่อสะมาเรีย

แต่ชาวสะมาเรียเป็นผู้คนแบบผสม ซึ่งปะปนกันในเรื่องเชื้อชาติและศาสนา กษัตริย์อัสซีเรียได้ล้อมและยึดเมืองสะมาเรียและจากนั้นก็กวาดต้อนเผ่าฝ่ายเหนือเหล่านั้นไปเป็นเชลย (2 พงศ์กษัตริย์ 17:4-6) จากนั้นกษัตริย์อัสซีเรียได้ส่งประชาชนของเขาเข้ามาเพื่อเติมแผ่นดินที่ว่างเปล่านั้นและจากนั้นหลังจากที่พวกเขาสิงโตฆ่าคนจำนวนมาก เขาก็ส่งคนอิสราเอลบางคนมาเป็นปุโรหิต แผ่นดินนั้นจะได้ทนต่อชนต่างด้าวนี้ได้ จากนั้นพวกคนอัสซีเรียและคนอิสราเอลได้ปะปนกันและกลายเป็นชาวสะมาเรีย พวกเขามีหนังสือห้าเล่มแรกของโมเสสแต่ไม่มีหนังสืออื่น ๆ ของพระคัมภีร์ พวกเขายังมีสำเนาเก่าแก่มาก ๆ ของหนังสือเหล่านั้นของโมเสสอยู่ในธรรมศาลาที่เมืองนาบลุส ซึ่งแสดงให้เห็นเหล่าผู้มาเยือนเห็นโดยมหาปุโรหิตของพวกเขา เขาเรียกมันว่า “หนังสือที่เก่าแก่ที่สุดในโลก” พวกเขาคิดว่าศูนย์กลางแห่งศาสนาควรอยู่บนภูเขาเกริซิม ใกล้เมืองนาบลุส แทนที่จะอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม

ผู้หญิงคนนี้อัจฉรย์ใจกับความเป็นมิตรของพระเยซู “ทำไมท่าน ผู้เป็นยิว จึงขอน้ำดื่มจากดิฉัน ผู้ซึ่งเป็นหญิงชาวสะมาเรีย” หญิงผู้นั้นกล่าวในข้อ 9, “เพราะ [ตามที่อัครทูตยอห์นอธิบาย] พวกยิวไม่มีการติดต่อสัมพันธ์กับชาวสะมาเรียเลย” ชาวสะมาเรียเป็นที่รังเกียจเพราะพวกเขาเป็นพวกกึ่งต่างชาติและนอกศาสนา และชาวสะมาเรียก็เกลียดชังพวกยิว ครั้งหนึ่งเมื่อพระเยซูเจ้ากำลังเสด็จมาที่กรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับเหล่าสาวกของพระองค์ ชาวสะมาเรียก็ไม่ยอมแม้แต่จะให้พวกเขาพักค้างแรมเนื่องจากพวกเขากำลังมุ่งหน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม จากนั้นยากอบและยอห์นก็เสนอแนะที่จะเรียกไฟลงมาจากสวรรค์และทำลายคนเหล่านั้นเสีย! แต่พระเยซูทรงตำหนิพวกเขา (ลูกา 9:51-56)

ผมคิดว่าตอนนี้มีชาวสะมาเรียอยู่แค่ไม่กี่ร้อยคนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่สองแห่ง-เมืองนาบลุสและอีกที่หนึ่ง

หญิงนอกศาสนาถูกชนะมาที่บ่อน้ำของยาโคบ

ในปาเลสไตน์ที่แห้งแล้งปกติแล้วบ่อน้ำเหล่านั้นก็ลึกและในสมัยโบราณก็ใช้มือขุด โดยต้องออกแรง เยอะ ปกติแล้วบ่อน้ำบ่อหนึ่งจะเลี้ยงคนได้ทั้งชุมชนหรือหลายครอบครัว ถ้าบ่อน้ำนั้นถูกขุดโดยยาโคบ ตามที่ ประเพณีกล่าวว่ามันเป็นเช่นนั้น มันก็มีอายุกว่าพันปีแล้วตอนที่พระเยซูทรงนั่งที่นั่น และตอนนี้ก็มีอายุ ประมาณสามพันปีแล้ว และน้ำนั้นก็ดี

ให้เราดูภาพที่ตรงข้ามกันอย่างมากในบทนี้ เราถูกเตือนใจว่าพระเยซูทรงเหนื่อยล้า ทว่าพระองค์ทรง สัญญาเรื่องการหยุดพักแก่คนทั้งปวงที่แบกภาระหนัก พระองค์ทรงกระหายน้ำ ทว่าพระองค์ทรงเสนอที่จะให้ น้ำนั้นแก่เราซึ่งดับทุกความกระหายได้ พระองค์ทรงหิว ทว่าพระองค์ประทานอาหารแห่งชีวิตให้แก่เรา พระองค์ทรงขอน้ำสักถ้วยหนึ่ง ทว่าพระองค์สามารถประทานสวรรค์และแผ่นดินโลกให้แก่เราได้ พระองค์ทรง เป็นคนต่างถิ่น ทว่าพระนามของพระองค์ก็งามเลิศกว่านามของมนุษย์คนใดที่เคยมีชีวิตอยู่

พระเยซูทรงนั่งพักอยู่คนเดียว พวกเขาเดินมาประมาณสามสิบลีหรือมากกว่านั้นแล้วจากกรุง เยรูซาเล็ม น่าจะใช้เวลานานทั้งวัน อย่างน้อยนี่ก็เป็นชั่วโมงที่ทงแล้ว นั่นคือ 6 โมงเย็น ตามเวลาของโรม (ข้อ 6) พวกเขาได้เข้าไปในเมืองเพื่อหาซื้ออาหาร เมื่อหญิงชาวสะมาเรียคนนั้นมา พระเยซูก็ทรงขอร้องว่า “ขอน้ำ ให้เราดื่มบ้าง” (ข้อ 7) การขอน้ำดื่มเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เกิดขึ้นได้ทุกวันและเป็นจุดเชื่อมสัมพันธ์ เพื่อที่ต่อ ไปพระเยซูจะสามารถพูดคุยเรื่องน้ำแห่งชีวิตได้ คนหนึ่งกระหายน้ำที่ดื่มได้จริง ๆ แต่หญิงที่วุ่นวายใจผู้นี้มี ความกระหายและความต้องการฝ่ายวิญญาณ

พระเยซูทรงเปี่ยมทักษะและอ่อนโยนจริง ๆ ในการนำพานางให้เห็นความต้องการของนาง ให้เห็นว่า นางเป็นคนบาปที่มีความผิดที่ต้องการความรอด! นางต้องการสันติสุขสำหรับความรู้สึกผิดของตนและสำหรับ ความรู้สึกล้มเหลวในชีวิตคู่ทั้งห้ารอบนี้ และการอยู่กินตอนนี้อยู่ในการเล่นชู้

ในการใช้คำอุปมาเป็นประจำ พระเยซูตรัสแก่พวกชาวนาเกี่ยวกับเรื่องการหว่านและการเกี่ยว ตรัสแก่ ผู้เช่าทั้งหลายเกี่ยวกับเงินทองหรือทรัพย์สินที่พวกเขาต้องรับผิดชอบ พระองค์ตรัสเกี่ยวกับแกะที่หาย เกี่ยวกับ เงินที่หาย เกี่ยวกับเด็กชายที่สุร่ยสุร่าย เกี่ยวกับงานสมรส และเกี่ยวกับการจับปลา แต่ในที่นี่พระองค์ทรงพุ่ง ตรงไปที่เรื่องบาปนั้นและทรงนำไปสู่การฟ้องใจและจากนั้นก็ไปสู่ความรอด พระองค์ทรงนำไปสู่การยอมรับ เรื่องบาปก่อน

นางถามว่าพระองค์จะทรงตักน้ำได้อย่างไร-บ่อน้ำลึก พระองค์ไม่มีเชือกหรือถังตัก (พวกมักคุเทศก์ กล่าววว่าบ่อน้ำนั้นลึกมากกว่า 70 ฟุต)

แต่พระเยซูไม่ได้ทรงเสนอจากบ่อน้ำ บ่อน้ำนี้ เช่นเดียวกับความพึงพอใจฝ่ายโลกอื่น ๆ ทั้งหมด ให้ เพียงความสบายชั่วคราว นางจะกระหายอีก ฉะนั้นทุกคนจะพบว่าตน “กระหายอีก” เวลาสนุกของโลกนี้จบ ลงในความปวดร้าวใจ บ่อน้ำทั้งหลายของโลกนี้ก็เหือดแห้ง หมู่มะเขษของมันไม่มีฝน บ่อเก็บน้ำของมันก็เป็นบ่อ เก็บน้ำที่แตกซึ่งจุน้ำไว้ไม่ได้ แอปเปิ้ลทุกลูกของซาตานมีหนอน “มีทางหนึ่งซึ่งดูเหมือนว่าถูกต้องสำหรับมนุษย์ แต่การสิ้นสุดลงของทางนั้นเป็นทางทั้งหลายแห่งความตาย” (สภษ. 14:12)

นางแต่งงานมาแล้วห้าหนและแต่ละหนความรักก็จืดจางไป มันคืออะไร? ความมึนเมาหรือ? ความ ทารุณหรือ? การละเลยไม่เอาใจใส่หรือ? สิ่งหนึ่งสิ่งใดเหล่านี้ได้ทำให้นางใจสลายและเป็นเหตุให้ความรัก

สูญหายไปหรือ? ความวุ่นวายใจ, ความว่างเปล่า, ความเปลี่ยวเหงาก็ตามมา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าแต่ละหนทาง เคยคิดว่า “หนนี้มันจะคงอยู่ตลอดไป คราวนี้ฉันได้พบกับรักแท้แล้ว” แต่มันก็ไม่เคยไปรอด “ผู้ใดก็ตามที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก”

พระเยซูทรงเสอน้ำแก่นางซึ่งตีกว่าที่พบในบ่อน้ำของยาโคบ (ข้อ 12) โอ ใช่แล้ว ตีกว่าบ่อน้ำทั้งปวงของโลกนี้!

ข้อ 13, 14:

4:13 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับนางว่า “ผู้ใด ไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้เขานั้นจะเป็น ก็ตามที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก บ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์”

4:14 แต่ผู้ใดก็ตามที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขานั้นจะ

น้ำที่มีชีวิต

บ่อยครั้งจริง ๆ ที่พระคัมภีร์พูดถึงความรอดว่าเป็นเหมือนบ่อน้ำที่มีชีวิต!

ในอิสยาห์ 44:3 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญาว่า “เราจะเทน้ำลงบนผู้ที่กระหาย และน้ำทั้งหลายลงบนดินแห้ง เราจะเทวิญญาณของเราบนเชื้อสายของเจ้า และพรของเราบนลูกหลานของเจ้า” มีสัญญาไว้ว่า พระคริสต์จะทรงเป็น “เหมือนบรรดาแม่น้ำแห่งน้ำในที่แห้ง” (อสย. 32:2) ในอิสยาห์ 12:3 ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นประกาศว่า “เหตุฉะนั้นด้วยความชื่นบานพวกเจ้าจะโพงน้ำออกมาจากบ่อน้ำแห่งความรอด”

หินก้อนใหญ่ก้อนในภูเขาโฮเรบซึ่งโมเสสได้รับคำบัญชาให้ตีด้วยไม้เท้าอันหนึ่งและซึ่งจากหินนั้นธารน้ำไหลออกมาเลี้ยงผู้คนกว่าสามล้านห้าแสนคนและสัตว์ใช้งานของพวกเขาด้วย เป็นภาพของพระคริสต์ผู้ทรงถูกตี (อพย. 17:5-7) พระคริสต์ผู้ทรงเป็นอาหารแห่งชีวิตได้ถูกแสดงภาพโดยมาจากสวรรค์ฉันใด พระคริสต์ผู้ทรงเป็นน้ำแห่งชีวิตก็ถูกแสดงภาพในหินก้อนนั้นฉันนั้น และเนื่องจากพระองค์ทรงถูกตีไปครั้งหนึ่งแล้ว และพระคริสต์สิ้นพระชนม์หนเดียวพอบัดนี้โมเสสจึงควรแค่พบกับหินนั้นเพื่อจะได้น้ำอีก และเขาถูกตำหนิเพราะตีหินนั้น (กตว. 20:11, 12)

1 โครินธ์ 10:4 ซึ่งกล่าวถึงชนชาติอิสราเอล กล่าวว่า “ศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามพวกเขา...คือพระคริสต์”

อิสยาห์ร้องประกาศว่า “โอ ทุกคนที่กระหาย พวกเจ้าจงมาถึงน้ำเหล่านี้ และผู้ที่ไม่มียศ พวกเจ้าจงมาซื้อ และกินเถิด ใช่แล้ว มาซื้อน้ำองุ่นและน้ำนมเถิด โดยปราศจากเงินและปราศจากราคา” (55:1)

และคำเชิญชวนสุดท้ายอันแสนหวานในพระคัมภีร์กล่าวว่า “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นรับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” (วว. 22:17)

ในพระคำบางตอน เช่นในอิสยาห์ 44:3 น้ำนั้นแสดงภาพการเทออกของพระวิญญาณ เช่นเดียวกับในยอห์น 7:37-39:

“ในวันสุดท้าย วันใหญ่แห่งเทศกาลเลี้ยงนั้น พระเยซูทรงยืนและร้อง โดยตรัสว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย จงให้ผู้นั้นมาหาเราและดื่ม ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘จากภายในผู้นั้น บรรดาแม่น้ำแห่ง

น้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมา” (แต่พระองค์ตรัสสิ่งนี้เรื่องพระวิญญาณ ซึ่งคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์ จะได้รับ ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ถูกประทานให้ เพราะพระเยซูยังมิได้รับสง่าราศี)”

อย่าประหลาดใจถ้าพระคริสต์และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิดจนภาพเดียวกัน นั้นอาจเป็นตัวแทนขององค์ใดองค์หนึ่งหรือทั้งสององค์

แต่พระเยซูไม่ทรงเสนอน้ำจากบ่อน้ำนี้ แต่ “บ่อน้ำพุในตัวเขาพุ่งขึ้นเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์” (ข้อ 14) น้ำที่มีชีวิตหมายถึงบ่อน้ำพุที่ไม่เหือดแห้ง พระสัญญาอันของพระเยซูในข้อ 14 พิสูจน์ว่าความรอดคงอยู่เป็นนิรันดร์ และผู้ที่ดื่มจากน้ำนี้จะไม่กระหายอีกเลย โอ น้ำแห่งชีวิตไม่ใช่แค่ล้างชำระ มันเป็นบ่อน้ำพุที่ถูกตั้งไว้ภายในที่ ไหลอยู่เสมอ พระคริสต์ซึ่งพระองค์เองทรงเป็นความสว่างของโลก ตรัสไว้ว่า “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก” มันไม่ใช่แค่ว่าคน ๆ หนึ่งสะท้อนความสว่างนั้นจากภายนอก แต่คริสเตียนทุกคนมีความสว่างนั้นอยู่ ภายใน พระเยซูตรัสถึงชีวิตที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงและการมีพระคริสต์สถิตอยู่ภายในโดยทางพระวิญญาณ และชีวิตนิรันดร์

ข้อ 15-27:

4:15 ผู้หญิงคนนั้นทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ขอ น้ำนี้ให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีก และ จะไม่ต้องมาตักที่นี่”

4:16 พระเยซูตรัสกับนางว่า “จงไป เรียกสามีของ เจ้า และมานี้เถิด”

4:17 ผู้หญิงคนนั้นตอบและทูลว่า “ดิฉันไม่มีสามี ค่ะ” พระเยซูตรัสกับนางว่า “เจ้าพูดถูกแล้วว่า ‘ดิฉันไม่มีสามี’

4:18 เพราะเจ้ามีสามีมาห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามี อยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า ในสิ่งนี้เจ้าพูดจริง”

4:19 ผู้หญิงคนนั้นทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ดิฉันรับรู้ว่าคุณเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง

4:20 บรรพบุรุษของพวกเราได้นมัสการในภูเขานี้ แต่พวกท่านกล่าวว่า ในกรุงเยรูซาเล็มคือสถานที่ที่ คนทั้งหลายควรจะนมัสการ”

4:21 พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย จงเชื่อเรา เถิด เวลาใกล้เข้ามาแล้ว เมื่อพวกเจ้าจะไม่ นมัสการพระบิดาในภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม

4:22 พวกเจ้าไม่ทราบว่าคุณเจ้านมัสการผู้ใด

พวกเราทราบว่าคุณเจ้านมัสการผู้ใด เพราะความ รอดนั้นเนื่องมาจากพวกยิว

4:23 แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว เมื่อบรรดาผู้ที่นมัสการอย่างแท้จริง จะนมัสการ พระบิดาในจิตวิญญาณและในความจริง เพราะว่า พระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นที่จะนมัสการ พระองค์

4:24 พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และคนทั้ง หลายที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการพระองค์ใน จิตวิญญาณและในความจริง”

4:25 ผู้หญิงคนนั้นทูลพระองค์ว่า “ดิฉันทราบว่า พระเมสสิยาห์จะเสด็จมา ผู้ซึ่งถูกเรียกว่า พระ คริสต์ เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรง บอกพวกเราถึงสิ่งสารพัด”

4:26 พระเยซูตรัสกับนางว่า “เราที่กล่าวกับเจ้า เป็นท่านผู้นั้น”

4:27 และขณะนั้นพวกสาวกของพระองค์ก็มาถึง และประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิง คนนั้น แต่ไม่มีใครกล่าวว่า “พระองค์ทรงแสวงหา

อะไร” หรือ “ทำไมพระองค์จึงทรงสนทนากับ นาง”

หญิงชาวสะมาเรียผู้นั้นรับความรอด

คราวนี้หญิงนั้นเริ่มสนใจแล้ว นางถามว่า “ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนี้ให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีก และจะไม่ต้องมาตักที่นี่” (ข้อ 15) แต่พระเยซูตรัสว่า “จงไป เรียกสามีของเจ้า และมาที่นี่เถิด” F. B.

Meyer กล่าวว่า:

คำตรัสนั้นคงพินความทรงจำได้ยาวเหยียดจริง ๆ! พอได้ยินคำบัญชานั้น นางก็นึกย้อนไปหลายปี เมื่อครั้งเป็นสาวไร่เพียงสา มีหนุ่มมาเกี้ยวพาราสีในสวนองุ่นแดดดีบนภูเขาเกรซิมี ไปบ้านของเขาเพื่อจะเป็นภรรยาสุดที่รักของเขา จากนั้นความเย็นชาอาจเริ่มก่อตัว นำไปสู่ความเหินห่างและความไม่ชอบ จบลงในกรนอกใจ สามีคนนั้นอาจตายไปแล้วเพราะใจสลาย นางได้พยายามลบความทรงจำเกี่ยวกับเขาและใบหน้าของเขาออกไป แม้สองสิ่งนั้นชอบตามหลอกหลอนนางก็ตาม ความเสียใจและความกลัวเกาะกุมใจนาง ขณะที่นางหวนรำลึกถึงหลุมศพนั้นที่อยู่ภายในใจของนาง ซึ่งเป็นที่ ๆ รักแรกของนางถูกฝังนอนอยู่ ถูกเหยียบย่ำด้วยความพิศวาสโสมมอีกมากมายที่ตามมา!

แต่ทำไมถึงต้องปลุกเร้าความทรงจำเหล่านั้นเล่า? ทำไมถึงต้องเปิดประตูตู้เก็บของและสิ่งโครงกระดูกนั้นให้ก้าวออกมาเล่า? ทำไมถึงต้องขุดคุ้ยหลุมศพนั้นเล่า? ทำไมถึงต้องตีแผ่ความลับชั่วชีวิตนั้นเล่า? มันไม่มีทางอื่นแล้วนั่นเอง รอยแผลนั้นต้องถูกเหยียบไปถึงก้นบึ้งและถูกชำระให้สะอาดก่อนที่จะรักขามันให้หายได้ ต้องมีการรับสารภาพก่อนได้รับการยกโทษ...หญิงผู้นี้ต้องตัดสินบาปเหล่านั้นในอดีตของตนโดยอาศัยความสว่างแห่งดวงตาบริสุทธิ์คู่นั้น ก่อนที่นางจะได้รู้จักกับความผาสุกแห่งบ่อน้ำพุที่ถูกเปิดภายในจิตวิญญาณ

พระเยซูไม่เคยเห็นหญิงคนนี้อีก แต่พระองค์ทรงทราบที่นางเคยมีสามีมาแล้วห้าคนและขณะนั้นก็กำลังอยู่กินในบาปกับชายคนหนึ่งที่น่าไม่ได้แต่งงานด้วย

ขอให้เราจดจำไว้ว่าหากเราอยากให้ผู้คนรับความรอด พวกเขาต้องถูกบอกว่าเป็นคนบาปที่ยอห์นกล่าวว่า “พระองค์เจ้าต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย” ก็เพื่อนางและคนอื่น ๆ ที่จะรับความรอด ดวงตาของหญิงผู้นั้นถูกเปิดกว้างแล้ว! “โอ เขาารู้ทุกอย่างเกี่ยวกับฉัน!” นางตกใจมาก ถูกฟ่องใจมาก จนต่อมานางบอกคนอื่น ๆ ว่า “เขาได้บอกฉันถึงสิ่งสารพัดที่ฉันได้เคยกระทำ!” (ข้อ 29) เออละ พระองค์ไม่จำเป็นต้องบอกนางถึงทุกสิ่งที่น่านางเคยทำ แต่พระองค์ทรงทราบสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด และนางกล่าวว่า “ท่านเจ้าคะ ดิฉันรับรู้ว่าคุณเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง” (ข้อ 19)

แต่คราวนี้ถ้าพระเยซูทรงเป็นศาสดาพยากรณ์ชาวยิวผู้หนึ่ง นางก็มีข้อโต้แย้งกับพระองค์: “พวกเราชาวสะมาเรียคิดว่าท่านเจ้าในธรรมศาลาบนภูเขาเกรซิมีที่นี่ก็น่าพอใจอยู่แล้ว ศาสนาของพวกเราทำให้เราพอใจอยู่แล้ว และพวกเราไม่ต้องการศาสนาแบบคนยิวของท่าน”

โอ แต่พระเยซูทรงบอกนางว่าสิ่งที่พระเจ้ากำลังอยากได้ตอนนี้ไม่ใช่บรรดาเครื่องสัถยบูชาทางพิธีการของพวกยิวหรือพิธีการของใครอื่น สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงภาพที่ซีบ่ียงพระคริสต์ ไม่ใช่สถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งแล้วตอนนี้ที่เป็นสถานที่เพื่อจะรับความรอด และไม่ใช่สภาพการณ์แวดล้อมและพิธีการชุดใดชุดหนึ่งแล้วตอนนี้ที่

เป็นสิ่งจำเป็น สิ่งที่พระเจ้าทรงยื่นกรานคือใจที่หันมาหาพระเจ้าเพื่อจะนมัสการในพระวิญญานและในความจริง

พวกยิวจะประสบกับความยุ่งยากในการยอมรับความจริงข้อนี้มากพอ ๆ กับนาง แต่มันก็เป็นความจริง ไม่มีผู้ใดเคยรับความรอดโดยการเข้าสู่หนัด หรือเครื่องสัตวบูชา หรือพิธีการแบบปุโรหิต และการเข้าสู่หนัดก็ไม่มีประโยชน์อันใดเลยยกเว้นว่ามันชี้ไปยังการเข้าสู่หนัดของหัวใจ และตลอดเวลานั้นสิ่งที่พระเจ้ากำลังแสวงหาก็คือที่พระราชบัญญัติจะเป็นครูเพื่อนำผู้คนมาถึงพระคริสต์ พระเยซูจึงตรัสว่า “พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาน และคนทั้งหลายที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการพระองค์ในจิตวิญญานและในความจริง” (ข้อ 24)

แต่แม้ว่าหญิงผู้นี้ได้ปฏิเสธพิธีการเหล่านั้นของพวกยิวและไม่สนใจในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม นางก็ทราบเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่จะมานั้น, พระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงสัญญาไว้นั้น; ดังนั้นด้วยความกังวลและความสำนึกผิดนางจึงกล่าวว่า “ดิฉันทราบว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา ผู้ซึ่งถูกเรียกว่า พระคริสต์ เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงบอกพวกเราถึงสิ่งสารพัด” (ข้อ 25)

บัดนี้ใจที่หิวโหยของนางสำนึกผิดและพร้อมแล้ว และพระเยซูทรงบอกนางว่า “เราที่กล่าวกับเจ้าเป็นท่านผู้นั้น” (ข้อ 26)

พวกสาวกเข้าเมืองไปหาซื้ออาหาร พวกเขาไม่อดทนเท่าไรนักกับการที่พระเยซูทรงใช้เวลาสนทนากับหญิงปอน ๆ คนนี้! ในเมืองพวกเขาไม่กระซิบสักคำว่าที่บ่อน้ำนั้นมีพระเมสสิยาห์ พระบุตรของพระเจ้า! เราช่างมักง่ายและมีความคิดจดจ่ออยู่กับโลกและไม่ใส่ใจเลยจริง ๆ เกี่ยวกับจิตวิญญานทั้งหลายที่อยู่รอบตัวเราที่ถูกทำลายและยังไม่ได้รับความรอด!

ครั้งหนึ่งขณะอยู่บนรถไฟของซานตาเฟซึ่งไปจากเมืองซิกาโก้สู่มืองนิวตัน, รัฐแคนซัส, ผมได้ทานมื้อเช้ากับชายอีกสามคนในร้านอาหารเล็ก ๆ ตอนนั้นผมถือพระคัมภีร์ติดตัวไปด้วย ผมก็มึนศีรษะและขอบคุณพระเจ้าแบบไร้เสียง แต่ผมไม่ได้พูดคุยกับพวกเขาเกี่ยวกับพระคริสต์ แทนที่จะทำอย่างนั้น พวกเราคุยกันเกี่ยวกับสงคราม เกี่ยวกับสภาพที่แออัดของรถไฟเหล่านั้น ฯลฯ

จากนั้นผมก็จ่ายค่ามื้อเช้าของผมและขึ้นไปเพื่อจะนั่งในตู้โดยสาร ชายคนหนึ่งรีบตามผมมา ไม่มีที่นั่งเลยในตู้โดยสารสองตู้ และผมกลับไปยังตู้ที่มีห้องพักผ่อน และเขาตามผมมา ผมนั่งลงและเขามานั่งข้าง ๆ ผม จากนั้นด้วยสีหน้าที่ไม่สบายใจ เขากล่าวว่า “คุณครับ คุณเป็นผู้รับใช้หรือเปล่า?”

ผมตอบว่าผมเป็น

เขากล่าวว่า “ผมหวังว่าคุณคงจะไม่ถือสาที่ผมมารบกวนคุณนะครับ แต่ผมไม่สบายใจเอามาก ๆ!” จากนั้นเขาก็เล่าให้ผมฟังว่าภรรยาของเขาเพิ่งเสียชีวิตและศพของเธออยู่บนรถไฟขบวนนี้ โดยเดินทางกลับไปยังลอสแอนเจลิสเพื่อทำการฝัง เขาเป็นผู้บริหารคนหนึ่งของบริษัทเจเนรัล มอเตอร์ส เจเนรัล มอเตอร์สได้ส่งชายสองคนมากับเขาเพื่อฝังศพภรรยาของเขา จากนั้นเขากล่าวว่า “ผมเป็นสามีที่ไม่ค่อยดีเท่าไร คุณคิดว่าเธอยกโทษให้ผมแล้วไหมครับ?” เขากล่าวว่าเธอเป็นคริสเตียนที่ดีเยี่ยมที่สุดเท่าที่เขาเคยรู้จัก เขารู้ว่าเธอรักเขา

ผมบอกเขาว่าเขาแน่ใจได้ว่าเธอยกโทษให้เขาแล้ว

จากนั้นเขาก็กล่าวอย่างเศร้า ๆ และแทบจะสิ้นหวังว่า “แล้วทำยังไงผมถึงจะได้พบเธออีกครั้ง?”
ผมบอกเขาว่าจะรับความรอดได้อย่างไร จากนั้นเมื่อเราสองคนอธิษฐาน เขาก็อธิษฐานออกเสียงดัง ขณะที่พวกคนงานที่เหลือจากเจเนรัล มอเตอร์สนั่งอยู่อีกฟากของทางเดินตรงข้ามเราและฟังอย่างเคารพ ยำเกรง

เขาได้วางใจพระคริสต์

เขาไปต่ออย่างลอสแอนเจลิสและฝั่งศพภรรยาของเขา ซึ่งเป็นลูกสาวของนักเทศน์ที่ดีคนหนึ่ง พ่อตาคนนั้นเขียนจดหมายมาหาผมและบอกด้วยความดีใจว่าบิลล์ลูกเขยของผมได้รับเชื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เมื่อผมได้เจอเขาในอีกสองปีต่อมา เขาก็ยังเป็นคริสเตียนที่แข็งขัน มีความสุข และมีประโยชน์ในคริสตจักรที่ดีแห่งหนึ่งในเมืองโรเชสเตอร์, รัฐมิชิแกน

ผมกำลังกล่าวว่า ผมรู้สึกละเอียดใจจริง ๆ ที่พบว่าคน ๆ หนึ่งต้องเสาะหาผมและอ่อนน้อมผมให้บอกเขาว่าจะรับความรอดได้อย่างไร!

สาวกเหล่านี้เป็นเหมือนพวกเราที่เชื่อตรงนี้-มันง่ายและไม่รับผิดชอบมาก ๆ

โอ ถ้าเราเปิดใจ ขวนขวายและติดสนิทกับพระเจ้า แน่ใจว่าบางคราวเราจะพบว่าเมื่อไรมีคนแบบหญิงสาวสะมาเรียนที่มีใจหิวโหย, คนอย่างนายร้อยโครเนลิอุสที่ร้องเรียก, อดอาหาร, อธิษฐานและอ่อนน้อมที่จะรับความรอด เหมือนที่เปโตรได้พบ หรือเราจะได้พบกับคนอย่างขันทีชาวเอธิโอเปียที่กำลังเดินทางกลับไปยังแอฟริกาโดยที่ยังไม่โอ้มีใจ ยังไม่ได้รับความรอด และอ่านโดยที่ไม่เข้าใจบทที่ 53 ของอิสยาห์ เหมือนกับที่ฟิลิปได้พบเขาและชนะเขา

ข้อ 28-42:

4:28 แล้วผู้หญิงคนนั้นจึงละทิ้งหมอน้ำของนางไว้ และไปตามทางของนางเข้าไปในนคร และกล่าวแก่พวกผู้ชายว่า

4:29 “จงมา ดูท่านผู้หนึ่ง ซึ่งได้บอกฉันถึงสิ่งสารพัดที่ฉันได้เคยกระทำ ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์มิใช่หรือ”

4:30 แล้วคนทั้งหลายจึงออกไปจากนคร และมายังพระองค์

4:31 ในขณะที่เดียวกัน พวกสาวกของพระองค์ทูลเชิญพระองค์ โดยทูลว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เชิญรับประทานเถิด”

4:32 แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก”

4:33 เหตุฉะนั้นพวกสาวกจึงถามกันว่า “มีผู้ใดเอาสิ่งใด ๆ มาถวายพระองค์ให้รับประทานแล้วหรือ”

4:34 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “อาหารของเราคือการกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา และเพื่อทำให้งานของพระองค์สำเร็จ

4:35 ท่านทั้งหลายกล่าวว่า ‘ยังมีอีกสี่เดือน และจึงจะถึงฤดูเกี่ยวข้าว’ มิใช่หรือ ดูเถิด เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า จงแหงนตาของพวกท่านขึ้น และดูทุ่งนาทั้งหลายเถิด เพราะว่าทุ่งนาเหล่านั้นก็ขาวแล้ว พร้อมสำหรับการเกี่ยวข้าว

4:36 และคนที่เกี่ยวได้รับค่าจ้างทั้งหลาย และสำสมพืชผลต่าง ๆ ไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทุกคนที่หว่านและคนที่เกี่ยวจะได้ปีติยินดีด้วยกัน

4:37 และในสิ่งนี้ถ้อยคำนั้นเป็นความจริงคือ ‘คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว’

4:38 เราส่งท่านทั้งหลายไปเกี่ยวกับสิ่งที่คุณทำไม่ได้
ลงแรงทำ คนอื่น ๆ ได้ลงแรงทำ และพวกท่านได้
เข้าส่วนในบรรดาการลงแรงของพวกเขา”

4:39 และหลายคนในพวกชาวสะมาเรียเหล่านั้น
นั้นได้เชื่อในพระองค์ เพราะถ้อยคำของหญิงผู้นั้น
ซึ่งเป็นพยานว่า “ท่านได้บอกฉันถึงสิ่งสารพัดที่ฉัน
ได้เคยกระทำ”

ชาวสะมาเรียอีกหลายคนได้รับความรอด

การเกี่ยวอันเปี่ยมสุขพร้อมอยู่แล้ว

ผู้เชื่อใหม่ควรที่จะเริ่มต้นขณะจิตวิญญาณหลายดวงทันทีเลยไหม? โอ ควรสิครับ หญิงผู้นี้ได้กระทำ
ภายในสิบนาทีก่อนที่นางได้พบพระเมสสิยาห์นั้น นางก็กำลังบอกผู้อื่นแล้วว่า “จงมา ดูท่านผู้หนึ่ง ซึ่งได้
บอกฉันถึงสิ่งสารพัดที่ฉันได้เคยกระทำ ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์มิใช่หรือ” (ข้อ 29) และพวกเขาก็มา บางคนได้
ได้รับความรอดเพราะคำพยานของนาง คนอื่น ๆ ก็มาเพื่อจะฟังพระองค์

ในยอห์น 1:41, 42 อันดรูว์ได้รับความรอดและ “อันดรูว์ได้ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และกล่าว
แก่เขาว่า “พวกเราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว” ซึ่งแปลว่า พระคริสต์ และอันดรูว์ได้พาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู”
จากนั้นพระเยซูก็ทรงพบฟีลิป และฟีลิป “ไปหานาธานาเอล”

เมื่อชายนำสงสารคนนั้นที่มีมือขาพิการซึ่งพระเยซูทรงพบในเขตแดนของชาวกาตาร่าได้รับความรอด
เขาก็อยากไปกับพระเยซูด้วย แต่พระเยซูทรงให้เขากลับบ้านไปและตรัสว่า “จงกลับไปบ้านของท่าน และแจ้ง
ถึงบรรดาสิ่งอันยิ่งใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่ท่าน” และคนนั้นก็ไปตามทางของเขา และประกาศตลอด
ทั่วทั้งนครถึงบรรดาสิ่งอันยิ่งใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขา” (ลูกา 8:38, 39)

โอ ใช่แล้ว เหล่าผู้เชื่อใหม่ควรที่จะเริ่มต้นทันทีที่จะบอกเล่าสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อพวกเขา คุณ
ควรเรียนรู้ที่จะขณะจิตวิญญาณหลายดวง

โอ แต่อาจมีคนคิดว่าสะมาเรียคงเป็นสถานที่ที่ขณะจิตวิญญาณได้ลำบาก พวกเขากลุ่มสมเหล่านั้นในเรื่อง
เชื้อชาติเกลียดชังพวกยิว พวกเขาปะปนกันหมดในศาสนาของตน พวกเขาไม่เป็นมิตรและไม่ต้อนรับ แต่พระ
เยซูเจ้าทรงพบผู้หนึ่งที่มีใจหิวโหยซึ่งได้รับความรอด และนางไปหาคนอื่น ๆ ที่นางสามารถชนะได้

พวกสาวกนั่งลงเพื่อจะรับประทานอาหารที่พวกเขาซื้อ แต่เมื่อพวกเขาทูลพระองค์ว่า “พระ
อาจารย์เจ้าข้า เชิญรับประทานเถิด” พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้
จัก” (ข้อ 32) ก่อนหน้านั้นพระเยซูทรงเหนื่อยล้ามาก ๆ (ข้อ 6) อย่างไรก็ตาม บัดนี้พระองค์ทรงสดชื่นและ
ทรงตื่นเต้นเหลือเกินกับการได้รับความรอดของผู้คนชาวสะมาเรีย จนพระองค์ไม่ยอมรับประทาน! อ่านข้อ 32

4:40 ดังนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์แล้ว
พวกเขาจึงทูลเชิญพระองค์ให้พระองค์ประทับอยู่กับ
พวกเขา และพระองค์ประทับที่นั่นเป็นเวลา
สองวัน

4:41 และอีกหลายคนได้เชื่อเพราะคำตรัสของ
พระองค์เอง

4:42 และกล่าวแก่หญิงคนนั้นว่า “บัดนี้พวกเรา
เชื่อ ไม่ใช่เพราะถ้อยคำของเจ้า เพราะพวกเรา
ได้ยินพระองค์เองแล้ว และทราบว่าเป็นพระ
คริสต์อย่างแท้จริง คือพระผู้ช่วยให้รอดของโลก”

อีกทีและจำไว้ว่าความชื่นบานของพระเยซูบนแผ่นดินโลกหรือในสวรรค์ตอนนี้คือการได้เห็นคนบาปทั้งหลาย
รับความรอด

การชนะจิตวิญญาณสักดวงมาถึงพระคริสต์เป็นความชื่นบานอันเหลือจะกล่าวได้ เราเรียนรู้ว่าองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าของรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เมื่อพระองค์ทรงบอกเราเกี่ยวกับคนเลี้ยงแกะนั้นที่ได้พบแกะที่หายไป
ตัวนั้นและแบกมันขึ้นบ่าอย่างชื่นชมยินดี และหญิงผู้หนึ่งที่ได้พบเหรียญที่หายไปของนาง ก็เรียกมิตรสหายและ
เพื่อนบ้านของนางมาและกล่าวว่า “จงปีติยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบเหรียญเงินซึ่งข้าพเจ้าได้ทำ
หายไปนั้นแล้ว” และบิดาผู้หนึ่ง เมื่อบุตรน้อยหลงหายคนนั้นกลับมาบ้าน ก็จัดการเลี้ยงใหญ่และชื่นชมยินดีว่า
“ด้วยว่าลูกของเราคนนี้ได้หายไป และกลับมีชีวิตอีก เขาได้หายไป และถูกพบแล้ว” (ลูคา 15:3-24)

ทุ่งนาพร้อมเกี่ยวที่นี้ในแคว้นสะมาเรียหรือ? ใช่แล้ว และแห่งอื่นทุกแห่งด้วย โอ พระเยซูคริสต์เช่น
นั้นมากกว่าหนึ่งหน! ในมัทธิว 9 ซึ่งพระเยซูคริสต์แก่สาวกสิบสองคนนั้น เพราะมีพระทัยกรุณาต่อผู้คนที่อ่อนล้า
และกระจัดกระจายไปทั่วเหมือนแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง โดยตรัสว่า “งานเก็บเกี่ยวนั้นมีมากมายจริง ๆ แต่เหล่าคน
งานก็มีน้อย เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของงานเก็บเกี่ยวนั้น เพื่อที่พระองค์จะทรง
ส่งบรรดาคนงานเข้าไปในงานเก็บเกี่ยวของพระองค์” (ข้อ 37, 38)

จากนั้นพระเยซูคริสต์อีกแก่คนงานใหม่เจ็ดสิบคนนั้นที่พระองค์ทรงเกณฑ์มา:

“ภายหลังบรรดาสิ่งเหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าของทรงตั้งสาวกอื่นอีกเจ็ดสิบคนไว้ด้วย และส่งพวกเขาออก
ไปที่ละสองคน ให้ล่วงหน้าพระพักตร์พระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกนครและทุกสถานที่ซึ่งพระองค์เองจะเสด็จ
มานั้น เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “งานเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่เหล่าคนงานก็มีน้อย
เหตุฉะนั้นพวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของงานเก็บเกี่ยวนั้น เพื่อที่พระองค์จะทรงส่งบรรดาคน
งานเข้าไปในงานเก็บเกี่ยวของพระองค์”-ลูคา 10:1, 2

คุณจะสังเกตเห็นอีกว่าในอีกสถานการณ์หนึ่งและกับหมู่ชนอีกฝูงพระเยซูคริสต์ความจริงข้อเดียวกันนี้-
งานเก็บเกี่ยวมีเยอะเยอะ ปัญหาก็คือการที่จะมีเหล่าคนงานที่จริงจัง เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ มีภาระใจที่
จะนำข่าวประเสริฐออกไป ที่จะนำผู้คนมารับความรอด ในกรณีนี้พระองค์ตรัสว่า “ดูเถิด เราส่งพวกท่านออก
ไปเหมือนพวกลูกแกะอยู่ในท่ามกลางฝูงสุนัขป่า” พวกเขาไม่ใช่คริสเตียนที่เก่งกาจ พวกเขายังไม่เป็นผู้ใหญ่
พวกเขาเป็นเพียงผู้เชื่อใหม่ พวกเขาเป็นแค่ลูกแกะ แต่พระเยซูก็ส่งพวกเขาออกไปเพื่อชนะจิตวิญญาณ

ใช่แล้ว ทุ่งนาก็ขาวพร้อมเกี่ยวเสมอ

ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 18 เอลียาห์ เมื่อเขาอธิษฐานขอไฟของพระเจ้าลงมาเผาเครื่องสัตวบูชาขึ้น เขาก็พบ
ว่าผู้คนชบหน้าลงและร้องออกมาว่า “พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์นั้น พระเยโฮวาห์พระองค์ทรง
เป็นพระเจ้าองค์นั้น” (1 พงศ์กษัตริย์ 18:39)

ในเมืองนินะเวห์ เมื่อพระเจ้าทรงส่งโยนาห์ไปได้ในที่สุดและประกาศคำเตือนอันเข้มงวด มีการกลับใจ
ครั้งใหญ่และหลายพันคนรับความรอดและเมืองนั้นได้รับการไว้ชีวิต

ในกรุงเยรูซาเล็มที่ชั่ว กรุงเยรูซาเล็มนั้นซึ่งเป็นที่ ๆ พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีและพวกปุโรหิต
ใหญ่เกลียดชังพระเยซูและสังหารพระองค์ กรุงเยรูซาเล็มนั้นที่พระเยซูทรงถูกฝูงชนล้อเลียนขณะที่พระองค์

สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น กรุงเยรูซาเล็มนั้นที่สาวกคนหนึ่งของพระองค์ชายพระเยซูแลกกับเงินสามสิบบาทเหรียญ จากนั้นก็ทรยศพระองค์ด้วยจอบ ๆ หนึ่ง กรุงนั้นที่เปโตรนักเทศน์คนสำคัญได้สวดและสวดและปฏิบัติพระเยซูและเลิกงานรับใช้ และเป็นที่ซึ่งพวกสาวกที่เหลือทอดทิ้งพระองค์และหนีไป-โอ ที่นั่นเอง เมื่อผู้คนเหล่านั้นอธิษฐานขอและได้รับฤทธิ์เดชของพระเจ้า พวกเขาสามารถชนะจิตวิญญาณสามพันดวงในวันเดียวที่พื้นเทคอสต์!

“งานเก็บเกี่ยวมีเยอะจริง ๆ แต่เหล่าคนงานยังน้อยอยู่” อย่ากล่าวว่าช่วงเก็บเกี่ยวยังไม่ถึง อย่ากล่าวว่าสถานที่อีกแห่งเป็นสถานที่ที่เก็บเกี่ยว ฟุ้งนาทุกแห่งหนก็ชาวพร้อมเก็บเกี่ยวแล้ว

ในข้อ 35 ตรงนี้พระเยซูกำลังรับเร้าพวกสาวกให้เลิกมองที่อาหารของพวกเขา เลิกคิดเกี่ยวกับสิ่งอื่น ๆ และดูฟุ้งนาชาวพร้อมเกี่ยวที่อยู่รอบตัวพวกเขา และพระเยซูทรงสัญญาพวกเขาเรื่องค่าจ้างแห่งการขึ้นชมยินดี “และคนที่เกี่ยวได้รับค่าจ้างทั้งหลาย และสำสมพิชผลต่าง ๆ ไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทุกคนที่หว่านและคนที่เกี่ยวจะได้ปีติยินดีด้วยกัน” (ข้อ 36)

เป็นความจริงที่ว่าคน ๆ หนึ่งสามารถออกไปและหว่าน กระทั่งในท่ามกลางคนต่างถิ่น และชนะจิตวิญญาณหลายดวงได้ แต่ไม่ว่าเขาจะทราบหรือไม่ เขาก็กำลังหว่านในผืนดินที่คนอื่นบางคนได้ไถไว้ เขากำลังเกี่ยวในที่ ๆ คนอื่นได้หว่านไว้

หลังจากที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและคนอื่น ๆ ได้ประกาศข่าวประเสริฐและพระวจนะได้ออกไปทั่วประเทศนี้แล้ว บัดนี้คนอื่น ๆ ก็กำลังชนะจิตวิญญาณหลายดวง ในประเทศนี้ที่แม้แต่หญิงคนนี้ก็ทราบเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์และเป็นที่ยอมรับว่า พวกเขามีหนังสือห้าเล่มแรกของโมเสสและพระสัญญาเรื่องศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งที่จะมา ก็มีผู้คนที่มิใช่หัวใจ

เราจำได้ว่าเมื่อพระเยซูประสูติในเมืองเบธเลเฮม สิเมโอนผู้ชราที่กำลังตั้งตาคอยการเสด็จมาของพระองค์และขึ้นชมยินดีที่ได้อุ้มพระกุมารเยซูในอ้อมแขนของตน และอันนาหญิงผู้พยากรณ์นั้นกล่าวคำพยาหารเรื่องการไถที่นั่นเมื่อพระเยซูทรงถูกพามายังพระวิหาร เราทุกคนกำลังเกี่ยวในที่ ๆ คนอื่นได้หว่านไว้

นั่นไม่ได้หมายความว่าใคร ๆ ต้องทำแต่การหว่านอย่างเดียว ทุกคนก็ต้องทำการเกี่ยวเช่นกัน แต่ด้วยความซาบซึ้งอยู่เสมอเราควรที่จะตระหนักว่าพระเจ้าทรงมีผู้เกี่ยวเป็นพันคนแล้วและเราสามารถขึ้นชมยินดีและใช้ประโยชน์จากงานที่คนเหล่านั้นได้กระทำและทำให้เมล็ดนั้นที่พวกเขาได้ปลูกไว้เกิดผลในหลายกรณี

ชาวสะมาเรียบางคนเหล่านั้นได้รับความรอดแล้วในเมืองโดยที่ไม่ได้เห็นพระเยซู เมื่อหญิงผู้นั้นเล่าเรื่องราวของนาง โอ คุณเห็นไหมว่าพวกเขาหลายคนมีใจที่หัวใจขนาดไหน? พวกเขาเปิดใจรับข่าวประเสริฐมากขนาดไหน? บัดนี้คนอื่น ๆ ก็ออกมาเพื่อจะฟังพระเยซูและรับความรอดและพวกเขาบอกหญิงผู้นั้นว่า “บัดนี้พวกเราเชื่อ ไม่ใช่เพราะถ้อยคำของเจ้า เพราะพวกเราได้ยินพระองค์เองแล้ว และทราบว่าเป็นพระคริสต์อย่างแท้จริง คือพระผู้ช่วยให้รอดของโลก” (ข้อ 42)

พระเยซูทรงพักอยู่ที่นั่นแค่สองวันและทรงมีการเก็บเกี่ยวมากขนาดนั้น โอ นี่เป็นเหตุว่าทำไม “พระองค์เจ้าต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย”!

ข้อ 43-45:

- 4:43 บัดนี้หลังจากผ่านไปสองวัน พระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่น และเข้าไปยังแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีเหล่านั้นได้ต้อนรับพระองค์ โดยได้เห็น
4:44 เพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยานว่า “ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตนเอง” เยรูซาเล็มในเทศกาลเลี้ยงนั้น เพราะเขาทั้งหลายได้ไปยังเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย
4:45 ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามายังแคว้นกาลิลี

พระเยซูเสด็จไปแคว้นกาลิลีอีก

“ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตนเอง” (ข้อ 44) พระเยซูไปเยี่ยมเมืองนาซาเร็ธสองหนซึ่งเป็นเมืองที่พระองค์ทรงเติบโตมา พระองค์ทรงย้ายจากที่นั่นไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว (มธ. 4:13) จากนั้นพระองค์ทรงไปเยี่ยมเมืองนาซาเร็ธทันทีหลังจากรับบัพติศมาและถูกทดลอง และทรงสั่งสอนในธรรมศาลาที่นั่น (ลูกา 4) ที่นั่นพระองค์ตรัสว่า “ไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใดที่ได้รับการยอมรับในบ้านเมืองของตนเอง” (ลูกา 4:24) ตรงนี้ในยอห์น 4:44 พระเยซูเจ้า ซึ่งกำลังจะขึ้นไปยังแคว้นกาลิลีอีก ตรัสความจริงนี้อีกครั้ง หลังจากທີ່พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาที่เมืองนาซาเร็ธอีก พระองค์จะทรงพบผู้คนที่กล่าวว่า “คนนี้เป็นลูกของช่างไม้ไม่มีอะไร” พระองค์จะตรัสอีกว่า “ศาสดาพยากรณ์ย่อมไม่ปราศจากเกียรติยศ เว้นแต่ในบ้านเมืองของตนเอง และในครัวเรือนของตนเอง” (มธ. 13:57; มาระโก 6:4) ในครัวเรือนของพระองค์เอง! ใช่แล้ว เพราะแม้แต่พวกน้อง ๆ ของพระองค์ผู้อาศัยอยู่ในเรือนนั้นกับพระองค์ก็ไม่เชื่อ (7:5)

“ชาวกาลิลีเหล่านั้นได้ต้อนรับพระองค์” (ข้อ 45) ไม่ใช่พวกเขา “เชื่อในพระองค์” ไม่ใช่เลย พวกเขาสนใจที่จะเห็นและฟังพระเยซู พระองค์เริ่มมีชื่อเสียงแล้ว พระองค์ทรงมีสติปัญญาและฤทธิ์เดชขนาดนี้ได้อย่างไร! และพวกเขายอมให้พระองค์สั่งสอนในธรรมศาลา แต่พวกเขายังยืนยันอยู่ว่าพระองค์ทรงเป็นแค่ลูกชายของช่างไม้คนนั้น “และพวกเขาจึงหมองใจในพระองค์” พระเยซูทรงทวนซ้ำคำกล่าวนี้เกี่ยวกับศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งที่ไม่ได้รับเกียรติ (มาระโก 6:3, 4)

ชาวกาลิลีเหล่านี้ไปร่วมเทศกาลเลี้ยงที่เยรูซาเล็มมาแล้ว ที่นั่นพวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์หลายประการ (ยอห์น 2:23) การอัศจรรย์เหล่านั้นทำให้นิโคเดมัสประทับใจ (ยอห์น 3:2) บัดนี้ชาวกาลิลีเหล่านี้ แม้ว่าพวกเขาไม่วางใจพระองคืให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและหมองใจในพระองค์ พวกเขา ก็ต้อนรับพระองค์

มาระโก 6:5, 6 กล่าวว่า “และพระองค์จะกระทำการอิทธิฤทธิ์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่พระองค์ได้วางพระหัตถ์ของพระองค์บนคนเจ็บป่วยบางคน และรักษาพวกเขาให้หาย และพระองค์ก็ประหลาดพระทัยเพราะเหตุความไม่เชื่อของพวกเขา และพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนโดยรอบตามหมู่บ้านต่าง ๆ”

ข้อ 46-54:

- 4:46 ดังนั้นพระเยซูจึงเสด็จเข้ามายังบ้านคานาแห่งแคว้นกาลิลีอีก ที่ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้น้ำเป็นน้ำองุ่น และที่นั่นมีขุนนางคนหนึ่ง ผู้ซึ่งบุตรชายของท่านป่วยหนักที่เมืองคาเปอร์นาอุม
4:47 เมื่อท่านได้ยินว่าพระเยซูได้เสด็จออกมาจากแคว้นยูเดียเข้ามายังแคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจึงไปหา

พระองค์ และทูลอ้อนวอนพระองค์ให้พระองค์
เสด็จลงมา และรักษาบุตรชายของตนให้หาย
เพราะบุตรชายนั้นจวนจะเสียชีวิตแล้ว
4:48 แล้วพระเยซูได้ตรัสกับท่านว่า “ถ้าพวกท่าน
ไม่เห็นบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งหลาย
พวกท่านก็จะไม่เชื่อ”
4:49 ขุนนางผู้นั้นทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า
ขอเสด็จลงมาก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย”
4:50 พระเยซูตรัสกับท่านว่า “จงไปตามทางของ
ท่านเถิด บุตรชายของท่านมีชีวิตอยู่” และท่านผู้
นั้นก็เชื่อพระดำรัสที่พระเยซูได้ตรัสกับท่าน และ
ท่านจึงไปตามทางของท่าน
4:51 และขณะที่ท่านกำลังลงไปนั้น พวกผู้รับใช้

ของท่านได้มาพบท่าน และบอกท่าน โดยกล่าวว่า
ว่า “บุตรชายของท่านมีชีวิตอยู่”
4:52 แล้วท่านจึงถามพวกผู้รับใช้ถึงเวลาเมื่อบุตร
เริ่มทุเลานั้น และพวกเขากล่าวกับท่านว่า “เมื่อ
วานนี้เวลาบ่ายโมง ไข้ก้อออกจากเขา”
4:53 ดังนั้นบิดาจึงทราบว่าเป็นชั่วโมงเดียวกันนั้น
ซึ่งพระเยซูได้ตรัสกับตนว่า “บุตรชายของท่านมี
ชีวิตอยู่” และท่านเองก็เชื่อ และครวเรื่อนทั้งหมด
ของท่าน
4:54 นี่เป็นการอัศจรรย์ครั้งที่สองที่พระเยซูทรง
กระทำ เมื่อพระองค์เสด็จออกมาจากแคว้นยูเดีย
เข้ามายังแคว้นกาลิลี

บุตรชายของขุนนางได้รับการรักษาให้หาย

“พระเยซูจึงเสด็จเข้ามายังบ้านคานาแห่งแคว้นกาลิลีอีก” (ข้อ 46) พระองค์ทรงไปที่นั่นมาแล้วเพื่อ
ร่วมงานสมรสในยอห์นบทที่ 2 ไกลออกไปไม่กี่ไมล์จากบ้านคานา ที่เมืองคาเปอร์นาอุม ขุนนางคนหนึ่งมีบุตร
ชายคนหนึ่งป่วยหนักมาก เขาได้ยินว่าพระเยซูทรงออกมาจากแคว้นยูเดียเข้ามาในแคว้นกาลิลีแล้วเพราะพระ
เยซูทรงมีชื่อเสียงโด่งดังและผู้คนลือกันไปทั่วทุกแห่งหนที่พระองค์เสด็จไป บัดนี้ขุนนางคนนี้อ้อนวอน
พระองค์ให้มาและรักษาบุตรชายที่ใกล้จะตายแล้ว

พระเยซูทรงทดสอบความเชื่อของเขา: “ถ้าพวกท่านไม่เห็นบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งหลาย
พวกท่านก็จะไม่เชื่อ” (ข้อ 48)

แต่ขุนนางผู้รับเร้งคนนั้นไม่มีเวลามาล้อเล่น เขาทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จลงมาก่อนที่บุตรของ
ข้าพระองค์จะตาย” (ข้อ 49) ขุนนางผู้นั้นทราบว่าพระเยซูทรงทำอะไรสักอย่างได้หากเขาสามารถพาพระองค์
มาทันเวลาในที่ ๆ บุตรชายของเขาอยู่

บ่อยครั้งนั้นเป็นคำถามหนึ่งกับเราเช่นกัน ถ้าพระเยซูจะทรงรีบเร้งอีกสักหน่อย! เราพยายามที่จะเร้ง
องค์พระผู้เป็นเจ้าเวลาที่เรารออิฐฐานขอความรอดให้แก่คนที่เรารัก มารีย์และมารธา วุ่นวายใจจริง ๆ เมื่อลาซารุ
รัสป่วยหนักขนาดนั้น หญิงสองคนนี้คิดว่าพระเยซูจะทรงทำทุกอย่างหากพระองค์ทรงทราบว่าลาซารุสเพื่อน
ของพระองค์ป่วยอยู่ แต่ผ่านไปสัปดาห์และพระเยซูก็ยังไม่เสด็จมายังบ้านเบธานี แต่เมื่อพระองค์ทรงมาถึงแล้ว
จริง ๆ สองพี่น้องนั้นก็คิดว่ามันสายเกินไปแล้ว แต่พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์แล้วว่าพระองค์ทรง
ดีใจที่พระองค์มิได้เสด็จมาก่อนหน้านั้น คุณอาจคาดหวังให้พระองค์ตรัสว่า “เราเสียใจที่เราไม่ได้อยู่ที่นั่น”
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระองค์ตรัสว่า “เราดีใจที่เรามิได้อยู่ที่นั่น”

เราไม่ต้องพยายามเร้งพระเจ้า

แต่บิดาท่านนี้ทราบว่าคุณบุตรชายของตนกำลังทรมานเพราะไข้สูงและว่ามันอาจสายเกินไปได้ทุกเมื่อ เขาจึงอยากให้องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ช้าแต่เสียเวลาแล้ว

เขาไม่ทราบว่าพระเยซูไม่จำเป็นต้องเสด็จลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมเพื่อให้บุตรชายที่รักของเขาหายป่วยเลย

พระเยซูจึงทรงบอกเขาแล้วว่า “จงไปตามทางของท่านเถิด บุตรชายของท่านมีชีวิตรอดอยู่” (ข้อ 50) เขา กลับไปบ้านและพบว่าลูกคนนั้นหายดีและเขาได้รับการรักษาให้หาย ณ เวลานั้นที่พระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านั้น “และท่านเองก็เชื่อ และครั้นเรือทั้งหมดของท่าน”-พวกเขากลับใจเชื่อ

นี่เป็นการอัศจรรย์ที่สองที่พระเยซูทรงกระทำในแคว้นกาลิลี; การอัศจรรย์แรกนั้นถูกกระทำที่บ้านคานา แต่พระองค์เคยทำการอัศจรรย์อื่น ๆ แล้วในเยรูซาเล็ม

เราเข้าใจได้ว่าทำไมพระเยซูเจ้า ผู้ทรงได้รับการต้อนรับแบบไม่ดีเลยในแคว้นกาลิลี ที่เมืองนาซาเร็ธ จะทรงเหยียดคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมเชื่อหากไม่ได้เห็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งหลาย แต่ขุนนางผู้นี้เชื่อและวางใจพระองค์ในทันที ทั้งกับเรื่องการรักษาลูกชายของเขาให้หายและจากนั้นก็สำหรับการช่วยจิตวิญญาณของเขาให้รอด และทั้งครอบครัวก็รับความรอด

ยอห์น 5

ข้อ 1-9:

5:1 หลังจากนั้นมิเทศกาลเลี้ยงของพวกยิว และพระเยซูได้เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

5:2 บัดนี้ที่กรุงเยรูซาเล็มข้างประตูแกะมีสระอยู่สระหนึ่ง ซึ่งถูกเรียกในภาษาฮีบรูว่า เบธเสดา โดยมีศาลาห้าหลัง

5:3 ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่ คือคนตาบอด คนง่อย คนผอมแห้ง กำลังคอยการกระเพื่อมของน้ำ

5:4 ด้วยว่ามีทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาเป็นครั้งคราวในสระนั้น และกวนน้ำ แล้วผู้ใดก็ตามที่ก้าวลงไป ในน้ำนั้นก่อนหลังจากการกระเพื่อมของน้ำนั้น ก็จะหายเป็นปกติจากโรคใดก็ตามที่เขาเป็นอยู่นั้น

5:5 มีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ซึ่งป่วยมาเป็นเวลาสามสิบแปดปีแล้ว

5:6 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นคนนั้นนอนอยู่ และทรงทราบว่า บัดนี้เขาเป็นอย่งนั้นนานแล้ว พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เจ้าปรารถนาจะหายเป็นปกติหรือ”

5:7 คนป่วยนั้นทูลตอบพระองค์ว่า “ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่มีผู้ใด เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น ที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไปในสระ แต่ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังมา คนอื่นก็ลงไปก่อนข้าพเจ้าแล้ว”

5:8 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงลุกขึ้น ยกแคร่ของเจ้า และเดินไปเถิด”

5:9 และในทันใดนั้น คนนั้นก็หายเป็นปกติ และยกแคร่ของเขา และเดินไป และวันเดียวกันนั้นเป็นวันสะบาโต

ที่เยรูซาเล็มชายพิการได้รับการรักษาให้หาย

“เทศกาลเลี้ยงของพวกยิว” (ข้อ 1) เราคิดว่านี่ไม่ใช่เทศกาลปัสกา เพราะเทศกาลที่สำคัญที่สุดในหมู่เทศกาลเลี้ยงทั้งหมดนั้นน่าจะถูกละทิ้งไปแล้ว เหมือนที่เป็นในยอห์น 2:13, ยอห์น 6:4 และยอห์น 11:55

เทศกาลเลี้ยงเหล่านั้นซึ่งพวกยิวถือในสมัยของพระเยซู ได้แก่: เทศกาลปัสกาในเดือนเมษายน; พิธีเพ็นเทคอสต์ในเดือนมิถุนายน; อยู่เพ็งในเดือนตุลาคม; ถวายพระวิหารในเดือนธันวาคม; ปูริม ไม่นานก่อนปัสกา Dr. Scofield และอรรถาธิบายที่เก่าแก่กว่าส่วนใหญ่คิดว่ามันเป็นเทศกาลเพ็นเทคอสต์ที่น่าจะมาถึงเทศกาลปัสกาของยอห์น 2:13 ห้าสิบวัน ตามที่กล่าวไว้ในพระราชบัญญัติ 16:9-12 มีอยู่เจ็ดสัปดาห์ระหว่างทั้งสองเทศกาลนั้น นี่เป็นหนึ่งใน “สามครั้งในหนึ่งปี” ที่ผู้ชายทุกคนต้องปรากฏตัวต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าที่เยรูซาเล็ม “สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงเลือกไว้” เขากล่าวในหนังสือพระราชบัญญัติ

สระที่เบธเสดา ซึ่งมีศาลาห้าหลัง บัดนี้ถูกขุดพบและระบุพรรณแล้ว มันอยู่ด้านในกำแพงกรุงเยรูซาเล็มเก่า ใกล้กับคริสตจักรแห่ง St. Anne แหล่งข้อมูลหนึ่งกล่าวว่าบนกำแพงของสระนั้นมีภาพปูนเปียกที่จางแล้วซึ่งแสดงภาพทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่กวนน้ำ ที่นั่นพระเยซูทรงพบ “คนป่วยคนหนึ่ง” นั่นคือ เขาช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และเป็นอัมพาต คนป่วยอีกหลายคนก็อยู่ที่นั่นเช่นกัน

“ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง...กวนน้ำ” (ข้อ 4) พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษของเราถูกแปลมาจากสำเนาคัดลอกเก่าแก่มาเป็นภาษาอังกฤษ มีสำเนาคัดลอกเหล่านี้ที่อยู่หลายร้อยฉบับ สำเนาของภาคพันธสัญญาเดิม หรือส่วนที่ต่างกันของภาคพันธสัญญาเดิม ซึ่งถูกเขียนเป็นภาษาฮีบรูขณะที่สำเนาคัดลอกทั้งหลายของภาคพันธสัญญาใหม่ถูกเขียนเป็นภาษากรีก สำเนาคัดลอกเหล่านี้เป็นสำเนาของต้นฉบับและมีพวกมันอยู่มากมาย และพวกมันก็เกือบจะเหมือนกันในทุกกระเปาะนี้ จงเราแน่ใจได้ว่าสำเนาเหล่านี้ส่วนใหญ่เหมือนกับสำเนาคัดลอกเหล่านั้นซึ่งยอห์น, มัทธีว, เปาโลและคนอื่น ๆ ได้บันทึกไว้ในตอนแรก ตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

อย่างไรก็ตาม มีความแตกต่างกันอยู่เล็กน้อยซึ่งเกิดขึ้นเพราะเหล่าผู้คัดลอก สำเนาคัดลอกบางฉบับมีพระคำข้อหนึ่งหรือสองข้อซึ่งสำเนาคัดลอกฉบับอื่น ๆ ไม่มี อย่างไรก็ตาม มีกรณีเช่นนั้นอยู่แต่ไม่กี่กรณีในพระคัมภีร์

เราถูกบอกว่าในสำเนาคัดลอกที่เก่าแก่ที่สุดหลายฉบับ คำว่า “กำลังคอยการกระเพื่อมของน้ำ” (ข้อ 3) และข้อ 4 ทั้งหมดนั้นถูกละไว้ แต่มีเขียนไว้ว่าทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจริง ๆ ในบางคราวและกวนน้ำและว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรักษาผู้แรกที่ลงไปให้หายอย่างอัศจรรย์ ทำไมจะไม่ได้เล่า? แน่นอนว่าผู้คนเหล่านั้นคิดเช่นนั้น มันแน่นอนเช่นกันว่าถ้าผู้ใดวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะรับการรักษาให้หาย เขาก็ได้รับการรักษาให้หาย

ถ้าในยอห์น 9:6, 7 พระคริสต์ทรงใช้โคลนเพื่อทำให้ตาของชายคนหนึ่งกลับมองเห็นได้อีกและทรงให้เขาไปล้างในสระสิโลอัมและการล้างนั้นทำให้เขากลับมองเห็นได้อีก ทำไมพระเจ้าจะส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาในบางคราวเพื่อกวนน้ำและรักษาใครสักคนให้หายที่นั่นไม่ได้เล่า? มันคงไม่ใช่การอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่กว่าเลยกับการที่ชายคนนั้นได้รับการรักษาให้หายโดยความเชื่อ โดยก้าวลงไปในน้ำ เมื่อเทียบกับการที่พระเยซูทรงรักษาชายคนนั้นให้หายเหมือนที่พระองค์ทรงกระทำ ผมเชื่อเรื่องการอัศจรรย์ทุกอย่างที่พระคัมภีร์กล่าวถึง ถ้าพระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ไม่ได้ พระองค์ก็คงไม่ใช่พระเจ้าแล้ว

เมื่อได้รับการร้องขอ เหล่าผู้ปกครองก็ควรอธิษฐานเพื่อผู้ป่วย เจิมพวกเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า “และการอธิษฐานแห่งความเชื่อจะช่วยผู้ป่วยนั้นให้รอด” ยากอบ 5:14-16 กล่าว ทำไมถึงไม่ใช่ความเชื่อเล่าเมื่อจุ่มลงในสระเบเธสดา? ถ้าพระเจ้าทรงเลือกที่จะรักษาโรคเรื้อนของนาอามานให้หายโดยการให้เขาจุ่มตัวในแม่น้ำจอร์แดนเจ็ดครั้ง ทำไมถึงไม่รักษาบางคนให้หายโดยการให้พวกเขาจุ่มตัวในสระนี้เล่า?

กิจการ 19:11, 12 กล่าวว่า:

“และพระเจ้าได้ทรงกระทำบรรดาการอัศจรรย์พิเศษโดยมือของเปาโล จนได้นำเอาผ้าเช็ดหน้าหรือผ้ากันเปื้อนจากร่างกายของท่านมายังคนป่วยทั้งหลาย และโรคต่าง ๆ นั้นได้ออกไปจากพวกเขา และพวกวิญญาณชั่วร้ายก็ออกจากคนเหล่านั้น”

มี “การอัศจรรย์พิเศษ” หลายประการ ข้อเท็จจริงที่ว่าบางคนได้ส่งผ้าเช็ดหน้าไปหาเหล่าผู้ฟังวิทย์ โดยปราศจากสิทธิอำนาจและปราศจากฤทธิ์เดช ก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่าในกรณีของเปาโล พระเจ้าทรงใช้ “การอัศจรรย์พิเศษ” หลายประการ นั่นคือ การอัศจรรย์แห่งการรักษาให้หาย ในหลายวิธีที่ไม่ธรรมดา พระเจ้าทรงกระทำ “การอัศจรรย์พิเศษ” ในบางครั้งจริง ๆ เหมือนที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อเปาโล พระเจ้าทรงทำให้ศพของชายคนหนึ่งตายไปแล้วเป็นขึ้นมาจริง ๆ เมื่อเขาถูกโยนอย่างเร่งรีบไปบนกระดุกของเอลีชา! (2 พงศ์กษัตริย์ 13:21) ทำไมบางคนถึงอยากตัดทิ้งหรือหาเหตุผลอธิบายการอัศจรรย์ที่ปวงเหล่านั้นเล่า? จงยอมให้พระเจ้าทำสิ่งต่าง ๆ ในวิธีที่พระองค์ทรงเลือกเถิด

แต่ชายที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้คนหนึ่งนอนอยู่อย่างคับข้องใจและสิ้นท่าขณะที่คนอื่นบางคนได้รับการรักษาให้หายเสมอเมื่อลงไปบนสระนั้นคนแรก

ชายคนนี้อายุเท่าไรแล้ว? เราไม่ทราบ แต่เขาเป็นอัมพาตมานานสามสิบแปดปีแล้ว! เราถูกเตือนใจว่าไม่มีกรณีที่ยากเลยสำหรับพระเจ้า

Dr. H. A. Ironside กล่าวเกี่ยวกับพระคำตอนนี้ว่า:

ทำไมพระเยซูถึงทรงรอนานขนาดนั้น? เพื่อที่ชายคนนั้นจะได้หยุดพึ่งตัวเอง คุณและผมคงไม่ยอมมาหาพระคริสต์หากเราไม่ถูกทำให้มองเห็นว่าเราไร้ความสามารถจริง ๆ

คุณเคยได้ยินเรื่องชายน่าสงสารคนหนึ่งที่ตกน้ำ เพราะว่ายน้ำไม่เป็น เขาจึงจมลงไปบนหนึ่งและขึ้นมาอีกและจมลงไปอีก คนว่ายน้ำเก่งคนหนึ่งยืนอยู่บนท่าน้ำ ฝ้ามองอยู่ และผู้คนที่ร้องว่า “ทำไมคุณไม่กระโจนลงน้ำและช่วยชายคนนั้นให้รอดเล่า?” เขาไม่พูดอะไร แต่ปล่อยให้ชายคนนั้นจมลงไปอีก และจากนั้นเขาก็ถอดเสื้อคลุมของเขาออกและดึงลงน้ำและพาชายคนนั้นขึ้นฝั่งอย่างปลอดภัย พวกเขาบอกว่า “ทำไมคุณถึงรอนานขนาดนั้นกว่าจะลงไปในน้ำเพื่อช่วยเขาล่ะ?” เขาตอบว่า “ก่อนหน้านั้นเขายังมีแรงเยอะเกินไปอยู่ ผมต้องรอจนกว่าเขาจะหมดแรงเสียก่อน ผมต้องรอจนกว่าเขาจะช่วยตัวเองไม่ได้แล้ว จนกว่าเขาจะสิ้นท่า”

ผมคิดว่าพระเยซูก็กำลังรอให้เป็นแบบนี้เหมือนกัน เมื่อชายคนนั้นถูกพามาที่สระนั้นตอนแรกเขาก็มีความหวังสูงอยู่ว่า “อีกไม่นานฉันก็จะได้ลงไปแล้ว” เขาคิด และจากนั้นใครสักคนก็ลงไปก่อนเขา เขาประสบกับความผิดหวังเช่นนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า และบัดนี้เขาก็พร้อมแล้วที่จะถอดใจแบบหมดหวัง พระเยซูทรงชอบที่จะมาพบกับจิตวิญญาณที่สิ้นหวังในพระคุณ พระเยซูทรงช่วยให้ได้รับความรอดคนที่ยอมรับว่า “ฉันทำอะไรไม่ได้เลยเพื่อช่วยตัวเองให้รอดพ้น”

บนภูเขาคารเมล ขณะต่อสู้กับผู้พยากรณ์ 450 คนของพระบาอัล เอลีياهوอธิษฐานขอไฟของพระเจ้าลงมา มันไม่ใช่เรื่องยุ่งยากเลยสำหรับพระเจ้าที่ไม้ฟืนเปียกชุ่มด้วยน้ำสิบสองถัง

พระเจ้าทรงขอบแสดงฤทธิ์เดชของพระองค์

ให้แก่จิตวิญญาณที่ต้องการ

บนกางเขนนั้นพระเยซูทรงช่วยอาชญากรที่ต่ำช้าคนหนึ่งให้รอดผู้ซึ่งยอมรับว่าเขาสมควรถูกปรับโทษแล้ว กรณีที่ยาก ๆ ก็เป็นกรณีที่ย่างสำหรับพระเจ้า

ขอบคุณพระเจ้า ผมได้เห็นในงานฟื้นฟูใหญ่ ๆ ทั่วอเมริกาที่เหล่าคนติดยา หญิงโสเภณี คนขี้เมา คนไม่เชื่อ พวกฆาตกร พวกถือลัทธิเทียมเท็จ คนต่างชาติและยิวได้รับความรอดและได้รับการเปลี่ยนแปลง ผมเคยเห็นพวกมุสลิมได้รับความรอดในประเทศอาหรับทั้งหลาย; พวกมุสลิม, พวก Parsee ที่บูชาไฟ, ชาวพุทธในญี่ปุ่น และเกาหลีที่ได้รับความรอดเพราะฤทธิ์ของข่าวประเสริฐ

การรักษาให้หายหรือ? ผมเคยเห็นคุณพ่อของผม เมื่อนายแพทย์สองคนที่ปรึกษากันเห็นพ้องตรงกันว่าท่านคงมีชีวิตอยู่ไม่ถึงตอนเช้า กลับมามีสุขภาพดีซึ่งเป็นคำตอบแก่คำอธิษฐานของพวกเรา ผมเคยเห็นลูกสาวของผมซึ่งป่วยเป็นโรคคอติดและไข้สูงถึง 105 องศาฟาเรนไฮต์ ได้รับการรักษาให้หายอย่างสมบูรณ์ในไม่กี่ชั่วโมง เมื่อภรรยาของผมกับผมคุกเข่าข้างเตียงของเธอเพื่ออธิษฐานจนกระทั่งเรามีความแน่ใจ พวกเจ้าหน้าที่สาธารณสุขประจำเขตตกตะลึงจริง ๆ ในเช้าวันถัดมา! เมื่อเกรซลูกสาวของผมหายดีแล้ว พวกเขาก็รีบย้ายเขตกักกันผู้ป่วยลง!

หลังจากอยู่สองปีในสถานบำบัดผู้ป่วยวัณโรคของรัฐในเมืองเคอร์วิลล์ รัฐเท็กซัส หญิงคนหนึ่งก็ผ่ายผอมและน้ำหนักลดลงจาก 140 จนน้อยแค่ 90 ปอนด์ เธอมีแรงพูดได้แค่เป็นเสียงกระซิบ และพวกคุณหมอก็กล่าวว่าหากป่วยเป็นโรคนี้ดวงอีกคราวเดียว เธอก็จะตาย เธอถูกส่งกลับบ้านไปหาสามีของเธอและลูก ๆ สองคนเพื่อจะตาย บ้านหลังนั้นถูกขายไปแล้ว ลูก ๆ สองคนนั้นถูกส่งตัวไปให้ญาติ ๆ ดูแลแล้ว ฝักรอวันตายของเธอ แต่เธอก็ได้รับการรักษาให้หายอย่างสมบูรณ์ซึ่งเป็นคำตอบแก่คำอธิษฐาน และในสองสัปดาห์เธอก็ทำงานบ้านทุกอย่างและซักผ้าของตัวเองได้ทั้งหมด การขายบ้านหลังนั้นถูกยกเลิก เด็ก ๆ กลับมาอยู่บ้าน เธอมีชีวิตอยู่ต่อมาอีกกว่าสามสิบปี โดยไม่เป็นวัณโรคอีก

มันไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้าเสมอไปที่จะรักษาให้หาย เปาโลไม่ถูกถอนหนามในเนื้อของเขาออกไป พวกผู้รักษาโรคก็ตายเหมือนกัน แต่พระเจ้าสามารถและทรงรักษาโรคภัยที่ยากที่สุดให้หายจริง ๆ ซึ่งเป็นคำตอบแก่คำอธิษฐานเมื่อพระเจ้าประทานความเชื่อนั้นให้

เพลงสดุดี 81:10 กล่าวว่า “เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ซึ่งได้พาเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จงอ้าปากของเจ้าให้กว้างเถิด และเราจะป้อนมันให้เต็ม”

ฉะนั้นจงให้ทุกคนที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เหมือนชายผู้ป่วยคนนี้ ทุกคนที่บาปหนาเหลือเกินในจิตใจวางใจในพระเมตตาของพระเจ้าเถิด มันถูกยื่นเสนอให้ฟรี ๆ แก่คนซราผมหงอกที่เดินแทบไม่ไหวและผู้เยาว์วัยที่ไร้หนวดเครา

เมื่อหนึ่งปีก่อนเกิดภาวะขาดแคลนกระดาษในวงการสำนักพิมพ์ การเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาลในการใช้กระดาษและกระดาษแข็ง พร้อมกับการนัดหยุดงานประท้วงในแคนาดาในโรงงานทำกระดาษหลายแห่ง ทำให้มีการผลิตกระดาษน้อยลง ในสำนักพิมพ์ THE SWORD OF THE LORD เราใช้มันกระดาษ 1,000 ปอนด์

สำหรับผลิตหนังสือพิมพ์ประมาณสามสิบล้านต่อสัปดาห์

สัญญาจ้างของเรากับซัพพลายเออร์ก็คือ ให้ผลิตหนังสือพิมพ์ SWORD OF THE LORD ที่มีความยาว 16 หน้า ในจำนวน 250,000 ฉบับต่อสัปดาห์ ก่อนหน้านั้นเราตีพิมพ์ 300,000 ฉบับต่อสัปดาห์มาตลอด พวกเขาไม่สามารถจัดหากระดาษเยอะขนาดนั้นได้โดยไม่ทำสัญญาจ้างกับสำนักพิมพ์เจ้าอื่น ๆ ดังนั้นเราจึงถูกบอก ว่าเราต้องลดจำนวนหนังสือพิมพ์หรือลดจำนวนหน้าให้เหลือ 8 หรือ 12 หน้าต่อสัปดาห์

เราติดต่อกับโรงกระดาษเจ้าอื่น ๆ ทั่วประเทศ ไม่มีกระดาษมากกว่านี้ให้เราได้ใช้เกินกว่าสัญญาจ้างของเรา! เราลองตีพิมพ์ในขนาดที่เล็กลงนานสองสัปดาห์

เราเข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างต่อเนื่อง เราอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่มีการขาดแคลนกระดาษเลย คนอื่น ๆ อาจมี พระองค์ไม่มี พระองค์ไม่ถูกควบคุมโดยการนัดหยุดงานประท้วงและอุปทานที่จำกัด! พระองค์ไม่มีการขาดแคลนกระดาษเลย!”

ซัพพลายเออร์กระดาษเจ้าหนึ่งโทรศัพท์มาหาเรา โดยกล่าวว่า “ผมเดือดร้อนแล้ว พวกเราตัดและผลิตม้วนกระดาษหนังสือพิมพ์ไปแล้ว 250,000 ปอนด์-ประมาณขนาดหนังสือพิมพ์ของคุณเลย คราวนี้ลูกค้าเจ้านั้นรับมันไปไม่ได้แล้ว เราจะทำยังไงดี?”

เออละ เพื่อช่วยชายคนนั้น เราบอกว่าเราจะรับมัน! และเราก็หัวเราะด้วยความชื่นบาน! เราไม่มีการขาดแคลนแล้วตอนนี้

พระคริสต์ทรงรักษาชายผู้ป่วยคนนี้ให้หายได้ และพระองค์ทรงรักษาโดยคำ ๆ เดียว

พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “จงลุกขึ้น ยกแคร่ของเจ้า และเดินไปเถิด” (ข้อ 8) ชายคนนั้นอยากได้รับการรักษาให้หาย เขาเชื่อพระเยซูและลุกขึ้น หายตัวอย่างสมบูรณ์ และยกแคร่ของเขาไป! เราไม่รู้ด้วยซ้ำว่าชายผู้นั้นมีโอกาสขอบคุณพระเยซูอย่างเหมาะสมไหมที่ทรงรักษาเขาให้หาย

จงหมายเหตุว่า ในกิจการ 3 เปโตรและยอห์นจับมือชายง่อยคนนั้นที่พระวิหาร บางครั้งพระเยซูก็ทรงสัมผัสดวงตาที่บอด หญิงคนหนึ่งที่ต้องขายเสื้อของพระองค์ได้รับการรักษาให้หาย และคนอื่น ๆ ที่จะต้องพระองค์ก็หายเช่นกัน บางครั้งพวกอัครทูตเจิมด้วยน้ำมันขณะที่พวกเขาอธิษฐาน (เพื่อเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์) และผู้คนก็ได้รับการรักษาให้หาย (มาระโก 6:13) พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่รักษาให้หาย ไม่ใช่วิธีการหรือสื่อกลางเหล่านั้น พระองค์ทรงรักษาให้หายได้โดยที่มีหรือไม่มีพวกหมอ พระองค์ทรงรักษาให้หายได้โดยใช้น้ำลายกับโคลนที่ผสมกันโปะบนดวงตาและล้างในสระสิโลอัมหรือจุ่มลงในสระเบเธสดาเมื่อน้ำนั้นถูกกววนหรือเมื่อตรัสคำ ๆ หนึ่ง ความเชื่อมักถูกประทานให้แก่ผู้ที่เจ็บไข้เพื่อจะขอรับพระพรนั้น

ข้อ 10-18:

5:10 ฉะนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคนั้นว่า “วันนี้เป็นวันสะบาโต เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่เจ้าแบกแคร่ของเจ้าไปนั้น”

5:11 คนนั้นจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า “ท่านที่ได้รักษาข้าพเจ้าให้เป็นปกติ ท่านผู้เดียวกันนั้นแหละ ได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘จงยกแคร่ของเจ้า และเดิน

ไปเกิด’”

5:12 แล้วเขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า “ผู้ใดเล่าซึ่งได้กล่าวแก่เจ้าว่า ‘จงยกแคร่ของเจ้า และเดินไปเกิด’”

5:13 และคนที่ได้รับการรักษาให้หายนั้นไม่ทราบว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูเองเสด็จกลับไปแล้ว มีคนเป็นอันมากอยู่ในสถานที่แห่งนั้น

5:14 ภายหลังพระเยซูทรงพบคนนั้นในพระวิหาร และได้ตรัสกับเขาว่า “ดูเถิด เจ้าหายเป็นปกติแล้ว อย่าทำบาปอีก เกรงว่าเหตุร้ายกว่านั้นจะมายังเจ้า”

5:15 ชายคนนั้นก็ได้ออกไป และบอกพวกยิวว่า

เป็นพระเยซู ซึ่งได้รักษาเขาให้หายเป็นปกติ

5:16 และเพราะฉะนั้น พวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์เสีย เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ในวันสะบาโต

5:17 แต่พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “พระบิดาของเราที่ยังทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็ก่อกระทำ”

5:18 เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์เสีย เพราะพระองค์ไม่เพียงแต่ล่วงกฎแห่งวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้ตรัสว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ด้วย อันเป็นการกระทำพระองค์เองให้เสมอกับพระเจ้า

การรักษาให้หายในวันสะบาโตทำให้พวกยิวเหล่านั้นไม่พอใจ

“เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่เจ้าแบกแคร่ของเจ้าไปนั้น” (ข้อ 10) พวกยิวกล่าวแก่ชายป่วยคนนั้นที่พระเยซูทรงรักษาให้หาย พวกเขาไม่ชื่นชมยินดีที่เขาได้รับการรักษาให้หายหลังจากป่วยมานานหลายปี และพวกเขารู้จักชายคนนั้นอย่างแน่นอน พวกเขาเพิ่งเห็นเขาแบกแคร่ของเขาในวันสะบาโต!

พระราชบัญญัติในอพยพ 20:8-11 กล่าวว่า:

“จงจดจำวันสะบาโตไว้ เพื่อจะถือรักษามันให้เป็นวันบริสุทธิ์ เจ้าจงตรากตรำทำงานหกวัน และทำกิจการงานทั้งสิ้นของเจ้า แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นเจ้าอย่ากระทำการงานใด ๆ คือตัวเจ้า หรือบุตรชายของเจ้า หรือบุตรสาวของเจ้า หรือคนใช้ชายของเจ้า หรือสาวใช้ของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือคนแปลกหน้าของเจ้าที่อาศัยอยู่ภายในประตูเมืองทั้งหลายของเจ้า เพราะในหกวันพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น และได้ทรงหยุดพักในวันที่เจ็ด เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงได้ทรงอวยพรวันสะบาโต และได้ทรงตั้งวันนั้นให้เป็นวันบริสุทธิ์”

ในอพยพ 35:3 พวกยิวถูกห้ามไม่ให้แม้แต่จุดไฟในบ้านเรือนของตนในวันสะบาโต มานาที่เพียงพอถูกประทานให้แก่ฝูงชนนั้นในถิ่นทุรกันดารวันศุกร์เพื่อจะอยู่จนจบวันเสาร์ พวกเขาต้องไม่ออกไปเก็บมาเลยในวันเสาร์

เนหะมีห์ขู่คนเหล่านั้นที่ย่ำบ่อย่างองุ่น คนเหล่านั้นที่ขายฟืนและผักในวันสะบาโต เขาห้ามคนเหล่านั้นที่มารวมตัวกันนอกประตูกรุงเยรูซาเล็มไม่ให้เข้ากรุงจนกว่าจะสิ้นวันสะบาโตเมื่อดวงอาทิตย์ตกดิน (นหม.

13:15-22)

เป็นความจริงที่ว่าชนชาติอิสราเอลได้รับคำบัญชาอย่างเข้มงวดและบ่อยครั้งถูกเตือนใจว่าพวกเขาควรถือรักษาวินัยสะบาโต ว่าพวกเขาไม่ควรทำงานที่ต้องออกแรงตามปกติเลยในวันแห่งการหยุดพักนั้น ทั้งทุกคนใช้และสัตว์ของพวกเขาก็ไม่ควรต้องออกแรงเช่นกัน

แต่พวกผู้นำยิวได้เพิ่มรายละเอียดที่เป็นคำสั่งอีกเป็นพันเข้าไปเกี่ยวกับการถือวันสะบาโต

International Standard Bible Encyclopaedia กล่าวว่า:

ในช่วงระหว่างสมัยของเอซรา กับสมัยของคริสเตียนนี่เองที่จิตวิญญาณของการถือบัญญัติของยิวได้เบ่งบาน กฎและข้อบังคับนับไม่ถ้วนได้ถูกคิดค้นขึ้นสำหรับแนวการประพฤติของชีวิตภายใต้พระราชบัญญัติ หลักการใหญ่โตหลายประการหายไปจากสายตาในท่ามกลางรายละเอียดที่ย่อยมากมาย สองงานเขียนของมิช, ซับบัส และ เอรูป็น, ถูกทุ่มเทให้กับรายละเอียดของการถือวันสะบาโต หัวข้อนี้ถูกกล่าวถึงในส่วนอื่น ๆ ของมิช และในเกมารามีการอธิบายแบบขยายออกพร้อมกับการอ้างอิงคำพูดของรับบีหลายท่านที่มักมีความเห็นที่แตกต่างกัน ในมิช (ซับบัส, บทที่ 7 ข้อ 2) มีการกระทำที่ถูกห้ามอยู่ 39 ประเภทในเรื่องที่เกี่ยวกับวันสะบาโต และมีการแยกย่อยอีกเยอะเยอะในการเจาะลึกถึงรายละเอียด- เล่ม 4, หน้า 2631

International Standard Bible Encyclopaedia กล่าวต่อไปว่าพระเยซูทรง

...ตั้งตัวต่อสู้กับข้อห้ามเหล่านั้นของพวกรับบีแบบตรง ๆ เพราะมันขัดแย้งกับจิตวิญญาณแห่งพระราชบัญญัติดั้งเดิมนั้นเกี่ยวกับวันสะบาโต พวกรับบีดูเหมือนจะคิดว่าวันสะบาโตมีจุดจบในตัวมันเอง เป็นกฎข้อหนึ่งที่คนอิสราเอลที่เคร่งครัดต้องยอมให้ความสนใจส่วนตัวทุกอย่างของตนอยู่ใต้บังคับมัน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ มนุษย์ถูกสร้างขึ้นเพื่อวันสะบาโต: มนุษย์อาจต้องทนทุกข์กับความยากลำบาก แต่กฎข้อนั้นต้องถูกรักษาไว้โดยไม่ฝ่าฝืน ตรงกันข้ามพระเยซูทรงสอนว่าวันสะบาโตได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อประโยชน์สุขของมนุษย์ ถ้าต้องเกิดความขัดแย้งระหว่างความต้องการของมนุษย์กับตัวอักษรของพระราชบัญญัติ ประโยชน์สุขและความต้องการที่สูงส่งกว่าของมนุษย์ต้องมาก่อนพระราชบัญญัติในเรื่องวันสะบาโต (มธ. 12:1-14; มก. 2:23-3:6; ลก. 6:1-11; และดู ยน. 5:1-18; ลก. 13:10-17; 14:1-6)

กฎที่มีรายละเอียดและการตีความมากมายเหล่านี้ถูกส่งต่อกันมาในรูปแบบของคำพูดและกลายเป็นคัมภีร์ที่ลุ่มดและพวกยิวและคนอื่น ๆ จำนวนมากถือว่ามันมีสิทธิอำนาจมากพอ ๆ กับพระคัมภีร์เองเลย

ดูเหมือนว่าพระเยซูทรงให้ความสนใจมากเป็นพิเศษกับเรื่องวันสะบาโตและเรื่องการศึกษาแบบยิวย่อยบางเรื่องที่พวกผู้นำยิวได้สร้างขึ้น

มีการรักษาให้หายในวันสะบาโตที่ถูกบันทึกไว้อยู่เจ็ดเหตุการณ์: คนถูกผีสิงในเมืองคาเปอร์นาอุม (มาระโก 1:21-27); แม่ยายของเปโตรในเมืองคาเปอร์นาอุม (มาระโก 1:29-31); ชายคนป่วยในเยรูซาเล็ม (ที่ถูกกล่าวถึงในบทนี้); ชายคนนั้นที่มีมือลีบ (มาระโก 3:1-6); หญิงคนนั้นที่หลังโค้ง (ลูกา 13:10-17); ชายคนนั้นที่เป็นโรคมานน้ำ (ลูกา 14:1-6); ชายคนนั้นที่เกิดมาตาบอด (ยอห์น 9:1-14)

พระองค์ทรงรักษาผู้คนที่ให้หายในวันสะบาโตซ้ำแล้วซ้ำอีก พระองค์น่าจะมีจุดประสงค์อยู่สามประการในหัว

ประการแรก วันสะบาโตได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อมนุษย์ เพื่อประโยชน์สุข ของมนุษย์ เพื่อความสบายของมนุษย์

มนุษย์ต้องหยุดพักหนึ่งวันในสัปดาห์ คนใช้ของเขา วัวและลาของเขาต้องการการหยุดพัก แม้กระทั่งเกี่ยวกับ “วันสะบาโตใหญ่” นั้น (ยอห์น 19:31) ซึ่งเป็นวันสะบาโตประจำปีที่เริ่มต้นด้วยเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ การกินปัสกา ก็มีบัญชาไว้ว่า “อย่าให้มีการทำงานในลักษณะใดในวันเหล่านั้น เว้นแต่สิ่งซึ่งมนุษย์ทุกคนต้องกิน พวกเจ้าทำสิ่งนั้นได้เท่านั้น” (อพย. 12:16) วันสะบาโตต้องไม่เข้ามาแทรกกับการนำอาหารมาเสิร์ฟ เมื่อเหล่าสาวกที่หิวโหยของพระองค์เอาเมล็ดข้าวออกมาในมือของตนและกินในวันสะบาโต พระเยซูก็ทรงเตือนใจพวกฟาริสีเหล่านั้นเกี่ยวกับเรื่องนี้และตรัสว่า:

“ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านหิวและพรรคพวกที่อยู่กับท่าน ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศน์ของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งผิดพระราชบัญญัติที่ท่านและพรรคพวกซึ่งอยู่กับท่านจะรับประทาน แต่สำหรับพวกปุโรหิตเท่านั้น หรือท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในพระราชบัญญัติหรือ ที่ว่า ในวันสะบาโตทั้งหลายพวกปุโรหิตในพระวิหารดูหมิ่นวันสะบาโตและไร้ที่ตี”- มธ. 12:3-5

กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระองค์กำลังตรัสว่าวันสะบาโตได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อประโยชน์สุขของมนุษย์ และมนุษย์ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อวันสะบาโต

และเมื่อพระองค์ทรงรักษาชายคนนั้นที่มีมือลีบให้หาย พระเยซูก็ทรงผลักดันเรื่องนี้กับพวกฟาริสีอีก:

“และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “จะมีผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านที่จะมีแกะตัวเดียว และถ้าแกะตัวนั้นตกลงไปในบ่อในวันสะบาโต ผู้นั้นจะไม่ฉุดลากแกะตัวนั้นและยกมันออกมาหรือ ฉะนั้นมนุษย์คนหนึ่งย่อมประเสริฐยิ่งกว่าแกะมากเท่าใด เหตุฉะนั้นจึงถูกต้องตามพระราชบัญญัติที่จะกระทำการดีได้ในวันสะบาโตทั้งหลาย” แล้วพระองค์ก็ตรัสกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือของท่านออกเถิด” และเขาก็เหยียดมือของเขาออก และมือนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง”- มธ. 12:11-13

ประการที่สอง พระคริสต์ พระผู้สร้างนั้น ทรงเป็น

องค์พระผู้เป็นเจ้าของวันสะบาโต

แน่นอนว่าพระเยซูทรงหมายความว่าเป็นที่ทราบกันว่า “เหตุฉะนั้นบุตรมนุษย์จึงทรงเป็นเจ้าของใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย” (มาระโก 2:28; มธ. 12:8) และพระเยซูตรัสเรื่องนี้ในมัทธิว 12:6 ว่า “แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ในสถานที่แห่งนี้มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหาร” พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าองค์นั้นที่ได้ประทานวันสะบาโต พระองค์ทรงมีสิทธิ์ที่จะตีความมันและยุติมัน และในการเชื่อมโยงนั้นพระองค์ตรัสว่า “แต่ถ้าท่านทั้งหลายได้ทราบว่าสิ่งนี้มีความหมายอะไรที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา และไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ ท่านทั้งหลายก็คงจะไม่ปรับโทษคนที่ไม่มีคามผิด” โอ พระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้วันสะบาโตส่งผลดีและไม่เป็นภาระหนักและยากลำบาก

ประการที่สาม คำบัญชาเรื่องวันสะบาโตเป็นพระราชบัญญัติ

ด้านพิธีการ ไม่ใช่สำหรับเรา

ผมคิดว่าพระเยซูกำลังแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงการสิ้นสุดของวันสะบาโตและพระราชบัญญัติด้าน

พิธีการที่ผูกมัด วันสะบาโตเป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติด้านพิธีการอย่างเห็นได้ชัด มันถูกรวมไว้ในบัญญัติสิบประการนั้น แต่ถ้าบัญญัติสิบประการนั้นจะต้องเป็นตัวแทนของพระราชบัญญัติสำหรับพวกยิว มันก็เหมาะสมแล้วที่จะมีการอ้างอิงถึงพิธีการทั้งหลาย ถ้า “หกวันเจ้าต้องทำงานหนัก” แสดงภาพความสมบูรณ์แบบมนุษย์ พร้อมกับหน้าที่ที่พึงประสงค์ที่ถูกกระทำ วันสะบาโตก็คงแสดงภาพสวรรค์ที่ได้มาโดยการประพฤติดี และพวกยิวก็ถูกเตือนใจอยู่ตลอดโดยพระราชบัญญัตินั้นในฐานะครูผู้หนึ่ง ให้คิดเกี่ยวกับสวรรค์ ไซ้แล้ว และเนื่องจากมนุษย์ได้ทำบาปแล้วและดังนั้นสวรรค์ที่จะได้มาโดยการประพฤติดีจึงเป็นไปได้แล้ว พระเจ้าจึงได้ประทานลูกแกะปีสกานั้น และวันสะบาโต ซึ่งแสดงภาพวันสะบาโตในวันแรกของสัปดาห์ เช่นเดียวกับวันสะบาโตในวันที่เจ็ด ซึ่งแสดงภาพว่าคน ๆ หนึ่งมีการหยุดพักในพระคริสต์และสวรรค์ถูกรับประกันแน่นอนในวันแรกนั้นแห่งชีวิตของเขาในฐานะคริสเตียนคนหนึ่ง (อพย. 12:15, 16) และสวรรค์แห่งการหยุดพักหลังจากสิ้นสุดชีวิต ซึ่งถูกแสดงภาพโดยหกวัน

ฉะนั้นฮีบรู 4:9, 10 จึงกล่าวว่า “ฉะนั้นจึงยังมีการหยุดพัก [คำกรีก สัปดาห์สมอส, การหยุดพักสะบาโต] สำหรับประชาชนของพระเจ้า ด้วยว่าคนใดที่ได้เข้าไปในการหยุดพักของตนแล้ว เขาก็ได้หยุดจากบรรดาการงานของตน เหมือนพระเจ้าได้ทรงหยุดจากพระราชกิจของพระองค์”

ฉะนั้นวันสะบาโตของเทศกาลปีสกาก็แสดงภาพความรอดที่มาก่อนการประพฤติ

จงหมายเหตุข้อเท็จจริงต่อไปนี้เกี่ยวกับวันสะบาโต

มันได้ถูกเปิดเผยที่ภูเขาซีนาย เนหะมีย์ 9:13, 14 กล่าวว่า:

“พระองค์ได้เสด็จลงมาบนภูเขาซีนายด้วย และได้ตรัสกับพวกเขาจากฟ้าสวรรค์ และได้ประทานคำตัดสินอันชอบธรรม และพระราชบัญญัติที่แท้จริง กฎเกณฑ์และพระบัญญัติที่ดีแก่พวกเขา และได้ทรงให้พวกเขาทราบถึงวันสะบาโตอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และได้ทรงบัญชาบรรดาข้อบังคับ กฎเกณฑ์ทั้งหลาย และพระราชบัญญัติต่าง ๆ แก่พวกเขา โดยมีมือของโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์”

ไม่มีใครก่อนที่พระราชบัญญัติด้านพิธีการถูกประทานให้นั้นเคยได้ยินเกี่ยวกับวันสะบาโตเลย-อาดัมไม่เคย อับราฮัมไม่เคย และยาโคบก็ไม่เคยได้ยิน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแยกตั้งวันสะบาโตไว้ต่างหากในพระดำริของพระองค์เอง แต่มันไม่ได้ถูกเปิดเผยให้ทราบจนกระทั่งภูเขาซีนาย แม้กระทั่งคำบอกเล่าเกี่ยวกับการเนรมิตสร้างในปฐมกาลและการหยุดพักของพระเจ้าในวันที่เจ็ดก็ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ก่อนหน้าโมเสส

แต่วันสะบาโตถูกประทานให้เพื่อเป็นพันธสัญญาพิเศษกับชนชาติอิสราเอล “ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้วันสะบาโตทั้งหลายของเราแก่พวกเขาด้วย เพื่อเป็นหมายสำคัญระหว่างเราและพวกเขา เพื่อพวกเขาจะทราบว่าเราเป็นพระเยโฮวาห์ ที่กระทำให้พวกเขาบริสุทธิ์” (อสค. 20:12)

พระเยโฮวาห์ตรัสอย่างเดียวกันเมื่อประทานวันสะบาโตให้

“และพระเยโฮวาห์ทรงกล่าวแก่โมเสส โดยตรัสว่า “เจ้าจงกล่าวแก่ลูกหลานของอิสราเอลด้วย โดยกล่าวว่า ‘แท้จริง พวกเจ้าต้องรักษาวันสะบาโตทั้งหลายของเราไว้ เพราะนี่เป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับพวกเจ้าตลอดชั่วอายุทั้งหลายของพวกเจ้า เพื่อพวกเจ้าจะได้ทราบว่าเราเป็นพระเยโฮวาห์ ผู้ชำระพวกเจ้าให้บริสุทธิ์’- อพย. 31:12, 13

ข้อ 17 ที่นั่นกล่าวอีกว่า “วันสะบาโตนั้นเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับลูกหลานของอิสราเอลเป็นนิตย์ เพราะในหกวันพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และในวันที่เจ็ดพระองค์ได้ทรงหยุดพัก และได้ทรงขึ้นพระทัย”

วันสะบาโตเป็นพระราชบัญญัติด้านพิธีการที่ประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอล และประทานให้จนถึงสมัยของพระคริสต์ เมื่อพระราชบัญญัติด้านพิธีการจะต้องถูกล้มเลิกไป

ยกตัวอย่างเช่น พวกยิวได้รับคำบัญชาว่า “พวกท่านต้องไม่ก่อไฟตลอดทั่วบรรดาที่อาศัยของพวกท่านในวันสะบาโตนั้น” (อพย. 35:3) นั่นคงทำได้ในปาเลสไตน์ แต่คงทำไม่ได้ในแคนาดาและในอลาสก้าและสำหรับผู้คนที่อาศัยอยู่ในแถบขั้วโลก มันไม่ถูกประสงค์ให้เป็นเช่นนั้น

วันสะบาโตไม่ถูกบัญชาสำหรับเหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่

เหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่ได้รับคำบัญชาอย่างชัดเจนว่าไม่ต้องถูกพิพากษาเรื่องวันสะบาโต

“ในพระองค์นั้น พวกท่านก็ได้รับการเข้าสู่หนัดเช่นกันด้วยการเข้าสู่หนัดที่มีได้กระทำด้วยมือมนุษย์ โดยที่พวกท่านได้ถอดทั้งกายแห่งบาปทั้งหลายของเนื้อหนังเสีย โดยการเข้าสู่หนัดของพระคริสต์ ได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในบัพติศมา ซึ่งในบัพติศมานั้นพวกท่านได้เป็นขึ้นมาพร้อมกับพระองค์ด้วย โดยทางความเชื่อในแห่งการกระทำกิจของพระเจ้า ผู้ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย และพวกท่าน โดยที่ตายแล้วในบาปทั้งหลายของพวกท่าน และการไม่เข้าสู่หนัดแห่งเนื้อหนังของพวกท่าน พระองค์ได้ทรงให้มีชีวิตด้วยกันกับพระองค์ โดยโปรดยกโทษการละเมิดทั้งสิ้นของพวกท่านแล้ว โดยทรงลบทิ้งลายมือแห่งกฎต่าง ๆ ที่เคยต่อต้านพวกเรา ซึ่งได้ขัดแย้งต่อพวกเรา และได้ทรงเอามันออกไปเสียให้พ้น โดยทรงตรึงมันไว้ที่กางเขนของพระองค์ และโดยทรงปลดบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรและบรรดาเทพผู้มีอำนาจเสีย พระองค์ได้ทรงประทานพวกเขาอย่างเปิดเผย โดยทรงมีชัยเหนือพวกเขาในกางเขนนั่น เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดปรับโทษพวกท่านในเรื่องการกิน หรือในการดื่ม หรือในเรื่องการถือเทศกาล หรือวันขึ้นหนึ่งค่ำ หรือวันสะบาโตทั้งหลาย ซึ่งเป็นเงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์”- คส. 2:11-17

จงหมายเหตุว่าวันสะบาโตเป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติด้านพิธีการนั้น “ซึ่งเป็นเงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์”

คำบัญชาอื่น ๆ ของบัญญัติสิบประการถูกทวนซ้ำในภาคพันธสัญญาใหม่ คำบัญชาเรื่องวันสะบาโตไม่ถูกทวนซ้ำ ไม่มีคำบัญชาสักข้อในภาคพันธสัญญาใหม่ให้ถือวันสะบาโต การละเมิดวันสะบาโตที่เป็นบาปอย่างหนึ่งไม่เคยถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาใหม่เลย เช่นเดียวกับที่การเข้าสู่หนัด การถวายเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ ระบบปุโรหิตของคนเลวีไม่ถูกเรียกร้องให้กระทำอีกต่อไป วันสะบาโตซึ่งเป็นหนึ่งในพิธีการเหล่านั้นก็ถูกยกเลิกไป และถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว

พระบัญญัติข้ออื่น ๆ ที่เหลือเกี่ยวข้องกับกฎด้านศีลธรรม ถูกจารึกไว้ในหัวใจ คนนอกศาสนาที่ไม่เคยเห็นพระคัมภีร์เลยสักเล่มทราบว่ามันผิดที่จะฆ่าคน ที่จะเป็นชู้กับภรรยาของคนอื่น ที่จะขโมยทรัพย์สินของคนอื่น คนนอกศาสนา หากเขาไม่มีปฏิทินและถ้าเขาไม่เคยได้ยินคำบัญชาเกี่ยวกับวันสะบาโตเลย ก็คงไม่ทราบโดยสัญชาตญาณว่ามันผิดที่จะทำงานในวันสะบาโต เหมือนกับที่เขาคงจะไม่ทราบโดยสัญชาตญาณว่ามันผิดที่

จะกินเนื้อหมูหรือปลาตุก-ส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติด้านพิธีการเดียวกันเหล่านั้น และเหมือนกับที่คนนอกศาสนาอาจไม่มีแรงกระตุ้นพิเศษในหัวใจว่าเขาต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะนมัสการ พระราชบัญญัติด้านพิธีการทั้งหมดนั้นเคยมีเวลาและสถานที่ของพวกมันสำหรับพวกยิว บัดนี้พวกมันไม่มีผลบังคับใช้สำหรับพวกเราแล้ว

วันอาทิตย์ไม่ใช่วันสะบาโต มันเป็นวันแบบสมัครใจ มันเป็นเวลาหนึ่งที่ถูกแยกตั้งไว้ต่างหากสำหรับการนมัสการและการพักผ่อน และนั่นก็เหมาะสม แต่บัญญัติเรื่องวันสะบาโตใช้กับวันอาทิตย์ไม่ได้

แต่พวกฟาริสีเหล่านั้นใส่ใจเกี่ยวกับรายละเอียดเล็กน้อยเหล่านั้นที่พวกเขาได้เพิ่มเข้ากับพระราชบัญญัติและการตีความต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติมากกว่าที่พวกเขาใส่ใจเกี่ยวกับความเมตตาและความชอบธรรม พวกเขาเกลียดชังพระเยซูและข่มเหงพระองค์ “หาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์เสีย เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ในวันสะบาโต” (ข้อ 16) และอีกที “เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์เสีย เพราะพระองค์ไม่เพียงแต่ล่วงกฎแห่งวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้ตรัสว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ด้วย อันเป็นการกระทำพระองค์เองให้เสมอกับพระเจ้า” (ข้อ 18)

ใช่แล้ว พระเยซูทรง “ล่วงกฎแห่งวันสะบาโต” ในความหมายของการตีความเหล่านั้นของพวกฟาริสี แต่พระองค์ พระผู้สร้างและผู้ให้กำเนิดพระราชบัญญัติและทรงเป็นใหญ่กว่าพระวิหาร ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวันสะบาโตและทรงมีสิทธิ์ที่จะเปลี่ยนแปลงมัน พระองค์กำลังแสดงภาพการสิ้นสุดของพระราชบัญญัติด้านพิธีการเช่นกัน นั่นคือการสำเร็จจริงในพระคริสต์เอง

ข้อ 19-27:

5:19 แล้วพระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำการใดตามใจเองไม่ได้ นอกจากสิ่งที่พระบิดาทรงเห็นพระบิดากระทำ เพราะสิ่งใดก็ตามที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งเหล่านี้พระบุตรก็ทรงกระทำด้วยเหมือนกัน

5:20 เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นสิ่งสารพัดที่พระองค์เองทรงกระทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นบรรดางานที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ

5:21 เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วเป็นขึ้นมาและทรงทำให้พวกเขามีชีวิตฉันใด พระบุตรก็ทำให้ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนามีชีวิตฉันนั้น

5:22 เพราะว่าพระบิดาไม่ทรงพิพากษาผู้ใด แต่ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตรแล้ว

5:23 เพื่อคนทั้งปวงจะถวายเกียรติแด่พระบุตร เหมือนกับที่พวกเขาถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดที่ไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ซึ่งทรงส่งพระบุตรมาแล้ว

5:24 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา นั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว

5:25 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลานั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว เมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงของพระบุตรของพระเจ้า และคนเหล่านั้นที่ได้ยินจะมีชีวิต

5:26 เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เอง
ฉันใด พระองค์ก็ได้ประทานให้พระบุตรมีชีวิตใน
พระองค์เองฉันนั้น

5:27 และได้ประทานสิทธิอำนาจแก่พระบุตรที่จะ
กระทำการพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็น
บุตรมนุษย์

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่เทียบเท่ากับพระบิดา

พวกยิวอยากฆ่าพระเยซูเพราะพระองค์ “ตรัสว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ด้วย อันเป็นการกระทำพระองค์เองให้เสมอกับพระเจ้า” (ข้อ 18) พระองค์ทรงอ้างตัวว่าเป็น “องค์พระผู้เป็นเจ้า...แห่งวันสะบาโต” (มาระโก 2:28; มธ. 12:8) และทรงรับรองด้วยใจกล้าว่า “แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ในสถานที่แห่งนี้มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหาร” (มธ. 12:6)

และบัดนี้พระองค์ทรงยืนยันฐานะของพระองค์ที่เทียบเท่ากับพระบิดา สิ่งที่พระเยซูทรงกระทำ พระบิดาก็ทรงกระทำ พระบิดาทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำแล้ว พระคริสต์ได้ทรงทำให้พระองค์เองว่างเปล่าจากการเผยให้ประจักษ์ภายนอกแห่งสง่าราศีของพระองค์ แต่พระบิดาได้ทรงสำแดงให้พระองค์เห็นทุกสิ่งที่พระบิดาจะทรงกระทำแล้ว เมื่อพระเยซูทรงกระทำกิจ พระเจ้าก็กำลังกระทำกิจ พระเจ้าพระบิดาทรงทำให้คนตายเป็นขึ้นได้ และพระเยซูก็ทรงทำให้คนตายเป็นขึ้นได้ (ข้อ 21) พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงมอบ “การพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตรแล้ว” (ข้อ 22)

ฉะนั้นที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ คริสเตียนทั้งหลายในสวรรค์จะถูกพิพากษาต่อพระพักตร์พระบุตรเอง (1 คร. 3:10-15; 2 คร. 5:9, 10) ฉะนั้นในการพิพากษาของพวกคนต่างชาติที่จะมีชีวิตอยู่หลังจากสมัยความทุกข์ลำบากนั้น พระคริสต์จะเสด็จกลับไปยังเยรูซาเล็ม มันจะเกิดขึ้น “เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์ และบรรดาทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์มาพร้อมกับพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทับนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์ และต่อพระพักตร์พระองค์ บรรดาประชาชาติต่าง ๆ จะถูกรวบรวมกัน” (มธ. 25:31, 32)

และการพิพากษาสุดท้ายของบรรดาคนตายที่ไม่รอดในวิวรณ์ 20:11 ที่ยอห์นกล่าวว่า “และข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น ผู้ซึ่งแผ่นดินโลกและท้องฟ้าอากาศก็อันตรธานไปเสียจากพระพักตร์พระองค์ และไม่ได้พบสถานที่สำหรับแผ่นดินโลกและท้องฟ้าอากาศนั้น” - พระองค์ผู้บริสุทธิ์และทรงฤทธานุภาพในการพิพากษานั้นจะเป็นพระบุตรเอง พระเยซูคริสต์เจ้า การพิพากษาทั้งหมดถูกมอบไว้กับพระบุตรแล้ว

ความรอดก็ถูกมอบไว้กับพระบุตรเช่นกัน ข้อ 24 บอกเราว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา นั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” แต่ก่อนหน้านั้นในยอห์น 3:15, 16, 18, 36 ความรอดถูกสัญญาไว้กับผู้ “เชื่อในพระบุตร” ตรงนี้มีการใช้ภาษาที่ต่างออกไปและพระเยซูกำลังตรัสว่าถ้าผู้ใดได้ยินพระวจนะของพระองค์และเชื่อในพระบิดาผู้ทรงส่งพระองค์มา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์นี้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง การวางใจพระคริสต์ก็เท่ากับการวางใจพระบิดา ถ้อยคำที่พระเยซูประทานให้เป็นถ้อยคำของพระบิดา ความรอดนั้นที่พระเจ้าประทานให้ พระเยซูก็ประทานให้ ไม่มีการแบ่งแยกเลย พระคริสต์กำลังบอกว่าพระองค์ทรงเป็นหนึ่งเดียวกัน

กับพระบิดา

“เวลานั้นใกล้จะถึงแล้ว...” (ข้อ 25) โมงนั้นที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ก็กินเวลามาตลอดหนึ่งพันเก้าร้อยปีมานี้ จึงเปรียบเทียบ “เวลานั้น” (โมงนั้น) ในข้อ 25 กับข้อ 28 และ 29 อันแรกหมายถึงช่วงเวลานี้ทั้งหมดตั้งแต่พระเยซูตรัสต่อนั้น เมื่อคนบาปทั้งหลายที่ได้ยินเสียงของพระคริสต์ วางใจพระองค์และมีชีวิตนิรันดร์ โมงที่สองนั้นยาวหนึ่งพันปี เพราะมันเกี่ยวข้องกับทั้งการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกและครั้งที่สอง โดยมีการครอบครองในยุคพันปีของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกอยู่ตรงกลางพวกมัน (วิว. 20:1-6)

การเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกเป็นของผู้ที่รอดเท่านั้น มันเริ่มต้นที่การรับขึ้นของพวกวิสุทธิชน (1 ธส. 4:14-17) และสิ้นสุดในอีกเจ็ดปีต่อมาในตอนท้ายของความทุกข์ลำบากนั้น พร้อมกับการเป็นขึ้นจากตายของคริสเตียนคนอื่น ๆ ที่ถูกปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ฆ่าตาย ผู้ซึ่งถูกทำให้เป็นขึ้นเพื่อครอบครองร่วมกับพระคริสต์ (วิว. 20:4) เห็นได้ชัดว่าเหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลง โดยเป็นส่วนหนึ่งของการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกนั้น ทั้งก่อนและหลังความทุกข์ลำบากนั้น การเป็นขึ้นจากตายครั้งที่สองจะเป็นของคนตายที่ไม่รอดทั้งหมดและมาถึงเมื่อสิ้นสุดการครอบครองในยุคพันปีของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก ตามที่บอกในวิวรณ์ 20:5, 12, 13

การเชื่อว่า “เวลานั้น” ในข้อ 28 และ 29 จะกินเวลามากกว่าหนึ่งพันปีก็ไม่ยากไปกว่าการเชื่อว่าเวลานั้นในข้อ 25 กินเวลามากกว่าหนึ่งพันเก้าร้อยปีแล้ว อายายอมให้ผู้ใดมาหลอกคุณให้คิดว่ามี การเป็นขึ้นจากตายแบบเหมารวมคนเดียวเท่านั้น (สำหรับพระคำข้ออื่น ๆ ที่กล่าวถึงการเป็นขึ้นจากตาย ดู 6:39, 40; 11:24-26; 1 คร. 15; ดนล. 12:2, 3)

ฉะนั้นในการเป็นขึ้นของคนตาย พระคริสต์เองจะตรัสคำ ๆ นั้นและเมื่อได้ยิน “พระสุรเสียงของพระบุตรของพระเจ้า...คนเหล่านั้นที่ได้ยินจะมีชีวิต” (ข้อ 25) โอ พระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เอง และพระเยซูก็ทรงมีชีวิตในพระองค์เอง พระเยซูจะตรัสในยอห์น 14:6 ว่า “เราเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น” ที่หลุมศพของลาซารัส พระเยซูตรัสแก่มารธาว่า “เราเป็นการเป็นขึ้นมาและชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายไปแล้ว แต่เขาก็จะมีชีวิต และผู้ใดก็ตามที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย” และเพื่อพิสูจน์สิ่งที่พระเยซูกำลังกล่าวอ้าง พระองค์เองได้ตรัสคำ ๆ นั้นและลาซารัสก็ออกมาจากหลุมศพ เหมือนกับที่ทุกคนที่ได้เป็นขึ้นจากตายจะออกมาเมื่อได้ยินคำบัญชาของพระองค์

นี่เป็นคำประกาศที่ทรงพลัง เน้นหนัก และมีรายละเอียดว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าและทรงมีฤทธิ์านุภาพ สติปัญญา และสิทธิอำนาจทั้งสิ้นที่พระเจ้าพระบิดาทรงมี

ข้อ 28, 29:

5:28 อย่าประหลาดใจในสิ่งนี้เลย เพราะเวลานั้นใกล้จะถึงแล้ว ซึ่งในเวลานั้นบรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพทั้งหลายจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์
5:29 และจะได้ออกมา คนทั้งหลายที่ได้กระทำดี

จะออกมาสู่การเป็นขึ้นมาแห่งชีวิต และคนทั้งหลายที่ได้กระทำชั่วร้ายจะออกมาสู่การเป็นขึ้นมาแห่งพระอาชญา

การเป็นขึ้นจากตายสองแบบ

เนื่องจากฤทธาภาพทั้งสิ้นถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของพระคริสต์และพระองค์เองทรงมีฤทธิ์เดชแห่งชีวิตและความตาย ที่จะช่วยให้รอดผู้ใดที่พระองค์ประสงค์ ที่จะปรับโทษผู้ใดที่พระองค์ประสงค์ พระคริสต์จะทรงเป็นผู้นั้นที่เรียกผู้คนออกมาจากหลุมศพ (ข้อ 25) แต่มีการเป็นขึ้นจากตายสองแบบ: แบบแรกของคริสเตียนที่ตายไปแล้วและอีกแบบของผู้ไม่รอดที่ตายไปแล้ว การเป็นขึ้นจากตายสองแบบนี้ถูกกล่าวถึงในดาเนียล 12:2, 3:

“และคนเป็นอันมากในพวกที่หลับในผงคลีแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น บ้างก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ และบ้างก็จะเข้าสู่ความอับอายและการถูกเหยียดหยามนิรันดร์ และบรรดาคนที่มีสติปัญญาจะส่องแสงเหมือนความสว่างจ้าแห่งท้องฟ้า และบรรดาผู้ที่ห็นคนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะเหมือนอย่างดวงดาวทั้งหลายเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์”

การเป็นขึ้นจากตายสองแบบนี้ได้แก่: แบบแรกคือ การเป็นขึ้นจากตายแห่งชีวิต; อีกแบบคือ การเป็นขึ้นจากตายแห่งการลงพระอาชญา เห็นได้ชัดว่ามีช่วงเวลาหนึ่งพันปีแบ่งแยกการเป็นขึ้นจากตายสองแบบนี้ ออกจากกันในวิวรณ์ 20:4-6:

“และข้าพเจ้าได้เห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และคนทั้งหลายที่นั่งบนบัลลังก์เหล่านั้น และได้ทรงมอบการพิพากษาให้แก่คนเหล่านั้น และข้าพเจ้าได้เห็นดวงวิญญาณของคนทั้งหลายที่ถูกตัดศีรษะ เพราะคำพยานของพระเยซู และเพราะพระวาระของพระเจ้า และซึ่งไม่ได้บูชาสัตว์ร้ายนั้นหรือรูปจำลองของมัน และไม่ได้รับเครื่องหมายของมันไว้บนหน้าผากของพวกเขาหรือในมือของพวกเขา และคนเหล่านั้นได้มีชีวิตและได้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาหนึ่งพันปี แต่พวกคนตายที่เหลือนั้นไม่ได้กลับมีชีวิตอีกจนกว่าเวลาหนึ่งพันปีนั้นสำเร็จ นี่แหละเป็นการฟื้นจากความตายครั้งแรก ผู้ใดที่ได้มีส่วนในการฟื้นจากความตายครั้งแรกจะได้รับพรและจะบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือคนเช่นนี้ แต่เขาทั้งหลายจะเป็นปุโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปี”

จากนั้นบทนั้นก็เล่าเกี่ยวกับการครอบครองของพระคริสต์ในยุคพันปีบนแผ่นดินโลก และเล่าเกี่ยวกับการกบฏครั้งสุดท้ายที่ถูกปราบ จากนั้นการพิพากษาสุดท้ายของพวกคนตายที่ไม่รอดก็ถูกเล่าในวิวรณ์ 20:11-15 ไม่มีผู้ที่รอดแล้วคนใดจะถูกพิพากษาในการพิพากษารั้งนี้ เราเข้าใจว่าผู้ที่รอดแล้วจะเป็นสักขีพยานในการพิพากษารั้งนี้ เพราะว่าเมื่อคริสเตียนที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงและคริสเตียนที่ตายไปแล้วจะฟื้นขึ้นเพื่อพบกับพระคริสต์ในฟ้าอากาศ เมื่อนั้น “พวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์” พระองค์เสด็จไปที่ไหน เราก็จะไปด้วย คริสเตียนทั้งหลายจะเห็นการพิพากษาของเหล่าคนตายที่ไม่รอดนั้น พระเยซูตรัสว่า “ชาวนิเนเวห์จะลุกขึ้นในการพิพากษาพร้อมกับคนชั่วอายุนี้ และจะกล่าวโทษมัน เพราะว่าชาวนิเนเวห์ที่ได้กลับใจเสียใหม่เพราะการประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ผู้หนึ่งที่เป็นใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี้” (มธ. 12:41) ฉะนั้นคริสเตียนทั้งหลายจะเป็นพยานปกป้องผู้คนที่ไม่รับความรอด แต่การเป็นขึ้นจากตายสองแบบนี้ขึ้นอยู่กับกันหนึ่งพันปีและพระเยซูเจ้าทรงควบคุมทั้งสองครานั้น

การเป็นขึ้นจากตายแบบแรกนั้นเกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์เสด็จมาเพื่อรับคนของพระองค์ขึ้นไปในฟ้า

อากาศ

“ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบดี และด้วยแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน แล้วพวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ และอย่างนั้นแหละพวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์” - 1 ธส. 4:16, 17

ความจริงเดียวกันนี้ถูกให้ไว้ใน 1 โครินธ์ 15:51, 52 จากนั้นจะมีการเลี้ยงสมรสในสวรรค์ในระหว่างสมัยแห่งความทุกข์ลำบากนั้นบนแผ่นดินโลก และคริสเตียนทั้งหลายกลับมาเพื่อครอบครองกับพระคริสต์เป็นเวลาหนึ่งพันปีและจากนั้นคนไม่รอดที่ตายไปแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นและถูกรับขึ้นไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในการพิพากษาในอวกาศ นั่นจะเป็นตอนที่โลกนี้ถูกชำระให้สะอาดด้วยไฟ “จนถึงวันแห่งการพิพากษาและความหายนะของบรรดาคนอธรรม” (2 ปต. 3:7)

ข้อ 30-47:

5:30 เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจของตนเองไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเราไม่หาโอกาสที่จะทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ซึ่งได้ทรงส่งเรามา

5:31 ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่เป็นความจริง

5:32 มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานถึงเรา และเราทราบว่คำพยานซึ่งพระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้นเป็นความจริง

5:33 ท่านทั้งหลายได้ส่งไปถึงยอห์น และเขาก็ได้เป็นพยานถึงความจริง

5:34 แต่เราไม่รับคำพยานจากมนุษย์ แต่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รับความรอด

5:35 ยอห์นเคยเป็นโคมที่จุดอยู่และที่ส่องแสง และท่านทั้งหลายได้เต็มใจชั่วขณะหนึ่งที่จะปิดยินดีในความสว่างของยอห์นนั้น

5:36 แต่เรามีคำพยานที่ยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของยอห์น เพราะว่างานทั้งหลายซึ่งพระบิดาทรงมอบไว้แก่เราเพื่อที่จะทำให้สำเร็จ งานเหล่านั้นเองที่เรา

กำลังทำอยู่ ก็เป็นพยานถึงเราวว่า พระบิดาได้ทรงส่งเรามา

5:37 และพระบิดาเอง ผู้ซึ่งได้ทรงส่งเรานั้นทรงเป็นพยานถึงเราแล้ว ท่านทั้งหลายไม่ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ หรือเห็นรูปร่างของพระองค์ในเวลาใดเลย

5:38 และท่านทั้งหลายไม่มีพระดำรัสของพระองค์ดำรงอยู่ในตัวท่านทั้งหลาย เพราะว่าผู้ที่พระบิดาทรงส่งมาแล้วนั้น ท่านทั้งหลายไม่เชื่อพระองค์ผู้นั้น

5:39 จงคันดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านทั้งหลายคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นท่านทั้งหลายมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นข้อความซึ่งเป็นพยานถึงเรา

5:40 และท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเรา เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ชีวิต

5:41 เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์คนใด

5:42 แต่เรารู้จักท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายไม่มีความรักของพระเจ้าอยู่ในตัวท่านทั้งหลาย

5:43 เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และ

ท่านทั้งหลายไม่รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขา

เอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้มันั้น
5:44 ท่านทั้งหลายจะเชื่อได้อย่างไร ซึ่งได้รับยศ
ศักดิ์จากกันเอง และไม่แสวงหายศศักดิ์ที่มาจาก
พระเจ้าเท่านั้น
5:45 อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระ
บิดา มีผู้หนึ่งฟ้องท่านทั้งหลายแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่ง
ท่านทั้งหลายวางใจอยู่

5:46 เพราะถ้าท่านทั้งหลายได้เชื่อโมเสส ท่านทั้ง
หลายก็คงจะเชื่อเราไปแล้ว เพราะโมเสสได้เขียน
กล่าวถึงเรา
5:47 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อคำเขียนทั้งหลาย
ของโมเสส ท่านทั้งหลายจะเชื่อบรรดาถ้อยคำของ
เราอย่างไรได้”

เหล่าพยานที่รับรองพระเยซู

พระเยซูเจ้าตรัสว่าการพิพากษาของพระองค์เป็นการพิพากษาของพระบิดา คำตัดสินของพระองค์เป็น
คำตัดสินของพระบิดา พระเยซูไม่ได้ทรงทำสิ่งใดแบบแยกขาดจากพระเจ้าพระบิดาเลย

ในข้อ 31 พระองค์ตรัสว่า “ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่เป็นความจริง” นั่นคือ
โดยกฎต่าง ๆ แห่งพยานหลักฐานก็ไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นความจริง แน่نونว่าพระเยซูเจ้าคงตรัสความจริง
เสมอ แต่ตามที่ Dr. Scofield กล่าว: “องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งกำลังปกป้องคำกล่าวอ้างเรื่องความเป็น
พระเมสสิยาห์ของพระองค์ต่อหน้าพวกยิวที่ไม่ยอมรับคำกล่าวอ้างเหล่านั้น ทรงยอมรับกฎตามพระคัมภีร์เกี่ยว
กับพยานหลักฐาน ซึ่งต้องมี ‘พยานสองคน’ (ยอห์น 8:17; กตว. 35:30; พบญ. 17:6)” แต่นอกจากพระเยซู
แล้ว มีพยานอื่น ๆ อีกที่รับรองความเป็นพระเจ้าและฤทธิ์เดชของพระองค์

1. มียอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ตามที่ข้อ 33 ถึง 35 กล่าว พระเยซูไม่ต้องการคำพยานของมนุษย์คนใด
แต่คนที่เจ้าสำคัญมากที่สุด คนที่เย้ยหยันมากที่สุด ก็ไม่อาจปฏิเสธพยานเหล่านี้ได้ และผู้คนมากมายแห่
กันไปฟังยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาคนนี้ ซึ่งเป็น “โคมที่จุดอยู่และที่ส่องแสง” (ข้อ 35) เขากำลังลุกไหม้ด้วยฤทธิ์
เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ลูกา 1:15, 16) เขากล่าวว่า “จงดูพระเมฆโปดกของพระเจ้า!” (1:36) เขากล่าว
ว่า “ข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า” (1:34)

2. พระเยซูทรงมีพยานนั้นที่เป็นบรรดาพระราชกิจของพระองค์ การอัศจรรย์เหล่านั้นของพระเยซูไม่ได้
ได้พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ แต่พวกมันพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า และคำตรัสของ
พระองค์เกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์ก็เป็นเรื่องที่เชื่อถือได้

3. พระบิดาทรงเป็นพยานรับรองพระบุตร ในเสียงหนึ่งจากสวรรค์ ซึ่งผู้คนมากมายเหล่านั้นได้ยิน
พระองค์ตรัสว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก” (มธ. 3:17) และ “ท่านเป็นบุตรที่รักของ
เรา เราโปรดปรานท่านมาก” (ลูกา 3:22)

ไม่ใช่แค่ตอนนั้น แต่บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกาย พระบิดาตรัสอีกหนหนึ่งว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตร
ที่รักของเรา... เจ้าทั้งหลายจงฟังท่านเถิด” (มธ. 17:5) และต่อมาเมื่อพระเยซูทรงเปล่งเสียงของพระองค์ดัง ๆ
และตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับสง่าราศี” เสียงหนึ่งก็ถูกได้ยินจากสวรรค์ซึ่งตรัส
ว่า “เราได้ให้นามนั้นรับสง่าราศีแล้ว และจะให้นามนั้นรับสง่าราศีอีก” (12:28)

และไม่ใช่แค่คำตรัสนั้นจากสวรรค์ แต่พระวาทะของพระเจ้าที่เข้าสนิทอยู่ในใจของผู้คนที่รอดแล้วก็จะ

เป็นพยานว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์นั้น พระบุตรของพระเจ้า ตามที่ข้อ 38 บอกเรา

4. พระคัมภีร์เป็นพยานรับรองพระเยซู พวกยิวคิดว่าโดยการถือรักษาพระราชบัญญัติพวกเขาน่าจะรอดได้ เปาโลกล่าวในภายหลังว่า “เพราะว่าพวกเขาขาดความรู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า และโดยที่พยายามจะตั้งความชอบธรรมของตนเอง จึงไม่ยอมให้พวกเขาเองอยู่ใต้อำนาจของความชอบธรรมของพระเจ้า” (รม. 10:3)

“จงค้นดูในพระคัมภีร์ ...พระคัมภีร์นั้นเป็นข้อความซึ่งเป็นพยานถึงเรา”

เปาโลเตือนใจพวกเขาว่า “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4) ผู้ที่แสวงสร้างว่ารักพระคัมภีร์และปฏิบัติตามพระคัมภีร์ก็โง่เขลาและเพราะความมืดบอดฝ่ายวิญญาณแบบโง่เขลา พวกเขาจึงมองไม่เห็นพระเยซูเจ้าในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเหล่านั้น

โดยความเชื่อ อาเบลผู้ชอบธรรมมองเห็นพระคริสต์ในเครื่องสัตวบูชาเลือดนองที่เขาถวาย ทำไมพวกยิวคนอื่น ๆ ถึงมองไม่เห็นมันเล่า? ตั้งแต่ต้นจนจบ พระราชบัญญัติของโมเสสแสดงภาพพระคริสต์ในระบบปุโรหิตของคนเลวี ในเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้น ในพลับพลาที่ตนเอง-สีสันของมัน ไม้กระดานของมัน ฐานรองรับของมัน ในคันประทีปทองคำ ในโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ ในแท่นเผาเครื่องหอม พระคริสต์ทรงถูกแสดงภาพในหินที่ถูกตีนั้นซึ่งธารน้ำพุทะลักออกมาซึ่งช่วยชนชาติที่กระหายในถิ่นทุรกันดารนั้นให้รอดชีวิต พระคริสต์ทรงถูกแสดงภาพในรูปของเหลียงนั้นเพื่อที่คนเหล่านั้นที่ถูกงูพิษกัดจะหนีไปหารูปงูนั้นบนเสาต้นหนึ่ง มองและรับการรักษาให้หาย

ศาสตาศาพยากรรมทุกคนในภาคพันธสัญญาเดิมเทศนาเรื่องความรอดโดยความเชื่อในพระคริสต์ “บรรดาศาตาศาพยากรรมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย” กิจการ 10:43 กล่าว

พระเยซูทรงดำนิสาวกเหล่านั้นอย่างไรผู้ซึ่งไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว!

“แล้วพระองค์ตรัสแก่คนทั้งสองนั้นว่า “โอ พวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาตาศาพยากรรมได้กล่าวไว้นั้น จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ซึ่งเหล่านี้ และเข้าในสง่าราศีของพระองค์มิใช่หรือ” และเริ่มต้นที่โมเสสและบรรดาศาตาศาพยากรรม พระองค์ทรงอธิบายให้เขาทั้งสองฟังในพระคัมภีร์ทุกข้อถึงสิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวกับพระองค์เอง” - ลูกา 24:25-27

คนที่อ่านภาคพันธสัญญาเดิมและมองไม่เห็นพระคริสต์ในนั้นก็เป็นคนโง่ในใจของตน มีใจและเจตจำนงที่วิปลาสซึ่งขัดขวางเขาไม่ให้มองเห็นความจริงนั้น พระคริสต์และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ถูกแสดงภาพชัดเจนนั้นในอิสยาห์ 53, ในเพลงสดุดี 22 พระคัมภีร์เป็นพยานรับรองพระคริสต์

เนื่องจากพวกฟาริสีหลงรักพระราชบัญญัติของโมเสสมากเหลือเกิน นั่นคือ ในการถือรักษากฎและคำบัญชาต่าง ๆ เหมือนขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นที่กล่าวเกี่ยวกับพระบัญญัติเหล่านั้นว่า “ทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้มาตั้งแต่วัยเยาว์ของข้าพเจ้า” พวกเขาจึงพึ่งพาความรอดโดยการถือรักษาพระราชบัญญัติ แต่พระเยซูตรัสว่าโมเสส ผู้ซึ่งเป็นพยานอย่างแข็งขันเช่นนั้นถึงพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมา จะเป็นพยานปรักปรำพวกเขา เพราะว่า “โมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา” พระองค์ตรัส

นี่ยังพิสูจน์ด้วยว่าหนังสือห้าเล่มแรกนั้นได้ถูกเขียนโดยโมเสส และว่าทฤษฎี Graff-Wellhausen ไม่เพียงโง่เขลาและไม่เป็นแบบนักวิชาการเท่านั้น แต่มันยังเหยียดหยันคำตรัสที่ชัดเจนนี้ของพระเยซูด้วย

เราขอเตือนความจำคุณอีกหนว่าพระคริสต์และพระคัมภีร์ตั้งอยู่หรือพังลงไปด้วยกัน และมาระโก 8:38 กล่าวว่า “หตุฉนั้น ผู้ใดก็ตามที่จะมีความละอายเพราะเรา และเพราะบรรดาถ้อยคำของเราในชั่วอายุที่เล่นซู้และทำบาปนี้ บุตรมนุษย์ก็จะมี ความละอายเพราะผู้นั้นด้วย เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระบิดาของพระองค์ พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ที่บริสุทธิ”

สรุปก็คือ: เรามีพยานเหล่านี้ มีคำพยานของพระองค์เอง มีคำพยานของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา การอัศจรรย์เหล่านี้ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ คำพยานแห่งพระสุรเสียงของพระบิดาของพระองค์ และมีพระวจนะของพระเจ้า ทั้งหมดเห็นพ้องตรงกันว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ที่ต้องเสด็จเข้ามาในโลก

ยอห์น 6

ข้อ 1-4:

6:1 หลังจากสิ่งเหล่านี้พระเยซูก็เสด็จไปข้ามทะเลกาลิลี ซึ่งก็คือทะเลทิเบเรียส	ภัย
6:2 และคนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นบรรดาการอัศจรรย์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำต่อคนทั้งหลายที่เป็นโรค	6:3 และพระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขา และพระองค์ประทับนั่งที่นั่นพร้อมกับพวกสาวกของพระองค์
	6:4 และเทศกาลปัสกา เทศกาลเลี้ยงของพวกยิวใกล้จะถึงแล้ว

การเลี้ยงคนห้าพันคนนั้น

การใช้ข่าวประเสริฐที่ต่างกันสี่เล่มไม่ถูกแสดงให้เห็นชัดเจนที่ไหนมากกว่าในพระคำตอนนี้แล้ว ผู้เขียนข่าวประเสริฐทั้งสี่ท่าน, มัทธีว, มาระโก, ลูกา และยอห์น, ซึ่งได้รับการดลใจจากพระเจ้า ทุกคนเล่าเกี่ยวกับการเลี้ยงอาหารคน 5,000 คนนั้น ซึ่งค่อนข้างไม่ธรรมดาเลยเนื่องจาก นอกเหนือจากการตรึงกางเขนแล้ว เหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ถูกกล่าวถึงโดยผู้เขียนทั้งสี่ท่าน

บันทึกเหตุการณ์ตอนนี้ถูกพบในมัทธีว 14, มาระโก 6, ลูกา 9 บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้มีลักษณะเหมือนกัน ทว่าแต่ละอันก็เพิ่มรายละเอียดเข้าไป ภายใต้การดลใจของพระเจ้า ซึ่งอีกสามอันที่เหลือไม่ได้ให้

ยอห์นบอกเวลานั้นของปี- “ใกล้เทศกาลปัสกา” (ข้อ 4) ฉะนั้นจึงอยู่ในเดือนเมษายน มาระโกกล่าวว่า หย่ามีสี่เขียว แบบที่คุณคงคาดหมายในฤดูใบไม้ผลิ (มาระโก 6:39)

อีกสามบันทึกเหตุการณ์ที่เหลือกล่าวว่ามันเป็นที่กันดาร นั่นคือ เป็นที่ ๆ ไม่มีคนอาศัยอยู่ และยอห์นกล่าวว่ามันเป็นภูเขาลูกหนึ่ง (ข้อ 3)

เราพูดถึงเหตุการณ์ตอนนี้ว่าเป็น “การเลี้ยงคน 5,000 คนนั้น” แต่มีผู้ชายประมาณ 5,000 คน นอกเหนือจากพวกผู้หญิงและเด็ก ๆ แล้ว (มธ. 14:21)

ยอห์นให้คำพูดเกี่ยวกับฟิลิปและอันดรูว์ (ข้อ 7, 8) และเล่าว่ามีเด็กชายตัวน้อยคนหนึ่งซึ่งให้ขนมปังข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็ก ๆ สองตัว ข่าวประเสริฐอีกสามเล่มที่เหลือไม่เล่าว่าอาหารนั้นมาจากไหน

“ทะเลกาลิลี ซึ่งก็คือทะเลทิเบเรียส” (ข้อ 1) - ถูกตั้งชื่อตามเมืองทิเบเรียสบนฝั่งตะวันตกตอนกลาง ทะเลนั้นมีชื่อว่าทะเลคินเนเรทหรือคินเนโรซเช่นกัน (กตว. 34:11; ยชว. 12:3) และทะเลสาบเยนเนซาเรท (ลูกา 5:1) มันเป็นทะเลสาบมากกว่าทะเล กว้างแค่ 7 หรือ 8 ไมล์ และยาว 15 ไมล์ มันเป็นทะเลน้ำจืด โดยรับน้ำจากแม่น้ำจอร์แดน ซึ่งแตกสาขามาจากตีนภูเขาเฮอร์โมนด้านทิศเหนือและไหลผ่านเข้าทะเลกาลิลีลงไปสู่ทะเลตายซึ่งอยู่ไปทางทิศใต้ประมาณ 60 ไมล์ ทะเลตาย หรือทะเลเกลือ ไม่มีทางระบายออกแต่มีการระเหย มันเป็นทะเลที่มีรสเค็มมากที่สุดเท่าที่มนุษย์เคยรู้จัก

ทะเลกาลิลีอยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเลมากกว่า 600 ฟุต และแม่น้ำจอร์แดนไหลลงไปประมาณ 1300 ฟุตต่ำกว่าระดับน้ำทะเลที่ทะเลตาย

สถานที่นั้นซึ่ง “ข้ามทะเลกาลิลี” ไปคือที่ ๆ พระเยซูเสด็จมาจากส่วนที่อยู่ไปทางใต้มากกว่าโดยทางเรือโดยข้ามไปยังฝั่งตะวันตกของแคว้นกาลิลี เพราะสถานที่แห่งนั้นเป็น “ถิ่นทุรกันดาร...ในที่ซึ่งเป็นของนครที่

ถูกเรียกว่า เบธไซดา” (ลูกา 9:10) เบธไซดาถูกเชื่อกันว่าอยู่ที่ปลายด้านทิศเหนือของทะเลนั้น อยู่ไม่ไกลจากเมืองคาเปอร์นาอุมไปทางทิศตะวันออก แต่สถานที่นั้นก็ไม่ชัดเจน มาระโก 1:29 กล่าวถึงพระเยซูว่า “ในทันใดนั้นเมื่อพระองค์กับพวกเขาออกจากธรรมศาลาแล้ว [ในเมืองคาเปอร์นาอุม] พระองค์กับพวกเขาจึงเข้าไปในบ้านของซีโมนและอันดรูว์...” (1:44) มันเป็น “สถานที่รกร้าง” ไม่ใช่มีทรายเยอะและแห้งแล้ง แต่แค่ไม่มีผู้คนอาศัยอยู่ ใกล้กับเมืองเบธไซดา มี “หญ้าเขียว” ที่นั่น (มาระโก 6:39), “หญ้าเยอะ”, ยอห์น 6:10 บอกเรา

“และเทศกาลปัสกา เทศกาลเลี้ยงของพวกยิว ใกล้จะถึงแล้ว” (ข้อ 4) ผ่านไปหนึ่งปีแล้วตั้งแต่เทศกาลปัสกาปีนั้นและเหตุการณ์เหล่านั้นของยอห์น 2:13 *Halley's Handbook* กล่าวว่าข้อ 4 เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น “หนึ่งปีก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู...พระเยซูเองมิได้เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปัสกาปีนั้น เพราะว่าการไปเยือนครั้งก่อนหน้าของพระองค์ พวกเขาได้คิดอุบายที่จะฆ่าพระองค์ (5:1, 18) นี่น่าจะเป็นเทศกาลปัสกาแรกที่พระองค์ไม่ได้ไปเข้าร่วมที่เยรูซาเล็มตั้งแต่พระองค์อายุสิบสองปี พระองค์ทรงเฉลิมฉลองเทศกาลนั้นโดยการทำการอัศจรรย์ที่แสนมหัศจรรย์ที่สุดอย่างหนึ่งของพระองค์เพื่อผู้คนมากมายที่ไปร่วมเทศกาลปัสกาปีนั้น”

ข้อ 5, 6:

6:5 และเมื่อพระเยซูทรงแหงนพระเนตรของพระองค์ขึ้น และทอดพระเนตรเห็นคนเป็นอันมาก มาหาพระองค์ พระองค์จึงตรัสกับฟิลิปว่า “พวกเราจะซื้ออาหารจากที่ไหน เพื่อคนเหล่านี้จะได้รับ

ประทาน”

6:6 และพระองค์ตรัสเช่นนี้เพื่อจะลองใจฟิลิป เพราะพระองค์เองทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด

ความกรุณาของพระเยซูอยากเลี้ยงอาหารฝูงชนเหล่านั้น

การเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้นเป็นการอัศจรรย์เดียวที่ถูกบอกเล่าในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม มันจึงถูกตั้งใจไว้ให้ได้รับความสนใจเป็นพิเศษ ตรงนี้ในยอห์นฝูงชนนั้นถูกเรียกว่า “คนเป็นอันมาก” (ข้อ 5) แต่มีทธิ 14:21 กล่าวว่า “และคนทั้งหลายที่ได้รับประทานนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน นอกจากพวกผู้หญิงและเด็ก ๆ” มาระโก 6:44 กล่าวว่า “...ผู้ชายประมาณห้าพันคน” เช่นเดียวกับลูกา 9:14

เหตุใดพระเยซูถึงทรงเลี้ยงอาหารฝูงชนนั้นอย่างอัศจรรย์? เพราะว่าพระองค์ “ทรงมีพระทัยกรุณาต่อพวกเขา เพราะว่าพวกเขาเป็นเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง” (มาระโก 6:34) ที่นั่นเราถูกบอกว่าเป็นเพราะความกรุณาของพระองค์พระองค์ทรง “เริ่มสั่งสอนพวกเขาเป็นหลายข้อหลายประการ” มีทธิ 14:14 กล่าวว่าพระเยซู “ทรงมีพระทัยกรุณาต่อพวกเขา และพระองค์ทรงรักษาคนป่วยของพวกเขาให้หาย” แต่บันทึกเหตุการณ์ตอนที่เลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้นก็ตามมาจากที่และเราทราบว่าพระเยซูทรงมีพระทัยกรุณาไม่เพียงต่อความไม่รู้ของพวกเขาและความเจ็บป่วยของพวกเขาแต่ทรงกรุณาต่อความหิวโหยของร่างกายที่อ่อนล้าของคนเหล่านั้นที่ได้อยู่ต่อเพื่อจะฟังพระองค์ด้วย พวกอัครทูตเป็นห่วงเกี่ยวกับเรื่องนี้และอ้อนวอนพระเยซูให้ “ส่งพวกเขาไปเสีย” เพื่อหาซื้ออาหาร เอาละ พระทัยของพระเยซูเจ้าเป็นห่วงเกี่ยวกับความต้องการต่าง ๆ ของพวกเขา มากกว่าใคร ๆ!

พระเจ้าทรงจัดเตรียมหลายสิ่งจริง ๆ ในเรื่องอาหารเพื่อเรา! ดังนั้นเราจึงควรอธิษฐานว่า “ขอโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุก ๆ วัน” (ลูกา 11:3) เราควรระลึกที่จะถวายสาธุการแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า “ผู้ทรงให้ปากของท่านอิม่หน้าด้วยของดีทั้งหลาย จนวัยหนุ่มของท่านถูกพินคั้นใหม่เหมือนอย่างของนกอินทรี” (สดด. 103:5) ผู้ที่ให้ด้วยใจกว้างขวางจะได้รับการอวยพรด้วยยั้งฉางที่เต็มไปด้วยข้าวเหลือเพื่อและบ่ออย่างงุ่นที่ทะลักออกด้วยน้ำอย่างงุ่น (สภษ. 3:10) เพลงสดุดี 107:9 เตือนใจเราว่า “พระองค์... ทรงให้จิตใจที่หิวให้อิม่ด้วยของดี” และความสุขมีแก่คนเหล่านั้นที่ให้อาหารแก่คนยากจน (อสย. 58:7; อสค. 18:7) พระเจ้าประทานมาให้แก่ชนชาติอิสราเอลอย่างสัตย์ซื่อตลอดสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดาร และทูตสวรรค์นั้นจัดเตรียมอาหารและเครื่องดื่มให้แก่เอลียาห์ผู้เหนื่อยล้าขณะที่เขาหนีเอาชีวิตรอด (1 พงศ์กษัตริย์ 19:5-8)

พระเจ้าทรงห่วง และพระเยซูทรงห่วงในการจัดหาสิ่งจำเป็นประจำวันของเรา จริง ๆ แล้วสัตว์ทุกชนิดและมนุษย์ทุกคนต้องพึ่งพาการระลึกถึงของพระองค์ (สดด. 136:25; สดด. 104:10-22) เราต้องจำไว้ว่าพระคริสต์พระเจ้าผู้สร้างทรงเป็นผู้ค้ำจุนสิ่งสารพัด (คส. 1:17)

ช่างดีจริง ๆ ที่ได้ระลึกว่าพระทัยอันกรุณาของพระเยซูห่วงใยเกี่ยวกับอาหารของเราและความสบายของเรา!

พวกเขาคิดว่าผ่านไปแล้วตั้งแต่ที่หลายพันคนนี้ได้รับประทานและพวกเขาเสนอแนะให้พระองค์ส่งคนเหล่านั้นไปเสียยังหมู่บ้านใกล้เคียงเพื่อหาซื้ออาหาร (มธ. 14:15; มก. 6:36; ลก. 9:12) แต่พระเยซูไม่ยอมส่งพวกเขาไปเสียทั้ง ๆ ที่หิวโหย

ความไม่เชื่อของสาวกเหล่านี้

ชาวประเสริฐทั้งสามเล่มที่มีเนื้อหาเหมือนกัน (มัทธิว, มาระโกและลูกา) ล้วนเพิ่มสิ่งที่ถูกละไว้ตรงนี้ในยอห์น พระเยซูตรัสว่า “พวกเขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงพวกเขาเถิด” (มธ. 14:16; มก. 6:37; ลก. 9:13) นี่คงจะเป็นการอัศจรรย์แห่งการเนรมิตสร้างและพระคริสต์ทรงอยากให้เราพวกเขาทำการอัศจรรย์นี้ แต่พวกเขาทำไม่ได้เพราะความไม่เชื่อ!

เอลีซาสามารถกล่าวคำ ๆ นั้นและน้ำมันของหญิงม่ายนั้นก็คงเพิ่มทวีได้ (2 พงศ์กษัตริย์ 4:1-7) เขาทำให้ขนมปังเล็กน้อยที่มีคนให้เป็นของกำนัลนั้นเลี้ยงชายที่หิวเป็นร้อยคนได้ (2 พงศ์กษัตริย์ 4:42, 44) นี่เป็นการอัศจรรย์ที่เป็นการสร้างอาหารขึ้นมาจริง ๆ เช่นเดียวกับเอลียาห์เมื่อหม้อใส่แบ่งและให้ใส่น้ำมันของหญิงม่ายนั้นไม่หมดแต่ยังผลิตเพิ่มอย่างต่อเนื่องขณะที่เอลียาห์ยังอยู่กับนางในช่วงกันดารอาหารนั้น (1 พงศ์กษัตริย์ 17:8-16)

ฉะนั้นสาวกเหล่านี้ ตามคำบัญชาของพระคริสต์ น่าจะสามารถเลี้ยงผู้คนมากมายเหล่านั้นอย่างอัศจรรย์ได้ จำไว้ว่า สาวกเก้าคนนั้นที่ถูกทิ้งให้อยู่ที่ด้านล่างของภูเขาแห่งการจำแลงพระกายไม่สามารถรักษาเด็กชายที่ถูกผีสิงให้หายได้ แต่พระเยซูตรัสว่านั่นเป็นเพราะความไม่เชื่อของพวกเขา (มาระโก 9:28, 29; มธ. 17:19, 20) พวกเขาได้รับฤทธิ์เดชเหนือพวกผีโสโครกแล้ว และพระเยซูทรงรำคาญใจยิ่งนักที่พวกเขาขับผีเหล่านั้นออกไม่ได้ พระองค์ตรัสว่า “โอ คนชั่วอายุที่ขาดความเชื่อและมีทีริฐชั่ว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายและอดทนกับท่านทั้งหลายนานเท่าใด” (ลูกา 9:41)

ความคิดที่อยู่ฝ่ายเนื้อหาของเราหดหู่จากคำสอนนี้ แต่พระสัญญาของพระเยซูที่มีแก่เราทุกคนใน ยอห์น 14:12 ก็คือว่า “แต่จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเรา การงานเหล่านั้นซึ่งเรากระทำนั้น เขาก็จะกระทำเช่นกัน และเขาจะกระทำการงานทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเราจะไปยังพระบิดาของเรา” และแน่นอนว่าคำบัญชาและพระสัญญานั้นของมาระโก 11:22-24 ซึ่งประทานให้ตอนที่ต้นมะเดื่อ นั้นถูกสาปและเหี่ยวแห้งไป ก็มีให้แก่เราด้วย:

“และพระเยซูตรัสตอบแก่พวกสาวกว่า “จงมีความเชื่อในพระเจ้าเถิด ด้วยว่าเรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดก็ตามที่จะกล่าวแก่ภูเขานี้ว่า ‘เจ้าจงถอยไป และเจ้าจงถูกโยนเข้าไปในทะเล’ และจะไม่สงสัยในใจ แต่จะเชื่อว่าสิ่งเหล่านั้นซึ่งเขากล่าวจะเกิดขึ้นจริง ผู้นั้นจะได้สิ่งใดก็ตามที่เขา กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดก็ตามที่ท่านปรารถนา เมื่อพวกท่านอธิษฐาน จงเชื่อว่าพวกท่านได้รับสิ่งเหล่านั้นแล้ว และพวกท่านจะมีสิ่งเหล่านั้น”

พระสัญญาของมาระโก 9:23 ซึ่งเชื่อมโยงกับการรักษาเด็กชายที่ถูกผีสิงนั้นให้หาย ก็มีไว้สำหรับเรา ด้วย: “ถ้าท่านสามารถเชื่อได้ สิ่งสารพัดก็เป็นไปได้แก่ผู้ที่เชื่อ”

การอัศจรรย์ทั้งหลายไม่ใช่ของเล่น พวกมันเกิดขึ้นไม่บ่อย พวกมันสามารถมาได้เฉพาะในน้ำพระทัยของพระเจ้าเท่านั้น แต่พวกมันมีพร้อมใช้เมื่อพระเจ้าประทานความเชื่อที่ขอพวกมัน พระเยซูทรงทราบว่าพระองค์จะทำได้ในที่นี่ บ่อยครั้งความไม่เชื่อของเราเป็นเพราะว่าเราไม่ใกล้ชิดกับพระองค์มากพอที่จะทราบน้ำพระทัยของพระองค์

ข้อ 7-9:

6:7 ฟิลิปทูลตอบพระองค์ว่า “ขนมปังมูลค่าสอง ร้อยเหรียญเดนาเรียนก็ไม่พอสำหรับพวกเขา เพื่อ พวกเขาทุกคนจะได้กินคนละเล็กคนละน้อย”

6:8 คนหนึ่งของพวกสาวกของพระองค์ คืออันดรูว์

น้องชายของซีโมนเปโตร ทูลพระองค์ว่า

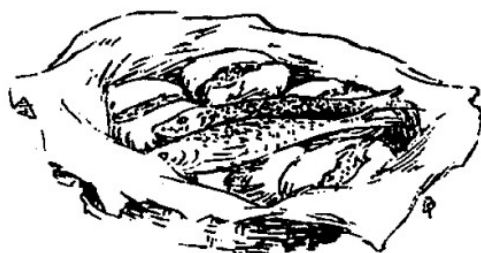
6:9 “มีเด็กชายคนหนึ่งอยู่ที่นี้ ซึ่งมีขนมข้าว

บาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็ก ๆ สองตัว แต่เท่านั้น

จะพออะไรในท่ามกลางคนมากอย่างนี้”

มือเที่ยงของเด็กชายคนหนึ่งเลี้ยงคนห้าพันคน

“ขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อน” (ข้อ 9) น่าจะเป็นขนมก้อนทรงแบน แข็ง เหมือนแพนเค้ก แบบที่ชาวอาหรับกินวันนี้ เพียงพอสำหรับมือเที่ยงของเด็กชายคนหนึ่ง กับ “ปลาเล็ก ๆ สองตัว” แต่ไม่มีให้มากกว่านี้แล้ว ฉะนั้นต้องกินเพียงเท่านี้ แต่เมื่อคุณเพิ่มพระเยซูเข้ากับสิ่งที่เด็กชายคนนั้นมีอยู่ ก็มีเหลือเฟือสำหรับทุกคน “พระเจ้ากับคน ๆ เดียวก็เป็นเสียงส่วนใหญ่เสมอ” เพื่อนเอ๋ย สิ่งใดก็ตามที่คุณมีก็เพียงพอหากมันถูกถวายแด่พระเยซูเจ้าทั้งหมดและหากพระองค์ทรงอวยพรมัน

ไม้เท้าในมือของโมเสสก็เพียงพอที่จะเปิดทะเลแดง ที่จะทำให้เกิดธารน้ำเพียงพอที่จะเลี้ยงคนกว่าสาม ล้านห้าแสนคนและฝูงสัตว์ของพวกเขาได้ ไม่มีฤทธิ์เดชในไม้เท้า นั่นแต่ฤทธิ์เดชของพระเจ้ามีให้แก่ความเชื่อ ด้วยหินก้อนเดียวและสลึงอันเดียว ดาวิดได้พิชิตกิลิอัทคนยักษ์นั้น แม้อีกฝ่ายถืออาวุธและสวมชุดเกราะก็ตาม พระเจ้าทรงทำได้

น้ำมันหม้อเล็กนั้นในบ้านของหญิงม่ายคนหนึ่งมีเพียงพอที่จะปลดปล่อยพวกลูกชายของนางให้พ้นจากการเป็นทาสและเพียงพอที่จะเลี้ยงชีพต่อไปได้เมื่อน้ำมันนั้นถูกเพิ่มทวี

ไหและคอปไฟในมือของสามร้อยคนนั้นของกิเดโอนนำมาซึ่งชัยชนะเหนือชาวมีเดียนจำนวนมหาศาล มันเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าที่ว่า

“...มีคนมีปัญญาตามเนื้อหนังน้อยคน มีผู้มีอำนาจน้อยคน มีคนที่มีตระกูลสูงน้อยคน ที่ถูกเรียก แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่โง่เขลาของโลกเพื่อทำให้คนมีปัญญาสับสน และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่อ่อนแอของโลกเพื่อทำให้สิ่งทั้งหลายซึ่งมีอำนาจสับสน และสิ่งทั้งหลายที่ต่ำต้อยของโลก และสิ่งทั้งหลายซึ่งถูกเหยียดหยาม พระเจ้าทรงเลือกไว้ ใช่แล้ว และสิ่งทั้งหลายซึ่งมิได้เป็น เพื่อกระทำการทั้งหลายซึ่งเป็นอยู่แล้วให้ลี้ลับหายไป เพื่อไม่ให้เนื้อหนังใด ๆ อวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้” - 1 คร. 1:26-29

พระเจ้าสามารถใช้การเปาโลที่มีหนามในเนื้อได้ดีกว่าที่เขาไม่มี สิ่งที่เราต้องการไม่ใช่พลังกำลังมหาศาลแบบมนุษย์ ไม่ใช่การเรียนรู้มากมายของมนุษย์แต่เป็นสารพัดที่เราได้มอบถวายทั้งหมดแต่พระเจ้าในความเชื่อ เพื่อที่พระองค์จะทรงใช้การเราและของ ๆ เราได้ มันเป็นการงานของพระเจ้า ไม่ใช่ของเรา พลังกำลังของพระเจ้า ไม่ใช่ของเรา สติปัญญาของพระเจ้า ไม่ใช่ของเรา เมื่อมีพระเจ้า ‘คน ๆ เดียวสามารถไล่ล่าหนึ่งพันคนได้และสองคนสามารถทำให้หมื่นคนหนีกระเจิงได้’

ผมแน่ใจว่าเด็กชายคนนั้นไม่ได้กลับบ้านไปทั้ง ๆ ที่หิวโซหลังจากมอบถวายมือเทียงของเขาแต่พระเยซู

ข้อ 10-14:

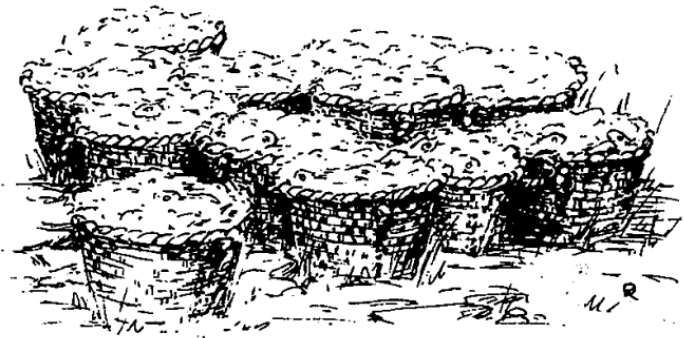
6:10 และพระเยซูตรัสว่า “จงให้คนทั้งปวงนั่งลงเถิด” บัดนี้มีหญ้ามากในสถานที่แห่งนั้น ดังนั้นคนเหล่านั้นจึงนั่งลง จำนวนคนได้ประมาณห้าพันคน
6:11 และพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปังเหล่านั้น และเมื่อพระองค์ทรงขอบพระคุณแล้ว พระองค์ก็ทรงแจกจ่ายแก่พวกสาวก และพวกสาวกแก่คนเหล่านั้นที่นั่งอยู่ และให้ปลาเช่นกันมากเท่าที่พวกเขาปรารถนา
6:12 เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้ว พระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “จงเก็บเศษอาหารที่

เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป”
6:13 เหตุฉะนั้น พวกเขาจึงเก็บเศษอาหารเหล่านั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็มด้วยเศษขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อน ซึ่งเหลืออยู่และเกินจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้น
6:14 และคนเหล่านั้น เมื่อพวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำ กล่าวว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นที่จะทรงเข้ามาในโลก”

ความเป็นระเบียบเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

เราอยากมีฝูงชนที่ยื้อแย่ง ทั้งเศษอาหารเรียกรวดไปทั่วพื้นดินอย่างนั้นหรือไม่เลย ก่อนอื่น ทุกคนต้องนั่งลงบนพื้นหญ้า พวกเขาต้องนั่งเป็นกลุ่ม ๆ เป็นแถว ๆ “เป็นหมู่ ๆ หมู่ละห้าสิบคน” (ลูกา 9:14) “จงกระทำทุกสิ่งตามสมควรและให้เป็นระเบียบเถิด” (1 คร. 14:40) ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงหักและทว้ออาหารนั้น; อัครทูตสิบสองคนนั้น พร้อมกับตะกร้าใส่ขนมปังและปลา ผ่านไปตรงกลางและแจกอาหารให้ผู้คนที่นั่งอยู่ และเมื่อทุกคนได้กินจนหายอยากแล้ว ก็มีปลาและขนมปังเหลือสิบสองตะกร้า จงสังเกตในที่นี้ว่าพระเยซูทรงรักความเป็นระเบียบ และพระองค์ไม่ใช่คนสิ้นเปลือง

พระเจ้าทรงใช้มนุษย์เป็นเครื่องมือในการพาผู้คนมาถึงพระคริสต์ นี่หมายความว่าถ้าจิตวิญญาณบางดวงไม่ทราบเกี่ยวกับพระคริสต์ ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐ เราก็เป็นฝ่ายผิด โอ การเป็นคริสเตียนช่างเป็นความรับผิดชอบที่ใหญ่โตจริง ๆ! ฉะนั้นจึงมีเหตุผลในการวางแผนจัดช่วงเวลาหรือหลายช่วงเวลาพิเศษสำหรับการชนะจิตวิญญาณตามบ้าน และมีการกำกับดูแลแบบละเอียดเพื่องานที่ดีขึ้น เราเชื่อว่าพระเยซูคงจะแบ่งผู้คนออกเป็นหลายกลุ่มอายุสำหรับการสอนรวีวารศึกษา พระองค์คงจะวางแผนการจัดที่นั่งให้ดีพอสำหรับฝูงชนหมู่ใหญ่ในการประชุมฟื้นฟูทั้งหลาย

จงเก็บอาหารที่เหลือไว้! อาหารที่พวกเขารับประทานแล้วมีไว้สำหรับผู้คนที่หิวโหยที่นั่น แต่สิบสองตะกร้านั้นมีไว้สำหรับเรา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าหากตอนนั้นมีผู้คนเป็นล้าน ก็คงมีอาหารเพียงพอสำหรับพวกเขาเช่นกัน และแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงห่วงใยเรามากพอ ๆ กับที่ทรงห่วงใยพวกเขา

ความมัธยัสถ์ การใช้เงินและสิ่งของต่าง ๆ อย่างระมัดระวัง การเป็นคนที่พึ่งพาได้ในงานคริสตจักรทุกอย่างของเรา ถูกสอนในที่นี้ ถ้าบางสิ่งคุ้มค่าที่จะกระทำ มันก็คุ้มค่าที่จะให้ความใส่ใจมากพอเพื่อที่จะแน่ใจว่าสิ่งนั้นถูกทำออกมาดี

ครั้งหนึ่งชายหนุ่มคนหนึ่งที่อยู่อาศัยในบ้านของผม (ตอนนี้เขาเป็นประธานโรงเรียนพระคริสตธรรมแล้ว) ถูกขอให้ทำงานเล็ก ๆ อย่างหนึ่ง ดูเหมือนว่าเขาไม่ได้ทำมันดีเหมือนกับที่บางคนคิดว่าเขาควรทำ ฉะนั้นลูกสาวคนหนึ่งของผม ซึ่งมีอายุเก้าหรือสิบขวบ จึงทักท้วง “มีอยู่แค่สองวิธีในการทำสิ่งต่าง ๆ นะคะ-วิธีแบบจอห์น อาร์ ไรซ์ และวิธีที่ผิด” เธอควรได้รับการยกโทษสำหรับความภักดีอันน่ารักของเธอที่มีต่อคุณพ่อของเธอ แต่เราทุกคนก็ถูกเตือนใจว่างานทุกอย่าง ไม่ว่าจะเล็กน้อยหรือมันอาจดูเป็นฝ่ายโลกขนาดไหน ควรถูกทำออกมาดีเพื่อเห็นแก่พระคริสต์

ฝูงชนทั้งหมดนั้นนั่งเงียบ ๆ และเป็นระเบียบ จงดูที่พระเยซูซึ่งยืนอยู่ตรงนั้นพร้อมกับขนมปังใน

พระหัตถ์ลึกลับ พระองค์ทรงขอบพระคุณ จากนั้นพระองค์ก็ทรงมอบให้แก่พวกสาวกและพวกเขา ก็แจกจ่ายให้แก่ประชาชนที่นั้งอยู่บนหญ้าเป็นกลุ่ม ๆ อย่างมีระเบียบ (ข้อ 11) องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงขอบพระคุณ เราคิดว่าพระองค์ทรงขอบพระคุณเสมอ โดยการขอบพระคุณของพระองค์ สาวกสองคนนั้นบนถนนไปบ้านเอมมาอูสหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์จึงจำพระองค์ได้เมื่อพวกเขาตั้งเพื่อรับประทานกับคนแปลกหน้าที่นำสงสารคนนั้นผู้ซึ่งได้เรียกพวกเขาว่า “คนโง่ และมีใจเฉื่อย” ในการเชื่อเรื่องการคืนพระชนม์นั้น ใจของพวกเขา ร้อนผ่าวภายในพวกเขาขณะที่พระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงพระองค์เองแก่พวกเขา แต่พวกเขาจำพระองค์ได้ทันทีเมื่อพวกเขาเห็นวิธีอันอ่อนหวานและค้ำคานันที่พระองค์ทรงหักขนมปังและอวยพรมัน (ลูกา 24:13-32)

ช่างน่าละอายจริง ๆ ที่จะรับประทานโดยไม่ขอบพระคุณพระเจ้าอย่างเปิดเผยและอย่างจริงใจสำหรับอาหารของเรา เราต้องทำ และคนเหล่านั้นที่เห็นเรา ก็ต้องการมัน

ที่เมืองซีแอตเติล รัฐวอชิงตัน อันเป็นที่ซึ่งผมมีนัดต้องจัดงานฟื้นฟูไปทั่วเมือง ภรรยาของผม ลูกสาว และผมรับประทานที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง เมื่อพวกเขาถามผมเพื่อขอบพระคุณอย่างเงียบ ๆ โดยไม่ไอ้อวดแต่ก็ไม่น่าขายหน้า ชายคนหนึ่งก็เขียนโน้ตนี้มาให้และทิ้งไว้ที่โต๊ะของเราขณะที่เขาออกไป: “ผมรู้สึกประทับใจมากที่ได้เห็นครอบครัวของคุณอธิษฐานที่โต๊ะอาหาร นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้เห็นภาพเช่นนั้นในรอบสามสิบปี โปรดอธิษฐานเพื่อผมด้วย” ผมวิ่งไปที่ทางเข้าเพื่อจะพบกับเขา แต่เขาก็หายตัวไปแล้ว

บนรถไฟขบวนหนึ่งจากชิคาโกไปลอสแอนเจลิส ผมถือพระคัมภีร์ติดตัวไปห้องอาหารด้วยและวางมันไว้ที่หนึ่งของผมที่โต๊ะตัวหนึ่ง ผมก็ลืมคิดไปที่จะขอบพระคุณพระเจ้าอย่างไรเสียสำหรับอาหารนั้น ชายคนหนึ่งในห้องอาหารนั้น ผู้บริหารคนหนึ่งของบริษัทเจเนรัล มอเตอร์ส ซึ่งกำลังเดินทางไปเพื่อฝังศพภรรยาในลอสแอนเจลิส ตามผมมาตลอดทางของตู้โดยสารนั้น กลับมายังที่นั่งของผม เพื่อจะถามผมว่าเขาจะรับความรอดได้อย่างไร ผมแสดงวิธีให้เขาดูและเขาก็วางใจพระคริสต์ จากนั้นพ่อตาของเขาเขียนมาหาผมว่าเขาได้ต้อนรับองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเปิดเผยทันทีและสองปีต่อมาเขาก็มาร่วมงานประชุมฟื้นฟูของผมในเมืองพอนทิแอค รัฐมิชิแกน และพาศิษยาภิบาลของเขา มาพบกับผม

โอ ใจของเราขอบพระคุณพระเจ้าจนคิดเป็นนิสัยอยู่เสมอใหม่ตามที่เรารับคำบัญชาให้กระทำ? “ในทุกกรณีจงขอบพระคุณ เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับพวกท่าน” (1 ธส. 5:18)

การอัศจรรย์นั้นทำให้หลายคนเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็น “ศาสดาพยากรณ์” ผู้ที่โมเสสได้สัญญาไว้ในพระราชบัญญัติ 18:15, 18, “ศาสดาพยากรณ์” ผู้ที่ประชาชนถามยอห์นเกี่ยวกับเขาในยอห์น 1:21 การอัศจรรย์ทั้งหลายบางครั้งก็ถูกใช้การอย่างยิ่งใหญ่เพื่อฟ่องใจและเพื่อช่วยคนเหล่านั้นที่ทราบเกี่ยวกับพวกมันให้รับความรอด มันเป็นเช่นนั้นเมื่อเอลียาห์เรียกไฟจากสวรรค์ลงมาใน 1 พงศ์กษัตริย์ 18:36-39 และประชาชนเหล่านั้น ซึ่งกลับสัตย์มานาน ร้องออกมาว่า “พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์นั้น” มันเป็นเช่นนั้นเมื่อเปโตรและยอห์นเห็นชายพิการคนนั้นได้รับการรักษาให้หายที่ประตูงามนั้นของพระวิหารในกิจการ 3 และเมื่อลาซารัสถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย คนมากมายก็เชื่อในพระองค์ (ยอห์น 12:9-11)

พวกสาวกในกิจการ 4:29, 30 อธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอดพระเนตรการขู่ทั้งหลายของพวกเรา และขอโปรดประทานแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อที่พวกเราจะกล่าวพระวจนะของพระองค์ด้วยใจกล้าหาญทั้งสิ้น โดยทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกเพื่อรักษาให้หาย และเพื่อที่บรรดาหมายสำคัญกับการมหัสจรรย์ทั้งหลายจะถูกกระทำโดยพระนามของพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์” เราต้องการการอัศจรรย์ทั้งหลายเพื่อที่จะให้เรามีความกล้าในการเทศนาและในการชนะจิตวิญญาณ คน ๆ หนึ่งสามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าองค์หนึ่งด้วยใจกล้าผู้ทรงพิสูจนพระองค์เองเพื่อเรา

การอัศจรรย์ในที่นี้ทำให้เกิดความประทับใจอย่างมากจนผู้คนอยากที่จะตั้งพระเยซูให้เป็นกษัตริย์ทันที (ข้อ 14, 15)

ข้อ 15-17:

6:15 เหตุฉะนั้นเมื่อพระเยซูทรงรับรู้ว่าเขาทั้งหลายตั้งใจจะมาและจับพระองค์โดยใช้กำลัง เพื่อที่จะตั้งพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขาอีกแต่ลำพัง

พระองค์ก็ได้ลงไปทะเล

6:17 และลงเรือลำหนึ่ง และข้ามทะเลไปทางเมืองคาเปอร์นาอุม และบัดนี้มีมืดแล้ว และพระเยซูยังไม่ได้เสด็จมายังพวกเขา

6:16 และเมื่อถึงเวลาเย็นแล้ว พวกสาวกของ

หลังจากความเหนื่อยล้าอย่างหนัก พระเยซูทรงใช้เวลา

อธิษฐานในตอนกลางคืน

มัทธิวและมาระโกเล่าเรื่องราวนี้เช่นกัน แต่ลูกาไม่เล่า

พระเยซู “เสด็จไปที่ภูเขาอีกแต่ลำพัง” (ข้อ 15) เพราะอะไร? พระองค์ทรงทราบว่าบางคนอยากตั้งพระองค์ให้เป็นกษัตริย์โดยใช้กำลังและพระองค์ทรงไม่สบายพระทัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ พระองค์คงเศร้าพระทัยที่บางคนอยากได้กษัตริย์องค์หนึ่งผู้จัดหาอาหารและการรักษาให้หายแก่พวกเขา มากกว่าอยากได้พระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา (ดู ข้อ 26 และ 27) แต่มัทธิว 14:23 เช่นเดียวกับมาระโก 6:46 กล่าวว่า “พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน” ผู้คนเหล่านั้นเหนื่อยล้าเหลือเกินจนพวกเขาเครียดหลังจากได้ฟังคำสอนของพระเยซูนานขนาดนั้นหรือ? แล้วพระเยซูเจ้าผู้ทรงเหนื่อยล้าล่ะ? พระองค์ได้เสด็จมายังสถานที่แห่งนี้เพียงลำพังเพื่อจะพักผ่อนแต่ก็ถูกรุมล้อมโดยประชาชน บัดนี้หลังจากวันอันแสนยาวนาน พระองค์ต้องขึ้นไปในภูเขานั้นเพื่อจะใช้เวลาเกือบทั้งคืนในการอธิษฐาน!

โอ แต่ความเหนื่อยล้าต้องไม่ขัดขวางพระองค์จากการอธิษฐานนาน ๆ ด้วยความรักกรุณา พระองค์ทรงรับเราสาวกให้ลงเรือลำหนึ่งและไปเสีย แต่พระองค์ต้องอธิษฐาน และในภูเขาภูเขานั้นในการอธิษฐาน พระเยซูทรงอยู่ที่นั่นตั้งแต่ตอนเย็นไปจนถึง “ยามที่สี่ของคืนนั้น” (หลังตีสาม) และเสด็จมาช่วยสาวกเหล่านั้นที่ออกแรงอย่างหนัก (มธ. 14:25)

ก่อนการเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้น พระเยซูและพวกอัครทูตถูกประชาชนรุมเร้าจน “พวกเขาไม่มีเวลาว่างแม้แต่จะรับประทานอาหารได้” (มาระโก 6:31) และพระเยซูตรัสแก่พวกสาวกว่า “ท่านทั้งหลายจง

พากันมาอยู่ในถิ่นทุรกันดารแต่ลำพัง และพักผ่อนสักหน่อยหนึ่งเถิด” แต่ฝูงชนเหล่านั้นที่รีบร้อนได้ตามพวกเขา มา รุมล้อมพวกเขา และพระเยซูทรงคิดถึงความต้องการของประชาชนที่หิวโหยมากกว่าความเหนื่อยล้าแบบ ชาติใจของพระองค์เอง และบัดนี้ เพราะทรงห่วงใยเหล่าสาวกของพระองค์ พระองค์จึงส่งพวกเขาไป ไม่บีบบังคับ พวกเขาให้อธิษฐานในความเหนื่อยล้าหมดแรงของพวกเขา แต่พระองค์เองต้องอธิษฐานเกือบทั้งคืน

เราทราบว่าในคราวอื่น ๆ พระเยซู “เสด็จออกไปยังภูเขาสูงหนึ่งเพื่อจะอธิษฐาน และได้อธิษฐานต่อ พระเจ้าตลอดคืน” (ลูกา 6:12) และเมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น พระองค์ก็ “ขึ้นไปบนภูเขาสูงหนึ่งเพื่อจะอธิษฐาน” (ลูกา 9:28) พระองค์น่าจะอธิษฐานทั้งคืนเลยตอนนั้น เพราะลูกา 9:37 กล่าวว่า “และต่อมาในวันถัดไปเมื่อพระองค์กับพวกสาวกลงมาจากภูเขาแล้ว คนมากมายมาพบพระ องค์”

เราต้องเรียนรู้จากพระเยซู:

1. ความต้องการเร่งด่วนที่จะอธิษฐาน ที่จะอธิษฐานต่อไป ตามที่พระคัมภีร์หลายตอนบัญชาในลูกา 18:1; โรม 12:12; โครินธ์ 4:2; เอเฟซัส 6:18 และ 1 เธสะโลนิกา 5:17
2. บางครั้งเราต้องเรียนรู้ที่จะปลีกตัวไปยังที่เปลี่ยวซึ่งเราจะไม่ถูกรบกวนและไม่ถูกทำให้วอกแวกจาก การอธิษฐานส่วนตัวเป็นเวลานาน
3. บ่อยครั้งเราควรเสียสละการนอนเพื่อจะอธิษฐานในตอนกลางคืน เหมือนที่พระเยซูทรงกระทำ และเหมือนที่ชายต้นแบบคนนั้นกระทำในคำอุปมานั้นของลูกา 11:5-8, “ตอนเที่ยงคืน” และด้วย “การวิงวอน มากเข้า”

ข้อ 18-21:

6:18 และทะเลก็กำเริบขึ้นเพราะเหตุมีลมแรงที่พัด ผ่านมา

6:19 ดังนั้นเมื่อเขาทั้งหลายตีกรรเชียงไปได้ ประมาณห้าหรือหกกิโลเมตร พวกเขาได้เห็นพระ เยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเล และกำลังเข้ามาใกล้ เรือลำนั้น และพวกเขาก็ตกใจกลัว

6:20 แต่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “นี่คือเราเอง อย่ากลัวเลย”

6:21 แล้วพวกเขาจึงรับพระองค์ลงเรือด้วยความ เต็มใจ และในทันใดนั้นเรือนั้นก็ถึงฝั่งที่พวกเขาจะ ไปนั้น

พระเยซูทรงเดินบนน้ำ

ในคืนนั้นลมพายุพัดแรง พวกสาวกกำลังพายเรือในคลื่นที่เจอลมพายุ พวกเขาพายไปได้ “ประมาณห้า หรือหกกิโลเมตร” (ข้อ 19) นั่นเท่ากับยี่สิบห้าหรือสามสิบเฟอร์ลอง โดยที่แปดเฟอร์ลองเท่ากับหนึ่งไมล์ พวกเขาจึงพายไปได้สี่หรือห้าไมล์ เราเชื่อว่าพวกเขาใช้เวลาไปแล้วแปดชั่วโมงหรือนานกว่านั้นตั้งแต่ดวงอาทิตย์ตก จนถึงเวลานี้ “ในยามที่สี่” นั่นคือ เลยตีสามไปแล้ว พระเยซู “ทอดพระเนตรเห็นพวกสาวกตีกรรเชียงลำบาก เพราะลมนั้นพัดต้านพวกเขา” (มาระโก 6:48) การเลี้ยงคนห้าพันคนนั้นเกิดขึ้นใน “ถิ่นทุรกันดาร...ซึ่งเป็นของ นครที่ถูกเรียกว่า เบธไซดา” (ลูกา 9:10) บัดนี้พวกสาวกกำลังพายเรือต้านลมเพื่อ “ไปยังเมืองเบธไซดา” และ

มันไม่น่าจะไกลมากนักแต่เราเข้าใจว่าลมนั้นได้พัดพวกเขา “กลางทะเล” (มาระโก 6:45, 47) และพวกเขาก็พายไปแล้วสี่หรือห้าไมล์โดยที่พวกเขาไปไม่ถึงฝั่งที่ตั้งใจไว้!

บัดนี้ หลังจากออกแรงหนักมาหลายชั่วโมง พระเยซูเสด็จมาหาพวกเขาในคืนนั้น เดินมาบนน้ำ (ข้อ 19) พวกเขาต้องการพระองค์ ไข่แล้ว และพวกเขาต้องการการอัศจรรย์นั้นเพื่อปลอบประโลมใจและทำให้พวกเขามั่นใจ

“พวกเขาก็ตกใจกลัว” (ข้อ 19) ทั้งมัทธิวและมาระโกเล่าว่าพวกเขาคิดว่าพระเยซูเป็น “ผี” พระเยซูตรัสว่า “นี่คือเราเอง อย่ากลัวเลย” (ข้อ 20) เราผู้เป็นมนุษย์ที่ตายได้ ห่างไกลจริง ๆ จากเรื่องเหนือธรรมชาติ ออกจะเป็นเหมือนอาดัม ผู้ซึ่งพบว่าตัวเองเปลือยเปล่าและวิ่งหนีไปจากพระเจ้า พระเจ้าทรงปรากฏแก่เอเสเคียล: “และเมื่อข้าพเจ้าเห็นสิ่งนั้น ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลง” เมื่ออิสยาห์ได้เห็นนิมิตนั้นของพระเจ้าในพระวิหารและได้ยินพวกเสราฟิมร้องว่า “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา” เขาก็ร้องออกมาว่า “วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าถูกตัดออกแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนที่มิริมฝีปากที่ไม่สะอาด...”

เมื่อยอห์นได้เห็นพระเยซูผู้ทรงรับสง่าราศีแล้ว เขาก็ “ซบแทบพระบาทของพระองค์ดูจนตาย” เมื่อทูตสวรรค์นั้นปรากฏแก่เศคาริยาห์และแก่มารีย์และแก่พวกคนเลี้ยงแกะ เขาก็ต้องกล่าวเสมอว่า “อย่ากลัวเลย” เพราะว่าพวกเขาหวาดกลัวยิ่งนัก ฉะนั้นสาวกเหล่านี้จึงตกใจกลัวแต่พระเยซูตรัสว่า “อย่ากลัวเลย”

จริง ๆ แล้วพวกสาวกไม่จำเป็นต้องตกใจกลัวเลยในระหว่างชั่วโมงที่ขมขื่นเหล่านี้ของการสู้รบกับคลื่น พระเยซูทรงทราบแล้วว่าพวกเขาอยู่ที่ไหนและทรงมีเหตุผลอันดีที่จะปล่อยให้พวกเขาผ่อนคลายความช่วยเหลือและการช่วยให้รอดพ้นของพระองค์

พวกสาวกไม่ได้พิจารณาการเลี้ยงคนห้าพันคนนั้นอย่างอัศจรรย์ ฉะนั้นบัดนี้พวกเขาจึงอัศจรรย์ใจกับการอัศจรรย์นั้น ต่อมาพระเยซูทรงเลี้ยงคนสี่พันคนนั้นด้วยขนมปังเจ็ดก้อนกับปลาไม่กี่ตัว และที่นั่นอีกพวกสาวกกล่าวในความไม่เชื่อว่า “ในถิ่นทุรกันดารนี้ผู้ใดจะหาอาหารจากที่ไหนพอเลี้ยงคนเหล่านี้ให้อิ่มได้” (มาระโก 8:4) และต่อมาภายหลัง เมื่อข้ามทะเลกาลิลีไปอีก พวกเขาก็วุ่นวายใจมากเพราะพวกเขาไม่ได้เอาขนมปังไปด้วย พระเยซูต้องเตือนความจำพวกเขาเกี่ยวกับการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่สองหนนั้นในการสร้างขนมปังขึ้นมา ฉะนั้นพวกสาวก เช่นเดียวกับพวกเรา จึงมี “บาปซึ่งขัดขวางพวกเราอยู่อย่างง่ายดาย”, บาปของความไม่เชื่อ (ฮบ. 12:1) บัดนี้สาวกเหล่านี้ต้องการการช่วยให้รอดพ้นแบบอัศจรรย์ และพระเยซูทรงประสงค์ที่จะให้มันส่งผลดีแก่พวกเขา

ลมที่พัดเมื่อพระเยซูทรงเข้ามาในเรือและพวกเขาก็ไปถึงฝั่งในทันที
ความไม่เชื่อของพวกสาวกเป็นที่สังเกตเห็นได้มากขึ้นเพราะในพายุลูกหนึ่งบนทะเลกาลิลีครั้งหนึ่งก่อน
หน้านี้พระเยซูได้ทรงทำให้ลมและคลื่นสงบโดยคำ ๆ เดียวมาแล้ว

เปโตรเดินบนน้ำเช่นกัน

ยอห์นไม่บอกเรา แต่มีทิวบอก ว่าเปโตรเมื่อเห็นว่ามันคือพระเยซูที่เดินบนน้ำ เขาก็ถามว่าเขาจะเดิน
ไปหาพระองค์ได้ไหม เปโตรผู้รักและหุนหันพลันแล่น!

“และพระองค์ตรัสว่า “มาเถิด” และเมื่อเปโตรลงมาจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำ เพื่อไปหาพระเยซู
แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรง เขาก็กลัว และเมื่อกำลังจะจม เขาก็ร้องออกมา โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้า
พระองค์ด้วย” และในทันใดนั้นพระเยซูทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออก และจับเขาไว้ และตรัสกับเขาว่า
“โอ เจ้า คนมีความเชื่อน้อย เจ้าสงสัยทำไม”- มธ. 14:29-31

นั่นเป็นความเชื่อที่นำทิ้งอยู่ช่วงเวลาหนึ่ง มันต้องใช้ความเชื่อที่จะแม้แต่ลองเดินบนน้ำ นักเทศน์ผู้ยิ่งใหญ่
ท่านหนึ่งมีคำเทศนาโปรดชื่อว่า “เปโตรเอ๋ย จงอยู่ต่อในเรือเถิด” เขาคิดว่ามันเป็นความบังอาจที่เปโตรจะ
อยากเดินบนน้ำ แต่พระคัมภีร์ไม่ได้บอกไข้อย่างไรเช่นนั้นเลย อันที่จริง พระเยซูทรงสั่งเปโตรให้มาหาพระองค์
และเขาก็ไป เมื่อความเชื่อของเขาล้มเหลว พระเยซูก็ทรงตำหนิเขาที่มีความเชื่อน้อย โดยตรัสว่า “เจ้าสงสัย
ทำไม” อย่างน้อยเขาก็มีความเชื่อมากกว่าพวกสาวกคนอื่น ๆ ที่เหลือ พระเจ้าไม่เคยตำหนิผู้ที่อธิษฐานเรื่อง
ใหญ่โตหรือที่มีความเชื่ออันยิ่งใหญ่แต่ทรงตำหนิเพราะความเชื่ออันเล็กน้อยเท่านั้น

ข้อ 22-27:

6:22 วันต่อมา เมื่อประชาชนซึ่งอยู่ฝั่งข้างโน้นของ
ทะเล เห็นว่าไม่มีเรือลำอื่นที่นั่น เว้นแต่ลำที่พวก
สาวกของพระองค์ลงไปเพียงลำเดียว และเห็นว่า
พระเยซูมิได้เสด็จลงเรือลำนั้นไปกับพวกสาวกของ
พระองค์ แต่พวกสาวกของพระองค์ไปตามลำพัง
เท่านั้น

6:23 (แต่มีเรือลำอื่นหลายลำมาจากทิเบเรียส ใกล้
สถานที่ที่เขาทิ้งหลายได้กินขนมปัง หลังจากที่ยัง
พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงขอบพระคุณแล้ว)

6:24 เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูไม่ได้
อยู่ที่นั่น พวกสาวกของพระองค์ก็ไม่อยู่เช่นกัน
พวกเขาจึงลงเรือไป และมายังเมืองคาเปอร์นาอุม
โดยตามหาพระเยซู

6:25 และเมื่อพวกเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่งข้างโน้น
ของทะเลแล้ว เขาทิ้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า “รับปี
ท่านมาที่นี่เมื่อไร”

6:26 พระเยซูทรงตอบพวกเขาและตรัสว่า
“แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้ง
หลายตามหาเรา มิใช่เพราะพวกท่านได้เห็นการ
อัศจรรย์เหล่านั้น แต่เพราะพวกท่านได้กินขนมปัง
และอิ่ม

6:27 อย่าชวนขวยหาอาหารที่ย่อมเสื่อมสูญไป
แต่จงหาอาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ ซึ่งบุตร
มนุษย์จะให้แก่พวกท่าน เพราะพระบุตรนั้น
พระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตราไว้แล้ว”

ฝูงชนติดตามพระเยซู

ฝูงชนนั้น ซึ่งกินอิ่มและพอใจ เห็นพวกสาวกนั่งเรือลำหนึ่งออกไปโดยไม่มีพระเยซูไปด้วย พระองค์ทรงปลีกตัวไปแล้วเพื่อจะอธิษฐานในภูเขา และพวกเขา ก็หาพระองค์ไม่พบ พวกเขาอาจคิดว่าพระองค์เสด็จกลับไปยังบ้านของพระองค์ในเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว ฉะนั้นพวกเขาจึง “ลงเรือไป” และไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม เราเชื่อเช่นนั้น และขึ้นฝั่งที่เมืองเบธไซดาซึ่งเป็นบ้านของเปโตรและอันดรูว์ และพระเยซูเสด็จไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมที่อยู่ใกล้เคียง พวกเขาอยากเจอพระเยซู แต่พระองค์เสด็จมาที่นี่ได้อย่างไร? ก่อนหน้านั้นพวกเขาเห็นพวกสาวกจากไปโดยที่ไม่มีพระองค์

พระเยซูทรงทราบใจของพวกเขา พระองค์ทรงทราบและทรงมีพระทัยกรุณาต่อผู้คนที่น่าสงสารและบาปหนาเหล่านี้ ดุจแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง แต่พระองค์ทรงทราบความมุ่งหมายของพวกเขา พวกเขาอยากได้พระองค์เป็นกษัตริย์ (ข้อ 15 ข้างบน) คงเป็นกษัตริย์ที่สุดยอดจริง ๆ ผู้สามารถเลี้ยงดูพวกเขาได้โดยไม่ต้องทำงาน!

พวกเขาไม่ได้ตะลึงพรึงเพริดเพราะการอัศจรรย์นั้น ไม่ได้รู้สึกถึงความไม่คู่ควรอันบาปหนาของตน ในเมื่อพวกเขาควรที่จะแสวงหาพระผู้ช่วยให้รอด พวกเขากลับแสวงหาชีวิตที่ง่ายและสบาย พวกเขาอยากอิ่มท้องด้วยอาหาร ไม่ใช่ได้รับพรในจิตวิญญาณ

เป็นความจริงที่พระเยซูทรงมีพระทัยกรุณาหาศาลต่อฝูงชนเหล่านั้นที่ไม่คิดอะไร เชื่อถือไม่ได้ รักโลก และแสวงหาเพื่อตัวเอง พระองค์ทรงห่วงใยเมื่อพวกเขาหิวโหยและเหนื่อยล้า แต่พระองค์ไม่ยอมเป็นกษัตริย์ฝ่ายโลกองค์หนึ่งที่จะเลี้ยงดูพวกเขาโดยไม่ต้องทำงานและปล่อยพวกเขาไว้ในบาปของพวกเขา

ความเมตตาและความกรุณาที่มีต่อผู้ที่ขัดสนเป็นแรงจูงใจอันยิ่งใหญ่ พระคัมภีร์สอนเราบ่อยครั้งเหลือเกินเรื่องการให้แก่ผู้ที่ขัดสน การรักผู้ที่ไม่คู่ควร การเลี้ยงดูคนเหล่านั้นที่ไม่มี!

“คนที่ส่งสารคนยากจนก็ให้พระเยโฮวาห์ทรงยิ้ม และสิ่งที่เขาให้นั้นพระองค์จะทรงตอบแทนแก่เขาอีก” (สภษ. 19:17) พระองค์ตรัสไว้

“จงให้ และจะประทานสิ่งนั้นให้แก่พวกท่าน” พระเยซูตรัสไว้ (ลูกา 6:38)

“คนที่มีใจกว้างขวางจะถูกทำให้อิ่มหนา” สุภาษิต 11:25 กล่าว

ยากอบ 2:15, 16 เตือนใจเราว่า: “ถ้าพี่น้องชายหรือหญิงคนใดเปลือยเปล่า และขาดแคลนอาหารประจำวัน และคนหนึ่งคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาเหล่านั้นว่า “จงออกเดินทางไปโดยสันติสุขเถิด พวกท่านจงอบอุ่นและอิ่มเถิด” อย่างไรก็ตามพวกท่านไม่ได้ให้สิ่งเหล่านั้นซึ่งจำเป็นต่อร่างกายแก่พวกเขา สิ่งนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรเล่า”

ยากอบ 1:27 กล่าวว่า “การเคร่งครัดในความเชื่ออันบริสุทธิ์และไร้มลทิน” คือ “การเยียมเยียนบรรดาเด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่ายในความทุกข์ร้อนของพวกเขา และการรักษาตัวมิให้ได้รับราคะจากโลก” และองค์พระผู้เป็นเจ้าประทานคำสั่งที่เฉพาะเจาะจงว่า “เมื่อท่านทำทานทั้งหลายของท่าน...” (มธ. 6:2) แต่ในพระคริสต์ความเมตตากรุณานี้ก็ถูกถ่วงดุลด้วยความห่วงใยที่มีต่อสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับทุกคน

ถ้าพระเจ้าทรงประสงค์ พระองค์จะทำให้แผ่นดินโลกกลายเป็นแดนสวรรค์มิได้หรือ โดยมีทุกสิ่ง

เหลือเพื่อ พร้อมกับอาหารและเครื่องดื่มโดยไม่ต้องทำงานหนัก ไม่ต้องประหยัดมัธยัสถ์ ไม่ต้องมีอุปนิสัยที่ดี? แต่พระเจ้าไม่ยอมทำแบบนั้นเลย ไม่เลย พระเจ้าทรงแสวงหาแผ่นดินเพราะเห็นแก่มนุษย์และเพราะเห็นแก่ประโยชน์สุขของมนุษย์ (ปฐมก. 3:17) การทำงานเป็นพระพรหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ ถ้ามนุษย์คนใดเป็นเศรษฐีเงินล้าน เขาก็ควรมีงานหนักที่ดีให้กระทำเพื่อประโยชน์สุขของตัวเองและผู้อื่น มันไม่เพียงเป็นอาชญากรรมอย่างหนึ่งเท่านั้นกับการเป็นคนไร้ประโยชน์แต่เป็นความเศร้าโศกใหญ่โตที่เราไม่ต้องการด้วย

การให้เมื่อมันทำให้อุปนิสัยที่ดีต้องเสียและส่งเสริมความเกียจคร้านก็เป็นสิ่งที่ผิด พระเยซูทรงอยากให้เราดูแลทุกคนที่ต้องการความช่วยเหลือแต่ไม่ทำให้พวกเขาต้องพึ่งพาคนอื่นเสมอและไม่รับผิดชอบ เหล่าผู้ครอบครองที่กรุงโรม พร้อมกับเหล่ากองทัพที่พิชิตซึ่งนำทรัพย์สินสมบัติมาจากบรรดาประเทศที่ตกเป็นทาส เริ่มที่จะเลี้ยงดูสามัญชน มวลชนมากมาย ให้อาหารโดยไม่ต้องเสียค่า พวกเขาตั้งใจที่จะทำให้ประชาชนที่อยู่ไม่สุขนั้นอิ่มหนำด้วยการแสดงใหญ่โตในโคลอสเซียมและใน Circus Maximus พร้อมกับการต่อสู้ของพวกกลาดิเอเตอร์ แต่อาหารและความบันเทิงที่ปราศจากความรับผิดชอบทางศีลธรรมก็หมายถึงความผุพังและความย่อยยับแก่โรม เมื่อความมัธยัสถ์และอุปนิสัยอันดีที่มีแต่ก่อนบัดนี้ถูกทำลายภายในแล้ว พวกเขาจึงตกเป็นเหยื่อแก่เหล่าผู้รุกรานได้โดยง่าย

คาร์ล มาร์กซและแผนการของนักสังคมนิยมกล่าวว่า “จากแต่ละคนตามความสามารถของตนและแก่แต่ละคนตามความต้องการของตน” แต่นั่นก็ไม่เหมือนกับหลักการตามพระคัมภีร์ที่ว่า “สิ่งใดก็ตามที่ผู้ใดหว่านเขาก็จะเกี่ยวสิ่งนั้นเช่นกัน” ผู้คนที่ลงแรงมากกว่าก็ควรได้รับมากกว่า ผู้คนที่ลงแรงน้อยกว่าก็ควรได้รับน้อยกว่า

ในคริสตจักรนั้นที่เมืองเธสะโลนิกา บางคนกินที่โต๊ะอาหารของคริสตจักรแต่ไม่ทำงานเลย และเปาโลได้รับการตลใจจากพระเจ้าให้บัญชาว่า “...ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากินเช่นกัน” เขาเตือนความจำพวกเขาว่าตอนที่เขาอยู่ท่ามกลางพวกเขา “และพวกเราไม่ได้ทานอาหารของผู้หนึ่งผู้ใดเปล่า ๆ แต่ได้กระทำกิจด้วยการทำงานหนักและด้วยการตรากตรำทำงานทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อพวกเราจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน” (2 ธส. 3:6-10)

สภาพแรงงานทั้งหลายของคนอเมริกันยืนยันกรานว่าต้องไม่มีผู้ใดทำงานโดยได้รับค่าจ้างน้อยกว่าที่สภาพได้กำหนดไว้ และพวกเขาเรียกร้องที่จะให้ชั่วโมงทำงานสั้นลง ได้ค่าจ้างมากขึ้น ได้เงินเกษียณที่มากขึ้น บัดนี้เศรษฐกิจของเราไม่สามารถถ่วงดุลตัวมันเองโดยการแข่งขัน โดยกฎของอุปทานและอุปสงค์แล้ว ประชากรกว่าครึ่งในอเมริกาได้รับการสนับสนุนจากเงินภาษี ไม่ว่าจะเป็นคนเหล่านั้นที่เป็นลูกจ้างของรัฐบาล บางส่วนหรือคนที่ได้รับเงินสวัสดิการ โดยได้รับการสนับสนุนจากเงินภาษีที่เรียกเก็บมากขึ้นเรื่อย ๆ ในระดับเขต รัฐ และประเทศ

ฉะนั้นเราจึงมีเงินเฟ้อแบบต่อเนื่อง และเงินหลายพันล้านดอลลาร์ในภาวะขาดดุลและหนี้สินที่ยังไม่ชำระและไม่อาจชำระได้ ผู้คนไม่คิดอีกต่อไปแล้วว่ามันเป็นความอัปยศที่จะเกาะผู้อื่นกิน โดยไม่ทำงาน เรา “ต้องเลี้ยงดูทุกคน” นักการเมืองเหล่านั้นกล่าว ผู้ซึ่งเรียกเสียงโหวตจากคนเหล่านั้นที่อยากอยู่ดีกินดีโดยไม่ต้องทำงาน! การเพิ่มขึ้นในเรื่องของอาชญากรรมและความเสื่อมทรามแน่นอนว่าเกี่ยวเนื่องกับความเสื่อมถอย

ในเรื่องความรับผิดชอบด้านศีลธรรมในการทำงานหนักและความน่านับถือที่ได้มาเพราะลงแรง

เราได้รับคำบัญชาว่า “จงรักเพื่อบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง” (มธ. 19:19) แต่เราได้รับคำบัญชาเช่นกันว่า “จงให้ความรักเป็นอยู่โดยปราศจากมารยา จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่วร้าย จงยึดมั่นอยู่กับสิ่งที่ดี” (รม. 12:9)

ความรักและความเมตตากรุณาของพระเยซูที่นำพระองค์มาตายเพื่อคนบาปและนำพาพระองค์ให้เลี้ยงอาหารฝูงชนนั้นไม่ได้นำพระองค์ให้หันจากการช่วยจิตวิญญาณให้รอดไปสู่การเลี้ยงอาหารแก่ร่างกายโดยไม่รู้จักคิดแยกแยะเลย

พวกหญิงม่ายที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และขัดสนควรได้รับการสนับสนุนจากคริสตจักรไหม? ควร หากหญิงม่ายเช่นนั้นเป็น “หญิงม่ายอย่างแท้จริง” แต่ไม่ควรหากนางมีลูก ๆ หรือหลาน ๆ ที่ดูแลนางได้ 1 ทิโมธี 5:3 กล่าวไว้ พระคำตอนนี้นักกล่าวต่อไปว่า:

“อย่าให้หญิงม่ายคนใดลงชื่อในทะเบียนหญิงม่าย ที่อายุต่ำกว่าหกสิบปี โดยเป็นภรรยาของชายคนเดียว เป็นคนที่ถูกรายงานว่าได้กระทำบรรดาการงานที่ดี ถ้านางได้เอาใจใส่เลี้ยงดูลูก ๆ ถ้านางได้มีน้ำใจรับรອງแขกทั้งหลาย ถ้านางได้ล้างเท้าของพวกวิสุทธิชน ถ้านางได้สงเคราะห์คนที่มีความทุกข์ยาก ถ้านางได้ปฏิบัติตามการงานที่ดีทุกอย่างอย่างขยันขันแข็ง แต่หญิงม่ายสาว ๆ นั้นจงปฏิเสธเสีย เพราะว่าเมื่อพวกเขาเริ่มมีใจหลงระเหิงไปจากพระคริสต์แล้ว พวกเขาก็จะสมรส โดยได้รับพระอาชญา เพราะพวกเขาทั้งความเชื่อดั้งเดิมของพวกเขาเสียแล้ว และนอกจากนี้ พวกเขาก็เรียนรู้ที่จะเป็นคนเกียจคร้าน เทียวไปจากบ้านนี้ไปบ้านนั้น และไม่ใช่เกียจคร้านเท่านั้น แต่เป็นพวกปากบอด้วย และเป็นพวกคนที่ชอบยุ่งเรื่องคนอื่น โดยพูดบรรดาสิ่งซึ่งพวกเขาไม่ควรจะพูด เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปรารถนาให้พวกหญิงม่ายสาว ๆ นั้นสมรส คลอดบุตร และดูแลบ้านเรือน เพื่อมิให้ปฏิบัติจะมีโอกาสที่จะพูดตำหนิได้ ด้วยว่ามีบางคนได้หันไปตามซาตานเสียแล้ว ถ้าชายหรือหญิงคนใดที่เชื่อแล้วมีหญิงม่าย ก็ให้พวกเขาช่วยเหลือหญิงม่ายคนนั้น และอย่าให้เป็นภาระของคริสตจักรเลย เพื่อคริสตจักรจะได้สงเคราะห์คนทั้งหลายที่เป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง” - 1 ทธ. 5:9-16

จากนั้นเราได้รับคำบัญชาที่จะให้เกียรติ (การสนับสนุน) สองเท่าแก่ผู้ปกครองบางท่านหากพวกเขาสมควรได้รับมัน: “จงให้บรรดาผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นถูกนับว่าสมควรที่จะได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่ทำงานหนักในพระวาระและหลักคำสอน” เพราะอะไร? เพราะว่า “ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน” (1 ทธ. 5:17, 18) และเราได้รับคำบัญชาว่า “แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน และสิ่งสารพัดเหล่านี้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่พวกท่าน” (มธ. 6:33) และทุกคนก็ได้รับคำบัญชาในข้อ 27 ตรงนี้ในยอห์น 6 ว่า “อย่าชวนขวายเป็นอาหารที่ย่อมเสื่อมสูญไป แต่จงหาอาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่พวกท่าน เพราะพระบุตรนั้น พระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตราไว้แล้ว”

เราทุกคนจะต้องชวนขวาย จะต้องแสวงหาอาหารแข็งแห่งพระวาระของพระเจ้า คำสอนของพระเยซูซึ่งนำไปสู่ชีวิตนิรันดร์

เยเรมีย์ 15:16 กล่าวว่า “พระวาระทั้งหลายของพระองค์ได้ถูกพบแล้ว และข้าพระองค์ได้กินพระวาระเหล่านั้นเสีย และพระวาระของพระองค์เป็นความชื่นบานแก่ข้าพระองค์ และเป็นความปิติยินดีแห่งใจ

ของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้ถูกเรียกตามพระนามของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธา”

พระเยซูทรงเน้นความจริงข้อนี้มากจริง ๆ! ในมัทธิว 4:4 พระเยซูทรงยกคำพูดจากพระราชบัญญัติ 8:3 ว่า “มนุษย์จะมีชีวิตอยู่ [หรือรับการบำรุงเลี้ยง] โดยอาหารอย่างเดียวไม่ได้ แต่โดยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า”

มัทธิว 6:24-34 เน้นว่าคนเรา “ปรนนิบัติพระเจ้าและความมั่งคั่ง (เงินทอง) พร้อมกันไม่ได้” พวกนกกระจอกได้รับการเลี้ยงดู พวกดอกไม้ป่าได้รับการตกแต่งอย่างสวยงาม เราจึงไม่ควรระวนระวายเรื่องอาหารและเสื้อผ้าแต่ควรแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าเป็นอันดับแรก

ข้อ 28-36:

6:28 แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า “พวกข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด เพื่อพวกข้าพเจ้าจะกระทำการทั้งหลายของพระเจ้าได้”

6:29 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “นี่แหละเป็นงานของพระเจ้า คือที่ท่านทั้งหลายเชื่อในท่านผู้ที่พระองค์ได้ทรงส่งมานั้น”

6:30 เหตุฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “แล้วท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไร เพื่อพวกข้าพเจ้าจะเห็นและเชื่อท่าน ท่านจะกระทำการอะไรบ้าง

6:31 บรรพบุรุษของพวกข้าพเจ้าได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารนั้น ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระองค์ได้ประทานอาหารจากฟ้าสวรรค์ให้เขาทั้งหลายกิน’”

6:32 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า “แท้จริง

แล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า โมเสสไม่ได้ให้อาหารจากฟ้าสวรรค์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย แต่พระบิดาของเราประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย

6:33 เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้น คือท่านซึ่งลงมาจากรสวรรค์ และประทานชีวิตให้แก่โลก”

6:34 แล้วเขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหารนี้แก่พวกข้าพเจ้าเสมอไปเถิด”

6:35 และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย

6:36 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านทั้งหลายได้เห็นเราแล้ว และไม่เชื่อ

พระคริสต์ทรงเป็นอาหารจากสวรรค์

หนทางเดียวที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้คือ เชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เพื่อรับความรอด ข้อ 28 และ 29 เป็นกุญแจสำคัญที่ช่วยไขการอภิปรายทั้งหมดตั้งแต่ข้อ 27 ไปจนถึงข้อ 59

1. การงานที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัยนะหรือ? จงวางใจพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ซึ่งพระองค์ได้ส่งมา! ไม่มี ความชอบธรรมใดสำหรับมนุษย์ที่บาปหนาและตกต่ำ แต่มีความชอบธรรมนั้นของพระคริสต์ซึ่งถูกเสนอให้โดยไม่คิดค่า นั่นเป็นสิ่งที่โรม 10:1-4 กล่าว:

“พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาแห่งใจของข้าพเจ้าและคำอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขาทั้งหลายรอด ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกเขาว่า พวกเขามีความกระตือรือร้นในเรื่องพระเจ้า

แต่ไม่ได้เป็นตามความรู้ เพราะว่าพวกเขาขาดความรู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า และโดยที่พยายามจะตั้งความชอบธรรมของตนเอง จึงไม่ยอมให้พวกเขาเองอยู่ใต้อำนาจของความชอบธรรมของพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ”

2. อาหารเดียวที่จะทำให้ชีวิตสำหรับจิตวิญญาณที่บาปหนาและใกล้ตายต้องมาจากสวรรค์ ไม่ใช่จากมนุษย์ พระคริสต์ทรงเป็นมานานี้มาจากสวรรค์ ไม่มีสิ่งใดเลยแห่งความดีงามของมนุษย์หรือสติปัญญาของมนุษย์ แห่งพิธีกรรมทั้งหลายมนุษย์สามารถเสนอชีวิตและความรอดได้ มันต้องมาจากพระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์; ความชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งถูกใส่ในบัญชีของมนุษย์แบบฟรี ๆ ไม่ใช่ความชอบธรรมของเขาเองซึ่งมีขีดจำกัด มีข้อผิดพลาด และเสื่อมทราม มันต้องเป็นอาหารจากสวรรค์

3. มานานี้ที่ชนชาติอิสราเอลกินนานสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดารไม่ได้มาจากโมเสส; มันมาจากพระเจ้า มันไม่มีฤทธิ์ที่ช่วยให้รอด แต่มันแสดงภาพพระคริสต์ มานานี้มาจากสวรรค์นั้น ผู้ประทานชีวิตนิรันดร์ ไม่ใช่แค่อาหารสำหรับกระเพาะซึ่งอยู่ใต้ครึ่งละวัน แต่มานานี้เป็นของฟรี เช่นเดียวกับที่ความรอดเป็นของฟรี คน ๆ หนึ่งต้องรับมานานี้เพื่อจะได้กินมัน และคน ๆ หนึ่งต้อง “รับด้วยแห่งความรอด” ตามที่ “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา” ถูกเชื่อเชิญให้กระทำ (วว. 22:17)

4. ผู้ที่วางใจในพระคริสต์เพื่อรับความรอดจะไม่หิวหรือกระหายชีวิตฝ่ายวิญญาณเลย เขามีพระคริสต์ตลอดไปเป็นนิรันดร์

คำสำคัญตั้งแต่ต้นจนจบคือ “เชื่อ” นี้เป็นถ้อยแถลงหนึ่งของยอห์น 1:12; 3:14, 16, 36; 5:24; 6:40; 6:47; ของกิจการ 10:43; 13:38, 39 และ 16:31

“แล้วท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไร เพื่อพวกข้าพเจ้าจะเห็นและเชื่อท่าน” (ข้อ 30) นี้เป็นคำถามที่โง่เขลาและไม่จริงใจ พวกเขาได้เห็นพระองค์เลี้ยงอาหารคนห้าพันคนแล้วโดยไม่นับผู้หญิงและเด็ก โดยที่ขนมปังนั้นถูกเนรมิตสร้างขึ้นมาจริง ๆ ต่อหน้าต่อตาพวกเขา การอัศจรรย์หนึ่งที่คล้ายกับมานานี้ที่ตกในถิ่นทุรกันดาร ทว่าพวกเขายังอยากได้ “หมายสำคัญ” หนึ่ง การสำแดงแสนอัศจรรย์หนึ่งเพื่อพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์! การอัศจรรย์เดียวหนึ่งที่ประทานให้อย่างชัดเจนเพื่อพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์จะต้องเป็นการคืนพระชนม์ของพระองค์จากพวกคนตาย (ยอห์น 2:19, 21; มธ. 12:38-40; รม. 1:4; กิจการ 2:22-36; 17:31)

แต่ข้อพิสูจน์ที่แสดงให้เห็นความไม่จริงใจของผู้คนมากมายเหล่านี้ที่แสวงหาข้อพิสูจน์ของพระคริสต์ว่าทรงเป็นมานาของพระเจ้าจากสวรรค์, พระบุตรของพระเจ้า, ก็คือว่าเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วจริง ๆ พวกเขาก็ติดสินบนพวกทหารให้พูดว่าศพของพระองค์ถูกขโมยไป และพวกเขาก็อยู่ต่อไปในความไม่เชื่ออันชั่วร้ายที่แสนเฉลิวฉลาด ฉะนั้นแม้กระทั่งในตอนี้พระเยซูเจ้าก็ทรงกล่าวหาพวกเขาได้อย่างเหมาะสมว่า “ท่านทั้งหลายได้เห็นเราแล้ว และไม่เชื่อ” (ข้อ 36)

ข้อ 37-40:

6:37 สารพัดที่พระบิดาประทานแก่เราจะมาสู่เรา

และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ขับไล่ออกไปเลย

6:38 เพราะว่าเราได้ลงมาจากสวรรค์ มิใช่เพื่อ
กระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่พระ
ประสงค์ของพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา

6:39 และนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระบิดาผู้
ซึ่งได้ทรงส่งเรามา นั่น คือจากสิ่งสารพัดซึ่งพระองค์
ทรงมอบไว้กับเราแล้วนั้น เราจะไม่ให้พินาศสูญไป

สักสิ่งเดียว แต่จะตั้งมั่นขึ้นมาอีกในวันสุดท้าย

6:40 เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ได้ทรง
ส่งเรามา นั่น ที่จะให้ทุกคนซึ่งเห็นพระบุตร และ
เชื่อในพระบุตรนั้น จะมีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้
ผู้นั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย”

ผู้ใดที่มาหาพระเยซูก็ไม่มียันถูกขับไล่ออกไปเลย

ในข้อ 37 ความจริงที่ยิ่งใหญ่สามประการถูกกล่าว

1. คนเหล่านั้นที่พระเจ้าประทานให้แก่พระเยซูก็มาหาพระองค์! เมื่อคนบาปผู้นำสงสารคนใดอยากได้
รับการยกโทษและความรอด เขาก็ถูกรับประกันว่าพระบิดาและพระบุตรทรงมีข้อตกลงกันแล้วเกี่ยวกับตัวเขา
เขาถูกมอบไว้แก่พระเยซูแล้ว และพระเยซูจะไม่มีวันผลักไสเขาไปเสียเลย ราคาสำหรับบาปนั้นถูกจ่ายแล้ว ทั้ง
พระบิดาและพระบุตรทรงพอพระทัยกับมันแล้ว ไม่มีใครต้องโต้เถียงหรือวิงวอนเพื่อจะได้รับสิ่งที่องค์พระผู้เป็น
เจ้าทรงยื่นเสนอให้โดยไม่คิดค่าเช่นนั้น เสียงเรียกในใจนั้นเป็นการทรงเรียกของพระเจ้า ฉะนั้นจงมาด้วยใจกล้า
เพื่อรับความรอดนี้

2. ผู้ใดที่มาหาพระคริสต์ก็ไม่ถูกปฏิเสธเลย ไม่ถูกขับไล่ออกไปเลย พระเจ้าตรัสเช่นนี้บ่อยครั้งจริง ๆ!
“จงเข้าไปใกล้พระเจ้า และพระองค์จะทรงเข้าใกล้พวกท่าน” (ยก. 4:8)

และ “บัดนี้จงมาเถิด และให้พวกเรายกเหตุผลด้วยกัน” พระเยโฮวาห์ตรัส “ถึงแม้ว่าบาปทั้งหลาย
ของพวกเจ้าเป็นเหมือนสีแดงเข้ม บาปเหล่านั้นก็จะขาวดุจหิมะ ถึงแม้ว่าพวกมันจะแดงเหมือนอย่างผ้าแดง
พวกมันก็จะเป็นอย่างขนแกะ” (อสย. 1:18)

มีใครไม่แน่ใจเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือ? จันจงมาเถิดและพระเจ้าจะทรงทำให้เขาแน่ใจเกี่ยวกับเรื่องนี้
เพราะว่า “แล้วพวกเราจะรู้จัก ถ้าพวกเราติดตามต่อไปเพื่อจะรู้จักพระเยโฮวาห์ การเสด็จออกไปของพระองค์
ก็ถูกเตรียมไว้อย่างยามเช้า และพระองค์จะเสด็จมาหาพวกเราอย่างท่าฝน เหมือนฝนชุกปลายฤดูกับต้นฤดูที่รด
พื้นแผ่นดินโลก” (โยเซยา 6:3)

และในบทถัดไป ในยอห์น 7:17 พระเยซูตรัสว่า “ถ้าผู้ใดตั้งใจกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้
นั้นก็ทราบถึงหลักคำสอนนั้นว่า หลักคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเรากล่าวตามใจของเราเอง”

โครเนลิอัส ผู้แสวงหาพระเจ้า จะได้พบพระองค์ เพราะว่าพระเจ้าจะส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งไปบอกเขา
ให้ไปตามตัวซีโมนเปโตรมาผู้ซึ่งจะบอกเขาถึงหนทางแห่งความรอด

ชั้นที่ชาวเอธิโอเปียผู้นั้นซึ่งมีใจหิวโหย ที่อ่านจากอิสยาห์ 53 ขณะที่เขาเดินทางไป (เราคิดว่าเขาผิด
หวังที่ไม่ได้พบสันติสุขและความรอดที่เยรูซาเล็ม) จะพบว่าพระเจ้าทรงส่งที่ลิปมาอธิบายพระคัมภีร์ให้เขาฟัง
และแสดงให้เขาเห็นว่าจะวางใจพระเยซูคริสต์ได้อย่างไร

ผู้ที่มาด้วยใจจริงจะไม่ถูกขับไล่ออกไปเลย ผู้ที่ร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ได้รับความรอด (รม.
10:12, 13)

3. ตรึงนี้มีระบุเรื่องความรอดนิรันดรของผู้ที่วางใจพระคริสต์: เขา “...จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร” (3:16); เขา “มีชีวิตนิรันดร” (3:36); เขา “มีชีวิตนิรันดร และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (5:24) โอ ฉะนั้นผู้ที่วางใจในพระคริสต์ก็ไม่ถูกปรับโทษแล้ว (3:18)

พระคริสต์ตรัสแก่ฝูงแกะของพระองค์ว่า “เราให้ชีวิตนิรันดรแก่แกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดถอนแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้” (ยอห์น 10:28) คำว่า “man” ในพระคำข้อนี้ในฉบับภาษาอังกฤษอยู่ในรูปตัวอักษรเอียง เพราะว่ามันไม่อยู่ในต้นฉบับภาษากรีก ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสว่า “และจะไม่มีสิ่งใด [มนุษย์, พญามาร, สภาพการณ์แวดล้อม, ความล้มเหลวของมนุษย์] ถอนแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้”

คำตรัสนี้ถูกกล่าวอย่างชัดเจนเหลือเกิน ถูกทวนซ้ำบ่อยครั้งเหลือเกินในพระคัมภีร์ มันไม่เป็นการเชื่อตรงเอามาก ๆ ที่จะเพิกเฉยหรือพยายามยกเหตุผลมาอธิบายมัน หลักคำสอนเรื่องความรอดที่เป็นมาโดยความเชื่อล้วน ๆ โดยปราศจากการประพฤติหรือคุณงามความดี หมายความว่าผู้ที่รับความรอดก็มีชีวิตนิรันดร

“ผู้ที่มาหาเรา...” (ข้อ 37) มีอยู่หลายคำที่ใช้เรียกใจที่หันมาหาพระคริสต์เพื่อรับความรอด ผู้หนึ่งเชื่อหรือต้อนรับพระคริสต์ หรือกลับใจใหม่ หรือร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า หรือเชื่อฟังข่าวประเสริฐ หรือรับถ้วยแห่งความรอด หรือมาหาพระคริสต์ แต่คำกล่าวทั้งหมดเหล่านี้ก็แค่หมายถึงการหันใจจากบาปมาวางใจในพระคริสต์เพื่อรับความรอด มาหาพระคริสต์เป็นวิธีที่ถูกกล่าวไว้ในอิสยาห์ 1:18; อิสยาห์ 55:1, 2; มัทธิว 19:14 มันเป็นคำที่พระเจ้าทรงใช้ใน 2 เปโตร 3:9; ในวิวรณ์ 22:17 ช่างเรียบง่ายจริง ๆ! “จงมา” เท่านั้น!

ขอบคุณพระเจ้าสำหรับการให้ความมั่นใจเช่นนั้น! มืดๆ พูดถูกแล้วเมื่อเขากล่าวว่า “‘ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา’ คือพวกที่ได้รับความเลือก และ ‘ผู้ใดก็ตามที่ไม่มีใจปรารถนา’ คือพวกที่ไม่ได้รับความเลือก”

มันอยู่ตรงนั้น-เราอ้อมมันไปไม่ได้: “สารพัดที่พระบิดาประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ขับไล่ออกไปเลย”

ข้อ 41-47:

6:41 พวกยิวจึงบ่นพึมพำกันเรื่องพระองค์ เพราะพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์”

6:42 และเขาทั้งหลายกล่าวว่า “คนนี้เป็นเยซู ลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ ผู้ซึ่งพ่อแม่ของเขาพวกเราที่รู้จัก เหตุใดคนนี้จึงกล่าวว่า ‘เราได้ลงมาจากสวรรค์’”

6:43 ฉะนั้นพระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาเหล่านั้นว่า “อย่าบ่นกันในท่ามกลางพวกท่านเองเลย

6:44 ไม่มีผู้ใดสามารถมาถึงเราได้ นอกจากพระ

บิดาผู้ซึ่งทรงส่งเรามาแล้วนั้นจะทรงชักนำเขามา และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย

6:45 มีเขียนไว้แล้วในพงศาวดารพยากรณ์ว่า ‘และพวกเขาทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า’ เหตุฉนั้นทุกคนที่ได้ยิน และได้เรียนรู้จากพระบิดาแล้ว ก็มาถึงเรา

6:46 ไม่มีผู้ใดได้เห็นพระบิดา ยกเว้นท่านผู้ซึ่งมาจากพระเจ้า ท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดาแล้ว

6:47 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มียุติชีวิตนิรันดร

ไม่มีผู้ใดมาหาพระคริสต์นอกจากว่าพระเจ้าทรงชักนำมา

เหตุใดพวกยิวที่ไม่เชื่อเหล่านี้จึงไม่วางใจในพระคริสต์? เพราะว่าพวกเขาไม่ตอบสนองต่อการทรงเรียกของพระเจ้า

คนบาปคนหนึ่งอาจกล่าวว่า “ฉันจะรับความรอดเมื่อไรก็ได้ที่ฉันอยาก” โธ่ แต่นั่นเป็นคำกล่าวที่โง่เขลา เพราะว่าผู้ใดที่ยึดบาปไว้แน่น มีใจแข็งกระด้างในการที่เขางงใจปฏิเสธพระคริสต์ ก็ไม่แม้แต่จะอยากมานอกเสียจากว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงเรียกอยู่ต่อไป ฉะนั้นจึงเป็นความผิดบาปและโง่เขลาอย่างยิ่งที่จะปฏิเสธเมื่อพระเจ้าทรงเรียก! ไม่มีใครรับประกันได้ว่าพรุ่งนี้เขาจะรู้สึกถูกพองใจหรือจะอยากรับความรอด เมื่อวันของคุณมาถึง คุณอาจพบว่าพระเจ้าทรงถอนตัวไปเสียแล้ว เมื่อคุณมาเคาะประตูในที่สุด คุณอาจพบว่าประตูนั้นถูกปิดเสียแล้วและเสียงหนึ่งจะตรัสว่า “จงไปให้พ้นจากเรา เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย”

โอ นักเทศน์เอ๋ย คนของพระเจ้าเอ๋ย เราควรตั้งปณิธานที่จะแสวงหาและอ้อนวอนขอฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะพองใจและชักนำคนบาปทั้งหลายจริง ๆ! ตัวอักษร แม้กระทั่งของพระคัมภีร์ ก็ไร้ประโยชน์ในการช่วยจิตวิญญาณให้รอดหากไม่มีการกระทำกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

แต่จำไว้ว่า ไม่มีผู้ใดกล่าวได้ว่าตนไม่ได้รับการทรงเรียก เพราะว่าพระเยซูทรงเป็น “ความสว่างนั้น...ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก” (ยอห์น 1:9) พระองค์ตรัสว่า “และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว ก็จะชักชวนทุกคนให้มาหาเรา” พระองค์ตรัสเช่นนี้เพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร” (ยอห์น 12:32, 33)

คนบาปทุกคนไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะว่าพระเจ้าทรงเรียกเขาแล้วผ่านทางสิ่งทรงสร้างที่อยู่รอบตัวเขา โรม 1:19, 20 กล่าว

คนบาปทุกคนมีการเรียกของจิตสำนึกแม้หากว่าเขาไม่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าก็ตาม (รม. 2:11-16) โครเนลิอัสรู้สึกถึงการทรงเรียกของพระเจ้า แม้ว่าเขาไม่น่าจะเคยได้ยินพระคำเลยสักข้อก็ตาม เนื่องจากพระเจ้าได้ทรงบัญญัติขานมนุษย์ทุกคนในทุกแห่งหนให้กลับใจเสียใหม่ มนุษย์ทุกคนจึงสามารถกลับใจใหม่ได้ และมันเป็นการกบฏอันบาปหนาต่อพระเจ้าเมื่อพวกเขาไม่กลับใจใหม่

ในข้อ 45 พระเยซูทรงเตือนใจเรื่องการไม่เชื่อข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า “และพวกเขาทุกคนจะเรียนรู้ออกจากพระเจ้า” (อสย. 54:13) ทุกคนถูกสอนโดยพระเจ้า ถูกเรียกโดยพระเจ้า ถูกเตือนโดยพระเจ้า พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวเลย คนเหล่านั้นซึ่งเลือกที่จะฟัง ก็ฟังและมาหาพระคริสต์

พระคริสต์ทรงระบุความจริงที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่งในข้อ 47, “ผู้ที่เชื่อในเราก็มีชีวิตนิรันดร์”

ข้อ 48-59:

6:48 เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น

มนุษย์คนใดจะได้กินอาหารนั้น และไม่ตาย

6:49 บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดาร และสิ้นชีวิต

6:51 เราเป็นอาหารที่ดำรงชีวิตซึ่งได้ลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตอยู่ตลอด

6:50 นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์ เพื่อ

ไป และอาหารที่เราจะให้นั้นคือเนื้อหนังของเรา

ซึ่งเราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลก”

6:52 ฉะนั้นพวกยิวจึงทู่มเถียงกันในท่ามกลางพวกเขาเอง โดยกล่าวว่า “ผู้นี้จะเอาเนื้อหนังของเขาให้พวกเรากินได้อย่างไร”

6:53 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านทั้งหลายไม่กินเนื้อหนังของบุตรมนุษย์ และไม่ดื่มโลหิตของท่าน ท่านทั้งหลายก็ไม่มีชีวิตในตัวพวกท่านเลย

6:54 ผู้ใดก็ตามที่กินเนื้อหนังของเรา และดื่มโลหิตของเรา ก็มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย

6:55 เพราะว่าเนื้อหนังของเราเป็นอาหารแท้ และ

โลหิตของเราก็เป็นของดื่มแท้

6:56 ผู้ที่กินเนื้อหนังของเรา และดื่มโลหิตของเราก็ดำรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในเขา

6:57 พระบิดาผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้ทรงส่งเรามา และเราดำรงชีวิตอยู่โดยทางพระบิดานั้นฉันใด ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตโดยทางเราฉันนั้น

6:58 นี่แหละเป็นอาหารนั้นซึ่งได้ลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนกับที่บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาและสิ้นชีวิต ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป”

6:59 สิ่งเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสในธรรมศาลา ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ในเมืองคาเปอร์นาอุม

การกินเนื้อของพระคริสต์และดื่มโลหิตของพระองค์

หมายถึงอะไร?

พระเยซูทรงอธิบายอีกว่าพระองค์ทรงเป็นอาหาร (ขนมปัง) แห่งชีวิต นั่นคือ อาหาร (ขนมปัง) นั้นจากสวรรค์ และพวกยิวน่าจะทราบความหมายของขนมปังหน้าพระพักตร์ นั่นคือขนมปังสับสองก้อนนั้นที่ถูกวางแบบสดใหม่บนโต๊ะในสถานบริสุทธิ์ในพลับพลาทุกสัปดาห์ และเหมือนกับที่คัมภีร์หรือเชิงเทียนที่มีตะเกียงเจ็ดดวงแสดงภาพพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นความสว่างของโลก ทรงลุกใหม่ด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ขนมปังหน้าพระพักตร์นั้น ซึ่งเหมือนกับมานาจากสวรรค์ ก็แสดงภาพพระคริสต์ในฐานะอาหารแห่งชีวิตเช่นกัน พระเยซูตรัสเรื่องนี้อีกในภาพประกอบของการกินเนื้อของพระองค์และการดื่มโลหิตของพระองค์

โรมสอนว่านี่หมายถึงพิธีมิสซา ว่าขนมปังในพิธีระลึคนั้น ซึ่งบาทหลวงให้พร กลายเป็นพระกายของพระเยซูจริง ๆ และเหล้าองุ่นนั้นกลายเป็นพระโลหิตของพระคริสต์จริง ๆ และพวกเขาสอนว่ามีฤทธิ์ที่ช่วยให้รอดในศีลมหาสนิทนี้ พวกเขาถือว่ามันเป็นการถวายบูชาแบบนอกลีลาของพระคริสต์อยู่เสมอ มันจึงถูกมอบให้แก่คนที่ใกล้ตาย แต่นั่นเป็นการบิดเบือนข่าวประเสริฐอย่างร้ายกาจ

ในพระคำตอนเดียวกันนี้ พระเยซูตรัสแก่พวกเขาไปแล้วสามหนว่าการรับอาหารแห่งชีวิตนั้นจริง ๆ แล้วหมายถึงการเชื่อในพระคริสต์ การวางใจในพระองค์ ในข้อ 29 พระองค์ตรัสว่า “นี่แหละเป็นงานของพระเจ้า คือที่ท่านทั้งหลายเชื่อในท่านผู้ที่พระองค์ได้ทรงส่งมานั้น” ในข้อ 40 พระองค์ตรัสว่า “เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ได้ทรงส่งเรามา นั้นที่จะให้ทุกคนซึ่งเห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรนั้น จะมีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย”

ในข้อ 47 พระองค์ตรัสอีกว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มีชีวิตนิรันดร์” ฉะนั้นมันจึงแก้ตัวไม่ได้จริง ๆ ที่จะสอนว่าพระเยซูทรงหมายความว่าความรอดมีอยู่ในพิธีมิสซาซึ่งมีบาทหลวงของโรมผู้หนึ่งเป็นประธาน ไม่ใช่เลย ความรอดมีอยู่ในการมารู้จักพระคริสต์และวางใจพระองค์ด้วย

ตัวเองเพื่อรับความรอด

โรมสอนว่าพิธีมิสซาเป็นการถวายบูชาซ้ำ ๆ ของพระเยซู แต่นั่นก็เพิกเฉยคำกล่าวที่ชัดเจนนั้นของฮีบรู 10:16-18:

“นี่เป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับพวกเขาภายหลังวันเหล่านั้น” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ “เราจะบรรจুবรตราชบัญญัติของเราไว้ในใจของพวกเขา และจะจารึกราชบัญญัติเหล่านั้นไว้ในจิตใจของพวกเขา และบรรดาบาปและความชั่วช้าของพวกเขา เราจะไม่จดจำอีกต่อไป” บัดนี้การทรงยกบาปเหล่านี้อยู่ที่ไหน ก็ไม่มีการถวายเครื่องบูชาไถ่บาปอีกต่อไป”

การถวายบูชาครั้งเดียวของพระคริสต์บนกางเขนนั้นถือเป็นที่สุด สมบูรณ์ครบถ้วน มีผลชั่วนิรันดร์ ก่อนที่พระองค์ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตขึ้นไปนั้นพระองค์ทรงร้องออกมาว่า “สำเร็จแล้ว” (19:30) ฉะนั้นมันจึงเป็นการหมิ่นประมาทที่จะกล่าวอ้างว่าถวายพระคริสต์เป็นเครื่องบูชาของเลือดอีกหรือที่จะพึงพาพิธีมิสซาเพื่อรับพระเมตตา

การกินเนื้อและดื่มโลหิตของพระเยซูจริง ๆ แล้วก็คือ การวางใจในพระองค์เพื่อรับความรอด การกินคือความเชื่อที่รับไว้เป็นของตัวเอง คุณเคยทำเช่นนั้นแล้วหรือยัง?

คุณจะจำได้ว่าพระเยซูตรัสแก่พวกยิวที่ตลอดชีวิตของพวกเขาคุ้นเคยดีกับบรรดาสัญลักษณ์ ภาพประกอบ ภาพในพิธีการต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติด้านพิธีการของภาคพันธสัญญาเดิม ช่างน่าแปลกที่พวกเขาไม่เข้าใจภาษาที่แสดงภาพนี้ของพระเยซู ซึ่งคล้ายคลึงกับภาพเหล่านั้นในบรรดาพิธีการของการถวายเครื่องสัตวบูชาและระบบบัพโรหิต

ข้อ 60-66:

6:60 ฉะนั้นหลายคนในพวกสาวกของพระองค์ เมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งนี้ จึงกล่าวว่า “นี่เป็นถ้อยคำที่ยากนัก ใครจะฟังถ้อยคำนี้ได้”

6:61 เมื่อพระเยซูทรงทราบภายในพระองค์เองว่า พวกสาวกของพระองค์บ่นถึงถ้อยคำนี้ พระองค์ได้ตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้อยคำนี้ทำให้ท่านทั้งหลายสะดุดหรือ

6:62 และถ้าท่านทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ซึ่งท่านอยู่แต่ก่อนนั้น จะเป็นอย่างไร

6:63 จิตวิญญาณคือสิ่งที่ทำให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่ก่อเกิดประโยชน์อันใด บรรดาถ้อยคำที่เรากล่าว

กับท่านทั้งหลายนั้น ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต

6:64 แต่มีบางคนในพวกท่านที่ไม่เชื่อ” เพราะพระเยซูทรงทราบตั้งแต่แรกว่ามีผู้ใดบ้างที่ไม่เชื่อ และผู้ใดที่จะทรยศพระองค์

6:65 และพระองค์ตรัสว่า “เหตุฉนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ‘ไม่มีผู้ใดจะสามารถมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเราได้โปรดประทานสิ่งนั้นแก่ผู้นั้น’”

6:66 ตั้งแต่นั้นมา หลายคนในพวกสาวกของพระองค์ก็กลับไป และไม่เดินกับพระองค์อีกต่อไป

พวกสาวกที่สองจิตสองใจก็หันไปเสีย

การยืนยันกรานของพระเยซูเจ้าว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และทรงเทียบเท่ากับพระบิดา ไม่เพียงทำให้

พวกยิวที่ไม่เชื่อขัดเคืองใจเท่านั้น แต่มันทำให้เหล่าสาวกที่ประกาศตัวของพระองค์วุ่นวายใจด้วย

คำว่า “สาวก” ในที่นี้ไม่ได้ใช้กับสิบสองคนนั้นเท่านั้นแต่ใช้กับคนอื่น ๆ ที่ติดตามพระเยซูด้วย สาวกคือผู้ติดตาม, ผู้เรียนรู้, ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้เชื่อ ยูดาสเป็น “สาวก” คนหนึ่ง แต่ไม่เป็นคริสเตียนคนหนึ่ง “สาวก” บางคนเหล่านั้นได้หันกลับไป (ข้อ 66) ซึ่งหมายความว่าพวกเขาไม่ติดตามพระองค์ไปที่ต่าง ๆ อีกต่อไปแล้ว

“นี่เป็นถ้อยคำที่ยากนัก” (ข้อ 60) พวกเขาออกความเห็น พวกเขาต้องสละทิ้งการพึ่งพาพิธีการทั้งหมดนั้นของพระราชบัญญัติ ระบบบุญโรหิต การฆ่าบูชาเหล่านั้น การถือรักษาพระบัญญัติเหล่านั้นหรือ? นั่นเป็นเรื่องยากสำหรับคนที่เป็ยิว มันเป็นเรื่องยากสำหรับผู้ถือนิกายโรมันที่พึ่งพาพิธีมิสซาและการสวดอ้อนวอนต่อนางมารีย์ ที่พึ่งพาการสารภาพต่อบาทหลวง ที่พึ่งพาสิทธิอำนาจของพระสันตะปาปาและศาสนจักร มันยากที่พวกเขาจะสละทิ้งการพึ่งพาสสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด ผู้คนที่อยากเป็นที่รู้จักในฐานะคริสเตียนมักไม่ยอมยกยอรับความเป็นพระเจ้าแบบไร้ซึ่งบาปของพระคริสต์ การที่พระองค์ไม่ทรงยอมให้มีคู่แข่งใด ๆ เด็ดขาด

แต่พระเยซูทรงสัญญาสาวกเหล่านั้นว่าพวกเขาจะเห็นพระองค์ลอยขึ้นไปสู่สวรรค์พร้อมร่างกายเหมือนอย่างทีในเวลาต่อมาพวกเขาได้เห็นจริง ๆ (ลูกา 24:50-52; กิจการ 1:9, 10)

แต่คนเหล่านั้นบางคนไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าอันเด็ดขาดของพระเยซูคริสต์เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ “ถูกทำให้มีชีวิต” หรือถูกทำให้บังเกิดใหม่โดยพระวิญญาณ

ความเข้าใจของความคิดที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่และเนื้อหนังยอมไม่เป็นประโยชน์ต่อผู้ฟังที่ไม่เชื่อ แต่ถ้อยคำของพระเยซูนั้นเป็นถ้อยคำนิรันดร์ที่มีชีวิตซึ่งโดยถ้อยคำเหล่านั้นมนุษย์ได้รับการบังเกิดใหม่ 1 เปโตร 1:23 กล่าวว่า “โดยได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากเมล็ดที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากเมล็ดอันไม่รู้เปื่อยเน่า โดยพระวาทะของพระเจ้า ซึ่งมีชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” เพลงสดุดี 19:7 กล่าวว่า “พระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์นั้นดีพร้อม ฟั่นฟูจิตใจ พระโอวาทของพระเยโฮวาห์นั้นแน่นอน กระทำให้คนรู้ร้น้อยมีปัญญา” ชาวประเสริฐเป็น “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า อันนำไปสู่ความรอด” (รม. 1:16)

เราต้องถูกเตือนความจำว่าคน ๆ หนึ่งรับความรอดไม่ได้หากไม่อาศัยสององค์ประกอบนั้น นั่นคือชาวประเสริฐและพระวิญญาณบริสุทธิ์

หากพระคัมภีร์ไม่ได้รับการดลใจ ก็ไม่มีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดซึ่งเป็นพระเจ้า ทั้งพระคริสต์และพระคัมภีร์ถูกเรียกว่า “พระวาทะของพระเจ้า” ทั้งคู่เป็นจริงหรือเท็จไปด้วยกัน เราเอาอันหนึ่งโดยไม่เอาอีกอันไม่ได้ พระเยซูตรัสว่า “เหตุฉะนั้น ผู้ใดก็ตามที่จะมีความละเอียดเพราะเรา และเพราะบรรดาถ้อยคำของเราในชั่วอายุที่เล่นซู้และทำบาปนี้ บุตรมนุษย์ก็จะมีชีวิตเพราะผู้หนึ่งด้วย เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระบิดาของพระองค์ พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ที่บริสุทธิ์” (มาระโก 8:38)

พวกสาวกแต่ปากบางคนเหล่านั้นหันไปเสีย พวกเขาไม่ได้วางใจพระคริสต์และไม่ได้รับความรอด และพระเยซูทรงทราบว่ามีใครบ้าง พระองค์ทรงทราบด้วยซ้ำว่ายูดาสเป็นผู้ไม่เชื่อและจะทรยศพระองค์ อาจเป็นไปได้ว่าบางคนที่รับความรอดแล้วไม่ได้ติดตามพระเยซูอย่างเปิดเผยหลังจากนี้ โยเซฟชาวบ้าน

อาริมาเธียเป็น “สาวกคนหนึ่งของพระเยซู แต่อย่างลับ ๆ เพราะกลัวพวกยิว” (ยอห์น 19:38) เมล็ดพืชบาง ส่วนที่งอกขึ้นในท่ามกลางต้นหนามก็ถูกบีบรัดโดยความหวังพะวงของโลกนี้และการหลอกลวงของทรัพย์สมบัติ และสิ่งอื่น ๆ จนพวกมัน “ไม่เกิดผลไปสู่ความบริบูรณ์” กับคริสเตียนทั้งหลาย “เนื้อหนังมีความกำหนดต่อสู้ พระวิญญาณ” อยู่เสมอ แม้กระทั่งในสวนเกทเสมีนี่ เราก็ถูกบอกว่า “สาวกเหล่านั้นทุกคนทอดทิ้งพระองค์ และหนีไป”

ข้อ 67-71:

6:67 แล้วพระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า “พวกท่านก็จะจากไปด้วยหรือ”	พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”
6:68 แล้วซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีบรรดาถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์”	6:70 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “เราได้เลือกพวกท่านสิบสองคนแล้วมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย”
6:69 และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแนใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ผู้ นั้น พระบุตรของ	6:71 พระองค์ตรัสถึงยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายของซีโมน เพราะเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์ โดยเป็นคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น

ผู้เสแสร้งที่ไม่รอด

ในที่นี้ซีโมนเปโตรตอบแทนบรรดาผู้ที่รอดแล้วและเหล่าสาวกที่ภักดี ว่าไม่มีใครอื่นแล้วที่พวกเขาจะไปได้ มีแต่พระเยซูที่มีหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์ ต่อมาในกิจการ 4:12 เปโตรจะกล่าวว่า “และไม่มีใครรอดในผู้อื่นเลย ด้วยว่าไม่มีนามอื่นใดได้พาสวรรค์ที่ประทานให้ในท่ามกลางผู้คน ซึ่งโดยนามนั้นพวกเราต้องรับความรอด” ในที่นี้เขากล่าวคำยืนยันด้วยใจกล้าว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแนใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ผู้ นั้น พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (ข้อ 69) ใช่แล้ว เปโตรเอ๋ย ท่านแนใจและท่านจะยืนยันอีกที่ว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์นั้น พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (มธ. 16:16) หรือเป็นไปได้ว่าบันทึกเหตุการณ์ของยอห์นตรงนี้อาจเป็นเหตุการณ์ตอนเดียวกันกับคำยืนยันของเปโตร

แต่เปโตรเอ๋ย ไม่ใช่ทุกคนในฝูงชนกลุ่มเล็ก ๆ นั้นที่จากไปเสียแล้ว ไม่ใช่ทุกคนในสิบสองคนนั้นด้วยซ้ำที่รับความรอด! เพราะพระเยซู “ทรงทราบตั้งแต่แรก” ว่ายูดาสไม่เคยวางใจพระองค์เลย (ข้อ 64) เขายังเป็นมารร้ายคนหนึ่งอยู่ ลูกคนหนึ่งของซาตานพ่อของเขา

บางคนกล่าวว่ายูดาสได้หล่นจากพระคุณและสูญเสียความรอดของตนไป ไม่ใช่เลย เขาไม่เคยรับความรอดเลย ใจที่รักเงินของเขาจะนำเขาไปสู่การลักขโมย จากนั้นก็ทรยศพระเยซูเพื่อแลกกับเงินสามสิบบเหรียญ จำไว้ว่า ไม่ใช่ว่านักเทศน์ทุกคนรับความรอด มีแต่พระเจ้าที่ทรงทราบใจนั้น ยูดาสไม่ได้รับความรอด เขาจึงไม่ได้สูญเสียความรอดของตนไป เขาสูญเสียตำแหน่งของเขาในงานรับใช้ เพื่อจะไปยังสถานที่ของเขาเอง ตามที่เราอ่านในกิจการ 1:25

ยอห์น 7

ข้อ 1-9

7:1 หลังจากสิ่งเหล่านี้พระเยซูก็ได้เสด็จไปใน
แคว้นกาลิลี ด้วยว่าพระองค์ไม่ประสงค์ที่จะเสด็จ
ไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่จะฆ่า
พระองค์เสีย

7:2 บัดนี้เทศกาลเลี้ยงการอยู่เพิงของพวกยิวใกล้
จะถึงแล้ว

7:3 ฉะนั้นพวกน้อง ๆ ของพระองค์จึงกล่าวแก่
พระองค์ว่า “จงออกจากที่นี่ และเข้าไปยังแคว้นยู
เดียเถิด เพื่อพวกสาวกของพี่จะได้เห็นการงานทั้ง
หลายที่พี่กระทำด้วย

7:4 ด้วยว่าไม่มีผู้ใดทำสิ่งใดอย่างลับ ๆ และผู้นั้น
เองก็พยายามที่จะเป็นที่รู้จักอย่างเปิดเผย ถ้าพี่
กระทำสิ่งเหล่านี้ก็จงสำแดงตัวพี่เองให้ปรากฏแก่

โลกเถิด”

7:5 เพราะพวกน้อง ๆ ของพระองค์ก็มีได้เชื่อใน
พระองค์เหมือนกัน

7:6 แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เวลาของเรา
ยังไม่มาถึง แต่เวลาของพวกเจ้ามีอยู่พร้อมเสมอ

7:7 โลกจะเกลียดชังพวกเจ้าไม่ได้ แต่โลกเกลียดชัง
เรา เพราะเราเป็นพยานถึงโลกว่า การงานทั้งหลาย
ของโลกนั้นชั่วร้าย

7:8 พวกเจ้าจงขึ้นไปในเทศกาลเลี้ยงนี้เถิด เรายัง
ไม่ขึ้นไปในเทศกาลเลี้ยงนี้ เพราะว่าเวลาของเรายัง
ไม่มาถึงเต็มที่”

7:9 เมื่อพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านี้แก่พวกเขาแล้ว
พระองค์ก็ยังไม่ประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี

ความเกลียดชังที่ทวีขึ้นของพวกยิว: พวกเขา

อยากฆ่าพระเยซู

ชื่อเรียก “พวกยิว” น่าจะมาจากชื่อของเยรูซาเล็มแต่ต่อมามันได้กลายเป็นชื่อที่ใช้เรียกชนชาติ
อิสราเอลทั้งหมด พวกยิวในที่นี้หมายถึงพวกยิวชาวกรุงเยรูซาเล็มในพื้นที่นั้น คนเหล่านั้นที่ยังเป็นผู้ครอบครอง
เหล่าสมาชิกของสภาซานเฮดริน พวกบุโรหิตใหญ่ ก็ต่อต้านพระเยซูอย่างขมขื่น สิทธิอำนาจของพวกเขาใน
ฐานะอาจารย์และผู้นำแห่งศาสนายิวถูกตั้งคำถาม ประเพณีทั้งหมดนั้นที่พวกเขาเพิ่มเข้ากับพระราชบัญญัติ
ของโมเสส การตีความทั้งหมดนั้นที่พวกเขาหวงนักหวงหนา การปกครองของพวกเขา อำนาจของพวกเขาที่จะ
จับกุม ที่จะขังคุกและลงโทษในทุกสถานยกเว้นโทษประหารชีวิต ซึ่งได้รับอนุญาตจากพวกโรม กำลังตกเป็น
เดิมพัน

พวกเขาจะบังคับประชาชนให้ถือรักษาการตีความของพวกเขาเรื่องวันสะบาโตได้อย่างไรในเมื่อพระ
เยซูทรงรักษาผู้คนให้หายในวันสะบาโตและเมื่อพวกสาวกไม่สนใจกฎของพวกเขาและถูกส่งเสริมให้ดูเมล็ดข้าว
หลายกำมือในมือของพวกเขาในวันสะบาโตและกินมันขณะที่เดินลัดทุ่งนาในวันสะบาโต (มาระโก 2:23) พวกเขา
จะเก็บรายได้พิเศษมหาศาลโดยการขายเครื่องสัตว์บูชาและรับแลกเงินโดยได้กำไรเหมา ๆ ได้อย่างไร ใน
เมื่อพระเยซูทรงเรียกพวกเขาว่า “ถ้าของพวกโจร” (มธ. 21:13)? และเมื่อพระองค์ทรงประณามประเพณีของ
พวกเขาที่ว่าบุตรชายทั้งหลายสามารถเรียกมันว่า “โกระบัน” และยกเงินเลี้ยงดูทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงบัญชา
ไว้สำหรับบิดามารดาให้แก่พวกบุโรหิตแทน นั่นก็เป็นการขาดทุนครั้งมหัศจรรย์ และเป็นการเสียหายด้วย! พระ
เยซูทรงประณามผู้นำเหล่านี้ต่อหน้าประชาชนว่า “วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้า

ชื่อใจคด!” (มธ. 23:13-15) ฉะนั้นพวกผู้นำยิวแห่งกรุงเยรูซาเล็มจึงเกลียดชังพระเยซูและหาอุบายที่จะฆ่าพระองค์เสีย (11:47, 48) และพระเยซูทรงหลีกเลี่ยงการมาที่กรุงเยรูซาเล็มอย่างเปิดเผยในคราวนี้

“เทศกาลเลี้ยงการอยู่เพิงของพวกยิวใกล้จะถึงแล้ว” (ข้อ 2) มันเริ่มต้นเมื่อวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด และกินเวลาเจ็ดวัน (ลนต. 23:34) และฉะนั้นมันจึงเป็นเวลาหกเดือนนับตั้งแต่เทศกาลปัสกานั้นและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อซึ่งเริ่มต้นเมื่อวันที่สิบสี่ของเดือนที่หนึ่ง (อพย. 12:18) เทศกาลอยู่เพิงเคยถูกเฉลิมฉลองโดยการเอากิ่งไม้มาสร้างเป็นเพิงและอาศัยอยู่ใต้กิ่งไม้เหล่านั้นเป็นเวลาเจ็ดวันเพื่อระลึกถึงการที่พวกเขาตั้งค่ายพักแรมอยู่ในถิ่นทุรกันดารนานสี่สิบปี (ลนต. 23:40-43) การอยู่เพิงไม่ถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาใหม่และเราเชื่อว่าพวกยิวหลังจากถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยไม่ได้ถือเทศกาลนี้แล้ว นี่เป็นหนึ่งในสามเทศกาลนั้นที่ผู้ชายทุกคนต้องไปเข้าร่วมทุกปี (อพย. 16:16)

พระเยซู “ได้เสด็จไปในแคว้นกาลิลี” (ข้อ 1) ในงานรับใช้ส่วนใหญ่ของพระองค์ บัดนี้เวลาส่วนใหญ่ของช่วงหกเดือนสุดท้ายก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระองค์จะทรงอยู่ในพื้นที่ของกรุงเยรูซาเล็ม แต่พระองค์ยังไม่พร้อมที่จะไปตอนที่ฝูงชนเหล่านั้นไป และเราเชื่อว่าพวกเขาออกเดินล่วงหน้าไปก่อนแล้วหลายวันเพราะการเดินทางต้องใช้เวลาสี่หรือห้าวันจากเมืองคาเปอร์นาอุมไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

พวกน้องชายของพระเยซู-ยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาส (มธ. 13:55)- ซึ่งเกิดกับนางมารีย์และโยเซฟหลังจากที่พระเยซูประสูติแล้วจากมารีย์หญิงพรหมจารีนั้น ยังไม่ได้รับความรอดก่อนการตรึงกางเขนนั้น (ข้อ 5) ฉะนั้นอาจมีการเย้ยหยันอยู่บ้างในการที่พวกเขาปฏิเสธคำกล่าวอ้างของพระองค์ว่าทรงเป็นพระเมสสิยาห์นั้น พวกเขาจึงยื่นกรานให้พระองค์ไปที่เยรูซาเล็มและทำการอัศจรรย์บางอย่างเพิ่มเพื่อเอาใจเหล่าสาวกของพระองค์

เราจำคำร้องทุกข์ของเพลงสดุดี 69:8 ได้ ซึ่งแน่นอนว่าพยากรณ์ถึงถ้อยคำอันโศกเศร้าของพระเยซู, “ข้าพระองค์กลายเป็นคนแปลกหน้าต่อพี่น้องของข้าพระองค์ และเป็นคนต่างชาติต่อบุตรทั้งหลายแห่งมารดาของข้าพระองค์” เราเชื่อว่าน้อง ๆ เหล่านี้ยังไม่ได้ได้รับความรอดตอนที่พระเยซูขณะอยู่บนกางเขน ทรงฝากมารดาของพระองค์ไว้ให้อยู่กับดูแล (19:25-27) แต่พวกเขาเป็นคริสเตียนและอยู่ในหมู่ 120 คนนั้นที่วิงวอนพระเจ้าให้ประทานฤทธิ์เดชจากเบื้องสูงมาให้ ก่อนถึงวันฟื้นเทคอสต์นั้น (กิจการ 1:14) ไม่นานสง่าราศีและความชื่นบานแห่งการคืนพระชนม์ของพระคริสต์และการเป็นพยานเกี่ยวกับเรื่องนั้น พวกเขาได้รับความรอดระหว่างการคืนพระชนม์นั้นกับการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์

ข้อ 7 กล่าวว่า “โลกจะเกลียดชังพวกเจ้าไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานถึงโลกว่า การงานทั้งหลายของโลกนั้นชั่วร้าย” โลกเกลียดผู้ที่ยังไม่รอดไม่ได้ มันเกลียดพระเยซูและคนเหล่านั้นติดตามพระองค์อย่างร้อนรน Bishop Ryle เตือนใจเราว่า Erasmus เคยกล่าว Luther อาจมีชีวิตที่สุขสบายไปแล้วหากเขาไม่ได้แต่ต้องมงกุฏของพระสันตะปาปา และกระเพาะของพวกสงฆ์ Bengel ให้ข้อสังเกตว่า “คนเหล่านั้นที่เอาใจทุกคนอยู่ตลอดเวลา ควรที่จะหันมามองตัวเองด้วยความหวาดระแวง”

แต่พระเยซู ซึ่งทราบว่าการถูกตรึงกางเขนของพระองค์กำลังใกล้เข้ามาแล้ว ทรงทราบว่า “เวลาของเรายังไม่มาถึงเต็มที่” (ข้อ 8)

“พระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของพวกเรา ทรงถูกถวายเป็นเครื่องบูชาเพื่อพวกเราแล้ว” 1 โครินธ์ 5:7 กล่าวไว้ ฉะนั้นพระเยซูจึงต้องตาย (ตามที่สภาพของปัสกานั้นได้บังคับซึ่งมาตลอดหนึ่งพันห้าร้อยปีนั้น) ในบ่ายวันนั้น เมื่อพวกลูกแกะปัสกาจะต้องถูกฆ่า และนั่นก็เป็นเวลาอีกหลายเดือนก่อนหน้า ฉะนั้นพระองค์จึงต้องไม่รีบถูกจับกุมและถูกฆ่าก่อนถึงเวลานั้น พระองค์จะเสด็จไปเจียบ ๆ “แต่เหมือนกับขึ้นไปอย่างลับ ๆ” (ข้อ 10) หลายวันหลังจากที่ฝูงชนออกเดินทางเพื่อไปยังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว

ข้อ 10-13:

7:10 แต่เมื่พวกน้อง ๆ ของพระองค์ขึ้นไปแล้ว พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปยังเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย ไม่ใช่แบบเปิดเผย แต่เหมือนกับขึ้นไปอย่างลับ ๆ	ท่ามกลางประชาชนเรื่องพระองค์ เพราะบางคน กล่าวว่า “เขาเป็นคนดี” คนอื่น ๆ กล่าวว่า “ไม่ใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชน”
7:11 แล้วพวกยิวจึงแสวงหาพระองค์ในเทศกาลเลี้ยงนั้น และกล่าวว่า “คนนั้นอยู่ที่ไหน”	7:13 แต่ไม่มีผู้ใดพูดอย่างเปิดเผยเรื่องพระองค์ เพราะกลัวพวกยิว
7:12 และมีการบ่นพึมพำกันเป็นอันมากใน	

พระเยซูเสด็จไปที่เยรูซาเล็มแบบเจียบ ๆ

ในที่นี้พระเยซูกำลังเสด็จไปจากแคว้นกาลิลีเป็นครั้งสุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระองค์ จงเปรียบเทียบพระคำตอนนี้กับลูกา 9:51-62 พระเยซูมิได้เสด็จไปกับพวกน้อง ๆ ของพระองค์ แต่หลังจากที่พวกเขาไปแล้ว พระองค์ก็ทรงขึ้นไปอย่างลับ ๆ กับพวกสาวกของพระองค์ จากมัทธิว 28:7, 10, และ 16 เราเห็นว่าพระเยซูทรงกลับมาที่แคว้นกาลิลีหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์และทรงพบกับพวกสาวกที่นั่น การอัศจรรย์ที่น่าทึ่งเหล่านั้นของพระเยซูเจ้า-การรักษาโรค การทำให้คนตายเป็นขึ้น การเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้นและสี่พันคนนั้น-ได้ทำให้พระองค์กลายเป็นหัวข้อแห่งความสนใจอย่างหนักไม่ว่าพวกยิวรวมตัวกันที่ไหนก็ตาม ที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกผู้นำยิวเสาะหาพระองค์ บางคนเถียงว่า “เขาเป็นคนดี” คนอื่น ๆ ก็ว่า “ไม่ใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชน”

พระองค์ทรงมีคำกล่าวอ้างที่ไม่ธรรมดาเลย แต่จริง ๆ แล้วพระองค์ทรงกล่าวอ้างความเป็นพระเจ้า-ว่าพระองค์กับพระบิดาทรงเท่าเทียมกัน! คนเหล่านั้นที่รักพระเยซูและเชื่อในพระองค์ก็ไม่อาจกล่าวเช่นนั้นอย่างเปิดเผยได้ ความเกลียดชังนั้นที่อยากฆ่าลาซารัสอีกทีเพราะการฟื้นคืนชีพของเขาได้นำผู้คนให้มาเชื่อในพระเยซู ไม่ยอมทนต่อคำสรรเสริญและคำโฆษณาที่มีให้แก่พระเยซูเลย ชายคนนั้นที่เกิดมาตาบอด เมื่อในเวลาต่อมาเขาได้รับการรักษาให้หายแล้ว ถูกขับออกไปจากพระวิหารเพราะเขาแก้ต่างให้พระเยซู (9:34)

ความตึงเครียดนั้นมหาศาลเหลือเกินและจิตใจของประชาชนก็ถูกปลุกเร้ามากเหลือเกินจนพวกปุโรหิตใหญ่ต้องจำงูดาสให้นำพวกเขาไปหาพระเยซูตอนกลางคืน พ้นจากฝูงชนที่พวกเขากลัว

ข้อ 14-24:

7:14 บัดนี้ประมาณกลางเทศกาลเลี้ยงนั้น พระเยซู	ได้เสด็จขึ้นไปเข้าในพระวิหารและทรงสั่งสอน
---	---

7:15 และพวกยิวประหลาดใจ โดยกล่าวว่า “คนนี้
รู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร เมื่อไม่เคยเรียนเลย”

7:16 พระเยซูทรงตอบพวกเขาและตรัสว่า “หลัก
คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของ
พระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา

7:17 ถ้าผู้ใดตั้งใจกระทำตามพระประสงค์ของ
พระองค์ ผู้นั้นก็จะทราบถึงหลักคำสอนนั้นว่า หลัก
คำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเรากล่าวตามใจ
ของเราเอง

7:18 ผู้ใดที่กล่าวตามใจของตนเองย่อมแสวงหา
สง่าราศีสำหรับตนเอง แต่ผู้ที่แสวงหาสง่าราศี
สำหรับพระองค์ผู้ได้ทรงส่งตนมา ผู้เดียวกันนั้นก็
เป็นคนที่สัตย์จริง และไม่มีการอธรรมอยู่ในตัวเขา
เลย

7:19 โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลาย
มิใช่หรือ และยังไม่มีผู้ใดในพวกท่านรักษาพระราช
บัญญัตินั้น ทำไมท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเรา

เสีย”

7:20 คนเหล่านั้นตอบและกล่าวว่า “ท่านมีผีสิงอยู่
ใครเล่าหาโอกาสที่จะฆ่าท่านเสีย”

7:21 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “เรา
ได้ทำการงานอันหนึ่งและพวกท่านทุกคน
ประหลาดใจ

7:22 เพราะฉะนั้นโมเสสได้ให้การเข้าสู่หน้ตแก่
ท่านทั้งหลาย (มิใช่เพราะการเข้าสู่หน้ตมาจาก
โมเสส แต่มาจากพวกบรรพบุรุษ) และในวันสะบา
โตท่านทั้งหลายก็ยังให้คนเข้าสู่หน้ต

7:23 ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสู่หน้ต เพื่อไม่ให้
ผิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจึง
โกรธกับเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายเป็น
ปกติทุกประการแล้วในวันสะบาโตหรือ

7:24 อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสิน
ตามการพิพากษาอันชอบธรรมเถิด”

พระเยซูทรงสั่งสอนที่เทศกาลอยู่เพิง

ความตื่นเต้นในตอนแรกนั้น-ผู้คนที่มองหาพระเยซู อยากเห็นการอัศจรรย์มากขึ้น พวกผู้นำยิวที่กล่าว
คำสอนของพระองค์และอยากฆ่าพระองค์เสีย-สงบลงกว่าเดิมก่อนถึงกลางสัปดาห์นั้นในเทศกาลอยู่เพิง ฉะนั้น
พระเยซูจึงทรงเข้าไปในพระวิหาร (พื้นที่พระวิหาร ไม่ใช่สถานบริสุทธิ์หรือที่บริสุทธิ์ที่สุดซึ่งถูกสงวนไว้สำหรับ
พวกปุโรหิตในการปรนนิบัติของพระวิหาร) มันเป็นพื้นที่รอบนอกที่พวกเขาขายพวกสัตว์เพื่อเป็นเครื่องบูชา
และรับแลกเงิน ที่นี้ประชาชนรวมตัวกันเพื่อจะเห็นเหล่าคนดังและเพื่อจะฟังคำสั่งสอน

มันคือพื้นที่ขนาดใหญ่ของพระวิหารนั้นที่พวกคริสเตียนมาชุมนุมกันในเวลาต่อมาหลังจากพื้นเทศคอส
ต์ “และพวกเขาซึ่งอยู่พร้อมใจกันต่อเนืองทุกวันในพระวิหาร...” (กิจการ 2:46) มันคือ “ที่ประตูงามของพระ
วิหาร...ในเฉลียงพระวิหารที่เรียกว่า เฉลียงของซาโลมอน” ที่เปโตรเทศนาแก่ประชาชนหลังจากรักษาชายง่อย
คนนั้นให้หาย (กิจการ 3:10, 11) ดูเหมือนว่าพวกคริสเตียนมาชุมนุมกันที่นี้ในเฉลียงของซาโลมอนเป็นประจำ
(กิจการ 5:12) เปโตรและยอห์น ซึ่งถูกปล่อยตัวจากคุกโดยทูตสวรรค์องค์หนึ่ง “เข้าไปในพระวิหารแต่เข้าประตู
และสั่งสอน” (กิจการ 5:21) ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสแก่ฝูงชนเหล่านั้นที่รวมตัวกันในลานสาธารณะนี้ของพระ
วิหารเพื่อถือเทศกาลอยู่เพิง

ข้อ 15 หมายความว่าพระเยซูไม่เคยได้รับการฝึกฝนในโรงเรียนของคัมภีร์ที่ลุ่มดและไม่เคยให้พวกธ
รมาจารย์ช่วยตีความพระคัมภีร์ให้พระองค์เลย พระองค์ทรงเรียนรู้จากพระเจ้า

สติปัญญาของพระเยซูเจ้าถูกแสดงให้เห็นในความแน่นอนและสิทธิอำนาจที่พระองค์ทรงใช้กับหลักคำสอนและพิธีการเหล่านั้นของพระราชบัญญัติและการตีความทั้งหลายของพวกฟาริสี และวิธีที่แน่นอนในการรับมือกับสิ่งที่ถูกและผิดก็ทำให้คนเหล่านี้ที่ฟังพระองค์อึ้งจรรยาใจ พระองค์ “ไม่เคยเรียนเลย” นั่นคือ พระองค์ไม่เคยเป็นนักเรียนแบบยาวนานของพวกรับบีที่ร่ำเรียนมาเยาะเหมือนอย่างเปาโล “ได้รับการสั่งสอน...ที่เท้าของกามาลีเอล” (กิจการ 22:3) แต่พวกเจ้าหน้าที่กล่าวถึงพระเยซูว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนี้เลย” (7:46) พระเยซูทรงอธิบายคำสอนของพระองค์ว่า “ไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา” (ข้อ 16)

ประการแรก มันไม่ใช่สติปัญญาแบบมนุษย์แต่เป็นสติปัญญาที่ไร้ข้อผิดพลาดซึ่งพระเจ้าประทานให้เกี่ยวกับความจริงอันเป็นนิรันดร์ ประการที่สอง พระเยซูทรงหมายความว่างานรับใช้ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ของพระองค์เอง แต่ในฐานะมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ พระองค์ทรงพูดในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์: “ว่าพระเจ้าได้ทรงเจิมพระเยซูแห่งนาซาเร็ธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธิ์เดชอย่างไร ผู้ซึ่งได้เสด็จไปทั่วกระทำดี และรักษาบรรดาคนที่ถูกกดขี่โดยพญามาร ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตอยู่กับพระองค์” (กิจการ 10:38)

แต่ความจริงของพระองค์สามารถถูกพิสูจน์ได้ “ถ้าผู้ใดตั้งใจกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะทราบถึงหลักคำสอนนั้นว่า หลักคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเรากล่าวตามใจของเราเอง” (ข้อ 17) คำว่า “ตั้งใจกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์” แปลให้ดีขึ้นได้ว่า “ประสงค์จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์” พระคำข้อนี้หมายความว่าถ้าผู้ใดเลือกที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงเปิดเผยความจริงนั้นแก่เขา

คนเหล่านั้นที่ติดตามต่อไปที่จะรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะพบพระองค์ ทุกคนที่เข้ามาใกล้พระเจ้าก็ได้ รับประกันว่าพระเจ้าจะทรงเข้ามาใกล้พวกเขา นั่นหมายความว่ามีความผิดฝ่ายศีลธรรมในความไม่เชื่อและในหลักคำสอนเทียมเท็จ เฉพาะคนเหล่านั้นที่ “มีหูที่จะฟัง” ก็แน่ใจได้ว่าจะเรียนรู้ความจริงนั้น คนเหล่านั้นที่มุ่มมั่นที่จะเอาใจคนที่ตนรัก หรือที่จะยึดถือหลักคำสอนซึ่งเป็นที่ยอมรับ หรือที่จะติดตามผู้นำที่ตนรัก หรือคนเหล่านั้นที่ได้เลี้ยงชีพของตนจากคณะหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งที่ถือหลักคำสอนเทียมเท็จปกติแล้วก็ไม่เปิดรับที่จะเรียนรู้ความจริงนั้น

ไม่แปลกเลยที่ผู้คน “ประหลาดใจด้วยหลักคำสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนพวกเขาเหมือนผู้หนึ่งที่มีสิทธิอำนาจ และไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์” (มธ. 7:28, 29) พระเยซูกำลังตรัสว่า พวกเขาเชื่อพระองค์ได้ เพราะว่าพระองค์ไม่ได้กำลังสอนคำสอนผิดส่วนตัวบางอย่างแบบเห็นแก่ตัวแต่พูดเพื่อพระเจ้าพระบิดา

ผู้ใดที่สร้างจักรวรรดิหรือความมั่งคั่งส่วนตัวจากหลักคำสอนหรือนิยายหรือสถาบันหนึ่งก็อาจเทียมเท็จในเรื่องหลักคำสอน ไม่ว่าจะเป็นคนอย่าง Father Divine หรือคนอย่าง Herbert Armstrong หรือคนอย่าง Mary Baker Eddy หรือศาสนจักรแห่งโรม คนที่สอนการประพรมน้ำสำหรับพิธีบัพติศมาเพราะว่ามันเป็นจุดยืนแบบทางการแห่งคริสตจักรของเขา บ่อยครั้งก็ไม่อยากเรียนรู้เกี่ยวกับบัพติศมาของผู้เชื่อตามที่พระคัมภีร์สอนมัน

คนที่เชื่อว่าโลกและชีวิตและมนุษย์มาจากวิวัฒนาการก็ “เต็มใจโหดเหี้ยม” 2 เปโตร 3:4-7 กล่าวเกี่ยวกับการทรงสร้าง น้ำท่วมโลก การเสด็จกลับมาของพระคริสต์และการพิพากษาโลกในท้ายที่สุด

คนเหล่านั้นที่อยากรู้ความจริงก็สามารถพบมันได้ คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระเจ้าก็สามารถพบพระองค์ได้ เยเรมีย์ 29:12, 13 กล่าวว่า “แล้วพวกเจ้าจะร้องทูลเรา และพวกเจ้าจะไปและอธิษฐานต่อเรา และเราจะตั้งใจฟังพวกเจ้า และพวกเจ้าจะแสวงหาเรา และพบเรา เมื่อพวกเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของพวกเจ้า” บัดนี้คนที่แสวงหาพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของตนก็จะพบพระองค์

มันเป็นความชั่วที่ผู้ใดจะหลีกเลี่ยงความจริงของพระคัมภีร์และไม่พบมัน มันเป็นความชั่วที่จะอยู่ให้ห่างจากพระคริสต์ในความไม่เชื่อ บางคนเป็น “พวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” ความไม่เชื่อไม่ใช่ความเฉื่อยฉลาดเลย มันไม่ใช่ผลลัพธ์ของการเรียนรู้หรือของการแสวงหาแบบซื่อตรง ตรงกันข้าม มันเป็นการหันใจไปเสียจากความสว่างนั้น

จงหมายเหตุความไม่จริงใจที่ถูกแสดงออกในข้อ 20, “ใครเล่าหาโอกาสที่จะฆ่าท่านเสีย” และจากนั้น “คนนี้มีไข้หรือ ผู้ที่พวกเขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย” (ข้อ 25) พวกผู้นำและเหล่าผู้แทนของพวกเขายังไม่โหพระเยซูอยู่ที่พระองค์ทรงรักษาผู้คนที่ให้หายในวันสะบาโต

พระเยซูทรงมุ่งมั่นที่จะไม่ให้การเห็นชอบของพระองค์แก่ประเพณีของพวกเร่บปี พระองค์ต้องใส่น้ำองุ่นใหม่ในถุงหนังใหม่ (มธ. 9:17) พระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่าการรักษาโรคในวันสะบาโตอยู่ภายในจิตวิญญาณที่แท้จริงของพระบัญญัติเหล่านั้น-มันถูกต้องตามพระราชบัญญัติที่จะทำการดีในวันสะบาโต พวกปุโรหิตทำงานในพลับพลาในวันสะบาโต (มธ. 12:5) พวกเขาถูกทำให้เข้าสู่หนัดในวันสะบาโต (ข้อ 23) ในกรณีฉุกเฉิน ดาวิดและคนของเขา ซึ่งหนีจากกษัตริย์ซาอูล ได้กินขนมปังหน้าพระพักตร์ซึ่งไม่อนุญาตให้ผู้ใดกินเลยในกรณีปกติยกเว้นพวกปุโรหิต (มธ. 12:3, 4) พวกเขาจะช่วยชีวิตสัตว์ตัวหนึ่งที่ตกไปในคู หรือนำสัตว์ไปกินน้ำในวันสะบาโต (มธ. 12:11)

เนื่องจากพระบัญญัติทุกข้อถูกรวมในการรักพระเจ้าและการรักเพื่อนบ้านของเรา และเนื่องจากการรักเพื่อนบ้านของเราเป็นพระราชบัญญัติของพระมหากษัตริย์และดิงามเสมอ มันก็อยู่ในจิตวิญญาณของการถือวันสะบาโตที่จะรักษาให้หาย ที่จะช่วยเหลือ ที่จะทำการดี เพราะว่า “วันสะบาโตนั้นถูกสร้างขึ้นเพื่อมนุษย์ และไม่ใช่มนุษย์เพื่อวันสะบาโต” นอกจากนี้ พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พระผู้สร้าง และองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวันสะบาโต (มาระโก 2:28)

เราจะต้องไม่ตัดสินโดยสภาพการณ์แวดล้อมที่ไม่ใช่เรื่องสำคัญหรือสิ่งที่ปรากฏภายนอกแต่ต้องตัดสินโดย “การพิพากษาอันชอบธรรม” นั่นคือ ตามหลักการต่าง ๆ ของพระคัมภีร์ โดยจิตวิญญาณและไม่ใช่ว่าตัวอักษรของพระราชบัญญัติ

ข้อ 25-35:

7:25 แล้วบางคนของชาวกรุงเยรูซาเล็มกล่าวว่า “คนนี้มีไข้หรือ ผู้ที่พวกเขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย

7:26 แต่คุณเกิด ท่านกำลังพูดอย่างกล้าหาญ และพวกเขาก็ไม่ได้ทำอะไรท่านเลย พวกขุนนางทราบ

แน่แล้วหรือว่า คนนี้เป็นพระคริสต์แท้
7:27 แต่พวกเราทราบว่าคุณมาจากไหน แต่เมื่อ
พระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดทราบเลยว่า
พระองค์มาจากไหน”
7:28 แล้วพระเยซูทรงร้องในพระวิหารขณะที่
พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ โดยตรัสว่า “ท่านทั้งหลาย
ทั้งรู้จักเรา และท่านทั้งหลายทราบว่าเรามาจาก
ไหน และเรามีได้มาตามลำพังเราเอง แต่พระองค์ผู้
ได้ทรงส่งเรามานั้นทรงสัตย์จริง ผู้ซึ่งท่านทั้งหลาย
ไม่รู้จัก
7:29 แต่เรารู้จักพระองค์ เพราะเรามาจาก
พระองค์ และพระองค์ทรงส่งเรามาแล้ว”
7:30 แล้วเขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์
แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์ เพราะเวลาของ
พระองค์ยังไม่มาถึง
7:31 และหลายคนในประชาชนนั้นได้เชื่อใน

พระองค์ และกล่าวว่า “เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น
พระองค์จะทรงกระทำการอัศจรรย์มากยิ่งขึ้นกว่าการ
อัศจรรย์เหล่านี้ซึ่งผู้นี้ได้กระทำหรือ”
7:32 พวกฟาริสีได้ยืนยันว่าประชาชนบ่นพึมพำกัน
เรื่องต่าง ๆ เช่นนี้เกี่ยวกับพระองค์ และพวกฟาริสี
กับพวกปุโรหิตใหญ่จึงได้ส่งเจ้าหน้าที่ทั้งหลายไป
เพื่อที่จะจับพระองค์
7:33 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า “อีกหน่อย
หนึ่งเราจะอยู่กับท่านทั้งหลาย และจากนั้นเราจะ
ไปหาพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา
7:34 ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะไม่พบเรา
และที่ซึ่งเราอยู่นั้น ท่านทั้งหลายจะมาที่นั่นไม่ได้”
7:35 แล้วพวกเขายืนพูดกันในที่ท่ามกลางพวกเขาเอง
ว่า “คนนี้จะไปไหน ที่พวกเราจะไม่พบ เขา
จะไปหาคนที่ถูกกระจัดกระจายไปอยู่ในท่ามกลาง
พวกคนต่างชาติ และสั่งสอนพวกคนต่างชาติหรือ

พระคริสต์ทรงกล่าวอ้างความเป็นพระเจ้าของพระองค์ด้วยใจกล้า

“พวกเราทราบว่าคนนี้เป็นพระคริสต์แท้” (ข้อ 27) พวกเขาถือว่า แต่พวกเขาคิดว่าพระองค์ทรงเกิดในแคว้น
กาลิลี และไม่ทราบว่าพระองค์ทรงเกิดที่เมืองเบธเลเฮมซึ่งทำให้คำพยากรณ์ของมีคาห์ 5:2 สำเร็จจริง นานา
เอลทำผิดพลาดแบบเดียวกัน (1:46) พวกผู้นำยิวทราบว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงถูกสัญญาไว้ว่าจะมาจากเมือง
เบธเลเฮม (ข้อ 41, 42) แต่เพราะไม่เต็มใจที่จะเชื่อ พวกเขาจึงไม่ไต่ถาม คนอื่น ๆ ซึ่งไม่ได้ไต่ถาม ก็ยอมรับ
พระเยซูโดยไว

คนส่วนใหญ่ที่มารู้จักพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดก็ไม่จำเป็นต้องถามว่าพระคัมภีร์ทุกตอนถูก
ทำให้สำเร็จจริงแล้วหรือไม่ในการเสด็จมาของพระองค์ หรือ “ข้อพิสูจน์ที่ผิดพลาดไม่ได้” ทุกประการเกี่ยวกับ
การคืนพระชนม์ของพระองค์ คนที่ต้องการที่จะรู้จักและทราบเกี่ยวกับพระเยซูก็สามารถรู้จักและพบพระองค์
ได้

ความเป็นมนุษย์จริง ๆ ของพระเยซูทำให้บางคนเชื่อว่าพระองค์จะต้อนรับพระองค์ในฐานะพระเจ้า
พระองค์ทรงเป็นที่รู้จักในฐานะบุตรชายของโยเซฟ พวกน้อง ๆ ที่ยังไม่รับความรอดของพระองค์ก็เป็นที่ยอมรับ
พระองค์ทรงเติบโตมาในเมืองนาซาเร็ธซึ่งเป็นเมืองเล็ก ๆ ธรรมดา นั่น “ศาสตพยากรณ์ย่อมได้รับเกียรติ
ยกเว้นในบ้านเมืองของตนเอง” ทว่าข้อเท็จจริงอันแสนวิเศษที่ว่าพระเยซูทรงรับตำแหน่งที่ต่ำต้อยที่สุด ทรง
รู้จักความเศร้าโศกและการทดลองทุกอย่างของมนุษย์ และทรงเข้าสู่รายละเอียดที่ลึกซึ้งที่สุดแห่งชีวิตของเรา
ก็ทำให้พระองค์เป็นบุตรมนุษย์ พี่ชายใหญ่ของเรา “เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนอย่างพี่น้องของ

พระองค์ในทุกประการ” และ “พระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นพี่น้องกัน” (ฮบ. 2:11, 17)

แต่พระเยซูตรัสอย่างชัดเจนว่า “ท่านทั้งหลายทั้งรู้จักเรา และท่านทั้งหลายทราบที่เรามาจากไหน” (ข้อ 28) ฉะนั้นแน่นอนว่าพวกเขาไม่เพียงรู้ว่าพระองค์ทรงมาจากเมืองนาซาเร็ธและทรงถูกถือว่าเป็นบุตรชายหรือลูกเลี้ยงของโยเซฟ แต่พวกเขาบางคนทราบสิ่งที่พวกเขาไม่ยอมรับด้วย ว่าพระองค์ทรงเป็นสารพัดที่พระองค์ทรงกล่าวอ้างว่าเป็น-พระบุตรของพระเจ้า พระเยซูประทานคำเตือนแสนน่ากลัวนั้นแก่พวกยิวที่ไม่เชื่อเหล่านี้ว่า “ผู้ใดก็ตามที่กล่าวต่อสู้อาณาจักรของพระเจ้า จะไม่โปรดยกโทษสิ่งนี้ให้ผู้นั้น ทั้งในโลกนี้ หรือในโลกที่จะมานั้น” (มธ. 12:32)

ผมแน่ใจว่ามันไม่ใช่ถ้อยคำเหล่านั้นที่พวกเขาพูดที่พระคริสต์ทรงอ้างถึงในมัทธิว 12:31 นั่นคือ ที่ว่าพระคริสต์ทรง “ขับพวกผีออก...โดยอาศัย...เจ้านายของพวกผีเหล่านั้น” ที่ทรงอภัยให้ไม่ได้ ไม่ใช่เลย การปฏิเสธจากใจของพวกเขาหลังจากได้รับความสว่างอันยิ่งใหญ่แห่งความจริงที่ท่วมทับที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์นั้นต่างหากที่เป็นบาปของพวกเขา แต่คำเตือนนั้นของพระเยซูถูกเกริ่นนำโดยคำกล่าวที่ว่า “และพระเยซูทรงทราบบรรดาความคิดของพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า...” พระองค์ไม่ได้ทรงตอบคำพูดที่ไม่จริงของพวกเขา แต่พระองค์ทรงตอบการกบฏอันแน่วแน่ของพวกเขาที่มาจากหัวใจ ในใจของพวกเขาพวกเขาบอกว่า “เขาทำการอัศจรรย์หลายประการ เขาจึงต้องเป็นพระเมสสิยาห์แน่ ๆ แต่เรายังเกลียดชังเขาอยู่ดีและเราจะต่อต้านเขาและฆ่าเขาถ้าเราทำได้” พวกเขามุ่งมั่นที่จะกำจัดพระเยซูทั้ง ๆ ที่พยานหลักฐานทั้งหมดนั้นแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

ข้อ 36:

7:36 นี่เป็นถ้อยคำลักษณะใดกันที่เขาว่าว่า และที่ซึ่งเราอยู่นั้น ท่านทั้งหลายจะมาที่นั่นไม่ได้ ‘ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะไม่พบเรา

พระคริสต์ทรงเตือน: โอกาสผ่านพ้นไปแล้ว

“เวลาของพระองค์ยังไม่มาถึงเต็มที่” มันยังไม่ถึงเวลาที่พระเยซูจะต้องตาย ตามที่พระองค์ตรัสไว้ในข้อ 8 “เขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์” (ข้อ 30) และ “พวกปุโรหิตใหญ่จึงได้ส่งเจ้าหน้าที่ทั้งหลายไปเพื่อที่จะจับพระองค์” (ข้อ 32)

การอัศจรรย์ทั้งหลายพิสุจน์ข่าวสารของผู้พยากรณ์คนหนึ่ง ฉะนั้นคนมากมายที่ได้เห็นการอัศจรรย์เหล่านั้นจึงเชื่อในพระคริสต์ มันเป็นคำถามที่ยุติธรรม ถ้าพระเยซูไม่ใช่พระคริสต์นั้น พระคริสต์จะทรงทำการอัศจรรย์ใดที่ยิ่งใหญ่กว่านี้เล่า? แต่พระเยซูเจ้าตรัสไปแล้วว่าข้อพิสุจน์สุดท้ายที่แสดงให้เห็นความเป็นพระเจ้าของพระองค์จะเป็นการคืนพระชนม์ของพระองค์

บัดนี้พระเยซูประทานคำเตือนที่น่ากลัว พระองค์จะทรงอยู่กับพวกเขาแค่อีกไม่นาน ผู้คนจะแสวงหาพระองค์เมื่อพระองค์จากไปแล้ว พระองค์ทรงทราบว่า การสิ้นพระชนม์ที่แน่นอนและถูกบอกล่วงหน้าแล้วของพระองค์อยู่ในแผนการของพระองค์และของพระบิดา แต่เหล่าผู้ฟังที่มีใจชั่วและรักโลกไม่ได้ใส่ใจต่อคำเตือนนั้น

ในตอนนั้น เหมือนกับที่พวกเขาเพิกเฉยคำเตือนเช่นนั้นเกี่ยวกับโอกาสที่ผ่านเลยไปบ่อย ๆ ตอนนี้

พระเยซูจะ “ไปหาคนที่ถูกกระจัดกระจายไปอยู่ในท่ามกลางพวกคนต่างชาติ” หรือ? นั่นคือ ไปหาพวกยิวที่อยู่นอกปาเลสไตน์หรือ? พวกเขาตระหนักเกี่ยวกับคนอิสราเอลหลายล้านคนที่ถูกทิ้งไว้ในบาบิโลนในจักรวรรดิของคนบาบิโลนเมื่อเอสราและเนหะมีย์สร้างพระวิหารขึ้นใหม่ในกรุงเยรูซาเล็มและประชาชาติอิสราเอล

เปโตรจะไปที่นั่นเพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกยิวที่กระจัดกระจายไปเหล่านี้ และจดหมายฝากสองฉบับของเขาตามประเพณีแล้วก็ถูกตีตลกว่ามาจากบาบิโลน หนังสือยากอบถูกเขียนไปถึง “สิบสองเผ่าที่กระจัดกระจายอยู่ในต่างประเทศนั้น” แต่พระเยซูจะต้องกลับไปสู่สวรรค์ ไม่ใช่ไปยังต่างบ้านต่างเมือง

ข้อ 37-39:

7:37 ในวันสุดท้าย วันใหญ่แห่งเทศกาลเลี้ยงนั้น

พระเยซูทรงยืนและร้อง โดยตรัสว่า “ถ้าผู้ใด

กระหาย จงให้ผู้นั้นมาหาเราและดื่ม

7:38 ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้ว

ว่า ‘จากภายในผู้นั้น บรรดาแม่น้ำแห่งน้ำประกอบ

ด้วยชีวิตจะไหลออกมา’”

7:39 (แต่พระองค์ตรัสสิ่งนี้เรื่องพระวิญญาณ ซึ่ง

คนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ ด้วยว่าพระ

วิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ถูกประทานให้ เพราะพระ

เยซูยังมีได้รับสง่าราศี)

บ่อน้ำบาดาลของคริสเตียน

น้ำในพระคัมภีร์บ่อยครั้งเป็นสัญลักษณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลายแห่งมันแสดงภาพพระวิญญาณบริสุทธิ์ในความรอดหรือการต้อนรับพระคริสต์ การบังเกิดใหม่โดยพระวิญญาณ

ยกตัวอย่างเช่น ประชาชาติที่กระหายนั้นในถิ่นทุรกันดารได้รับน้ำจากน้ำพุทรงพลังที่ถูกเปิดจากหินก้อนหนึ่งในโฮเรบ เมื่อโมเสสถูกสั่งให้ตีหินนั้น (อพย. 17:5, 6) พวกเขากระหายอีก:

“และพระเยโฮวาห์ทรงกล่าวแก่โมเสส โดยตรัสว่า “จงเอาไม้เท้าขึ้น และเจ้าจงรวบรวมที่ประชุมให้มาพร้อมกัน ตัวเจ้าและอาโรนพี่ชายของเจ้า และเจ้าทั้งสองจงพูดกับศิลานั้นต่อหน้าต่อตาของพวกเขา และศิลานั้นจะให้ น้ำของมันออกมา และเจ้าต้องเอาน้ำที่ออกมาจากศิลานั้นให้แก่พวกเขา ดังนั้นแหละเจ้าต้องให้ชุมนุมชนและฝูงสัตว์ของพวกเขาได้ดื่มกิน” และโมเสสก็เอาไม้เท้าขึ้นออกไปจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตามที่พระองค์ทรงบัญชาท่าน และโมเสสกับอาโรนก็รวบรวมชุมนุมชนพร้อมกันต่อหน้าศิลานั้น และท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า “บัดนี้จงฟัง พวกเจ้า พวกกบฏ เราทั้งสองต้องเอาน้ำให้พวกเจ้าออกมาจากศิลานี้หรือ” และโมเสสก็ยกมือของตนขึ้น และด้วยไม้เท้าของตนท่านก็ตีศิลานั้นสองครั้ง และน้ำก็ไหลออกมาอย่างล้นเหลือ และชุมนุมชนได้ดื่มกิน และฝูงสัตว์ของพวกเขาด้วย”- กตว. 20:7-11

เปาโลได้รับการตลใจให้กล่าวว่าชนชาติอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารนั้น “...ได้รับประทานอาหารฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกัน และทุกคนได้ดื่มน้ำฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกัน เพราะว่าพวกเขาได้ดื่มน้ำจากศิลาน้ำฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามพวกเขา และศิลานี้คือพระคริสต์” (1 คร. 10:3, 4)

ตอนแรก โมเสสจะต้องตีหินนั้น ซึ่งแสดงภาพพระเยซูผู้ทรงถูกตีเพื่อเราและจึงประทานน้ำแห่งชีวิต ใน

คราวที่สองนั้น โมเสสถูกสั่งให้พูดกับหินนั้น เพราะว่าเมื่อพระเยซูทรงชำระค่าบาปไปหนึ่งแล้ว “ก็ไม่มี การถวายเครื่องบูชาไถ่บาปอีกต่อไป” (ฮบ. 10:18)

บัดนี้เราเพียงแค่มหาหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและรับความรอดหรือรับน้ำนั้นดื่มทุกวัน ศิลาที่แสดงภาพ พระคริสต์และการบังเกิดใหม่และการเติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งมาจากพระคริสต์

อิสยาห์ 12:3 กล่าวว่า “เหตุฉะนั้นด้วยความชื่นบานพวกเจ้าจะโพงน้ำออกมาจากบ่อน้ำแห่งความ รอด” ความรอดและการปลอบประโลมใจและพระพรประจำวันถูกบอกเป็นนัยตรงนี้ และอิสยาห์ 55:1 กล่าว อีกว่า “โอ ทุกคนที่กระหาย พวกเจ้าจงมาถึงน้ำเหล่านี้...” และของดื่มและของกินนั้น “โดยปราศจากเงินและ ปราศจากราคา” และพระสัญญาที่นั่นคือ “...และจิตวิญญาณของพวกเจ้าจะมีชีวิตอยู่”

พระเยซูทรงสัญญาหญิงชาวสะมาเรียนั้นเรื่อง “น้ำที่มีชีวิต” น้ำที่ไหลอยู่ พระองค์ตรัสว่าผู้ที่ดื่ม น้ำอื่น ๆ ในโลกนี้จะกระหายอีก แต่ “น้ำซึ่งเราจะให้เขานั้นจะเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์” (4:10-14) ไม่ใช่แค่ชีวิตแต่ชีวิตนิรันดร์ ไม่ใช่แค่ความรอดแต่น้ำแห่งชีวิตที่ไหลล้นจนผู้ที่ดื่มไม่ต้องกระหายอีก เลย แน่แน่นอนว่าพระเยซูทรงหมายความว่าคนที่มิบ่อน้ำพุนี้แห่งน้ำที่มีชีวิตโดยการดื่มเพียงคนเดียวก็จะมีวัน สูญเสียพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตอยู่ภายในนี้เลย เขา “จะไม่กระหายอีกเลย” ในความหมายที่ว่าไม่ ต้องการการช่วยให้รอดอีก

คำเชิญชวนสุดท้ายในพระคัมภีร์มีภาพอันอ่อนหวานของน้ำแห่งความรอด, “และพระวิญญาณกับเจ้า สาวตรัสว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้ที่กระหายเข้ามา และผู้ใดก็ตามที่มี ใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นรับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” (วว. 22:17)

อิสยาห์ 44:3 สัญญาเรื่องการเทออกของฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งถูกแสดงภาพโดยน้ำที่ไหล ท่วม: “เพราะเราจะเทน้ำลงบนผู้ที่กระหาย และน้ำทั้งหลายลงบนดินแห้ง เราจะเทวิญญาณของเราบนเชื้อสาย ของเจ้า และพรของเราบนลูกหลานของเจ้า”

ฉะนั้นตรงนี้ในยอห์น 7:37-39 เราจึงมีภาพอันแสนวิเศษของพระวิญญาณที่เสด็จมาอยู่ภายในเมื่อเรา รับความรอดและบ่อน้ำพุที่นั่นที่อยู่ภายในคริสเตียนผู้นั้น (พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตอยู่ภายใน) และการ ไหลออกแสนมหัศจรรย์แห่งการอวยพรและการช่วยให้รอดของพระองค์

จงหมายเหตุข้อพระคำเหล่านี้ให้ดี

1. “ถ้าผู้ใดกระหาย...” (ข้อ 37) มีผู้ใดไม่อิมใจกับโลกนี้ไหม? มีความรู้สึกผิด ความรู้สึกกลัวความตาย ความหวาดโวยบางอย่างของหัวใจไหม? จงจงมาเถิด! นั่นเป็นคำเชิญชวนเดิมของอิสยาห์ 55:1, “โอ ทุกคนที่ กระหาย” นั่นเป็นคำเชิญชวนเดียวกันกับ “และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้ที่กระหายเข้ามา และผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นรับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” (วว. 22:17)

อย่ายอมให้จิตสำนึกทำให้คุณรือร

และอย่าเฝ้าฝันถึงความคู่ควร

ความคู่ควรทั้งหมดที่พระองค์ทรงเรียกร้อง

คือรู้สึกว่าคุณต้องการพระองค์

“ถ้าผู้ใด...” ฉะนั้นนี่จึงเป็นคำเชิญชวนที่มาถึงทุกคน ใคร ๆ ในโลกนี้ก็มิสิทธิ์ที่จะอ้างคำเชิญชวนนี้
Bishop Ryle กล่าวว่า:

“ถ้าผู้ใดกระหาย” “ผู้ใด!” คนเหล่านั้นที่เปราะเปื้อนด้วยบาป “ผู้ใด!” คนเหล่านั้นที่ไม่มีสิทธิ์อ้างอะไรเลยนอกจากความต้องการเป็นล้นพ้นของตน “ผู้ใด!” คนเหล่านั้นที่คนทั้งโลกและคริสตจักรเบือนหน้าหนี “ผู้ใด!” พวกคนเก็บภาษีและคนบาป พวกคนที่สังครังเกียดและพวกผู้ร้ายที่ใกล้ตาย พวกผู้ข่มเหงและพวกผลัดวันประกันพรุ่ง Richard Baxter เคยกล่าวไว้ว่า ถ้าชื่อของเขาได้อยู่บนหน้ากระดาษนี้ เขาก็คงกลัวว่ามันเป็นชื่อของคนอื่นที่มีชื่อเหมือนกัน แต่เนื่องจากองค์พระผู้เป็นตรัสว่า ผู้ใด เขาจึงทราบว่ามีแต่เขาก็ได้รับการต้อนรับ คุณสมบัติหนึ่งเดียวข้อนั้นคือ ความกระหาย

2. “...จงให้ผู้นั้นมาหาเรา” (ข้อ 37) ไม่ใช่มาหาคริสตจักรเพื่อรับความรอด ไม่ใช่มารับบัพติศมาเพื่อรับความรอด ไม่ใช่การปฏิรูปฝ่ายศีลธรรม-แต่มาหาพระเยซู นั่นเป็นเจตนาอันอ่อนหวานเดียวกันกับมัทธิว 11:28, “จงมาหาเรา ท่านทั้งหลายทุกคนที่ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย”

3. “...และดื่ม” (ข้อ 37) จงมาดื่มเองเลยที่บ่อน้ำพุนี้! แค่ “รับถ้วยแห่งความรอด” เพลงสดุดี 116:13 กล่าว

4. “ผู้ที่เชื่อในเรา...” (ข้อ 38) นั่นเป็นสิ่งที่การดื่มหมายถึง: นั่นเป็นสิ่งที่การต้อนรับพระองค์หมายถึง (1:12) การเชื่อเป็นหนทางไปสู่การรับน้ำแห่งชีวิตนั้น

5. “จากภายในผู้นั้น... จะไหลออกมา” (ข้อ 38) คนที่รับน้ำนั้นด้วยความเชื่อไม่เพียงมีความรอดสำหรับตัวเองเท่านั้น แต่เขายังกลายเป็นบ่อน้ำพุแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ไหลออกจากตัวเขาด้วย จงหมายเหตุว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงอาศัยอยู่ภายในทรงถูกประสงค์ให้ไหลออกเป็นบรรดาแม่น้ำแห่งพระพรสำหรับผู้อื่น ความรอดสำหรับผู้อื่น

6. “แต่พระองค์ตรัสสิ่งนี้เรื่องพระวิญญาณ ซึ่งคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ” (ข้อ 39) นั่นจะเกิดขึ้นในอนาคต

7. “...ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ถูกประทานให้” (ข้อ 39) นั่นคือ ยังไม่ได้ประทานให้ในความหมายของบ่อน้ำพุที่อยู่ภายใน ร่างกายของคริสเตียนที่กลายเป็นวิหารหลังหนึ่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์และที่ไหลออกจากร่างกายของคริสเตียนในฐานะกองบัญชาการ “เพราะพระเยซูยังมีได้รับสง่าราศี” (ข้อ 39) ในยอห์น 15:26, 27 พระเยซูทรงให้คำสัญญาเดียวกันนี้:

“แต่เมื่อผู้พลอบประโลมใจเสด็จมาแล้ว ผู้ที่เราจะส่งมาหาท่านทั้งหลายจากพระบิดา คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งทรงมาจากพระบิดา พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านทั้งหลายอยู่กับเรามาตั้งแต่แรกแล้ว”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ “กับ” พวกสาวกคิสนั้นก่อนการตรึงกางเขน พระองค์ทรงอยู่ “ใน” พวกสาวกหลังจากการคิสนั้นพระชนม์ของพระคริสต์

บัดนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ หลังจากทรงย้ายเข้ามาอยู่ในร่างกายของคริสเตียนเพื่อจะอาศัยอยู่ จะไม่มีวันจากเขาไปเลย Bishop Ryle ให้ความเห็นนี้: “ในการบังเกิดใหม่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเข้ามาอาศัยอยู่ในผู้เชื่อจริง ๆ ชีวิตของเขาอาจถูกทำให้หยุดการเจริญเติบโต แคระแกร็น ถูกกดไว้ เหมือนต้นไม้ที่อยู่ในบรรยากาศที่ชวนป่วย และเหมือนลำธารที่ถูกอุดด้วยซากปรักหักพังที่ถูกนำลงมาจากริมเขา แต่ชีวิตนั้นไม่มีทางสูญหายอีกเลย ‘พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วยเป็นนิรันดร์’”

ยอห์น 20:19-22 กล่าวหาพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกรับเข้าไว้ในร่างกายของคริสเตียนทั้งหลายอย่างไรในวันนั้นที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตาย:

“แล้ววันเดียวกันนั้นเวลาค่ำ ซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อประตูเหล่านั้นปิดอยู่ในที่ซึ่งพวกสาวกชุมนุมกันอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จมาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” และเมื่อพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงให้พวกเขาเห็นพระหัตถ์ของพระองค์และซี่ข้างของพระองค์ แล้วพวกสาวกจึงมีความยินดี เมื่อพวกเขาเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาอีกว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงส่งเรามาแล้วฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” และเมื่อพระองค์ได้ตรัสสิ่งนี้แล้ว พระองค์ทรงระบายลมหายใจออกบนพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด”

การสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้มาตอนฟื้นเทคอสต์แต่มาในวันที่พระคริสต์ทรงคืนพระชนม์ ฟื้นเทคอสต์เป็นวันที่ประทานฤทธิ์เดชนั้น การสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในร่างกายของคริสเตียนทั้งหลายได้เริ่มต้นวันที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตาย บัดนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมาเพื่อช่วยคนบาปที่สำนึกผิดและเชื่อวางใจให้ได้รับความรอดและเขาจะ “บังเกิดจากพระวิญญาณ” พระวิญญาณบริสุทธิ์อาจตรัสว่า “เราจะขณสัมพันธ์ทั้งหมดของเรามาและแขวนเสื้อผ้าในตัวเพราะเราจะมาอาศัยอยู่ที่นั่นตลอดไป!” เหตุฉะนั้น 1 โครินธ์ 6:19, 20 จึงบอกเราว่า:

“อะไรกัน พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า และพวกท่านไม่ใช่เจ้าของตัวพวกท่านเอง เพราะว่าพวกท่านถูกซื้อไว้แล้วตามราคา เหตุฉะนั้นจงถวายสงาราคีแด่พระเจ้าในร่างกายของพวกท่าน และในจิตวิญญาณของพวกท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า”

และโรม 8:9 กล่าวว่า “บัดนี้ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่เป็นของพระองค์” อย่าสับสนการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณ ซึ่งเริ่มต้นแล้ววันที่พระคริสต์ทรงคืนพระชนม์ กับการได้รับฤทธิ์เดชจากเบื้องสูงเพื่อการชนะจิตวิญญาณ ซึ่งมาในวันฟื้นเทคอสต์แก่คนเหล่านั้นที่รอรับฤทธิ์เดช

พวกเขา “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” แบบในกิจการ 2:4 และนั่นควรเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกแบบในกิจการ 4:31 และเอเฟซัส 5:18 แต่การสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณเริ่มต้นทันทีที่ผู้หนึ่งเชื่อในพระคริสต์ และนั่นเป็นข้อเท็จจริงหนึ่งสำหรับคริสเตียนทุกคน Dr. F. B. Meyer กล่าวไว้ว่า:

ถ้าพระวิญญาณของพระคริสต์ทรงอยู่ในเรา พระคริสต์เองก็ทรงอยู่ในเรา การแยกทั้งสองออกจากกันเป็นความผิดพลาด ทั้งสองเป็นองค์เดียวกัน

ฉะนั้นนี่จึงเป็นสรุปรวมของเรื่องทั้งหมด เมื่อจิตวิญญาณที่เหนื่อยล้าและกระหายมาหาพระเยซู พระองค์ก็ประทานการบรรเทาทันทีแก่พวกเขาโดยประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ให้แก่พวกเขา และในของประทานอันเปี่ยมสุขที่สุดนั้น พระองค์เองทรงเคลื่อนเข้ามาอยู่ในธรรมชาติที่กระหายนั้น พระองค์ไม่วิาทหรือส่งเสียงดัง ไม่มีเสียงเหมือนลมพายุ ไม่มีเปลวไฟ ขณะที่ผู้คนกำลังเฝ้าอยู่ที่ประตูหน้าเพื่อต้อนรับพระองค์ด้วยเสียงแตรเอ็กเกริก พระองค์ทรงยอมเข้ามาทางด้านหลังโดยไม่มีใครสังเกตเห็น แต่ไม่ว่าจะอย่างไร พระองค์ก็ทรงมายังวิหารของพระองค์แบบฉับพลัน และทรงนั่งในสถานบริสุทธิ์ภายในของวิหารนั้นดุจช่างหลอมและผู้ทรงชำระเหล่าบุตรของเลวีให้บริสุทธิ์

โอ กุทธิ์เดชนั้นที่ควรไหลจากคริสเตียน!

ที่ประตูงามนั้นของพระวิหาร เปโตรและยอห์นกล่าวแก่ชายง่อยคนนั้นว่า “เงินและทองคำข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน ในพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเรธ จงลุกขึ้นและเดินไปเถิด” (กิจการ 3:6)

เปโตรได้รับบัพติศมาหรือถูกล้อมรอบหรือเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณมากเหลือเกิน “จนถึงขนาดที่พวกเขาพาคนเจ็บป่วยเข้ามาไว้ในถนนทั้งหลาย และวางพวกเขาไว้บนบรรดาที่นอนและแคร่ เพื่ออย่างน้อยที่สุด เงามของเปโตรที่ผ่านไปจะได้ทอดบนบางคนในพวกเขา คนเป็นอันมากได้ออกมาจากนครต่าง ๆ ที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็มด้วย โดยพาพวกเขาคนป่วยมา และคนทั้งหลายซึ่งถูกรบกวนด้วยเหล่าผีโสโครก และพวกเขาทุกคนได้รับการรักษาให้หาย” (กิจการ 5:15, 16)

เปาโลมีกุทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากเสียจนเมื่อเขาวางมือของตนในการเจิมตั้งบัพติศมา นักเทศน์หนุ่มผู้นั้นก็ได้รับของประทานทรงพลังแห่งกุทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลกล่าวว่า “จงพิศโหมมันขึ้นเถิด ทิโมธีเอ๋ย”

อาจารย์ที่ตามทางของพระเจ้าบางท่านได้อุดอาหารและอธิษฐานและวางมือของตนบนเปาโลและบารนาบัส เราถูกบอกว่า “ดังนั้นท่านทั้งสอง ซึ่งถูกส่งไปโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้ออกเดินทางไปยังเมืองเซอเคีย...” และการเดินทางเพื่อเผยแผ่ข่าวประเสริฐครั้งใหญ่ของเปาโลจึงได้เริ่มต้น

ฉะนั้นเอลิชาห์จึงทำให้เด็กชายคนหนึ่งเป็นขึ้นจากตาย ดังนั้นเอลิชาห์จึงสัญญาว่าหญิงหมั้นคนหนึ่งจะมีบุตร หรือทำให้น้ำที่เป็นพิษแห่งเมืองเยรีโคหายดีและน้ำพุนั้นก็ยังไม่ไหลอยู่ วันนี้ที่เมืองเยรีโคผมได้เห็นน้ำจืดที่ยังไหลจากน้ำพุของเอลิชาห์อยู่ โอ พระเจ้าได้ประทานให้แก่เอลิชาห์มากกว่านั้น!

ฉะนั้นเปโตรจึงสามารถเห็นอานาเนียและสัฟิราล้มลงตายด้วยคำ ๆ เดียวเพราะการโกหกพระเจ้า

ฉะนั้นเปาโลจึงสามารถขอให้พระเจ้าทำให้เอลิมาสผู้ใช้เวทมนตร์ตาบอดได้ แต่บ่อน้ำบาดาลอันแสนวิเศษนี้แห่งกุทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้มีไว้สำหรับพวกอัครทูตและพวกศาสนทายากรณ์และพวกคนยิ่งใหญ่เท่านั้น มันมีให้แก่ “ถ้าผู้ใดกระหาย” มันมีให้แก่ “ผู้ที่เชื่อในเรา” ฉะนั้นคริสเตียนคนใดที่ดื่มเพื่อตัวเองและเชื่อและแสวงหากุทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็สามารถรับมันไปใช้ได้ตามที่พระเจ้าทรงนำและประทานมันให้

ในยอห์น 14:12 พระเยซูตรัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเรา การงานเหล่านั้นซึ่งเรากระทำนั้น เขาก็จะกระทำเช่นกัน และเขาจะกระทำการงานทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเราจะไปยังพระบิดาของเรา” ใช่แล้ว เราต้องทำงานเหล่านั้นที่พระเยซูได้ทรงกระทำ เราจะต้องมีฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนที่พระองค์เคยมีมัน

มาระโก 9:23; 11:24; 16:17 และยอห์น 15:7 ก็กล่าวเกี่ยวกับเรื่องเดียวกันมิใช่หรือ? ในคำตอบแก่คำอธิษฐานผมได้เห็นฝนตกภายในหนึ่งวันขณะอยู่ท่ามกลางภัยแล้งครั้งใหญ่ ผมได้รู้จักหญิงใกล้ตายผู้หนึ่งที่ถูกทำให้ฟื้นคืนอีกอย่างอัศจรรย์จนมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกกว่าสามสิบปี ผมได้รู้จักกับผู้หญิงที่เป็นหมั้นสิบกว่าคนตั้งครรรภ์ในคำตอบแก่คำอธิษฐานของพวกเขา ผมได้รู้จักคนป่วยเป็นมะเร็งสมอง “ระยะสุดท้าย” ซึ่งได้รับการรักษาให้หายจนผู้คนคิดว่าเขาซึ่งไม่น่าจะมีชีวิตอยู่เกินสามเดือนบัดนี้มีชีวิตอยู่เกินเจ็ดปีและยังแข็งแรงดีในการรับใช้พระเจ้า

เพราะความทุ่มเทของเขาให้แก่แผนการประจักษ์ที่ถือแนวคิดสมัยใหม่นิยม ผู้ช่วยศิษยาภิบาลที่หัวรั้นคนหนึ่งได้ประกาศว่าผู้ประกาศข่าวประเสริฐคนนั้นไม่สามารถมาที่คริสตจักรแห่งใหญ่นั้นที่ ๆ พวกเราถูกประกาศว่า “ข้ามศพผมไปก่อนเถอะ” เขากล่าวไว้ ผมได้เห็นงานศพของเขาที่นั่นภายในสองวัน พร้อมกับโลงศพที่วางสงบอยู่ใต้แผ่นป้ายขนาดใหญ่ที่ประกาศการมาของผม โอ พระเจ้ายังทรงมีฤทธิ์เดชอยู่เหมือนเดิมสำหรับคนเหล่านั้นผู้วางใจพระองค์

แม่น้ำแห่งพระพร! คริสเตียนแต่ละคนควรเป็นเช่นนั้น! ขอพระเจ้าทรงให้มันร้อนผ่าวในใจทุกดวงที่อ่านข้อความนี้เถิด!

“ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้ว...” (ข้อ 38) นั่นอาจหมายถึงอิสยาห์ 44:3 มันอาจหมายถึงสุภาพิต 11:30, “ผลของคนชอบธรรมเป็นต้นไม้แห่งชีวิต และผู้ที่ชนะจิตวิญญาณทั้งหลายก็มีสติปัญญา” แต่แน่นอนว่ามันอ้างอิงถึงโยเอล 2:28-32 ซึ่งเปโตรยกคำพูดมาที่พื้นเทคอสตีในถ้อยคำเหล่านี้:

“แต่เปโตรซึ่งยืนขึ้นพร้อมกับอัครทูตสิบเอ็ดคน ได้ตะเบ็งเสียงของตน และกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่าน ชาวยูเดีย และบรรดาคนที่อาศัยอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกท่านจงทราบสิ่งนี้ และตั้งใจฟังบรรดาถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด ด้วยว่าคนเหล่านี้มีได้มาเหล่านี้นั้น ตามที่พวกท่านคิดนั้น โดยเห็นว่าเป็นแต่เวลาสามโมงเช้า แต่สิ่งนี้เป็นสิ่งซึ่งถูกกล่าวไว้โดยศาสดาพยากรณ์โยเอลว่า ‘และต่อมาในวันสุดท้าย พระเจ้าตรัสว่า เราจะเทพระวิญญาณของเราบนเนื้อหนังทั้งสิ้น และบุตรชายบุตรสาวของพวกเขาจะพยากรณ์ และพวกคนหนุ่มของพวกเขาจะเห็นนิมิตทั้งหลาย และพวกคนชราของพวกเขาจะฝันความฝันต่าง ๆ และในวันเหล่านั้นเราจะเทพระวิญญาณของเราบนผู้รับใช้ชายของเราและผู้รับใช้หญิงของเรา และพวกเขาจะพยากรณ์ และเราจะสำแดงการมหัศจรรย์ทั้งหลายในฟ้าอากาศเบื้องบน และหมายสำคัญต่าง ๆ ในแผ่นดินโลกเบื้องล่าง คือเลือด และไฟ และไอควัน ดวงอาทิตย์จะถูกเปลี่ยนให้เป็นความมืด และดวงจันทร์ให้เป็นเลือด ก่อนวันใหญ่ยิ่งและเกรียงไกรนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาถึง และจะเป็นเช่นนั้นว่า ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’” - กิจการ 2:14-21

เราคิดว่าคำสอนแบบเหมารวมเรื่องธารน้ำที่ไหลจากหินนั้น ซึ่งตอนแรกถูกตีและถูกตีซ้ำอีกในภายหลัง

ถูกอ้างอิงถึงในที่นี้ ดาเนียล 12:3 กล่าวว่าเมื่อการฟื้นคืนชีพมาถึง “...บรรดาคนที่มีสติปัญญาจะส่องแสง เหมือนความสว่างจ้าแห่งท้องฟ้า และบรรดาผู้ที่หั่นคนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะเหมือนอย่างดวงดาว ทั้งหลายเป็นนิตยและเป็นนิตย”

ขอให้เรากล่าวว่าแนวโน้มแบบเหมารวมของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมดสนับสนุนคำสอนที่ว่าฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ควรเหวี่ยงออกจากร่างกายคริสเตียนของเรา

แบบอย่างของเอเลียห์และเอลีซาให้ภาพประกอบแม่น้ำแห่งพระพรนั้นที่ไหลไปสู่คนเหล่านั้นที่พวกเขาพบเจอและสัมผัสมิใช่หรือ?

เราคงอ่านภาคพันธสัญญาเดิมไม่ถูกเลยหากเราไม่พบคำสอนที่ว่าฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์จะถูกประทานให้แก่คริสเตียนทั้งหลาย

ข้อ 40-53:

7:40 ฉะนั้นหลายคนในประชาชน เมื่อเขาทั้งหลาย ได้ยินถ้อยคำนี้ จึงกล่าวว่า “แท้จริง ท่านผู้นี้เป็น ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น”

7:41 คนอื่น ๆ กล่าวว่า “ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์” แต่บางคนกล่าวว่า “พระคริสต์จะมาจากแคว้นกาลิลีหรือ

7:42 พระคัมภีร์กล่าวไว้มิใช่หรือว่า พระคริสต์จะมาจากเชื้อสายของดาวิด และมาจากนครเบธเลเฮมซึ่งดาวิดเคยอยู่นั้น”

7:43 ดังนั้นจึงมีการแตกแยกกันในท่ามกลาง ประชาชนเพราะเหตุพระองค์

7:44 และบางคนในพวกเขาอยากจะทำพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย

7:45 แล้วพวกเจ้าหน้าที่จึงมาหาพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกฟาริสี และพวกนั้นกล่าวกับพวกเจ้าหน้าที่ว่า “ทำไมพวกเจ้าไม่ได้นำเขามา”

7:46 เจ้าหน้าที่เหล่านั้นตอบว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูด

เหมือนคนนี้เลย”

7:47 แล้วพวกฟาริสีตอบพวกเขาว่า “พวกเจ้าถูก หลอกหลงไปด้วยแล้วหรือ

7:48 มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือในพวกฟาริสีเชื่อใน ผู้นั้นหรือ

7:49 แต่ประชาชนนี้ผู้ที่ไม่รู้จักพระราชบัญญัติก็ถูก สืบค้นอยู่แล้ว”

7:50 นิโคเดมัสกล่าวแก่พวกเขาว่า (ผู้ที่ได้มาหา พระเยซูในเวลากลางคืนนั้น โดยเป็นคนหนึ่งใน พวกเขา)

7:51 “พระราชบัญญัติของพวกเราตัดสินคนใด ก่อนที่มันฟังเขา และทราบว่าเขาทำอะไรหรือ”

7:52 เขาทั้งหลายตอบและกล่าวแก่นิโคเดมัสว่า “ท่านมาจากแคว้นกาลิลีด้วยหรือ จงค้นหาและ ดูเถิด เพราะว่าไม่มีศาสดาพยากรณ์เกิดขึ้นมาจาก แคว้นกาลิลีเลย”

7:53 และทุกคนไปยังบ้านของตน

ความเห็นที่แตกแยก: พวกขุนนางใหญ่และประชาชน

ประชาชนโต้เถียงกัน-พวกสามัญชนส่วนใหญ่ ซึ่งอาจเริ่มเชื่อแล้วว่าพระเยซูทรงเป็น “ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น” ที่โมเสสสัญญาไว้ (อพย. 18:15, 18) ว่าพระองค์ทรงเป็น “พระคริสต์นั้น” (“คริสต์” คำกรีก สำหรับคำฮีบรู เมสสิยาห์ ซึ่งแปลว่า “ผู้ที่ถูกเจิม” ของอิสยาห์ 42:1 และอิสยาห์ 61:1) นั้นไม่ได้หมายความว่า

พวกเขาทุกคนกลับใจเชื่อ วางใจพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด แต่โดยรวมแล้วยอมรับข้อเท็จจริงเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระองค์ แต่พวกเขาพบปัญหานั้น-ไม่ทราบว่าจะเชื่อพระองค์ที่เมืองเบธเลเฮม ตามที่มัทธิว 5:2 ได้บอกไว้ล่วงหน้า

มหาปุโรหิตนั้น “อยากจะจับพระองค์” โดยมีกองกำลังตำรวจและพวกคนใช้ (ดู “พวกเจ้าหน้าที่” ในข้อ 45 และ มธ. 26:47) “แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย” (ข้อ 44) พวกเขาจับพระเยซูไปประหารไม่ได้จนกว่าจะถึงเวลาที่กำหนดไว้ นั่นคือ พวกเขาจับพระองค์ที่ถูกลงโทษไปจับกุมพระเยซูต่างพากันอึ้ง พวกเขาจับกุมพระองค์ไม่ได้เนื่องจาก “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนี่เลย” (ข้อ 46)

คำถามที่โง่เขลานั้นของข้อ 48 แสดงให้เห็นความโง่เขลาของพวกที่คิดว่าตัวเองเฉลียวฉลาด พวกศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยที่มีความสว่างฝ่ายวิญญาณเพียงน้อยนิด ที่ไม่ได้ศึกษาพระคัมภีร์ ที่ “แก้งโง่” เกี่ยวกับความจริงเรื่องการเนรมิตสร้างโดยตรง เกี่ยวกับเรื่องน้ำท่วมโลก และการพิพากษาที่จะมา ก็คิดว่าตัวเองฉลาดมาก ๆ กับการที่พวกเขาไม่ยอมรับเรื่องพระเจ้าและการเนรมิตสร้างโดยตรง และพร้อมทั้งศาสนาเทียมเท็จของพวกเขานั้นคือ แนวคิดมนุษยนิยม พวกเขาก็เหยียดหยันผู้คนธรรมดาที่ทราบว่าพระผู้สร้างองค์หนึ่งทรงพิสูจนเรื่องการทรงสร้าง ฉะนั้นคนที่มีปัญญาจึงกลายเป็นคนโง่

Dr. Harry Emerson Fosdick ผู้ไม่เชื่อที่โด่งดังซึ่งถือแนวคิดเสรีนิยมทางศาสนา เขียนไว้ว่า “ผมไม่เชื่อเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระคริสต์ และผมไม่รู้จักคนที่เฉลียวฉลาดเลยสักคนที่เชื่อเรื่องนั้น”

การที่ใครสักคนซึ่งเป็นนิยมชมชอบและมีผู้ติดตามเยอะแต่มีความเฉลียวฉลาดขั้นธรรมดา ๆ จะไม่ยอมรับความเฉลียวฉลาดของ Gresham Machen, Robert Dick Wilson, R.A. Torrey, B.H. Carroll, George W. Truett, C.I. Scofield และคนอื่นอีกหลายคนที่ทรงพลังยิ่งนัก ก็แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนไม่ซื่อตรงและไม่รับผิดชอบ ไม่แปลกเลยที่พระเยซูตรัสเกี่ยวกับคนเช่นนั้นว่าเป็น “โอ พวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” (ลูกา 24:25) มีแต่คนโง่เท่านั้นที่กล่าวในใจของตนว่า “ไม่มีพระเจ้า” (สดด. 14:1) หรือเชื่อว่าพระเจ้าจะเชื่อพระคัมภีร์ เราไม่ควรให้ความสนใจแบบจริงจังกับพวกที่ได้ชื่อว่าเฉลียวฉลาด ผู้ซึ่งมีความคิดที่ถูกทำให้มืดไปและใจที่ยังไม่บังเกิดใหม่ สงสัยพระคริสต์หรือพระคัมภีร์

นิโคเดมัสพูด: เขาได้รับความรอดไหม?

นิโคเดมัสเป็นขุนนางคนหนึ่งของพวกยิว สมาชิกคนหนึ่งของสมาชิกสภาซานเฮดริน 71 คนนั้นซึ่งจะปรับโทษพระเยซูถึงตาย ในที่นี้เขากล่าวอย่างนุ่มนวล อาจแบบเหนียมอาย หรืออาจมีแรงจูงใจทางการเมือง พวกเขาควรรอฟังพระเยซูก่อนที่จะปรับโทษพระองค์ไหม? และพวกเขาควรคอยดูว่าเหตุการณ์ต่าง ๆ จะลงเอยอย่างไรไหม? เราไม่ทราบว่านิโคเดมัสได้รับความรอดหรือไม่ เขาได้ร่วมมือกับโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ผู้เชื่อแบบเหนียมอายคนหนึ่ง ในการฝังพระเยซู (ยอห์น 19:38-42) เราหวังว่านิโคเดมัสผู้เหนียมอาย ผู้ซึ่งมาหาพระเยซูตอนกลางคืน ได้รับความรอด

“และทุกคนไปยังบ้านของตน” (ข้อ 53) ที่ประชุมนั้นแยกย้ายในความสับสน สภาซานเฮดรินทำเรื่องวุ่นมาเยอะแล้วจนถึงตอนนี้ พวกเขาจึงกลับบ้าน แต่จะมีโอกาสหน้า พวกเขาจะกลับมา ความขัดแย้งกับองค์

พระผู้เป็นเจ้าของเราจะดำเนินต่อไปจนถึงที่สุดปลายอันขมขื่น

ยอห์น 8

ข้อ 1,2:

8:1 พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ วิหารอีก และประชาชนทุกคนมาหาพระองค์ และ
8:2 และในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าในพระ พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนพวกเขา

พระเยซูทรงนอนบนพื้นดิน

การแบ่งบทตรงนี้ระหว่างบทที่ 7 และ 8 อาจชวนให้เข้าใจผิด จงอ่านข้อสุดท้ายของบทที่ 7 กับข้อ
แรกตรงนี้

“และทุกคนไปยังบ้านของตน พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ”- ยอห์น 7:53, ยอห์น 8:1

คนอื่น ๆ กลับไปยังบ้านของตน ไปยังความสบายและครอบครัวของตน พระเยซูทรงไม่มีทั้งสองอย่าง
พระเยซูทรงไปที่ไหนบนภูเขามะกอกเทศ? ไปยังสวนเกทเสมณีอย่างไม่ต้องสงสัย ซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์ทรงนอน
บนพื้นดิน มีข้อบังชี้ว่าพระเยซูทรงนอนที่นั่นบ่อย ๆ เมื่อยุคาสทฤษฎะพระเยซู เขาก็รู้ถึงแม้ว่าพวกบุโรหิตใหญ่
ไม่รู้ ว่านั่นจะเป็นในสวนเกทเสมณี และเขาพาผู้คนไปจับกุมพระองค์ที่นั่น (มธ. 26:14-16, 47)

เราต้องเชื่อคำกล่าวของพระเยซูแบบตรงตัวที่พระองค์ตรัสแก่คนที่อยากเป็นสาวกซึ่งมีความตั้งใจดีแต่
อาจไม่ตระหนักว่าความเป็นสาวกนั้นหมายถึงอะไร: “และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “บรรดาสุขนั้นจึงจอกมีไพรงทั้ง
หลาย และนกกเหล่านั้นแห่งฟ้าอากาศมีรังทั้งหลาย แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศิระษะของตน” (ลูกา 9:58)

เราทราบว่าเป็นครั้งหนึ่งพวกสาวกหิวจัดจนขณะเดินลัดทุ่งข้าวสาลีพวกเขาเอามาเมล็ดข้าวดีบอออกมาในมือ
ของตนและกินมัน เนื่องจากเปาโลทนทุกข์กับ “การอดอาหารบ่อย ๆ” คุณคิดไหมว่าพระเยซู ผู้ทรงเป็นแบบ
อย่างของเปาโล จะไม่มีอาหารรับประทานบ่อย ๆ และไม่มีที่นอน?

พระเจ้าทรงใส่ข้อมูลที่ได้รับการพอใจนี้ไว้ในพระคัมภีร์ ดังนั้นแน่นอนว่าพระองค์ทรงอยากให้เราจำ
เรื่องนี้ไว้ใส่ใจ ความยากจนบ่อย ๆ ในความสบายตามธรรมดาและความยากจนเสมอในความเป็นที่นิยมชม
ชอบและการได้รับการนับหน้าถือตาจากโลกนี้ จะต้องเป็นส่วนหนึ่งของคริสเตียนที่ดี ถ้าพระเยซูยังไม่ยอมรับ
คนที่อยากเป็นสาวกจนกว่าเขาสามารถเผชิญความอดอยากและความขัดสนได้ พระองค์ก็ทรงอยากให้เรา
พร้อมที่จะทนทุกข์ ที่จะยากจน ที่จะถูกรังเกียจเพราะพระองค์เหมือนกันมิใช่หรือ?

Dr. H.A. Ironside ผู้ล่องลับเคยบอกผมว่าเมื่อ Dr. R.A. Torrey เริ่มต้นงานประชุมพระคัมภีร์ครั้งแรก
ที่เมืองมอนโทรส รัฐเพนซิลเวเนีย พวกเขามีอาคารไม้ที่หลังและสิ่งอำนวยความสะดวกไม่ก็อย่าง ตอนนั้นยัง
ไม่มีห้องเป็นสัดส่วนที่อยู่สบายสำหรับเหล่านักพูดเลย เขาและ Dr. Torrey จึงนอนในโรงนาบนเตียงผ้าใบที่พับ
ได้ คืนนั้นที่เขาได้ยิน Dr. Torrey พลิกร่างที่ใหญ่โตของเขาอย่างกระสับกระส่ายไปมาบนที่นอนชั่วคราวอัน
แคบ ๆ ตัวนั้นในท้องที่อยู่ถัดไป

Dr. Ironside ส่งเสียงเรียกไปว่า “Dr. Torrey คุณนอนสบายไหม?” เขากล่าวว่า Dr. Torrey ตอบ
กลับมาว่า “ผมนอนสบายกว่าที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของผมเคยนอนเสียอีก!”

Dr. Ironside เอง ซึ่งเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่ต้องเดินทางบ่อยในคณะของ Salvation Army
เคยนอนบนพื้นดินในสวนสาธารณะประจำเมือง ครั้งหนึ่งเมื่อผมเลี้ยงมือเทียมเขา (ไม่ใช่อาหารแพง ๆ แต่เป็น

อาหารอร่อย) เขาก็อุทานว่า “อร่อยเกินไปสำหรับคนบาปทั้งหลาย!”

พระคริสต์ ซึ่งไม่มีที่ ๆ จะวางศิระษะของพระองค์ เคยนอนในเรือลำหนึ่งที่เจอพายุ ซึ่งปฏิเสธสาวกคนใดที่ไม่เผชิญหน้ากับความยากจนและความยากลำบาก ประทานความสว่างให้เราบ้างเกี่ยวกับกรณีของขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นที่อยากทำสิ่งดีสักอย่างเพื่อที่จะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก (มธ. 19:16-30; มก. 10:17-31; ลก. 18:18-30) แน่แน่นอนว่าพระเยซูกำลังสอนชายผู้นั้นที่อ้างตัวว่าถือรักษาพระบัญญัติได้ทุกอย่างว่าการรักเงินและทรัพย์สิ่งของของเขานั้นเป็นความบาป และเมื่อพระองค์ทรงบัญชาชายหนุ่มผู้นั้นให้ขายทรัพย์สิ่งของทั้งหมดของเขาและให้แก่คนยากจนเพื่อจะเป็นสาวกคนหนึ่ง พระองค์ก็กำลังบัญชาเขาให้กลับใจจากบาปนั้น พระเยซูกำลังแสดงให้เห็นเช่นกันมิใช่หรือว่าการรักเงิน ทรัพย์สิ่งของ ความสบาย ตำแหน่ง เป็นบ่วงแร้วที่ทำลายความเป็นสาวก?

พระเยซูตรัสในข้อนั้นว่า “คนทั้งหลายที่มั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากจริงหนอ” (ลูกา 18:24) จากนั้นพระองค์ทรงเสริมว่าคนเหล่านั้นที่ทิ้ง “บ้าน หรือบิดามารดา หรือพี่น้อง หรือภรรยา หรือบุตรทั้งหลาย เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า” จะได้รับบำเหน็จอย่างแน่นอน

คนงานคริสเตียนที่ต้องมีรถคันใหม่สวย ๆ ต้องมีบ้านหรูหรา ที่รู้สึกว่าคุณต้องกินดีและแต่งตัวแพง ๆ เหมือนผู้ที่ประสบความสำเร็จคนอื่น ๆ ก็มีแนวโน้มที่จะถูกดูดรั้งอย่างมหาศาลในงานของพระเจ้า โอ เราต้องเหมือนพระเยซูเจ้าที่นอนบนพื้นดินในสวนเกทเสมีนี่ได้!

เราต้องจำให้ขึ้นใจคำบรรยายของเปาโลเกี่ยวกับชีวิตของเขาใน 2 โครินธ์ 4:8-12 และคำสั่งสอนของเขาสำหรับ “การกระทำพวกเราเองให้เป็นที่ชอบ ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า” เขากล่าวว่ามันรวมถึง “บรรดาความทุกข์ร้อน ในความขัดสนต่าง ๆ ในความทุกข์ใจทั้งหลาย ในบรรดารอยเข็ญ ในการถูกจำคุกหลายครั้ง ในเหตุการณ์วุ่นวายทั้งหลาย ในการทำงานหนักต่าง ๆ ในการเฝ้าระวัง [การตื่นอยู่ในหลายยามตอนกลางคืน] ในการอดอาหารทั้งหลาย [การอยู่ได้โดยไม่มีอาหารรับประทาน]”

ข้อ 3-11:

8:3 และพวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกจับฐานเล่นชู้มาหาพระองค์ และเมื่อพวกเขาได้ให้หญิงผู้นั้นอยู่ท่ามกลางแล้ว

8:4 พวกเขา ก็กล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านอาจารย์หญิงคนนี้ถูกจับฐานเล่นชู้ โดยถูกจับได้แบบคาหนังคาเขาเลย

8:5 บัดนี้ไม่เสสในพระราชบัญญัติได้สั่งพวกเราว่า คนเช่นนี้ควรถูกหินขว้าง แต่ท่านจะว่าอะไร”

8:6 พวกเขาพูดอย่างนี้ โดยทดลองพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้หาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรง

น้อมพระกายลง และเขียนบนพื้นดินด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์ เหมือนกับว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย

8:7 ดังนั้นเมื่อพวกเขาทูลถามพระองค์ต่อไป พระองค์ก็ทรงลุกขึ้น และตรัสกับพวกเขาว่า “ผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านที่ปราศจากบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน”

8:8 และอีกครั้งพระองค์ทรงน้อมพระกายลงและเขียนบนพื้นดิน

8:9 และเขาทั้งหลายซึ่งได้ยินคำตรัสนั้น เมื่อถูก

ฟองใจโดยจิตสำนึกของตนเอง จึงออกไปทีละคน ๆ เริ่มจากคนแก่ที่สุดจนถึงคนสุดท้าย และเหลือพระเยซูผู้เดียว และหญิงนั้นที่ยืนอยู่ตรงกลาง 8:10 เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นแล้ว และมีได้ทอดพระเนตรเห็นผู้ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์จึงตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย ผู้กล่าวหาเหล่านั้นของ

เจ้าอยู่ที่ไหน ไม่มีผู้ใดปรับโทษเจ้าแล้วหรือ” 8:11 นางนั้นทูลว่า “ไม่มีผู้ใดเลย พระองค์เจ้าข้า” และพระเยซูตรัสกับนางว่า “เราก็ไม่ปรับโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีกต่อไปเลย”

พระเยซูทรงยกโทษให้หญิงเล่นชู้คนหนึ่ง

Dr. Scofield มีหมายเหตุดังนี้:

ยอห์น 7:53-8:1-11 ไม่ถูกพบในสำเนาคัดลอกฉบับโบราณที่สุดบางฉบับ ออกัสตินประกาศว่ามันถูกตัดออกจากสำเนาหลายฉบับของเรื่องราวอันศักดิ์สิทธิ์นี้เพราะความกลัวจนเกินไปว่ามันอาจสอนให้คนทำผิดศีลธรรม! แต่บริบทโดยตรง (ข้อ 12-46) ซึ่งเริ่มต้นด้วยคำประกาศของพระคริสต์ว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” ดูเหมือนจะเกิดขึ้นเพราะการฟองใจที่ถูกกระทำในใจของพวกเขาฟาริสีเหล่านั้นที่บันทึกไว้ในข้อ 9 และมันยังอธิบายความเจ็บแค้นมากเป็นพิเศษของถ้อยคำของพวกเขาฟาริสีเหล่านั้น (ข้อ 41)

มีอยู่สามเหตุการณ์ที่พระเยซูทรงกระทำกิจกับพวกผู้หญิงที่พลั้งพลาดไป: หญิงคนนี้; หญิงคนบาปนั้นของลูกา 7; และหญิงชาวสะมาเรียคนนั้นของยอห์น 4

จงหมายเหตุเจตนาของพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี พวกเขาเกลียดชังพระเยซู พวกเขาจึงอยากหาช่องที่จะกล่าวว่าพระองค์ไม่สัตย์จริงต่อพระราชบัญญัติของโมเสส พวกเขาเป็นฆาตกรในใจผู้ซึ่งยอมติดสินบนยูดาสให้ทรยศพระเยซูเพื่อที่พวกเขาจะตรึงกางเขนพระองค์ได้ เราารู้สึกไม่ได้เลยว่าพวกเขาเป็นคนมีอุปนิสัยทางศีลธรรมที่ยอดเยี่ยมซึ่งพยายามที่จะสอนให้คนมีศีลธรรม ข้อกล่าวหาใด ๆ ที่พวกเขากล่าวปรักปรำหญิงคนนี้ก็ น่าสงสัย พวกเขาไม่ได้มีเจตนาดี พวกเขาแค่กำลังพยายามล่อให้พระเยซูติดกับ

พวกเขากล่าวว่าหญิงผู้นี้ควรถูกหินขว้างตายตามที่พระราชบัญญัติของโมเสสกล่าวไว้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาอ้างไปยังเลวีนิติ 20:10, “และชายคนใดที่เล่นชู้กับภรรยาของชายอื่น คือคนที่เล่นชู้กับภรรยาของ

เพื่อนบ้านของคุณ คนเล่นซู้ทั้งชายและหญิงนั้นต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน”

มีกล่าวอีกในพระราชบัญญัติ 22:22 ว่า “ถ้าชายคนหนึ่งถูกพบขณะหลับนอนกับหญิงที่สมรสกับสามีแล้ว แล้วเขาทั้งสองคนต้องถูกประหารชีวิต ทั้งผู้ชายที่หลับนอนกับผู้หญิงนั้น และผู้หญิงคนนั้น ดังนั้นท่านต้องกำจัดความชั่วร้ายไปเสียจากอิสราเอล”

แต่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ยืนยันกรานว่าทั้งชายและหญิงคนนั้นต้องถูกประหารชีวิต! แล้วชายคนนั้นอยู่ที่ไหน? ถ้าหญิงคนนั้นถูกจับ “คาหนังคาเขา” ในการเล่นซู้ พวกเขาทั้งคู่ก็รู้จักชายคนนั้น ทำไมถึงปกป้องเขาเล่า? เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่ได้กำลังพยายามทำสิ่งที่ถูกต้อง ถ้าพวกเขาารู้ว่าเกิดอะไรขึ้นและมันต้องมีโทษอันใด ทำไมพวกเขาไม่จัดการเรื่องนั้นเองแต่กลับนำเรื่องนี้มาบอกพระเยซูและพยายามหลอกล่อให้พระองค์ติดกับเล่า? หรือเนื่องจากพวกเขาไม่ได้รับอนุญาต ณ เวลานั้นจริง ๆ โดยกฎหมายของโรมให้ประหารชีวิตหญิงผู้นั้น (18:31) ทำไมถึงยืนยันกรานให้พระเยซูกระทำขัดต่อกฎหมายของโรมเล่า? พวกเขาไม่มีความจริงใจเลย

แต่เราไว้ใจชายชั่วเหล่านี้ไม่ได้ ไม่แน่ว่าพวกเขาอาจให้ชายสักคนมาล่อลวงหญิงคนนี้และวางแผนมายังที่ เกิดเหตุแค่เพื่อจะปล่อยชายคนนั้นไปและมาทดลองพระเยซูให้ตรัสว่า “จงเอาหินขว้างนางเสีย” หรือเป็นไปได้ว่าหญิงผู้นี้ถูกข่มขืนและตามที่พระราชบัญญัติ 22:25-29 กล่าว นางจึงถูกถือว่าไม่มีความผิด

ไม่ว่าจะยังไง จงหมายเหตุว่าชายชั่วเหล่านี้ที่ละเมิดพระราชบัญญัติของพระเจ้าอย่างง่ายดายขนาดนั้น ไม่สมควรที่จะตัดสินในกรณีนี้เลย มันไม่รุกรองการของพวกเขาและไม่ใช้สิทธิ์ของพวกเขาที่จะเอาหินขว้างผู้ใด และคำพยานของพวกเขาที่เชื่อถือไม่ได้

พระเยซูทรงขีดเขียนอะไรบนพื้นดิน? เราไม่ทราบ แต่พระองค์ทรงรอให้ใจชั่วของชายเหล่านี้กล่าวโทษพวกเขา และในไม่ช้าจิตสำนึกก็ทำงานของมัน พระเยซูตรัสว่า “ผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านที่ปราศจากบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน” พระองค์ทรงโน้มตัวลงอีกและทรงขีดเขียนบนพื้นดิน เริ่มต้นที่คนอายุเยอะที่สุด ชายที่รู้สึกผิดเหล่านั้นเลิกยุ่งกับพระเยซูและหญิงคนนั้น

พระเยซูตรัสว่า “เราก็ไม่ปรับโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีกต่อไปเลย” (ข้อ 11) Dr. Ironside ที่รักออกความเห็นแสนอ่อนหวานยิ่งนักเกี่ยวกับพระคำข้อนี้: “โอ ผมอยากได้ยินพระองค์ตรัสวันนั้นจริง ๆ ผมแน่ใจว่ามีความอ่อนโยน ความเมตตากรุณาและความสงสารในแบบที่หญิงผู้น่าสงสารคนนั้นไม่เคยได้ยินเลยในเสียงของมนุษย์คนใดที่นางเคยสนทนาด้วย...คนบาปผู้น่าสงสารก็คนแล้ว ชายเล่นซู้และหญิงเล่นซู้ก็คนแล้ว ได้พบกับข่าวสารแห่งความหวังและสันติสุขและพระพรเมื่อพวกเขามาแทบพระบาทของพระเยซูและวางใจพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด!”

พระเยซูไม่ได้เห็นดีด้วยกับบาปของหญิงผู้นั้น พระองค์ไม่มีสิทธิอำนาจที่จะเอาหินขว้างนาง แต่พระองค์ทรงมีสิทธิ์จริง ๆ ที่จะยกโทษให้นาง เราคิดว่าหญิงผู้นั้นได้รับความรอดในที่นี้ ถ้านางมีความผิด นางก็ทราบดี และเมื่อจิตสำนึกของพวกผู้กล่าวหาที่ใจชั่วเหล่านั้นกำลังร้อนผ่าว คุณคิดหรือว่าจิตสำนึกของนางจะไม่ร้อนผ่าวด้วย? เราทุกคนบาปหนาเหมือนกันหมด แต่นางไม่ได้จากไปโดยที่ไม่อยากที่จะรักและวางใจพระคริสต์ และได้รับความมั่นใจว่าพระองค์ทรงยกโทษให้แล้ว

ข้อ 12:

8:12 แล้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายอีกครั้งหนึ่ง เรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่ง
โดยตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตาม ชีวิต”

พระเยซู, ความสว่างของโลก

พระเยซูไม่ใช่ “ความสว่างหนึ่ง” แต่ทรงเป็น “ความสว่างนั้นของโลก”

“เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งที่อยู่ในท้องฟ้าและที่อยู่ในแผ่นดินโลก สิ่งซึ่ง
ประจักษ์แก่ตาและสิ่งซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือ
เป็นบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้มีอำนาจ สรรพสิ่งทั้งสิ้นได้ถูกสร้างขึ้นโดย
พระองค์และเพื่อพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงก็ดำรงอยู่โดย
พระองค์ และพระองค์ทรงเป็นศิระษะแห่งกายคือคริสตจักร พระองค์ผู้ทรงเป็นที่เริ่มต้น เป็นบุตรหัวปีที่ทรงเป็น
ขึ้นมาจากความตาย เพื่อในสรรพสิ่งทั้งปวงพระองค์จะได้ทรงเป็นเอก ด้วยว่าเป็นที่ชอบพระทัยพระบิดาที่
ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นจะดำรงอยู่ในพระองค์” - คส. 1:16-19

พระคริสต์ทรงอำนาจสูงสุดแบบไร้คู่แข่งหรือผู้เทียบเทียม ความสว่างทั้งสิ้น ความจริงทั้งหมด
อยู่ในพระเยซู ฉะนั้น “ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นของสติปัญญา” (สดด. 111:10)
พระองค์ทรงเป็น “ความสว่างแท้จริง ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก” (1:9) แต่พระเจ้าทรงพอ
พระทัยที่ในพระองค์ความครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นอาศัยอยู่

“ในพระองค์บรรดาทรัพย์สิ้นแห่งสติปัญญาและความรู้ทรงถูกปิดซ่อนไว้” (คส. 2:3)
พระองค์ทรงเป็น “ทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น” (14:6) พระเยซูเจ้าทรงอำนาจสูงสุด เป็นที่สุด
และไม่เหมือนใครโดยแท้! พระองค์ทรงเป็นอาหารที่มีชีวิต “ซึ่งได้ลงมาจากสวรรค์” (6:58) ไม่มี
อาหารที่มีชีวิตใดให้ชีวิตนิรันดร์

พระองค์ทรงเป็น “น้ำแห่งชีวิต” (วว. 22:17) ซึ่งใคร ๆ ก็ดื่มได้และมีชีวิตอยู่ตลอดไป และ
“ผู้ใดก็ตามที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขานั้นจะไม่กระหายอีกเลย” พระองค์ตรัส (4:14) แต่ในบรรดาน้ำ
ความสบาย ความหวัง และความอึดใจอื่น ๆ ในโลก มันเป็นความจริงเหมือนที่พระองค์ตรัสแก่หญิง
ชาวสะมาเรียคนนั้นว่า “ผู้ใดก็ตามที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก” พระเยซูทรงเป็น “ทางนั้น” ทางเดียวนั้น
“และไม่มีความรอดในผู้อื่นเลย ด้วยว่าไม่มีนามอื่นใดใต้ฟ้าสวรรค์ที่ประทานให้ในท่ามกลางผู้คน ซึ่ง
โดยนามนั้นพวกเขาต้องรับความรอด” (กิจการ 4:12)

ชายที่มีศีลธรรม หญิงที่รักนวลสงวนตัว รับความรอดได้โดยการมาหาพระเยซูเท่านั้น ชาว
ฮินดูรับความรอดได้โดยการมาหาพระเยซูเท่านั้น ชาวมุสลิมรับความรอดได้โดยการมาหาพระเยซู
เท่านั้น ชาวพุทธรับความรอดได้โดยการมาหาพระเยซูเท่านั้น ผู้ถือแนวคิดสมัยใหม่นิยมรับความรอด
ได้โดยการต้อนรับพระเยซูให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงไถ่โทษบาปให้เขาเท่านั้น

ทุกคนในภาคพันธสัญญาเดิมหรือใหม่ที่ได้ไปสวรรค์ต้องมาโดยทางพระเยซู “ความสว่างนั้น
ของโลก” อับราฮัม ดาวิด โนอาห์ อาเบล ทุกคนได้เห็นความสว่างนั้นโดยความเชื่อและรับความรอด

แล้ว

พระเยซูทรงเป็นความสว่างนั้น “ของโลก” ไม่ใช่แค่บางส่วนของโลก พระองค์ทรง “ส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก” (1:9) “และพระองค์ทรงเป็นผู้ปล้ำพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลายของเรา และไม่ใช่เพราะพวกเราคนเดียว แต่เพราะบาปทั้งหลายของโลกทั้งสิ้นด้วย” (1 ยอห์น 2:2) เราถูกบอกว่าพระองค์ “ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ประสงค์ให้คนทั้งปวงมาถึงการกลับใจเสียใหม่” (2 ปต. 3:9) พระองค์ทรงถูกยกขึ้นบนกางเขนนั่นแล้ว เหมือนที่พระองค์ตรัสไว้ พระองค์จะ “ชักชวนทุกคนให้มาหาเรา” (12:32) การเสนอความรักที่น้อยกว่านั้น และการไถ่โทษที่น้อยกว่านั้น การเชิญชวนที่น้อยกว่าที่เสนอแก่คนทั้งโลก ก็เป็นหลักคำสอนเท็จ การทำให้พระคุณน้อยกว่านั้นและเรียกมันว่า “พระคุณที่เป็นสิทธิขาด” ก็ไม่ใช่พระคุณนั้นแห่งพระคัมภีร์ “ที่ใดที่บาปได้ปรากฏมากมาย พระคุณก็ได้ปรากฏมากมายยิ่งขึ้นที่นั่น” (รม. 5:20) ฉะนั้นพระคุณจึงถูกยื่นเสนอให้ฟรี ๆ แก่ “คนทั้งโลก” ไม่ใช่ที่น้อยกว่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระเมฆโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของ “คนทั้งโลก” ไปเสีย

ข้อ 13-24:

8:13 ฉะนั้นพวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า “ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง”

8:14 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “ถึงแม้ว่าเราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง แต่คำพยานของเราก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและเราจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่สามารถบอกได้ว่าเรามาจากไหนและเราจะไปที่ไหน

8:15 ท่านทั้งหลายพิพากษาตามเนื้อหนัง เราไม่พิพากษาผู้ใด

8:16 และถ้าเราพิพากษา การพิพากษาของเราก็เป็นความจริง เพราะเราไม่อยู่โดยลำพัง แต่เราและพระบิดาผู้ได้ทรงส่งเรามา

8:17 มีเขียนไว้แล้วด้วยในพระราชบัญญัติของพวกท่านว่า ‘คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง’

8:18 เราเป็นผู้หนึ่งที่เป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง และพระบิดาผู้ได้ทรงส่งเรามา นั่นก็เป็นพยานให้แก่เรา”

8:19 แล้วพวกเขาจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน” พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้จักเรา หรือพระบิดาของเรา ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย”

8:20 คำเหล่านี้พระเยซูตรัสในคลังเงิน ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร และไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย เพราะเวลาของพระองค์ยังไม่มาถึง

8:21 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาอีกว่า “เราจะไปตามทางของเรา และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะตายในบาปทั้งหลายของพวกท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้น ท่านทั้งหลายจะมาไม่ได้”

8:22 แล้วพวกยิวจึงกล่าวว่า “เขาจะฆ่าตัวตาย หรือ เพราะเขากล่าวว่า ‘ที่ซึ่งเราจะไปนั้น ท่านทั้งหลายจะมาไม่ได้’”

8:23 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านทั้ง

หลายเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้
8:24 เหตุฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า
ท่านทั้งหลายจะตายในบาปทั้งหลายของท่าน

เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น
ท่านทั้งหลายก็จะตายในบาปทั้งหลายของท่าน

จะเลือกพระเยซูหรือนรก

พระเยซูทรงให้คำพยานแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระบิดาทรงเป็นพยานที่การรับ
บัพติศมาของพระคริสต์ด้วยเสียงหนึ่งจากสวรรค์ว่า “ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราโปรดปรานท่านมาก” (ลูกา
3:21, 22) ฉะนั้นข้อกำหนดของพระราชบัญญัติที่ต้องมีพยานสองปากก็สำเร็จจริงแล้ว (พบญ. 19:15) พยาน
หลักฐานนั้นมีท่วมท้นว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

แล้วทำไมพวกผู้นำยิวถึงกบฏต่อต้านพระคริสต์อยู่ต่อไปเล่า? เพราะว่าพวกเขาไม่รู้จักรักพระเจ้า “ผู้ที่
รู้จักพระเจาก็ฟังพวกเรา” (1 ยอห์น 4:6) พวกเขาไม่มีหูที่จะฟัง ไม่มีใจที่จะแสวงหา พวกเขาไม่กลับใจเชื่อ
พวกเขาจึงตั้งตัวต่อสู้พระเจ้าและพระคริสต์และต่อสู้พยานหลักฐานนั้น

จงหมายเหตุข้อ 20 ความเกลียดชังคิดอุบายต่อสู้พระคริสต์ แต่พระองค์ยังถูกฆ่าตายไม่ได้เพราะว่า
“เวลาของพระองค์ยังไม่มาถึง”

พวกเขา “จากเบื้องล่าง” เป็นคน “ของโลกนี้” ซึ่งอยู่ห่างไกลเหลือเกินจากพระคริสต์ผู้ทรงมาจาก
เบื้องบน และไม่ทรงเป็นผลผลิตของธรรมชาติหรือเป็นคนของโลกนี้ ฉะนั้นคนเหล่านี้จะตายในบาปทั้งหลาย
ของตนเพราะพวกเขาไม่เชื่อในพระคริสต์และวางใจและรักพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้อรอด

เช่นเดียวกับเราทุกคน เราต้องเลือกพระเยซูหรือไม่ก็นรก เช่นเคยนี้เป็นคำสอนที่ว่าหากไม่รับการ
บังเกิดใหม่ (ตรงตัวคือบังเกิดจากเบื้องบน) ก็ไม่มีผู้ใดสามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้

ข้อ 25-32:

8:25 แล้วพวกเขาจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านคือ
ใครเล่า” และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “คือผู้
เดียวกันนั้นที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายตั้งแต่แรก
นั้น

8:26 เรามีหลายสิ่งที่จะกล่าวและที่จะพิพากษา
เรื่องท่านทั้งหลาย แต่พระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา
ทรงสัตย์จริง และเรากล่าวแก่โลกสิ่งเหล่านั้นซึ่งเรา
ได้ยินจากพระองค์แล้ว”

8:27 เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขา
ทั้งหลายเรื่องพระบิดา

8:28 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า “เมื่อท่าน
ทั้งหลายได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านทั้ง

หลายก็จะรู้ว่าเราเป็นผู้นั้น และรู้ว่าเราไม่ทำสิ่งใด
เลยตามใจของตัวเอง แต่พระบิดาของเราทรง
สอนเราแล้วอย่างไร เราก็ก้าวสิ่งเหล่านั้น

8:29 และพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา ก็ทรงสถิตอยู่
กับเรา พระบิดาไม่ได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง
เพราะว่าเราทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่ชอบพระทัย
พระองค์เสมอ”

8:30 ขณะที่พระองค์ตรัสคำเหล่านี้ คนหลายคนก็
เชื่อในพระองค์

8:31 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวเหล่านั้นซึ่งเชื่อ
ในพระองค์แล้วว่า “ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำ
ของเรา ท่านทั้งหลายก็เป็นพวกสาวกของเราอย่าง

แท้จริง

จริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท”

8:32 และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความ

เมื่อพระคริสต์ทรงถูกตรึงกางเขน เมื่อนั้นพวกเขาจะ

ทราบว่าคุณพระองค์ทรงเป็นผู้ใด

พระเยซูเป็นใคร? (ข้อ 25) ด้วยความไม่เชื่อแบบไม่ลดละ พวกเขาเผชิญหน้าพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำอีก พระเยซูทรงบอกพวกเขา แต่เมื่อพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนในเวลาต่อมา พวกเขาก็จะทราบว่า “เราเป็นผู้ นั้น” พระเยซูตรัส นั้นคงหมายถึงสองสิ่ง

สิ่งแรกคือ หลายคนในคนเหล่านี้จะรับความรอด กิจการ 6:7 กล่าวว่า “และพระวาระของพระเจ้าได้ เจริญขึ้น และจำนวนของพวกสาวกก็ทวีขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มอย่างมาก และคนเป็นอันมากในพวกปุโรหิตได้เชื่อ ฟังต่อความเชื่อนั้น” และก่อนหน้านั้น ยอห์น 12:42 กล่าวว่า “แต่อย่างไรก็ตาม ในท่ามกลางพวกขุนนางก็มี หลายคนเชื่อในพระองค์ด้วย แต่เพราะเหตุพวกฟาริสี พวกเขาจึงไม่กล้ายอมรับพระองค์ เกรงว่าพวกเขาจะ ถูกไล่ออกจากธรรมศาลา” ใช่แล้ว ผู้อาวุโสบางคนเหล่านี้ของพวกยิวจะรับความรอด

เพื่อคนเหล่านี้และคนอื่น ๆ พระเยซูทรงอธิษฐานบนกางเขนนั้นว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษ พวกเขา เพราะว่าพวกเขาไม่ทราบว่าพวกเขาทำอะไร” (ลูกา 23:34) ช่วงแสนวิเศษที่หลังจากหลายปีแห่ง ความชั่ว การกบฏและบาป บางครั้งผู้คนที่หลงหายก็รับความรอดได้! “...เพราะว่าพวกเขาไม่ทราบว่าพวกเขา ทำอะไร” คนเหล่านั้นที่ต่อมาจะรับความรอดไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงสิ่งสารพัดที่เกี่ยวข้องในการปฏิเสธพระ คริสต์ ฉะนั้นพวกเขาจึงรับความรอดได้

แต่ถ้าพวกเขารู้จริง ๆ ว่าพวกเขาทำอะไรลงไป พวกเขาก็ทำบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้แล้ว นั่นคือ การ หันต่อสู่ความสว่างเต็มทีนั้นและต่อสู่พระคริสต์ทั้ง ๆ ที่รู้ ถ้อยคำอันแสนอ่อนหวานของพระเยซูในข้อ 29, “และพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามากก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดาไม่ได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง” ฉะนั้นพระเยซูจะ ตรัสแก่พระบิดาว่า “ข้าพระองค์ทราบว่า พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ” (11:42) แต่พวกเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ บังเกิดใหม่แล้ว ก็เป็นลูกเล็ก ๆ ของพระเจ้าเช่นกัน และการปลอบประโลมใจอันอ่อนหวานเดียวกันนั้นก็มีให้ แก่เรา เพราะเราถูกบอกว่า:

“จงให้ความประพฤติของพวกท่านปราศจากความโลภ และจงพอใจกับสิ่งทั้งหลายที่พวกท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” เพื่อว่าพวกเราจะกล่าวอย่างกล้า หาญว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่กลัวว่ามนุษย์จะทำอะไรแก่ ข้าพเจ้า’” - ฮบ. 13:5, 6

ดวงตาที่กึ่งบอดกึ่งดีของเรามองเห็นได้ไม่ชัดจริง ๆ เรามักไม่ตระหนักถึงการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า เสมอไป ยาโคบกล่าวว่า “แน่ที่เดียวพระเยโฮวาห์ทรงอยู่ในที่แห่งนี้ และข้าหาได้รู้ไม่” (ปฐมก. 28:16)

นางฮาการ์ผู้ถูกทอดทิ้ง พร้อมกับลูกชายของนางที่ใกล้ตาย ไม่ทราบว่าพระเจ้าทรงเห็นความทุกข์ใจ ของนางและทรงได้ยินเสียงร้องของเด็กชายนั้นและทรงมีบ่อน้ำแห่งหนึ่งในถิ่นทุรกันดาร (ปฐมก. 21:14-20)

โมเสสเอ๋ย ขณะที่ท่านอยู่ด้านหลังของถิ่นทุรกันดารของคนมีเดียน พร้อมกับแปดสิบปีที่ค้ำชั่งใจอยู่

เบื้องหลังท่านแล้วและความฝันของท่านในการปลดปล่อยชนชาติอิสราเอลเกือบจางหายและหมดสิ้นไปแล้ว
จงเข้าไปใกล้ฟุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟนั้นเถิด! พระเจ้าทรงอยู่ที่นั่น เพราะพระองค์ทรงได้ยินเสียงคร่ำครวญของ
ประชากรที่ตกเป็นทาสของพระองค์แล้ว (อพย. 2:24)

โอ เอเลียห์เอ๋ย ศาสดาพยากรณ์ผู้ทรงฤทธิ์ของพระเจ้า ท่านเป็นพยานเพียงคนเดียวเท่านั้นหรือ และ
บัดนี้พวกเขาหาทางที่จะฆ่าท่านหรือ? ท่านต้องหนีไปยังถิ่นทุรกันดารและขอที่จะตายอย่างนั้นหรือ? อย่าเลย
พระเจ้าทรงให้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจัดเตรียมอาหารและความสบายพร้อมกับการนอนสักพักเพื่อฟื้นฟูกำลังท่าน
หลังจากความตึงเครียดและการออกแรงที่เกือบเป็นไปไม่ได้นั้น และพระเจ้าทรงตอบอย่างอ่อนหวานว่ามีอยู่
เจ็ดพันคนที่เอเลียห์ไม่รู้จัก ผู้ซึ่งยังไม่ได้คุกเข่าลงต่อพระบาอัลเช่นเดียวกับเขา พระเจ้ายังมีงานให้เอเลียห์ทำ
อยู่ และประทานคำสั่งต่าง ๆ ให้ โอ พระเจ้าไม่เคยทอดทิ้งคนของพระองค์เลย! “ข้าพเจ้าเคยหนุ่ม และบัดนี้
ชราแล้ว ถึงอย่างนั้นข้าพเจ้าก็ไม่เคยเห็นคนชอบธรรมถูกทอดทิ้ง หรือเชือกสายของเขาขอลาน” (สดด. 37:25)

พระบิดาทรงอยู่กับพระเยซูเสมอ และเราเองก็เป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้าซึ่งได้รับความรัก การ
ปกป้องและการทะนุถนอม และพร้อมกับพระบัญชาที่ยิ่งใหญ่นั้นพระเยซูตรัสว่า “ดูเถิด เราอยู่กับท่านทั้ง
หลายเสมอไป แม้กระทั่งถึงการสิ้นสุดของโลกนี้” (มธ. 28:20)

ข้อ 33-45:

8:33 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า “เราเป็นเชื้อ
สายของอับราฮัม และไม่เคยเป็นทาสของผู้ใดเลย
ท่านกล่าวได้อย่างไรว่า ‘ท่านทั้งหลายจะถูกทำให้
เป็นไท’”

8:34 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “แท้จริง
แล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดก็ตามที่
ทำบาปก็เป็นผู้รับใช้ของบาป

8:35 และผู้รับใช้นั้นไม่อาศัยอยู่ในครัวเรือนตลอด
ไป แต่พระบุตรต่างหากอาศัยอยู่ตลอดไป

8:36 เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่าน
ทั้งหลายเป็นไท ท่านทั้งหลายก็จะเป็นไทจริง ๆ

8:37 เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับรา
ฮัม แต่ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย
เพราะคำของเราไม่มีที่ในตัวท่านทั้งหลาย

8:38 เรากล่าวสิ่งซึ่งเราได้เห็นกับพระบิดาของเรา
และท่านทั้งหลายทำสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายได้เห็นกับ
พ่อของท่านทั้งหลาย”

8:39 เขาทั้งหลายจึงตอบและทูลพระองค์ว่า “อับ
ราฮัมเป็นบรรพบุรุษของพวกเรา” พระเยซูตรัสกับ
เขาทั้งหลายว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเป็นลูก ๆ ของอับ
ราฮัมแล้ว ท่านทั้งหลายก็ควรทำการงานเหล่านั้น
ของอับราฮัม

8:40 แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเรา
เสีย ซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่ได้บอกท่านทั้งหลายถึงความ
จริง ซึ่งเราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมไม่ได้
กระทำแบบนี้เลย

8:41 ท่านทั้งหลายทำบรรดาการกระทำของพ่อ
ของท่านทั้งหลาย” แล้วพวกเขาจึงกล่าวแก่
พระองค์ว่า “พวกเราไม่ได้เกิดจากการล่วง
ประเวณี พวกเรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า”

8:42 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าพระเจ้าเป็น
พระบิดาของท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะ
รักเรา เพราะเราได้ออกมาและได้มาจากพระเจ้า
และเราไม่ได้มาตามใจของเราเอง แต่พระองค์นั้น

ได้ทรงส่งเรามา

8:43 ทำไมท่านทั้งหลายจึงไม่เข้าใจคำพูดของเรา
ก็เพราะท่านทั้งหลายไม่สามารถฟังคำของเราได้

8:44 ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านทั้งหลายคือ
พญามาร และบรรดาความปรารถนาของพ่อของ
ท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะทำตาม มันเป็น

ฆาตกรตั้งแต่แรกมา และไม่ได้ดำรงอยู่ในความจริง
เพราะไม่มีความจริงอยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสา มันก็
พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มุสา

และเป็นพ่อของการมุสา

8:45 และเพราะเราบอกความจริงกับท่านทั้งหลาย
ท่านทั้งหลายก็ไม่เชื่อเรา

ลูกทั้งหลายของอับราฮัมหรือของซาตาน?

ถูกแล้ว พวกเขาเป็น “เชื้อสายของอับราฮัม” ในฝ่ายร่างกายแต่ไม่ใช่ในฝ่ายวิญญาณ พวกเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัม ซึ่งเหมือนผงกลืนแห่งแผ่นดินโลก เป็นลูกหลานในฝ่ายร่างกาย (ปฐม. 13:16) แต่พวกเขาไม่ใช่เชื้อสายของเขาซึ่งเหมือนดวงดาวเหล่านั้น (ปฐม. 15:5) คุณเห็นแล้วว่า คนอิซมาเอลและคนเอโดมก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัมในฝ่ายร่างกายเช่นกัน แต่คนที่ไม่เป็นยิว (ในฝ่ายวิญญาณ) “ซึ่งเป็นยิวแต่ภายนอก และการเข้าสู่หน้ตแต่ก็ไม่ใช่การเข้าสู่หน้ตซึ่งอยู่ภายนอกในเนื้อหนัง” (รม. 2:28) แต่ “พวกท่านจงรู้เถิดว่า บรรดาคนที่อยู่ฝ่ายความเชื่อ คนเดียวกันนั่นเองเป็นบุตรทั้งหลายของอับราฮัม” (กท. 3:7) และ “ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านทั้งหลายก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม และเป็นทายาทตามพระสัญญา” (กท. 3:29) การเข้าสู่หน้ตของเนื้อหนังไม่ใช่การเข้าสู่หน้ตที่แท้จริง แต่ต้องเป็นการเข้าสู่หน้ตของจิตใจ (รม. 2:28, 29)

พวกยิวกล่าวว่า “เราเป็นเชื้อสายของอับราฮัม และไม่เคยเป็นทาสของผู้ใดเลย” (ข้อ 33) แต่ F. B. Meyer เตือนใจเราว่า:

ไม่มีผู้ใดเคยคำโกหกแบบหน้าตายมากไปกว่าตอนที่พวกยิวเหล่านี้ประกาศว่า: “เรา...ไม่เคยเป็นทาสของผู้ใดเลย” ไม่เคยตกเป็นทาสเลย! พวกเขาลืมการตกเป็นทาสของอียิปต์ที่แสนยาวนานและขมขื่นนั้นไปแล้วหรือ ซึ่งถูกระลึกถึงทุกปีโดยการทำพิธีปัสกานั้น? หรือการตกเป็นทาสอันแสนเหน็ดเหนื่อยนั้นนานเจ็ดสิบปีในบาบิโลน ซึ่งความทรงจำเกี่ยวกับมันยังคงฝังอยู่ในบทเพลงสดุดีอันแสนเศร้าหลายบท? จากลานนั้นของพระวิหาร พวกเขาไม่เห็นธงประจำชาติของโรมที่โบกสะบัดเหนือพระราชวังโบราณนั้นของเหล่ากษัตริย์ของพวกเขาหรือ และไม่ได้ยินเสียงแตรเดี่ยวที่ใช้กับการเคลื่อนพลของกองทัพโรม พร้อมกับเหล่าข้าราชการโรมที่พบปะพวกเขาไม่ว่าจะหันไปทางไหนหรือ? พวกเขาไม่มีทางลืมเรื่องทั้งหมดนี้เด็ดขาด แต่ในความเยอหยิ่งของพวกเขา พวกเขาจงใจปิดตาไม่มองความจริงหลายประการที่ชวนขมคอ ฉะนั้นอคติจึงทำให้หลายคนมองไม่เห็น “ดวงตาแห่งความเข้าใจของพวกเขาถูกทำให้มืดไป”

พระเยซูตรัสได้ว่า “เราารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม” (ข้อ 37) นั่นคือ ลูกหลานจริง ๆ ในฝ่ายร่างกายแต่ไม่ใช่ลูกหลานของอับราฮัมในฝ่ายวิญญาณ ไม่มีส่วนในพันธสัญญาของอับราฮัมนั้น พระเยซูตรัสว่าถ้าพวกเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัมจริง ๆ ในจิตวิญญาณ (ข้อ 39, 40) พวกเขาก็คงจะเชื่อในพระคริสต์และรับความรอดไปแล้วเหมือนอับราฮัม (ปฐม. 15:6)

คนที่เป็นยิวตอนนี้ไม่อยู่ภายใต้พันธสัญญาพิเศษกับพระเจ้าแล้วนอกเสียจากว่าเขารับการบังเกิดใหม่

ประชาชาติอิสราเอลขนาดเล็กนั้น ซึ่งตอนนี้รวมตัวกันในสงครามและความไม่เชื่อแต่ไม่มีการกลับใจใหม่ ไม่มีการหันมาหาพระเจ้า และไม่หันมาหาพระคริสต์ ก็ไม่ใช่ประชากรของพระเจ้ามากไปกว่าพวกคนต่างชาติที่ไม่ได้รับความรอด ประชาชาตินั้นยังตกอยู่ภายใต้คำแช่งสาปนั้นที่ได้ทำให้มันประสบกับความพินาศและการกระจัดกระจายไปในปี ค.ศ. 70 ในพระคริสต์เท่านั้นคนที่เป็ยิวหรือต่างชาติจึงสามารถรับพันธสัญญาของอับราฮัมเป็นมรดกได้หรือเป็นลูกคนหนึ่งของอับราฮัมในฝ่ายวิญญาณได้

คณะมิชชันที่เน้นพวกยิวชอบยกวลีที่ว่า “ให้ยิวก่อน” รวากับว่าพระเจ้าทรงมีเจตนารมณ์และพระพรพิเศษสำหรับพวกยิวและอยากให้พวกยิวได้รับความรอดมากกว่าพวกอื่น ๆ แต่นั่นไม่เป็นความจริง ตามประวัติศาสตร์และตามลำดับเวลาแล้ว ชาวประเสริฐมาถึงพวกยิวก่อนแล้ว แต่พระคำตอนเดียวกันนั้นกล่าวว่า “เพราะว่าไม่มีการเห็นแก่หน้าของผู้ใดกับพระเจ้าเลย” (รม. 2:11) ฉะนั้นคนที่เป็ยิวจึงไม่อาจเป็นที่โปรดปรานต่อพระเจ้าได้นอกเสียจากว่าเขาหันมาเชื่อวางใจในพระคริสต์ เหมือนอย่างที่คุณต่างชาติต้องกระทำเช่นกัน

พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านทั้งหลายคือพญามาร” (ข้อ 44) ใช่แล้ว เปาโลกล่าวแก่เอลิมัสคนใช้เวทมนตร์นั้นว่า “เจ้า ลูกของพญามาร เจ้าเป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม...” (กิจการ 13:10) คนที่หลงหายก็มีใจและสันดานชั่วและเขตกเป็นทาสบาป เขามีซาตานเป็นนายของเขา ในความหมายนั้น ทุกคนที่ยังไม่กลับใจเชื่อจึงเป็นลูกคนหนึ่งของซาตาน

บางคนอาจกล่าวว่امنุษย์ทุกคนเป็นลูกของพระเจ้า ไม่ใช่เลย เฉพาะคนเหล่านั้นที่บังเกิดจากพระเจ้าถึงเป็นลูกของพระเจ้า เราทุกคนเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น และเช่นเดียวกับพวกสัตว์และสิ่งสารพัดที่ถูกสร้างขึ้นมา ในความหมายแบบเหมารวมเราเป็น “เชื้อสายของพระเจ้า” หรือผู้ที่ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า แต่พวกคนที่ไม่กลับใจเชื่อก็ไม่ใช่ลูกของพระเจ้าแต่เป็นลูกของซาตาน

และการกระทำเหล่านั้นของพวกยิวที่ปฏิเสธพระคริสต์ก็เป็น “บรรดาการกระทำของพ่อของท่านทั้งหลาย” (ข้อ 41) นั่นคือพญามาร การฆ่าคนและการโกหกเป็นการงานของซาตาน ซาตานเป็นพ่อแห่งคำมุสาทั้งหลาย คริสเตียนทั้งหลายควรที่จะว่องไวในการพูดและคิดสิ่งที่เป็นความจริงเท่านั้น

ข้อ 46-50:

8:46 ผู้ใดบ้างในพวกท่านชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป และถ้าเรากล่าวความจริง ทำไมท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรา

8:47 ผู้ที่มาจากพระเจ้าย่อมฟังบรรดาพระวจนะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจึงไม่ฟังพระวจนะเหล่านั้น เพราะท่านทั้งหลายไม่ได้มาจากพระเจ้า”

8:48 แล้วพวกยิวจึงตอบและกล่าวแก่พระองค์ว่า

“พวกเราพูดถูกแล้วมิใช่หรือ ที่ว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิง”

8:49 พระเยซูตรัสตอบว่า “เราไม่มีผีสิง แต่เราถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายลบลู่เกียรติเรา

8:50 และเราไม่แสวงหาสง่าราศีของเราเอง มีพระองค์ผู้หนึ่งที่ทรงแสวงหาและทรงพิพากษา

พระคริสต์ผู้ไร้บาปทรงถูกเรียกด้วยชื่อต่าง ๆ นานา

ใครเล่าเคยประจันหน้าพระคริสต์อย่างเปิดเผยและกล่าวหาพระองค์ว่าทำบาป? แม้แต่พวกคนไม่เชื่อซึ่งเดินในความไม่เชื่อของตนต่อไป ก็สรรเสริญพระเยซูว่าเป็นบุคคลที่ยุติธรรมที่สุด มีศีลธรรมมากที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่ แม้เรียกพระองค์ว่าเป็นแค่มนุษย์คนหนึ่ง พวกเขาที่ยอมรับความเหนือกว่าของพระองค์เมื่อเทียบกับมนุษย์คนอื่น ๆ ทุกคน แต่พวกเขาก็แสดงให้เห็นความไม่จริงใจของตน เพราะว่าถ้าพระเยซูไม่ใช่พระเจ้า พระองค์ก็ต้องเป็นคนขี้โกหกและผู้หลอกลวงที่ร้ายกาจที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่ หรือไม่พระองค์ก็เป็นคนเสียดสีและให้การอะไรไม่ได้

เหมือนที่พระเยซูตรัสแก่ขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นว่า “ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์ผู้เดียว นั่นคือพระเจ้า” (มธ. 19:17) กล่าวอีกนัยหนึ่ง ถ้าพระเยซูทรงประเสริฐ พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าและสมควรถูกเรียกไม่ใช่แค่ “อาจารย์” หรือ “รับบี” แต่ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” การไม่ยอมรับความบริสุทธิ์แบบไร้บาปของพระเยซูก็คงพิสูจน์ว่าคน ๆ หนึ่งเป็นคนโง่งมที่มึนงง การยอมรับความไร้บาปของพระองค์และไม่ยอมรับคำกล่าวอ้างของพระองค์ว่าทรงเป็นพระเจ้านั้นเป็นความโง่งมและความไม่จริงใจขั้นสูงสุด

พวกยิวเหล่านี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า พวกเขาจึงไม่ได้ยินความจริงฝ่ายวิญญาณ บาปที่อยู่ในใจช่างบิดเบือนวิจารณ์ญาณและบดบังความคิดและบิบบังคับเจตจำนงจริง ๆ!

พวกเขาไม่สามารถทำให้พระเยซูยอมเชื่อหรือพ้องใจพระเยซูได้ว่าทรงทำบาป พวกเขาจึงใช้คำกล่าวหาใส่ร้ายที่โง่งม: “ท่านเป็นชาวสะมาเรีย” (ข้อ 48) พวกเขาเกลียดชังชาวสะมาเรียยิ่งนัก พวกเขากลุ่มผสมในเรื่องสายโลหิตและพวกกลุ่มผสมในเรื่องศาสนา พวกเขาคิดว่า การถูกเรียกว่าชาวสะมาเรียเป็นคำโกหกที่น่าอับยศที่สุดที่พวกเขาคิดค้นขึ้นมาได้เกี่ยวกับพระเยซู พวกคนชั่วที่สอนผิดยอมไม่เผชิญหน้ากับความจริง พวกเขากล่าวหาคนชอบธรรมและใส่ร้ายคนดี ๆ ที่พวกเขาเผชิญหน้าไม่ได้ Harry Emerson Fosdick ชอบกล่าวว่า เขาไม่รู้จักคนที่เฉลียวฉลาดเลยสักคนที่เชื่อเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารี พวกเสรีนิยมกล่าวว่าพวกเน้นรากฐาน พวกเชื่อพระคัมภีร์ เป็นพวก “ต่อต้านความเฉลียวฉลาด” หรือ “พวกแล้งน้ำใจ” พวกเขา กล่าวว่า “ท่าน...มีผีสิง” (ข้อ 48) กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขา กล่าวว่าพระเยซูทรงเชื่อถือไม่ได้แต่เพี้ยนไปแล้วหรือไม่อยู่กับร่องกับรอยและมีผีสิง นั่นเป็นคำด่าที่ไร้ความผิดชอบแบบเด็ก ๆ และชั่วช้า มันไม่ใช่ข้อโต้แย้งที่เฉลียวฉลาดเลย

ในการเชื่อมโยงนี้ ดูข้อ 41 อีกที พวกเขา กล่าวว่า “พวกเราไม่ได้เกิดจากการล่องประเวณี” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขา กล่าวเช่นนี้พร้อมกับการยืมเยาะ-ราวกับจะกล่าวว่า “ไม่เหมือนใครบางคนที่เรา รู้จักที่นี่” ซึ่งไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาหมายถึงข้อเท็จจริงที่ว่ามารีย์ตั้งครรภ์ก่อนแต่งงาน ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ไร้ตำหนิทรงทนทุกข์กับการถูกใส่ร้ายและคำด่าว่า “ผู้รับใช้ไม่เป็นใหญ่กว่านายของตน” เราไม่ควรท้อใจหากเราทนทุกข์อย่างไม่เป็นธรรม

1 เปโตร 4:12-16 บอกเราว่า:

“พวกท่านที่รัก อย่าคิดว่าเป็นสิ่งที่แปลกประหลาดเกี่ยวกับการทดลองอันร้อนแรงที่เกิดขึ้นเพื่อลองใจ

พวกท่าน ราวกับว่าเหตุการณ์อันแปลกประหลาดได้เกิดขึ้นแก่พวกท่าน แต่จงปีติยินดีเถิด ด้วยว่าพวกท่านเป็นผู้มีส่วนแห่งการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อสง่าราศีของพระองค์จะถูกเปิดเผย พวกท่านก็จะมี ความยินดีพร้อมกับความชื่นบานยิ่งนักด้วย ถ้าพวกท่านถูกตำหนิเพราะพระนามของพระคริสต์ พวกท่านก็ เป็นสุข ด้วยว่าพระวิญญาณแห่งสง่าราศีและของพระเจ้าทรงสถิตอยู่บนพวกท่าน ฝ่ายพวกเขา พระองค์ก็ถูก กล่าวร้าย แต่ฝ่ายพวกท่าน พระองค์ก็ทรงได้รับเกียรติ แต่อย่าให้คนหนึ่งคนใดในพวกท่านได้รับโทษฐานเป็น ฆาตกร หรือเป็นขโมย หรือเป็นคนทำชั่วร้าย หรือเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับธุระของคนอื่นเลย แต่ถ้าผู้ใดทนความ ทุกข์ยากในฐานะเป็นคริสเตียน ก็อย่าให้ผู้นั้นมีความละอายเลย แต่จงให้เขาถวายเกียรติแด่พระเจ้าเพราะเหตุ นี้”

พระเยซูเจ้าทรงทราบว่าจะทรงไร้อาหาร และพระองค์ทรงตั้งใจที่ได้ฝากคำตัดสินนั้นไว้กับพระเจ้า พระบิดาของพระองค์

ข้อ 51-59:

8:51 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดรักษาคำพูดของเรา ผู้นั้นจะไม่เห็นความตายเลย”

8:52 แล้วพวกยิวจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “บัดนี้ พวกเราทราบแล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมตายไปแล้ว และพวกศาสดาพยากรณ์ด้วย และท่านกล่าวว่า ‘ถ้าผู้ใดรักษาคำพูดของเรา ผู้นั้นจะไม่ลี้มรสแห่งความตายเลย’

8:53 ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเราซึ่งตายไปแล้วหรือ และพวกศาสดาพยากรณ์นั้นก็ตายไปแล้ว ท่านตั้งตัวเองว่าเป็นผู้ใดเล่า”

8:54 พระเยซูตรัสตอบว่า “ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มี ความหมาย พระบิดาของเราเป็นผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้น ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายกล่าวว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลาย

8:55 แต่ท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักพระองค์ แต่เรา

รู้จักพระองค์ และถ้าเราจะกล่าวว่า เราไม่รู้จักพระองค์ เราก็จะเป็นคนมุสาเหมือนกับท่านทั้งหลาย แต่เรารู้จักพระองค์ และรักษาพระดำรัสของพระองค์

8:56 อับราฮัมบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายปีติยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นวันนั้นแล้ว และมีความยินดี”

8:57 แล้วพวกยิวก็กล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ”

8:58 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ก่อนอับราฮัมได้บังเกิดมา นั้น เราก็เป็นอยู่แล้ว”

8:59 แล้วคนเหล่านั้นจึงหยิบบรรดาก้อนหินขึ้นมา เพื่อจะขว้างใส่พระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบพระองค์เอง และเสด็จออกไปจากพระวิหาร โดยเสด็จผ่านท่ามกลางเขาเหล่านั้น และทรงผ่านไปอย่างนั้น

พระคริสต์ผู้ทรงพิชิตความตาย

เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พระองค์จึงทรงเป็นเจ้าของแห่งความตาย พระองค์ตรัสแก่มารธาว่า

“เราเป็นการฟื้นคืนชีพนั้น และชีวิตนั้น” และคนที่เชื่อในพระคริสต์ก็มีชีวิตนิรันดร์แล้ว ฉะนั้นจึงเหมาะสมจริง ๆ ที่พระเยซูตรัสได้ว่า “ลาซารัสนอนหลับ” เมื่ออีกหน่อยเราต้องวางร่างกายที่ตายได้นี้ คริสเตียนก็ไม่ได้ตายไป แต่ร่างกายนั้นแค่นอนหลับเพื่อจะถูกทำให้สมบูรณ์แบบและถูกทำให้ฟื้นคืนชีพอีก

หลับในพระเยซู การหลับอันผาสุก!

ซึ่งผู้ที่ตื่นมาไม่ต้องร้องไห้อีกเลย...

“แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดรักษาคำพูดของเรา ผู้นั้นจะไม่เห็นความตายเลย” (ข้อ 51) Dr. Ironside ผู้เป็นที่รักกล่าวไว้ว่า: “เมื่อถึงตอนนั้นเรามองเห็นอะไร? เรามองเห็นทางเข้าสู่พระนิเวศของพระบิดา เราถูกบอกว่าความตายเป็นผู้รับใช้ของเรา ความตายรับใช้เราอย่างไร? โดยการนำเราไปเข้าเฝ้าพระเจ้า”

ตอนที่ Mrs. William Booth แห่งคณะ Salvation Army ใกล้เสียชีวิต นางก็มองขึ้นไปและกล่าวว่า “นี่คือความตายใช่ไหม? ทำไมมันถึงเปี่ยมสง่าราศีขนาดนี้!” ใครสักคนกล่าวว่า “แต่คุณกำลังทนทุกข์นะ” นางกล่าวว่า “โอ ใช่แล้ว น้ำกำลังขึ้นสูง แต่ฉันก็กำลังขึ้นสูงเช่นกัน”

ใช่แล้ว ความตายสำหรับคริสเตียนสักคนเป็นเพียงทางเข้าไปสู่พระพรนิรันดร์-กับพระคริสต์ แต่ ช่วงเป็นเรื่อน่าเศร้าหากคน ๆ นั้นไม่รู้จักพระคริสต์! นั่นจะหมายถึงการถูกขับไปให้พ้นจากพระเจ้าชั่วนิรันดร์

“อับราฮัมตายไปแล้ว และพวกเขาสาปพยากรณ์ด้วย” (ข้อ 52) พวกเขากล่าว แต่ “พระเจ้าไม่ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ของคนที่มีชีวิต” (มธ. 22:32) ฉะนั้นอับราฮัมจึงต้องมีชีวิตอยู่ ใช่แล้ว ถ้าคุณคิดถึงแต่ชีวิตที่ตายได้ ที่อยู่อย่างลำบากเพียงไม่กี่ปี ชีวิตของอับราฮัมและของพวกเขาสาปพยากรณ์นั้นก็สิ้นสุดไปแล้ว แต่พวกเขาไม่เคยตายเลย พวกเขาแค่วางร่างกายที่ตายได้เหล่านั้นไว้ต่างหากแต่ยังมีชีวิตอยู่ต่อไป และแม้แต่ร่างกายที่หลับอยู่ของคริสเตียนทั้งหลายก็จะถูกทำให้เป็นขึ้น

“อับราฮัมบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายปีติยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นวันนั้นแล้ว และมีความยินดี” (ข้อ 56) พระเยซูตรัส ใช่แล้ว เมื่ออับราฮัมเริ่มทราบเกี่ยวกับเชื้อสายที่รับความรอดซึ่งมากมาย ดูกดวงดาวผ่านทางเชื้อสายผู้ทรงยิ่งใหญ่กว่าของตน นั่นคือพระเยซูคริสต์ อับราฮัมก็เห็นผ่านทางเครื่องสัตวบูชาทั้งหมดนั้นไปยังพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่โลโกซและอับราฮัม “เชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่านั่นเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” (ปฐมก. 15:6)

เมื่ออับราฮัมปีนขึ้นภูเขาโมริยาห์และอิสอัคเด็กหนุ่มแบกฟืนเดินข้างเขาและถามว่า “ดูเถิด มีไฟและฟืน แต่ลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหน” อับราฮัมก็ตอบในความเชื่อได้ว่า “ลูกของพ่อเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมลูกแกะไว้สำหรับพระองค์เองเพื่อเป็นเครื่องเผาบูชา” (ปฐมก. 22:7, 8)

คนทั้งหมดนั้นข้างมีความผิดจริง ๆ ที่มีพยานหลักฐานมากกว่าที่อับราฮัมมีหลายเท่า แต่ก็ไม่ใช่ในพระคริสต์และชื่นชมยินดี!

พระเยซูเคยเห็นอับราฮัมแล้วหรือ? เคยแล้ว พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนอับราฮัม และพวกเขาอยากเอาหินขว้างพระองค์ด้วยความโมโห แต่ยังไม่ถึง เวลาของพระองค์ยังไม่ถึง และพระองค์ทรงซ่อนตัวและเด็ดลวดสายตาของพวกเขาไป

ยอห์น 9

ข้อ 1-7:

9:1 และขณะที่พระเยซูเสด็จผ่านไปนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งซึ่งตาบอดมาตั้งแต่เกิด

9:2 และพวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์โดยทูลว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา ที่เขาเกิดมาตาบอด”

9:3 พระเยซูตรัสตอบว่า “ชายคนนี้ได้ทำบาปและบิดามารดาของเขาก็ไม่ได้ทำเหมือนกัน แต่เพื่อบรรดาพระราชกิจของพระเจ้าจะปรากฏในตัวเขา

9:4 เราต้องกระทำบรรดาพระราชกิจของพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามาขณะที่เป็นกลางวันอยู่ กลางคืน

กำลังมาถึง เมื่อไม่มีผู้ใดทำงานได้

9:5 ตราบใดที่เราอยู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก”

9:6 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงบ้วนน้ำลายลงบนพื้นดิน และทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนและพระองค์ทรงทาตาทั้งสองของคนตาบอดด้วยโคลนนั้น

9:7 และตรัสกับเขาว่า “จงไป ล้างออกเสียในสระสิโลอัมเกิด” (ซึ่งแปลว่า ถูกส่งไป) ฉะนั้นเขาจึงไปตามทางของเขา และล้างออกเสีย และมาโดยมองเห็นได้

“และขณะที่พระเยซูเสด็จผ่านไปนั้น”

หนังสือยอห์นเป็นการเปิดเผยที่ได้รับการคลอเกี่ยวกับ “หมายสำคัญ” อันแล้วอันเล่าซึ่งมีไว้เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าและเป็นเหตุให้ผู้คนวางใจพระองค์และรับความรอด

(20:30-34) การรักษาชายตาบอดแต่กำเนิดคนนี้ได้ช่วยให้เห็นได้ชัดว่าเป็นการอัศจรรย์อย่างหนึ่ง มันไม่ใช่ว่าคน ๆ หนึ่งเคยเห็นมานานแล้วและจากนั้นก็ตาเป็นต้อซึ่งสามารถเอาออกได้ และไม่ใช่ว่าอะไรแบบนั้นเลย ฉะนั้นจงจำให้ขึ้นใจถึงจุดประสงค์ของการอัศจรรย์นี้และจุดประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีในการบันทึกเรื่องนี้ไว้สำหรับเรา

พระเยซูทรงกลัวไหมเกี่ยวกับการถูกชู้ว่าจะโดนหินขว้างในบทที่แล้ว? ไม่เลย พระองค์ทรงหลีกเลี่ยงมันได้สบาย ๆ เพราะว่ามันไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้า พระเยซูไม่ได้ถูกเบี่ยงเบนความสนใจไปจากหน้าที่เลย: พระองค์ต้องทำงานเหล่านั้นของพระเจ้าตอนนี้ วันยิ่งใหญ่แห่งงานรับใช้ของพระองค์จะสิ้นสุดในไม่ช้า พระองค์ต้องรักษาดวงตาที่บอดเหล่านั้น ต้องให้ยอห์นบันทึกเรื่องนี้ลงไปโดยได้รับการคลอใจจากพระเจ้าเพื่อหลายล้านคนเหล่านั้นที่จะอ่านพระคัมภีร์

“เราต้องกระทำบรรดาพระราชกิจของพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามาขณะที่เป็นกลางวันอยู่ กลางคืนกำลังมาถึง เมื่อไม่มีผู้ใดทำงานได้” - ข้อ 4

Herschel Ford ให้ภาพประกอบพระคำข้อนี้ในวิธีนี้:

มีกล่าวไว้เกี่ยวกับมิเคลออังเจโลว่าขณะที่เขากำลังสลักเสลารูปปั้นโมเสสขนาดใหญ่ของเขา เขาอนบนเสื้อผ้าของเขา เอาอาหารไว้ข้างตัวบ้าง และกินทีละคำเป็นครั้งคราว

มีกล่าวไว้เกี่ยวกับจอห์น มิลตันว่าเขาลุกตอนตีสี่เพื่อที่จะเขียนบทกวีของเขาตอนที่ความคิดของเขายังสดใหม่

มีกล่าวไว้ว่าเมื่อคริสตจักรหลายแห่งไม่ต้อนรับจอห์น เวสลีย์ เขาก็ไปยังสุสานและใช้หินปกคลุมศพของบิดาของเขาเป็นธรรมาสน์ โอ เราควรมีความกระตือรือร้นในงานของเราเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า! อีกไม่กี่ปีนับจากนี้ คำคืนจะมาเมื่อเราทำงานไม่ได้อีกต่อไป

บนกางเขนนั้นพระเยซูจะร้องว่า “สำเร็จแล้ว” และการอัศจรรย์นี้และจิตวิญญาณหลายดวงที่ถูกขนะมาเป็นส่วนหนึ่งของงานที่เสร็จสิ้นแล้ว

แม้ทรงซ่อนตัวจากคนเหล่านั้นที่หีบก้อนหินขึ้นมาเพื่อจะขว้างใส่พระองค์ และทรงหลบออกไปจากพระวิหารแล้ว พระองค์ยังทรงเห็นชายผู้นำสงสารคนหนึ่ง “ซึ่งตาบอดมาตั้งแต่เกิด” (ข้อ 1) ชายคนนั้นไม่อ้อนวอนขอความช่วยเหลือ ไม่มีมาทูลขอเพื่อเขาเท่าที่เราทราบ แต่พระเยซูทรงทราบว่าชายคนนี้อยู่ในแผนการของพระเจ้า “เพื่อบรรดาพระราชกิจของพระเจ้าจะปรากฏในตัวเขา” (ข้อ 3) ความตาบอดของเขาไม่ใช่เพราะบาปของบิดามารดาของเขาและไม่ใช่เพราะบาปของเขาเอง แต่พระเจ้าทรงอนุญาตเพื่อให้เกิดชั่วโมงที่เปี่ยมสง่าราศีเมื่อพระเยซูจะทรงสำแดงฤทธิ์เดชของพระองค์และทำทนายประเพณีและการต่อต้านของพวกฟาริสีเกี่ยวกับการรักษาโรคในวันสะบาโต

“...พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่ง” (ข้อ 1) พระองค์ทรงเห็นเกี่ยวกับชายผู้นั้นมากกว่าใครอื่นเคยเห็น เราถูกบอกว่า “และไม่ทรงต้องการให้ผู้ใดเป็นพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยว่าพระองค์ทรงทราบแล้วว่าสิ่งใดอยู่ในมนุษย์” (2:25) และ โอ ความเมตตากรุณาที่พระเยซูทรงมีต่อชายตาบอดคนนี้! พระเยซูจะประทานแก่ชายผู้นั้นมากกว่าที่เขาเคยหวังหรือคิดไว้ เป็นความจริงที่ว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถทำได้มากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งสารพัดที่เราทูลขอหรือคิดได้ และฉะนั้นชายผู้นี้จึงจะได้รับมากกว่าที่เขาเคยคิดไว้ เขาอาจเคยขอให้ตนมองเห็นได้ แต่เขาได้รับชีวิตนิรันดร์เช่นกัน

เราถูกเตือนใจว่าพระเจ้าตรัสแก่ลูกหลานของอิสราเอล ซึ่งถูกทอดทิ้ง ตกเป็นเชลยในบาบิโลน ท้อใจและถูกลงโทษว่า “ด้วยว่าเรารู้ความคิดทั้งหลายที่เราคิดไว้ต่อพวกเจ้า...บรรดาความคิดแห่งสันติภาพ และไม่ใช่แห่งความร้าย เพื่อให้มันปลายที่ถูกคาดหวังไว้แก่พวกเจ้า” (ยรม. 29:11) พระเจ้าทรงมีความคิดทั้งหลายเพื่อเราซึ่งดีกว่าที่เรามีเพื่อตัวเราเอง!

ข้อ 2 มีคำถามหนึ่งที่น่าทึ่ง: “พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา ที่เขาเกิดมาตาบอด” พวกสาวกดูเหมือนจะคิดว่ามันเป็นไปได้ว่าชายผู้นี้ได้ทำบาปมาก่อนที่เขาเกิด อาจเป็นไปได้ว่าพวกสาวกเชื่อแนวคิดแบบคนนอกศาสนาเรื่องการกลับชาติมาเกิด นั่นคือ ที่ว่าก่อนเด็กคนหนึ่งเกิดมา จิตวิญญาณนั้นเคยอาศัยอยู่ในร่างกายอื่นบนโลกนี้ พระเยซูตรัสอย่างชัดเจนว่านั่นไม่ใช่ความจริงเกี่ยวกับชายผู้นี้

ไม่มีสิ่งใดในพระคัมภีร์ที่บ่งชี้ว่ามีผู้ใดเคยทำบาปก่อนเขาเกิดมา ในกรณีนี้โดยเฉพาะ ตามที่คุณเห็นจากข้อ 3 ความพิการที่เกิดกับลูกนั้นไม่ได้เป็นความผิดของพ่อแม่: “ชายคนนี้ได้ทำบาป และบิดามารดาของเขาก็ไม่ได้ทำเหมือนกัน...”

พระคัมภีร์สอนว่าบางครั้งลูก ๆ ก็ทนทุกข์เพราะบาปของพ่อแม่จริง ๆ ในอพยพ 20:5 มีสอนเรื่องนั้นอย่างชัดเจน เราทราบว่าในสมัยปัจจุบัน บ่อยครั้งเด็ก ๆ เกิดมาตาบอด ดวงตาติดเชื้อเพราะโรคซึ่งแม่หรือพ่อได้รับมาจากการทำบาป บ่อยครั้งการมาเหล่านี้ในส่วนของพ่อแม่ก็เป็นต้นเหตุของเด็ก ๆ ที่เกิดมาปัญญาอ่อน

แต่ในกรณีนี้ พระผู้ช่วยให้รอดทรงกล่าวอย่างชัดเจนว่าความตาบอดของชายผู้นี้ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะบาปของพ่อ แม่ และไม่ใช่เพราะบาปของเขาเอง “แต่เพื่อบรรดาพระราชกิจของพระเจ้าจะปรากฏในตัวเขา” (ข้อ 3) มันอยู่ในแผนการของพระเจ้าอยู่แล้วตอนที่เด็กคนนี้เกิดมา ที่เขาจะได้รับการรักษาให้หายโดยพระผู้ช่วยให้รอด และที่นี่จะเป็นหมายสำคัญที่แสดงถึงความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

ข้อ 4 และ 5 หมายความว่าพระราชกิจของพระเยซูได้ถูกวางแผนไว้นานแล้วล่วงหน้าโดยพระบิดา และพระบุตรร่วมกัน และที่ว่าพระเยซูทรงทำให้แผนการนั้นสำเร็จวันแล้ววันเล่า

“เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงบ้วนน้ำลายลงบนพื้นดิน และทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนและพระองค์ทรงทาตาทั้งสองของคนตาบอดด้วยโคลนนั้น” (ข้อ 6) การอัศจรรย์มากมายของพระเยซูเกิดขึ้นแบบฉับพลัน จงเปรียบเทียบการรักษาชายตาบอดคนนั้นให้หายในลูกา 18 กับการรักษาชายตาบอดคนนี้ให้หาย

ทั้งคู่เป็นการอัศจรรย์ที่เหนือธรรมชาติ ชัดกับกฎต่าง ๆ ของธรรมชาติ ในกรณีเดียวกันนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเลือกที่จะใช้โคลน ในอีกกรณีนั้น พระองค์ไม่ได้ใช้ ไม่มีความแตกต่างเลยในฤทธิ์เดชที่ทรงใช้ ไม่มีฤทธิ์พิเศษในโคลนนั้น หรือในสระสิโลอัม ดูเหมือนเป็นที่แน่นอนว่าชายผู้นั้นถูกส่งไปล้างที่สระสิโลอัมเพื่อแสดงให้เห็นความเชื่อของเขาในพระเยซู เขาเชื่อว่าเขาสามารถถูกรักษาให้หายเป็นปกติได้และทำสิ่งที่พระเยซูตรัสสั่ง บารทิเมอัสผู้ตาบอดได้แสดงให้เห็นความเชื่อของตนแล้วโดยการร้องเรียกพระเยซูว่า “พระเยซู พระองค์ผู้เป็นบุตรชายของดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด” (มาระโก 10:46-52 และลูกา 18:35-43 เล่าเรื่องราวเดียวกัน และชื่อของชายผู้นั้นถูกให้ไว้ในมาระโก)

ทำไมต้องใช้โคลนเพื่อรักษาดวงตาที่บอดให้หาย?

ดูเหมือนเป็นเรื่องผิดธรรมชาติที่โคลนซึ่งทำจากดินได้ฝ่าเท้าจะรักษาดวงตาที่บอดให้หายได้! แต่ไม่ใช่เรื่องผิดธรรมชาติ มันเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ พระเจ้าไม่ทรงมีขีดจำกัดในวิธีต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงใช้ได้ พระองค์สามารถใช้ไม้เท้าของโมเสสเพื่อเปิดทะเลแดง หรือทำให้น้ำไหลเป็นแม่น้ำออกจากหินนั้นในถิ่นทุรกันดาร ภายใต้กิเดโอน พระองค์สามารถใช้หม้อและคบเพลิงของสามร้อยคนเพื่อทำให้คนมีเดียนหลายพันคนหนีกระเจิงและพ่ายแพ้ได้ พระองค์สามารถใช้มือเพียงของเด็กชายคนหนึ่งเลี้ยงคนห้าพันคนได้! พระองค์สามารถใช้ “พวกคนที่ไม่ได้เล่าเรียนและไม่รู้เรื่องราว” ขับเคลื่อนฝูงชน กระทำการอัศจรรย์ ทำให้พวกผู้นำยิวตกตะลึง และช่วยคนเป็นอันมากที่เยรูซาเล็มให้รอดได้ แต่พระเจ้าได้ทรงเลือก “สิ่งทั้งหลายที่โง่เขลาของ

โลกเพื่อให้คนมีปัญญาสับสน และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่อ่อนแอของโลกเพื่อให้สิ่งทั้งหลายซึ่งมีอำนาจสับสน และสิ่งทั้งหลายที่ต่ำต้อยของโลก และสิ่งทั้งหลายซึ่งถูกเหยียดหยาม พระเจ้าทรงเลือกไว้ ไข แล้ว และสิ่งทั้งหลายซึ่งมิได้เป็น เพื่อกระทำสิ่งทั้งหลายซึ่งเป็นอยู่แล้วให้ล้มเหลวไป” (1 คร. 1:27, 28)

ขอให้เราจดจำไว้ว่าในการรักษาโรค เช่นเดียวกับในการสั่งสอน การเทศนา และการชนะจิตวิญญาณ พระเจ้าทรงใช้หลายวิธี พระองค์สามารถรักษาให้หายได้โดยไม่ต้องใช้พวกหมอและยารักษาโรค แต่พระองค์ก็ทรงใช้พวกเขาและสิ่งเหล่านั้นบ่อย ๆ ตามธรรมดาแล้ว ผู้คนของเจ้ามีอาหาร เสื้อผ้าและเงินทองเพราะพวกเขาทำงานและสมควรได้รับมัน เราอธิษฐานขออาหารประจำวัน แต่ปกติแล้วเราก็กำลังทูลขอพระเจ้าที่จะช่วยเหลือเราในการได้อาหารนั้นมา เราอธิษฐานขอการรักษาคนป่วยให้หาย แต่ปกติแล้วเราก็กังใจว่าพระเจ้าจะทรงอวยพรวิธีใดก็ตามที่เราสามารถที่จะใช้ได้-ทักษะของหมอ การดูแลของนางพยาบาล ทางเยียวยาต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงใส่ไว้ในมือของพวกหมอและผู้คน นั้นไม่ได้หมายความว่าเราต้องจำกัดความเชื่อของเราให้อยู่แต่สิ่งที่พวกหมอและยารักษาโรคสามารถทำได้ พระเจ้าสามารถและทรงรักษาให้หายอย่างมหัศจรรย์บ่อย ๆ เกินกว่าวิธีหรือความคาดหวังใด ๆ ของมนุษย์

Dr. J. C. Macaulay ให้ความเห็นว่า:

มีอันตรายที่ว่าเราอาจกลายเป็นผู้ที่เรียนจากตำราในสิ่งบริสุทธิ์ทั้งหลาย และออกไปใช้โดยไม่รู้จักแยกแยะวิธีการเหล่านั้นที่ถูกสอนในตำราเหล่านั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเป็นนักปัจเจกชนที่ยิ่งใหญ่ และพระองค์ทรงรักษาผู้คนในฐานะปัจเจกชน ไม่ใช่ในฐานะชิ้นส่วนของเครื่องจักรที่ถูกผลิตออกมาจากสายพานประกอบชิ้นส่วน

คนตาบอดคนอื่น ๆ ได้รับการมองเห็น แต่ไม่ใช่โดยวิธีการเดียวกัน เมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์คนใด พระองค์ก็ทรงทำลายแม่พิมพ์นั้นทิ้ง เมื่อพระเจ้าทรงรักษาคน ๆ หนึ่งให้หาย พระองค์ก็ทรงทิ้งวิธีการนั้น เราไม่พบว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงใช้วิธีการเดิมซ้ำสอง เพราะว่าพระองค์ทรงกระทำกิจกับผู้คนในฐานะผู้คน ไม่ใช่ในฐานะ “กรณีต่าง ๆ” พระองค์ทรงใช้หลักการต่าง ๆ ที่ตายตัวและไม่ผันแปร และทรงประยุกต์ใช้หลักการเหล่านี้ในวิธีการที่หลากหลายไร้ขีดจำกัด

สิ่งสำคัญก็คือว่า พระเจ้าทรงมีความเมตตากรุณาต่อคนป่วยและผู้คนที่เดือดร้อน เมื่อมันสามารถถวายเกียรติพระเจ้าได้ดีที่สุด พระองค์ก็ทรงยินดีที่จะรักษาพวกเขาให้หาย

แต่ในที่นี้เราเรียนรู้ว่า “ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดี” เพื่อเรา (รม. 8:28) พระเจ้ามิได้ทรงล้มชายผู้นำสงสารคนนั้น พระองค์ทรงมีสิ่งดี ๆ และความรอดเตรียมไว้สำหรับชายตาบอดคนนั้น! ขวากหนามและบททดสอบต่าง ๆ เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต แต่ไม่มีสิ่งใดที่อยู่นอกการวางแผนและการดูแลของพระเจ้า

เมื่อชนชาติอิสราเอลถูกกวาดต้อนไปและอยู่ในบาบิโลน องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ตรัสถ้อยคำที่ปลอบประโลมใจเหล่านี้:

“ด้วยว่าเรารู้ความคิดทั้งหลายที่เราคิดไว้ต่อพวกเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัส เป็นบรรดาความคิดแห่งสันติภาพ และไม่ใช่แห่งความร้าย เพื่อให้มันปลงที่ถูกคาดหวังไว้แก่พวกเจ้า แล้วพวกเจ้าจะร้องทูลเรา และ

พวกเจ้าจะไปและอธิษฐานต่อเรา และเราจะตั้งใจฟังพวกเจ้า และพวกเจ้าจะแสวงหาเรา และพบเรา เมื่อพวกเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของพวกเจ้า”- ยรม. 29:11-13

ข้อ 8-15:

9:8 เหตุฉะนั้นบรรดาเพื่อนบ้านและคนทั้งหลายซึ่งเคยเห็นชายคนนั้นมาก่อนว่าเขาเป็นคนตาบอด จึงกล่าวว่า “คนนี้มีไข้หรือที่เคยนั่งและขอทาน”

9:9 บางคนกล่าวว่า “เป็นคนนั้นแหละ” คนอื่น ๆ กล่าวว่า “เขาค้ำยกับคนนั้น” แต่เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนนั้น”

9:10 ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงกล่าวแก่เขาว่า “ดวงตาของเจ้าถูกเปิดได้อย่างไร”

9:11 เขาตอบและกล่าวว่า “ชายคนหนึ่งที่ถูกเรียกว่า เยชู ได้ทำโคลนและทาตาทั้งสองของข้าพเจ้า และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘จงไปที่สระสิโลอัม และล้างออกเสีย’ และข้าพเจ้าก็ได้ไปและล้างออกเสีย

และข้าพเจ้าได้รับการมองเห็น”

9:12 แล้วเขาทั้งหลายจึงกล่าวแก่เขาว่า “ผู้นั้นอยู่ที่ไหน” คนนั้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบ”

9:13 เขาทั้งหลายได้พาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี

9:14 และเป็นวันสะบาโตเมื่อพระเยซูทรงทำโคลนนั้น และเปิดดวงตาของชายคนนั้น

9:15 แล้วพวกฟาริสีก็ได้ถามเขาอีกด้วยว่า เขาได้รับการมองเห็นของเขาได้อย่างไร เขากล่าวแก่พวกเขาว่า “เขาเอาโคลนทาตาทั้งสองของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ล้างออก และมองเห็นได้”

การอภิปรายครั้งใหญ่เกี่ยวกับการรักษาชายตาบอดคนนั้นให้หาย

นี่เป็นชายคนนั้นที่เคยตาบอดหรือ? บรรดาเพื่อนบ้านและคนเหล่านั้นที่เคยเห็นเขาตาบอดสนิทมานานต่างพากันตกตะลึง และบัดนี้เขามองเห็น และหายปกติในฝ่ายร่างกายแล้ว! การอัศจรรย์นี้ไม่อาจเล็ดลอดการถูกสังเกตไปได้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าก่อนหน้านั้นใครสักคนช่วยชายตาบอดคนนั้นจากบริเวณพระวิหารลงไปตามลำธารชิดโรน ไปยังสระสิโลอัม ซึ่งน่าจะอยู่ห่างไปประมาณครึ่งไมล์ และบัดนี้เขาก็หายดีแล้ว และการเปลี่ยนแปลงนี้ทำให้คนเหล่านั้นที่รู้จักเขาพากันตกตะลึง!

พวกเขาจึงพาเขาไปหาพวกฟาริสี เขาเล่าเรื่องราวนั้นอีกให้พวกเขาฟัง-ไข้แล้ว เขาเป็นคนเดิมนั้นแหละ และชายคนหนึ่งชื่อเยชูได้เจิมตาของเขา เขาล้างในสระสิโลอัมและมองเห็นแล้วตอนนี้!

ทำไมพวกฟาริสีถึงกังวล? พระเยซูผู้นี้ได้รักษาให้หายในวันสะบาโต ได้ยืนยันกรานว่าพระองค์ทรงมีสิทธิที่จะทำเช่นนี้ พระองค์ทรงทำทาสีทิวอำนาจและประเพณีเหล่านั้นของพวกฟาริสี พระองค์ทรงอ้างสิทธิอำนาจของพระเจ้า

ดูเหมือนพระเยซูทรงจงใจแสดงให้เห็นว่าพระองค์มีสิทธิที่จะรักษาให้หายในวันสะบาโต หรือพูดอีกแบบก็คือ ทรงมีสิทธิที่จะเมินเฉยพระราชบัญญัติด้านพิธีการตามที่พวกเขาตีความมัน พระเยซูในลูกา 8, ในมาระโก 2 และในมัทธิว 12 ทรงกล่าวอ้างอย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้าของวันสะบาโต โดยการทำเช่นนั้นพระเยซูทรงตั้งใจที่จะกล่าวอ้างว่าพระองค์ทรงเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดาผู้ทรงแยกตั้งวันที่เจ็ดหลังจากการเนรมิตสร้างในปฐมกาล 2 ด้วยเหตุนี้ จึงทรงอ้างว่าพระองค์เองทรงเป็นพระผู้สร้างเหมือนกับที่พระเจ้าพระ

บิดาทรงเป็น

ในลูกา 6 มีกรณีหนึ่งที่ชัดเจนมาก ๆ ที่พระเยซูทรงจงใจเลือกที่จะปฏิบัติขัดต่อความเชื่อของพวกเขาฟาริสีเหล่านี้เกี่ยวกับวันสะบาโต โดยทรงทราบว่ามันจะทำให้พวกเขาไม่พอใจ

ในหนังสือยอห์น บันทึกเหตุการณ์เรื่องกรณีพิพาทระหว่างพระเยซูกับพวกยิวเกี่ยวกับวันสะบาโตเริ่มต้นในบทที่ 5 และในข้อ 18 เราเห็นว่าพวกยิววางแผนที่จะฆ่าพระองค์เสีย ในยอห์น 7:23 เราเห็นว่าพวกยิวยังโกรธอยู่เกี่ยวกับเรื่องเดิม และตลอดบทที่ 6 พวกเขาที่กำลังหาช่องที่จะฆ่าพระองค์ จากนั้นในบทที่ 9 พระเยซูทรงก่ดต้นเรื่องเดิมโดยการรักษาชายอีกคนให้หายในวันสะบาโต หากพวกยิวเหล่านี้ยอมรับพระเยซูว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้ นั่น พวกเขา ก็คงต้องยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้าของวันสะบาโต วันสะบาโตถูกใช้หลายแห่งเพื่อเป็นภาพเล็งหนึ่งของพระราชบัญญัติด้านพิธีการทั้งหมดนั้น มันเป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติด้านพิธีการซึ่งอยู่ในบัญญัติสิบประการนั้น มันถูกกล่าวถึงเป็นพิเศษในโคโลสี 2:16, 17 ในฐานะตัวแทนของบัญญัติด้านพิธีการเหล่านั้นซึ่งเป็นเงาหรือภาพเล็งหนึ่ง ซึ่งถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในการมาของพระคริสต์

ความหมายของวันสะบาโตในภาคพันธสัญญาเดิมคือ: การทำงานหนักหกวันเป็นตัวแทนของมนุษย์ที่รักษาพระราชบัญญัติได้อย่างสมบูรณ์แบบโดยอาศัยกำลังของมนุษย์ และจึงได้รับสันติสุขของตนกับพระเจ้า และเข้าสู่วันสะบาโตใหญ่นั้นแห่งการหยุดพัก นั่นคืออาณาจักรของพระคริสต์ จำไว้ว่าวันสะบาโตเป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติของโมเสส ไม่เคยถูกเปิดเผยเลยจนกระทั่งภูเขาซีนาย และเป็นหมายเหตุพิเศษระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอลซึ่งเกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัตินั้น ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทรงมาแล้วเพื่อนำพระคุณและความจริงมาให้ซึ่งตรงข้ามกับพระราชบัญญัติที่ได้รับทางโมเสส (1:17) ก็จำเป็นที่พระองค์ต้องวางเงาแก่นั้นไว้ต่างหากแล้ว ดูเหมือนว่าพระองค์ทรงรักษาผู้คนให้หายต่อหน้าผู้อื่นในวันสะบาโตซ้ำแล้วซ้ำอีก ทรงให้เหล่าสาวกของพระองค์เดินขวักไขว่ในวันสะบาโต (ลูกา 6:1) และทรงจงใจบังคับพวกเขาให้ยอมรับหรือไม่ก็ปฏิเสธพระองค์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้าจริง ๆ

ข้อ 16-34:

9:16 เหตุฉะนั้นบางคนในพวกฟาริสีกล่าวว่า “ชายคนนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า เพราะเขาไม่รักษาวันสะบาโต” คนอื่น ๆ กล่าวว่า “คนที่เป็นคนบาปจะทำบรรดาการอัศจรรย์เช่นนั้นได้อย่างไร” และมีการแตกแยกกันในท่ามกลางพวกเขา

9:17 พวกเขาได้กล่าวแก่คนตาบอดอีกว่า “เจ้ากล่าวว่าอะไรเรื่องคนนั้น ที่เขาได้เปิดตาของเจ้าแล้ว” ชายคนนั้นกล่าวว่า “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์”

9:18 แต่พวกยิวไม่เชื่อเรื่องเกี่ยวกับชายคนนั้นว่าเขาเคยตาบอดและได้รับการมองเห็นของเขา จนกระทั่งพวกเขาได้เรียกบิดามารดาของคนที่ได้รับ การมองเห็นของเขานั้นมา

9:19 และพวกเขาถามเขาทั้งสอง โดยกล่าวว่า “ชายคนนี้เป็นบุตรชายของพวกเจ้าหรือ ผู้ที่พวกเจ้ากล่าวว่าตาบอดมาแต่กำเนิด แล้วบัดนี้เขามองเห็นได้อย่างไร”

9:20 บิดามารดาของชายคนนั้นตอบพวกเขาและ

กล่าวว่า “พวกเราทราบว่าคุณนี้เป็นบุตรชายของ
พวกเรา และทราบว่าเขาเกิดมาตามอด

9:21 แต่บัดนี้เขามองเห็นได้โดยวิธีใด พวกเราไม่
ทราบ หรือใครได้เปิดตาของเขา พวกเราก็ไม่ทราบ
เขาโตแล้ว จงถามเขาเถิด เขาจะพูดเพื่อตัวเอง”

9:22 คำเหล่านี้เป็นบิดามารดาของเขาได้กล่าวไว้
เพราะเขาทั้งสองกลัวพวกยิว เพราะพวกยิวได้
ตกลงกันไว้แล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าพระองค์เป็น
พระคริสต์ ผู้นั้นจะต้องถูกไล่ออกจากธรรมศาลา

9:23 เหตุฉะนั้นบิดามารดาของเขาจึงกล่าวว่า
“เขาโตแล้ว จงถามเขาเถิด”

9:24 แล้วพวกเขาจึงเรียกคนที่เคยตามอดนั้นมา
อีก และกล่าวแก่เขาว่า “จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด
พวกเราทราบอยู่ว่าชายคนนี้เป็นคนบาป”

9:25 เขาตอบและกล่าวว่า “ท่านผู้นี้เป็นคนบาป
หรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็
คือว่า ข้าพเจ้าเคยตามอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามอง
เห็นแล้ว”

9:26 แล้วพวกเขาถามเขาอีกว่า “เขาได้ทำ
อะไรกับเจ้าบ้าง เขาเปิดตาของเจ้าได้อย่างไร”

9:27 ชายคนนั้นตอบพวกเขาว่า “ข้าพเจ้าได้บอก
ท่านทั้งหลายแล้ว และท่านทั้งหลายไม่ได้ฟัง ทำไม

ท่านทั้งหลายจึงอยากได้ยินสิ่งนี้อีก ท่านทั้งหลาย
อยากจะเป็นพวกสาวกของท่านผู้นี้ด้วยหรือ”

9:28 แล้วพวกเขาจึงตำหนิชายคนนั้นและกล่าวว่า
“แกเป็นสาวกของเขา แต่พวกเราเป็นพวกสาวก
ของโมเสส

9:29 พวกเราเห็นว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส สำหรับ
คนนี้ พวกเราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน”

9:30 ชายคนนั้นตอบและกล่าวแก่พวกเขาว่า
“เหตุใดที่นี่จึงมีสิ่งอันมหัศจรรย์ ที่พวกท่านไม่รู้ว่า
ท่านผู้นี้มาจากไหน และถึงอย่างนั้นท่านผู้นี้ได้เปิด
ตาของข้าพเจ้าแล้ว

9:31 บัดนี้พวกเราทราบว่าพระเจ้าไม่ทรงฟังคน
บาปทั้งหลาย แต่ถ้าผู้ใดเป็นผู้นมัสการพระเจ้า
และกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรง
ฟังผู้นั้น

9:32 ตั้งแต่เริ่มโลกมาแล้ว ไม่เคยได้ยินว่า มีผู้ใดได้
เปิดตาของคนติดตามมาแต่กำเนิด

9:33 ถ้าท่านผู้นี้ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ท่านก็จะ
ทำอะไรไม่ได้เลย”

9:34 เขาตอบและกล่าวแก่คนนั้นว่า “แกเกิด
มาในบาปทั้งหลายทั้งนั้น และแกจะมาสอนพวก
เราหรือ” และเขาทั้งหลายได้ไล่อันนั้นออกไปเสีย

ชายตามอดคนนั้นแก่ต่าง; พวกฟาริสีกล่าวโทษ

พวกฟาริสีกล่าวว่า “ชายคนนี้ได้มาจากพระเจ้า เพราะเขาไม่รักษาวันสะบาโต” (ข้อ 16) แต่หัวไว
มาก ๆ ที่ชายผู้นี้ที่ได้รับการรักษาให้หายแล้วทราบว่าพระองค์ทรงเป็น “ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง” นั่นคือ ผู้หนึ่ง
ที่กระทำการหรือพูดในฤทธิ์เดชของพระเจ้า ใจของชายผู้นี้เห็นชอบกับพยานหลักฐานที่แสดงว่าพระเยซูทรงมา
จากพระเจ้า

บิดาและมารดาของเขาปฏิเสธที่จะผูกมัดตัวเองเกี่ยวกับพระเยซู “ถูกต้องแล้ว” พวกเขา กล่าว “นี่เป็น
ลูกชายของพวกเรา เขาเกิดมาตามอด เขามองเห็นแล้วตอนนี้และพวกเราไม่รู้ว่าเขามองเห็นได้อย่างไร พวกท่าน
ไปถามเขาเองเถิด” พวกเขากลัวพวกยิวซึ่งชูไว้แล้วว่า จะขับออกจากธรรมศาลาใครก็ตามที่ยอมรับว่าพระเยซู
ทรงเป็นพระคริสต์นั้น

พวกยิวเหล่านั้นซักจูงชายผู้หนึ่งที่ถูกรักษาให้หายแล้วได้ไหม? ไม่ได้ พวกฟาริสีกล่าวว่าพระองค์ทรง

เป็นคนบาป (ข้อ 16) แต่ชายผู้นั้นที่เคยตบอดกล่าวว่า “แต่เขาเปิดตาของข้าแล้ว!” นั่นเป็นพยานหลักฐานเพียงพอแล้ว จากนั้นเขาก็โต้แย้งด้วยใจกล้ามากขึ้นว่า “พระเจ้าไม่ได้ยินพระเยซูหรือหากพระองค์ทรงเป็นคนบาป!”

ชายที่หายตบอดคนนั้นคิดถูกต้องในแง่หลักการ ถ้าพระเยซูไม่ได้มาจากพระเจ้าและพูดแทนพระเจ้า พระองค์ก็คงไม่มีการอัศจรรย์นั้น แต่มันไม่จำเป็นต้องเป็นความจริงแบบตรงตัวว่า “พระเจ้าไม่ทรงฟังคนบาปทั้งหลาย” (ข้อ 31) บันทึกนี้ได้รับการดลใจ ถ้อยคำของชายที่เคยตบอดผู้นี้ไม่จำเป็นว่าจะต้องได้รับการดลใจ

บางครั้งพระเจ้าทรงฟังคนบาปทั้งหลายด้วยความเมตตาจริง ๆ พระองค์ทรงฟังชายเหล่านั้นบนเรือที่อยู่กลางพายุในทะเลเมื่อโยนาห์ ซึ่งหนีไปจากพระเจ้า เป็นต้นเหตุของความลำบากนั้น (โยนาห์ 1:15) ฉะนั้นพระเจ้าในความเมตตาจึงทรงฟังผู้คนที่ไม่สมควรได้รับมัน และพระองค์ทรงรักและอวยพรผู้คนที่ไม่รักพระองค์

คนที่ยังไม่กลับใจเชื่อจำนวนมากมีสุขภาพดี มีงานทำ ภรรยาที่น่ารัก ลูก ๆ ที่สุขภาพดี โดยพระเมตตาของพระเจ้า ฉะนั้นพระเจ้าในพระเมตตาบางครั้งจึงทรงฟังเสียงร้องขอของคนบาปที่ยังไม่กลับใจเชื่อ แต่นัยสำคัญก็คือว่าพระเจ้าไม่จำเป็นต้องฟังคนชั่วเหมือนกับที่พระองค์ต้องฟังลูก ๆ ของพระองค์ที่รักและวางใจพระองค์ แม้แต่ลูก ๆ ของพระเจ้านี้ก็อาจขัดขวางคำอธิษฐานของตนโดยบาปที่ไม่รับสารภาพและไม่กลับใจ ตามที่พระคำหลายตอนบ่งบอกอย่างชัดเจน (อสย. 59:1,2; 2 พศด. 7:14; สภษ. 28:13; สดต. 66:18; มธ. 5:23, 24; มก. 11:25; 1 ปต. 3:7,12)

“ข้าพเจ้าได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านทั้งหลายไม่ได้ฟัง” (ข้อ 27)

มนุษย์มักตีความสิ่งที่ตนได้ยินตามสิ่งที่ตนชอบที่จะเชื่อ Dr. Guthrie คนดีเคยกล่าวไว้ว่า “วัตถุประสงค์ที่มีสติตามดวงตาที่มองไปที่พวกมัน ดวงอาทิตย์ เช่นเดียวกับท้องฟ้าและทะเลและภูเขา ดูเหมือนมีสี่เหลี่ยมสำหรับดวงตาของคนที่เป็นโรคตีชาน ภาพที่เจิดจ้ามากที่สุดก็ดูหมองหม่นสำหรับคนที่มีความคิดหมองหม่น”

เมื่อมนุษย์ไม่ประสงค์ที่จะมองเห็นความจริง พวกเขาตีความมันแบบผิด ๆ เพื่อให้มันเป็นเรื่องโกหก “...ทำไมท่านทั้งหลายจึงอยากได้ยินสิ่งนี้อีก” (ข้อ 27) Dr. W. B. Riley คนดี ในการให้ความเห็นเกี่ยวกับพระคำข้อนี้ บอกเราเกี่ยวกับ Mrs. Wesley ดังนี้:

“Mrs. Wesley กำลังสอนบทเรียนหนึ่งแก่ John Wesley วันหนึ่ง นางได้ทวนซ้ำประโยคเดียวประมาณ 19 ครั้งไปแล้ว และพร้อมที่จะเพิ่มการทวนซ้ำครั้งที่ 20 เมื่อสุภาพสตรีเพื่อนบ้านคนหนึ่งกล่าวว่า ‘ทำไมคุณบอกประโยคนั้นแก่เขาบ่อยครั้งขนาดนั้น?’ Mrs. Wesley ตอบว่า ‘ก็เพราะว่าเขาเป็นคนเข้าใจช้าและถ้าฉันไม่บอกเขาเป็นครั้งที่ 20 ฉันก็คงทำให้การทวนซ้ำทั้ง 19 ครั้งอันแสนลำบากของฉันต้องสูญเปล่า’”

Dr. James M. Gray เป็นนักเรียนและครูสอนพระคัมภีร์แบบเป็นระบบและมีวินัยมาก ๆ คนหนึ่ง เขา กล่าวว่าเขามักอยู่ข้อหนึ่ง: ก่อนที่เขาจะเทศนาเกี่ยวกับพระคำตอนหนึ่งหรือก่อนเขียนความเห็นเกี่ยวกับข้อพระคำตอนหนึ่ง เขาจะอ่านพระคำตอนนั้นอย่างตั้งใจถี่รอบเพื่อที่จะแน่ใจว่าฝังมันในความคิดของเขาทั้งหมดแล้ว

สาวกของโมเสสหรือสาวกของพระเยซู (ข้อ 28)? พวกผู้นำยิวไม่ใช่คนรักพระเจ้าหรือรักพระคริสต์แต่

รักโมเสส พวกเขาไม่ได้ฟังพาพระเมฆโปดกของพระเจ้าผู้ทรงถูกฆ่าเป็นเครื่องบูชาเพื่อเราและถูกแสดงภาพในพิธีปลงศพ แต่ฟังพาเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นเอง พวกเขารักพระราชบัญญัติและพิธีการทั้งหลายแต่สิ่งเหล่านี้ถูกถือว่าเป็นครุฑที่พาเรามาถึงพระคริสต์ พวกเขารักตัวอักษร ไม่ใช่จิตวิญญาณ “เพราะว่าพวกเขาขาดความรู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า และโดยที่พยายามจะตั้งความชอบธรรมของตนเอง จึงไม่ยอมให้พวกเขาเองอยู่ใต้อำนาจของความชอบธรรมของพระเจ้า” (รม. 10:3)

เมื่อหลายสัปดาห์ก่อนผมลงจากเครื่องบินที่สนามบินโอแฮร์ในชิคาโกและขณะที่ผมเดินไปยังอาคารผู้โดยสาร ชายคนหนึ่งก็เดินเข้ามาหาผม มองผมด้านหนึ่ง และมองอีกด้าน จากนั้นก็เรียกชื่อผมอย่างขื่นบานว่า “คุณคือ ดร. ไรซ์! ผมรู้จัก THE SWORD OF THE LORD! สรรเสริญพระเจ้า! ผมได้รับพระพรมากจริง ๆ จากการอ่าน THE SWORD! ผมอยู่นิวยอร์กออร์โธดอกซ์แต่ผมมีความเชื่อแบบสัมพันธ์กับคริสตจักรนิกายอื่นเมื่อก่อนผมเคยรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงนี้ (เขาชี้ไปที่หน้าผากของเขา) แต่ตอนนี้ สรรเสริญพระเจ้า ผมรู้จักพระองค์ตรงนี้” (เขาชี้ไปที่หัวใจของเขา)!

โอ ใช่แล้ว ต้องเป็นตรงนั้น! การรู้จักพระองค์ที่หัวสมองนั้นไม่พอ แต่การรู้จักพระองค์ในหัวใจนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ชายคนนั้นร้องเสียงดังโดยไม่อายเลยว่า “สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า!” ในอาคารผู้โดยสารสนามบินแห่งหนึ่งที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก เขารู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าในหัวใจของเขา! พวกยิวเหล่านั้นที่เกลียดชังพระเยซูรู้จักพระเจ้าแค่ผิวเผินในหัวสมอง

คริสเตียนจำนวนมากมีแนวโน้มที่จะวางใจโมเสสหรือในบทบัญญัติหรือพิธีการต่าง ๆ บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น เปโตรอยากให้โมเสสและเอลียาห์อยู่ระดับเดียวกับพระเยซู โดยเสนอแนะให้ตั้งพลับพลาสามหลังสำหรับโมเสสและเอลียาห์และพระเยซูเหมือน ๆ กัน แต่พระเจ้าทรงตำหนิความคิดนั้น ทรงปกคลุมพวกเขาทุกคนด้วยเมฆก้อนหนึ่ง จากนั้นเมื่อโมเสสและเอลียาห์จากไปแล้ว พระเจ้าก็ตรัสจากสวรรค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก เจ้าทั้งหลายจงฟังท่านเถิด” (มธ. 17:5)

พระเยซูไม่ยอมมีคู่แข่งเลย ไม่ว่าจะเป็โมเสส หรือคริสตจักรหนึ่ง พิธีบัพติศมา หรือพิธีการหนึ่ง หรือหลักคำสอนใด หรือผู้นำ หรือความเชื่อใด พระคริสต์เองเพียงผู้เดียวทรงเป็นทางนั้นไปสู่สวรรค์ พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” (14:6)

ข้อ 35-41:

9:35 พระเยซูทรงได้ยินว่าพวกเขาได้ไล่นั้นออกมาเสียแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงพบชายคนนั้น พระองค์ได้ตรัสกับเขาว่า “เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ”
9:36 ชายคนนั้นตอบและทูลว่า “ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ท่านเจ้าข้า เพื่อข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้”
9:37 และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “เจ้าได้เห็นท่าน

แล้ว ทั้งเป็นผู้ที่กำลังพูดอยู่กับเจ้า”
9:38 และเขาได้ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าเชื่อ” และเขาก็มีสการพระองค์
9:39 และพระเยซูตรัสว่า “เพื่อการพิพากษาเราได้เข้ามาในโลกนี้แล้ว เพื่อคนทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็นจะกลับมองเห็น และคนทั้งหลายซึ่งมองเห็นจะกลับตาบอด”

9:40 และบางคนในพวกฟาริสีซึ่งอยู่กับพระองค์ ได้ยินบรรดาคำเหล่านี้ และกล่าวแก่พระองค์ว่า “พวกเราตบอดด้วยหรือ”

ตบอด ท่านทั้งหลายก็จะมีบาป แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายกล่าวว่า ‘พวกเรามองเห็น’ เหตุฉะนั้นบาปของท่านทั้งหลายจึงยังมีอยู่”

9:41 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าท่านทั้งหลาย

“เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ”

ชายผู้นั้นได้รับการรักษาให้หายก่อนที่เขาได้รับความรอดหรือ? ใช่แล้ว เราคิดว่าเป็นเช่นนั้น แต่ใจของเขาก็พร้อมแล้ว ทันทีที่เขาทราบว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า เขาก็ยินดีวางใจพระองค์เพื่อรับความรอด เขากล่าวว่า “ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ท่านเจ้าข้า เพื่อข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้” (ข้อ 36) หรือไม่แนในใจของเขา เขากำลังแสวงหาความรอดมานานแล้วก็ได้ บางที เพราะตระหนักถึงสิ่งแสนมหัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อเขาแล้ว ใจของเขาจึงออกไปหาพระเจ้าด้วยความรักที่กตัญญูและอยากได้พระเจ้า

ในเมืองแซมรีอ็อค รัฐเท็กซัส หนุ่มสาวคนหนึ่งมาที่บ้านของศิษยาภิบาลเพื่อจะจัดงานแต่งงาน พร้อมกับญาติพี่น้อง ผมพาหนุ่มสาวคู่นั้นแยกไปต่างหากเพื่อจะถามพวกเขาทีละคนว่าพวกเขาหรือไม่ว่าพวกเขาวางใจในพระคริสต์แล้ว รู้จักพระองค์ในฐานะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขาแล้ว ชายหนุ่มคนนั้นตอบด้วยความกระตือรือร้นว่า “รู้สึกครับ ผมถึงอยากให้อาจารย์ทำพิธีสมรสให้ครับ” พวกเขาขับรถมาหลายไมล์เพื่อการนั้น ผมเห็นหญิงสาวแสนสวยตกหลุมรักและมีความสุขยิ่งนัก ผมถึงความสนใจของเธอไปที่ของขวัญที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่เป็นสามีหนุ่มคนหนึ่งติดตามทางของพระเจ้า สะอาดในด้านศีลธรรม พร้อมกับชื่อเสียงอันดีและมีอาชีพการงานที่ดีและที่รักเธอด้วยความจริงใจ เออละ เธอไม่ยอมให้พระเยซูเจ้าทรงนำในบ้านของเธอและทำให้เธอเป็นภรรยาคริสเตียนที่ดีหรือ? ด้วยใจที่สำนึกในพระคุณและน้ำตาเธอวางใจพระเยซูเจ้าและพวกเราที่เดินหน้าต่อไปกับพิธีสมรส

“ความดีของพระเจ้านั้นชักนำท่านให้มาสู่การกลับใจเสียใหม่” โรม 2:4 กล่าว โอ ขอให้เรามีใจที่สำนึกในพระเมตตาทั้งสิ้นของพระเจ้า เพื่อที่คนอื่น ๆ เช่นกัน เมื่อพวกเขาทราบว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใดแล้ว จะหันมาหาพระองค์

จงหมายเหตุถ้อยคำที่ว่า “...ในพระบุตรของพระเจ้า” (ข้อ 35) ไม่ใช่เชื่อเกี่ยวกับพระองค์ พวกฝึก็เชื่อแบบนั้นและตัวสัน (ยก. 2:19) การวางใจในพระคริสต์เพียงผู้เดียว การพึ่งพาพระองค์ด้วยตัวเองเพื่อรับความรอด นั่นแหละคือความเชื่อที่ช่วยให้รอด

ทรงให้คนมองไม่เห็นได้มองเห็น; ทรงให้คนมองเห็นถูกบังตา!

นี่เป็นหลักคำสอนที่แปลกจริง ๆ! มันเป็นคำตรัสที่ทรงพลังของพระเยซูในข้อ 39 พระเยซูเสด็จมา “เพื่อคนทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็นจะกลับมองเห็น” พระองค์เพียงทำให้ชายตบอดคนหนึ่งมองเห็น นั่นเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงใจที่ถูกบังซึ่งไม่รู้จักพระเจ้า พระเยซูทรงห่วงคุณ พระองค์ทรงอยากให้คุณมองเห็น คนที่อยู่ห่างไกลได้เข้ามาใกล้ คนยากจนได้เป็นคนมั่งมี อีสยาห์ 61:1 บอกล่วงหน้าเกี่ยวกับพระเยซูว่า “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้ที่ถ่อมใจ พระองค์ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้อง

ประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และการเปิดคุกออกให้แก่คนทั้งหลายที่ถูกจองจำ” ไม่มีผู้ใดตาบอดเกินกว่าจะมองเห็นได้ หากใจของเขาอยากมองเห็นความจริงและความถูกต้องและได้พบกับพระเจ้า

แต่พระเยซูตรัสเช่นกันว่า พระองค์ทรงมาเพื่อที่ “คนทั้งหลายซึ่งมองเห็นจะกลับตาบอด” (ข้อ 39) ช่างเป็นคำตรัสที่แปลกจริง ๆ! พระเยซูไม่ต้องการประจานความจริงและชีวิตนิรันดร์ให้แก่คนทั้งปวงหรือ? อยากสิ แต่เฉพาะถ้าพวกเขาอยากได้มันและเปิดใจรับมันเท่านั้น

ถ้าพวกเขียวเหล่านี้รู้พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเยอะ พระเยซูไม่ต้องการเปิดเผยความหมายแก่พวกเขาหรือ? เฉพาะถ้าใจของพวกเขาเปิดรับข้อเสนอฝ่ายวิญญาณและวิหิตความชอบธรรมของพระเจ้าเท่านั้น! พระเจ้าไม่ทรงถูกผูกมัดที่จะต้องประจานความจริงให้แก่ความคิดของคน ๆ หนึ่งซึ่งใจของเขาต่อต้านการติดตามความจริงนั้น เราขอเตือนความจำคุณอีกที่เกี่ยวกับหลักการยิ่งใหญ่ที่พระเยซูตรัสไว้ในยอห์น 3:19-21:

“และนี่คือการปรับโทษนั้น คือว่าความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว และมนุษย์ได้รักความมืดแทนที่จะรักความสว่าง เพราะการกระทำทั้งหลายของพวกเขาชั่วร้าย เพราะทุกคนที่กระทำความชั่วร้ายก็เกลียดชังความสว่างนั้น และไม่มาถึงความสว่างนั้น เกรงว่าการกระทำทั้งหลายของตนจะถูกตำหนิ แต่ผู้ที่กระทำความจริงก็มาสู่ความสว่างนั้น เพื่อการกระทำทั้งหลายของตนจะปรากฏว่า การกระทำเหล่านั้นถูกกระทำในพระเจ้า”

พระเยซูตรัสในคำอุปมาบ่อย ๆ ไม่ใช่ในคำกล่าวเชิงสั่งสอนแบบชัดเจน เพราะอะไร? เพื่อที่เฉพาะคนเหล่านั้นที่มีใจที่จะรับมัน และมีหูที่จะฟังมันเท่านั้น จะได้รับความจริงนั้น พระองค์ทรงอธิบายในมัทธิว 13:10-15:

“และพวกสาวกมาและทูลพระองค์ว่า “ทำไมพระองค์ตรัสกับพวกเขาเป็นคำอุปมา” พระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “เพราะว่าข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์โปรดให้ท่านทั้งหลายทราบได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้ทราบ ด้วยว่าผู้ใดก็ตามที่มีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้น และคนนั้นจะมีเหลือเพื่อมากขึ้น แต่ผู้ใดก็ตามที่ไม่มีนั้น แม้แต่ซึ่งเขามีอยู่ก็ต้องเอาไปจากเขา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวแก่พวกเขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าถึงพวกเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น และถึงพวกเขาได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยิน และพวกเขาไม่เข้าใจ และในคนเหล่านี้คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็สำเร็จจริง ซึ่งกล่าวว่า ‘พวกเขาจะได้ยินก็จริง และจะไม่เข้าใจ และพวกเขาจะดูก็จริง และจะไม่รับรู้ เพราะว่าใจของชนชาตินี้หยาบหนา และหูของพวกเขาก็ตึง และตาของพวกเขา พวกเขาก็ปิดเสียแล้ว เกรงว่าในเวลาใดพวกเขาจะเห็นด้วยตาของพวกเขา และได้ยินด้วยหูของพวกเขา และจะเข้าใจด้วยใจของพวกเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาพวกเขาให้หาย’ ”

ทำไมผู้คนถึงเดินต่อไปในคำสอนนอกรีต อธิบายพระคัมภีร์เพื่อพิสูจน์คำสอนเท็จของพวกเขา? เพราะว่าพวกเขามีใจที่ไม่ยอมติดตามพระเจ้า พระองค์จึงทรงอนุญาตให้พวกเขาถูกบังตา คนเหล่านั้นหลังน้ำท่วมโลก “ไม่เห็นชอบที่จะจดจำพระเจ้าไว้ในความรู้ของพวกเขา” ด้วยเหตุนี้ “พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่ความเป็นมลทิน” พระองค์ “จึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่กิเลสอันต่ำช้า” พระองค์ “จึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่จิตใจอันเลวทราม”

“เพราะว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว พวกเขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในฐานะเป็น

พระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่ แต่ได้กลายเป็นผู้ที่ไร้สาระในบรรดาจินตนาการของพวกเขา และใจอันโง่เขลาของพวกเขาก็มืดไป โดยอ้างตัวเองว่ามีสติปัญญา พวกเขาจึงได้กลายเป็นคนโง่เขลา และได้เปลี่ยนสง่าราศีของพระเจ้าผู้ซึ่งไม่รู้เบื่อหน่าย ให้เป็นเหมือนรูปมนุษย์ซึ่งรู้เบื่อหน่าย และเหมือนรูปนกทั้งหลาย และเหมือนรูปสัตว์สี่เท้าต่าง ๆ และเหมือนรูปพวกสัตว์เลื้อยคลาน

“เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่ความเป็นมลทินผ่านทางบรรดาราคะตัณหาแห่งใจของพวกเขาเอง เพื่อที่จะหยามเกียรติร่างกายของพวกเขาเองระหว่างพวกเขา ผู้ซึ่งได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นความเท็จ และได้ล้มสการและปรณินิบัติสิ่งทีพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้มากกว่าพระองค์ผู้ทรงเนรมิตสร้าง ผู้ทรงได้รับการถวายสาธุการเป็นนิรันดร์ เอเมน เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่กิเลสอันต่ำช้า ด้วยว่าแม้แต่พวกผู้หญิงของพวกเขาได้เปลี่ยนการใช้งานแบบธรรมชาติ ให้กลายเป็นสิ่งซึ่งผิดธรรมชาติไป และเช่นกันพวกผู้ชายก็เลิกการสัมพันธ์กับผู้หญิงให้ถูกตามธรรมชาติด้วย เราร้อนในไฟแห่งราคะตัณหาของพวกเขามีต่อกัน ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประกอบกิจอันชั่วช้าน่าละอาย และได้รับผลอันสมควรแก่ความผิดของพวกเขาในตัวพวกเขาเอง และเพราะว่าพวกเขาไม่เห็นชอบที่จะจดจำพระเจ้าไว้ในความรู้ของพวกเขา พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่จิตใจอันเลวทราม เพื่อกระทำการเหล่านั้นซึ่งไม่เหมาะสม” - รม.

1:21-28

พระคัมภีร์ไม่เปิดรับความคิดอันปราดเปรื่องที่มาพร้อมกับใจที่แข็งกระด้างและไม่เชื่อ

“พวกเราดาบอดด้วยหรือ” พวกยิวเหล่านั้นถาม (ข้อ 40) พวกเขาเข้าใจว่าพระเยซูทรงหมายถึงอะไร แต่ถ้าพวกเขาดาบอดแบบไร้เดียงสาจริง ๆ ต่อความจริงนั้นเกี่ยวกับพระเยซู มันก็คงไม่เป็นบาป พระองค์ก็คงสำแดงพระองค์เองอย่างชัดเจนแล้วแก่พวกเขาเหมือนที่พระองค์ทรงกระทำต่อชายดาบอดคนนั้นผู้ซึ่งได้รับการรักษาให้หายและชวนขวายที่จะทราบเพื่อที่เขาจะเชื่อในพระองค์ได้ แต่ในความเป็นจริงแล้ว พวกเขาน่าจะทราบแล้วว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสตนั้นของพระเจ้า เป็นสารพัดทีพระองค์ทรงกล่าวอ้างว่าเป็น ถ้าเป็นอย่างนั้น พวกเขาซึ่งเห็นไปเยอะขนาดนั้นแล้วตอนนี้ การปฏิเสธพระองค์ของพวกเขาก็เป็นบาปอันดีอรัน ถ้าพวกเขา มีความรู้แบบครบถ้วนแล้วและยังปฏิเสธพระองค์อยู่ มันก็คงให้อภัยไม่ได้ บนกางเขนนั้นพระเยซูตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษพวกเขา เพราะว่าพวกเขาไม่ทราบว่าพวกเขาทำอะไร” (ลูกา 23:34)

ยอห์น 10

ข้อ 1-10:

10:1 “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่ไม่เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้น ผู้นั้นเองเป็นขโมยและโจร

10:2 แต่ผู้ที่เข้าไปทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงของแกะนั้น

10:3 นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะเหล่านั้นย่อมฟังเสียงของท่าน และท่านเรียกแกะเหล่านั้นของท่านเองตามชื่อ และนำพวกมันออกไป

10:4 และเมื่อท่านต้อนแกะทั้งหลายของท่านเองออกไปแล้ว ท่านก็เดินนำหน้าพวกมันไป และแกะเหล่านั้นก็ติดตามท่านไป เพราะพวกมันรู้จักเสียงของท่าน

10:5 และพวกมันจะไม่ตามคนแปลกหน้าไปเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะแกะเหล่านั้นไม่รู้จักเสียงของพวกคนแปลกหน้า”

10:6 คำอุปมานี้พระเยซูได้ตรัสกับเขาทั้งหลาย แต่พวกเขาไม่เข้าใจสิ่งต่าง ๆ ซึ่งพระองค์ตรัสกับพวกเขาเลย

10:7 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาอีกว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เราเป็นประตูของแกะเหล่านั้น

10:8 บรรดาผู้ที่เคยมาก่อนเรานั้นเป็นพวกขโมยและพวกโจร แต่แกะเหล่านั้นก็ไม่ได้ฟังพวกเขา

10:9 เราเป็นประตูนั้น ถ้าผู้ใดเข้าไปโดยทางเรา ผู้นั้นจะรอด และจะเข้าไปและออกมา และจะพบอาหารเลี้ยง

10:10 ขโมยนั้นไม่ได้มา เว้นแต่เพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิตอย่างครบบริบูรณ์มากขึ้น

บรรดาผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วก็เป็แกะของพระเจ้า

พระคัมภีร์เปรียบผู้คนว่าเป็นเหมือนแกะบ่อ ๆ คำอุปมาเรื่องแกะที่หลงหายไป (มธ. 18:11-14; ลก. 15:3-7) พุดถึงผู้ที่รับความรอดว่าเป็นเหมือนแกะหลงหายตัวหนึ่งที่ถูกพบแล้ว พระเยซูตรัสว่าพระองค์ทรงมาหา “แกะที่หลงหายไปของวงศ์วานแห่งอิสราเอล” (มธ. 15:24) พระเยซูทรงบัญชาเปโตรที่กลับสัตย์ว่า “จงเลี้ยงแกะของเรา” และ “จงเลี้ยงลูกแกะของเรา” (21:15-17) ผมคิดว่าการอ้างอิงทั้งหมดนี้ชี้ไปยังบรรดาผู้คนที่หลงหายซึ่งควรถูกชณะมา แต่พระเยซูตรัสว่าพวกผู้พยากรณ์เท็จเป็นสุนัขป่าในคราบแกะ เสแสร้งว่าเป็นคริสเตียนในเมื่อพวกเขาไม่ได้เป็น (มธ. 7:15) ในการพิพากษาครั้งใหญ่ของพวกคนต่างชาติที่ยังมีชีวิตอยู่เมื่อพระเยซูจะเสด็จกลับมาเพื่อครอบครองหลังจากความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่ นั้น พวกที่รับความรอดถูกแสดงภาพเป็นแกะและพวกที่หลงหายเป็นแพะ

เพลงสดุดี 95:7 และ 100:3 กล่าวว่า “พวกเราเป็น...แกะแห่งพระหัตถ์ของพระองค์” และ “แกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์” องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเกิดความเมตตากรุณาต่อฝูงชนนั้นเพราะว่าพวกเขาเป็น “เหมือนแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง” คริสเตียนทั้งหลายเป็นแกะของพระเจ้าโดยเฉพาะและนั่นเป็นการใช้สัญลักษณ์ของบทที่ 10 นี้ของยอห์น มันเป็นเช่นเดียวกันในเพลงสดุดี 23, “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูของข้าพเจ้า”

“...ผู้เลี้ยงของแกะนั้น” (ข้อ 2)

“เราเป็นประตูของแกะเหล่านั้น” (ข้อ 7)

“เราเป็นประตุนั้น” (ข้อ 9)

Dr. Ironside กล่าวเกี่ยวกับข้อพระคำเหล่านี้ว่า:

คราวนี้ดูเหมือนพระองค์จะเปลี่ยนภาพเปรียบตรงนี้ ก่อนหน้านี้พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นผู้เลี้ยงนั้น และเราเข้าไปข้างในโดยทางประตุนั้น” บัดนี้พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นประตุนั้น” มันขัดแย้งกันเองไหม? ไม่เลยสักนิด

คุณอาจเคยได้ยินเหตุการณ์เล็ก ๆ ที่เล่าโดย Dr. Piazza Smith ครั้งหนึ่งเขาเคยเห็นผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งนำฝูงแกะของเขาขึ้นไปบนเนินเขา เขาพาพวกมันเข้าไปในคอกแกะและทำให้พวกเขาอยู่สบาย และจากนั้น Dr. Smith ก็กล่าวว่า “คุณทิ้งแกะพวกนี้ไว้ในคอกนี้ทั้งคืนไหม?” “ใช่ครับ” “แต่ไม่มีพวกสัตว์ป่าอยู่ล้อมรอบหรือ?” “มีครับ” “พวกมันจะไม่พยายามมากินแกะหรือ?” “พยายามครับ” “งั้น คุณไม่มีประตูคอกแกะเลยตรงนี้ คุณจะกันพวกสัตว์ป่าไม่ให้เข้ามาในคอกแกะได้อย่างไร?” แต่ผู้เลี้ยงแกะชาวอาหรับคนนั้นนอนตะแคงข้าง และขณะที่เขาเอาตัวไปอยู่ในทางเข้านั้น เขาก็มองขึ้นมาและยิ้มและกล่าวว่า “ผมเป็นประตูใจ” คุณเห็นไหมว่า ไม่มีสัตว์ป่าตัวใดจะเข้ามาได้โดยไม่ทำให้เขาตื่น และไม่มีแกะตัวใดจะออกไปโดยข้ามตัวเขาไปได้”

Dr. J. H. Jowett ซึ่งพูดถึงพระคำตอนนี้ กล่าวว่า: “ประตูสู่อะไร? เข้าสู่ทุกสิ่งที่เราควรไป ประตูเข้าสู่ห้องกลางเหล่านั้นของทุกสิ่ง ทางเข้าสู่สถานบริสุทธิ์นั้นไม่ใช่ผ่านทางธรรมศาลา แต่ผ่านทางพระคริสต์นั้น ไม่ใช่ผ่านทางองค์กรใด แต่ผ่านทางพระคริสต์นั้น ไม่ใช่ผ่านทางกระบวนการของนิกายคริสตจักรใด แต่ผ่านทางพระคริสต์นั้น...พระองค์ทรงเป็นประตุนั้นจากถิ่นทุรกันดารแห่งความรู้สึกผิดเข้าสู่ทุ่งหญ้าบริบูรณ์แห่งพระคุณ”

ใครเป็นขโมยและโจรนั้น? ใครก็ตามที่อยากจัดการกับแกะเหล่านั้นหรือนำคริสเตียนทั้งหลายไปในเรื่องฝ่ายวิญญาณต่าง ๆ โดยที่ไม่เข้ามาข้างในโดยทางพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นประตุนั้น มุสลิม คนทรงเจ้าเข้าผี พวกคริสเตียนวิทยาศาสตร์ ชาวพุทธ นักมนุษยนิยม นักสมัยใหม่นิยมล้วนอ้างศาสนาหนึ่งที่ไม่พึ่งพาพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าในฐานะเครื่องบูชาไถ่โทษและพระผู้ช่วยให้รอด ฉะนั้นพวกเขาทุกคนจึงเป็นพวกขโมยและพวกโจร

มีความสัมพันธ์ส่วนตัว ความเป็นหนึ่งเดียวระหว่างพระคริสต์กับคนของพระองค์ นี่ไม่เป็นอย่างจริงเลยกับคนเหล่านั้นที่ติดตามศาสนาหรือความหวังอื่นใดเกี่ยวกับสวรรค์

น่าแปลกที่พวกแกะที่ดูเหมือนเป็นสัตว์ที่ที่มขนาดนั้นเกาะติดกับผู้เลี้ยงของพวกมันอย่างเหนียวแน่นเหลือเกิน ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์นั้นเราได้เห็นว่าพวกแกะไม่ถูกต้อนแต่พวกมันตามไป ถ้าผู้เลี้ยงแกะสองคนมาเจอกันและทักทายกัน ฝูงแกะเหล่านั้นอาจปนกันแต่ในทันทีเมื่อผู้เลี้ยงคนหนึ่งเริ่มเดินจากไปและเรียก พวกแกะของเขาก็ “รู้จักเสียงของเขา” และตามเขาไป และพวกลูกแกะก็เป็นสัตว์เลี้ยงที่น่ารักที่สุดและชอบฟังพามากที่สุด มากยิ่งกว่าพวกสุนัขหรือแมวเสียอีก

ในเรื่องราวของนาอันที่เล่าให้ดาวิดฟังเกี่ยวกับ “ลูกแกะตัวเมียเล็ก ๆ ตัวเดียว” ซึ่งนอนในอกของนายของมัน กินอาหารของเขาและดื่มจากถ้วยของเขาและ “เป็นเหมือนบุตรสาวคนหนึ่งแก่เขา” (2 ซมอ. 12:3)

ฉะนั้นความรักใคร่และการพึ่งพาของแกะตัวหนึ่งที่มีต่อผู้เลี้ยงจึงใกล้ชิดมาก ๆ จำไว้ว่า

“มารีย์มีลูกแกะตัวน้อย...

และไม่ว่ามารีย์จะไปที่ไหน

ลูกแกะตัวนั้นก็จะไปด้วย”

เราทราบว่าพวกแกะไม่รู้เรื่องราว บางครั้งก็ต้อ หลงเงินไปโดยไม่ระวัง คริสเตียนทั้งหลายเองก็ไม่ใช้วิธีที่ดีและ
ไร้บาป แต่ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วมีการหันมาหาพระคริสต์อยู่ภายใน และในบางนัย เขาก็ติดตามพระองค์ในหัวใจ
ถึงแม้ว่าไม่ได้อย่างสมบูรณ์ครบถ้วนเท่าที่เกี่ยวกับชีวิตภายนอกก็ตาม

ดาวิดผู้เป็นคริสเตียนอาจทำบาปอย่างเลวร้ายและทำไปแล้วจริง ๆ แต่ในเพลงสดุดี 51 เราได้ยินเสียง
ร้องจากหัวใจของเขาว่า “...บาปของข้าพระองค์คืออยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ” และการวิงวอนว่า “ขอทรงคืน
ความชื่นบานแห่งความรอดของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์”!

เปโตร ซึ่งรับความรอดแล้วและเป็นอัครทูตคนหนึ่ง ในวาระแห่งการทดลองครั้งใหญ่ได้ปฏิเสธพระเยซู
จริง ๆ เขาสับสนและสับสนและโกหกและเลิกงานรับใช้ โอ แต่เมื่อเขาได้ยินโกผู้ตัวนั้นขึ้นและระลึกถึงคำเตือน
ของพระเยซูและมองไปและเห็นพระพักตร์ของพระองค์ เปโตรก็ “ออกไปและร้องไห้อย่างขมขื่น” (มธ. 26:75)

การเป็นแกะตัวหนึ่งของพระเจ้าไม่ทำให้คน ๆ นั้นสมบูรณ์แบบ แต่มันทำให้เขาเป็นลูกคนหนึ่งของ
พระเจ้าแล้ว เป็นผู้เข้าร่วมในสภาพของพระเจ้าแล้ว (2 ปต. 1:4) มันทำให้เขาเป็นวิหารของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์แล้วและทำให้เขาต้องเจอกับการดำเนินของพระองค์และการเตือนใจของพระองค์

อะไรเป็นความแตกต่างระหว่างพระเยซูเจ้ากับผู้นำทางศาสนาคนอื่น ๆ ทั้งหมดที่ไม่มาโดยทางพระ
คริสต์ ผู้ทรงเป็นประตุนั้น? พระองค์ทรงมาเพื่อช่วยให้รอด คนเหล่านั้นช่วยให้รอดไม่ได้ พวกผู้พยากรณ์เท็จ
“เพราะความโลภ พวกเขาจะกล่าวคำตลบทะลวงเพื่อคำกำไรจากพวกท่าน ซึ่งการพิพากษาของพวกเขาเมื่อ
นานมาแล้ว บัดนี้ไม่เนินช้า และพระอาชญาของพวกเขาจะไม่หลับไหลไป” (2 ปต. 2:3) พวกที่ไม่ยอมรับความ
เป็นพระเจ้าของพระคริสต์และข่าวประเสริฐที่ช่วยให้รอดไม่ใช่คนดี พวกเขาไม่มีใจที่ดีหรือธรรมชาติที่ดี นั่น
เป็นศัตรูของพระคริสต์ผู้หว่านข่าวลือมานในทุ่งนา

คำสอนนอกรีตมักมีความรู้สึกผิดฝ่ายศีลธรรม การทำตามอำเภอใจ อคติ ความไม่รู้แบบจงใจเสมอ (2
ปต. 3:5)

ข้อ 11-15:

10:11 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดีนั้น ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นยอมสละ
ชีวิตของตนเพื่อแกะเหล่านั้น

10:12 แต่ผู้ที่เป็นผู้รับจ้าง และไม่ได้เป็นผู้เลี้ยง
แกะนั้น ผู้ซึ่งแกะทั้งหลายไม่เป็นของเขาเอง พอ
เห็นสุนัขป่ากำลังมา และละทิ้งแกะทั้งหลายและ
หนีไป และสุนัขป่าก็จับแกะเหล่านั้น และทำให้

แกะทั้งหลายกระจัดกระจายไป

10:13 ผู้รับจ้างนั้นหนีไปเพราะเขาเป็นลูกจ้าง และ
ไม่เป็นห่วงแกะเหล่านั้นเลย

10:14 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดีนั้น และรู้จักแกะทั้งหลาย
ของเรา และเป็นที่รู้จักโดยแกะทั้งหลายของเรา

10:15 พระบิดาทรงรู้จักเราฉันใด เราก็รู้จักพระ

บิดาฉันนั้น และเราสละชีวิตของเราเพื่อแกะเหล่านี้

นั้น

พระคริสต์ผู้เลี้ยงที่ตึ้นนั้น

พระคริสต์ตรัสว่า “เราเป็นผู้เลี้ยงที่ตึ้นนั้น” ดีเพราะความทุ่มเทที่พระองค์ประทานชีวิตของพระองค์ เพื่อเราซึ่งเป็นแกะของพระองค์ พระคัมภีร์เตือนใจเราบ่อย ๆ ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เลี้ยงของเรา: “พระผู้เลี้ยง และผู้ดูแลแห่งจิตวิญญาณของพวกท่าน” (1 ปต. 2:25), “พระผู้เลี้ยงใหญ่” (1 ปต. 5:4) ภาพนี้ข้างอ่อนโยน จริง ๆ ในอิสยาห์ 40:11, “พระองค์จะทรงเลี้ยงฝูงแกะแกะของพระองค์เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะ พระองค์จะทรงรวบรวมลูกแกะทั้งหลายไว้ด้วยพระกรของพระองค์ และจะทรงอุ้มลูกแกะเหล่านั้นไว้ในพระทรงของพระองค์ และจะทรงนำลูกแกะเหล่านั้นที่มีลูกอ่อนไปอย่างอ่อนโยน”

และเพลงสดุดี 23 เป็นเสียงของหลายล้านคนเหล่านั้นที่มีผู้เลี้ยงที่ต้องคืนแล้ว ผู้ทรงนำพวกเขา “ไปริมน้ำแดนสงบ” และทรงให้พวกเขา “นอนลงในทุ่งหญ้าเขียวสด” แห่งความบริบูรณ์

แต่การดูแลด้วยความรักของพระเจ้ามาหลังจากพระเมตตาแห่งการยกโทษให้ พระคริสต์ทรงตายเพื่อรับโทษบาปของเราแล้ว ไม่มีผู้นำหรือวีรบุรุษคนใดสามารถทำประโยชน์อันใดแก่มนุษย์เลยหากไม่มีการช่วยให้รอดแบบส่วนตัว พระคริสต์ทรงตายเพื่อแกะของพระองค์แล้ว

“...ผู้เลี้ยงที่ตึ้นนั้นยอมสละชีวิตของตนเพื่อแกะเหล่านั้น” (ข้อ 11) เมื่อพระองค์ประทานชีวิตของพระองค์เพื่อเรา นั่นก็เพื่อที่ชีวิตของเราจะได้รับความรอด

Dr. W.B. Riley ให้ภาพประกอบพระคำข้อนี้อย่างงดงามเช่นนี้:

ผมเคยอ่านเรื่องราวหนึ่งเมื่อนานมาแล้วเกี่ยวกับชายคนหนึ่งในแถบตะวันตกไกลผู้ซึ่งมาเจอกับหมึกคริสตีย์ตัวหนึ่ง การต่อสู้แบบรุนแรงเกิดขึ้นตามมา ชายคนนั้นซึ่งพกมีดเล่มหนึ่ง แทะเข้าไปในอวัยวะสำคัญของหมึกตัวนั้นขณะที่ทั้งสองต่อสู้กัน เพราะถูกหมึกฉีกทิ้งและเลือดออก เขาลากตัวไปตายอยู่ด้านข้าง และในโน้ตเล็ก ๆ อันหนึ่งที่พวกเขาเจอข้างกายของเขามีเขียนไว้ว่า “เจ้าหมึกฆ่าผม แต่ผมก็ฆ่ามันเช่นกัน”

มันคล้ายกับการสละพระองค์เองของพระคริสต์ ซาตานตอกตรึงพระองค์ที่กางเขนนั้น แต่ในช่วงเวลานั้นแห่งความมรณา พระคริสต์ได้ทรงฆ่าศัตรูนั้นและจากนั้นทรง “พิชิตความมรณานั้นและหลุมศพ”

ใครบางคนเคยกล่าวว่าเราไม่เคยปลอดภัยที่ใดเลยสักนาทีเดียวหากไม่มีพระเจ้า แต่สิ่งที่ตรงข้ามก็เป็นความจริงเหมือนกันมิใช่หรือ ที่ว่าในทุกแห่งหน และทุกชั่วขณะเราปลอดภัย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับเรา?

คุณเคยได้ยินเรื่องราวอันแสนอ่อนโยนนั้นเกี่ยวกับเด็กชายคนหนึ่งที่ตกใจกลัวในตอนกลางคืน และลุกจากเตียงของตน คลานขึ้นไปบนเตียงของพ่อของเขา แต่เมื่ออายุพุดแข็งแรงขึ้น ฟาก็แลบมากขึ้นและเสียงฟ้าร้องเขย่าบ้าน เขานอนไม่หลับ และสะดุ้งขึ้นจากหมอนของเขาครั้งแล้วครั้งเล่า พร้อมกับความกลัวที่เห็นชัดเจน ในที่สุดเขาก็พูดกับพ่อของเขาว่า “พ่อครับ พ่อหันหน้ามาทางผมได้ไหมครับ” “ได้สิลูก” “ผมขอให้พ่อกุมมือของผมได้ไหมครับ” เมื่อได้รับอภิสิทธิ์นั้น เขาก็เอาหัว

หนุนหนุนชนกับหน้าผากของพ่อของเขาและนอน-การนอนที่ผาสุกอย่างสมบูรณ์ สันติสุขแห่งกลางวันแสด ๆ อยู่ในจิตวิญญาณของเขาเนื่องจากพระบิดาทรงอยู่ด้วยและทรงเฝ้าดูแลเขาอยู่ พระผู้เลี้ยงที่ยิ่งใหญ่ของเราไม่ทรงเค็ล็มหรือม่อยหลับไป! พระพักตร์ของพระองค์หันมาทางเรา! การปกป้องของเราดีพอแล้ว!

พวกลูกจ้าง พวกปุโรหิตเหมือนอย่างคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระเยซู พวกผู้รับใช้และพวกศาสตราจารย์ที่ไม่เชื่อพระคัมภีร์แต่ปรารถนาที่จะมีอภิสิทธิ์และเงินเดือนของเหล่าคนงานทางศาสนา หรือเป็นแค่ผู้รับใช้มีอาชีพ ไม่สามารถถูกฝากให้ดูแลแกะของพระคริสต์ได้ พวกเขาจะทิ้งฝูงแกะไว้กับพวกสุนัขป่าหรือพวกผู้พยากรณ์เท็จ เพื่อประสพกับความพินาศย่อยยับ

ข้อ 16:

10:16 และแกะอื่น ๆ เราก็มี่ ซึ่งมีได้เป็นของคอกนี้ นั้นจะฟังเสียงของเรา และจะมีฝูงเดียว และผู้เลี้ยงแกะเหล่านั้นเราจะต้องพามาด้วย และแกะเหล่า เพียงผู้เดียว

แกะอื่น ๆ ของพระคริสต์

คุณรักแกะทุกตัวของพระคริสต์ไหม? คุณยอมรับไหมว่าคนอื่น ๆ อีกมากมายในดินแดนอื่น ๆ หรือที่ใช้ชื่อนิกายอื่น ๆ ก็เป็นแกะของพระคริสต์เช่นกัน? ผมไม่ได้หมายถึงพวกเสรีนิยม พวกที่ไม่เชื่อ พวกสมัยใหม่นิยมที่ไม่กลับใจเชื่อหรือพวกลัทธิเทียมเท็จที่ไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์และการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระองค์ การไถ่โทษโดยพระโลหิตของพระองค์ คนพวกนี้ไม่รับความรอด พวกเขาไม่ใช่แกะของพระคริสต์

2 ยอห์น ข้อ 9 ถึง 11 กล่าวว่า:

“ผู้ใดก็ตามที่ละเมิดและไม่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดที่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้ามีผู้ใดมาหาพวกท่านและไม่นำหลักคำสอนนี้มาด้วยอย่ารับเขาไว้ให้เข้ามาในบ้านของพวกท่าน และอย่าขอพระเจ้าอวยพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพระเจ้าอวยพรให้เขา ก็เป็นผู้เข้าส่วนในบรรดาการกระทำชั่วร้ายของเขานั้น”

เราจะต้องไม่เรียกพวกคนไม่เชื่อว่าคริสเตียน พวกเขาไม่ใช่แกะของพระคริสต์

บางคนเชื่อพระคัมภีร์ก็ไม่รับความรอด พวกผีก็เชื่อเช่นกันและคนเหล่านั้นที่ยังคาดหวังว่าจะได้รับความรอดโดยการทำพิธีการต่าง ๆ หรือโดยพิธีมิสซา หรือโดยการสารภาพกับพวกบาทหลวง หรือโดยการมีศีลธรรม ก็ไม่รับความรอด พวกเขาจึงไม่ใช่แกะของพระคริสต์

แต่ยิ่งเรานั่นข้อพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อและเทศนาเรื่องการแยกออกจากพวกคนไม่เชื่อพวกคริสเตียนฝ่ายเนื้อหนังบางคนก็ยิ่งแยกออกจากคนเหล่านั้นที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า ที่มีใจเชื่อ และที่กลับใจเชื่อแล้ว โดยเห็นต่างในเรื่องบัพติศมาหรือความรอดไม่หลุดหายของผู้เชื่อ หรือเห็นต่างเรื่องการรักษาโรค หรือการพูดภาษาต่าง ๆ หรือเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สอง เป็นต้น นั่นเป็นสิ่งที่ผิด แกะอื่น ๆ เหล่านั้นเป็นแกะของพระคริสต์และจึงเป็นที่รักของพระองค์เช่นเดียวกับพวกเรา เราเป็นเหมือนปุโรหิตคนนั้นและเลวีคน

นั่นไหมที่เดินผ่านไปอีกฟากของชายที่ได้รับบาดเจ็บและถูกปล้นคนนั้นที่อยู่บนถนนไปเมืองเยรีโค? ชาวสะมาเรียคนนั้นแตกต่างในเรื่องศาสนา แต่เขารักชายที่ได้รับบาดเจ็บคนนั้นและช่วยชีวิตเขา

หนังสือของผม, *I Am a Fundamentalist*, พูดถึงเรื่องนี้อย่างระมัดระวัง และหนังสือที่พูดถึงการแยกออกจากพวกคนไม่เชื่อ, *Come Out or Stay In?* ก็ลงลึกรายละเอียดมากกว่าที่เรามีพื้นที่พอสำหรับมันในที่นี้ โอ แต่เราควรที่จะรักแกะอื่น ๆ ของพระคริสต์

แต่เหล่าผู้ชนะจิตวิญญาณที่ยอดเยี่ยมที่สุด: Moody, Torrey, Chapman, Finney, Sam Jones, Bob Jones, Ham, Earle, Gipsy Smith-ทั้งหมดนั้นมีสามัคคีธรรมและการร่วมมืออันอ่อนหวานกับเหล่าคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วจากหลายนิกายผู้ซึ่งยินดีที่จะเข้าร่วมในการเน้นเรื่องการช่วยพวกคนบาปให้รอด และเรื่องข้อพื้นฐานที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นแห่งความเชื่อนั้น โดยทิ้งความแตกต่างอันเด่นชัดที่เป็นเรื่องรองมากกว่าเหล่านั้นไว้ให้เทศนาในคริสตจักรต่าง ๆ ของพวกเขาเอง

ในงานประชุมหนึ่งที่เป็นแบบร่วมใจกันและร่วมมือกันในเมืองหนึ่งของรัฐโอไฮโอ ชายสูงวัยชาวอังกฤษคนหนึ่ง ซึ่งได้รับพระพรอย่างมาก ได้ตามหาผมจนเจอ เขาเรียนจบจาก Spurgeon's Pastors' College และเล่าให้ผมฟังว่าสเปอร์เจียนและบิชอปนิกายอังกฤกันสองคนได้ไปด้วยกันและร่วมแรงร่วมใจกันในความพยายามที่จะชนะจิตวิญญาณ เขารบเร้าผมให้ทำตามแบบแผนนั้นต่อไป

ผมไม่ได้หมายความว่าคริสตจักรใดควรหย่อนยานในการสอนพระดำริทั้งสิ้นของพระเจ้า ผมสามารถร่วมงานกับพวกเพรสไบทีเรียนที่ตามทางพระเจ้าได้หากพวกเขาไม่ก่อความแตกแยกหรือเหตุวิวาทเกี่ยวกับการสอนเรื่องประสมน้ำในพิธิบัพติศมาและการให้บัพติศมาเด็กทารก พวกเขารู้ว่าผมเชื่ออะไร และผมรู้สึกสบายใจที่จะแก้ไขหลักคำสอนเท็จใด ๆ เมื่อถึงคราวที่เหมาะสม ผมเคยให้เหล่าศิษยาภิบาลและคริสตจักรต่าง ๆ ของนิกายพื้นเทศอสต์และนาซารีนร่วมมือกันในงานฟื้นฟูต่าง ๆ ที่ได้รับพระพร แต่เป็นที่เข้าใจกันว่าพวกเขาจะต้องไม่หาเรื่องเกี่ยวกับการพูดภาษาแปลก ๆ หรือการชำระให้บริสุทธิ์แบบทั้งหมดในงานฟื้นฟูเหล่านั้น

โรม 14:1 กล่าวว่า “คนที่อ่อนแอในความเชื่อนั้น พวกท่านจงรับไว้ แต่มิใช่เพื่อการโต้เถียงต่าง ๆ ที่เต็มไปด้วยข้อสงสัย” เราควรที่จะมีสามัคคีธรรม แต่เราควรหลีกเลี่ยง “การโต้เถียงต่าง ๆ ที่เต็มไปด้วยข้อสงสัย” มีบางครั้งและบางสถานที่สำหรับการเทศนาทุกสิ่งที่เราควรที่จะเทศนา และเราสามารถเห็นต่างกับผู้คนและบอกพวกเขาไปแต่ก็ยังรักพวกเขาและชื่นชมพวกเขาและทำงานกับพวกเขาในที่ ๆ เราทำได้

และเราไม่สอนว่าคนของพระเจ้าทุกคนควรรวมกันเป็นหนึ่งในสุดยออดคริสตจักรมหิทมาหนึ่งเดียว ที่ไม่มี ความแตกต่างในเรื่องหลักคำสอนเลย ไม่เลย ขอให้คริสเตียนแต่ละคนและแต่ละกลุ่มยึดมั่นอย่างสัตย์ซื่อในความเชื่อมั่นอันจริงใจและยึดมั่นสิ่งที่พวกเขาเข้าใจว่าเป็นมาตรฐานตามพระคัมภีร์สำหรับการเป็นสมาชิกคริสตจักร มาตรฐานต่าง ๆ ในด้านหลักคำสอนและการปฏิบัติ แต่ขอให้เรารักคริสเตียนคนอื่น ๆ และนับว่าพวกเขาเป็นแกะของพระเจ้าเหมือนกัน

F.B. Meyer กล่าวว่า: “อาจมี และจะมีหลายคอกแกะ แต่เพราะความคิดของเราต่างกัน เราจึงแน่ใจได้ว่าเรามีทัศนคติที่แตกต่างกันเกี่ยวกับความจริง เกี่ยวกับการปกครองของคริสตจักร และเกี่ยวกับวิธีที่ดีที่สุดในการแสดงออกถึงความรักและการนมัสการของเรา และมีหลายคนที่ยากให้เราเชื่อว่าถ้าเราไม่อยู่ในคอกพิเศษ

ของพวกเขา เราก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะคิดว่าเราเป็นของฝูงแกะนั้น แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่...มีหลายคอก ทว่ามีฝูงแกะเดียว เหมือนกับที่มีพระผู้เลี้ยงองค์เดียว...ไม่ว่าคอกพิเศษของคุณจะเป็นอะไรก็ตาม คำถามเดียวกันคือ: คุณได้ยินและเชื่อฟังเสียงของพระผู้เลี้ยงนั้นไหม? ถ้าใช่ คุณก็เป็นของฝูงแกะเดียวนั้น”

ช่างเป็นความชื่นบานเมื่อเครื่องกีดขวางของมนุษย์ถูกพังทลายลงหมด เมื่อความเข้าใจผิดทั้งปวงจะถูกแก้ไข และเมื่อแกะทุกตัวของพระคริสต์เป็นที่รู้จักอย่างเปิดเผยเพื่อจะอยู่ในคอกเดียวนั้นกับพระผู้เลี้ยงองค์เดียว! เวลานั้นจะมาในสวรรค์

ข้อ 17-21:

10:17 เหตุฉะนั้นพระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อเราจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก

10:18 ไม่มีผู้ใดเอาชีวิตนั้นไปจากเรา แต่เราสละชีวิตนั้นด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีอำนาจที่จะสละชีวิตนั้น และเรามีอำนาจที่จะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา”

10:19 ฉะนั้นจึงมีการแตกแยกกันอีกในท่ามกลางพวกยิวเพราะเหตุพระดำรัสเหล่านี้

10:20 และหลายคนในพวกเขา กล่าวว่า “เขามีผีสิงและเป็นบ้า ท่านทั้งหลายฟังเขาทำไม”

10:21 คนอื่น ๆ กล่าวว่า “คำเหล่านี้ไม่เป็นบรรดาคำของผู้ที่มีผีสิง ผีสามารถเปิดตาของคนตาบอดได้หรือ”

พระบิดาทรงรักพระเยซูจริง ๆ!

ทำไมพระบิดาทรงรักพระเยซู? ข้อ 17 บอกว่าทำไม: “...เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อเราจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก” คงมีเหตุผลอื่นอีกหลายพัน แต่ความเมตตาอันอ่อนโยนของพระเยซูในการสละชีวิตของพระองค์เองเพื่อคนบาปก็ดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่น่ารักที่สุดแล้วเกี่ยวกับพระเยซูในสายพระเนตรของพระบิดา ผู้ทรงรักโลกมากพอเช่นกันจนยอมสละพระบุตรของพระองค์เพื่อมาสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น ผมขอเตือนใจคุณให้ระลึกถึงยอห์น 3:35 และยอห์น 5:20

คุณนึกภาพออกไหมว่าพระบิดาทรงรักพระบุตรอย่างไร? มันเป็นความรักนิรันดร์ที่แสนอัศจรรย์และไร้ขีดจำกัด “พระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก”-ใช่แล้ว เมื่อเราเห็นความเมตตากรุณาแสนอัศจรรย์ของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ผู้บาปหนา พระบิดาจึงน่าจะโอ้อวดจริง ๆ ในพระบุตรของพระองค์ที่ได้รับอุปสมบทแบบและไร้ขีดจำกัด งดงามในอุปนิสัยเหนือคำบรรยาย จนพระองค์ได้ประทานพระองค์เองเพื่อจะตายแทนคนเหล่านั้นที่พระบิดาทรงรักและพระองค์ทรงรัก พระเยซูทรงเป็นความสมบูรณ์แบบของสารพัดที่บริสุทธิ์และชอบธรรมและดีงามและสารพัดที่พระเจ้าผู้ทรงสรรพปัญญาจะทรงปิติยินดีได้

คุณพ่อและคุณแม่ของผมได้มอบถวายผมแด่พระเจ้าเพื่อจะเป็นนักเทศน์แห่งข่าวประเสริฐในวันที่ผมเกิด หลังจากที่ผมได้ทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้ในอีกยี่สิบสี่ปีต่อมาและกลายเป็นนักเทศน์ ผมก็ไปที่เมืองเกิดของผมเพื่อจัดงานฟื้นฟูในคืนที่ขนาดใหญ่แบบต่อเนื่อง คุณพ่อของผม ซึ่งเป็นวุฒิสมาชิกประจำรัฐ ได้นำรถของท่านมาจอดขวางและใช้ขวานเพื่อแยกเสากลางหลายต้นที่หนักถึง 800 ปอนด์ จากนั้นคืนแล้วคืนเล่าท่านก็นำเก้าอี้ที่มีขาเป็นไม้เท้าของท่านมาและเอามันพังกกับเสาต้นที่ต้นหนึ่ง พร้อมกับดวงตาที่ส่องประกายด้วย

น้ำตาที่ไม่ถูกเช็ดออก ท่านฟังผมเทศนา และเมื่อมีการเชิญชวน ท่านก็จะเอาแขนของท่านมาโอบกอดคนบาปสักคนที่ท่านรู้จัก เพื่อนำเขามาถึงพระคริสต์และพาเขาออกมาที่ทางเดินเพื่อกล่าวยอมรับพระคริสต์อย่างเปิดเผย

ผมทราบหัวใจของท่านลูกเป็นไฟ! ผมพบในพระคัมภีร์เก่ามากเล่มหนึ่งของท่านหลังจากที่ท่านเสียชีวิต มีขีดเส้นใต้เข้มมากกว่า “ชื่อของเขาคือยอห์น” ซึ่งเป็นถ้อยคำของเศคาริยาห์ที่ตั้งชื่อบุตรชายของตนยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ในฐานะ “ชายที่ถูกส่งมาจากพระเจ้า” ผมรู้สึกแน่ใจว่าคุณพ่อของผมทำเครื่องหมายกำกับถ้อยคำเหล่านั้นตอนที่ท่านตั้งชื่อผมว่าจอห์น การเทศนาของผมเป็นการสำเร็จจริงของคำอธิษฐานและความฝันยาวนานหลายปี ท่านปีติยินดีในเรื่องนี้

แต่นี้ก็เป็นภาพที่อ่อนด้อยเหลือเกินของความปีติยินดีของพระเจ้าพระบิดาในพระบุตรที่เชื่อฟังของพระองค์ นำแปลกจริง ๆ ที่ “เป็นที่พอพระทัยของพระเยโฮวาห์แล้วที่จะทำให้ท่านได้รับความพกซ้ำ” (อสย. 53:10)! ถ้าพระเจ้าทรงร้องให้ได้ พระองค์ก็อาจร้องให้ไปแล้วตอนที่พระเยซูทรงทนทุกข์บนกางเขนนั้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระเจ้ากลับพอพระทัย “เป็นที่พอพระทัยของพระเยโฮวาห์แล้วที่จะทำให้ท่านได้รับความพกซ้ำ” พระองค์อาจตรัสได้ว่า “เราได้วางมันบนบุตรชายที่รักของเราแล้ว! เขายินดีที่จะทำตามความประสงค์ของเรา เขาเป็นทางเดียวที่พระเจ้าผู้ซึ่งตรงจะสามารถยกโทษบาปและช่วยคนบาปให้รอดได้ เขาทำสิ่งนั้นด้วยความยินดีเพื่อเรา และเขารักมนุษย์เหมือนที่เรารักมนุษย์ เราดีใจเหลือเกิน!”

คุณไม่ต้องประหลาดใจเลยว่าสารพัดที่พระบิดาทรงมี พระองค์ก็ประทานให้แก่พระบุตร การพิพากษาทั้งสิ้นถูกมอบไว้กับพระองค์ ไม่มีใครพรากชีวิตของพระเยซูไป-พระองค์ทรงสละวางมันเอง (ข้อ 18) เมื่อยังไม่ถึงเวลานั้น พระองค์ก็แค่หลบเลี่ยงคนเหล่านั้นที่อยากฆ่าพระองค์ บนกางเขนนั้นเมื่อพระองค์ตรัสได้ว่า “สำเร็จแล้ว” เมื่อนั้นเท่านั้นพระองค์จึงทรง “ปล่อยพระวิญญาณจิตขึ้นไป” (19:30)

ที่พื้นเทศออสต์ เบโตรเทศนาข้อความนี้: “เหตุฉะนั้น เมื่อทรงถูกยกชูให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาแล้ว พระองค์จึงทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมาซึ่งบัดนี้พวกท่านเห็นและได้ยินแล้ว” ฉะนั้นพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์พระบุตรจึงเห็นพร้อมตรงกันอย่างถึถ้วนและมีพระทัยเดียวกันเมื่อพระเยซูทรงไปที่กางเขนนั้นด้วยความรักที่มีเพื่อคนบาป

ในความมืดบอดแบบจงใจ คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพระองค์กล่าวว่า “เขามีผีสิง” (ข้อ 20) แต่ผู้คนที่มีความหวังกล่าวว่า “คำเหล่านี้ไม่เป็นบรรดาของผู้ที่มีผีสิง ผีสามารถเปิดตาของคนตาบอดได้หรือ” (ข้อ 21)

ข้อ 22-26:

10:22 และที่กรุงเยรูซาเล็มมีเทศกาลเลี้ยงแห่งการฉลองพระวิหาร และเป็นฤดูหนาว	กล่าวแก่พระองค์ว่า “จะทำให้พวกเราสงสัยนานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จงบอกพวกเราให้ชัดแจ้งเถิด”
10:23 และพระเยซูดำเนิรอยู่ในพระวิหารในเฉลียงของซาโลมอน	10:25 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านทั้งหลายไม่เชื่อ บรรดา
10:24 แล้วพวกยิวก็มาห้อมล้อมพระองค์ไว้ และ	

การงานที่เราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเรา

มิได้เป็นแกะทั้งหลายของเรา ตามที่เราได้กล่าวแก่

การงานเหล่านั้นก็เป็นพยานให้แก่เรา

ท่านทั้งหลายแล้ว

10:26 แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านทั้งหลาย

เหล่าผู้ไม่เชื่อที่ต้อนรับข้อพิสูจนเพิ่ม

เกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

“จะทำให้พวกเราสงสัยนานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จงบอกพวกเราให้ชัดเจน” (ข้อ 24) พระองค์ทรงบอกพวกเขาไปหลายหนแล้ว แต่หูของพวกเขาหนวก ยังมั่นคงและแน่วแน่นในการปฏิเสธต่อไป

พวกคนชอบเยาะเย้ย พวกที่อ้างตัวเป็นนักวิชาการ ซึ่งตาบอดและตี้อรับพอ ๆ กับคนเหล่านี้ กล่าวว่แค่มีทิวากับลูกาของชาวประเสริฐทั้งสี่เล่มกล่าวอ้างเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารี และว่ายอห์นไม่ได้กล่าวอ้าง แต่คำเรียกที่ว่า “พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียว” (1:18; 3:16, 18) ก็เป็นคำกล่าวอ้างเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารี มันไม่ใช่คำกล่าวอ้างว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า มันเป็นคำกล่าวอ้างว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวที่ถูกให้บังเกิดในฝ่ายร่างกายโดยพระเจ้า ไม่ใช่โดยมนุษย์

เมื่อพระเยซูตรัสในยอห์น 8:23, 24 ว่า “ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านทั้งหลายเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้ เหตุฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายจะตายในบาปทั้งหลายของพวกเขา เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านทั้งหลายก็จะตายในบาปทั้งหลายของพวกเขา” พระองค์ก็กำลังกล่าวอ้างแหล่งกำเนิดที่เหนือธรรมชาติจากเบื้องบน พระองค์ไม่ได้ถูกปฏิสนธิ “ของโลกนี้” แต่จากเบื้องบน

พระองค์ทรงกล่าวอ้างว่าพระองค์ทรงอยู่ก่อนอับราฮัม ว่าพระองค์ทรงทำพระราชกิจนั้นของพระบิดาอย่างสมบูรณ์ครบถ้วน คำกล่าวอ้างทั้งหมดของพระองค์เป็นของพระเจ้า และพวกมันถูกบันทึกไว้ในยอห์นอย่างละเอียดมากกว่าในชาวประเสริฐเล่มอื่น ๆ เพราะว่าชาวประเสริฐของยอห์นถูกเขียนขึ้น “เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะมีชีวิตโดยทางพระนามของพระองค์” (20:31) และข้อ 25 กล่าวว่าพระราชกิจของพระคริสต์เป็นพยานว่าพระเยซูทรงเป็นทั้งหมดที่พระองค์ทรงกล่าวอ้าง

แต่คนชั่วเหล่านี้ไม่เป็นแกะของพระคริสต์ พวกเขาไม่หันมาหาพระคริสต์และด้วยทัศนคติแห่งใจของพวกเขา พวกเขาไม่ยอมรับพยานหลักฐานใด ๆ ทั้งนั้น

ข้อ 27-30:

10:27 แกะทั้งหลายของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นตามเรา

10:29 พระบิดาของเรา ผู้ซึ่งได้ประทานแกะเหล่านั้นให้แก่เรา ทรงเป็นใหญ่กว่าสิ่งสารพัด และไม่มีผู้ใดสามารถถอนแกะเหล่านั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้

10:28 และเราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดถอนแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้

10:30 เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอัน

เดียวกัน”

แกะของพระคริสต์จะไม่พินาศเลย

ข้อ 27 แคกล่าวซ้ำว่าผู้ใดที่บังเกิดใหม่แล้วก็มี การเปลี่ยนแปลงที่อัศจรรย์เกิดขึ้นแล้ว มันไม่ปรากฏภายนอกแต่เกิดขึ้นภายใน มันไม่ปรากฏชัดเจนเสมอไป แม้แก่คน ๆ นั้นที่รับความรอดแล้ว

ครั้งหนึ่งชายตัวใหญ่ยักษ์คนหนึ่ง เป็นนักสู้ขี้เมา ซึ่งห้าวและแข็งกร้าว ได้รับความรอดในเมืองแฮมร็อค รัฐเท็กซัส เขาเริ่มอ่านพระคัมภีร์อย่างแข็งขันและชอบมาหาผมซึ่งเป็นศิษยาภิบาลของเขาอยู่บ่อย ๆ เพื่อขอคำตอบสำหรับคำถามต่าง ๆ เกี่ยวกับพระคัมภีร์

วันหนึ่งเขามา ดวงตาเอ๋อด้วยน้ำตา เพื่อบอกว่าพวกเพื่อนสนิทสมัยก่อนบางคนได้มุงมันที่จะทำให้เขา กลับไปดื่มอีก ชายหนุ่มที่โอหังคนหนึ่งสาดเปียรีใส่หน้าเขาโดยคิดว่ากลิ่นนั้นจะชักนำเขาให้ไปดื่มกับพวกเขาได้

เขาเล่าว่าเขาบอกชายคนนั้นไปว่า “ฉันไม่ได้โกรธนายเลย ฉันแค่เสียใจแทนนาย นายก็รู้ว่าฉันสามารถ หักนายเป็นสองท่อนได้ด้วยสองมือของฉัน และเมื่อก่อนฉันก็คงทำแบบนั้นไปแล้ว แต่ตอนนี้ฉันไม่โกรธเลยสัก นิดเดียว ฉันจะอธิษฐานเผื่อนาย” จากนั้นพอหันมาหาผม ชายตัวใหญ่คนนั้นผู้ซึ่งเคยมีเรื่องชกต่อยมาเยอะมาก กล่าวว่ “อาจารย์ไรซ์ครับ บางสิ่งเกิดขึ้นกับผมแล้วอย่างแน่นอน!”

ผลลัพธ์ของการบังเกิดใหม่นั้นไม่ถูกพบเห็นได้อย่างรวดเร็วขนาดนั้นเสมอไป แต่ผลลัพธ์เหล่านั้นก็มีอยู่จริง ตามที่โรม 8:14 กล่าว, “ด้วยว่าทุกคนที่ถูกนำพาโดยพระวิญญาณของพระเจ้า คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า” การนำพานั้นไม่บีบบังคับและการได้ยินเสียงของพระคริสต์ก็ไม่ชัดเจนแก่ผู้ที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ทุกคน “มนุษย์มองดูที่รูปลักษณ์ภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทรงมองดูที่จิตใจ” การตามในข้อ 27 นั้นเป็นการ กระทำที่เกิดขึ้นที่หัวใจ ผู้คนที่รับความรอดแล้วถูกเปลี่ยนแปลงจากภายใน

“และเราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะเหล่านั้น” (ข้อ 28) ชีวิตนิรันดร์นั้นซื้อกันไม่ได้ พึงการประพุดิเพื่อจะ ได้มาก็ไม่ได้ ต่อรองเพื่อจะได้มาก็ไม่ได้ “ด้วยว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือ ชีวิตนิรันดร์โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” (รม. 6:23) พระเจ้าไม่เพียงประทานชีวิตนั้น พระองค์ประทานชีวิตที่เป็น “นิรันดร์” เช่นกัน มันเป็นความโง่เขลาและไม่ใช้การใช้ภาษาแบบซื้อตรงที่จะ กล่าวอ้างว่าชีวิตนิรันดร์เป็นเพียงชื่อ ๆ หนึ่งของคุณภาพชีวิตโดยไม่มีการอ้างอิงใด ๆ ว่ามันยาวนานขนาดไหน บางคนคิดว่าคน ๆ หนึ่งอาจมีสักเสี้ยวหนึ่งของชีวิตนิรันดร์และมันคงอยู่จนกระทั่งเขาทำผิดหรือลืมนี่จะ อธิษฐาน หรือ “ไม่สัสต์ชื่อไปตลอด” ไม่ใช่เลย ใจที่ซื้อตรงทุกดวงจะต้องกล่าวว่าสิ่งที่พระเจ้าประทานให้นั้นคือ ชีวิตนิรันดร์ และมันคงอยู่ตลอดไป

นั่นเป็นสิ่งที่ยอห์น 3:15,16,36; 5:24; 6:40; 6:47; กิจการ 10:43; 13:38 และ 16:31 กล่าว ใจนั้น ข้างโง่เขลาและไร้ความผิดรับชอบที่ไม่เข้าใจคำตรัสซ้ำ ๆ นั้นที่พระเยซูทรงกล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีก-ที่ว่าผู้เชื่อมีชีวิต นิรันดร์แล้ว คริสเตียนอาจกล่าวได้ว่า “...บัดนี้พวกเราจึงได้รับการไถ่โทษ” (รม. 5:11) ผู้เชื่อ “บังเกิดจาก พระเจ้า” แล้ว บาปทั้งหลายของเขา-อดีต ปัจจุบัน และอนาคต-ถูกขจัดใช้แล้วบนกางเขนนั้น พระวิญญาณของ พระเจ้าทรงย้ายเข้ามาสถิตอยู่ในวิหารแห่งร่างกายของเขาแล้ว

และในที่นี้องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสชัดเจนว่า “...และแกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย...” (ข้อ 28) ลูกของ

พระเจ้าอาจถูกตีสอนได้ เพราะพระเจ้าทรงตีสอนบุตรทุกคนที่พระองค์ทรงรับไว้ เขาอาจสูญเสียการร่วมสามัคคีธรรมและร้องไห้ เหมือนที่ดาวิดได้กระทำ โดยอธิษฐานขอต่อพระเจ้าว่า “ขอทรงคืนความชื่นบานแห่งความรอดของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์” (สดด. 51:12)

และความรอดจะต้องคงอยู่ชั่วนิรันดร์ เพราะมันเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ ไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์กระทำ มันคือความรอดโดยพระคุณ ไม่ใช่โดยการประพฤติ เก่งว่ามนุษย์คนใดจะรอดได้ ด้วยเหตุนี้เนื่องจาก “ที่ใดที่บาปได้ปรากฏมากมาย พระคุณก็ได้ปรากฏมากมายยิ่งขึ้นที่นั่น” (รม. 5:20) ความรอดโดยพระคุณจึงต้องเป็นความรอดนิรันดร์

และพระเยซูตรัสต่อไปเกี่ยวกับแกะของพระองค์: “...และจะไม่มีผู้ใดถอนแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้” (ข้อ 28) แต่ “ผู้” (man) เป็นตัวอักษรเรียงในฉบับคิงเจมส์ภาษาอังกฤษและไม่ได้อยู่ในภาคพันธสัญญาใหม่ภาษากรีกต้นฉบับ สิ่งที่พระเยซูตรัสจริง ๆ แล้วก็คือ “...และไม่มีสิ่งใดเลยจะถอนแกะเหล่านั้นออกไปจากมือของเราได้” -ไม่มีมนุษย์ ไม่มีสภาพการณ์แวดล้อม ไม่มีพญามาร ไม่แม้แต่ตัวผู้เชื่อเองจะสามารถถอนคริสเตียนคนใดออกไปจากพระหัตถ์ของพระคริสต์ได้

แต่เราอยู่ในพระหัตถ์ที่รักของพระบิดาเช่นกัน และไม่มีใครจะถอนเราไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาได้
Dr. H. A. Ironside เล่าประสบการณ์นี้:

สุภาพสตรีท่านหนึ่งมาหาผมในซานฟรานซิสโกและเธอกล่าวว่า “ฉันเห็นด้วยกับทุกสิ่งที่คุณกล่าวคืนนี้ยกเว้นหลักคำสอนนั้น ที่ว่าเมื่อรอดครั้งหนึ่งแล้ว ก็รอดตลอดไป ฉันไม่เคยพบเรื่องนั้นเลยในพระคัมภีร์”

ผมกล่าวว่า “คุณไม่เชื่อคำตรัสของพระเยซูเจ้าหรือ? ผมจะให้คุณดูว่าพระองค์ตรัสอะไรไว้”
เธอตอบกลับว่า “ฉันรู้ว่าคุณจะไปที่ไหน: ยอห์น 10:28, 29”

ผมกล่าวว่า “เอาล่ะ คุณรู้แล้ว แต่ขอให้ผมอ่านข้อพระคำเหล่านี้: ‘และเราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดถอนแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ พระบิดาของเรา ผู้ซึ่งได้ประทานแกะเหล่านั้นให้แก่เรา ทรงเป็นใหญ่กว่าสิ่งสารพัด และไม่มีผู้ใดสามารถถอนแกะเหล่านั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้’ ผมถามว่า “คุณเชื่อคำตรัสนี้ไหม”

เธอตอบว่า “ไม่ใช่ในแบบของคุณ”

ผมกล่าวว่า “แล้วอะไรเป็นแบบของผม”

เธอกล่าวว่า “เอาล่ะ คุณเชื่อว่าถ้าคน ๆ หนึ่งรับความรอดครั้งหนึ่งแล้ว เขาก็ไม่มีทางหลงหายได้”

ผมอ่านพระคำข้อนี้ขึ้นอีกที: “แกะทั้งหลายของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นตามเรา และเราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดถอนแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ พระบิดาของเรา ผู้ซึ่งได้ประทานแกะเหล่านั้นให้แก่เรา ทรงเป็นใหญ่กว่าสิ่งสารพัด และไม่มีผู้ใดสามารถถอนแกะเหล่านั้นไปจาก

พระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้” ผมกล่าวว่า “คุณเชื่อคำตรัสนี้ไหมครับ”

“ไม่ใช่ในแบบของคุณ”

“แต่ผมไม่ได้กำลังบอกคุณถึงแบบของผม ผมยังไม่ได้อธิบายมันเลยสักนิดเดียว คุณไม่เชื่อสิ่งที่พระบุตรของพระเจ้าตรัสไว้แล้วหรือ”

“ไม่เชื่อตามแบบที่คุณเชื่อ”

“เอาละ ขอให้ผมอ่านมันอีกที” และผมก็อ่านมันอีกรอบ ยกเว้นมีการเปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่ง ผมใส่ “สิบปี” เข้าไปแทนที่ “ชีวิตนิรันดร์” ผมถามว่า “นั่นหมายความว่าอะไร”

เธอตอบว่า “มันก็คงหมายความว่าถ้าคน ๆ หนึ่งรับความรอดแล้วครั้งหนึ่ง เขาก็คงรอดนานสิบปี”

“ถูกแะเลย คราวนี้ให้เราขยายมันออกสักนิด ‘เราให้ชีวิตแก่แกะเหล่านั้นนานสิบปี’ คราวนี้มันหมายความว่าอะไร”

เธอยอมรับว่ามันคงจะบอกเป็นนัยว่าคน ๆ หนึ่งที่รอดเช่นนั้นแล้วก็คงรอดไม่หลุดหายนานสิบปี

“สมมติมันอ่านว่า ‘เราให้ชีวิตแก่แกะเหล่านั้นตราบิตที่พวกเขาสัตย์ซื่อต่อไป’”

“นั่นคือสิ่งที่ฉันเชื่อค่ะ” เธอตอบ

“แต่นั้นไม่ใช่สิ่งที่พระคำตรัสนี้กล่าว มันกล่าวว่า ‘แกะทั้งหลายของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นตามเรา และเราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดถอนแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้’” นั่นหมายความว่ายาวนานขนาดไหน”

เธอกล่าวว่า “ตราบิตที่พวกเขายังคงเป็นแกะของพระองค์ต่อไป” และเธอก็ออกไป

เธอไม่ย่อภาคความสว่าง เธอจึงหันหลังให้ความสว่าง ถ้าผู้ใดจะยอมรับพระวจนะของพระเจ้าตามที่มันกล่าว “เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะเหล่านั้น” มันไม่มีทางเป็นนิรันดร์ได้หากมันจะมาถึงคราวสิ้นสุดได้ และพระองค์ตรัสว่า “แกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย” “ไม่มีผู้ใดถอนแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้” ไม่อาจมีคำกล่าวใดที่ทรงพลังมากไปกว่านี้แล้ว แกะของพระองค์ปลอดภัยในพระหัตถ์ของพระบิดาและพระบุตร ไม่มีอำนาจใดในแผ่นดินโลกหรือนรกที่สามารถถอนเราออกไปได้ และไม่มีอำนาจใดในสวรรค์ที่จะอยากทำเช่นนั้นด้วย

“ข้าขอทำโลก” Alexander Peden เขียนไปถึงเหล่านักโทษใน Dunottar Castle เมื่อชาวสก็อตกำลังทนทุกข์เพราะความเชื่อของพวกเขา, “ข้าขอทำโลกให้ขโมยลูกแกะสักตัวออกไปจากฝูงแกะของพระคริสต์โดยไม่พลาด” ขณะที่ไปโลให้ข้อความนี้แก่เรา: “เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้แต่ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือบรรดาเทพผู้มีอำนาจ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถแยกพวกเราออกจากความรักของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้”

บางคนกล่าวว่าหลักคำสอนนี้ส่งเสริมให้ทำบาป ไม่ใช่เลย ตรงข้ามกันเลยทีเดียว มันจะหุบปากที่
โอ้อวดทุกปากมากกว่า เพราะว่าความรอดชนิดนี้ไม่ได้เกิดจากการกระทำเลย มันเป็นของประทานให้เปล่าของ
พระเจ้า

ผมทำพันธสัญญากับทูตสวรรค์กาบรีเอลไว้ว่าเมื่อพวกเราไปถึงสวรรค์ ถ้าพวกเราได้ยินใครสักคนคุยโม้
ว่า “ฉันทำสำเร็จแล้ว! ฉันจ่ายราคานั้นแล้ว! ฉันสตัยซื้อจนถึงที่สุดแล้ว! เพราะการสตัยซื้อจนถึงที่สุด ฉันเลยได้
มาถึงสวรรค์!”-จากนั้นกาบรีเอลและผมวางแผนที่จะโยนเจ้าซีไมโอห์งคนนั้นข้ามราวระเบียงของสวรรค์

ข้อ 31-39:

10:31 แล้วพวกยิวจึงหยิบบรรดาก่อนหินขึ้นมาอีก
เพื่อจะขว้างพระองค์

10:32 พระเยซูได้ตรัสตอบพวกเขาว่า “การงานที่
ดีหลายประการซึ่งมาจากพระบิดาของเรา เราได้
สำแดงให้ท่านทั้งหลายเห็น เพราะอันไหนเล่าใน
การงานเหล่านั้นท่านทั้งหลายจึงจะเอาหินขว้าง
เรา”

10:33 พวกยิวได้ตอบพระองค์ โดยกล่าวว่า
“เพราะการงานที่ดี พวกเราจะไม่เอาหินขว้างท่าน
แต่เพราะการหมิ่นประมาท และเพราะว่าท่าน ซึ่ง
เป็นมนุษย์คนหนึ่ง ตั้งตัวเองเป็นพระเจ้า”

10:34 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “มิใช่แล้ว
ในพระราชบัญญัติของท่านทั้งหลายมิใช่หรือ
ว่า ‘เราได้อธิษฐานว่า ท่านทั้งหลายเป็นพวกพระ’

10:35 ถ้าพระองค์ได้ทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่าเป็น

พวกพระ ซึ่งพระวจนะของพระเจ้าได้มาถึงพวกเขา
และจะผิดพระคัมภีร์ไม่ได้

10:36 ท่านทั้งหลายกล่าวถึงท่านผู้นั้น ผู้ซึ่งพระ
บิดาทรงแยกตั้งไว้แล้ว และได้ทรงส่งเข้ามาในโลก
ว่า ‘ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท’ เพราะเราได้อธิษฐาน
ว่า ‘เราเป็นบุตรของพระเจ้า’ อย่างนั้นหรือ

10:37 ถ้าเราไม่กระทำพระราชกิจทั้งหลายของ
พระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อเราเลย

10:38 แต่ถ้าเรากระทำแล้ว ถึงแม้ว่าท่านทั้งหลาย
ไม่เชื่อเรา ก็จงเชื่อพระราชกิจเหล่านั้นเถิด เพื่อ
ท่านทั้งหลายจะได้ทราบและเชื่อว่า พระบิดาทรง
สถิตอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา”

10:39 เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงหาโอกาสที่จะจับ
พระองค์อีกครั้ง แต่พระองค์ทรงรอดพ้นจากมือ
ของพวกเขาไปได้

พระเยซูทรงทำให้พวกชอบวิจรรย์พระองค์อึ้งไปอีก

ในที่นี้ท่อนสร้อยที่ปรากฏซ้ำ ๆ มาอีกแล้ว: “แล้วพวกยิวจึงหยิบบรรดาก่อนหินขึ้นมาอีกเพื่อจะขว้าง
พระองค์” (ข้อ 31) พระเยซูตรัสไปแล้วก่อนหน้านี้ว่า “ผู้ใดบ้างในพวกท่านชี้ให้เห็นว่าเราทำได้ทำบาป” (8:46)
บัดนี้พระองค์ทรงให้เขาเผชิญหน้าการดีทั้งหลายของพระองค์อีกที: “...เพราะอันไหนเล่าในการงานเหล่านั้น
ท่านทั้งหลายจึงจะเอาหินขว้างเรา” (ข้อ 32) พระองค์ไม่เคยตรัสสักคำที่ชั่วร้ายเลย

หญิงสาวยิวที่เป็นคนใหญ่คนโตคนหนึ่ง ลูกสาวของรับบีคนหนึ่งซึ่งสามีของนางเป็นเจ้าของตลาด
อาหารโคเชอร์ที่ใหญ่ที่สุดในจังหวัดหนึ่งของแคนาดา ร้องไห้เมื่อผมเล่าให้นางฟังเกี่ยวกับเรื่องราวแห่งกลโกธา
ซึ่งอนิจจา ดูเหมือนเป็นเรื่องที่ธรรมดาสามัญเหลือเกินสำหรับเราหลายคน ด้วยเสียงที่สะอึกสะอื้น นางกล่าวว่า
“นั่นเป็นเรื่องที่ชั่วร้าย! พระเยซูไม่เคยทำร้ายใครเลย พวกยิวเหล่านั้นจะต้องชดใช้สำหรับบาปของตนอย่าง

แน่นอน!” ผมบอกนางว่าไม่ใช่แค่พวกยิวแต่พวกเราทุกคนได้ตรึงพระผู้ช่วยให้รอดที่กางเขนนั่น และใจที่ไม่มีอคติก็จะต้องกล่าว เหมือนที่นางได้กล่าว ว่าพระเยซูไม่เคยทำร้ายผู้ใดเลย

พวกเขากล่าวหาพระองค์ว่าพูดหมิ่นประมาทเพราะพระองค์ตรัสว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า (ข้อ 33) และพระเยซูทรงยืนยันกรานว่าพวกเขาต้องเผชิญหน้าและประเมินการงานเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำ ใจที่ซื่อตรงและเปิดรับทุกดวงที่มองไปยังพระเยซูจำต้องยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระองค์อย่างรวดเร็วพอ ๆ กับชายคนนั้นที่เกิดมาตาบอดผู้กล่าวว่า “ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ท่านเจ้าข้า เพื่อข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้”

การพูดหมิ่นประมาทนั่นคืออะไร? “เพราะว่าท่าน ซึ่งเป็นมนุษย์คนหนึ่ง ตั้งตัวเองเป็นพระเจ้า” (ข้อ 33) เอาล่ะ ความจริงก็คือว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ในความสมบูรณ์แบบทั้งสิ้น แต่พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าเช่นกัน- H.A. Ironside กล่าวว่า พระองค์ทรงเป็นมนุษย์อย่างแท้จริงราวกับว่าพระองค์ไม่เคยเป็นพระเจ้าเลย และทรงเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริงราวกับว่าพระองค์ไม่เคยกลายเป็นมนุษย์เลย

พระเยซูทรงบอกพวกยิวอยู่ตลอดเวลาว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์สามารถได้รับความรักและการร่วมสามัคคีธรรมของพวกเขาโดยอาศัยเหตุผลอื่นใดได้ แต่พระเยซูเจ้าไม่ยอมรับการสวมมงกุฎจากมนุษย์คนใดในโลกเลยนอกจากว่าเขายอมรับพระองค์ว่าทรงเป็นพระเจ้าจริง ๆ พระเยซูไม่ทรงพอพระทัยเมื่อนิโคเดมัสกล่าวว่า “รับปี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นอาจารย์ที่มาจากพระเจ้า” ใน 3:2 พระเยซูไม่ใช่แค่อาจารย์คนหนึ่งที่มาจากพระเจ้า พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า! พระเยซูทรงตำหนิขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นที่มาหาพระองค์โดยกล่าวว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ” พระเยซูตรัสว่า “ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีผู้ใดประเสริฐเว้นแต่ผู้เดียว นั่นคือพระเจ้า” พระเยซูไม่ใช่อาจารย์ผู้ประเสริฐคนหนึ่ง ไม่ใช่อาจารย์ที่เก่งคนหนึ่ง ถ้าพระองค์ไม่ใช่พระเจ้า พระองค์ทรงยืนยันกรานให้คนเรียกพระองค์ว่าพระเจ้าและยอมรับพระองค์ในฐานะพระเจ้า อ่านยอห์น 8:23 และ 24 อีกรอบ

ไม่มีทางเลยที่ผู้ใดจะรับความรอดได้หากเขาไม่ยอมรับพระเยซูเจ้าว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริง ๆ จำไว้ว่านั่นเป็นเหตุผลที่หนังสือยอห์นถูกเขียนขึ้น-เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และชักชวนผู้คนให้วางใจพระองค์เพื่อรับความรอด (20:30, 31)

แต่พระเยซูทรงหนีพ้นไปอีกที เพราะเวลาของพระองค์ยังไม่ถึง ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถฆ่าพระเยซูได้จนกว่าจะถึงชั่วโมงที่กำหนดไว้ของพระเจ้า

ข้อ 40-42:

10:40 และเสด็จไปฝากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นอีก
เข้าไปในสถานที่ที่ยอห์นให้บัพติศมาตอนแรกนั้น
และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น

กล่าวว่า “ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใด ๆ เลย แต่
สิ่งสารพัดที่ยอห์นได้กล่าวถึงท่านผู้นี้ก็จริง”

10:41 และหลายคนได้หันมาหาพระองค์ และ

10:42 และมีคนหลายคนได้เชื่อในพระองค์ที่นั่น

กลับไปยังสถานที่แห่งการให้บังพิศมา

พระเยซูทรงกลับไปยังสถานที่ ๆ ยอห์นได้ให้บังพิศมา “ตอนแรกนั้น” (ข้อ 40) ในบันทึกเหตุการณ์ของมัทธิวเราถูกบอกเพียงว่ายอห์นกำลังเทศนาในถิ่นทุรกันดารแห่งแคว้นยูเดียและให้บังพิศมาผู้คนในแม่น้ำจอร์แดน ในลูกา 3:3 เราถูกบอกว่า “และท่านจึงเข้ามาที่บริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบังพิศมาแห่งการกลับใจใหม่ เพราะการทรงยกบาปทั้งหลาย” คงมีคนคิดว่ำนั่งอยู่บนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนเนื่องจากพระองค์ทรงเทศนาในถิ่นทุรกันดารแห่งแคว้นยูเดีย ในยอห์น 3:23 เราถูกบอกว่า “ยอห์นก็กำลังให้บังพิศมาอยู่ในอาโยโนนใกล้หมู่บ้านสาลิมเหมือนกัน เพราะมีน้ำมากที่นั่น” เราเชื่อว่านี่เป็นสถานที่ ๆ พระเยซูทรงกลับไปพักซึ่งเลยแม่น้ำจอร์แดนไปทางฝั่งตะวันออก แม้กระทั่งที่นั่นผู้คนมากมายได้ติดตามพระองค์ไปและพวกเขาระลึกถึงคำพยานของยอห์นผู้ซึ่งให้บังพิศมาพระเยซู ยอห์นไม่เคยกระทำการอัศจรรย์ใด ๆ เลยแต่เขาเป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่งของพระเจ้าอย่างเห็นได้ชัดและพวกเขาเชื่อ “สิ่งสารพัดที่ยอห์นได้กล่าวถึงท่านผู้นี้” (ข้อ 41) และเลยแม่น้ำจอร์แดนไปมีคนอีกมากมายที่รับความรอด โดยเชื่อในพระองค์ (ข้อ 42)

ท่านผู้อ่าน เหนือสิ่งอื่นใด จงแน่ใจว่าในใจที่ลึกที่สุดของคุณคุณกำลังวางใจในพระเยซูผู้เดียวเพื่อรับการยกโทษ ความรอด และชีวิตนิรันดร์

ยอห์น 11

ข้อ 1-7:

11:1 บัดนี้มีชายคนหนึ่งกำลังป่วยอยู่ชื่อ ลาซารัส แห่งหมู่บ้านเบธานี เป็นเมืองของมารีย์และมารธา พี่สาวของเธอนั้น

11:2 (มารีย์ผู้นี้คือผู้ซึ่งขโลมองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย น้ำมันหอม และเช็ดพระบาทของพระองค์ด้วยผมของเธอ ผู้ซึ่งน้องชายของเธอคือ ลาซารัส กำลังป่วยอยู่)

11:3 ฉะนั้นพี่สาวทั้งสองของลาซารัสจึงส่งคนไปยังพระองค์ โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ดุเถิด ผู้ซึ่งพระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่”

11:4 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินอย่างนั้นแล้ว พระองค์

ก็ตรัสว่า “ความเจ็บป่วยนี้จะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับสง่าราศีเพราะโรคนั้น”

11:5 บัดนี้พระเยซูทรงรักมารธา และน้องสาวของเธอ และลาซารัส

11:6 ฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงได้ยินแล้วว่าลาซารัสป่วยอยู่ พระองค์ยังทรงพักอยู่เป็นเวลาสองวันในสถานที่เดิมที่พระองค์ทรงอยู่นั้น

11:7 แล้วหลังจากนั้นพระองค์ก็ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “ให้พวกเราเข้าไปในแคว้นยูเดียอีกเถิด”

ลาซารัส มารีย์ มารธาผู้เป็นที่รัก

ถ้าคุณจำได้ถึงจุดประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงของหนังสือยอห์น ตามที่ได้รับการดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และถูกบันทึกไว้เพื่อเราในยอห์น 20:30 และ 31 คุณจะเห็นว่าทำไมเราถึงถูกบอกเกี่ยวกับการทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายในหนังสือยอห์น แต่มันไม่ถูกเล่าในข่าวประเสริฐเล่มอื่น ๆ “หมายเหตุ” (การอัศจรรย์) เหล่านั้นในยอห์นพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

เบธานี หมู่บ้านที่สองพี่น้องมารีย์และมารธาและน้องชายลาซารัสอาศัยอยู่ อยู่ทางด้านหลังปากทิศตะวันออกของภูเขาเมกอกเทศสิบห้าเฟอรลอง (ข้อ 18) ซึ่งน่าจะเท่ากับเกือบสองไมล์จากกรุงเยรูซาเล็ม

“...เมืองของมารีย์และมารธาพี่สาวของเธอ” (ข้อ 1) ไม่มีคนอื่นอาศัยอยู่ที่นั่นหรือ? โอ มีสิครับ แต่พระทัยของพระเยซูหวนกลับไปดูจนกพิราบคืนรังยังสถานที่ ๆ พระองค์ได้รับความรักและการเลี้ยงดู เป็นที่ซึ่งมารธายอมทำงานรับใช้ทุกอย่างเพื่อทำให้พระองค์พอพระทัย เป็นที่ซึ่งมารีย์ด้วยสายตาที่กระตือรือร้นนั่งและจ้องมองพระพักตร์ของพระองค์ขณะที่พระองค์ตรัสถึงสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายสวรรค์ โอ สำหรับพระเยซู เบธานีเป็น “เมืองของมารีย์และมารธาพี่สาวของเธอ”

มันคงเป็นพรมิใช่หรือถ้าเมื่อพระเยซูเจ้าทรงคิดถึงเมืองของคุณ พระองค์ทรงคิดถึงมันในฐานะสถานที่ ๆ คุณอาศัยอยู่และเป็นที่ยังพระองค์ทรงได้รับความรักและการต้อนรับ เหมือนที่บ้านนั้นในเบธานี!

มีถ้าแห่งหนึ่งที่นี่ซึ่งประเพณีกล่าวว่าเป็นที่ฝังศพของลาซารัส อย่างไรก็ตาม ทางเข้าที่อยู่ต่ำกว่าถูกปิดไปแล้วและเหล่านักท่องเที่ยวตอนนี้ก็เดินลงชั้นบันไดสิบเก้าขั้นเข้าไปในถ้ำนั้น พวกเขาทอลิกรสร้างคริสตจักรหนึ่งแล้วในบริเวณใกล้เคียง

ดูเหมือนว่ามารธาเป็นพี่สาว ลูกา 10:38-42 เล่าว่ามารธาต้อนรับพระเยซูและว่าดูเหมือนนางเป็นคนสั่งการ สาละวนอยู่กับการปรนนิบัติพระเยซูและอัครทูตสิบสองคนนั้นมาก ขณะที่มารีย์ซึ่งกระตือรือร้นเหลือเกินในเรื่องความจริงฝ่ายวิญญาณ นั่งอยู่ที่พระบาทของพระเยซู มารธาขอร้องพระเยซูให้บอกมารีย์มาช่วย แต่พระเยซูตรัสว่า “มารีย์ได้เลือกเอาส่วนที่ดีนั้น ซึ่งจะไม่ถูกเอาไปจากเธอเลย” และพระองค์ไม่ยากส่งนางไป

ดูเหมือนว่าพระเยซูทรงพักบ่อยในบ้านนี้ขณะอยู่ในพื้นที่กรุงเยรูซาเล็ม มัทธิว 21:17 กล่าวว่า “และพระองค์ได้ทรงละจากพวกเขา [พวกบุโรหิต] และเสด็จออกจากกรุงเข้าไปในหมู่บ้านเบธานี และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น” ในตอนเช้าตรู่พระองค์และพวกสาวกชอบเดินเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มอันเป็นที่ซึ่งพระองค์ชอบสั่งสอนในช่วงกลางวันและกลับมาค้างคืนที่เบธานี

“มารีย์ผู้นี้คือผู้ซึ่งโลมองค์พระผู้เป็นเจ้าของด้วยน้ำมันหอม” (ข้อ 2) การชโลมนั้นถูกพูดถึงในบทถัดไป แต่จำไว้ว่ามีทิวผู้เดียวได้เขียนเรื่องราวนี้ มาระโกได้เขียนไปแล้วหลายปีก่อนหน้านั้น แต่ไม่ได้เอ่ยชื่อมารีย์ ประเพณีกล่าวว่าชาวประเสริฐของมัทธิวถูกเขียนในปี 37 Dr. Scofield คิดว่ามาระโกถูกเขียนในระหว่างปี ค.ศ. 57 กับ 63 แต่ชาวประเสริฐของยอห์นนั้นไม่ได้ถูกเขียนจนกระทั่งระหว่างปี ค.ศ. 85 กับ 90 ฉะนั้นตลอดหลายปีเหล่านี้ผู้อ่านชาวประเสริฐจึงได้รู้จักกับหญิงบางคนที่ไม่ปรากฏชื่อซึ่งได้ชโลมพระเยซูที่เบธานี บัดนี้พระคำข้อนี้ระบุว่านี่คือมารีย์คนไหน ช่วงเวลาของการชโลมนั้นถูกให้ไว้ เพราะว่ามันคือตอนที่หนังสือยอห์นถูกเขียนขึ้น มันเริ่มเป็นที่ทราบไปทั่วเขตแดนนั้นแล้ว เหมือนที่พระเยซูทรงสัญญาไว้ว่าจะเป็น (มาระโก 14:9; มธ. 26:13) นั่นเป็นสิ่งที่ผู้คนทราบดีที่สุดที่มารีย์คนนี้จะเคยกระทำ

ในข้อ 4 พระเยซูตรัสชัดเจนว่าความเจ็บป่วยนั้นเกิดขึ้นกับลาซารัสโดยมีจุดประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า นั่นคือ เพื่อที่พระเยซูจะทรงได้รับเกียรติในฐานะพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงกระทำการอัศจรรย์

“บัดนี้พระเยซูทรงรักมารธา และน้องสาวของเธอ และลาซารัส” (ข้อ 5) นั่นดูเหมือนแปลกในตอนแรก พระเยซูทรงรักทุกคนมิใช่หรือ? ใช่แล้ว “พระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก” และพระเยซูทรงตายเพื่อรับโทษบาปของคนทั้งโลก และความรักนี้ของพระเยซูที่มีให้แก่เราคนบาปที่น่าสังเวชทุกคนก็เตือนใจเราว่า “ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือที่ผู้หนึ่งจะสละชีวิตของตนเพื่อเหล่ามิตรสหายของตน” (15:13) แต่ความรักนี้ที่มีให้แก่มนุษย์ทุกคนก็เป็นมาโดยพระคุณ ที่ไม่มีผู้ใดสมควรได้รับ

แต่พระเยซูตรัสในยอห์น 14:21 ว่า “ผู้ใดที่มีบัญญัติทั้งหลายของเราและรักษาบัญญัติเหล่านั้นไว้ ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา...” ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงสัญญาแก่คนเหล่านั้นที่รักษาพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ว่า “...และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวเราเองให้ปรากฏแก่

เขา” ฉะนั้น ผู้ใดที่พยายามด้วยความรักที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยและกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ พระคริสต์ก็ทรงรักผู้นั้นมากขึ้นเป็นการส่วนตัว นั่นคือความรักที่ตอบสนองต่อความรัก และความรักแห่งการร่วมสามัคคีธรรมก็ถูกเพิ่มเข้ากับความรักของพระคริสต์

ยอห์นเรียกตัวเองเช่นกันว่า “สาวกผู้ที่พระเยซูทรงรัก” ครั้งหนึ่งเมื่อยอห์นกำลังอิงแนบพระทรงของพระเยซูในพระกระยาหารมื้อสุดท้ายนั้น

บุคคลอีกผู้เดียวที่ความรักแบบพิเศษของพระคริสต์ถูกกล่าวว่ามีให้แก่เขาคือขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นผู้ซึ่งได้พยายามอย่างหนักที่จะถือรักษาพระบัญญัติเหล่านั้นแต่ก็จากไปด้วยความเสียใจ และไม่รับความรอด “แล้วพระเยซูทรงเพ่งดูคนนั้น ก็ทรงรักเขา” (มาระโก 10:21)

ลาซารัสล้มป่วยแต่ “ความเจ็บป่วยนี้จะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับสง่าราศีเพราะโรคนั้น” พระเยซูตรัส (ข้อ 4) ลาซารัสจะตายแต่ความตายเป็นเพียงเงาที่ทอดผ่าน และสี่วันนั้นในหลุมศพก็เป็นเพียงราวกับว่าเขาไปเยือนเมือง ๆ หนึ่งที่อยู่ใกล้เคียงแค่สี่วัน

นี่หมายความว่าพระเยซูเจ้าทรงทราบและวางแผนความตายของลาซารัสหรือ? ถูกแล้ว และบัดนี้เมื่อทรงทราบว่าลาซารัสล้มป่วยและใกล้ตาย พระเยซูก็ตั้งใจอยู่ต่ออีกสองวันในที่เดิมที่พระองค์ทรงอยู่ ยอห์น 10:40 บอกเราว่าพระเยซูทรงอยู่เลยแม่น้ำจอร์แดนไป ผู้สื่อข่าวที่นั่นคงใช้เวลาเดินทางมาหนึ่งวันหรือนานกว่านั้น และพระเยซูคงใช้เวลาหนึ่งหรือสองวันกว่าจะมาถึงหลังจากที่พระองค์ทรงรอไปแล้วสองวัน! กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูทรงรอให้ลาซารัสตาย

ความตายดูเหมือนเป็นผู้มาเยือนที่น่าสะเทือนใจ ไม่เป็นที่ต้อนรับ น่ากลัวกว่าสงครามและความอดอยากในความคิดของคนส่วนใหญ่ แต่ในที่นี้เราเรียนรู้ว่าความตายอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า ไม่ใช่เหตุบังเอิญ และไม่ใช่เรื่องของสภาพการณ์แวดล้อมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการดูแลที่นารักของพระเจ้า ถ้าพระเจ้าทรงหมายเหตุการณ์รุ่งของนกรระจอกทุกตัวและทรงนับเส้นผมบนศีรษะของเรา เราก็แน่ใจได้ว่าทุกความเจ็บป่วยทุกสิ่งที่คุณเหมือนเป็นเหตุสุด ทุกความตาย ล้วนอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า แน่ทีเดียว มันสามารถเกิดขึ้นและถูกเจตนาให้เกิดขึ้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้

เมื่อความตายคุกคามในบ้านของเรา เราก็มองพึ่งพระเยซูเจ้าและขอความช่วยเหลือจากพระองค์ได้ มิใช่หรือ โดยไม่ต้องตื่นตระหนก ไม่ต้องหวาดหวั่นเกินควร โดยรู้ว่าพระเจ้าทรงกุมเรื่องทั้งหมดในพระหัตถ์ของพระองค์แล้ว? จำไว้ว่า “แผ่นดินโลกเป็นของพระเยโฮวาห์ และบรรดาสรรพสิ่งในนั้น พิภพกับบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น” (สดด. 24:1)

แต่บัดนี้ลาซารัสตายเสียแล้ว และพระเยซูทรงพร้อมแล้วที่จะไปและสำแดงฤทธิ์มหัศจรรย์ของพระองค์อีกก่อนที่พระองค์ทรงไปถูกตรึงกางเขน

ข้อ 8-17:

11:8 พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เมื่อเร็ว ๆ นี้พวกยิวได้หาโอกาสเอา

หินขว้างพระองค์ และพระองค์จะเสด็จไปที่นั่นอีกหรือ”

11:9 พระเยซูตรัสตอบว่า “ในวันหนึ่งมีสิบสอง ชั่วโมงมิใช่หรือ ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางวัน เขาก็ไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้
11:10 แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืน เขาก็สะดุด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา”
11:11 พระองค์ได้ตรัสสิ่งเหล่านี้ และหลังจากนั้น พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เพื่อนของพวกเราคือ ลาซารัส หลับอยู่ แต่เราไปเพื่อเราจะปลุกเขาให้ ตื่นจากการหลับ”
11:12 แล้วพวกสาวกของพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขาหลับอยู่ เขาก็จะสบายดี”
11:13 แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซารัส แต่พวกเขาคิดว่าพระองค์ได้ตรัสถึงการพักผ่อนใน

การหลับ
11:14 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาอย่างตรงไปตรงมาว่า “ลาซารัสตายแล้ว
11:15 และเรายินดีเพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลายที่เรา มิได้อยู่ที่นั่น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ แต่อย่างไร ก็ตามให้พวกเราไปหาเขากันเถิด”
11:16 แล้วโรมัส ซึ่งถูกเรียกว่า ดิคุมัส จึงกล่าวแก่ เหล่าเพื่อนสาวกของเขาว่า “ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อพวกเราจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์”
11:17 แล้วเมื่อพระเยซูเสด็จมาถึง พระองค์ทรง พบว่า ลาซารัสได้นอนอยู่ในอุโมงค์ฝังศพเป็นเวลา สี่วันแล้ว

พระเยซูทรงกลับไปเบธานี

พวกสาวกเป็นกังวลและหวาดกลัว ในบทที่แล้ว ข้อ 31, “พวกยิวจึงหยิบบรรดาก้อนหินขึ้นมาอีกเพื่อ จะขว้างพระองค์” และจากนั้นในข้อ 39 อีก, “พวกเขาจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์อีกครั้ง” แต่พระองค์ทรง หลบเลี่ยงไปและหนีพ้นไปได้ บัดนี้พระองค์จะทรงกลับไปยังพื้นที่กรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นที่ ๆ พวกเขาวางแผนจะ ฆ่าพระองค์อย่างแน่นอนหรือ? โรมัสไม่ได้มีความเชื่อเยอะแต่เขามีความจงรักภักดีมาก เขากล่าวว่า “ให้พวก เราไปด้วยเถิด เพื่อพวกเราจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์” (ข้อ 16)

แต่พระเยซูทรงทราบว่าพระองค์จะไม่ตายจนกว่าพระองค์ทรงสละพระองค์เองให้ตาย จะไม่ตาย จนกว่าจะถึงเวลาที่ทรงกำหนดไว้ นั่นเมื่อเหล่าลูกแกะปัสกาจะต้องตายและเมื่อพระคัมภีร์จะถูกทำให้สำเร็จจริง โดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนนั้น ฉะนั้นในข้อ 9 พระเยซูจึงกำลังตรัสว่ามีสิบสองชั่วโมงที่มีแสง กลางวันและคนที่เดินในความสว่างจะไม่สะดุด และพระเยซูเจ้ากำลังตรัสว่า ‘เรารู้ว่าเรากำลังทำอะไรอยู่ และ เราไม่ได้กำลังเดินอยู่ในความมืด’

ช่างเป็นบทเรียนที่ยิ่งใหญ่สำหรับเรา! คริสเตียนทุกคนสามารถมีความสว่างไว้ส่องทางเดินของตนได้ ทุกวัน เขาทราบได้ว่าจะต้องทำอะไร จะต้องไปที่ไหน จะต้องกล่าวอะไร ถ้าเขาถูกจับกุมเพราะเห็นแก่พระเยซู เขาก็ไม่ต้องวิตกว่าเขาควรกล่าวอะไร มันจะถูกมอบให้แก่เขาในชั่วโมงนั้น

บัดนี้พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ลาซารัส หลับอยู่ แต่เราไปเพื่อเราจะปลุกเขาให้ตื่น จากการหลับ” (ข้อ 11) ช่างเป็นถ้อยคำอันอ่อนหวานแสนมหัศจรรย์สำหรับความตายของคริสเตียน? มันไม่ใช่ ความตายแต่เป็นเพียงเงาของความตาย ร่างกายนอนหลับแค่ชั่วคราว ขณะที่จิตวิญญาณไปอยู่กับพระเจ้าในทันที

“หลับในพระเยซู-การนอนที่เป็นสุข

ซึ่งผู้ที่ตื่นมาแล้วจะไม่ทุกข์อีกเลย”

คริสเตียนสามารถกล่าวด้วยความมั่นใจและความเชื่อมั่นอันอ่อนหวานเฉกเช่นเปาโล ซึ่งพูดถึงการฟื้นคืนชีพว่า “โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน...แต่ขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 คร. 15:55,57)

ลาซารัสแค่หลับ พระเยซูทรงใช้คำพูดเดียวกันเกี่ยวกับบุตรสาวของไยรัสเมื่อพระองค์ตรัสว่า “...เด็กหญิงนั้นไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่” (มาระโก 5:39) พวกเขาหัวเราะเยาะพระองค์แต่พระเยซูทรงทำให้เด็กหญิงนั้นเป็นขึ้นมาทันที โอ ความตายสูญเสียเหล็กในของมันไปแล้วสำหรับคริสเตียนคนใดที่อยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า!

เช่นเคยพวกสาวกคิดว่าลาซารัสแค่กำลังนอนหลับพักผ่อนและจะตื่นขึ้นมา และพระเยซูทรงบอกพวกเขาตรง ๆ ว่า “ลาซารัสตายแล้ว” (ข้อ 14) พระเยซูทรงทราบรายละเอียดทุกอย่างเกี่ยวกับลาซารัส ถึงแม้พระองค์ไม่อยู่ที่นั่นก็ตาม และพระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าพระองค์ทรงเจตนาปล่อยให้ลาซารัสตาย “เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ” (ข้อ 15)

ข้อ 16 ขวนให้สังเวชใจ “แล้วโรมัส...กล่าว...ว่า “ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อพวกเราจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์” ที่ว่าโรมัสรักองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น ไม่มีข้อสงสัยเลย เนื่องจากเขาเต็มใจที่จะตายกับพระเยซู แต่การขาดความเชื่อของเขานั้นช่างน่าสงสาร ในการเชื่อมโยงนี้ ดยุกอน 20:24-29 ในยอห์น 20:20 พระเยซูทรงสอนว่าการเชื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยไม่ต้องรอให้มีข้อพิสูจน์นั้นก็ดีกว่าเยอะ มีพยานหลักฐานมากมายเหลือเฟือแล้วเพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงทราบว่าพระองค์กำลังตรัสอะไรอยู่

Dr. H.A. Ironside กล่าวพร้อมกับการประยุกต์ใช้อันชาญฉลาดเกี่ยวกับข้อ 16: “‘แล้วโรมัส [เราเรียกเขาว่าโรมัสที่ขี้สงสัย] ซึ่งถูกเรียกว่า ดิคุมัส จึงกล่าว...’ ดิคุมัสแปลว่า ‘แฝด’ แฝดอีกคนนั้นเป็นใคร? ไม่แน่ถ้าคุณมองเข้าไปในกระจกคุณก็จะเห็นเขา โรมัส แฝดคนนั้น ‘กล่าวแก่เหล่าเพื่อนสาวกของเขาว่า “ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อพวกเราจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์’ โรมัสจงรักภักดีต่อพระอาจารย์ของตน แม้ในยามที่เขาไม่อาจเข้าใจได้”

และจากนั้นพระเยซูกับสิบสองคนนั้นจึงข้ามแม่น้ำจอร์แดนขึ้นไปยังถนนชั้นส้นนั้นมุ่งหน้าสู่กรุงเยรูซาเล็มและไปถึงที่บ้านเบธานี บนภูเขามะกอกเทศ

ข้อ 17-27:

11:17 แล้วเมื่อพระเยซูเสด็จมาถึง พระองค์ทรงพบว่า ลาซารัสได้นอนอยู่ในอุโมงค์ฝังศพเป็นเวลาสี่วันแล้ว	มารีย์ เพื่อจะปลอบโยนเธอทั้งสองเรื่องน้องชายของเธอ
11:18 บัดนี้หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร	11:20 แล้วมารธา ทันทีที่เธอได้ยินว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา เธอก็ออกไปและพบพระองค์ แต่มารีย์ยังนั่งอยู่ในบ้าน
11:19 และหลายคนในพวกยิวได้มาหามารธาและ	11:21 แล้วมารธาจึงทูลพระเยซูว่า “พระองค์

เจ้าข้า ถ้าพระองค์ได้อยู่ที่นี่ น้องชายของข้า
พระองค์คงไม่ตาย
11:22 แต่ข้าพระองค์ทราบว่ แม้กระทั่งเดี๋ยวนี
สิ่งใดก็ตามที่พระองค์จะทูลขอจากพระเจ้า
พระเจ้าจะโปรดประทานสิ่งนั้นแก่พระองค์”
11:23 พระเยซูตรัสกับเธอกว่ “น้องชายของเจ้าจะ
เป็นขึ้นมาอีก”
11:24 มารธาทูลพระองค์ว่ “ข้าพระองค์ทราบ
แล้วว่า เขาจะเป็นขึ้นมาอีกในการเป็นขึ้นมาในวัน

สุดท้ายนั้น”
11:25 พระเยซูตรัสกับเธอกว่ “เราเป็นการเป็นขึ้น
มาและชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายไป
แล้ว แต่เขาก็จะมีชีวิต
11:26 และผู้ใดก็ตามที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่
ตายเลย เจ้าเชื่อสิ่งนี้ไหม”
11:27 มารธาทูลพระองค์ว่ “เชื่อ พระองค์เจ้าข้า
ข้าพระองค์เชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์
พระบุตรของพระเจ้า ผู้ซึ่งจะเสด็จเข้ามาในโลก”

พระเยซูทรงปลอบประโลมใจมารธา

มิตรสหายหลายคนของมารีย์และมารธาออกมายังบ้านเบธานีเพื่อปลอบประโลมใจพวกนาง การได้รับ
ความรักและการปลอบโยนจากคนเหล่านั้นที่เรารักในช่วงเวลาแห่งการลงใจก็แสนชื่นใจ ที่งานศพและริ
มหลุมศพมากมายผมได้ยินผู้ที่สูญเสีย ด้วยน้ำเสียงที่สะอึกสะอื้น ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับมิตรสหายและกล่าวว่
หนึ่งในพระพรยิ่งใหญ่ที่สุดที่ความโศกเศร้าแห่งความตายนำมาคือ การร่วมสามัคคีธรรมอันน่ารักและน่าชื่นใจ
ของเหล่ามิตรสหาย

แต่สิ่งเหล่านี้ยังไม่พอ พระเยซูเพียงผู้เดียวทรงมีคำตอบให้แก่ปัญหาเหล่านั้นของความตายและความ
ทุกข์ พระเยซูเพียงผู้เดียวทรงตอบคำถามนั้นได้ ที่ถามว่าทำไม? ทำไม? ทำไม? ฉะนั้นมารธา เมื่อนางได้ยินว่
พระเยซูกำลังจะมา จึงออกไปพบกับพระองค์ และบัดนี้นางต้องแสดงออกถึงคำถามนั้นในใจของนาง, ‘ทำไม
พระเยซู ทำไมพระองค์ถึงไม่มา? ถ้าพระองค์ทรงอยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์ก็คงไม่ตาย’ (ข้อ 21) แต่มาร
ธาไม่ได้มีใจกบฏและไม่ได้สิ้นหวัง แน่แน่นอนว่พระเยซูจะทรงมีคำตอบนั้นเหมือนเดิม เพราะมารธากล่าวว่ “แต่
ข้าพระองค์ทราบว่ แม้กระทั่งเดี๋ยวนี สิ่งใดก็ตามที่พระองค์จะทูลขอจากพระเจ้า พระเจ้าจะโปรดประทานสิ่ง
นั้นแก่พระองค์” (ข้อ 22)

และบัดนี้คือคำตอบอันเปี่ยมสุข: “น้องชายของเจ้าจะเป็นขึ้นมาอีก” (ข้อ 23) โอ มารธากล่าวว่
“ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า เขาจะเป็นขึ้นมาอีกในการเป็นขึ้นมาในวันสุดท้ายนั้น” (ข้อ 24) แต่พระเยซูทรง
เตือนใจนางว่ “เราเป็นการเป็นขึ้นมาและชีวิต” (ข้อ 25)

พระเยซูสามารถทำให้เกิดการฟื้นคืนชีพเมื่อใดก็ได้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และในช่วงเวลาเช่นนี้ ไม่
อาจมีการปลอบประโลมใจและการรับประกันเลยนอกเสียจากว่ผู้ที่เรารักนั้นได้เชื่อในพระเยซูแล้ว และ “ผู้ใด
ก็ตามที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย” (ข้อ 26) ไม่ใช่ ณ เวลานั้น เพราะลาซารัสแค่กำลังหลับอยู่เท่านั้น
และไม่ใช่ ณ เวลาหนึ่งในอนาคตสำหรับผู้ที่เป็นคริสเตียน เพราะคริสเตียนคนใดอาจผ่านเข้าไปในหุบเขาแห่งเงา
มัจจุราช แต่สัตว์ประหลาดแห่งความตายนั้นถูกทำให้เชื่องแล้ว ไข้แล้ว ลาซารัสจะเป็นขึ้นอีกตอนนี แต่ขอบคุณ
พระเจ้า เขามีชีวิตนิรันดร์แล้ว มารธาเอ๋ย เธอเชื่ออย่างนั้นไหม? ใช่แล้ว นางเชื่อเช่นนั้นด้วยใจยินดี “เชื่อ
พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ผู้ซึ่งจะเสด็จเข้ามาในโลก”

(ข้อ 27)

ข้อ 28-37:

11:28 และเมื่อเธอทูลอย่างนั้นแล้ว เธอก็ไปตาม
ทางของเธอ และเรียกมารีย์น้องสาวของเธออย่าง
ลับ ๆ โดยกล่าวว่า “พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว
และทรงเรียกเจ้า”

11:29 ทันทีที่มารีย์ได้ยินอย่างนั้นแล้ว เธอก็รีบลุก
ขึ้น และมาเฝ้าพระองค์

11:30 บัดนี้พระเยซูยังไม่เสด็จเข้ามาในเมืองนั้น
แต่ประทับอยู่ ณ สถานที่ซึ่งมารธาพบพระองค์นั้น

11:31 แล้วพวกยิวซึ่งอยู่กับมารีย์ในบ้าน และ
กำลังปลอบโยนเธออยู่ เมื่อพวกเขาเห็นมารีย์ว่า
เธอรีบลุกขึ้นและออกไป จึงตามเธอไป โดยกล่าว
ว่า “เธอกำลังไปยังอุโมงค์เพื่อจะร้องไห้ที่นั่น”

11:32 แล้วเมื่อมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประทับอยู่
และเห็นพระองค์แล้ว เธอก็กราบลงที่พระบาทของ
พระองค์ โดยทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้า

พระองค์ได้อยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่
ตาย”

11:33 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเธอ
ร้องไห้ และพวกยิวซึ่งมากับเธอร้องไห้ด้วย
พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญในจิตวิญญาณและทรง
เป็นทุกข์

11:34 และตรัสว่า “พวกเจ้าเอาเขาไปไว้ที่ไหน”
พวกเขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เชิญเสด็จ
มาและดูเถิด”

11:35 พระเยซูทรงพระกัมสาง

11:36 แล้วพวกยิวจึงกล่าวว่า “ดูเถิด พระองค์ทรง
รักเขาเพียงไร”

11:37 และบางคนในพวกเขาได้กล่าวว่า “ท่านผู้
นี้ผู้ซึ่งได้เปิดตาของคนตาบอดแล้ว สามารถทำให้
แม้แต่คนนี้ไม่ตายก็ได้มิใช่หรือ”

พระเยซูทรงปลอบประโลมใจมารีย์

และบัดนี้ด้วยใจที่เบิกบานขึ้นมารธาจึงวิ่งไปบอกมารีย์ว่า “พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรงเรียก
เจ้า” (ข้อ 28)

พวกนางได้เฝ้ารอการมาของพระเยซูด้วยความกระวนกระวายใจยิ่งนัก และใครสักคนเห็นพระองค์
ตอนกลางวันเขานั้นก่อนพระองค์ทรงมาถึงบ้านเบธานีและไปบอกมารธา และที่นั่นนอกเมืองมารีย์จึงวิ่งไปพบ
กับพระเยซู

คุณหมายเหตุหัวใจที่อ่อนโยนของมารีย์ในที่นี้ไหม? นางไม่ได้เน้นข้อเท็จจริงมากเท่ากับมารธา อาจ
เพราะเป็นคนอารมณ์อ่อนไหวมากกว่า แสดงออกถึงความรักมากกว่า และเราเชื่อว่านางใจสลายด้วยความ
ทุกข์ใจมากกว่ามารธาสู้ซึ่งเราเชื่อว่าเป็นพี่สาวของนาง

มิตรสหายของมารีย์อยู่กับนางด้วยในบ้านนั้น นางอาจชบหน้าลงด้วยความทุกข์ใจจนพวกเขาไม่ได้
บอกนางว่าพระผู้ช่วยให้รอดกำลังเข้ามาใกล้จนกระทั่งมารธาบอกเราว่า “พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรง
เรียกเจ้า” ฉะนั้นพวกยิว มิตรสหายชาวกรุงเยรูซาเล็มที่อยู่กับนางในบ้านนั้น จึงเห็นความทุกข์โศกของนาง
พวกเขาคิดว่านางกำลังหนีไปที่หลุมศพนั้นเพื่อจะร้องไห้ที่นั่น แต่ตามทางลงไปนางก็ไปหาพระเยซู และทูลดัว
ลงที่พระบาทของพระองค์ที่นั่น มารีย์เป็นคนที่อ่อนไหวมากกว่า มารธาเป็นผู้ดูแลบ้านที่เอาการเอางาน อาจ

เป็นได้ว่าความรักที่ไหลล้นของมารีย์ถูกแสดงภาพที่ดีที่สุดในการที่นางถวายผอบน้ำมันหอมระเหยนั้นในบทถัดไป

ในข้อ 33 พระคัมภีร์กล่าวว่าพระเยซู “ทรงคร่ำครวญในจิตวิญญาณและทรงเป็นทุกข์” ข้อ 35 กล่าวว่า “พระเยซูทรงพระกัมแสง” ข้อ 38 กล่าวอีกว่า “เหตุฉะนั้นพระเยซูซึ่งทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยในตัวพระองค์เองอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพ” เราถูกบอกสามครั้งว่าพระเยซูทรงร้องไห้ พระองค์ทรงร้องไห้ที่หลุมศพของลาซารัส จากนั้นบนภูเขามะกอกเทศพระองค์ทรงร้องไห้เพราะกรุงเยรูซาเล็ม (ลูกา 19:41-44) แต่เราเรียนรู้เช่นกันว่าพระองค์ทรงร้องไห้ในสวนเกทเสมนี เพราะว่าฮีบรู 5:7 น่าจะอ้างอิงถึงเวลาและสถานที่นั้นเมื่อมีกล่าวว่าพระองค์ “ผู้ซึ่งในวันเวลาแห่งเนื้อหนังของพระองค์นั้น...ได้ถวายบรรดาคำอธิษฐานและการวิงวอนด้วยทรงกัมแสงอันรุนแรงและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และได้ถูกสดับฟังเนื่องจากพระองค์ได้ยำเกรง” ผมแน่ใจว่าพระเยซูน่าจะร้องไห้หลายครั้งนอกจากครั้งเหล่านี้ที่ถูกกล่าวถึง เพราะเพลงสดุดี 69:8,10 พูดถึงพระเยซูอย่างชัดเจน: “ข้าพระองค์กลายเป็นคนแปลกหน้าต่อพี่น้องของข้าพระองค์ และเป็นคนต่างชาติต่อบุตรทั้งหลายแห่งมารดาของข้าพระองค์...เมื่อข้าพระองค์ได้ร้องไห้และข่มจิตใจของข้าพระองค์ด้วยการอดอาหาร มันกลายเป็นการถูกติเตียนของข้าพระองค์” ข้อ 9 ของเพลงสดุดี 69 ถูกยกมาในยอห์น 2:17 โดยอ้างอิงถึงพระเยซู

ฉะนั้นพระทัยที่แตกสลายของพระเยซูจึงบากบั่นมุ่งไปสู่กางเขนนั่น พระองค์คงต้องร้องไห้หลายหนเพราะคนบาปทั้งหลาย และเนื่องจากพระคัมภีร์กล่าวถึงหลายครั้งว่าพระเยซูทรง “มีพระทัยกรุณา” เราจึงนึกภาพได้ถึงน้ำตาในพระเนตรอันบริสุทธิ์ของพระองค์ที่เป็นตัวแทนความเศร้าโศกและความกรุณาในพระทัยของพระองค์

ทำไมพระเยซูถึงทรงร้องไห้? พระองค์ทรงทราบว่าในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าพระองค์จะทรงเรียกลาซารัสออกมาจากหลุมศพ พระองค์ไม่น่าจะกำลังร้องไห้ในความเศร้าโศกส่วนตัวเพราะความตายของลาซารัส เพราะพระองค์เองทรงวางแผนเรื่องนี้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า โอ แต่พระองค์ทรงร้องไห้เพราะน้ำตาของมารีย์และมารธาและคนอื่น ๆ พระองค์ทรงร้องไห้ร่วมกับทุกดวงใจที่แตกสลายในโลก พระองค์ทรงร้องไห้กับคุณแม่ทุกคนที่รักลูกน้อยของตน สามีทุกคนที่ยืนอยู่ข้างโลงศพของภรรยาของตน พระองค์ทรงร้องไห้กับคุณแม่และคุณพ่อทุกคนที่ร้องไห้ในยามค่ำคืนเพราะลูกชายที่เหลวแหลกหรือลูกสาวที่เติบโตไป

เราได้รับคำบัญชาให้ชื่นชมยินดีกับคนเหล่านั้นที่ชื่นชมยินดี และให้ร้องไห้กับคนเหล่านั้นที่ร้องไห้ เราคิดไม่ได้ว่าพระเยซูจะทรงทำน้อยกว่าที่เราได้รับคำบัญชาให้กระทำ ช่างเป็นความจริงอันแสนวิเศษที่พระเยซูทรงร้องไห้กับเราเพราะความโศกเศร้าทั้งสิ้นของเรา!

ยิวเหล่านั้นกล่าวว่า “ดูเถิด พระองค์ทรงรักเขาเพียงไร” (ข้อ 36) โอ ใช่แล้ว พระองค์ทรงรักลาซารัสแต่น้ำตาเหล่านั้นก็มีให้แก่ผมเช่นกัน และมีให้แก่คุณและแก่ทุกคนที่มีความเดือดร้อนและความเศร้าโศกในโลกนี้ พระเยซูทรงวางแผนให้พระองค์เองถูกทดลองในทุกด้านเหมือนอย่างเรา ทว่าพระองค์ก็ไม่ทรงทำบาปเลย

ฉะนั้นพระองค์จึงทรงเดือดร้อนร่วมกับความเดือดร้อนทั้งหลายของเรา พระองค์ทรงแบกรอยเขี้ยวทั้งหลายร่วมกับการถูกลงโทษของเรา พระองค์ทรงเข้าร่วมในทุกความเศร้าโศก และนั่นหมายความว่าถ้าเรายอมให้พระองค์กระทำตามวิธีของพระองค์ ความเศร้าโศกนั้นจะกลับกลายเป็นความชื่นบาน และถ้าเราเชื่อจริง ๆ

ว่าโรม 8:28 เป็นความจริง เราก็คงสามารถ “อวดได้ในความทุกข์ลำบาก” เหมือนเปาโลได้กระทำ และเราสามารถ “ปีติยินดีในบรรดาความอ่อนแอ ในการถูกตำหนิทั้งหลาย ในบรรดาความขัดสน ในการถูกข่มเหงต่างๆ ในบรรดาความกังวลใจเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็แข็งแรงเมื่อนั้น” (2 คร. 12:10)

ฝูงชนเหล่านี้ที่งานศพทราบเกี่ยวกับการอัศจรรย์เหล่านี้ที่พระเยซูทรงกระทำ พระองค์จะทรงทำให้แม้กระทั่งคนที่ไม่ตายไม่ได้หรือ? พวกเขาถามคำถามที่ดี

ข้อ 38-44:

11:38 เหตุฉะนั้นพระเยซูซึ่งทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยในตัวพระองค์เองอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพ อุโมงค์ฝังศพนั้นเป็นถ้ำ และมีหินก้อนหนึ่งวางปิดปากไว้

11:39 พระเยซูตรัสว่า “พวกเจ้าจงเอาหินก้อนนั้นออกไปเสีย” มารธาพี่สาวของผู้ตายจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ป่านนี้เขามีกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะว่าเขาตายมาเป็นเวลาสี่วันแล้ว”

11:40 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “เรากล่าวแก่เจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า”

11:41 แล้วพวกเขาจึงเอาหินก้อนนั้นออกไปเสียจากสถานที่ซึ่งผู้ตายถูกวางอยู่นั้น และพระเยซูทรงแหงนพระเนตรของพระองค์ขึ้น และตรัสว่า “ข้า

แต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้โปรดฟังข้าพระองค์

11:42 และข้าพระองค์ทราบ ว่า พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ แต่เพราะเห็นแก่ผู้คนที่อยู่ที่นี่ ข้าพระองค์จึงกล่าวอย่างนั้น เพื่อพวกเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ได้ทรงส่งข้าพระองค์มา”

11:43 และเมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ได้ร้องด้วยพระสุรเสียงอันดัง ตรัสว่า “ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด”

11:44 และผู้ตายนั้นก็ออกมา มือและเท้าถูกพันไว้ด้วยผ้าพันศพ และใบหน้าของเขาได้ถูกพันไว้ด้วยผ้าเช็ดหน้า พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงแก้ผ้าพันจากเขา และปล่อยเขาไปเถิด”

ลาซารัสถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย

พระเยซูจะทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้น พระองค์จะทรงทำการอัศจรรย์นั้น แต่พวกเขาต้องมีส่วนในการนั้นด้วย “พวกเจ้าจงเอาหินก้อนนั้นออกไปเสีย” (ข้อ 39) คุณอยากเห็นจิตวิญญาณสักดวงรับความรอดหรือ? จงนำคุณต้องนำข่าวประเสริฐไปให้เขา คุณต้องแน่ใจว่าคนที่ยังไม่รับความรอดถูกพามาถึงพระนิเวศของพระเจ้า คุณต้องใช้วิธีการทั้งหลายที่มนุษย์ทำได้ การอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่นั้นพระเยซูเจ้าต้องเป็นผู้กระทำ แต่พระองค์ไม่เคยช่วยผู้ใดให้รอดโดยที่ไม่อาศัยความช่วยเหลือของมนุษย์ คำพยานของมนุษย์ “แล้วเขาทั้งหลายจะร้องทูลต่อพระองค์เป็นผู้ซึ่งพวกเขาจะไม่เชื่ออย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะเชื่อในพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาจะไม่เคยได้ยินอย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะได้ยินโดยปราศจากผู้ประกาศอย่างไรได้” (รม. 10:14)

บางครั้งผมได้รับเชิญให้ไปพูด และศิษยาภิบาลกล่าวว่า “หอประชุมของเราจะให้คนนั่งได้สามร้อย และถ้าเรามีคนมากกว่านั้น เราก็คงให้พวกเขานั่งในท้องใต้ดินได้และใช้ลำโพง” เราไม่เคยมีฝูงชนในท้องใต้ดิน

พระเจ้าไม่ทรงยึดเยียดฝูงชนให้เหล่านักเทศน์ผู้ซึ่งไม่พยายามที่จะได้มาซึ่งฝูงชน ถ้าคุณไม่เต็มใจที่จะไปตามผู้คน ไปเสาะหาผู้คน พระเจ้าก็จะไม่ส่งพวกเขา มา ถ้าคุณอยากให้พระเจ้าทำให้คนตายเป็นขึ้น คุณก็ต้องลี้ภัยหนีก่อนนั้นที่ปิดประตูแห่งความตายออกไปเสีย

มารธาเป็นผู้ที่ทักท้วงว่า “พระองค์เจ้าข้า ป่านนี้เรามีกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะว่าเขาตายมาเป็นเวลาสี่วันแล้ว” (ข้อ 39) มารีย์ดูเหมือนจะมีความเชื่อมากกว่า

เราแทบไม่อยากจะเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะประทานชีวิตให้แก่ศพที่กำลังเน่าเท่ากับที่จะประทานชีวิตให้แก่คนที่ครบสามสิบสอง เราแทบไม่อยากจะเชื่อว่าพระเจ้าจะสามารถจุดไฟให้ฟืนที่เปียกปอนและเครื่องสัตว์บูชาบนภูเขาคารเมล ซึ่งที่นั่นพวกเขาเทน้ำสิบสองถัง เท่ากับที่พระองค์จะจุดไฟด้วยฟืนที่แห้ง แต่พระองค์ก็ทำได้ มันง่ายสำหรับพระเจ้าที่จะช่วยคนบาปที่ใจแข็งกระด้างให้รอดเท่ากับที่จะทรงช่วยเด็กน้อยคนหนึ่งให้รอด อย่าสงสัยเลย มารธาเอ๋ย จงยอมให้พวกผู้ชายกลิ้งหินก้อนใหญ่ก้อนนั้นออกไปจากปากอุโมงค์เกิด

พระเยซูทรงขอบคุณพระเจ้าสำหรับการอัศจรรย์นั้นก่อนที่มันเกิด จริง ๆ แล้วไม่มีอดีตและอนาคตกับพระเจ้า แต่มีปัจจุบันเสมอ เพราะว่าพระเยซูทรงทราบเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีพของลาซารัสก่อนที่มันเกิดพอ ๆ กับหลังจากที่มันเกิด และพระเยซูตรัสว่า “ข้าพระองค์ทราบ ว่า พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ” (ข้อ 42) และในที่นี่พระองค์ทรงขอบคุณพระเจ้าอย่างเปิดเผยก่อนทำการอัศจรรย์นั้นเพื่อที่ผู้คนเหล่านั้นจะได้เชื่อมั่น และจากนั้นด้วยคำอธิษฐานนี้และคำขอบพระคุณ พระเยซูก็ทรงร้องเรียกเสียงดังว่า “ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด” (ข้อ 43) ผมคิดว่า D.L.Moody เป็นคนแรกที่กล่าวว่าถ้าพระเยซูไม่ทรงเรียกลาซารัสด้วยชื่อ ทุกคนในหลุมศพเหล่านั้นก็อาจออกมาได้ โอ พระสุรเสียงแห่งฤทธิ์เดชนั้นจะถูกได้ยินสักวันหนึ่ง และผู้ที่ตายแล้วในพระคริสต์ทุกคนจะออกมา วันนั้นในหมู่บ้านเบธานีพระองค์ทรงเรียกออกมาคนเดียว แต่วันหนึ่งทุกคนที่อยู่ในหลุมศพจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์และคริสเตียนทุกคนจะเป็นขึ้นพร้อมกับร่างกายที่ได้รับสง่าราศี

คุณนึกภาพออกไหมกับลาซารัสที่ออกมา “มือและเท้าถูกพันไว้ด้วยผ้าพันศพ” (ข้อ 44)? ใบหน้าของเขาถูกพันไว้ด้วยผ้าเช็ดหน้า? จากนั้นพระเยซูตรัสว่า “จงแก้ผ้าพันจากเขา และปล่อยเขาไปเถิด” (ข้อ 44) พระเยซูสามารถประทานชีวิตและพระองค์สามารถทำให้คนตายมีชีวิต แต่คนอื่น ๆ ต้องช่วยผู้ที่มีชีวิตให้ออกมา

พระเยซูเจ้าทรงช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด แต่จากนั้นเราจะต้องบำรุงเลี้ยงและสั่งสอนพวกเขา “ให้ถือรักษาสิ่งสารพัดใด ๆ ก็ตามที่” พระเยซูทรงสั่งสอนผู้อื่นแล้ว ผู้ที่แข็งแรงต้องช่วยผู้ที่อ่อนแอ เหล่าทารกในพระคริสต์ต้องถูกป้อนนมแห่งพระวจนะ เหมือนกับที่พระคริสต์ทรงล้างเท้าของพวกสาวก เราก็จะต้องล้างเท้าของกันและกัน เพราะเราเดินย่ำในโลกที่แปดเปื้อน

เมื่อทารกคนหนึ่งเกิด ทารกนั้นก็ควรถูกพาลกลับบ้านกับคุณแม่จากโรงพยาบาล เมื่อคนบาปผู้หนึ่งวางใจพระคริสต์ เมื่อนั้นคริสเตียนทั้งหลายก็ต้องพาพวกเขาเข้ามาในบ้านและในใจ จะต้องรักพวกเขา ต้องให้กำลังใจพวกเขา ต้องนำพวกเขาให้ประกาศตัวต่อหน้าผู้คน ต้องหนุนใจพวกเขาให้รับบัพติศมา ต้องสั่งสอนพระวจนะแก่พวกเขา “จงแก้ผ้าพันจากเขา และปล่อยเขาไปเถิด”

ในการเชื่อมโยงกับการทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นนี้ ผมขอแนะนำให้คุณศึกษาบทที่ 15 ของ 1 โคร

รินทร์เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย ดูเหมือนว่าลาซารัสไม่ได้รับร่างกายที่มีสง่าราศีแล้ว แต่ว่าร่างกาย
นั้นที่เขาได้อยู่แล้วแค่ถูกทำให้เป็นขึ้นและจิตวิญญาณของเขาถูกคืนให้แก่ร่างกายนั้น เท่าที่เราทราบ
ลาซารัสตายอีกในภายหลัง มันจะไม่เป็นเช่นนั้นในการเป็นขึ้นจากตาย แต่ร่างกายของเราจะถูก
เปลี่ยนแปลง ร่างกายของเราจะถูกทำให้เป็นเหมือนพระกายที่คืนพระชนม์แล้วของพระคริสต์
(ฟป. 3:21)]

ข้อ 45, 46:

11:45 แล้วหลายคนในพวกยิวซึ่งมาหามารีย์ และ
ได้เห็นสิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเยซูทรงกระทำ ก็เชื่อใน
พระองค์

11:46 แต่บางคนในพวกเขาไปตามทางของตนยัง
พวกฟาริสี และเล่าให้คนเหล่านั้นฟังว่า พระเยซูได้
ทรงกระทำสิ่งใดบ้าง

มิตรสหายของมารีย์กลับใจเชื่อ

มันแปลกใหม่ในสายตาคุณที่เหล่ามิตรสหายของมารีย์เป็นผู้ที่มายังบ้านแห่งความโศกเศร้านั้น และ
ไม่ใช่มิตรสหายของมารธาโดยเฉพาะ? มันแปลกใหม่ในสายตาคุณที่นาง ซึ่งร้อนรนมากที่สุดในความรักของนาง
ที่มีให้แก่พระเยซู เป็นผู้ที่ทำให้เหล่ามิตรสหายรับความรอด? พวกเขาได้เห็นเรื่องมหัศจรรย์นั้น การอัศจรรย์
นั้น พวกเขาได้ร่วมน้ำตาไหลในความเศร้าโศกกับมารีย์ บัดนี้พวกเขาชื่นชมยินดีกับนางและเชื่อในพระผู้ช่วยให้
รอดแสนมหัศจรรย์นี้ด้วยตัวเอง

การอัศจรรย์นี้และการกลับใจเชื่อของคนอื่น ๆ อีกมากมายผ่านทางความเชื่อที่ช่วยให้รอดจะรบกวน
จิตใจพวกฟาริสีและพวกผู้นำยิวที่อยากฆ่าพระเยซู

ข้อ 47-57:

11:47 แล้วพวกบุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีก็เรียก
ประชุมสมาชิกสภา และกล่าวว่า “พวกเราจะทำ
อะไรดี เพราะว่าชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์หลาย
ประการ

11:48 ถ้าพวกเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ ทุกคนจะเชื่อ
ในเขา และพวกโรมก็จะมาและริบเอาทั้งที่และ
ชนชาติของพวกเราไป”

11:49 และคนหนึ่งในพวกเขา ชื่อคายาฟาส ผู้เป็น
มหาบุโรหิตในปีเดียวกันนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลาย
ว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย

11:50 และไม่พิจารณาว่า สิ่งนี้เป็นประโยชน์แก่
เราทั้งหลาย ที่จะให้คน ๆ หนึ่งตายเสียเพื่อ

ประชาชน และเพื่อชนชาติทั้งหมดไม่ต้องพินาศ”
11:51 และเขามีได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่
โดยเป็นมหาบุโรหิตในปีนั้น เขาพยากรณ์ว่าพระ
เยซูจะสิ้นพระชนม์เพื่อชนชาตินั้น

11:52 และมีใช้เพื่อชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อ
พระองค์จะรวบรวมลูกทั้งหลายของพระเจ้าที่
กระจัดกระจายไปนั้น ให้เข้าเป็นพวกเดียวกันด้วย

11:53 แล้วตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาทั้งหลายก็
ปรึกษากันเพื่อที่จะฆ่าพระองค์เสีย

11:54 เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่ดำเนินอย่างเปิดเผย
ในท่ามกลางพวกยิวอีก แต่เสด็จออกจากที่นั่นไป
ยังชนบทที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร เข้าไปในนครแห่ง

หนึ่งที่ถูกเรียกว่า เอฟราอิม และทรงพักอยู่ที่นั่น
กับพวกสาวกของพระองค์

11:55 และเทศกาลปัสกาของพวกยิวก็ใกล้จะถึง
แล้ว และหลายคนได้ออกจากชนบทนั้นขึ้นไปยัง
กรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกา เพื่อจะชำระตัว
เอง

11:56 แล้วเขาทั้งหลายแสวงหาพระเยซู และ
กล่าวกันในท่ามกลางพวกเขาเอง ขณะที่เขาทั้ง

หลายยืนอยู่ในพระวิหารว่า “ท่านทั้งหลายคิดเห็น
อะไร ว่าพระองค์จะไม่เสด็จมายังเทศกาลเลี้ยงนี้
หรือ”

11:57 บัดนี้ทั้งพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีได้
ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดทราบว่าจะอยู่ที่ไหน ผู้
นั้นควรแจ้งให้ทราบ เพื่อพวกเขาจะได้ไปจับ
พระองค์

พวกฟาริสีคิดแผนที่จะฆ่าพระเยซูเสย

ทุกการอัศจรรย์ของพระเยซูได้รับความสนใจจากฝูงชนมากขึ้น ทุกการอัศจรรย์ทำให้ประชาชนเริ่ม
เชื่อมากขึ้นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์นั้น ฉะนั้นพวกปุโรหิตและพวกฟาริสีจึงประชุมสภาเพื่อจะ
วางแผน พวกเขาคิดว่าถ้าพระเยซูยังทำงานรับใช้ของพระองค์ต่อไป “ทุกคนจะเชื่อในเขา” (ข้อ 48) และ
เนื่องจากพวกยิวเหล่านั้นกำลังคอยทำการฟื้นคืนอิสราเอลให้เป็นประชาชาติหนึ่งอีกภายใต้พระเจ้าและคอยทำ
พระเมสสิยาห์นั้น ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด เพื่อจะครอบครองในฐานะกษัตริย์บนพระที่นั่งของดาวิด พวกเขา
จึงคิดว่าความสำเร็จของพระเยซูหมายถึงการกบฏต่อโรม เราคิดว่ากษัตริย์เฮโรดคิดสิ่งเดียวกันเมื่อเขาฆ่าเด็ก
ทารกเพศชายทั้งหมดในเมืองเบธเลเฮม โดยหวังว่าจะฆ่าพระกุมารเยซู แต่พระเยซูตรัสไว้แล้วว่า “อาณาจักร
ของเราไม่ใช่ของโลกนี้” ซึ่งพระองค์ทรงหมายความว่าไม่ใช่ของระบบโลกปัจจุบันนี้และไม่ใช่ของจักรแบบโลก
อาณาจักรของพระองค์จะมาอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ แต่ต้องรองจนกว่าจะมีการรับขึ้นขึ้นนั้นและความทุกข์ลำบากและ
การเสด็จกลับมาจริง ๆ ของพระองค์พร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนและเหล่าทูตสวรรค์เพื่อทำลายอาณาจักรเหล่านั้น
ของโลกนี้และก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์

แต่จงหมายเหตุพวกเขาไม่ได้กังวลเกี่ยวกับแค่ประชาชาตินั้น พวกเขาบอกว่า “พวกโรมก็จะมาและ
ริบเอาทั้งที่และชนชาติของพวกเราไป” (ข้อ 48) พวกเขากลัวว่าจะสูญเสียงานแบบปุโรหิตของตน อภิสัทธ์อัน
ยิ่งใหญ่ของตน รายรับมหาศาลของตนไป ความจริงก็คือว่า ในใจของพวกเขา พวกเขาเกลียดชังพระเยซูและ
อยากให้พระองค์ตาย พวกเขาจึงพยายามยกเหตุผลเข้าข้างตัวเอง

และในที่นี้คายาฟาสมหาปุโรหิตกล่าวคำพยากรณ์หนึ่งจากพระเจ้าว่าชายคนหนึ่งควรตายเพื่อ
ประชาชาตินั้น และไม่ใช่เพื่อประชาชาตินั้นเท่านั้นแต่เพื่อคนทั้งโลก (ข้อ 50-52) ชายชู้คนนั้นไม่ทราบว่ามัน
พยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษของพระคริสต์ เหมือนกับที่พระเจ้าทรงทำให้บาลาอัมพยากรณ์สิ่งดีเพื่อ
ชนชาติอิสราเอลแทนที่สิ่งชั่วที่เขาอยากจะทำ คายาฟาสผู้นี้ซึ่งคิดแต่จะช่วยสถานะของตัวเองและชนชาติ
ของตนให้รอดพ้นจากพวกโรม ก็พยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เพื่อเหล่าคนบาป

เราได้รับการเตือนใจว่าในอนาคตพระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้วว่า “เพื่อเมื่อออกพระนามของพระเยซู
‘หัวเข่าทุกหัวเข่าจะต้องคุกกราบลง’ ของบรรดาสิ่งในสวรรค์ และบรรดาสิ่งในแผ่นดินโลก และบรรดาสิ่งใต้พื้น
แผ่นดินโลก และเพื่อ ‘ล้นทุกล้นจะกล่าวยอมรับ’ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวาย

สง่าราศีแต่พระเจ้าพระบิดา” (ฟป. 2:10, 11) ฉะนั้นมันจึงไม่น่าประหลาดใจเลยที่ตอนนี้พระองค์ทรงทำให้คา
ยาฟาสะพยากรณ์ถึงความมรณาของพระเยซู พระเจ้าจะทรงดลใจปีลาตให้เสนอตัวเลือกที่ค้านกันของบาร์บัส
หรือพระเยซู พระคัมภีร์กล่าวว่า “แน่นอน ความโกรธของมนุษย์จะสรรเสริญพระองค์” (สดด. 76:10) ฉะนั้น
ข้อกล่าวหาที่ชั่วเหล่านั้นของเหล่าคนอธรรมจะเป็นเหตุให้เปาโลได้เดินทางไปกรุงโรมตามสบาย

ก่อนหน้านี้พวกยิวเหล่านี้ถูกปลุกเร้าด้วยความโกรธแบบฉับพลันเป็นครั้งคราวและความเกลียดชังที่
เดือดจัด บัดนี้พวกเขาเริ่มคิดอุบายแบบเป็นระบบเพื่อจะฆ่าพระเยซูเสีย ฉะนั้นบัดนี้พระเยซูจึง “ไม่ดำเนิน
อย่างเปิดเผยในท่ามกลางพวกยิวอีก” (ข้อ 54) นั่นคือ ผู้คนในพื้นที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่เสด็จไปในเมืองเอฟราอิม

แต่ถึงเวลาแล้วสำหรับเทศกาลปัสกาอีกช่วงหนึ่ง นี่เป็นการกล่าวถึงครั้งที่สามแล้วในยอห์น ครั้งแรก
คือในยอห์น 2:13; ครั้งที่สองในยอห์น 6:4 และผู้ชายทุกคนแห่งชนชาติอิสราเอลควรมาที่กรุงเยรูซาเล็มและ
เข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า ณ เวลานี้ พระเยซูจะทรงมาไหม? ผู้ชนเหล่านั้นพากันมาจากทุกแห่งหนล่วงหน้า
หลายวันเพื่อจะชำระตัวให้บริสุทธิ์และเตรียมพร้อมสำหรับเทศกาลนี้ ซึ่งเป็นเทศกาลที่สำคัญที่สุดของปี และ
พวกฟาริสีส่งข่าวไปทุกแห่งหนว่าผู้ใดที่ทราบว่าจะอยู่ที่ไหนจะต้องมารายงาน

ยอห์น 12

ข้อ 1-8:

12:1 จากนั้นหกวันก่อนเทศกาลปัสกา พระเยซูเสด็จมายังหมู่บ้านเบธานี ที่ซึ่งลาซารัสซึ่งเคยตายนั่นอยู่ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้ว

12:2 ที่นั่นเขาทั้งหลายได้จัดอาหารเย็นแก่พระองค์ และมารธาก็อบรมนิตอยู่ แต่ลาซารัสก็เป็นคนหนึ่งในพวกเขาที่เอนกายลงที่โต๊ะกับพระองค์

12:3 แล้วมารีย์จึงเอาน้ำมันหอมณาระดาบริสุทธิ์หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม มีราคาแพงมาก และชโลมพระบาทของพระเยซู และเช็ดพระบาทของพระองค์ด้วยผมของเธอ และบ้านก็อบวลไปด้วยกลิ่นของน้ำมันนั้น

12:4 แล้วคนหนึ่งเอนกายของพระองค์ คือยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน ผู้ซึ่งจะทรยศพระองค์ กล่าวว่า

12:5 “ทำไมไม่เอาน้ำมันหอมนี้ไปขายเป็นเงินสามร้อยเดนาเรียน และแจกให้แก่คนยากจนเล่า”

12:6 เขากล่าวอย่างนี้ มิใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนยากจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และมียามนั้น และได้ถือสิ่งที่ถูกใส่ไว้ในยามนั้น

12:7 แล้วพระเยซูจึงตรัสว่า “ปล่อยให้เธอไปเถิด เธอรักษาสิ่งนี้ไว้เพื่อแสดงถึงวันแห่งการฝังศพของเรา

12:8 เพราะว่าท่านทั้งหลายมีคนเดียวที่อยู่กับท่านทั้งหลายเสมอ แต่ท่านทั้งหลายไม่มีเราเสมอไป”

มื่อคำกับลาซารัสที่บ้านเบธานี

F.B.Meyer กล่าวว่าระหว่างข้อสุดท้ายของบทที่ 11 กับข้อ 1 ตรงนี้ ผ่านไปหลายสัปดาห์แล้ว ตอนแรกพระเยซูทรงเข้าไปพักในเมืองเอเฟราอิม จากนั้นพระองค์ก็ทรงข้ามไปยังเพอเรีย เขากล่าวว่ายอห์นไม่ได้พูดถึงช่วงไม่กี่สัปดาห์นี้ แต่อีกสามคนบันทึกช่วงเวลานี้ไว้ครบถ้วน

นี่เป็นภาพประกอบที่ดีที่สุดของสติปัญญาของพระเจ้าในการให้ข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มบันทึกเกี่ยวกับชีวิตของพระคริสต์ ยอห์นบอกชื่อของหญิงคนนั้น-มารีย์; และของผู้คัดค้านคนนั้น-ยูดาส อิสคาริโอท ขณะที่ทั้งมัทธิวและมาระโกไม่บอกชื่อของพวกเขา แต่พวกเขาทั้งคู่บอกชื่อของเจ้าภาพคนนั้น-ซีโมนคนโรครีออน ซึ่งยอห์นไม่บอก

มื่อคำนี้ถูกบันทึกไว้ในมัทธิว 26:6-13 และในมาระโก 14:3-9 มันไม่ใช่มื่อคำเดียวกันกับในลูกา 7:37, 38 และหญิงคนนั้นก็ไม่ใช่มารีย์ แต่เป็นหญิงที่ชีวิตตกต่ำคนหนึ่ง

มื่อคำนี้ถูกจัดในบ้านของซีโมนคนโรครีออน (เราเชื่อว่าเขาเป็นคนโรครีออนที่หายดีแล้ว ซึ่งตอนนี้ไม่ถูกแยกตัวออกไปแล้ว) ในบ้านเบธานี ถึงแม้เห็นได้ชัดว่ามันจัดเป็นเกียรติให้แก่พระเยซูและลาซารัส และลาซารัสซึ่งถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้ว ตกเป็นจุดสนใจเป็นธรรมดา มันเป็นบ้านอีกหลัง แต่ “มารธาก็อบรมนิตอยู่” ขอให้ใจของนางได้รับพระพร-นั่นเป็นนิสัยที่ติดตัวนางมานาน! แต่มารีย์ก็สาละวนอยู่กับพระเยซูมากกว่าการปรนนิบัติหรือกับการรับประทาน นางจึงนำน้ำมันหอมณาระดาหนักหนึ่งปอนด์มา ซึ่งมีราคาแพงมาก มันอยู่ในผอบอันหนึ่ง ซึ่งแน่นอนว่าถูกสลักเสลาอย่างประณีตจากเศวตศิลาและถูกปิดผนึกไว้เพื่อที่น้ำมันหอมที่มีค่านั้นจะไม่ระเหยหรือหกออกมาได้ ผอบน้ำมันหอมเช่นนั้นได้ถูกค้นพบ ถูกปิดผนึกในหลุมศพของฟาโรห์องค์หนึ่ง

และตอนนี้อยู่ในพิพิธภัณฑสถานประจำกรุงโคโร

อาจเป็นไปได้ว่ามารีย์ มารธา และลาซารัสเป็นคนมีฐานะ พวกเขาน่าจะมีบ้านหลังใหญ่หากพวกเขาสามารถต้อนรับพระเยซูกับสาวกสิบสองคนนั้นได้ เห็นได้ชัดว่ามารธาเป็นเจ้าบ้านฝีมือดี นางจึงถูกขอร้องให้ปรนนิบัติที่บ้านของเพื่อนบ้านของนาง คือซีโมนคนโรคเรื้อน น้ำมันหอมนั้นถูกเทบนพระบาทของพระเยซู แต่มาระโก 14:3 และมัทธิว 26:7 กล่าวเช่นกันว่านาง “เทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์”

อาจเป็นไปได้ว่ามารีย์ได้ความคิดนี้มาจากพิธีการที่นาร์กและโกลัซตินั้นจากเหตุการณ์ตอนที่พระเยซูทรงอยู่ในบ้านของซีโมนพาริสีผู้นั้นและหญิงคนหนึ่งซึ่งได้ชื่อว่าเป็นคนบาป เราเชื่อว่าเป็นหญิงโสเภณีคนหนึ่งหรืออย่างน้อยก็เป็นหญิงที่ชีวิตตกต่ำคนหนึ่ง ได้นำ “ผอบน้ำมันหอมมา... และเริ่มชำระพระบาทของพระองค์ด้วยน้ำตาหลายหยด และเช็ดพระบาทนั้นด้วยผมทั้งหลายแห่งศีรษะของนาง และจูบพระบาทของพระองค์ และชโลมพระบาทด้วยน้ำมันหอมนั้น” (ลูกา 7:36-39) พระเยซูทรงพอพระทัยยิ่งนักกับของกำนัลที่นาร์กและอ่อนหวานและการชโลมนั้นจนไม่ต้องสงสัยเลยว่ามารีย์ทราบเกี่ยวกับมันและตั้งใจแน่วแน่ที่จะนำของกำนัลที่คล้ายกันมาพร้อมกับจุดประสงค์อันบริสุทธิ์ในการชโลมพระเยซูสำหรับการฝังพระศพของพระองค์

ดูเหมือนว่าความเข้าใจฝ่ายวิญญาณที่พิเศษบางอย่างได้ถูกประทานให้แก่หญิงที่มุ่มเทศคนนี้ ดูเหมือนนางจะทราบว่าพระเยซูจะต้องตายและน้ำมันหอมนี้เป็นเหมือนเครื่องเทศอันหอมหวานซึ่งจะใช้ห่อศพ

มันเป็นที่พอพระทัยพระเยซูเจ้ายิ่งนักจนพระองค์ทรงสัญญาว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนก็ตามที่ข่าวประเสริฐนี้จะถูกประกาศไปในทั่วโลก สิ่งนี้ซึ่งหญิงคนนี้ได้กระทำจะถูกกล่าวไปเป็นที่ระลึกถึงเธอด้วยที่นั่น” (มธ. 26:13; มก. 14:9) น้ำมันหอมนั้น “มีราคาแพงมาก” ยอห์นกล่าว และมัทธิวและมาระโกกล่าวว่ามัน “มีค่ามาก” มันคงขายได้เงิน “สามร้อยเหรียญ” เหรียญที่ว่านี้เป็นตัวแทนของเหรียญเดนาเรียน ซึ่งใช้แทนค่าจ้างหนึ่งวัน (มธ. 20:2)

ยูดาสอิสคาริโอททักท้วง เขาไม่อยากจะเห็น “การเสียเปล่า” นี้แค่เพื่อเอาใจและชโลมพระเยซูเป็นเชิงสัญลักษณ์ เป็นภาพ ๆ หนึ่งของการเอาใจใส่ด้วยความรัก ของความเชื่อในการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เพื่อคนบาป แต่ยูดาสไม่รักพระคริสต์และเขา “เป็นขโมย และมียามนั้น” และจากถุงใส่เงินส่วนกลางนั้นซึ่งเขาเก็บรวบรวม เขาก็ยกยอกส่วนที่เขายกยอกได้เข้ากระเป๋าตัวเอง

พระเยซูทรงพอพระทัยยิ่งนักจนพระองค์ทรงสัญญาว่าหญิงผู้นี้จะถูกทำให้เป็นอนุสรณ์ในประวัติศาสตร์เพราะเรื่องราวนี้จะถูกตีพิมพ์ในพระคัมภีร์และออกไปทั่วโลกจนถึงทุกชั่วอายุคน F.B.Meyer กล่าวว่า “แม้กระทั่งยูดาสก็คงไม่เรียกการกระทำนี้ว่าเสียเปล่า หากเขาได้เห็นความรักที่มันได้จุดประกายและการกระทำเหล่านั้นซึ่งมันทำให้เกิดขึ้นแล้ว เรื่องราวนี้ได้ถูกกล่าวขานไปทั่วโลกเพื่อเป็นที่ระลึกถึงนาง”

มันเป็นการเสียเปล่าหรือที่จะเสียสละเพื่อพระเยซู? John และ Betty Stam ไปเป็นมิชชันนารียังประเทศจีน พวกเขาเป็นผู้ที่เฉลียวฉลาด ทุ่มเททั้งหมดและได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี อนิจจา เมื่อพวกเขาถูกฆ่าตายในไม่ช้าโดยพวกกองโจรคอมมิวนิสต์ในประเทศจีน บางคนก็ร้องบอกว่า “ช่างเป็นการเสียเปล่าจริง ๆ!”

แต่ไม่มีชีวิตใดที่ถูกสละวางเพื่อพระคริสต์จะเสียเปล่า เงินหรือค่าใช้จ่ายหรือการจัดการเพื่อพระองค์ ล้วนคุ้มค่าและได้รับพระพร และการสูญเสียบิดา มารดา ภรรยา บุตร พี่น้องชายหญิงและที่ดินด้วย เพราะเห็นแก่พระเยซู ก็ไม่ใช้การขาดทุนแต่เป็นกำไรมหาศาล (มธ. 19:29)

เงินนั้นควรถูกให้แก่คนยากจนหรือไม่ “เพราะว่าท่านทั้งหลายมีคนยากจนอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอ แต่ท่านทั้งหลายไม่มีเราเสมอไป” ฉะนั้นมันจึงเป็นความจริงที่ว่าบ่อยครั้งเราควรให้แก่คนยากจน แต่การให้แก่คนยากจน หรือแพ็คเคจดูแลที่มอบให้แก่บรรดาผู้ที่ทุกข์ร้อนหรือประชาชนชาติอื่น ๆ หรือการสนับสนุนบ้านเด็กกำพร้าสำหรับเด็ก ๆ ที่ขัดสน-สิ่งเหล่านี้เทียบไม่ได้เลยกับการถวายทรัพย์เพื่อนำข่าวประเสริฐออกไปและช่วยผู้คนให้ได้รับความรอด

Dr. Meyer กล่าวว่าครั้งหนึ่ง ตอนปิดการประชุมมิชชันนารีคนหนึ่ง เขาเสนอให้คริสเตียนเหล่านั้นที่มารวมตัวกันถวายของที่มีค่าพิเศษบางอย่างของพวกเขาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อเป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงความรักแบบส่วนตัวที่พวกเขามีต่อพระองค์ เขากล่าวว่าในการตอบสนองต่อคำขอนี้ หลายคนถวายเครื่องประดับและของตกแต่งที่มีราคาแพงมาก ซึ่งคิดเป็นเงินจำนวนมหาศาลเพื่อให้อีกพระองค์ผู้เป็นเจ้าของทรงใช้ เขากล่าวว่า “เราเรียกของเหล่านั้นว่าผอบน้ำมันหอมที่มีค่ามาก และมันเป็นความน่ารักที่จะให้สิ่งเหล่านั้น” Dr. Meyer กล่าวว่าต่อมาเขาได้รับจดหมายฉบับหนึ่งจากหญิงม่ายคนหนึ่ง ผู้ซึ่งกล่าวว่านางได้ระงับการยินยอมให้บุตรสาวของนางไปเป็นมิชชันนารีมานานแล้ว แต่ว่านางจะไม่ขวางทางลูกอีกต่อไป “นางได้ถวายลูกสาวของนางแด่พระองค์ให้เป็นเครื่องบูชาที่เลอค่าของนาง” เขากล่าว

ข้อ 9-11:

12:9 ฉะนั้นหลายคนในพวกยิวจึงทราบว่าคุณ
ประทับอยู่ที่นั่น และพวกเขามา ไม่ใช่เพราะเห็น
แก่พระเยซูเท่านั้น แต่เพื่อพวกเขาจะได้เห็นลาซารัสด้วย ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้เป็นขึ้นมาจากตาย

12:10 แต่พวกปุโรหิตใหญ่ได้ปรึกษากันว่าพวกเขา
อาจจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย

12:11 ด้วยว่าเพราะเหตุลาซารัส หลายคนในพวก
ยิวได้ออกไป และเชื่อในพระเยซู

ลาซารัสต้องตายเหมือนกันหรือ?

คุณนึกภาพออกไหมกับฝูงชนเหล่านั้นที่มาเยี่ยม ไม่ใช่แค่พวกแขกที่ได้รับเชิญแต่คนทั้งปวงที่เข้ามา

ใกล้ลานบ้านที่แออัดนั้นได้ซึ่งเป็นที่ ๆ เราคิดว่าเมื่อค่าถูกจัดที่นั่น? พวกเขาไม่ใช่ว่าแค่เพื่อจะเห็นพระเยซูแต่เพื่อจะเห็นลาซารัสผู้ซึ่งตายไปแล้วแต่ตอนนี้ยังมีชีวิตอยู่และกำลังนั่งร่วมโต๊ะรับประทานอาหารกับผู้อื่น!

และบัดนี้พวกปุโรหิตใหญ่ก็มีความกังวลมากยิ่งขึ้น การอัศจรรย์ต่าง ๆ อย่างการทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายคงทำให้พระเยซูมีมิตรสหายมากขึ้น พวกปุโรหิตใหญ่อยากฆ่าลาซารัสเพื่อยับยั้งอิทธิพลแห่งการอัศจรรย์นี้ โอ หลายคนรับความรอดแล้ว โดยเชื่อในพระคริสต์ เมื่อพวกเขาได้เห็นลาซารัสอยู่ท่ามกลางมิตรสหายและครอบครัวที่รักและที่มีความสุขของเขา

ข้อ 12-15:

12:12 วันต่อมาคนเป็นอันมากที่ได้มายังเทศกาล เลี้ยงนั้น เมื่อพวกเขาได้ยินว่า พระเยซูกำลังเสด็จ มายังกรุงเยรูซาเล็ม	พระพร” 12:14 และพระเยซู เมื่อพระองค์ได้ทรงพบลูกลา ตัวหนึ่ง จึงทรงนั่งบนลูกลานนั้น ตามที่มีเขียนไว้แล้ว
12:13 ได้ถือใบทั้งหลายของบรรดาต้นอินทผลัม และออกไปเพื่อต้อนรับพระองค์ และร้องว่า “โฮ ชนนา ขอให้พระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้เสด็จ มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงรับ	ว่า 12:15 ‘อย่ากลัวเลย จิตตาแห่งศิโยนเอ๋ย คุณเกิด กษัตริย์ของเธอกำลังเสด็จมา โดยทรงนั่งบนลูกลา ตัวหนึ่ง’

การเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัย

บันทึกเหตุการณ์นี้ถูกให้ไว้เช่นกันในมัทธิว 21:1-11, ในมาระโก 11:1-11; และในลูกา 19:29-38 ยอห์นไม่บอกว่าลูกลาตัวนั้นถูกได้มาอย่างไร เหมือนที่มัทธิวบอก จงตรวจดูบันทึกทั้งสองตอนนั้นและดูสิ่งเหล่านั้นที่แต่ละคนเล่าที่คนอื่น ๆ ที่เหลือละ

ข่าวประเสริฐสามเล่มที่มีเนื้อหาเหมือนกันเล่าว่าพระเยซูทรงส่งสาวกสองคนเข้าไปในหมู่บ้านเบธฟายี (ซึ่งบ้านเบธานีอยู่ใกล้เคียฟ) ซึ่งเป็นที่ ๆ พวกเขาจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกไว้ และมัทธิวกว่าว่า “พวกท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่ และลูกลาตัวหนึ่งอยู่กับมัน” “ลูกลา” ตัวนั้นซึ่งไม่เคยมีใครขี่มาก่อนดูเหมือนจะเชื่องอย่างสมบูรณ์และราวกับว่าถูกควบคุมโดยพระวิญญาณของพระเจ้า พวกเขาจึงไปนำทั้งสองตัวนั้นมาให้พระเยซูและถ้ามีใครทักท้วงพวกเขาก็จะต้องกล่าวคำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการพวกมัน” และเจ้านั้นจะยินดีส่งพวกมันมา

ตอนนี้เป็นสัปดาห์แห่งเทศกาลปัสกาแล้ว (ข้อ 1) และประชาชนก็ได้ยินว่าพระเยซูกำลังเสด็จมาจากบ้านเบธานีเข้ามาในกรุงเยรูซาเล็มและพวกเขา “ได้ถือใบทั้งหลายของบรรดาต้นอินทผลัม” และลูกากล่าวว่า “เขาทั้งหลายก็เอาเสื้อผ้าของตนปูตามหนทาง” และมัทธิวกว่าว่าไม่ใช่แค่เสื้อผ้าของพวกเขาแต่พวกเขา “ตัดกิ่งไม้ทั้งหลายจากพวกต้นไม้ และมาปูกิ่งไม้เหล่านั้นตามหนทาง”

นั่นเตือนใจเราว่าในสมัยนั้นมีต้นไม้อยู่มากมายทั่วกรุงเยรูซาเล็ม เดียวนี้มันไม่เป็นแบบนี้แล้ว เมื่อที่ตีทำลายกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 มีกล่าวว่าต้นไม้ทุกต้นที่อยู่ในระยะหลายไมล์ถูกตัดลงหากมันทำเป็นทางเขนอันหนึ่งเพื่อจะตรึงทางเขนยิวสักคนได้ เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าการตัดไม้ทำลายป่าเป็นพื้นที่หลายร้อย

ตารางไม้ในตะวันออกกลางได้ทำให้ภูมิอากาศแห้งกว่าเดิมเยอะ ปริมาณน้ำฝนน้อยลง และแผ่นดินนั้นที่เคย “ไหลบริบูรณ์ด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง” บัดนี้ก็มีลักษณะกึ่งแห้งแล้งและพื้นที่ส่วนใหญ่ของมันก็แห้งแล้งเกินกว่าจะเพาะปลูกได้

พวกเขานำลูกลาตัวนั้นมาให้พระเยซูและโยนเสื้อผ้าบนมันเพื่อที่พระเยซูจะสามารถนั่งโดยไม่เลอะเทอะบนสัตว์ที่ต่ำต้อยตัวนั้น บัดนี้คำพยากรณ์ของเศคาริยาห์ 9:9 ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว “จงรำเริงอย่างยิ่งเถิด โอ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงโห่ร้อง โอ ธิดาแห่งกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย ดูเถิด กษัตริย์ของเธอกำลังเสด็จมาหาเธอ พระองค์ทรงชอบธรรม และมีความรอด ทรงถ่อมพระองค์ลงและทรงลาตัวหนึ่ง กับลูกลาตัวหนึ่งซึ่งเป็นลูกของลาตัวหนึ่ง”

เมื่อพระเยซูทรงขี่ลาบนทางลงของภูเขามะกอกเทศไปยังลำธารซิดโรนและกำแพงของกรุงนั้น “ฝูงชนทั้งหมดที่เป็นพวกสาวกก็เริ่มมีความเปรมปรีดีและสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง เพราะบรรดาการอธิษฐานที่พวกเขาได้เห็นนั้น โดยกล่าวว่า “ขอให้พระมหากษัตริย์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระพร ขอให้มันดีที่สุดในสวรรค์ และส่งราศีในที่สูงที่สุด” (ลูกา 19:37, 38)

คำสรรเสริญถวายแด่พระเยซูนั้นเป็นที่น่าเกลียดชังยิ่งนักในความคิดของพวกฟาริสี พวกเขาอยากให้พระเยซูตำหนิพวกสาวก โอ ไม่เลย! ถ้าพระองค์ต้องถูกเกลียดชังและถูกตรึงกางเขน พระองค์ก็สมควรได้รับคำสรรเสริญจากฝูงชนที่เปี่ยมด้วยรักและวางใจพระองค์ และพระเยซูตรัสว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย ก้อนหินเหล่านี้ก็คงส่งเสียงร้องแทนที่” (ลูกา 19:40)

โอ ผมประทับใจเสมอกับก้อนหินเหล่านั้นในทุกแห่งหนในพื้นที่กรุงเยรูซาเล็ม บ้านเรือนที่ถูกปลูกสร้างด้วยหิน ก้อนหินที่ไพล่ยื่นออกมาทุกแห่ง ถ้าก้อนหินเหล่านั้นในปาเลสไตน์เคยเริ่มโห่ร้องคำสรรเสริญถวายแด่พระเยซู นั่นก็คงเป็นคำสรรเสริญที่มีเสียงดังกว่าที่พระองค์เคยได้รับ!

ข้อ 16-19:

12:16 ที่แรกพวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ แต่เมื่อพระเยซูทรงรับส่งราศีแล้ว พวกเขาก็ระลึกได้ว่า สิ่งเหล่านี้ได้ถูกเขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์ และว่าคนทั้งหลายได้กระทำสิ่งเหล่านี้ถวายพระองค์

12:17 เหตุฉะนั้นประชาชนที่ได้อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพของเขา และทรงให้เขาเป็นขึ้นมาจาก

ความตาย จึงเป็นพยานในสิ่งเหล่านี้

12:18 เพราะเหตุนี้ประชาชนจึงมาพบพระองค์ด้วย เพราะพวกเขาได้ยินว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์นี้

12:19 ฉะนั้นพวกฟาริสีจึงกล่าวในท่ามกลางพวกเขาเองว่า “พวกท่านรับรู้ใหม่ว่า พวกท่านไม่ได้ทำอะไรให้ดีขึ้นมาเลย ดูเถิด โลกตามเขาไปแล้ว”

พวกสาวกช่างเข้าใจช้าจริง ๆ!

เมื่อคุณมาพิจารณาพยานหลักฐานเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ข้อพิสูจน์หนึ่งที่ท่วมทับมากที่สุดก็คือว่าสาวกทุกคนเหล่านี้เริ่มเชื่อเกี่ยวกับมัน ตอนแรกพวกเขาไม่เชื่อเรื่องการคืนพระชนม์ สองคน

นั่นที่อยู่บนถนนไปบ้านเอมมาอูสคิดว่าพระเยซูจะทรงไล่ชนชาติของพระองค์แต่พวกเขาก็เลิหว้างไปแล้ว การอัศจรรย์ทั้งหมดนี้ของผู้คนที่ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย ของการเลี้ยงอาหารหลายพันคน ของการเปิดตาคนตาบอด ของการทำให้คนอัมพาตหายดีและกระทั่งการทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตาย ได้ทิ้งความเข้าใจที่เลื่อนรางมาก ๆ และเพียงบางส่วนแก่พวกสาวกเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ ความจำเป็นที่พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ ความแน่นอนเรื่องการเสด็จกลับมาของพระองค์เพื่อจะครอบครอง “ที่แรกพวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้” (ข้อ 16) แต่หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงรับสง่าราศีแล้ว เมื่อนั้นพวกเขาก็จำได้ถึงร้อยเหตุการณ์และร้อยคำตรัสของพระเยซูที่พวกเขาไม่เคยได้เข้าใจมาก่อน

แต่คนทั้งปวงเหล่านั้นกำลังบอกเล่าเรื่องนี้ พวกเขาบอกว่า “ข้าจะบอกเจ้านะ ข้าได้อยู่ที่นั่นตอนที่พระองค์ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาและเขาก็ออกมาโดยที่มีชีวิตอยู่!” และคำพยานอันชื่นบานของผู้คนเหล่านี้ก็ทำให้พวกพาริสีทุกขี้ใจหนักรู้สึกดีใจกว่าเดิม พวกเขาเห็นว่าตนไม่อาจมีชัยอะไรได้เลย พวกเขาบอกว่า “โลกตามเขาไปแล้ว”

ข้อ 20-22:

12:20 และมีพวกกรีกบางคนในท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ขึ้นมาเพื่อมัสการที่เทศกาลเลี้ยงนี้	อ้อนวอนท่านว่า “ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากเห็นพระเยซู”
12:21 ฉะนั้นพวกเดียวกันนั้นจึงมาหาฟิลิป ซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาแห่งแคว้นกาลิลี และ	12:22 ฟิลิปมาและบอกอันดรูว์ และอันดรูว์กับฟิลิปไปทูลพระเยซูอีกที

พวกกรีกบางคนอยากเห็นพระเยซู

พวกกรีกในที่นี้คือพวกยิวชาวกรีก ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นผู้ที่มายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมเทศกาลเพ็นเทคอสต์เหมือนที่พวกเขามาจากหลายประชาชาติ ตามที่เรารู้ในกิจการ 2:8-11 พวกยิวชาวกรีกเหล่านี้มาหาฟิลิปเพื่อขอให้เขาขอรับรองเผื่อ พวกเขาบอกว่า “ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากเห็นพระเยซู” (ข้อ 21) ฉะนั้นอันดรูว์กับฟิลิปจึงรายงานเรื่องนี้ต่อพระเยซู Dr. Scofield คิดว่าพระเยซู “ไม่ทรงต้อนรับคนต่างชาติเหล่านี้”

ประการแรก เราไม่ทราบว่าเป็นคนต่างชาติ หรือไม่พวกคนต่างชาติถึงมาจากประเทศกรีซยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมเทศกาลปัสกา? ประการที่สอง ถ้าพวกเขาเป็นคนต่างชาติจริง ๆ ทำไมพระเยซูถึงไล่พวกเขาไปเสีย? พระองค์ไม่ได้ทรงไล่หญิงชาวคานาอันคนนั้นที่มาวิงวอนเผื่อบุตรสาวที่ถูกผีสิงของนาง พระองค์ทรงตอบสนองต่อคำทูลขอของนายร้อยชาวโรมคนนั้นที่อยากให้คนไข้ของเขาได้รับการรักษาให้หาย มันเป็นความผิดพลาดที่จะทำให้พระเยซูเป็นพวกแบ่งแยกสมัยประหัตถ์ เทศนาแก่พวกยิวพวกเดียว เสนอแผนการแห่งความรอดที่แตกต่างแก่พวกยิว

พวกกรีกเหล่านี้อยากได้รับความรอดไหม? นั่นเป็นไปได้ เป็นไปได้ว่า เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ อีกมากมาย พวกเขาตื่นเต้นกับรายงานข่าวเรื่องการอัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์และอยากเห็นพระองค์ เหมือนอย่างกษัตริย์เฮโรด ซึ่งขณะที่พระเยซูจะถูกตรึงกางเขนอยู่แล้ว ยังชวนขวายเป็นที่จะเห็นพระองค์และขอการอัศจรรย์

หนึ่ง (ลูกา 23:8, 9) แต่ไม่ว่าแรงจูงใจของพวกเขาจะเป็นอะไรก็ตาม มันก็เปิดโอกาสให้พระเยซูยืนยันกรานว่าจุดประสงค์ของพระองค์คือการตายเพื่อคนบาปทั้งหลายและพระองค์ต้องไม่เป็นที่รู้จักในฐานะอาจารย์หรือผู้รักษาโรคเป็นหลัก แต่ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด

ข้อ 23-30:

12:23 และพระเยซูทรงตอบพวกเขา โดยตรัสว่า “ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี”	ว่าอะไรดี ‘ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเวลานี้’ อย่างนั้นหรือ แต่เพราะความประสงค์นี้เองเราจึงได้มาถึงเวลานี้
12:24 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าเมล็ดข้าวสาลีเมล็ดหนึ่งไม่ตกลงไปในดินและตายไป มันก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเมล็ดข้าวสาลีนั้นตาย มันก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก	12:28 ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับสง่าราศี” แล้วมีพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ โดยตรัสว่า “เราได้ให้นามนั้นรับสง่าราศีแล้ว และจะให้นามนั้นรับสง่าราศีอีก”
12:25 ผู้ใดที่รักชีวิตของตนจะเสียชีวิตนั้น และผู้ที่ชิงชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จจะรักษาชีวิตนั้นไว้ถึงชีวิตนิรันดร์	12:29 ฉะนั้นประชาชนที่ยืนอยู่ที่นั่น และได้ยินเสียงนั้น จึงกล่าวว่าเป็นฟ้าร้อง คนอื่น ๆ กล่าวว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์”
12:26 ถ้าผู้ใดรับใช้เรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้รับใช้ของเราก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดรับใช้เรา พระบิดาของเราก็จะทรงให้เกียรติผู้นั้น	12:30 พระเยซูทรงตอบและตรัสว่า “เสียงนี้ไม่ได้มาเพราะเหตุเรา แต่เพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลาย
12:27 บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์ และเราจะกล่าว	

เมล็ดพืชต้องร่วงลงสู่พื้นดินและตาย

เพื่อจะเกิดผลออกมา

ข้อ 23 กล่าวว่า “พระเยซูทรงตอบพวกเขา” ฉะนั้นคำตอบของพระองค์จึงถูกบอกต่อแก่พวกกรีกเหล่านี้ที่อยากเห็นพระเยซูและอาจบอกต่อแก่ฝูงชนนั้นทั้งหมดที่รายล้อมพระองค์ด้วย

บัดนี้การตรึงกางเขนใกล้เข้ามาแล้ว “ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี” (ข้อ 23) ชั่วโมงนี้ ชั่วโมงนี้อยู่ในความคิดและในพระทัยของพระองค์มาตั้งแต่การเริ่มต้นงานรับใช้ของพระองค์ และบัดนี้มันก็อยู่บนพระองค์แล้ว งานรับใช้ของพระองค์จะไม่เสร็จสิ้นเลยนอกจากว่าพระองค์จะต้องตาย ชีวิตของพระเยซูเพียงอย่างเดียวไม่เคยช่วยผู้ใดให้รอดเลย การติดตามพระเยซูในฐานะผู้ทรงเป็นต้นแบบเป็นสิ่งที่ดีสำหรับคริสเตียนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว แต่มันไม่มีความหมายเลยสำหรับใจที่ยังไม่บังเกิดใหม่ แม้แต่การประสูติของพระเยซูก็ไม่ใช่ว่าจุดศูนย์กลางที่ยิ่งใหญ่แห่งการรับสภาพเนื้อหนังของพระคริสต์ บทเพลงคริสตมาสของผมกล่าวว่า:

พระเยซู พระกุมารเยซู

มีกางเขนรออยู่ตลอดทาง

ทรงเกิดมาเพื่อจะตายแทนคนบาป เกิดมาเพื่อวันตรึงกางเขน!

“ถ้าเมล็ดข้าวสาลีเมล็ดหนึ่งไม่ตกลงไปในดินและตายไป มันก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเมล็ดข้าวสาลีนั้นตาย มันก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก” (ข้อ 24) พระองค์ทรงหมายความว่าพระองค์ต้องตายเพื่อที่จะซื้อความรอด พระองค์ทรงครอบครองก่อนพระองค์ทนทุกข์ไม่ได้ เราก็ทำไม่ได้เช่นกัน Macaulay กล่าวไว้ว่า: “กางเขนนั่นเป็นทางแห่งการเก็บเกี่ยว เหมือนกับที่มันเป็นเส้นทางแห่งสง่าราศี พระเยซูจึงตรัสเกี่ยวกับพระองค์เอง: เพราะการตายของพระองค์ผู้คนมากมายจะได้งอกขึ้นสู่ชีวิตนิรันดร์ ผู้คนที่รับการไถ่คือผลเก็บเกี่ยวแห่งการทนทุกข์และความมรณาของพระองค์ ไม่ใช่ผลแห่งการสั่งสอนและแบบอย่างของพระองค์”

คนเหล่านี้รอบตัวพระองค์อยากติดตามพระองค์หรือ? “ผู้ใดที่รักชีวิตของตนจะเสียชีวิตนั้น” (ข้อ 25) และการเกลียดชังชีวิตนี้ในโลกนี้และการคิดไม่จริงจึงเกี่ยวกับมันหรือไม่แยแสชีวิตในโลกนี้ก็จะหมายถึงบำเหน็จนิรันดร์ ไม่ใช่ชีวิตนิรันดร์ (ข้อ 25) ถ้าพระเยซูจะต้องตาย เหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ก็ควรถ่อมตัวลงเพื่อทำตามแบบของพระผู้ช่วยให้รอดเช่นนั้น พระเยซูตรัสในที่อื่นว่า “ถ้าผู้ใดปรารถนาจะตามเรามา ให้ผู้นั้นปฏิเสธตัวเอง และรับกางเขนของตนทุกวัน และตามเรามา” (ลูกา 9:23) และถ้าพระเยซูจะต้องถูกข่มเหงและชาวโลกจะเกลียดชังพระองค์ พระเยซูก็ทรงเตือนใจเราว่า:

“ถ้าโลกเกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อนที่โลกได้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็คงจะรักผู้ซึ่งเป็นของโลกเอง แต่เพราะท่านทั้งหลายไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลายออกจากโลกแล้ว เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่านทั้งหลาย จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ‘ผู้รับใช้ก็ไม่ใหญ่กว่านายของตน’ ถ้าพวกเขาข่มเหงเราแล้ว พวกเขา ก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าพวกเขารักษาถ้อยคำของเราแล้ว พวกเขา ก็จะรักษาถ้อยคำของท่านทั้งหลายด้วย”-ยอห์น 15:18-20

พระเยซูกำลังตรัสห้ามการตัดสินใจแบบไม่คิดและไม่จริงจึงสำหรับการเป็นสาวกเหมือนที่พระองค์ทรงกระทำก่อนหน้านั้นเมื่อพระองค์ทรงบอกคนที่อยากเป็นสาวกว่า “บรรดาสุขนั้นจึงจอกมีไพรงทั้งหลาย และนกเหล่านั้นแห่งฟ้าอากาศมีรังทั้งหลาย แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะของตน” (ลูกา 9:58)

แต่ความทรमानและความทุกข์ระทมอันน่าสะพรึงนั้นกำลังกดดันพระเยซูแล้ว พระองค์ตรัสว่า “บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์” (ข้อ 27) พระองค์ตรัสไปก่อนหน้านี้ว่า “แต่เรามีบัพติศมาอย่างหนึ่งที่จะต้องรับ และเราถูกบีบคั้นเหลือเกินจนกว่ามันจะสำเร็จ” (ลูกา 12:50) พระองค์ไม่ได้หาทางที่จะหลีกเลี่ยงกางเขนนั่น พระองค์ทรงจงใจมาถึงมันในสวนเกทเสมนีเมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานว่า “ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ตาม อย่าให้เป็นตามที่ข้าพระองค์ปรารถนา แต่ให้เป็นไปตามที่พระองค์ทรงปรารถนาเถิด” (มธ. 26:39) พระองค์ไม่ได้อธิษฐานขอที่จะไม่ต้องเจอกับกางเขนนั่นแต่ทรงขอที่พระองค์จะไม่ต้องตายในสวนเกทเสมนีก่อนเวลาอันควรและสูญเปล่า พระองค์กำลังอธิษฐานขอในน้ำพระทัยของพระเจ้า ไม่ใช่ชดช้อน้ำพระทัยของพระเจ้า ฉะนั้นในที่นี้พระองค์จึงไม่ได้อธิษฐานว่า “ช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากชั่วโมงนี้ด้วยเถิด” ไม่ใช่ แต่ในคำเทศน์อันบริสุทธิ์พระองค์ทรงเผชิญหน้าจุดสูงสุดอันเปี่ยมสง่าราศีนี้แห่งชีวิตของพระองค์ “...แต่เพราะความประสงคฺนี้เองเราจึงได้มาถึงเวลานี้” (ข้อ 27) พระองค์จึงทรงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับสง่าราศี” (ข้อ 28) และพระบิดาทรงตอบจากสวรรค์ว่า “เราได้ให้

นามนั้นรับสง่าราศีแล้ว และจะให้นามนั้นรับสง่าราศีอีก” (ข้อ 28) พระเยซูจะต้องถวายเกียรติแด่พระบิดาในการถูกตรึงกางเขนของพระองค์และจากนั้นในการคืนพระชนม์ของพระองค์

ครั้งหนึ่งในหนังสือพิมพ์ THE SWORD OF THE LORD ผมเขียนไว้ว่า “สิ่งที่พระเจ้าทรงรักสุดหัวใจคือการช่วยบรรดาคนบาปให้รอด” และผมกล่าวไปแล้วว่าผู้เลี้ยงที่ตึนั้น เมื่อเขาพบแกะของเขา ก็ยกมันขึ้นใส่ป่าของเขาด้วยความชื่นชมยินดี หญิงที่ตึคนหนึ่งเขียนมาหาผมจาก St. Louise โดยกล่าวว่า “ฉันคิดว่าการชนะจิตวิญญาณเป็นสิ่งที่ดี แต่ฉันคิดว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงรักสุดพระทัยคือการยกชูและถวายเกียรติแด่พระเยซูคริสต์ค่ะ” แต่ผมเตือนความจำนางว่าพระบิดาทรงยินดีประทานพระบุตรของพระองค์และถวายเกียรติแด่พระองค์ในการตรึงกางเขนหนึ่งและการทรมานและพระทัยที่แตกสลายแห่งสวนเกทเสมีนีและกลโกธา

โอ พระบิดาและพระบุตรทรงยินดีร่วมกันในการจัดหาเครื่องบูชาที่ไร้ขีดจำกัดและดำรงอยู่ชั่ววันรันดร์เพื่อชดใช้บาปของมนุษย์และเพื่อช่วยคนบาปให้รอด!

ผู้คนเหล่านั้นได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า บางคนกล่าวว่าเป็นเสียงฟ้าร้อง บางคนกล่าวว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งพูดกับพระองค์ (ข้อ 29) พวกเขาอาจไม่ได้ยินถ้อยคำเหล่านั้นแต่ได้ยินแค่เสียงนั้น แต่พระเยซูทรงบอกพวกเขาว่าเสียงนั้นมาเพื่อเป็นพยานและเป็นหลักฐานแก่พวกเขา เราจึงเชื่อว่าพวกเขาอาจได้ยินถ้อยคำเหล่านั้นจริง ๆ

ข้อ 31-36:

12:31 บัดนี้เป็นเวลาแห่งการพิพากษาโลกนี้ บัดนี้

ผู้ครองแห่งโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย

12:32 และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลก

แล้ว ก็จักชักชวนทุกคนให้มาหาเรา”

12:33 พระองค์ตรัสเช่นนี้เพื่อสำแดงว่าพระองค์จะ
สิ้นพระชนม์อย่างไร

12:34 ประชาชนได้ตอบพระองค์ว่า “พวกเรา
ได้ยินจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็น
นิรันดร์ และท่านกล่าวได้อย่างไรว่า ‘บุตรมนุษย์จะ
ต้องถูกยกขึ้น’ ผู้ใดเล่าเป็นบุตรมนุษย์นี้”

12:35 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า “อีก
หน่อยหนึ่งความสว่างนั้นจะอยู่กับท่านทั้งหลาย จง
เดินไปเถิด ขณะที่ความสว่างนั้นยังอยู่กับพวกท่าน
เกรงว่าความมืดจะมาทันพวกท่าน ด้วยว่าผู้ที่
เดินอยู่ในความมืดก็ไม่รู้ว่าตนไปทางไหน

12:36 ขณะที่ท่านทั้งหลายมีความสว่าง จงเชื่อใน
ความสว่างนั้น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นบรรดา
ลูกแห่งความสว่าง” พระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้ และ
เสด็จจากไป และได้ซ่อนพระองค์เองให้พ้นจาก
พวกเขา

พระผู้ช่วยให้รอดที่ถูกตรึงกางเขนชักชวนคนทั้งปวงมา

พระเยซู ซึ่งตั้งตาคอยกางเขนนั้น ทรงมองผ่านมันไปสู่การถูกยกชูของพระองค์ในการพิพากษาโลกแก่นี้ อีสยาห์ 53:11 เล่าเกี่ยวกับบาปทั้งหมดของเราถูกวางบนพระเยซูและด้วยรอยเขี้ยวของพระองค์เราจึงรับการรักษาให้หาย แต่ในการเชื่อมโยงเดียวกันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเตือนใจเราว่า “ท่านจะเห็นความลำบากเจ็บปวดแห่งจิตวิญญาณของท่าน และจะพอใจ โดยความรู้ของท่าน ผู้รับใช้อันชอบธรรมของเราจะกระทำให้คนเป็นอันมากถูกนับได้ว่าเป็นคนชอบธรรม เพราะท่านจะแบกบรรดาความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย” เพลงสดุดี

บทที่ 22 ให้ภาพที่ชัดเจนที่สุดแก่เราเกี่ยวกับพระทัยของพระเยซูบนกางเขนนั่นและสิ่งที่พระองค์ทรงคิด มันเริ่มต้นด้วยการที่พระคริสต์ทรงร้องว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ โฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว” จากนั้น หลังจากผ่านไป 21 ชั่วโมง เพลงสดุดีบทนั้นก็เข้าสู่การสรรเสริญและชัยชนะ และ “ที่สุดปลายทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกจะจดจำและหันมาหาพระเยโฮวาห์ และครอบครัวทั้งสิ้นของบรรดาประชาชาติจะนมัสการต่อพระพิภพพระองค์ เพราะราชอาณาจักรเป็นของพระเยโฮวาห์” การตรึงกางเขนเป็นทางผ่านไปสู่ผลลัพธ์ มันไม่ใช่ตอนจบของเรื่องราวนี้ พระเยซูผู้ทรงเผชิญหน้ากางเขนนั่น ทรงคิดถึงผู้คนหลายล้านที่จะได้รับความรอดเพราะมันและทรงคิดถึงการทำลายในที่สุดของซาตาน

ข้อ 32 และ 33 มีความสำคัญอย่างมหาศาล สองข้อนี้กล่าวว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ทรงรับสง่าราศีแล้ว จะทรงมีผลกระทบในการชักนำต่อทุกคนที่มีชีวิต พวกเขาเปเปอร์กาลวินยืนยันกรานว่ามนุษย์นั้นตกต่ำ เสื่อมทรามตายไปแล้วในการละเมิดและในบาป นั่นเป็นความจริงทั้งหมด พวกเขาบอกว่าคนบาป ซึ่งไม่ได้รับความช่วยเหลือ ไม่อาจหันมาหาพระคริสต์ได้ และนั่นก็เป็นความจริง แต่พวกเขาเมินเฉยและมองไม่เห็นความจริงอีกประการที่ยิ่งใหญ่นี้ คนบาปที่หลงหายทุกคนในโลกถูกเรียก ถูกดึงดูด ถูกนำพา จนเขาสามารถกลับใจและได้รับความรอดได้

พระเยซูทรงเป็น “ความสว่างแท้จริง ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก” (1:9) มนุษย์มีเสียงเรียกของจักรวาลอยู่รอบตัวพวกเขาที่แสดงให้เห็นว่ามีพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์อยู่องค์หนึ่งที่พวกเขาจะต้องให้การต่อ:

“เพราะว่าสิ่งซึ่งสามารถทราบเกี่ยวกับพระเจ้านั้นก็ปรากฏในพวกเขา เพราะว่าพระเจ้าได้โปรดสำแดงมันแก่พวกเขาแล้ว ด้วยว่าสิ่งทั้งหลายที่ไม่อาจมองเห็นได้ของพระองค์ตั้งแต่การเนรมิตสร้างโลกก็ถูกมองเห็นอย่างชัดเจน โดยถูกเข้าใจโดยสรรพสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมา คือฤทธานุภาพอันนิรันดร์ของพระองค์และความเป็นพระเจ้า ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงปราศจากข้อแก้ตัว” - โรม 1:19,20

ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงมีศักยภาพที่จะเป็น “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลก” และ “พระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลายของพวกเรา และไม่ใช่เพราะพวกเราพวกเดียว แต่เพราะบาปทั้งหลายของโลกทั้งสิ้นด้วย” (1 ยอห์น 2:2)

เมื่อพระเจ้าทรง “บัญชามนุษย์ทุกคนในทุกแห่งหนให้กลับใจเสียใหม่” มนุษย์ก็สามารถกลับใจใหม่ได้ ไม่มีมนุษย์คนใดที่ไปนรกสามารถโทษพระเจ้าได้ว่าเขาไม่ได้รับการทรงเรียก ไม่ถูกนำพา ไม่ถูกฟ่องใจ ไม่ถูกดึงดูดในบางนัยและในบางขนาดจนเขาจะหันมาสู่ความสว่างนั้นก็ทำได้ จะได้รับความช่วยเหลือเพิ่มก็ทำได้ จะได้รับความรอดก็ทำได้ พระเจ้าประทานโลกที่ถูกสร้างมาเพื่อเป็นพยานให้แก่เขาแล้ว พระเจ้าประทานจิตสำนึกให้แก่เขาแล้วเพื่อเตือนใจเขา ทุกคนที่อยากเห็นพระเจ้ก็สามารถพบพระองค์ได้ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ถูกต้องทรงเป็นเสียงเรียกหนึ่งไปถึงทุกคนในโลกให้มารับความรอด

นี่เป็นสิ่งยิ่งใหญ่ที่คุณเหมือนขัดแย้งกันระหว่างพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งที่ต้องตายกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งที่ต้องมีชีวิตอยู่ตลอดไป ผู้คนเตือนความจำพระองค์ในข้อ 34 ว่าตามที่ภาคพันธสัญญาเดิมกล่าว “พระคริสต์จะอยู่เป็นนิรันดร์” (สดด. 72:17; 102:23-27; อสย. 9:7) โอ การคืนพระชนม์ของพระคริสต์คือคำ

ตอบ พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่ทนทุกข์ของคัมภีร์ที่ต้องตาย แต่พระองค์ก็ทรงเป็นบุตรของดาวิดผู้ต้อง
นั่งบนพระที่นั่งของดาวิดและผู้จะดำรงอยู่ตลอดไป

เช่นเคย พระเยซูประทานคำเตือนแก่พวกเขา พวกเขาควรฟังวันนี้ ชั่วโมงนั้นเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็วเมื่อ
ฝูงชนที่ยังไม่ได้รับความรอดเหล่านั้นจะไม่ได้ยินเสียงของพระองค์อีกต่อไป พระองค์จึงตรัสว่า “ขณะที่ท่านทั้งหลาย
หลายมีความสว่าง จงเชื่อในความสว่างนั้น” (ข้อ 36) และพร้อมกับคำเตือนที่น่ากลัวนี้ พระเยซูทรงหลบออกไปและทรงซ่อนพระองค์

“พระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้ และเสด็จจากไป และได้ซ่อนพระองค์เองให้พ้นจากพวกเขา” (ข้อ 36)
Macaulay กล่าวว่า: “การจากไปนั้นและการซ่อนพระองค์นั้นเป็นคำพิพากษาสุดท้ายที่มีต่อความไม่เชื่อแบบ
ไม่ลดละของพวกยิว ในการกระทำนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงทิ้งพวกเขาไว้กับความไม่เชื่อของพวกเขา
เพื่อจะเก็บเกี่ยวผลที่น่ากลัวและยาวนานของความไม่เชื่อนั้น”

“ขณะที่เทียนเล่มนั้นยังลุกอยู่
คนบาปที่ต่ำช้าที่สุดก็กลับมาได้”

ข้อ 37-43:

12:37 แต่ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการ อัศจรรย์หลายประการต่อหน้าเขาทั้งหลาย เขาทั้ง หลายก็ยังไม่เชื่อในพระองค์	ได้มองไม่เห็นด้วยตาของพวกเขา หรือเข้าใจด้วยใจ ของพวกเขา และหันกลับมา และเราจะรักษาพวก เขาให้หาย’
12:38 เพื่อถ้อยคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะ ถูกทำให้สำเร็จจริง ซึ่งท่านได้กล่าวว่า ‘พระองค์ เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อรายงานของเราทั้งหลาย และ พระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ถูกสำแดงแก่ผู้ใด’	12:41 อิสยาห์ได้กล่าวสิ่งเหล่านี้ เมื่อท่านได้เห็น สง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์
12:39 ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้ กล่าวอีกว่า	12:42 แต่อย่างไรก็ตาม ในท่ามกลางพวกขุนนางก็ มีหลายคนเชื่อในพระองค์ด้วย แต่เพราะเหตุพวก ฟาริสี พวกเขาจึงไม่กล่าวยอมรับพระองค์ เกรงว่า พวกเขาจะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา
12:40 ‘พระองค์ได้ทรงปิดตาของพวกเขา และ ทำใจของพวกเขาให้แข็งกระด้างไป เพื่อพวกเขาจะ	12:43 เพราะว่าเขาทั้งหลายรักการสรรเสริญของ มนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า

ความไม่เชื่อทั้ง ๆ ที่เห็นการอัศจรรย์มากมายแล้ว

สองสิ่งทำให้เราอัศจรรย์ใจในที่นี้ สิ่งแรกคือ ความไม่เชื่ออันต่อเนื่อง ไม่ลดละ และซ้ำซ้ำของคนเหล่านั้น
ที่ได้ยินคำสั่งสอนทั้งหมดของพระองค์แล้ว ได้เห็นการอัศจรรย์ทั้งปวงของพระองค์แล้ว แต่ก็ยังไม่ยอมเชื่อ
อีกสิ่งที่น่าอัศจรรย์ใจก็คือความไม่ลดละอันอดทนของพระเยซูในการทวนซ้ำ ๆ ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร
ของพระเจ้า ว่าพระองค์ทรงเป็นมานาจากสวรรค์ ว่าพระองค์ทรงเป็นอาหารแห่งชีวิตและไม่อาจมีความรอดได้
เลยนอกจากว่าคน ๆ นั้นวางใจในพระองค์ พระเยซูทรงทราบว่าเป็นการสำเร็จจริงของถ้อยคำเหล่านั้นของ
อิสยาห์ 53:1, “ผู้ใดเล่าได้เชื่อรายงานของเราทั้งหลาย และพระกรของพระเยโฮวาห์ได้ถูกเปิดเผยแก่ผู้ใด”

และเหมือนที่อิสยาห์กล่าวอีกว่า “พระองค์ได้ทรงปิดตาของพวกเขา และทำใจของพวกเขาให้แข็งกระด้างไป เพื่อพวกเขาจะได้มองไม่เห็นด้วยตาของพวกเขา หรือเข้าใจด้วยใจของพวกเขา และหันกลับมา และเราจะรักษาพวกเขาให้หาย” อิสยาห์ได้กล่าวสิ่งเหล่านี้ เมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์” (ดู อสย. 53:1; 6:10)

แต่ว่า สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่ามกลางพวกขุนนางใหญ่ที่มีใจแข็งกระด้างเหล่านั้น หลายคนก็เชื่อในพระองค์เช่นกัน ถึงแม้ว่าพวกฟาริสีซึ่งมีหลายคนเหล่านี้ไม่ได้กล่าวยอมรับพระองค์ก็ตาม พวกเขา รักคำสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าคำยกย่องของพระเจ้า เพราะคน ๆ หนึ่งรับความรอดแล้วไม่ได้รับประกันว่าเขาจะมีความกล้าหาญ คนเหล่านั้นที่วางใจพระคริสต์อาจเป็นสาวกกลับ ๆ อยู่สักกระยะหนึ่ง เหมือนอย่างโยเซฟ ชาวบ้านอาริมาเธีย

พวกสาวกกลับ ๆ เหล่านี้รับความรอดจริง ๆ ไหม? ตามที่กล่าวในยอห์น 3:16; 5:24; กิจการ 16:30,31 และพระคำอีกหลายตอน พวกเขาได้รับความรอดแล้วอย่างแน่นอนที่สุด

จำไว้ว่าความชื่นบานแห่งคำพยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจของเราว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยกับเราและทรงรับเราไว้ ขึ้นอยู่กับการที่เรากล่าวยอมรับพระองค์และอ้างว่าเชื่อพระองค์ มัทธิว 10:33 ไม่ได้กล่าวว่า “ผู้ใดก็ตามที่ไม่กล่าวยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์...” แต่กล่าวว่า “ผู้ใดก็ตามที่จะปฏิเสธเรา...” พระเยซูทรงหมายความว่าผู้ที่ยอมรับพระองค์ก็ได้รับความรอด ขณะที่ผู้ที่ปฏิเสธพระองค์ก็หลงหาย อย่างไรก็ตาม คนที่ยอมรับพระเยซูโดยไม่ประกาศตัวว่าเชื่อพระองค์อย่างเปิดเผยก็จะพลาดความชื่นบานและการปลอบประโลมใจมากมายซึ่งพระเจ้าทรงมีให้แก่ผู้คนของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ไม่ต้องสงสัยเลยว่า สาวก “กลับ ๆ” หลายคนเหล่านี้กล่าวยอมรับพระเยซูต่อหน้าคนอื่นในเวลาต่อมาท่ามกลางฝูงชนเหล่านั้นที่เพ็นเทคอสต์และหลังจากนั้นเป็นต้นไป

ข้อ 44-50:

12:44 พระเยซูทรงร้องและตรัสว่า “ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ไม่ได้เชื่อในเรา แต่เชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา

12:45 และผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา

12:46 เราเข้ามาเป็นความสว่างในโลกแล้ว เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในเราจะมีได้อาศัยอยู่ในความมืด

12:47 และถ้าผู้ใดได้ยินบรรดาถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเราได้มา มิใช่เพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อจะช่วยให้รอด

12:48 ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำทั้งหลายของเรา ก็มีสิ่งหนึ่งที่พิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวไว้แล้ว คำนั้นเองจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย

12:49 เพราะเรามีได้กล่าวตามใจเราเอง แต่พระบิดาผู้ซึ่งได้ทรงส่งเรามา พระองค์นั้นได้ทรงให้คำบัญชาแก่เราว่า เราควรจะทำอะไร และว่าเราควรจะทำอะไร

12:50 และเราทราบว่าจะพระบัญชาของพระองค์นั้น เป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งใดก็ตามที่เราพูดนั้น พระบิดาได้ตรัสกับเราอย่างไร เราก็พูดอย่างนั้น”

พระเยซูและพระบิดาและพระวาทะของพระเจ้า ทั้งหมดนี้จะพิพากษามนุษย์

พระเยซูตรัสเรื่องนี้อีก เราจึงต้องไม่ลืมนั่นเด็ดขาด การวางใจในพระคริสต์คือการวางใจพระบิดา (5:24) การมาหาพระคริสต์คือการมาหาพระบิดา พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าและทรงเป็นทางเดียวกันไปถึงพระเจ้า พระองค์ทรงเป็น “ทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น” และ “ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” (ยอห์น 14:6) คนที่เห็นพระเยซูก็เห็นพระบิดา พระเยซูทรงเป็นความสว่างนั้นในโลกที่มีมืดมิด และการเชื่อในพระองค์คือการดำเนินชีวิตในความสว่างนั้น

บางคนไม่ยอมฟัง ไม่ยอมเชื่อฟังหรือ? โอ พระเยซูทรงเตือนใจเขาว่าพระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อจะพิพากษาแต่เพื่อจะช่วยให้รอด เป็นความจริงที่ว่าพระบิดาประทานการพิพากษาทั้งสิ้นให้แก่พระบุตรแล้ว พระเยซูทรงเป็นผู้ที่จะพิพากษาศรีเสียนทั้งหลายที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ พระเยซูทรงเป็นผู้ที่จะพิพากษาพวกคนต่างชาติที่มีชีวิตอยู่ซึ่งเหลือรอดมาได้เมื่อพระองค์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ในฐานะกษัตริย์ที่เยรูซาเล็ม พระเยซูทรงเป็นผู้ที่จะประทับบนพระที่นั่งใหญ่สี่ขวานนั้นและพิพากษาพวกคนตายที่ไม่รอด และทรงให้พวกเขาถูกโยนทิ้งเข้าไปในบึงไฟ

แต่จำไว้ว่า พระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อจะพิพากษา พระองค์ทรงมาเพื่อจะช่วยให้รอด พระองค์ไม่ทรงปิตินิรันดร์ในความตายของคนชั่ว และไม่ใช้แค่พระเยซูผู้เดียวที่ทรงพิพากษาแต่พระบิดาผู้ทรงเข้าร่วมในการพิพากษาและพระวาทะนิรันดร์ของพระเจ้าผู้จะทรงเป็นพยานกล่าวโทษคนบาปทุกคนที่ปฏิเสธพระคริสต์เช่นกัน โอ ถ้อยคำเหล่านั้นของพระเยซูจะมาเผชิญหน้ากับคนบาปทุกคนที่ปฏิเสธพระคริสต์!

บัดนี้พระเยซูไม่ตรัสเพื่อพระองค์เองในฐานะผู้พยากรณ์คนหนึ่งในแคว้นกาลิลี แต่เพื่อพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูทรงยินดีปฏิบัติตามพระบัญญัติทุกข้อ ตรัสทุกคำ ทำทุกสิ่งที่พระบิดาทรงอยากให้กระทำ

เราสามารถมองเห็นความเร่งด่วนที่อยู่บนพระทัยของพระเจ้าในการตรัสข้อความนี้ทั้งทำยเหล่านี้ ก่อนที่พระองค์จะทรงถูกจับกุม ถูกไต่สวน และถูกตรึงกางเขน

ยอห์น 13

ข้อ 1:

13:1 บัดนี้ก่อนงานเลี้ยงแห่งเทศกาลปัสกา เมื่อ พระเยซูทรงทราบว่า เวลาของพระองค์มาถึงแล้ว ที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา โดยได้ ทรงรักพวกของพระองค์เองซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักพวกเขาจนถึงที่สุดปลาย

พระเยซูก่อนเทศกาลปัสกา

ตลอดทั้งสัปดาห์สุดท้ายนี้ พระเยซูทรงเผชิญกับวิกฤตินั้น บัดนี้เทศกาลปัสกานี้ใกล้เข้ามาแล้ว ตอน บ่ายก่อนพวกเขาได้รับประกันลูกแกะปัสกา ลูกแกะหลายตัวจะถูกฆ่าและถูกบึ่งด้วยไฟ จากนั้นก็ถูกรับประทาน พร้อมกับผักสดหลังตะวันตกเมื่อวันสะบาโตใหญ่ของเทศกาลปัสกานั้นเริ่มต้น บ่ายวันนั้นพระเยซูต้องตาย พระองค์ต้องทำให้ภาพเงาของ 1 โครินธ์ 5:7 สำเร็จจริงที่กล่าวว่า “พระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของพวกเรา ทรงถูกถวายเป็นเครื่องบูชาเพื่อพวกเราแล้ว”

หนังสือยอห์นตราตรึงใจเราซ้ำแล้วซ้ำอีกด้วยเทศกาลปัสกาสุดท้ายนี้ในชีวิตของพระเยซู เราถูกเตือน ในยอห์น 11:55 ว่ามันกำลังใกล้เข้ามาแล้ว ในยอห์น 12:1 เราถูกบอกว่าอีกหกวันก็จะถึงเทศกาลนั้น ในยอห์น 12:28 พระเยซูทรงบอกเป็นนัยว่าเวลาที่กำหนดไว้ใกล้จะถึงแล้วที่พระองค์ต้องถูกตรึงกางเขน ต้องมีการเชื่อมโยงบางอย่างกับเวลานั้นที่ถูกตั้งไว้ก่อนแล้วในแผนการของพระเจ้ากับมื่อค่ำปัสกานั้นซึ่งแสดงภาพความมรณาของพระเมษโปดกของพระเจ้า

เมื่อคิดถึงเรื่องนั้น ดูที่ยอห์น 12:31 และ 32 อีกที ส่วนที่เหลือของบทที่ 12 แสดงให้เราเห็นว่าชนชาติอิสราเอลได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์และกษัตริย์ของตนอย่างสิ้นเชิงแล้ว ดูที่คำพูดที่ยกมาเหล่านั้นจากอิสยาห์ซึ่งถูกกล่าวถึงในยอห์น 12:38-40 จงสังเกตถ้อยคำเกี่ยวกับการพิพากษานั้นในบทนั้นและคำเตือนพิเศษนั้นเกี่ยวกับการปฏิเสธพระคริสต์ในข้อ 48

คราวนี้ในบทที่ 13 ของยอห์นเราพบว่าเทศกาลปัสกาถูกกล่าวถึงอีก เราควรสังเกตว่าพระเยซูทรง กล่าวถึงช่วงเทศกาลปัสกาได้อย่างเจาะจงว่าเป็นช่วงเวลาที่จะต้องออกไปจากโลกนี้ พระคริสต์ทรงเป็น ลูกแกะปัสกาของพระเจ้าและจะต้องถูกฆ่าเป็นเครื่องบูชา ณ เวลาประจำสำหรับการฆ่าลูกแกะ ตามที่ถูก บัญชาครั้งแรกในบทที่ 12 ของอพยพและถูกปฏิบัติมานานหลายร้อยปีโดยชนชาติอิสราเอล

Scotfield Bible ใส่หัวข้อของพระคำข้อนี้ว่า: “The Last Passover” ซึ่งชวนให้เข้าใจผิด มันเป็นช่วง เทศกาลปัสกาสุดท้ายของพระองค์ ในบันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับมื่อค่ำนั้นโดยมัทธิว มาระโก ลูกาและยอห์น ไม่มีการกล่าวถึงลูกแกะเลยสักตัว ทั้งหมดที่พวกเขามีตอนนั้นคือขนมปังกับน้ำองุ่น เห็นได้ชัดว่านี่เป็นมื้อแรก คินนั้นก่อนถึงคินเทศกาลปัสกา

จากอพยพ 12:19 เราเรียนรู้ว่าพวกเขายิวไม่ได้รับอนุญาตให้มีแม้แต่ขนมปังที่ใส่เชื้อ นั่นคือ ขนมปังที่มี ยีสต์ ในบ้านเรือนของตนตลอดทั้งเจ็ดวันนั้นของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งเริ่มต้นด้วยมื่อค่ำปัสกา ในสมัย ของพระเยซู ช่วงเวลานั้นทั้งหมด ซึ่งรวมทั้งมื่อค่ำปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ถูกเรียกด้วยชื่อปัสกา ตามที่คุณเห็นในลูกา 22:1 คุณเห็นจากยอห์น 11:55 ว่าพวกเขายิวคุ้นเคยกับการมายังกรุงเยรูซาเล็มหลายวันล่วงหน้า

หน้า กำจัดเชื้อออกไปให้หมด และทำให้ตัวเองสะอาดในทางพิธีการ หรือชำระตัวให้บริสุทธิ์ ก่อนถึงมือคำปัสกานั้นเอง มือค่านั้นซึ่งพระเยซูทรงรับประทานกับเหล่าสาวกของพระองค์เป็นมือคำแรกในวันนั้นก่อนถึงมือคำปัสกา ดูเหมือนเป็นที่แน่นอนว่าบ่ายวันนั้นพวกลูกแกะปัสกาถูกฆ่า พระเยซูทรงตายบนกางเขนนั้น ซึ่งทำให้ภาพเหล่านั้นสำเร็จจริงอย่างสมบูรณ์ คำว่า “ปัสกา” ในข้อ 1 ดูเหมือนเป็นที่ชัดเจนว่าไม่ได้หมายถึงสิ่งเดียวกันกับคำว่า “อาหารเย็น” (มือคำ) ในข้อ 2 มือค่านั้นมาก่อนเทศกาลปัสกา ยอห์น 13:29 แสดงให้เห็นว่าเทศกาลเลี้ยงนั้นยังมาไม่ถึง

เวลานั้นเข้ามาใกล้แล้ว ความรักของพระเยซูที่มีต่อคนของพระองค์ลึกลงเหมือนเดิม บางคนใส่ใจนึกถึงผู้อื่น อดทนในความทุกข์ลำบาก ยุติธรรมและเปี่ยมด้วยความรักและความกรุณาเมื่อพวกเขาล้มป่วยหรือเจ็บปวดหรือเดือดเนื้อร้อนใจหรือตึงเครียดพอ ๆ กับตอนที่สิ่งล้อมรอบทั้งหลายเงียบสงบและไม่ปั่นป่วน แต่นั่นก็หายาก ในความเจ็บปวดหรือความตึงเครียดหรือวิกฤติ การคิดถึงตัวเองนั้นง่ายกว่าการแสดงความรักออกให้แก่ผู้อื่น แต่พระเยซูทรงทำสิ่งที่หายากนั้น- “พระองค์ทรงรักพวกเขาจนถึงที่สุดปลาย” (ข้อ 1)

พระองค์ทรงรักเปโตร ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทราบว่าประทุษร้ายพระองค์ พระองค์ทรงรักโธมัส ผู้ซึ่งจะสงสัยการคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ทรงรักคนเหล่านี้ทั้งหมด ถึงแม้มีเขียนไว้เกี่ยวกับการเผชิญหน้าในสวนเกทเสมนีนั้นว่า “พวกสาวกเหล่านั้นทุกคนได้ละทิ้งพระองค์ไว้และหนีไป” (มธ. 26:56)

พระเยซูไม่เคยเปลี่ยนแปลง ขอขอบคุณพระเจ้า! บนกางเขนนั้นพระองค์ทรงจัดเตรียมสำหรับมารดาของพระองค์ พระองค์ทรงอธิษฐานขอการยกโทษสำหรับทุกคนที่ฆ่าพระองค์ พระองค์ทรงยับยั้งการเสียชีวิตไว้นานพอที่จะช่วยอาชญากรที่สำนึกผิดที่ถูกตรึงอยู่ข้างพระองค์ให้ได้รับความรอด และความหวังของเราคงเกี่ยวเฉาไปหากเราไม่สามารถพึ่งพาพระเยซูได้ว่าจะทรงรักคนของพระองค์จนถึงที่สุด

เราสามารถกล่าวร่วมกับโรม 8:38,39 ได้ว่า “เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้แต่ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือบรรดาเทพผู้มีอำนาจ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถแยกพวกเราออกจากความรักของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้”

ข้อ 2-5:

13:2 และเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว
พญามารได้คล้อยตามสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์

13:3 พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่ง
สารพัดให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์แล้ว และ
ทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และไปหา
พระเจ้า

13:4 พระองค์จึงทรงลุกขึ้นจากการรับประทาน

อาหารเย็น และทรงถอดเสื้อผ้าของพระองค์ออก
วางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัว และทรงคาดเอว
พระองค์ไว้

13:5 หลังจากที่พระองค์ทรงเทน้ำลงในชามอ่าง
และทรงตั้งต้นล้างเท้าของพวกสาวก และเช็ดเท้า
ของพวกเขาด้วยผ้าเช็ดตัวที่พระองค์ทรงคาดเอวไว้
นั้น

พระเจ้าช่วยให้รอดทรงล้างเท้าของพวกสาวก

“และเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว...” (ข้อ 2) เราเข้าใจว่ามือค่านั้นเป็นมือแรกคือนั้นก่อนถึงมือค้ำปีสกานั้นเอง อพยพ 12:19 บัญชาเกี่ยวกับเทศกาลเลี้ยงที่รวมเข้าด้วยกันคือปีสกาศและกินขนมปังไร้เชื้อว่า “ในเจ็ดวันอย่าให้พบเชื้อในบ้านของพวกเจ้าเลย...” ฉะนั้นสำหรับเทศกาลเลี้ยงนี้ ซึ่งเป็นเทศกาลเลี้ยงที่สำคัญที่สุดของปี เมื่อผู้ชายทุกคนต้องเข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าและเมื่อผู้คนมาก่อนล่วงหน้าหลายวันยังเทศกาลเลี้ยงเหล่านี้ มันจึงเป็นธรรมเนียมปฏิบัติอย่างไม่ต้องสงสัย ที่จะมิวัน ๆ หนึ่งก่อนหน้าโดยเป็นส่วนหนึ่งของเทศกาลเลี้ยงนี้ เมื่อเรากล่าวว่า “คริสตมาที่ผ่านมานั้นได้ทำสิ่งนี้และสิ่งนั้น” เราก็ไม่จำเป็นต้องหมายถึงวันคริสตมาสนั้นแต่หมายถึงช่วงเทศกาลคริสตมาสนั้น ฉะนั้นในที่นี้ ช่วงเทศกาลปีสกาศจึงเริ่มต้นแล้วด้วยวัน ๆ หนึ่งซึ่งเป็นการจัดเตรียมล่วงหน้า โดยเอาเชื้อออกไป

“พระคริสต์ผู้ทรงเป็นปีสกาศของพวกเรา ทรงถูกถวายเป็นเครื่องบูชาเพื่อพวกเราแล้ว...” (1 คร. 5:7) ฉะนั้นเพื่อทำให้ภาพเลี้ยงนี้สำเร็จจริง พระเยซูจึงต้องตายในวันนั้นที่พวกลูกแกะปีสกาศกำลังถูกฆ่าเพื่อชนชาติอิสราเอลทั้งหมด องค์พระผู้เป็นเจ้าคงไม่ยื่นกรานให้ลูกแกะตัวหนึ่งต้องถูกฆ่าในวัน ๆ หนึ่ง “ระหว่างช่วงเย็นสองวัน” นั่นคือ ช่วงกลางบ่าย นอกเสียจากว่าลูกแกะปีสกาศผู้ทรงรับพรของพระองค์จะต้องสิ้นพระชนม์ในวันนั้น

มือค้ำนั้นรวมถึงขนมปังไร้เชื้อและ “อาหารจิ้ม” ที่จิ้มกับน้ำเกรวีหรือน้ำส้มสายชูหรืออาจมีมากกว่านั้น แต่ไม่ใช่ลูกแกะปีสกาศ นั้นจะมาถึงในวันถัดมาหลังตะวันตก

“พญามารได้คลายยูดาฮิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์...” (ข้อ 2) พระเยซูทรงทราบเรื่องนี้และไม่ทรงใช้คำพูดเยาะเย้ยหรือทำให้อับอายเลย ทั้งพระเจ้าและซาตานวางแผนเรื่องการตรึงกางเขนพระเยซูได้อย่างไร? เพราะว่าเรื่องนี้ “โดยพระดำริที่กำหนดไว้แล้ว และการทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้า” พระเยซูจึงถูกมอบไว้ให้สิ้นพระชนม์ (กิจการ 2:23) พวกปุโรหิตใหญ่ ปีลาต เฮโรด และยูดาส ทุกคนล้วนมีแรงจูงใจที่ไม่ดี แต่พระเจ้าทรงทำให้ความโกรธของมนุษย์สรรเสริญพระองค์ (สดด. 76:10)

มนุษย์ พร้อมกับความเกลียดชังที่มีต่อพระคริสต์ และพระเจ้าผู้ทรงมีความรักให้แก่มนุษย์ ทำงานร่วมกันเพื่อก่อให้เกิดการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ที่ไถ่โทษ บางครั้งพระเจ้าทรงปล่อยให้เหล่าคนชั่วทำผิด แต่

พระองค์ทรงเอาไขมันและใช้การมัน พร้อมกับสภาพการณ์แวดล้อมทุกอย่างที่มาด้วยกัน เพื่อให้เกิดผลดี (รม. 8:28)

พระเยซู “ทรงถอดเสื้อผ้าของพระองค์ออกวางไว้” (ข้อ 4) พระองค์ทรงทำเช่นนั้นแล้วก่อนหน้านี้ เมื่อพระองค์ทรงถอดเสื้อผ้าแห่งความเป็นพระเจ้าของพระองค์ออกมาเกิดเป็นมนุษย์-บุตรของมารีย์ พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ไม่เคยหยุดเป็นพระเจ้าโดยการกลายเป็นมนุษย์คนหนึ่ง แต่พระองค์ทรงหยุดการปรากฏในฐานะพระเจ้า

บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้นพระเยซูทรงปรากฏในสง่าราศีอันเหมาะสมของพระองค์ เหมือนที่พระองค์จะทรงปรากฏเมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง (มธ. 16:28; 2 ปต. 1:16-18) ยอห์นได้เห็นพระองค์ตอนที่พระเยซูประทานหนังสือวิวรณ์ให้แก่เขา และเมื่อเห็นสง่าราศีของพระองค์ยอห์นก็ “ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์เหมือนกับคนที่ตายแล้ว” (วว. 1:17) สง่าราศีนั้นพระเยซูทรงถอดวางไว้ต่างหากแล้ว ทรงถอดอาภรณ์แห่งสวรรค์เหล่านี้เพื่อมาสวมอาภรณ์เหล่านั้นแห่งแผ่นดินโลก ทรงถอดการสำแดงภายนอกแห่งความเป็นพระเจ้ามาสวมรูปลักษณะของมนุษย์คนหนึ่ง ต่อมาที่กางเขนนั่น พระเยซูเจ้าทรงถอดเครื่องแต่งกายของพระองค์อีกเป็นครั้งที่สอง พระองค์ทรงถูกเปลื้องผ้าจนเปลือยเปล่า และพวกทหารจับสลากกันเพื่อจะได้เสื้อไว้ตะเข็บตัวนั้นที่ทอเป็นชิ้นเดียว

นั่นเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความชอบธรรมอันสมบูรณ์ของพระคริสต์ พระองค์ทรงดูเหมือนคนบาปผู้เปลือยเปล่าเพื่อที่เราจะได้สวมความชอบธรรมของพระองค์

แต่ตอนนี้พระเยซูทรงทำหน้าที่เหมือนผู้รับใช้คนหนึ่ง เอาผ้าเช็ดตัวคาดเอว พระองค์ทรงถอดเสื้อผ้าของพระองค์ซึ่งทำให้พระองค์ดูเหมือนเป็นอาจารย์หรือรับบีคนหนึ่ง เพื่อที่จะดูเหมือนและทำงานเหมือนทาสหรือคนใช้ทั่วไป พระเยซูตรัสไว้แล้วว่า “ผู้ใดก็ตามที่ใครจะเป็นเอกเป็นต้นในท่ามกลางพวกท่าน จะเป็นผู้รับใช้ของทุกคน” (มาระโก 10:44) พระองค์ตรัสไว้แล้วว่า “เพราะว่าแม้แต่บุตรมนุษย์ก็ได้มา มิใช่เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อจะปรนนิบัติ...” (มาระโก 10:45)

J.C. Macaulay ในการกล่าวถึงพระคำตอนนี้ กล่าวว่า: “องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงย่อลงทำงานอันต่ำต้อยของการล้างเท้าเหล่าสาวกของพระองค์ ไม่มีสักคนในพวกเขาที่อาสาทำงานนี้... ฉะนั้นพระอาจารย์จึงทรงทำงานนี้เพื่อพวกเขา คุณคงไม่คาดหวังว่าผู้คนที่ถกเถียงจนเป็นนิสัยในหมู่พวกเขาว่าใครจะนับว่าเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้า จะถ่อมตัวลงโดยการล้างเท้าให้คนอื่น!...”

มันเป็นสง่าราศีมิใช่หรือที่คุณแม่จะทำงาน ทำอาหาร สั่งสอนและปลอบประโลมใจลูกของคุณ? ผู้หญิงหลายคน ที่ซักผ้าอ้อม ซักผ้าปูที่นอน แยกขยะไปทิ้งเพื่อลูกของเธอ คงจะไม่ทำเพื่อแลกกับเงินสิ่งที่ดีที่เธอยินดีทำด้วยความรัก โอ ช่างเป็นสุขจริงกับการเป็นผู้รับใช้!

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่รู้สึกว่าตนคู่ควรที่จะให้บัพติศมาพระเยซู สำหรับสาวกเหล่านี้ ซึ่งได้เถียงกันอย่างลับ ๆ ว่าใครควรเป็นที่หนึ่ง มันดูเหมือนเป็นเรื่องน่าสะเทือนใจที่พระเยซูเจ้าเองทรงล้างเท้าของพวกเขาเหมือนผู้รับใช้ธรรมดาคนหนึ่ง

ข้อ 6-11:

13:6 แล้วพระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ”

13:7 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาว่า “สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่ทราบ แต่ภายหลังท่านจะทราบ”

13:8 เปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์ล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้เด็ดขาด” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านก็ไม่มีส่วนในเรา”

13:9 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า

มิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่มือของข้าพระองค์และศีรษะของข้าพระองค์ด้วย”

13:10 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องถูกชำระยกเว้นที่จะล้างเท้าของเขาเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว และพวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน”

13:11 เพราะพระองค์ทรงทราบว่า ใครจะทรยศพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน”

ขณะเดินอยู่ในโลกที่สกปรก เราต้องล้าง

เท้าของเราบ่อย ๆ

เปโตรไม่เข้าใจ และตอนแรกเขาจึงไม่ยอม “ไม่เอาน้ำพระองค์” เขาคิด “พระเยซูต้องไม่ล้างเท้าของข้า!” (ข้อ 8) แต่คุณจำได้ว่าเมื่อเปโตรได้รับการทรงเรียกตอนแรกให้เทศนาและเขาเห็นอวนนั้นที่เต็มไปด้วยปลาจนเต็มเรือทั้งลำนั้น เขาก็กล่าวว่า “ขอเสด็จไปจากข้าพระองค์เถิด เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนบาป โอพระองค์เจ้าข้า” (ลูกา 5:8) เขารู้สึกถึงความไม่คู่ควรของเขา ฉะนั้นบัดนี้เขาจึงรู้สึกว่าจะไม่คู่ควรค่าที่จะให้พระเยซูล้างเท้าของเขา แต่เปโตรเอ๋ย ถ้าพระเยซูไม่ล้างเท้าของท่าน ท่านก็ไม่มีส่วนกับพระเยซู! เพราะว่าเมื่อพระเยซูเจ้าทรงช่วยผู้ใดให้รอด พระองค์ก็ทรงรับปากว่าจะพิทักษ์รักษาผู้นั้น ว่าจะเตือนเขาหากจำเป็น ว่าจะตักเตือนและคืนความชื่นบานและการร่วมสามัคคีธรรมพร้อมกับการสวดภาวนาประจำวันและการชำระให้สะอาดประจำวัน เราสะอาดแล้วแต่เราเดินในโลกที่สกปรกและจึงต้องให้เท้าฝ่าวิญญานของเราถูกล้างทุกวัน

พวกเขาสะอาดแล้ว-ทุกคนยกเว้นยูดาส นั่นคือ ในเรื่องของความรอด บาปทั้งหลายของพวกเขาได้รับการยกโทษแล้วและบาปเหล่านั้นถูกลบออกไปหมดแล้วและถูกลืมแล้วเท่าที่เกี่ยวข้องกับการทำกิจต่อสู้กับความรอดของพวกเขา ในเรื่องของความรอด บาปทั้งหมดของเราถูกวางบนพระเยซูแล้ว ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต และถูกนับว่าชดใช้หมดแล้ว แต่พระเจ้ายังทรงเกลียดชังบาปและต้องลงโทษผู้ที่ไม่นึกผิดอยู่ เพราะว่าพระองค์ “ทรงเขียนติบุตรทุกคนที่พระองค์ทรงรับไว้” (ฮบ. 12:6) ลูกคนใดของพระเจ้าซึ่งไม่สามารถสูญเสียชีวิตนิรันดร์ของตนไปได้ก็สามารถสูญเสียการร่วมสามัคคีธรรมประจำวันไปได้ ฉะนั้นเราจึงต้องมาวิงวอนทุกวันว่า “ขอโปรดยกหนี้ข้าพระองค์ทั้งหลาย เหมือนอย่างข้าพระองค์ทั้งหลายยกหนี้คนเหล่านั้นที่เป็นหนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายนั้น” (มธ. 6:12)

การดำเนินในความสว่างทุกวันและการชำระให้สะอาดทุกวันเป็นทางไปสู่การร่วมสามัคคีธรรมประจำวันกับพระเจ้าและซึ่งกันและกัน การล้างเท้านี้แสดงภาพคริสเตียนคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้วซึ่งได้รับการฟื้นฟูประจำวันแห่งการร่วมสามัคคีธรรมและการชำระให้สะอาดประจำวัน

ข้อ 12-17:

13:12 ดังนั้นหลังจากพระองค์ทรงล้างเท้าของพวกเขาแล้ว และทรงหยิบเสื่อผ้าของพระองค์ และเอานพระองค์พระองค์ก็ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายทราบสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านทั้งหลายหรือ

13:13 ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า และพวกท่านเรียกถูกต้องแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น

13:14 ฉะนั้นถ้าเรา ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของพวกท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน

พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย

13:15 เพราะว่าเราได้ให้แบบอย่างแก่พวกท่านแล้ว เพื่อพวกท่านจะได้ทำเหมือนที่เราได้กระทำแก่พวกท่านแล้ว

13:16 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้รับใช้ก็ไม่ใหญ่กว่านายของตน และผู้ที่ถูกส่งไปก็ไม่ใหญ่กว่าผู้ที่ได้ส่งเขาไป

13:17 ถ้าท่านทั้งหลายทราบสิ่งเหล่านี้แล้ว พวกท่านก็เป็นสุขถ้าพวกท่านทำสิ่งเหล่านี้

พระคริสต์ทรงวางแบบอย่างให้เราที่จะล้างเท้าของกันและกัน

บางคนคิดไปว่าพระเยซูกำลังตั้งกฎอย่างหนึ่งและพิธีการหนึ่งที่เป็นทางการของคริสตจักรในการล้างเท้าต่อหน้าคนอื่นเพื่อแสดงให้เห็นความถ่อมใจของเรา แต่ข้อโต้แย้งหลายประการไม่ยอมรับความคิดเช่นนั้น ประการแรก คำบัญชานั้นก็คือว่าพวกเขาต้อง “ล้างเท้าของกันและกัน” (ข้อ 14) ไม่ใช่การล้างเท้าเป็นมวลชน แต่เป็นการรับใช้ส่วนตัว มันต้องไม่เป็นพิธีการแบบมวลชนของคริสตจักร และเราทราบว่าพวกอัครทูตไม่ได้เข้าใจว่ามันต้องเป็นเช่นนั้น และไม่มีบันทึกเลยเกี่ยวกับคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่แห่งใดที่มีพิธีการล้างเท้า

นอกจากนี้ นั่นคงเป็นการพลาดความหมายฝ่ายวิญญาณที่พระเยซูประทานให้ตรงนี้ มันเหมือนกับที่กาลาเทีย 6:1 บัญชา: “พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกรอบงำอยู่ในความพลั้งผิด พวกท่านซึ่งอยู่ฝ่ายวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นกลับตั้งตัวใหม่ในจิตใจแห่งความอ่อนสุภาพ โดยพิจารณาตัวท่านเอง เกรงว่าท่านจะถูกทดลองด้วย” เราจะต้องยกชูซึ่งกันและกันทุกวัน อธิษฐานเผื่อกันและกัน ยกโทษให้กันและกัน “ดังนั้น พวกเราที่แข็งแรง ควรจะแบกรับความอ่อนไหวเหล่านั้นของคนที่อ่อนแอ และไม่ทำให้ตัวเราเองพอใจ” (รม. 15:1) เราควรช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อจะมีการฟื้นฟูประจำวัน การฟื้นคืนใหม่ทุกวัน เราจะต้อง “แบกภาระของกันและกัน และโดยการนั้นจึงทำให้พระราชบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ” (กท. 6:2)

เราไม่เป็นใหญ่กว่าพระเยซู ไม่มีใครทำบาปต่อเราได้มากเท่ากับที่เราได้ทำบาปต่อพระผู้ช่วยให้รอดที่รักของเรา ถ้าพระองค์ทรงยกโทษให้เราได้ เราก็ยกโทษให้กันและกันได้ พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างของเราในเรื่องความรักฉันทพี่น้องและการยกโทษให้

ข้อ 18-30:

13:18 เราไม่ได้กล่าวถึงพวกท่านทุกคน เราทราบ

ว่าเราได้เลือกผู้ใดแล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ

ที่ว่า ‘ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้ยกสันเท้า
ของเขาต่อสูเรา’

13:19 บัดนี้เราบอกท่านทั้งหลายก่อนที่สิ่งนี้จะเกิดขึ้น เพื่อที่ว่าเมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้นแล้ว พวกท่านก็จะเชื่อว่าเราคือผู้นั้น

13:20 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่รับผู้ใดก็ตามที่เราส่งไป ก็รับเรา และผู้ใดที่รับเรา ก็รับพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา”

13:21 เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระวิญญูญาณ และเป็นพยาน และตรัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา”

13:22 แล้วพวกสาวกจึงมองหน้ากัน โดยสงสัยว่า พระองค์ตรัสถึงผู้ใด

13:23 บัดนี้มีคนหนึ่งเฝ้าพวกสาวกของพระองค์ได้เอนกายอยู่ที่พระทรงของพระเยซู ผู้ที่พระเยซูทรงรัก

13:24 ฉะนั้นซีโมนเปโตรจึงทำไม้ทำมือให้เขา เพื่อที่เขาจะทูลถามว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด

“พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือผู้ใด”

ใครสักคนจะทรยศพระเยซู: คนหนึ่งในสิบสองคนนั้น! จะเป็นใครได้? มัทธิว 26:22 บอกเราว่า “และพวกเขาโศกเศร้ายิ่งนัก และทุกคนในพวกเขาเริ่มทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ” ทุกคนเลยหรือ? นั่นบอกเราสองสิ่ง สิ่งแรกก็คือ พวกเขาไม่ได้หวาดระแวงยูดาส เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ อีกมากมายที่แสวงเป็นคริสเตียน ภายนอกดูเหมือนเขาเป็นคนดี พระเยซูทรงทราบว่าเขาไม่ได้รับความรอด ทรงทราบการรักเงินนั้นที่กัดกินจิตวิญญาณของเขา แต่พวกสาวกไม่ทราบ ยูดาส “มียามนั้น และได้ถือสิ่งที่ถูกใส่ไว้ในยามนั้น” (12:6) และเขาเอาค่าธรรมเนียมให้ตัวเองจากกระเป๋าเงินส่วนกลางนี้ แต่พวกสาวกก็ไม่ทราบเรื่องนี้ เขาเป็นขโมย แต่พวกสาวกไม่ทราบเรื่องนี้ อาจเป็นไปได้ว่าโดยการเห็นชอบร่วมกันพวกเขาได้เลือกเขาให้รับผิดชอบเกี่ยวกับรายได้อันน้อยนิดของพวกเขาและแจกจ่ายมัน พวกเขาอาจคิดว่าคำทักท้วงของเขานั้นซื่อสัตย์-ที่ว่าน้ำมันหอมระเหยของมารีย์น่าจะถูกขายและเอาเงินแจกจ่ายให้คนยากจน

พวกคนเคร่งศาสนาไม่ใช่คริสเตียนเสมอไป ยูดาสก็ไม่ใช่

และคำถามที่เร่งด่วนที่สุด อาจเป็นคำถามที่น่ากลัวที่สุดด้วย คือ “พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ” (ข้อ 25) แต่สาวกทุกคนเหล่านั้นก็ถามคำถามนี้ คำถามที่น่ากลัวนั้นบ่งชี้เช่นกันว่าจิตสำนึกของพวกเขา

13:25 ผู้ที่เอนกายอยู่ที่พระทรงของพระเยซูในขณะนั้นจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือผู้ใด”

13:26 พระเยซูตรัสตอบว่า “คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาชิ้นอาหารยื่นให้ เมื่อเราจิ้มชิ้นอาหารนั้นแล้ว” และเมื่อพระองค์ได้ทรงเอาชิ้นอาหารนั้นจิ้มแล้ว พระองค์ก็ทรงยื่นชิ้นอาหารนั้นให้แก่ยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน

13:27 และหลังจากทรงยื่นชิ้นอาหารนั้นแล้ว ซาตานก็เข้าสิงในเขา แล้วพระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “สิ่งที่ท่านจะทำ จงทำเร็ว ๆ เถิด”

13:28 บัดนี้ไม่มีผู้ใดที่โตะทราบว่าเป็นพระองค์ตรัสเช่นนี้แก่เขาเพื่อจุดประสงค์อะไร

13:29 ด้วยว่าบางคนในพวกเขาคิดว่า เพราะยูดาสมิถุนเงิน พระเยซูจึงได้ตรัสบอกเขาว่า “จงไปซื้อสิ่งเหล่านั้นที่พวกเราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น” หรือว่า เขาควรจะให้บางสิ่งแก่คนยากจน

13:30 แล้วเมื่อเขาได้รับอาหารชิ้นนั้นแล้ว เขาก็ออกไปทันที และเป็นเวลากลางคืน

เดือนพวกเขาว่าพวกเขาอาจล้มลงในบาปที่เลวร้ายได้

ความจริงก็คือว่า ในคริสเตียนทุกคน “เนื้อหนังกำหนดต่อสู้พระวิญญาณ” โมเสส ชายผู้ที่มีใจอ่อนสุภาพที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่ เคยหัวเสียและไม่ถวายเกียรติพระเจ้าต่อหน้าผู้คนในการตีหินครั้งที่สองนั้น ดาวิด “ชายผู้ดำเนินตามพระทัยของพระองค์” ได้ก่อเหตุเล่นขี้และฆาตกรรม ซาโลมอนกราบไหว้รูปเคารพของเหล่าแม่เหล็กของเขาที่นับถือพระอื่น เบโตรสภและสาบานเสียงดัง ปฏิเสธพระคริสต์และเลิกงานรับใช้ โยนาห์จงใจไม่เชื่อฟังพระเจ้าและวิ่งหนีไปจากหน้าที่ คริสเตียนต้องจดจำไว้ว่าใจนั้นหลอกลวงเหนือสิ่งสารพัด และช่วยอย่างร้ายกาจ “จงรักษาใจของเจ้าไว้ด้วยความระมัดระวังทั้งสิ้น เพราะว่าสิ่งต่าง ๆ แห่งชีวิตล้วนผุดออกมาจากใจ” (สภษ. 4:23)

เพราะมีการเฉลียวใจเล็กน้อยเกี่ยวกับใจที่มักหลอกลวงของพวกเขา สาวกเหล่านี้จึงถามพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ?”

ยูดาสจะเป็นผู้ที่ทำให้เพลงสดุดี 41:9 สำเร็จจริง, “ใช่แล้ว เพื่อนสนิทของข้าพระองค์เอง ผู้ซึ่งข้าพระองค์เคยไว้วางใจ ผู้ซึ่งเคยรับประทานอาหารของข้าพระองค์นั้น ได้ยกสันเท่าของเขาคู่สู้ข้าพระองค์”

พระเยซูทรง “เป็นทุกขีในพระวิญญาณ” (ข้อ 21) ความเศร้าโศกที่เกิดขึ้นเพราะมิตรคนหนึ่งซึ่งปรากฏว่าไม่สัตย์ซื่อและกลายเป็นศัตรูก็มหาศาลยิ่งนัก พระทัยอันอ่อนโยนของพระเยซูมีมิตรสหายที่สนิทมาก ๆ เพียงไม่กี่คนอย่างมารีย์ มารธา และลาซารัส พระองค์ทรงได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้กระทำการมหัศจรรย์ แต่การบูชาวิรุบุษก็ไม่เหมือนกับความรักอันอ่อนโยน คุณเชื่อหรือว่าพระเยซูเจ้าผู้ทรง “ถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ” ไม่ได้ทนทุกข์กับการถูกทรยศ มิตรภาพจอมปลอม มากยิ่งกว่าเราโดน?

เซคสเปียร์กล่าวเกี่ยวกับความไม่สำนึกบุญคุณว่า:

พัด พัดเถิด เจ้าลมเหม็นน็ด
เจ้าไม่ทารุณมากเท่ากับ
ความไม่สำนึกบุญคุณของมนุษย์หรือ
พินของเจ้าก็ไม่คมเท่าหรือ
เพราะคนมองไม่เห็นเจ้า
แม้ลมปากของเจ้าจะรุนแรงก็ตาม
เอาให้เย็นจัดเลย เจ้านภาผู้ขมขื่น
เจ้าไม่กัดรุนแรงเท่าคุณความดี
ที่ถูกลิ้มหรือ
แม้เจ้าบิดฝืนน้ำ
เหล็กไนของเจ้าก็ไม่คมเท่า
มิตรผู้ถูกลิ้มหรือ

ยอห์นเป็น “คนหนึ่งในพวกสาวกของพระองค์ได้เอนกายอยู่ที่พระทรงของพระเยซู ผู้ที่พระเยซูทรงรัก” (ข้อ 23) ผมอยากจริงจัง ๆ ว่ายอห์นซึ่งเห็นพระทัยที่แตกสลายของพระเยซูเพราะการถูกทรยศนั้นที่พระ

เยซูตรัสว่าจะเกิดขึ้น ขยับที่นั่งของตนไปใกล้มากขึ้นหรือไม่ และเขากำลังแสดงออกถึงความเห็นอกเห็นใจและความรักในการกระทำอันอ่อนโยนเช่นนี้หรือไม่ ที่มีอาหารธรรมเนียมปฏิบัติสมัยนั้นคือการเอนกายบนเก้าอี้ยาว พิงคอกข้างหนึ่งและรับประทานด้วยมือข้างเดียว นั่นจึงทำให้มันง่ายสำหรับยอห์นที่จะอิงแนบพระทรงของพระเยซู

ผมอยากให้ตัวเองได้เห็นในทันทีจริง ๆ ถึงพระทัยของพระเยซูที่ปรารถนาความรักของเราและการที่เราสามารถเข้าใกล้พระองค์ได้อย่างเต็มที่ ในฐานะผู้ที่เรารักมากที่สุด โดยไม่ถูกบอกปิดหรือถูกผลักไสเลย!

ผมเคยได้ยินหญิงนิกายเพนเทคอสต์คนหนึ่งอธิษฐานและเธอเรียกพระองค์ในคำอธิษฐานว่า “พระเยซูที่รักเจ้าข้า!” ผมคิดว่านั่นทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าพอพระทัยและนั่นก็แต่ตั้งใจของผม

ตอนที่พวกลูกสาวของผมยังเล็กมาก ๆ แต่ละคนชอบยืนข้าง ๆ ผมในเบาะรถ บางครั้งก็จับใบหูของผม บางครั้งก็ตบเบา ๆ บนด้านหลังศีรษะของผมและพูดว่า “ป้าที่น่ารักของหนู! ป้าที่น่ารักของหนู!” นั่นเป็นสิ่งที่น่ารักสำหรับผม คุณคิดหรือว่าพระเยซูเจ้า ผู้ทรงคร่ำครวญและร้องให้กับมารีย์ที่หลุมศพของลาซารัส ไม่ทรงปรารถนาความรักและความเข้าใจอันอ่อนโยนเช่นนั้น?

“สาวกผู้ที่พระเยซูทรงรัก” (ข้อ 23) น่าจะเป็นยอห์น เขาอาจถูกนำพาให้บันทึกข้อความนี้ลงไปด้วยความถ่อมใจเขาจึงไม่เอ่ยชื่อของตน ในยอห์น 20:24 ยอห์นจะยอมรับว่าเขาเป็นคนนั้น แต่ โอ นั่นทำให้คุณและผมมีสิทธิ์ที่จะกล่าวได้ว่า “พระเยซูรักฉัน! พระองค์ทรงปีติยินดีในตัวฉัน! พระองค์อยากให้ฉันมีความสุข! พระองค์จะไม่มีวันทอดทิ้งฉันเลย!”

แต่การทรยศนั้นต้องปรากฏออกมา พระเยซูตรัสว่า “คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาขึ้นอาหารเย็นให้” (ข้อ 26) จากนั้นพระองค์ทรงยื่นมันให้ยูดาส ยูดาสไว้วางแผนแล้วว่า จะขายพระเยซูให้พวกบุโรฮิต และบัดนี้เขาก็ถูกพญามารสิงแล้ว พระเยซูตรัสว่า “สิ่งที่ท่านจะทำ จงทำเร็ว ๆ เถิด” (ข้อ 27) คุณเห็นแล้วว่า รุ่งขึ้นต้องเป็นวันแห่งการตรึงกางเขนและเหตุการณ์ทั้งหมดของมันกำลังกดดันพระเยซูอย่างหนัก พระองค์ทรงทราบว่ามันต้องเกิดขึ้นตอนนี้เลย

“และเป็นเวลากลางคืน” (ข้อ 30) มือเย็นนั้น คำสั่งนั้น การล้างเท้าของพวกสาวก-ทั้งหมดผ่านช่วงเย็นไปแล้ว ตอนนี้ “เป็นเวลากลางคืน” ไขแล้ว คำคืนที่มีมิติที่สุดที่โลกเคยเห็นเลย! หลังจากคำสอนนั้นของบทที่ 14, 15 และ 16 และหลังจากคำอธิษฐานแบบมหาบุโรหิตของบทที่ 17 จะมีสวนเกตเสมณี เหนือที่ไหลปนเลือด และพระเยซูที่เกือบสิ้นใจในสวนนั้น เมื่อพระองค์จะตรัสว่า “จิตใจของเราโศกเศร้ายิ่งนัก แทบจะตายได้เลย” จากนั้นฝูงชนซึ่งนำโดยยูดาส ผู้คนที่ถือดาบถือตะบอง จะมาจับกุมพระองค์ จะมีการจับของผู้ทรยศชื่อกระฉ่อนนั้นและพระผู้ช่วยให้รอดจะถูกนำตัวไปยังคุกหาสน์ของมหาบุโรหิต จะถูกหมิ่นประมาทที่นั่น ถูกถ่มน้ำลายรดพระพักตร์ ถูกทุบตีและถูกปรับโทษและถูกกักตัวเป็นนักโทษเพื่อรอการไต่สวนต่อหน้าปีลาต เข้าวันถัดไป

Dr. Macaulay กล่าวว่าข้อ 30, “แล้วเมื่อเขาได้รับอาหารขึ้นนั้นแล้ว เขาก็ออกไปทันที และเป็นเวลากลางคืน” บอกเป็นนัยถึงความมืดมนที่นำมาปกคลุมอยู่บนชายผู้นี้ได้ขายตัวเองเพื่อจะขายพระบุตรของพระเจ้า “ใครก็ตามที่ออกไปจากเบื้องพระพักตร์ของพระคริสต์ก็ออกไปสู่ราตรีกาล แต่ผู้ใดก็ตามที่เข้าสนิทอยู่กับพระองค์ก็อาศัยอยู่ในแสงกลางวันชั่วนิรันดร์”

โอ คืนนั้นอันน่าเศร้า!

ข้อ 31-35:

13:31 เพราะฉะนั้นเมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า “บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับสง่าราศีแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับสง่าราศีในบุตรมนุษย์

13:32 ถ้าพระเจ้าทรงได้รับสง่าราศีในบุตรมนุษย์ พระเจ้าก็จะประทานให้บุตรมนุษย์รับสง่าราศีในพระองค์เองด้วย และจะทรงให้บุตรมนุษย์รับสง่า

ราศีทันที
13:33 ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย อีกหน้อยหนึ่งเรายัง
อยู่กับท่านทั้งหลาย พวกท่านจะแสวงหาเรา และ
ตามที่เรากล่าวแก่พวกยิวแล้วว่า ‘ที่ซึ่งเราจะไปนั้น
ท่านทั้งหลายจะมาไม่ได้’ บัดนี้เราจึงกล่าวเช่นนั้น
แก่ท่านทั้งหลาย
13:34 เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่ท่านทั้งหลายคือ ให้

ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เรารักท่านทั้งหลาย
มาแล้วอย่างไร ท่านทั้งหลายจงรักซึ่งกันและกัน
ด้วยอย่างนั้น
13:35 โดยสิ่งนี้คนทั้งปวงจะทราบว่าคุณทั้งหลาย
เป็นสาวกของเรา ถ้าพวกท่านมีความรักต่อกันและ
กัน”

เครื่องหมายของสาวก-ความรักที่มีต่อพี่น้อง

พระเยซูตรัสว่า “บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับสง่าราศีแล้ว” (ข้อ 31) พระองค์ทรงเห็นความคิดเดียว นั่นคือ
การตรึงกางเขนนั้น การไถ่โทษที่ถูกลงแผนไว้นานแล้วนั้นเสร็จสิ้นแล้ว การคืนพระชนม์ในฤทธิ์เดชสำเร็จจริง
แล้ว

ในยอห์น 7:39 “พระเยซูยังมีได้รับสง่าราศี” ซึ่งเราเข้าใจว่าหมายถึงทรงรับสง่าราศีในการคืน
พระชนม์ของพระองค์ แต่ชีวิตทั้งหมดของพระเยซูกำลังมาถึงจุดสุดยอดแล้วตอนนี้ และมันถวายเกียรติแด่พระ
คริสต์และถวายเกียรติแด่พระบิดา คืบเดียวกันนี้พระเยซูจะทรงอธิษฐานว่า:

“ข้าพระองค์ถวายสง่าราศีแด่พระองค์แล้วบนแผ่นดินโลก ข้าพระองค์กระทำพระราชกิจซึ่งพระองค์ได้
ประทานให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว และบัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอพระองค์โปรดให้ข้าพระองค์ได้รับ
สง่าราศีกับพระองค์เอง ด้วยสง่าราศีซึ่งข้าพระองค์ได้มีกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้ได้บังเกิดขึ้นมา” - 17:4,5

พระเยซูทรงอธิษฐานไปแล้วก่อนหน้านี้ว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับสง่าราศี”
แล้วมีพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ โดยตรัสว่า “เราได้ให้นามนั้นรับสง่าราศีแล้ว และจะให้นามนั้นรับสง่าราศี
อีก” (ยอห์น 12:28)

บัดนี้คำตรัสสุดท้ายที่เป็นคำปรึกษาและคำบัญชาจะต้องถูกให้ไว้ พระเยซูทรงเรียกสาวกเหล่านั้นอย่าง
อ่อนโยนว่า “ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย” (ข้อ 33) ไม่กี่ชั่วโมงในที่นี้เพื่อให้คำปรึกษาและร่วมสัจธรรม จากนั้น
เป็นความปวดร้าวแห่งกางเขนนั้นและการจากลาแก่หลายปีของการดำเนินกับพระองค์ทุกวันไม่ว่าพระองค์
เสด็จไปที่ไหนก็ตาม

ฉะนั้นบัดนี้พระองค์จึงประทาน “บัญญัติใหม่” (ข้อ 34) ให้เรากล่าวว่าเป็นคำตรัสใหม่ของพระบัญชา
นั้นที่ให้รักเพื่อนบ้านของเราเหมือนตัวเราเอง บัดนี้การเน้นไม่ได้อยู่ที่บรรดาเครื่องสัตว์บูชา วันสะบาโต วัน
เทศกาลเลี้ยง พิธีการทั้งหลาย การเน้นอยู่ที่ความรัก ความรักที่ออกมาจากใจซึ่งมีให้แก่คริสเตียนคนอื่น ๆ และ
นี่เป็นเครื่องหมายที่ทำให้คนทั้งปวงดูออกว่านี่คือคริสเตียน-ถ้าพวกท่านมีความรักให้แก่กันและกัน (ข้อ 34) 1
โครินธ์ บทที่ 13 กล่าวว่าของประทานและการรับใช้ทุกอย่างล้วนไร้ค่าและเป็นเพียงฆ้องหรือฉาบที่ส่งเสียงหาก
ไม่มีความรัก นักเทศน์ทั้งหลายเอ๋ย จงเทศนาความจริงนั้น ไม่ว่ามันจะขัดขวางขนาดไหนก็ตาม แต่จงเทศนามัน
ด้วยความรัก!

นักเทศน์หนุ่มคนหนึ่งมาหาผมเมื่อหลายปีก่อนด้วยความตึงเครียด เขากล่าวว่า “ผมรู้สึกแรงกดดันอยู่

ตลอดให้เทศนาเกี่ยวกับนรกและการพิพากษา พวกนักเทศน์ที่แก่กว่ารอบตัวผมวิจารณ์ผมโดยกล่าวว่ามันรุนแรงเกินไป หัวข้อนั้นมันสร้างความเจ็บปวดเกินกว่าที่จะกล่าวถึงบ่อย ๆ ผมควรหยุดเตือนผู้คนเกี่ยวกับนรกและรีบร่ำพวกเขาให้กลับใจใหม่หรือครับ?”

ในการตอบ ผมถามเขาด้วยคำถามหนึ่งว่า “คุณเทศนาด้วยน้ำตาไหม? คุณใจสลายที่ผู้คนกำลังเสียงที่จะตกรนรกไหม?”

เขาตอบกลับว่า “ใช่ครับ ผมร้องไห้ตลอดคำเทศนานั้นและพวกเขาก็วิจารณ์เรื่องนั้นเหมือนกัน”

ผมกล่าวว่า “นั่นคุณก็เทศนาเกี่ยวกับนรกต่อไปเกิดตราบใดที่คุณสามารถร้องไห้เกี่ยวกับมันได้”

ผมทราบว่าหลายคนคิดว่ามันไม่แสดงออกถึงความรักในการต่อต้านบาป พวกสมัยใหม่นิยม พวกคนไม่เชื่อ ผู้ซึ่งไม่เชื่อพระคัมภีร์หรือความเชื่อแบบคริสเตียนตามประวัติศาสตร์ ประกาศว่าเราไม่รักพวกสมัยใหม่นิยมเมื่อเรากล่าวว่าพวกเขาเป็นผู้ไม่เชื่อที่ยังไม่กลับใจเชื่อโดยไม่ยอมรับความเชื่อแบบคริสเตียนตามประวัติศาสตร์นั้น แต่ความรักที่มีต่อพระคริสต์ต้องสัตย์จริงต่อไป พระคริสต์ทรงรักคนบาปทุกคนที่ไปนรกและไม่ทรงอยากให้เขาไป และเราคริสเตียนทั้งหลาย หลังจากที่เราต้องเป็นสักขีพยานในการพิพากษาครั้งสุดท้ายนั้นของวิวรณ์ 20 และผู้ไม่เชื่อทุกคนถูกโยนทิ้งในนรก เมื่อนั้นเราก็ต้องการการปลอบประโลมใจของพระเจ้าซึ่งเซ็ดน้ำตาของเราออกในวิวรณ์ 21:4

คุณพ่อท่านใดที่ติสอนบุตรของตน ตามที่พระคัมภีร์บัญชา ก็รักเขามากกว่าพ่อที่ไม่มีหลักการซึ่งไม่ติสอนบุตรของตน! สุภาษิต 13:24 กล่าวเรื่องนี้อย่างรุนแรง: “คนที่สงวนไม้เรียวของตนไว้ก็เกลียดชังบุตรชายของตน แต่คนที่รักเขาติสอนเขาทันเวลา” ฉะนั้นจงรักพร้อมกับความห่วงใยที่แสดงออก จงสั่งสอนด้วยการอ่อนน้อมที่มีใจรัก แต่ความรักยังต้องทำสิ่งที่ถูกต้อง “จงให้ความรักเป็นอยู่โดยปราศจากมารยา จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่วร้าย จงยึดมั่นอยู่กับสิ่งที่ดี” (รม. 12:9) ความรักจะต้อง “ปิตินดีกับคนทั้งหลายที่ปิตินดี จงร้องไห้กับคนทั้งหลายที่ร้องไห้” (รม. 12:15)

ข้อ 36-38:

13:36 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ที่ซึ่งเราจะไปนั้น ท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามเราไป”	พระองค์จะสละชีวิตของข้าพระองค์เพื่อเห็นแก่พระองค์”
13:37 เปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ทำไมข้าพระองค์จึงตามพระองค์ไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ ข้า	13:38 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเห็นแก่เราหรือ แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านว่า ไก่จะไม่ขัน จนกว่าท่านได้ปฏิเสธเราถึงสามครั้งแล้ว”

เปโตรจะปฏิเสธพระคริสต์

ซีโมนเปโตรกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน” (ข้อ 36) Dr. Meyer กล่าวว่า:

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะทรงให้คำตอบตรง ๆ แก่คำถามนั้นก็ได้ว่า: “สวรรค์! พระทรงของพระบิดา! กรุงเยรูซาเล็มใหม่! นครของพระเจ้า!” แต่...พระองค์กลับตรัสประมาธว่า: “มัน

ไม่ใช่เรื่องสำคัญเลยว่าเราไปที่ไหน...ที่ซึ่งเราจะไปนั่น ท่านจะตามเราไปได้ยี่สิบไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามเราไป”-ถ้อยคำซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงกล่าวและทรงขยายความเพื่อการปลอบประโลมใจแก่พวกเขาทุกคน เพราะว่าบัดนี้เป็นครั้งแรกที่พวกเขาตระหนักว่าพวกเขา กำลังจะต้องแยกขาดจากพระเยซู และเกือบจะเสียดิเพราะความทุกข์โศก: “อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย” (14:1)

ช่างน่าแปลกที่เปโตรจะเป็นผู้หนึ่งที่ปฏิเสธพระเยซูเจ้าต่อหน้าคนอื่น! รายชื่อของพวกอัครทูตขึ้นต้นว่า “คนแรกชื่อซีโมน ผู้ที่ถูกเรียกว่าเปโตร” (มธ. 10:2) เปโตรเป็นผู้ที่ตอบด้วยใจกล้าว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสตนั้น พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (มธ. 16:16) และนั่นเป็นการเปิดเผยพิเศษจากพระเจ้าและมันเป็นที่ยอมรับพระทัยพระผู้ช่วยให้รอดยิ่งนัก

เปโตรเป็นผู้ที่ได้รับ “กุญแจเหล่านั้นแห่งอาณาจักรนั้น” ซึ่ง Dr.Scofield คิดว่าหมายความว่าเขาจะต้องเทศนาแก่พวกยิวก่อนที่พื้นเทศออสต์และเป็นผู้แรกที่เทศนาแก่พวกคนต่างชาติในกิจการ บทที่ 10 ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเป็นคริสเตียนที่แข็งขัน มุ่งมั่น และอุทิศตัวมากที่สุดในกลุ่มนั้น และเมื่อเขากล่าวว่า “ข้าพระองค์จะสละชีวิตของข้าพระองค์เพื่อเห็นแก่พระองค์” (ข้อ 37) ผมคนหนึ่งซึ่งเชื่อว่าเขาตั้งใจที่จะทำแบบนั้นจริง ๆ และได้ทำเช่นนั้นจริง ๆ ในเวลาต่อมา

อย่างไรก็ตาม ไม่มีความจริงเลยในประเพณีของพวกโรมันที่ว่าเปโตรตายที่กรุงโรม และที่ว่าเขาถูกตรึงกางเขนกลับหัว เปโตรไม่เคยอยู่ในกรุงโรมและมีพยานหลักฐานมากมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาไม่ได้อยู่ที่นั่นตอนที่เปาโลเขียนไปถึงคนประมาณีย์สิบแปดคนและหลายครอบครัวในโรม 16 เขาไม่ได้อยู่ที่นั่นเพื่อจะพบกับเปาโลตอนที่เปาโลไปถึงในกิจการ บทที่ 28 เขาไม่ได้อยู่ที่นั่นตอนที่เปาโลเขียนจดหมายฉบับต่าง ๆ ไปถึงชาวฟิลิปปี ถึงฟีเลโมน ถึงชาวโคโลสีและ 2 ทิโมธี อันที่จริงเปาโลกล่าวว่า “ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า” เปโตรไม่ถูกกล่าวถึง ไม่เลย เปโตรไปหาพวกคนอิสราเอลที่กระจัดกระจายไปเหล่านั้น ไปหาพวกที่เข้าสู่หน้ตเปาโลได้ตกลงแล้วว่าตนจะไปหาพวกคนต่างชาติ ฉะนั้นเปโตรจึงเทศนาแก่พวกยิวที่กระจัดกระจายไปในพื้นที่ของบาบิโลน และจดหมายทั้งสองฉบับของเขาตามประเพณีก็ถูกทำเครื่องหมายว่า 1 และ 2 เปโตรจากบาบิโลน

แต่เปโตรรักองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแน่นอน เปโตรเป็นคริสเตียนที่ยอดเยี่ยม เขาล้มลงในบาปเช่นนั้นได้อย่างไร?

เอาละ เราจะต้องระลึกว่าเราทุกคนเป็นคริสเตียนที่อ่อนแอและอ่อนกำลังเหมือนกันหมด ถ้าเปโตรได้เฝ้าระวังและอธิษฐานอย่างที่เขาควรกระทำ เขาก็คงไม่ปฏิเสธพระคริสต์ ไม่มีคริสเตียนคนใดเข้มแข็งจนไม่ต้องเฝ้าระวังและอธิษฐาน ซาดาน “ดูสิ่งใดที่คาราม เดินไปรอบ ๆ โดยเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” (1 ปต. 5:8) ขอให้เรานึกถึงเปโตรด้วยความรักและความสงสารและนึกถึงคนทั้งปวงที่ในคราวถูกทดลองอย่างหนักอาจล้มเหลวได้ และให้เรา “ช่วยผู้หนึ่งกลับตั้งตัวใหม่ในจิตใจแห่งความอ่อนสุภาพ โดยพิจารณาตัวท่านเอง เกรงว่าท่านจะถูกทดลองด้วย” (กท. 6:1)

เปโตรถูกเลือกโดยซาตานสำหรับการโจมตีพิเศษ “ซาตานได้ปรารถนาที่จะได้พวกท่านไป เพื่อมันจะ

ผู้ตร้อนพวกท่านเหมือนข้าวสาลี” (ลูกา 22:31) ซาตานได้เลือกโยบสำหรับการโจมตีหนึ่งตามที่โยบบทที่ 1 บอกเรา เปโตรได้รับอนุญาตให้ถูกทดลอง แต่เขาไม่ได้ถูกบังคับให้ล้มในบาปเช่นนั้น เพราะว่า “ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้” (1 คร. 10:13) อาจเป็นได้ว่าพวกสาวกคนอื่น ๆ ที่เหลือก็พลาดกลัวพอ ๆ กับเปโตรแต่ไม่กล้าเอาตัวเองไปอยู่ในกลุ่มคนที่พวกเขาจะถูกทำร้ายแบบนี้

ผมมีคำเทศนาหนึ่งเกี่ยวกับการล้มของเปโตรและบาปนั้นและการกลับคืนดั้งเดิมของเขาพร้อมกับโครงร่างนี้ ผมใช้ข้อพระคัมภีร์จากลูกา 22:31-34, 45, 46, และ 54-62

สำหรับบทนำเราจำได้ว่าพระคำ 80 ข้อของภาคพันธสัญญาใหม่ถูกใช้เพื่อบอกเล่าเรื่องบาปของเปโตรและการกลับคืนดั้งเดิมของเขา- 15 ข้อในมัทธิว, 15 ข้อในมาระโก, 15 ข้อในลูกา และ 25 ข้อในบทที่ 21 ของยอห์น

I. บาปของเปโตรเลวร้ายขนาดไหน?

1. บาปนั้นรวมถึงการโกหก การพุดสบล การปฏิเสธพระเยซู การเลิกงานรับใช้
2. เปโตรในขณะนั้นเป็นคริสเตียนที่ดีที่สุดในโลก และอาจเป็นนักเทศน์ที่ดีที่สุดด้วย ช่างน่าสะเทือนใจสำหรับคริสเตียนทั้งหลาย!
3. มันเป็นช่วงเวลาที่ย่ำแย่ที่สุดที่จะหันหลังให้พระเยซูและเป็นช่วงเวลาแห่งความตึงเครียดที่สุดเมื่อโลกหันต่อสู้อาณาจักร ในเมื่อคริสเตียนทั้งหลายควรที่จะยืนหยัดสัตย์จริง

II. อะไรบ้างเป็นองค์ประกอบที่นำไปสู่บาปของเปโตร?

1. เขาเป็นเป้าหมายแห่งการทดลองพิเศษของซาตาน
2. เขามีธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังเก่าเหมือนที่เรากันทุกคนมี พร้อมกับแรงดึงดูดไปอยู่ตลอด
3. เขานอนหลับในยามที่เขาควรกำลังอธิษฐาน เขาน่าจะอธิษฐานจนจบเพื่อชัยชนะ
4. เขานั่งผิงไฟเป็นชั่วโมงหรือสองชั่วโมงกับพวกทหารชั่วที่จะตรึงกางเขนพระเยซู การคบคนไม่ดีเป็นทางไปสู่ความย่อยยับ

III. อะไรบ้างเป็นองค์ประกอบที่นำเปโตรกลับคืนสู่การร่วมสามัคคีธรรม?

1. เขามีธรรมชาติใหม่เช่นกัน เขาออกไปและร้องไห้อย่างขมขื่นเพราะบาปของเขา
2. พระเยซูทรงอธิษฐานเผื่อเขาแล้ว “เราได้อธิษฐานเผื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ขาดไป” (ลูกา 22:32)
3. พระเยซูทรงไปตามเขาด้วยพระองค์เอง ตามที่เราเห็นในยอห์น 21
4. เครื่องมือของพระเจ้า: ปลาหลายตัวและไก่ผู้ตัวหนึ่งถูกใช้เพื่อนำเปโตรกลับมา

ยอห์น 14

ข้อ 1-3:

14:1 “อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านทั้งหลายเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย	ท่านทั้งหลาย
14:2 ในพระนิเวศน์ของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่เป็นอย่างนั้น เราคงได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว เราไปเพื่อจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับ	ท่านทั้งหลายแล้ว เราจะกลับมาอีก และรับท่านทั้งหลายมายังตัวเราเอง เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหน ท่านทั้งหลายก็จะอยู่ที่นั่นด้วย

“อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกอัครทูตต้องการการให้ความมั่นใจอีกที พวกเขา รู้สึกกดดันที่พระเยซูเจ้ากำลังจะไปสู่การถูกตรึงกางเขนและกำลังจะจากพวกเขาไป

พวกเขาเพิ่งถูกเตือนว่าคนหนึ่งในสิบสองคนนั้นจะทรยศพระองค์ และว่าพวกเขาทุกคนจะหนีไปคือนั้น!

พวกเขาคงรู้สึกถึงภัยอันตรายบางอย่าง ถ้าพระเยซูเจ้าจะต้องถูกฆ่าตาย คนเหล่านั้นที่อยู่ใกล้ชิดพระองค์ก็ตกอยู่ในอันตรายเช่นกัน บัดนี้เป็นเวลาที่ดีสำหรับการปลอบประโลมใจ พระเยซูจึงทรงบอกพวกเขาว่า “อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านทั้งหลายเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย” (ข้อ 1)

พวกเขาหวังใจพระเยซูได้ใหม่ว่าจะทรงทำให้ทุกสิ่งออกมาเรียบร้อยดี? พวกเขาเชื่อได้ใหม่ว่าทุกสิ่งในโลกนี้อยู่ในพระหัตถ์ของพระคริสต์จริง ๆ และสารพัดที่พระบิดาจะทรงกระทำ พระเยซูก็จะทรงกระทำ

พวกเขามีความมั่นใจในพระเยซูเจ้าและจะพักสงบในพระองค์ โดยไม่สงสัย

“ในพระนิเวศน์ของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง” (ข้อ 2) สวรรค์รอคอยพวกเขาอยู่และพระเยซูเองกำลังจะไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับพวกเขาและเราทุกคน พระองค์ตรัสว่า “โอ พวกท่านไม่มีทางขอหรือคาดหวังมากเกินกว่าที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้หรอก!” จะมีที่พอในสวรรค์สำหรับคนของพระเจ้าทุกคนหรือ? โอ ไม่ต้องกลัวเลย ถ้ามีสิ่งใดขาดไป พระเยซูเจ้าก็คงบอกเราไปแล้ว (ข้อ 2)

ถ้าพระเยซูเจ้าทรงมีการไถ่โทษที่จำกัดสำหรับคนกลุ่มหนึ่งที่ถูกเลือกไว้แล้ว พระองค์ก็คงตรัสเช่นนั้นไปแล้ว หลังจากที่พระองค์ตรัสไปแล้วหลายครั้งเหลือเกินว่า “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา” และ “เชิญมาเถิดทุกคนที่กระหาย” และ “ถ้าผู้ใดกระหาย จงให้ผู้นั้นมาหาเราและดื่มเถิด” และ “ผู้ที่มาหาเรา เราจะไม่มีขับไล่ออกไปเลย” คุณจึงแน่ใจได้ว่าพระเยซูเจ้าไม่ทรงมี “ข้อจำกัด” ในสัญญาฉบับนั้น ไม่ทรงจำกัดความรักของพระองค์ คำเชิญชวนของพระองค์ ที่วางที่พระองค์ทรงมีในสวรรค์ โอ ไม่เลย! “ที่ใดที่บาปมีมากมาย พระคุณก็มีมากมายยิ่งกว่า” ในที่ ๆ พระเยซูเจ้าไม่ได้ทรงระบุถึงข้อจำกัดแห่งความรักและการทรงจัดเตรียมของพระองค์และการต้อนรับเข้าสู่สวรรค์ด้วยใจยินดี ก็ไม่มีผู้ใดควรคิดค้นหรือจินตนาการถึงข้อจำกัดใด ๆ

พระคัมภีร์มีการปลอบประโลมใจมากมายจริง ๆ สำหรับความวุ่นวายใจและความเศร้าโศก! บทเพลงสดุดีของผู้เลี้ยงแกะนั้นสัญญาว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระผู้เลี้ยงของเรา จะทรงนำเราไปปริมณ้ำแดนสงบและทรงให้เรานอนลงในทุ่งหญ้าเขียวสด และเราไม่ต้องกลัวเลยหากเราผ่านเข้าไปในหุบเขาแห่งเงามัจจุราช

ใช่แล้ว “ในโลกลี้ภัยที่หลายจะประสบความทุกข์ยาก” พระเยซูตรัส “แต่จงชื่นใจเถิด เราชนะโลกแล้ว” (16:33)

เป็นความจริงที่ว่า การเสียชีวิตก่อนวัยอันควรและการเป็นมรณะสักขีจะมาถึงบางคนเหล่านี้ ยากอบจะถูกเฮโรดตัดศีรษะ (กิจการ 12:2) แต่ทำไมพวกเขาต้องว้าวุ่นใจ? นั่นมีแต่จะทำให้พวกเขาได้ไปถึงสง่าราศีแห่งสวรรค์เร็วขึ้นเท่านั้น!

“พระนิเวศน์ของพระบิดาเรา” - นั่นเป็นภาพที่น่ารักและสนิทสนมของสวรรค์มิใช่หรือ? มันไม่ใช่แค่สถานที่แต่เป็นความสัมพันธ์กับพระบิดา ถ้ามันเป็นพระนิเวศน์ของพระบิดาของผม มันก็เป็นบ้านของผมด้วย!

“มันเป็นบ้านของคุณพ่อ แม้มันเป็นแค่ที่กำบังของคนเลี้ยงแกะ ท่านอาศัยอยู่ที่นั่น และคุณแม่ และพี่น้องชายหญิงของเรา และที่ใดที่พวกเขาอาศัยอยู่ หรือที่ ๆ ภรรยาและลูกอาศัยอยู่ นั่นก็คือบ้าน นั่นแหละเป็นสวรรค์” F.B. Meyer กล่าว

ตอนที่ผมยังเด็ก บ้านของคุณพ่อของผมเป็น “บ้านของพวกเรา” เสมอ

สวรรค์ควรที่จะมีแรงดึงดูดสำหรับผู้คนของพระเจ้า บทเพลงเก่าเพลงหนึ่งกล่าวว่า:

โอ ร้องเพลงเกี่ยวกับสวรรค์ให้ข้าฟังเถิด
เมื่อถึงเวลาที่ข้าต้องสิ้นชีวา

เราร้องเพลงว่า:

มีดินแดนที่งดงามกว่าแสงกลางวัน
และโดยความเชื่อเรามองเห็นได้แต่ไกล
เพราะพระบิดาทรงรอคอยอยู่ฟากข้างโน้น
เพื่อจัดเตรียมที่อาศัยให้เราที่นั่น

เช่นเคย บทเพลงนมัสการเก่าแก่นี้เนื้อหาดังนี้:

ข้ายืนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน
และมองข้ามไปด้วยความหวัง
ไปยังแผ่นดินคานาอันแสนงดงามและน่ายินดี
ที่ข้าจะไปถือกรรมสิทธิ์ของข้า

ในวิวรณ์ 22 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบอกเราเกี่ยวกับเมืองสวรรค์นั้น กรุงเยรูซาเล็มใหม่นั้น ซึ่งลงมาจากพระเจ้าออกจากสวรรค์ ถูกจัดเตรียมไว้คู่เจ้าสาวคนหนึ่งที่มีระดับกายงดงามเพื่อสามีของเธอ จากนั้นเกี่ยวกับเมืองสวรรค์นั้นที่ถูกจัดเตรียมไว้เพื่อเรา พระองค์ตรัสว่า “พระวิญญาณกับเจ้าสาวตรัสว่า “เชิญมาเถิด” สวรรค์กำลังร้องเรียก มีที่อยู่เพียงพอ พระคริสต์ทรงจัดเตรียมมันไว้แล้ว

คุณพ่อของผมเคยจัดพิธีสมรสให้หนุ่มสาวหุหนวกคู่หนึ่งในเวสต์เท็กซัส บนกระดาน้ำแผ่นหนึ่งเขาเขียนถามเจ้าบ่าวว่า “คุณจับนิกได้แล้ว แล้วคุณเตรียมรังให้เธอหรือยัง?”

ด้วยตาเป็นประกาย เขาเขียนตอบอย่างภาคภูมิใจว่า “ผมมีรังเตรียมไว้พร้อมแล้วครับ! ผมสร้างบ้านหลังใหม่แล้ว!”

โอ ใช่แล้ว! ดังนั้นเราจะไม่เป็นคนแปลกหน้า เราจะไม่เป็นพวกที่ถูกขับไล่ไป เราจะไม่อยู่ในความยากจน ในพระนิเวศของพระบิดามีคฤหาสน์อยู่หลายแห่ง

F.B. Meyer เตือนใจเรามากกว่าแม้มีคฤหาสน์อยู่หลายแห่ง ก็ยังมีที่ว่าง “แม้หลายยุคสมัยผู้คนมากมายได้เข้าไป ยังมีเสียงร้องบอกเหมือนเดิมว่า มีที่ว่างอยู่เหลือเฟือ! คฤหาสน์อีกหลายแห่งยังไม่มีคนเข้าอาศัย ที่ยังไม่เต็ม”

พร้อมกับความคิดเช่นนั้น พระเยซูตรัสว่า “อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย”

พระเยซูเจ้าเองกำลังจัดเตรียมสถานที่นั้น (ข้อ 2) เพราะอะไร? พระองค์จะเสด็จมาอีกที่และรับเราไปอยู่กับพระองค์

พระองค์ไม่เพียงตรัสถึงสวรรค์ในที่นี่ว่าเป็นบ้านของจิตวิญญาณ แต่เป็นบ้านสำหรับร่างกายที่ฟื้นคืนชีพด้วย เพราะพระองค์ตรัสในที่นี่ถึงการเสด็จมาครั้งที่สองเพื่อจะรับพวกคริสเตียนไป พระองค์ตรัสตอนนี้ถึง 1 เธสะโลนิกา 4:16,17:

“ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากรสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบดี และด้วยแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน แล้วพวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ และอย่างนั้นแหละพวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์”

ในที่นี่พระองค์ตรัสถึงการเสด็จกลับมาอันแสนวิเศษนั้นเพื่อมารับคนของพระองค์ไปตามที่บอกไว้ใน 1 โครินธ์ 15:51,52:

“ดูเถิด ข้าพเจ้าขอบอกข้อลึกลับหนึ่งแก่พวกท่าน คือพวกเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่พวกเราทุกคนจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เวลาเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าแตรนั้นจะส่งเสียง และคนทั้งหลายที่ตายไปแล้วจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า และพวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่”

องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมารับคนของพระองค์ไป

เราจะไม่ก้าวออกไปสู่ความมืดเมื่อเราจากโลกนี้ไป แต่เหมือนกับที่แกะหลงตัวนั้นรู้สึกมั่นคงปลอดภัยอยู่บนบ่าของผู้เลี้ยงแกะ ลูก ๆ ของพระเจ้าทุกคนก็ถูกกุมไว้ปลอดภัยในพระหัตถ์ของพระคริสต์และไม่มีใครสามารถพรากเราไปจากพระองค์ได้ พระองค์ทรงอยากให้เราอยู่กับพระองค์

หนึ่งในสิ่งที่แสนวิเศษที่สุดเหล่านั้นเกี่ยวกับพระเยซูและอาจเป็นสิ่งที่ยากที่สุดที่เราจะเข้าใจได้ก็คือว่า พระองค์ทรงอยากได้การอยู่เป็นเพื่อนของเรา การร่วมสามัคคีธรรมของเรา การร่วมสนิทของเรา แม้กระทั่งในสวรรค์พระเยซูเจ้าก็ทรงต้องการเราเพื่อจะทำให้พระองค์มีความสุขอย่างสมบูรณ์ “เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหน ท่านทั้งหลายก็จะอยู่ที่นั่นด้วย” (ข้อ 3) พระองค์ทรงอยากจัดเตรียมสถานที่แห่งหนึ่งเพื่อที่ว่าเมื่อพระองค์เสด็จมา เราจะได้อยู่กับพระองค์ในสถานที่แห่งเดียวกันนั้น ช่างเป็นการปลอบประโลมใจที่แสนวิเศษจริง ๆ!

ข้อ 4-6:

14:4 และท่านทั้งหลายรู้ว่าเราไปที่ไหน และท่านทั้งหลายก็รู้จักทางนั้น”	อย่างไร”
14:5 โธมัสทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่าคุณจะเสด็จไปที่ไหน และข้าพระองค์ทั้งหลายจะรู้จักทางนั้นได้”	14:6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา

พระเยซู ทางนั้นเพื่อไปสวรรค์

พระเยซูตรัสไปหลายสิ่งแล้วเกี่ยวกับวิธีที่จะรับความรอด แต่ดวงตาที่ถูกปิดบังและน่าสังเวชของเราก็มองไม่เห็นมันได้ง่ายขนาดนั้น เราารู้สึกว่าเราต้องออกแรงทำด้วย เราารู้สึกผิดเพราะบาปทั้งหลายของเรา และดังนั้นเราจึงขาดความมั่นใจ กับสารพัดที่พระเยซูตรัสเกี่ยวกับการต้อนรับพระองค์ เกี่ยวกับการบังเกิดใหม่ เกี่ยวกับการที่ผู้เชื่อไม่มีการปรับโทษแล้วแต่มีชีวิตนิรันดร์ พวกเขายังไม่ทราบหรือว่าการวางใจพระเยซูคือทางนั้นไปสู่สวรรค์? แต่โธมัสกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่าคุณจะเสด็จไปที่ไหน และข้าพระองค์ทั้งหลายจะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร” (ข้อ 5) ก็ได้ โธมัส พระเยซูจะตรัสเรื่องนั้นอีก พระเยซูเจ้าเองทรงเป็น “ทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” (ข้อ 6)

ขอให้เรากล่าวมันอีกทีเพราะพระเยซูตรัสมันแล้วอีกที: นี่เป็นทางเดียวเท่านั้นไปสู่ความรอด พระเยซูเจ้าไม่ทรงมีคู่แข่งใด ๆ พระองค์ไม่มีผู้ใดมาเทียบได้ นี่เป็นทางเดียวเท่านั้นของการไปสวรรค์ ไม่มีใครสามารถไปสวรรค์ได้โดยที่ไม่มาด้วยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ อาจเป็นไปได้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเปิดเผยสิ่งนั้นผ่านทางภาพเล็งและเงาเหล่านั้นในภาคพันธสัญญาเดิมเพื่อที่อับราฮัมจะวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าและเมื่อมีใจเชื่อนั้นก็จะเป็นความชอบธรรมแก่เขา โดยความเชื่ออาแบลจะทราบว่าจะต้องถวายเครื่องสัตวบูชาที่ดีเลิศกว่า แต่ความเชื่อนั้นอยู่ในพระเยซูเอง “เชื้อสายของหญิง” ผู้ซึ่งทรงถูกสัญญาไว้แล้วว่าจะทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำ

ผมกำลังกล่าวว่าไม่มีความรอดที่ปราศจากพระเยซู-ไม่ว่าจะภาคพันธสัญญาเดิมหรือภาคพันธสัญญาใหม่ ไม่มีระบบอื่นหรือศาสนาอื่นที่จะใช้ได้เลย จิตวิญญาณที่น่าสงสารทุกดวงในโลกนี้ที่ไม่มาวางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอดหลังจากมีอายุถึงวัยที่รู้ผิดชอบชั่วดีแล้ว ต้องไปนรก พระเยซูทรงเป็นทางเดียวนั้นไปสู่สวรรค์

พระองค์ทรงเป็น “ทางนั้น” พระองค์ทรงเป็น “ความจริงนั้น” และแผนการแห่งความรอดอื่น ๆ ทั้งปวงเป็นของเท็จ พระองค์ทรงเป็น “ชีวิตนั้น” นั่นคือพระองค์เองทรงมีชีวิตนิรันดร์นั้นที่จะประทานให้และพระองค์ทรงเป็นการฟื้นคืนชีพนั้น ชีวิตทั้งหมดที่คนบาปผู้นำสงสารทุกคนจะมีได้ต้องมาโดยทางพระเยซู

ไม่มีการมาถึงพระบิดาเลยนอกจากคน ๆ นั้นมาถึงพระเยซู ไม่มีความเชื่อในพระเจ้าที่ไม่ได้หมายถึงความเชื่อในพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้น

ไม่มีที่ว่างตรงนี้สำหรับแนวคิดที่ว่าศาสนาใด ๆ ก็ดีทั้งนั้นแค่คุณเป็นคนจริงใจ ไม่ใช่เลย! ไม่มีที่ว่างตรงนี้สำหรับสุภาชิตอันโง่เขลาที่ว่า “เราทุกคนกำลังจะไปยั้งที่เดียวกัน เราแค่ใช้ถนนคนละเส้นเท่านั้น” ไม่ใช่เลย ถ้าคุณใช้ถนนเส้นใดนอกจากพระเยซูคริสต์ คุณก็จะไปไม่ถึงสวรรค์ของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นทางเดียวนั้นที่

จะรับความรอดได้

ชายชาวอังกฤษท่านหนึ่งเขียนไว้ว่าสิ่งที่โลกต้องการก็คือที่พวกเน้นรากฐานและพวกสมัยใหม่นิยมจะจับมือกันและรวมพลังกันในความรักอันที่พี่น้อง ไม่ใช่เลย ตราบใดที่มนุษย์คนใดเป็นพวกสมัยใหม่นิยม ไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ การไถ่โทษด้วยพระโลหิตของพระองค์ การคล้อยตามถ้อยคำของพระคัมภีร์และข้อสำคัญที่ยิ่งใหญ่อื่น ๆ เหล่านี้แห่งข่าวประเสริฐ เขาก็มีแผนการแห่งความรอดเท็จ และการปนสิ่งดีกับสิ่งชั่วก็นับไม่ได้ว่าเป็นความจริง

คนโง่เขลาบางคนอยากทราบเราให้เข้าร่วมกับพวกศาสนานอกกรีตและรับสิ่งดีได้ ๆ ก็ตามที่มีอยู่ในทุกศาสนา แต่นั่นก็เป็นมาจากซาตาน ไม่ใช่มาจากพระเจ้า นั่นเป็นหลักการแบบเหมารวมของ Bahaism มันเป็นจุดยืนแบบเหมารวมของพวกมนุษยนิยมและพวกเสรีนิยมทางศาสนา แต่ทั้งหมดนั้นเป็นสิ่งที่ผิด หลักสำคัญที่เป็นพื้นฐานหนึ่งเดียวคือพระเยซูคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ทรงเป็นทางเดียวนั้นไปสู่สวรรค์

ข้อ 7-11:

14:7 ถ้าท่านทั้งหลายได้รู้จักเราแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่นี้ไปท่านทั้งหลายก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์แล้ว”

14:8 ฟิลิปทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น และข้าพระองค์ทั้งหลายจะพอใจ”

14:9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราได้อยู่กับท่านทั้งหลายนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ ฟิลิปเอ๋ย ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดาแล้ว และ

ท่านกล่าวได้อย่างไรว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น’

14:10 ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำทั้งหลายที่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามิได้กล่าวตามใจตัวเอง แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเรา พระองค์ทรงกระทำการงานเหล่านั้น

14:11 จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นจงเชื่อเราเพราะเห็นแก่การงานเหล่านั้นเถิด

พระเยซูและพระบิดา

พระเยซูตรัสต่อไปถึงสิ่งที่ถูกเน้นตลอดทั้งข่าวประเสริฐของยอห์น พระองค์กับพระบิดาทรงเป็นหนึ่งเดียวกัน ถ้าคุณรู้จักพระเยซู คุณก็รู้จักพระบิดา

ในประเทศอินเดีย มีชนนารีท่านหนึ่งถามผู้บันทึกศาสนาฮินดูคนหนึ่งว่าเขาารู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพระเจ้า

ชาวฮินดูผู้นั้นตอบกลับว่า “ฉันไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นแบบไหน ฉันจะรู้ได้อย่างไร?”

มีชนนารีผู้นั้นตอบกลับว่า “พระเจ้าทรงเป็นเหมือนพระเยซูคริสต์”

“โอ” ชาวฮินดูผู้นั้นกล่าว “งั้นฉันก็สามารถรักพระเจ้าที่เป็นแบบนั้นและปรนนิบัติพระองค์ได้!”

โรมัสเอ๋ย ถ้าท่านรู้จักพระเยซู ท่านก็รู้จักพระบิดา ถ้าท่านอธิษฐานต่อพระบิดา ท่านก็อธิษฐานต่อพระเยซู ถ้าท่านวางใจในพระบิดา ท่านก็วางใจในพระเยซู “ผู้ใดที่...เชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา...” ก็มีคำ

สัญญาเดียวกันกับ “ผู้ที่เชื่อในพระบุตร” (5:24 และ 3:36) ถ้าคุณมาถึงพระเยซู คุณก็มาถึงพระบิดา ถ้าคุณอธิษฐานต่อพระเยซู คุณก็อธิษฐานต่อพระบิดา ถ้าคุณเชื่อในพระเยซู คุณก็เชื่อในพระบิดา ถ้าคุณมีพระคริสต์ คุณก็มีพระบิดา แต่ฟิลิปอยากให้พระบิดาถูกเปิดเผย พระเยซูทรงบอกเขาว่าพระองค์ทรงถูกเปิดเผยแล้วในพระเยซู ถ้าคุณได้เห็นพระเยซู คุณก็ได้เห็นพระบิดา พระเยซูทรงอยู่ในพระบิดาและพระบิดาในพระองค์ พระเยซูตรัสอะไร พระบิดาก็ตรัสด้วย พระเยซูทรงกระทำกิจอะไร พระบิดาก็ทรงกระทำด้วย โอ เช่นนั้นแล้ว คุณต้องยอมรับความเป็นพระเจ้าอันเด็ดขาดของพระเยซูคริสต์

พระเยซูตรัสถึงพระองค์เองว่าทรงเป็น “บุตรมนุษย์ ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์นั้น” (3:13) พระองค์ตรัสอีกว่า “ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ซึ่งทรงสถิตในพระทรวงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” (1:18) พระเยซูบนแผ่นดินโลกทรงอยู่ในพระทรวงของพระบิดา ความผูกพันนั้น ความเข้าใจที่สมบูรณ์นั้น ความรู้และความเป็นหนึ่งเดียวกันอันสมบูรณ์ของพระคริสต์กับพระบิดาไม่ได้ถูกขัดขวางโดยการรับสภาพเนื้อหาของพระองค์เลย พระองค์ไม่ได้เป็นเจ้าน้อยลงเพราะพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ พระองค์ไม่ได้อยู่ในสวรรค์น้อยลงเพราะพระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลก เราไม่เข้าใจทุกสิ่งเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าในพระเจ้าพระบิดา ฉะนั้นเราจึงไม่ต้องประหลาดใจหากมีสติปัญญาอันไร้ขีดจำกัดบางอย่างเกี่ยวกับพระเยซูและความรู้และความบริสุทธิ์อันไร้ขีดจำกัดเกี่ยวกับพระองค์ที่เกินความเข้าใจของเรา แต่มันเป็นความจริงที่ว่าถ้าคุณรู้จักพระเยซู คุณก็รู้จักพระบิดา

ข้อ 12:

14:12 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่ หลายที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเราจะไปยังพระ
เชื่อในเรา การงานเหล่านั้นซึ่งเรากระทำนั้น เขาก็ บิดาของเรา
จะกระทำเช่นกัน และเขาจะกระทำการงานทั้ง

เราซึ่งเป็นคริสเตียนที่เชื่อจะต้องกระทำ

กิจการเดียวกับที่พระเยซูเจ้าทรงกระทำ

ข้อ 12 เป็นข้อที่น่าอัศจรรย์ใจ เราเชื่อมั่นน้อยจริง ๆ! เราอ้างพระสัญญานี้น้อยจริง ๆ! ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเจ้าสามารถกระทำกิจการเหล่านั้นที่พระเยซูทรงกระทำบนแผ่นดินโลก ข้อจำกัดเดียวที่นั่นคือขนาดแห่งความเชื่อของเรา

และพระเยซูเจ้าทรงถูกตัดออกเสียหลังจากช่วงเวลาแห่งการรับใช้ปวงชนประมาณสามปีครึ่ง และมนุษย์คนใดที่มีชีวิตอยู่เกินสามสิบสามปี หากความเชื่อของเขามากพอ ก็สามารถกระทำกิจการที่ใหญ่โตยิ่งกว่าพระเยซูเจ้าเสียอีก

ฉะนั้น D.L.Moody จึงเทศนาแก่ฝูงชนจำนวนมหาศาลกว่าพระเยซู และมีผู้คนรับความรอดมากกว่าที่พระเยซูเจ้าเคยมีในงานรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ คนอื่น ๆ บางคนก็มีแบบนี้โดยไม่ต้องสงสัย เราทราบว่าเป็นพระเยซูเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด แต่เท่าที่เกี่ยวข้องกับการเป็นเครื่องมือเพื่อนำชาวประเสริฐออกไป คนอื่น ๆ ที่มีความเชื่อก็อาจทำกิจการเหล่านั้นของพระเยซูและใหญ่โตกว่า

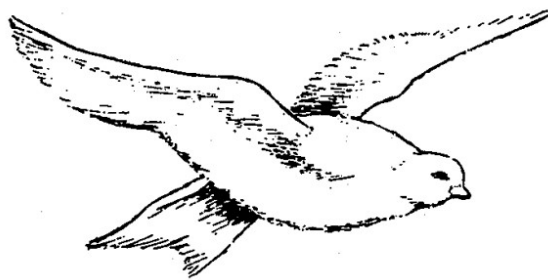
เราต้องจดจำไว้ว่าในคำอธิษฐานแบบมหาปุโรหิตนั้นพระเยซูตรัสว่า “พระองค์ทรงส่งข้าพระองค์เข้ามาในโลกแล้วฉันใด ข้าพระองค์ก็ส่งพวกเขาเข้าไปในโลกแล้วฉันนั้น” (ยอห์น 17:18) และเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วพระองค์ก็ระบายลมหายใจบนพวกเขาและตรัสแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด บาปต่าง ๆ ของผู้ใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายยกให้ บาปเหล่านั้นก็จะถูกยกเสียให้แก่คนเหล่านั้น และบาปของผู้ใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายไม่ยกให้ บาปเหล่านั้นก็ยังอยู่กับผู้นั้น” (20:22,23)

ในยอห์น 8:12 พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” ในยอห์น 9:5 พระองค์ตรัสว่า “ตราบใดที่เรายืนในโลก เราเป็นความสว่างของโลก” โอ แต่ในมัทธิว 5:14 พระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก”

มันไม่ใช่ เหมือนที่ Dr.A.T. Pierson กล่าวไว้ ว่าพระคริสต์ทรงเป็นความสว่างเพียงอย่างเดียวและเราเป็นเพียงดวงจันทร์ ดวงจันทร์ไม่ส่องแสง แต่สะท้อนแสง นั่นไม่ใช่ภาพประกอบที่ดีพอ เพราะผมมีพระคริสต์อยู่ในตัวผม ความหวังแห่งสง่าราศี ผมมีชีวิตอยู่ในตัวผมเอง และพระเจ้าทรงทำให้การวางมือเจิมตั้งของอัครทูตเปาโลบนศีรษะของทิโมธีจะทำให้เขาได้รับของประทานแห่งฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ที่เขาควรพัดกระพือและใช้งาน (1 ทธ. 4:14; 2 ทธ. 1:6)

เปโตรเต็มเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชของพระเจ้าจนพวกเขาบางคนเจ็บป่วยริมถนนเพื่อที่เงาของเขาจะพาดทับบนคนเหล่านั้นและพวกเขาจะได้รับการรักษาให้หาย และพวกเขาก็หายจริง ๆ (กิจการ 5:15) เปโตรกับยอห์นที่ประตุงามของพระวิหารสามารถกล่าวแก่คนง่อยคนนั้นที่ไม่เคยเดินเลยสักก้าวว่า “เงินและทองคำข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน ในพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นและเดินไปเถิด” (กิจการ 3:6) เขาลุกและเดินและกระโดดและสรรเสริญพระเจ้า!

สำหรับกิจการที่พระเยซูทรงกระทำนั้น พระองค์ทรงมีฤทธิ์มหัศจรรย์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราสามารถมีการเต็มเปี่ยมแบบเดียวกันนั้นของพระวิญญาณที่พระคริสต์ทรงมีได้

เราจำได้ว่าเมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมาแล้วและกำลังอธิษฐานอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงลงมาบนพระองค์ในรูปร่างที่มองเห็นได้เหมือนนกเขาตัวหนึ่ง เราถูกบอกว่า “...พระเจ้าได้ทรงเจิมพระเยซูแห่งนาซาเร็ธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร ผู้ซึ่งได้เสด็จไปทั่วกระทำดี และรักษาบรรดาคนที่ถูกกดขี่โดยพญามาร ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตอยู่กับพระองค์” (กิจการ 10:38) พระเยซูทรงเลือกที่จะรับขีดจำกัดของมนุษย์คนหนึ่งเท่าที่เกี่ยวกับการรับใช้ ฉะนั้นอิสยาห์ 61:1 จึงกล่าวว่า “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้ที่ย่อมใจ พระองค์ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย

และการเปิดศอกออกให้แก่คนทั้งหลายที่ถูกจองจำ”

พวกเราเองก็สามารถมีกรรมเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณได้และพวกเราเองก็สามารถทำกิจการนั้นของพระเยซูได้

เปาโลกล่าวได้ว่า “พวกเราจึงขอร้องพวกท่านแทนพระคริสต์ พวกท่านจงคืนดีกันกับพระเจ้าเถิด” (2 คร. 5:20) เปาโลสามารถยืนในที่ของพระคริสต์และสามารถเชิญชวนผู้คนด้วยสิทธิอำนาจของพระคริสต์เองให้มาและรับความรอด พระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวนั้น แต่เท่าที่เกี่ยวกับนักเทศน์คนหนึ่งหรือพยานคนหนึ่ง คริสเตียนทุกคนสามารถมีฤทธิ์เดชแบบเดียวกันนั้นได้และได้ผลลัพธ์แบบเดียวกันเหล่านั้นได้

ข้อ 13, 14:

14:13 และสิ่งใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น เพื่อที่พระบิดาจะทรงได้รับสง่าราศีในพระบุตร

14:14 ถ้าท่านทั้งหลายจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราก็จะกระทำสิ่งนั้น

การอธิษฐานในพระนามของพระเยซู

โลกคริสเตียนมีความผิดเยอะมากตรงที่ว่าเราทำให้เกิดความจำเจเล็กน้อย พิธีการที่เป็นกิจวัตรเล็กน้อยในการปิดท้ายคำอธิษฐานว่า “เราอธิษฐานขอสิ่งนี้ในพระนามของพระเยซู” และนั่นก็ผิด

ในคำอธิษฐานต้นแบบนั้น พระเยซูทรงบอกเราว่าเราจะต้องอธิษฐานตามลักษณะบางอย่าง และพระองค์ไม่ได้ตรัสว่าเราควรปิดท้ายคำอธิษฐานว่า “ในพระนามของพระเยซู” พระองค์ไม่ได้กำลังตั้งรูปแบบที่เป็นพิธีการที่เราควรปฏิบัติตาม พระองค์กำลังบอกเราว่าเราจะต้องอธิษฐานอย่างไร

การทูลขอในพระนามของพระเยซูเป็นวิธีหนึ่งที่พิเศษเฉพาะของการอธิษฐาน นั่นหมายความว่าอะไร? มันหมายความว่าเมื่อผมมาอธิษฐานในพระนามของพระองค์ ผมก็กำลังเซ็นพระนามของพระองค์ให้เป็นสิทธิอำนาจ ผมกำลังกล่าวว่า “พระเยซูทรงอยากได้สิ่งนี้และผมแค่กำลังทูลขอสิ่งนี้เพื่อพระเยซู”

เลขานุการของผมเซ็นเช็คหลายฉบับของผมมานานหลายปี ผมมีหลายสิ่งต้องกระทำ ผมเดินทางเพื่อพระเยซูเจ้าไปที่ไหนสักแห่งเกือบทุกสัปดาห์ ฉะนั้นจึงมีข้อตกลงหนึ่งกับธนาคารว่าเธอสามารถเซ็นชื่อของผมในเช็คหลายฉบับได้ แต่เธอเซ็นเช็คหลายฉบับเฉพาะสำหรับสิ่งเหล่านั้นที่ผมมอบอำนาจให้เท่านั้น! เธอไม่ได้ตัดสินใจว่าเธออยากใช้จ่ายเงินนั้นสำหรับอะไรหรือเธอคิดว่ามันดีที่สุดในที่สุดอย่างไร เมื่อเธอได้รับมอบอำนาจของผม เธอก็เซ็นชื่อของผมในเช็คฉบับหนึ่ง เธอเป็นคนเก็บรักษาสมุดเช็คเล่มนั้น

ในลักษณะเดียวกัน ถ้าผมมาด้วยความมั่นใจที่แท้จริงว่าสิ่ง ๆ หนึ่งเป็นสิ่งที่พระเยซูทรงพอใจผมให้ทูลขอและถ้าผมกำลังทูลขอโดยรู้สึกที่ผมรู้ว่าพระเยซูทรงอยากได้สิ่งนั้นและเหตุผลเดียวที่ผมอยากได้สิ่งนั้นก็คือเพราะพระองค์ทรงอยากได้สิ่งนั้น ผมก็กล่าวได้ว่า “ในพระนามของพระเยซู”

แต่จงหมายเหตุว่าเป็นวิธีหนึ่งที่เฉพาะเจาะจงและชี้เฉพาะมาก ๆ ของการอธิษฐาน และพระสัญญา นั่นก็คือ “และสิ่งใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น เพื่อที่พระบิดาจะทรงได้รับสง่าราศีในพระบุตร ถ้าท่านทั้งหลายจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราก็จะกระทำสิ่งนั้น” (ข้อ 13,14) ฉะนั้นครา

ใดที่คุณเพิ่มวลีจำเจที่เป็นพิธีการนี้เข้าไปกับคำอธิษฐานของคุณว่า “และข้าพระองค์ทั้งหลายทูลขอสิ่งนี้ในพระนามของพระเยซู” และคุณไม่ได้รับสิ่งนั้น คุณก็ทราบได้ว่าคุณได้โกหกต่อพระเจ้าแล้ว คุณไม่ได้กำลังทูลขอในพระนามของพระเยซู ไม่อย่างนั้นคุณก็คงได้สิ่งที่คุณทูลขอนั้นไปแล้ว พระคัมภีร์กล่าวเช่นนั้นอย่างชัดเจน

ใครบางคนกล่าวว่า “แต่ฉันรักที่จะถวายเกียรติพระเยซูเจ้านะ” ใช่แล้ว แต่คุณก็ยังไม่ให้เกียรติผม ยกตัวอย่าง โดยการปลอมแปลงชื่อของผมในเช็คหลายใบและได้รับสิ่งต่าง ๆ ที่คุณไม่ได้รับมอบอำนาจให้ซื้อด้วยเงินของผม ทนายความคนหนึ่งเคยปลอมลายเซ็นของคุณพ่อของผมเมื่อท่านป่วยและมีเอกสารทางกฎหมายฉบับหนึ่งที่จะมอบอำนาจให้เขากระทำการแทน ด้วยลายเซ็นปลอมของคุณพ่อของผม ทนายความคนนั้นขายทรัพย์สินส่วนหนึ่งที่มีราคาแพงและเอาเงินนั้นไป นั่นเป็นการคดโกง เขาต้องไปรับโทษในทัณฑสถานของรัฐเพราะการทำเช่นนั้น

และมันเป็นความคดโกงที่คุณหรือผมจะเสแสร้งว่าเรากำลังมาในพระนามของพระเยซูและกำลังทูลขอเพื่อพระองค์เท่านั้นในเมื่อมันเป็นความปรารถนาของเราเองและแผนการของเราเอง โดยไม่จำเป็นว่าเป็นแผนการของพระเจ้า

ยกตัวอย่างเช่น เมื่อพระเยซูทรงสอนเราให้อธิษฐานขออาหารประจำวัน มันก็ไม่ใช่พระเยซูที่หิวแต่มันเป็นอาหารสำหรับเราและครอบครัวของเรา เมื่อเรามาทูลขอการยกโทษให้ประจำวันขณะที่เรายกโทษให้ผู้อื่น มันก็ไม่ใช่พระเยซูที่มีความผิดและต้องการการยกโทษ แต่เป็นตัวเรา ฉะนั้นในคำอธิษฐานต้นแบบขององค์พระผู้เป็นเจ้าเราจึงไม่ได้ถูกสอนให้กล่าวว่า “ในพระนามของพระเยซู”

มันเป็นบาปใหญ่โตที่จะยอมให้ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าถูกแสดงออกเฉพาะในกิจวัตรเล็กน้อย พิธีการทั้งหลายที่เน้นรูปแบบโดยปราศจากการเอาใจใส่

ศิษยาภิบาลหนุ่มคนหนึ่งที่ผมเคยจัดการประชุมฟื้นฟูไม่สบายใจและเขากล่าวว่า “ดร.ไรซ์ คุณทำให้ผมขายหน้านะ บางครั้งคุณอธิษฐานว่า “ในพระนามของพระเยซู” และบางครั้งคุณก็ไม่พูด ผมสอนคนของผมให้อธิษฐานเสมอว่า ‘ในพระนามของพระเยซู’” และเขายกข้อ 6 ข้างบนเพื่อเป็นข้อพิสูจน์: “ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา”

“ใช่แล้ว” ผมกล่าว “เมื่อคุณมาหาพระเจ้า คุณต้องมาโดยทางพระเยซูคริสต์ แต่ผมก็มาถึงพระเจ้าแล้วนะ ผมอยู่ในครอบครัวนี้แล้ว และตอนนี้ผมก็สามารถทูลขอเพื่อพระเยซูได้ถ้าผมทราบว่าพระองค์ทรงอยากได้สิ่งใดอย่างชัดเจนและมีการรับประกันจากพระองค์ว่าผมสามารถเป็นตัวแทนพระองค์ในคำอธิษฐานนั้นได้ หรือผมสามารถอธิษฐานในชื่อของผมเองก็ได้เพราะผมอยู่ในครอบครัวของพระเจ้าแล้ว” เหมือนกับที่ Dr. Bob Jones, Sr. เคยกล่าวไว้ว่า “ผมไม่ใช่คนนอกแล้ว ผมเป็นสมาชิกคนหนึ่งแห่งครอบครัวของพระเจ้าแล้ว ผมสามารถดึงเก้าอี้ของผมเข้าไปที่โต๊ะนั้นและกล่าวได้ว่า ‘พ่อครับ ส่งขนมปังกรอบมาให้หน่อยสิครับ’”

ความคิดที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังอันน่าสงสารของเราชอบที่จะมีพิธีการนิดหน่อยจริง ๆ! เราได้รูปแบบแห่งทางของพระเจ้าโดยปราศจากฤทธิ์เดชนั้น เราได้สิ่งที่ไม่สำคัญทั้งหลายแต่ไม่ได้สิ่งที่สำคัญจริง ๆ เหล่านั้น ฉะนั้นเมื่อเราอธิษฐาน อยากกล่าวว่าคุณกำลังทูลขอ “ในพระนามของพระเยซู” นอกเสียจากว่าคุณกำลังทูลขอโดยอาศัยสิทธิอำนาจจากพระองค์จริง ๆ และในกรณีนั้น คุณก็ทราบได้อย่างแน่นอนว่าคุณจะได้รับคำตอบนั้น

เพราะว่าพระเจ้าทรงตอบทุกคำอธิษฐานที่มาพร้อมกับสิทธิอำนาจของพระเยซูคริสต์

พระสัญญานี้เกี่ยวกับการทูลขอในพระนามของพระเยซูถูกทวนซ้ำในยอห์น 16:24, “จนกระทั่งบัดนี้ ท่านทั้งหลายยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิด และท่านทั้งหลายจะได้รับ เพื่อความปิติยินดีของท่านทั้งหลายจะเต็มเปี่ยม”

ข้อ 15-26:

14:15 ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษาบัญญัติทั้งหลายของเรา

14:16 และเราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่านทั้งหลาย เพื่อพระองค์จะได้สถิตอยู่กับท่านทั้งหลายตลอดไป

14:17 คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกไม่สามารถรับได้ เพราะว่าโลกมองไม่เห็นพระองค์ และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายและจะประทับอยู่ในท่านทั้งหลาย

14:18 เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้ปราศจากการปลอบประโลมใจ เราจะมาหาท่านทั้งหลาย

14:19 แต่อีกหน่อยหนึ่ง และโลกก็มองไม่เห็นเราอีกต่อไปแล้ว แต่ท่านทั้งหลายเห็นเรา เพราะว่าเรามีชีวิต ท่านทั้งหลายก็จะมีชีวิตด้วย

14:20 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่านทั้งหลาย

14:21 ผู้ใดที่มีบัญญัติทั้งหลายของเราและรักษาบัญญัติเหล่านั้นไว้ ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเรา

จะรักเขา และจะสำแดงตัวเราเองให้ปรากฏแก่เขา”

14:22 ยูดาส มีไซอิสคาริโอท ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์เองให้ปรากฏแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย และไม่ใช้แก่โลก”

14:23 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาว่า “ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะรักษาคำทั้งหลายของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราทั้งสองจะมาหาเขา และเราทั้งสองจะทำที่สถิตของเราทั้งสองอยู่กับเขา

14:24 ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่รักษาบรรดาถ้อยคำของเรา และคำซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินนั้นก็ไม่ใช่ของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ได้ทรงส่งเรามา

14:25 เราได้กล่าวสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย เมื่อเรายังอยู่กับท่านทั้งหลาย

14:26 แต่ผู้ปลอบประโลมใจนั้น ซึ่งเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงส่งมาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายสิ่งสารพัด และจะนำสิ่งสารพัดมาสู่ความทรงจำของท่านทั้งหลาย คือสิ่งใดก็ตามที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว

พระวิญญาณบริสุทธิ์, ผู้ปลอบประโลมใจของเรา

“ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษาบัญญัติทั้งหลายของเรา และเราจะทูลขอพระบิดา...” (ข้อ 15,16) นั้นทำให้เราคิดว่าเฉพาะคนเหล่านั้นที่รักษาบัญญัติทั้งหลายของพระองค์จะมีการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม ฉบับ American Standard Version ทำให้นั้นชัดเจนมากขึ้นว่า “ถ้าท่านทั้งหลาย

หลายรักเรา พวกท่านก็จะรักษาบัญญัติทั้งหลายของเรา” และมีกล่าวไว้ในลักษณะเดียวกันในฉบับแปลภาค พันธสัญญาใหม่ของ Charles B. Williams, the Berkeley Translation, the New International Version และฉบับอื่น ๆ

ฉะนั้น การรักษาบัญญัติทั้งหลายของพระคริสต์จึงไม่ใช่แค่วิธีหนึ่งในการได้มาซึ่งการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี่เป็นข้อเท็จจริงที่เชื่อมโยงกันสองประการ ผู้ที่รับความรอดแล้วจะรักษาบัญญัติทั้งหลายของพระองค์และจะมีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายใน ซึ่งทรงถูกส่งมาจากพระบิดาเพื่อแทนที่พระเยซู

เราทราบจากคำกล่าวที่แน่ชัดในพระคัมภีร์ว่าการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีให้แก่คริสเตียนทุกคน 1 โครินธ์ 6:19,20 กล่าวว่า:

“อะไรกัน พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า และพวกท่านไม่ใช่เจ้าของตัวพวกท่านเอง เพราะว่าพวกท่านถูกซื้อไว้แล้วตามราคา เหตุฉะนั้นจึงถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าในร่างกายของพวกท่าน และในจิตวิญญาณของพวกท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า”

โรม 8:9 กล่าวว่า “แต่พวกท่านไม่ได้อยู่ในเนื้อหนัง แต่ในพระวิญญาณ ถ้าหากว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน บัดนี้ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์”

ฉะนั้นคริสเตียนทุกคนจึงมีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายใน พระเยซูแค่กำลังกล่าวข้อเท็จจริงหนึ่ง-ที่ว่าผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในใจแล้ว ถึงแม้จะไม่สมบูรณ์แบบขนาดไหน พวกเขาก็เป็นแกะของพระคริสต์ผู้ซึ่งเดินตามพระองค์ (10:27) แม้ไม่ถูกนิยามอย่างคมชัดเสมอไปและไม่ชัดเจนเสมอไป คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนก็ “ไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ” (รม. 8:4) ฉะนั้นมันจึงไม่ใช่พระสัญญาข้อหนึ่งซึ่งมีเงื่อนไขว่าพระเยซูเจ้าอาจอธิษฐานขอพระบิดาและพระบิดาอาจประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งนั่นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่คริสเตียนทั้งหลาย นี่เป็นข้อเท็จจริงนิรันดร์ประการหนึ่งซึ่งถูกกล่าวแล้วอย่างสัตย์จริง พระเยซูทรงอธิษฐานขอพระบิดาแล้วและพระองค์ทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้มาสถิตอยู่ตลอดไปในร่างกายของคริสเตียนทุกคนแล้ว

จงหมายเหตุองค์ประกอบด้านเวลาในข้อ 17, “ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลาย” ก่อนการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์แค่อยู่กับคริสเตียนทั้งหลายตอนนั้น ไม่ใช่อยู่ในพวกเขา “...และจะประทับอยู่ในท่านทั้งหลาย” นั่นคือ หลังจากการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงสถิตอยู่ภายในร่างกายของคริสเตียนทุกคนในฐานะวิหารหลังหนึ่ง และพระสัญญานั้นได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วอย่างแน่นอนสำหรับสาวกเหล่านี้ในยอห์น 20:19-22 และเราเชื่อมั่นถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วสำหรับคริสเตียนทุกคนในโลก ณ เวลานั้นและตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเข้ามาแล้ว และบัดนี้ทรงเข้ามาเมื่อเรากลับใจเชื่อ ทรงทำให้เราบังเกิดใหม่ และทรงสถิตอยู่ตลอดไปกับเรา

จงหมายเหตุว่าพระบิดาจะทรงส่ง “ผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่ง” (ข้อ 16) คำเรียกภาษากรีกตรงนี้สำหรับผู้ปลอบประโลมใจคือ พาราเคลเต ซึ่งหมายถึงผู้หนึ่งซึ่งถูกเรียกมาให้อยู่เคียงข้างเพื่อช่วยเหลือ และจะต้องเป็นอีกผู้หนึ่งที่เหมือนพระเยซู ใน 1 ยอห์น 2:1 คำว่า “ผู้ที่เสนอความแทน” เป็นคำเดียวกันในภาษาเดิม

โอ พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่แสนมหัศจรรย์ ผู้ทรงอยู่ด้วยเสมอไปซึ่งเป็นตัวแทนพระเยซูโดยสถิตอยู่ภายในเรา! โอ สาวกผู้นำสารเหล่านี้ ซึ่งว่าอุ่นใจและประสบความสำเร็จต้องการใครอีกสักคนมาปลอบประโลมใจพวกเขา มาเพื่อแทนที่พระเยซูเจ้าผู้ซึ่งพวกเขาได้เดินด้วยและพูดคุยด้วยทุกวันนานเกือบสามปี! เอาละ แนวคิดนี้ไม่ใช่แค่ผู้ปลอบประโลมใจผู้หนึ่งแต่เป็นอีกผู้หนึ่งที่เป็นชนิดเดียวกัน ผู้หนึ่งซึ่งแทนที่พระเยซู

พระเยซูตรัสว่า “เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้ปราศจากการปลอบประโลมใจ เราจะมาหาท่านทั้งหลาย” (ข้อ 18)

เกี่ยวกับพระคำข้อนี้ F.B.Meyer ให้ความคิดที่ปลอบประโลมใจนี้แก่เรา: “พระองค์ทรงมาเมื่อเราต้องการพระองค์มากที่สุด เมื่อพายุพัดแรง และน้ำกำลังท่วมเข้ามาในเรือ เมื่อบ้านเรือนว่างเปล่าเพราะชีวิตนั้นที่ทำงานให้เป็นบ้านจากไปแล้ว เมื่อเมืองเยรีโคจะต้องถูกโจมตีในวันพรุ่งนี้ และต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดน เมื่อคนรักและมองเพื่อนพากันเหินห่าง เมื่อแสงสว่างกำลังจางหายต่อหน้าดวงตาที่กำลังริบหรี่ และชื่อและใบหน้าลบลือนไปจากความจำของวัยชรา เมื่อถ่านก้อนสุดท้ายกำลังกลายเป็นขี้เถ้าสีเทา เมื่อเสียงกระหึ่มของสายน้ำถูกได้ยินในหุบเขาเบื้องล่าง-พระเยซูตรัสว่า เรามา...”

ผมเคยถูกขอให้จัดงานศพให้เด็กสาววัยสิบห้าปีคนหนึ่ง ใจของผมหนักอึ้งขณะที่ผมคิดว่าผมควรทำอย่างไรดี มันเป็นความซึมเศร้าที่ลึกที่สุด ผู้เป็นพ่อได้ทิ้งครอบครัวนี้ไปเพราะเขาทำงานทำไม่ได้ ผู้เป็นแม่ทำงานหนักเยี่ยงทาสจนกระทั่งร่างกายของเธอหมดแรง จากนั้นเธอก็เป็นวัณโรคและเป็นผู้ป่วยติดเตียง บัดนี้ลูกสาวตัวน้อยสุดที่รักของเธอก็ตายเสียแล้ว เราต้องประคองหญิงผู้นี้เพื่อที่เธอจะสามารถมองลงไปโนโลงศพเพื่อดูหน้าลูกเป็นครั้งสุดท้าย เพื่อกล่าวคำอำลาสุดท้ายของเธอ ผมคิดในตอนนั้นว่า “ฉันจะกล่าวอะไรดี?”

แต่เมื่อผมมาที่ข้างเตียงของเธอเพื่อพูดคุยกับเธอ เธอก็กล่าวด้วยน้ำตา ทว่ามีความชื่นบานว่า “อาจารย์ไรซ์คะ พระเยซูตรัสไว้ว่า ‘เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้ปราศจากการปลอบประโลมใจ เราจะมาหาท่านทั้งหลาย’ และอาจารย์ไรซ์คะ พระองค์ทรงมาแล้ว! พระองค์ทรงมาแล้ว!”

โอ ไม่มีคริสเตียนคนใดต้องใช้ชีวิตโดยปราศจากการปลอบประโลมใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย! ฉะนั้นการปลอบประโลมใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงเป็นจริงมากเหลือเกินเพราะว่าโดยทางพระองค์ พระคริสต์เองและพระบิดาทรงมาสถิตอยู่ภายในเรา

คุณกล่าวว่า “ฉันยอมให้พระเยซูเข้ามาในใจของฉันแล้ว” สิ่งที่คุณทำไปแล้วจริง ๆ ก็คือวางใจพระคริสต์ว่าจะทรงช่วยคุณให้รอด จากนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงย้ายเข้ามาอยู่ในร่างกายของคุณแล้วและ ฉะนั้นพระองค์จึงทรงเผยพระบิดาและพระบุตรให้ประจักษ์

บัดนี้ การเผยให้ประจักษ์แห่งการอวยพรของพระเจ้าและการร่วมสามัคคีธรรมอันอ่อนหวานที่สุดของพระวิญญาณบริสุทธิ์ค่อนข้างขึ้นอยู่กับว่าเรารักษาบัญญัติทั้งหลายของพระองค์อย่างไร ถ้าด้วยความรักที่มาจากหัวใจเรารักษาบัญญัติทั้งหลายของพระเจ้าอย่างจริงจังและเข้าสนิทในความรักของพระองค์ พระวิญญาณอันอ่อนหวานของพระเจ้าก็จะทรงทำให้พระคริสต์และพระบิดาเป็นจริงมาก ๆ และการร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะมิอยู่ต่อเนื่อง

จงหมายเหตุเงื่อนไขที่ชัดเจนตรงนี้ ความเชื่อฟังของเราคือเครื่องวัดอุณหภูมิที่แสดงให้เห็นอุณหภูมิ

แห่งความรักของเรา ไม่มีความจริงใจในความรักที่ไม่พยายามที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยและรักษาบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ เมื่อนั้นพระเจ้าและพระคริสต์จะทรงเป็นจริงสำหรับเรามากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งถูกเผยให้ประจักษ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้น่ารัก

ผู้ปลอบประโลมใจนี้คือ “พระวิญญาณบริสุทธิ์” ซึ่งถูกส่งมาในพระนามของพระเยซูและถูกส่งมาเพื่อเป็นตัวแทนพระเยซูและพระองค์ “จะทรงสอนท่านทั้งหลายสิ่งสารพัด” พระองค์จะทรง “นำสิ่งสารพัดมาสู่ความทรงจำของท่านทั้งหลาย คือสิ่งใดก็ตามที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว” ฉะนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงเป็นผู้ปลอบประโลมใจองค์หนึ่ง อาจารย์องค์หนึ่ง ผู้ทรงเตือนใจองค์หนึ่ง พระองค์ทรงเป็นพยานถึงพระคริสต์ที่อยู่ตลอดภายในเราและจะทรงเปิดเผยน้ำพระทัยของพระเจ้าแก่เรา

โรม 8:26, 27 บอกเราเช่นกันว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ช่วยในการอธิษฐานของเรา:

“เช่นเดียวกัน พระวิญญาณก็ทรงช่วยความอ่อนแอต่าง ๆ ของพวกเราด้วย เพราะพวกเราไม่ทราบว่าจะควรจะทำอธิษฐานขอสิ่งใดตามที่พวกเราควรขอ แต่พระวิญญาณเองทรงช่วยขอเพื่อพวกเราด้วยความคร่ำครวญทั้งหลายซึ่งไม่อาจเอ่ยเป็นคำพูดได้ และพระองค์ผู้ทรงตรวจค้นใจทั้งหลาย ก็ทรงทราบพระดำริของพระวิญญาณ เพราะว่าพระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อบรรดาวิสุทธิชนตามน้ำพระทัยของพระเจ้า”

ข้อ 27-31:

14:27 เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว สันติสุขของเรา เราให้แก่ท่านทั้งหลาย เราให้แก่ท่านทั้งหลายไม่เหมือนที่โลกให้ อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย และอย่าให้ใจของท่านทั้งหลายกลัว

14:28 ท่านทั้งหลายได้ยินแล้วว่าเราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายอย่างไร นั่นคือ ‘เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก’ ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา ท่านทั้งหลายก็จะปีติยินดี เพราะเราได้กล่าวไว้ว่า ‘เราจะไปหาพระบิดา’ ด้วยว่าพระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา

14:29 และบัดนี้เราบอกท่านทั้งหลายแล้วก่อนที่สิ่งนั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อสิ่งนั้นเกิดขึ้นแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อ

14:30 ต่อไปนี้เราจะไม่สนทนากับท่านทั้งหลายมากนัก เพราะว่าผู้ครองแห่งโลกนี้จะมา และจะฉุดรั้งเราไว้ไม่ได้

14:31 แต่เพื่อโลกจะทราบว่าเรารักพระบิดา และพระบิดาได้ทรงให้คำบัญชาแก่เราอย่างไร เราก็กระทำอย่างนั้น จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปจากที่นี่กันเถิด”

พวกเขามีสันติสุขได้เกี่ยวกับการจากไปของพระคริสต์

พระสัญญาแสนอ่อนหวานเช่นเคย “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว สันติสุขของเรา เราให้แก่ท่านทั้งหลาย เราให้แก่ท่านทั้งหลายไม่เหมือนที่โลกให้ อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย และอย่าให้ใจของท่านทั้งหลายกลัว” (ข้อ 27) บทนี้เริ่มต้นไปแล้วเช่นนั้นและการให้ความมั่นใจอันอ่อนหวานถูกทวนซ้ำเพื่อใจที่วิตกง่ายของเรา

พระคริสต์ทรงมีคำตอบสำหรับใจที่วิตก พระองค์ทรงสัญญาสันติสุข

ช่างตรงข้ามกันจริง ๆ ระหว่างความไม่สงบในโลกเก่าที่วุ่นวายนี้และใจของเหล่าคนอธรรมกับสันติสุขของคริสเตียน!

อิสยาห์ 57:20,21 กล่าวว่า “แต่คนชั่วเป็นเหมือนทะเลที่กำเริบ เมื่อมันนิ่งอยู่ไม่ได้ ซึ่งน้ำทั้งหลายของมันก็กวนตมและเลนขึ้นมา “ไม่มีสันติสุข” พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัส “แก่คนชั่ว”

พระเยซูตรัส โดยพูดถึงยุคนี้ทั้งหมดและไม่ใช้แค่ช่วงวันพิบัติของยุคนี้ว่า “และท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องบรรดาสงครามและข่าวลือเรื่องสงครามทั้งหลาย พวกท่านจงอย่าเป็นทุกข์เลย...” (มธ. 24:6)

โอ ประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ อาณาจักรต่อสู้อาณาจักร ความอดอยาก โรคระบาด แผ่นดินไหว-นั่นเป็นเส้นทางของยุคนี้ เหล่าคนชั่วไม่สามารถหยุดยั้งสงคราม ไม่สามารถหยุดยั้งอาชญากรรมได้ ทุกหนทางเหยียวยาที่ชาวโลกลงต่างล้มเหลว เหมือนที่พระเยซูตรัสแก่หญิงคนหนึ่งที่เมืองสิคาร์ว่า “ผู้ใดก็ตามที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก” ฉะนั้นความพึงพอใจและความสนุกสนานและหนทางเหยียวยาทั้งหมดที่โลกนี้มีให้จึงล้มเหลว พระคัมภีร์กล่าวว่า “แม้ในการหัวเราะ ใจก็โศกเศร้า และการสิ้นสุดลงของความรื่นเริงนั้นเป็นความหนักใจ” (สภษ. 14:13) และโยบ 14:1 กล่าวว่า “มนุษย์ที่เกิดมาโดยผู้หญิงก็อยู่แต่น้อยวัน และเต็มไปด้วยความยุ่งยาก”

คนที่หลงหายก็กลัวความตาย เขาต้องรับมือกับค่าจ้างของบาปอยู่ตลอดเวลา หนทางของคนละเมียดก็ยากนัก เขาต้องรับมือกับความไม่สงบของจิตสำนึก จิตแพทย์ทั้งหมดในโลกไม่สามารถแก้ไขใจของคนที่หลงหายได้ และมีความกลัวตาย มีความผิดหวังกับโลก มีความล้มเหลวของมิตรสหายที่ไร้ความเชื่อ

แต่แม้แต่คริสเตียนทั้งหลายก็เผชิญหน้ากับความยากลำบากเหล่านั้นในโลกนี้ พระเยซูตรัสว่า “ในโลกนี้ท่านทั้งหลายจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เราชนะโลกแล้ว” (16:33)

พระเยซูตรัสว่า “อย่าคิดว่าเราได้มาเพื่อที่จะส่งสันติภาพไปบนแผ่นดินโลก เรามีได้มาเพื่อที่จะส่งสันติภาพไป แต่ดาบเล่มหนึ่งต่างหาก ด้วยว่าเราได้มาเพื่อที่จะให้ลูกชายไม่ลงรอยกับบิดาของตน และลูกสาวไม่ลงรอยกับมารดาของตน และลูกสะใภ้ไม่ลงรอยกับแม่สามีของตน” (มธ. 10:34,35) และเราได้รับคำทรงสัญญาว่าคริสเตียนทั้งหลายจะทนทุกข์การถูกข่มเหง ผู้รับใช้ไม่มีดีไปกว่านายของตน และถ้าโลกเกลียดชังพระคริสต์ มันก็จะเกลียดชังคนเหล่านั้นที่อยู่ใกล้พระองค์ เป็นที่รักของพระองค์ และเป็นเหมือนพระองค์ โอ แต่ในท่ามกลางความยุ่งยากทุกอย่าง คริสเตียนสามารถมีสันติสุขแสนชื่นใจได้ พระเยซูทรงสัญญาเรื่องนี้แล้ว พระองค์ตรัสว่า: “จงมาหาเรา ท่านทั้งหลายทุกคนที่ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย จงเอาแอกของเราแบกไว้บนท่านทั้งหลาย และจงเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบการหยุดพักสำหรับจิตวิญญาณของพวกท่าน ด้วยว่าแอกของเราก็เบากว่า และภาระของเราก็เบา” (มธ. 11:28-30)

ในฟิลิปปี 4:6,7 คือคำสั่งน่าชื่นใจเหล่านี้และคำสัญญาเปี่ยมสง่าราศีนี้: “อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใด ๆ เลย แต่ในทุกสิ่ง โดยการอธิษฐาน การวิงวอน พร้อมกับการขอบพระคุณ จงให้บรรดาคำทูลขอของพวกท่านถูกแจ้งให้พระเจ้าทรงทราบ และสันติสุขของพระเจ้า ซึ่งอยู่เหนือความเข้าใจทุกอย่าง จะรักษาบรรดาใจและความคิดของพวกท่านไว้โดยทางพระเยซูคริสต์”

โอ คำสั่งน่าชื่นใจใน 1 เปโตร 5:6,7: “เหตุฉะนั้น พวกท่านจงถ่อมตัวลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงยกย่องพวกท่านขึ้นในเวลาอันควร โดยละบรรดาความกระวนกระวายของพวกท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงหวังใยพวกท่าน”

และพระคัมภีร์กล่าวอีกว่า “ในการกลับมาและการหยุดพัก เจ้าทั้งหลายจะรอด ในความสงบและในความไว้นิ่งเชื่อใจ ความเข้มแข็งของพวกเจ้าจะอยู่” (อสย. 30:15) และ “พระองค์จะทรงรักษาเขาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ ผู้ซึ่งจิตใจของเขาแน่วแน่ในพระองค์ เพราะเขาวางใจในพระองค์” (อสย. 26:3) “ใช่แล้ว ถึงแม้ว่าข้าพระองค์เดินเข้าไปในหุบเขาของเงาแห่งความตาย ข้าพระองค์จะไม่กลัวความชั่วร้ายใด ๆ เลย เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับข้าพระองค์ คทาของพระองค์และธำมรงค์ของพระองค์ปลอบโยนข้าพระองค์” (สดด. 23:4) ใช่แล้ว “ความทุกข์เป็นอันมากจะมีแก่คนชั่ว แต่ผู้ที่วางใจในพระเยโฮวาห์ ความเมตตาจะล้อมเขาไว้” (สดด. 32:10) และเราได้รับคำเชิญชวนว่า “จงทิ้งภาระของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงค้ำจุนท่าน พระองค์จะไม่ทรงยอมให้คนชอบธรรมคลอนแคลนเลย” (สดด. 55:22)

อัครทูตเปาโลได้ค้นพบว่า “พวกเราถูกรบกวนอยู่ทุกด้าน แต่ก็ไม่เป็นทุกข์ พวกเราสับสนงงววย แต่ก็ไม่มีสิ้นหวัง ถูกข่มเหง แต่ไม่ถูกทอดทิ้ง ถูกเหยียดลงแล้ว แต่ไม่ถูกทำลาย” (2 คร. 4:8,9) และเปาโลได้รับการตลใจอีกให้เขียนถึงตัวเองว่า “เหมือนเป็นคนที่ไม่มีความรู้จึก แต่ยังเป็นที่ยูจึกดี เหมือนใกล้ตาย และดูเถิด พวกเรายังมีชีวิตอยู่ เหมือนถูกตีสอน และไม่ถูกฆ่า เหมือนเสรำโศก แต่มีความปีติยินดีอยู่เสมอ เหมือนยากจน แต่ทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี เหมือนไม่มีอะไรเลย และยังมีถือครองสิ่งสารพัดอยู่” (2 คร. 6:9,10)

โอ คริสเตียนคนใดที่ไม่มีสันติสุขก็กำลังพลาดพระพรยิ่งใหญ่ที่ทรงยื่นเสนอให้ฟรี ๆ “อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย”

โอ สันติสุขที่พระเจ้าผู้ช่วยของฉันประทานให้
สันติสุขที่ฉันไม่เคยรู้จึกมาก่อนเลย
และทางนั้นก็สว่างจ้ามากขึ้น
ตั้งแต่ฉันได้เรียนรู้ที่จะวางใจพระองค์มากขึ้น

พวกเขาเศร้าใจที่พระเจ้าผู้ช่วยกำลังจะจากไปหรือ? โอ พวกเขาควรที่จะดีใจต่างหาก ประการแรก พวกเขาควรที่จะดีใจที่พระเจ้าผู้ช่วยจะกลับไปหาพระบิดา โอ พระทัยของพระองค์คงโหยหาถนนทองคำเหล่านั้น เสียงโห่ร้องของเหล่าทูตสวรรค์ และสง่าราศีที่พระองค์เคยมีกับพระบิดามาก่อน พวกเขาควรที่จะดีใจเพราะเห็นแก่พระองค์

ใช่แล้ว และเราควรที่จะดีใจเพราะเห็นแก่เราเองด้วย เพราะว่าตอนนี้ แทนที่จะมีพระเจ้าผู้ช่วยอยู่ในร่างกายเดียวผู้ซึ่งเราอาจเห็นหรือพูดคุยได้เป็นครั้งคราวแค่ชั่วครู่ เราสามารถมีพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่แสนชื่นใจผู้ประทับอยู่ภายในเรา เพื่อที่จะเป็นเพื่อนคู่คิด ผู้นำทาง ผู้ปลอบประโลมใจ ผู้สอน ผู้เตือนใจ และผู้ช่วยอธิษฐานของเราอย่างต่อเนื่องอยู่ทุกเวลา การมีพระคริสต์อยู่กับผมโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ในร่างกายของผมในทุกแห่งหนที่ผมไป ไม่ว่าผมทำสิ่งใด ก็ดีกว่าการมีพระคริสต์อยู่ในร่างกายมนุษย์ร่างกายหนึ่งอยู่ที่ไหนสักแห่งบนแผ่นดินโลกผู้ซึ่งผมสามารถมองเห็นได้เป็นครั้งคราวและที่ผมสามารถมีการร่วมสามัคคีธรรมและรับการสั่งสอน

แบบเร่งรีบได้เพียงเล็กน้อย

พระเยซูตรัสในข้อ 30 ว่า “ผู้ครองแห่งโลกนี้จะมา” เราจำได้ว่าซาตานเป็น “พระของโลกนี้” มันเป็น “เจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ” เราทราบว่าซาตานกำลังพยายามอยู่ตลอดที่จะยึดอำนาจครอบครองของโลกนี้ “เพราะว่าความลึกลับแห่งคนนอกกฎหมายนั้นก็ทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวเดี๋ยวนั้นนั้นจะยังหวังเหนี่ยวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวนั้นจะถูกพาออกไปพ้นทางเสีย และคนนอกกฎหมาย [คนแห่งการบาป] นั้นจึงจะถูกเปิดเผย” (2 ธส. 2:7,8)

และการครอบครองของซาตานจะขึ้นถึงจุดสูงสุดวันหนึ่งในคนแห่งการบาปนั้น ซึ่งหลังจากที่ผู้คนขององค์พระผู้เป็นเจ้าถูกรับตัวออกไปแล้วเมื่อการรับขึ้นนั้นมาถึงและเมื่ออิทธิพลแบบรวมกันของพระวิญญาณบริสุทธิ์และผู้คนหลายล้านชีวิตถูกพาออกไปแล้ว เมื่อนั้นคนแห่งการบาปนั้นก็ปรากฏตัวได้ ซาตานพยายามมานานแล้วที่จะทำให้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นแต่ก็ทำไม่ได้ ชาร์เลอมาญอยากครองโลกนี้ ไคเซอร์ วิลเฮล์มแห่งเยอรมนีก็เช่นกัน ออดอล์ฟ ฮิตเลอร์ก็ด้วย มุสโสลินีก็อยาก พระสันตะปาปาบางองค์ก็เหมือนกัน กระนั้นพวกเขาทุกคนต่างล้มเหลวและจะล้มเหลวจนกระทั่งหลังจากการรับขึ้นนั้นเมื่อผู้คนของพระเจ้า เหล่าวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถูกพาออกไปและอิทธิพลแบบมวลชนของพระองค์และอิทธิพลของคริสเตียนถูกผ่อนคลาย และคนแห่งการบาปนั้นก็เข้ายึดครอง

แต่ผู้ครองโลกที่ชั่วร้ายนี้ นั่นคือซาตาน ผู้ซึ่งจะถูกเผยให้ประจักษ์ในคนแห่งการบาปนั้น นั่นคือปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ จะเห็นอาณาจักรทั้งปวงของโลกนี้ถูกบดขยี้จนแหลกโดยหินก้อนใหญ่นั้นซึ่งถูกตัดออกมาจากภูเขาลูกหนึ่งซึ่งจะชนรูปจำลองนั้น ซึ่งเป็นตัวแทนอาณาจักรเหล่านั้นของโลกนี้ ที่เท้าของมันและบดขยี้พวกมันเป็นฝุ่นผง (ดนล. 2:34,35)

มีกล่าวไว้เกี่ยวกับพระเยซูเจ้าว่า “ด้วยว่าเป็นความจริงที่ทั้งเฮโรด และปอนทือสปีลาต กับพวกต่างประเทศ และคนอิสราเอลได้ชุมนุมกันต่อสู้อุบัติพระเยซูบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเจิมไว้แล้ว” (กิจการ 4:27) และพระองค์ตรัสว่านี่เป็นการสำเร็จจริงของเพลงสดุดีบทที่ 2 ข้อ 1 และ 2

โลกนี้ไม่ใช่โลกที่ดี มันตกอยู่ใต้คำแข่งสาป ผู้คนมากมายตกเป็นทาสบาป ฉะนั้นคริสเตียนทั้งหลายจึงควรคาดหมายว่าซาตาน “ดุจสิงโตที่คำราม เดินไปรอบ ๆ โดยเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” (1 ปต. 5:8)

ในข้อ 31 พระเยซูกำลังอธิบายแบบแผนทั้งหมดนั้นของการมาของพระองค์เพื่อจะมีชีวิตและก็ตาย ว่าพระองค์จะทรงไปที่กางเขนนั่นวันพรุ่งนี้ ว่าความอับอายและการถ่มน้ำลายรด การเย้ยขบขัน ต่อบุที่ตอกเข้าไปในพระหัตถ์และพระบาท การเย้ยขบขันของฝูงชน ทั้งหมดนั้นจะเป็นเพราะว่าพระเยซูทรงรักพระบิดาและกำลังทำให้พระองค์พอพระทัย พระองค์กำลังเชื่อฟังคำบัญชาเหล่านั้นของพระบิดาด้วยใจยินดี

จากนั้นพระองค์ตรัสว่า “จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปจากที่นี่กันเถิด” (ข้อ 31) ฉะนั้นพวกเขาก็ออกไปจากสถานที่นั้นที่พวกเขาได้รวมตัวกัน

ยอห์น 15

ข้อ 1-8:

15:1 “เราเป็นเถาอู่นแท้ และพระบิดาของเรา ทรงเป็นผู้ดูแลรักษา

15:2 กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงเอาไปเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดกิ่งนั้น เพื่อให้มันออกผลมากขึ้น

15:3 บัดนี้ท่านทั้งหลายก็สะอาดแล้วโดยทางคำนั้นซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว

15:4 จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่านทั้งหลาย กิ่งจะออกผลเองไม่ได้นอกจากกิ่งนั้นเข้าสนิทอยู่ในเถาฉันใด ท่านทั้งหลายก็เกิดผลเองไม่ได้อีกต่อไปฉันนั้นนอกจากท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา

15:5 เราเป็นเถาอู่น ท่านทั้งหลายเป็นบรรดากิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้

นั้นเองก็เกิดผลมาก เพราะแยกจากเราแล้ว ท่านทั้งหลายทำสิ่งใดไม่ได้เลย

15:6 ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง และเหี่ยวแห้งไป และผู้คนก็รวบรวมกิ่งเหล่านั้นไว้ และทิ้งพวกมันไว้ในไฟ และพวกมันก็ถูกเผาเสีย

15:7 ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และบรรดาคำของเราฝังอยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายจะขอสิ่งใดซึ่งท่านทั้งหลายปรารถนา และสิ่งนั้นจะถูกกระทำแก่ท่านทั้งหลาย

15:8 ในสิ่งนี้พระบิดาของเราทรงได้รับสง่าราศี คือที่ท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ดังนั้นท่านทั้งหลายก็จะ เป็นพวกสาวกของเรา

การเข้าสนิทอยู่ในพระคริสต์

จำไว้ว่าบทที่ 13 และ 14 ของยอห์นเกิดขึ้นคืนนั้นที่พระเยซูทรงถูกทรยศและอยู่ในห้องชั้นบนนั้นที่พวกเขาจับประทานมือค้ำสุดท้ายนั้นด้วยกันและเป็นที่ ๆ พระองค์ประทานพิธีระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นที่ ๆ พระเยซูทรงล้างเท้าของพวกเขา

ในยอห์น 13:28 พวกเขาอยู่ที่โต๊ะ และในข้อ 30 ยูดาอิสคาริโอทก็ออกไปและพระเยซูทรงอยู่กับสาวกสิบเอ็ดคนนั้นที่กลับใจเชื่ออย่างแท้จริง

ดังนั้นพระองค์จึงทรงเริ่มตรัสเรื่องราวแสนมหัศจรรย์ซึ่งต่อเนื่องไปจนจบบทที่ 14 ของยอห์น คำตรัสทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในห้องชั้นบนนั้น เห็นได้ชัดจากยอห์น 14:31 ในประโยคสุดท้ายที่ว่า “จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปจากที่นี่กันเถิด” ณ จุดนี้พระเยซูเจ้าทรงออกไปจากห้องชั้นบนนั้นแล้ว จงสังเกตมาระโก 14:26 ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเกิดขึ้นหลังจากคำตรัสของพระเยซูที่ถูกบันทึกไว้ในบทที่ 14 ของยอห์น จำไว้ว่าไม่มีข่าวประเสริฐเล่มใดเลยในสี่เล่มที่อ้างว่าให้รายละเอียดทุกอย่างเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น บันทึกที่ให้ไว้นั้นถูกต้องทั้งหมด แต่ไม่ได้ให้บันทึกเกี่ยวกับเหตุการณ์ทั้งหมด

นั่นถูกแสดงออกชัดเจนจากยอห์น 20:30 และยอห์น 21:25 มาระโก 14:26 และยอห์น 14:31 หมายความว่าพวกเขาถูกจากโต๊ะนั้นและออกไปยังภูเขามะกอกเทศ ระหว่างทางบทรสนทนาของพระเยซูตามที่บันทึกไว้ในยอห์น บทที่ 15 และ 16 และคำอธิษฐานนั้นของบทที่ 17 ได้เกิดขึ้น จงสังเกตว่าในยอห์น 18:1 พวกเขาข้ามลำธารชิดโรนซึ่งแยกเยรูซาเล็มจากภูเขามะกอกเทศ จำไว้ว่าบทที่ 15 ของยอห์นถูกให้แก่พวกเขา

ขณะที่พระเยซูทรงเดินไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ หรือขณะที่พวกเขาเดินไปเรื่อย ๆ ระหว่างทางจากห้อง
ชั้นบนนั้นที่โหนดักแห่งในกรุงเยรูซาเล็ม ไปยังสวนเกทเสมนี สวนเกทเสมนีอยู่บนทางลาดส่วนล่างของภูเขา
มะกอกเทศ พระเยซูทรงไปที่นั่นบ่อย ๆ เพื่ออธิษฐาน

ความสนิทสนมอันแสนวิเศษของคริสเตียนคนหนึ่งกับพระคริสต์ถูกบอกเป็นนัยตรงนี้ พระองค์ทรงเป็น
เถาองุ่นแท้นั้น เราเป็นกิ่งของเถานั้น เราเป็นส่วนหนึ่งของพระคริสต์ และถ้าเรามีพระคริสต์ เราก็มียูททุกสิ่ง:

“เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดโอ้อวดในมนุษย์ทั้งหลาย เพราะว่าสิ่งสารพัดเป็นของพวกท่าน ไม่ว่าเปาโล หรือ
อพอลโล หรือเคphas หรือโลก หรือชีวิต หรือความตาย หรือบรรดาสิ่งในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งทั้งหลายในอนาคต
สิ่งสารพัดนั้นเป็นของพวกท่าน และพวกท่านเป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า”- 1 โคริน
ธ์ 3:21-23

เราถูกกุมไว้อย่างใกล้ชิดในพระหัตถ์ของพระคริสต์และไม่มีผู้ใดสามารถพรากเราไปจากพระองค์ได้
ฉะนั้นสิ่งปกติก็คือคริสเตียนจะต้องมีการติดต่อสัมพันธ์กับพระคริสต์ทุกวัน มีความชื่นบานของพระองค์ ฤทธิ์
เดชของพระองค์ ทราบน้ำพระทัยของพระองค์และคำอธิษฐานของเราได้รับคำตอบทุกวัน

แต่คริสเตียนทั้งหลายไม่ดำเนินชีวิตและเข้าสนิทอยู่ในพระคริสต์ตลอดอย่างที่เรควรกระทำ สิ่งที่พระ
คริสต์ทรงหมายถึงก็คือฤทธิ์เดชมหันต์ของพระองค์แห่งพระวิญญูณบรีสุทธีซึ่งไหลจากพระคริสต์ผ่านตัวเรา
เป็นการชนะจิตวิญญูณหลายดวง

เพื่อจะเข้าใจพระคำตอนนี้ คุณต้องจำไว้ว่าหัวข้อตรงนี้คือการเกิดผล จงหมายเหตุ:

“กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล...” -ข้อ 2

“กิ่งจะออกผลเองไม่ได้...” -ข้อ 4

“...ผู้นั้นเองก็เกิดผลมาก” -ข้อ 5

“ในสิ่งนี้พระบิดาของเราทรงได้รับสง่าราศี คือที่ท่านทั้งหลายเกิดผลมาก” -ข้อ 8

อย่าหนีไปจากสิ่งที่พระเจ้ากำลังตรัสถึงในที่นี้และกำลังเน้นหนักอย่างมหาศาลจริง ๆ คริสเตียนจะต้อง
เกิดผล และการไม่เกิดผลก็เป็นความล้มเหลวอันน่าเศร้า

อย่าสับสนคำสอนเกี่ยวกับผลของคริสเตียนในพระคำตอนนี้กับผลของพระวิญญูณในกาลาเทีย
5:22,23 “ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความอ่อนโยน ความดี ความเชื่อ ความสุภาพ
อ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน” ที่ถูกกล่าวถึงนั้นเป็นพระคุณเหล่านั้นที่ถูกกระทำโดยพระวิญญูณเอง เป็นเครื่อง
ประดับที่พระองค์ทรงสวมให้อุปนิสัยของคริสเตียน แต่ผลของพระวิญญูณเป็นสิ่งหนึ่ง และผลของคริสเตียน
คนหนึ่งก็เป็นอีกสิ่งหนึ่ง

ฉะนั้นตรงนี้ในข้อ 16 พระเยซูจึงตรัสว่า “ท่านทั้งหลายมิได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ เพื่อท่านทั้งหลายจะไปและเกิดผล และเพื่อผลของท่านทั้งหลายจะอยู่ถาวร เพื่อว่าสิ่งใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายขอลงมาจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นแก่ท่านทั้งหลาย”

สุภาจิต 11:30 กล่าวว่า “ผลของคนชอบธรรมเป็นต้นไม้แห่งชีวิต และผู้ที่ชนะจิตวิญญาณทั้งหลายก็มีสติปัญญา” คริสเตียนบางครั้งก็ถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนต้นอินทผลัม (สดด. 92:12) แต่ตรงนี้ผลของต้นไม้ คริสเตียนต้นหนึ่งก็ไม่ใช่แค่ลูกมะพร้าวที่อยู่บนต้น ฉะนั้นผลของต้นมะพร้าวจึงไม่ใช่แค่การออกลูกมะพร้าวแต่ ออกลูกมะพร้าวหลายลูกและปลูกพวกมันและจึงทำให้ต้นอินทผลัมเติบโตที่ออกลูกมะพร้าวเพิ่มอีก! กล่าวอีกนัยหนึ่ง การงานของคริสเตียนคนหนึ่งก็คือการช่วยให้ผู้คนรับความรอดและฝึกฝนพวกเขาให้ชนะจิตวิญญาณหลายดวง

นั่นแหละเป็นสิ่งที่พระบัญชาอันยิ่งใหญ่บัญชา พวกสาวกจะต้องไปและชนะจิตวิญญาณหลายดวง (เราก็คงต้องไป) หรือสร้างเหล่าสาวก จากนั้นก็ให้บัพติศมาพวกเขา ช่วยให้พวกเขามีระเบียบและตั้งใจแน่วแน่ จากนั้นก็ “สอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดใดก็ตามที่เราได้สั่งพวกเขาไว้” ไม่ใช่แค่สอนหลักคำสอนแก่พวกเขาแต่สอนพวกเขาให้ทำสิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงบัญชาพวกอัครทูต กล่าวอีกนัยหนึ่ง ทุกคนที่รับความรอดแล้วภายใต้อัครทูตเหล่านี้จะต้องรับบัพติศมา และจากนั้นพวกเขาก็ถูกสอนให้ทำงานแบบเดียวกัน ฉะนั้นผลของคริสเตียนคนหนึ่งก็คือการให้ผู้คนรับความรอดและสั่งสอนพวกเขาให้ชนะจิตวิญญาณหลายดวงเช่นกัน

ผลของคริสเตียนคนหนึ่งนะหรือ? นั่นถูกให้ภาพประกอบไว้ในเพลงสดุดี 126:5,6, “บรรดาคนที่หว่านด้วยน้ำตาไหลจะได้เกี่ยวในความชื่นบาน คนที่ออกไปและร้องไห้ โดยหิวเมล็ดพืชอันมีค่า จะมาอีกอย่างไม่ต้องสงสัยด้วยความชื่นบาน โดยนำบรรดาฟ่อนข้าวของเขามาพร้อมกับเขา” ผลของผู้หว่านในที่นี้ คือฟ่อนข้าวที่เขานำมา

และพระเยซูตรัสในยอห์น 4:35,36 ว่า:

“ท่านทั้งหลายกล่าวว่า ‘ยังมีอีกสี่เดือน และจึงจะถึงฤดูเกี่ยวข้าว’ มิใช่หรือ ดูก่อน เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า จงแหงนตาของพวกท่านขึ้น และดูทุ่งนาทั้งหลายเถิด เพราะว่าทุ่งนาเหล่านั้นก็ขาวแล้ว พร้อมสำหรับการเกี่ยวข้าว และคนที่เกี่ยวได้รับค่าจ้างทั้งหลาย และสำสมพืชผลต่าง ๆ ไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนที่หว่านและคนที่เกี่ยวจะได้ปีติยินดีด้วยกัน”

ผลของคริสเตียนคนหนึ่งคือ การชนะจิตวิญญาณหลายดวง

ไม่มีสิ่งๆที่เรียกกันว่า “ชีวิตที่ล้ำลึกยิ่งกว่า” สามารถแทนที่การเชื่อฟังพระคริสต์ในเรื่องการชนะจิตวิญญาณนี้ได้

ในคำอุปมาเรื่องผู้หว่านเราถูกบอกว่าเป็นเมล็ดพืชที่นั่นคือพระวจนะของพระเจ้าและมันสอดคล้องกับพระคัมภีร์ที่จะชนะจิตวิญญาณทั้งหลายและเกิดผลเช่นนั้น

คริสเตียนทุกคนได้รับคำบัญชาให้ชนะจิตวิญญาณ วิวรรณ์ 22:17 กล่าวว่า “...ให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า “เชิญมาเถิด”

เราพูดกันเยอะเกี่ยวกับ “การทรงเรียกให้เทศนา” อันที่จริง ในภาคพันธสัญญาใหม่มีกล่าวไว้น้อยมากเกี่ยวกับการที่นักเทศน์คนหนึ่งได้รับการทรงเรียกให้เทศนา มีกล่าวไว้น้อยมากเกี่ยวกับการที่คริสเตียนทุกคนออกไปเพื่อเทศนาหรือเพื่อเป็นพยาน เพื่อชนะจิตวิญญาณ ในพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ในมาระโก 16:15 กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก และประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” ไม่ใช่ผู้รับใช้ที่เล่าเรียนมาคนหนึ่งเทศนาแก่ชุมชนหนึ่ง แต่ผู้ที่กลับใจเชื่อแล้วคนหนึ่งออกไปประกาศแก่ผู้คนที่เหลือ “มนุษย์ทุกคน” เป็นแผนการของพระเจ้า ในความหมายนั้นคริสเตียนทุกคนได้รับการทรงเรียกให้ประกาศข่าวประเสริฐ ให้เกิดผล ให้นำพ่อนข้าวมา

และมีความน่าเศร้าใจตรงนี้ในข้อ 2, “ถึงทุกสิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงเอาไปเสีย”

ข้อ 6 กล่าวว่า “ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง และเหี่ยวแห้งไป...” จงสังเกตว่าเท่าที่เกี่ยวข้อกับกิ่ง ๆ หนึ่งที่ออกผลของเถาองุ่นนั้น มนุษย์อาจถูกทิ้งเสียได้

ผมเคยรู้จักชายคนหนึ่งที่เคยถูกใช้การอย่างมากโดยพระเจ้าในฐานะนักเทศน์คนหนึ่ง เขาจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยตั้ง เป็นผู้จบการศึกษาจากพระคริสตธรรมที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง เขาถูกใช้การในงานฟื้นฟูแผนอัครรรยหลายหนในการชนะหลายพันคน แต่ครอบครัวของเขากำลังเติบโต ภรรยาของเขามาจากครอบครัวมีฐานะและอยากได้เสื้อผ้าที่ดีกว่าเดิม เขาอยากให้ลูก ๆ ของเขาได้สิ่งต่าง ๆ ในชีวิตที่ดีกว่าที่เขาเคยมี

ฝั่งตะวันตกกำลังพัฒนาอย่างรวดเร็วและเขาพบว่าเขาสามารถลงทุนในที่ดินปลูกข้าวสาลีหลายแปลงใน Panhandle ของรัฐเท็กซัส และในช่วงสองหรือสามปีที่เก็บพืชผลได้มากมายในช่วงกลางสงครามโลกครั้งที่ 1 เขาก็เก็บเงินได้เยอะมากและภรรยาของเขาจึงสามารถมีเสื้อผ้าดี ๆ ใส่ และลูกชายของเขาสามารถไปเรียนที่วิทยาลัยโดยไม่ต้องทำงานหาเงินเรียนเองได้ และดังนั้นเขาจึงประสบความสำเร็จ

โอ แต่ช่างน่าเศร้า เขาสูญเสียการติดต่อสัมพันธ์กับคริสตจักรเหล่านั้นไปทั้งหมด บัดนี้เขาไม่ได้รับการติดต่อให้ไปเทศนาและไม่มีคำเชิญให้มาเป็นศิษยาภิบาล เขาพูดกับผมด้วยความหนักใจยิ่งนัก โดยอยากให้ผมช่วยพูดแนะนำเขาแก่คนอื่น ใครสักคนได้พูดแนะนำเขาแก่คริสตจักรแห่งหนึ่ง แต่ฤทธิ์เดชของเขากลับหมดสิ้นไปเสียแล้ว ในไม่ช้าคริสตจักรนั้นก็แตกและเขาก็ถูกปฏิเสธ

ผมคิดว่า แม้ว่าเขาได้รับความรอดแล้วและยังรักองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ แน่นนอน และเขายังมีชีวิตนิรันดรอยู่เพราะว่าพระเจ้าทรงสัญญาแล้วและไม่มีสิ่งใดสามารถแยกเราออกจากความรักของพระคริสต์ได้ เขาก็ “ถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง” (ข้อ 6)

พระเจ้าไม่ยอมเป็นที่สองไปตลอดและยังใช้การคน ๆ หนึ่งต่อไป คริสเตียนคนหนึ่งไม่สามารถเป็นผู้

ขณะจิตวิญญาณแบบต่อเนื่องได้หากเขาไม่มีภาระใจและหากมันไม่มีความสำคัญเป็นอันดับแรกในชีวิตของเขา ฉะนั้นคริสเตียนคนหนึ่ง เท่าที่เกี่ยวข้องกับการเป็นกึ่งที่ออกผล จึงถูกโยนทิ้งและเหี่ยวแห้งได้

กึ่งที่เหี่ยวแห้งเช่นนั้นช่างไร้ค่าจริง ๆ! ขอให้เรานึกภาพอีกที: นี่คือกึ่ง ๆ หนึ่งของเถาองุ่นแต่มันถูกหนีบและมันอาจถูกรัดแน่นเข้ากับเครื่องพุงบางอย่างจนน้ำเลี้ยงไม่สามารถไหลผ่านมันและกึ่งนั้นก็เหี่ยวแห้งไป มันไร้ผลเหลือเกินจนกึ่งทั้งหลายที่เป็นแบบนี้มนุษย์ก็เลืมือออกและโยนทิ้งเสียในไฟและเผาพวกมัน

วันก่อนในปาเลสไตน์ผมได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีกึ่งไม้เล็ก ๆ กองใหญ่อยู่บนศีรษะของเธอ พวกมันเป็นกึ่งที่ถูกเลืมือออกจากเถาองุ่น ซึ่งเหี่ยวแห้ง และเธอจะใช้กึ่งเหล่านั้นเพื่อให้ความร้อนแก่เตาอบและอบขนมปัง

อย่าคิดว่าพระเจ้ากำลังตรัสชัดแย้งตรงนี้กับสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ตรัสไว้อย่างชัดแจ้งและบ่อยครั้งขนาดนั้นแล้วในหนังสือยอห์น ผู้ที่ต้อนรับพระคริสต์ก็บังเกิดจากพระเจ้าแล้ว ผู้ที่เชื่อในพระคริสต์ก็จะไม่พินาศเลย ผู้ที่วางใจในพระคริสต์ “ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (5:24) และของพระคริสต์ก็ฟังเสียงของพระองค์และเดินตามพระองค์และพระองค์ประทาน “ชีวิตนิรันดร์แก่แก่เหล่านั้น และแก่เหล่านั้นจะไม่พินาศเลย...” ฉะนั้นพระเจ้าจึงไม่ได้กำลังตรัสแย้งตรงนี้กับสิ่งที่พระองค์ตรัสไว้ในที่อื่น หัวข้อในที่นี้คือการออกผล ข้อเท็จจริงอันน่าเศร้าก็คือว่าคริสเตียนจำนวนมากเหี่ยวแห้งไปและกลายเป็นผู้ที่ไร้ฤทธิ์เดชและไร้ผลและจึงประสบความล้มเหลวในชีวิตคริสเตียนของตน

นี่ถูกให้ภาพประกอบในคำอุปมาเรื่องผู้หว่าน บางเมล็ดตกในท่ามกลางต้นหนามและงอกขึ้นมา พระเยซูตรัส แต่มันถูกรัดและไม่เกิดผลใด ๆ ไปสู่ความบริบูรณ์ และพระเยซูทรงอธิบายว่า “ความกังวลแห่งโลกนี้ และการล่อลวงแห่งบรรดาทรัพย์สมบัติ [และสิ่งอื่น ๆ] ก็รัดพระวจนะนั้นเสีย และเขาก็กลายเป็นผู้ที่ไร้ผล” (มธ. 13:22)

แต่นี่คือความจริงอันแสนวิเศษในข้อ 2, “กึ่งทุกกึ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดกึ่งนั้น เพื่อให้มันออกผลมากขึ้น” ใครบางคนอาจคิดว่าเราควรให้ความสนใจก่อนอื่นกับการช่วยเหลือผู้เชื่อใหม่ให้ได้รับการสอนในพระวจนะและการดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้าที่แยกออกจากโลก ไม่ใช่เลย จงช่วยพวกเขาให้ขณะจิตวิญญาณเป็นอันดับแรก จากนั้นคุณก็จะไม่ประสบความยุ่งยากเลยในการช่วยเขาให้เลิกสูบบุหรี่หรือเลิกการชมภาพยนตร์ลามก หรือช่วยเขาให้หันเสียจากการรักเงินและการคิดร้ายและความโกรธ พระเจ้าทรงลิดทุกกึ่งที่ออกผลเพื่อที่มันจะสามารถออกผลได้มากขึ้น

มันเป็นสิ่งที่วิเศษที่จะช่วยคริสเตียนทุกคนให้ขณะจิตวิญญาณเพื่อที่พวกเขาจะไม่ปล่อยให้สิ่งใดมาคั่นกลางพวกเขากับฤทธิ์เดชนี้เพื่อที่จะขณะจิตวิญญาณ พระเจ้าทรงชำระคนเหล่านั้นที่ออกผล หนทางที่ดีที่สุดในการช่วยคริสเตียนทั้งหลายให้ดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าก็คือ การช่วยให้พวกเขากระทำการที่พระเจ้าตรัสไว้ให้กระทำ เพื่อที่พระองค์จะสามารถช่วยชำระพวกเขาและทำให้พวกเขาสะอาดเพื่อการขณะจิตวิญญาณ

จงสังเกตว่าไม่มีทางเลยที่กึ่งจะออกผลได้ “นอกจากกึ่งนั้นเข้าสนิทอยู่ในเถา” (ข้อ 4) กิจธุระในการขณะจิตวิญญาณนี้ไม่ใช่เรื่องของทักษะความชำนาญ ไม่ใช่เรื่องของพรสวรรค์ ไม่ใช่เรื่องของคุณลักษณะ มันคือการติดต่อสัมพันธ์กับพระคริสต์ในความหมายที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงไหลอย่างบริบูรณ์ผ่านตัวเราและน้ำพุ

นั้นไหลอยู่ตลอดเวลา เราควรหว่านเมล็ดพืชอันมีค่านั้น และเราควรหว่านด้วยน้ำตา (สดด. 126:5,6) แต่เราต้องหว่านในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์หากเราอยากเกิดผล

มันค่อนข้างเป็นเชิงเสนอแนะและน่าชื่นใจที่ว่าฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกแสดงภาพโดยน้ำเลี้ยงที่ไหลผ่านเถาองุ่นนั้น พระคริสต์กับพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงไม่ทรงแยกขาดจากกัน ความเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณหมายถึงการมีฤทธิ์เดชของพระคริสต์ด้วย เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็น “พระวิญญาณของพระคริสต์” (รม. 8:9)

ฉะนั้นผู้คนจึงอาจไม่ทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับหลักคำสอนเรื่องฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ถ้าผู้ใดซึมซับอย่างบริบูรณ์จริง ๆ ในพระเยซูและมีความห่วงใยทั้งหมดที่พระเยซูทรงมีให้แก่คนบาป และฤทธิ์เดชทั้งหมดที่พระเยซูทรงมีก็ถูกประทานให้แก่เรา นั่นเป็นแค่อีกวิธีหนึ่งของการกล่าวถึงฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์

ใช่แล้ว และเราต้องจดจำไว้ว่าสิ่งใหญ่สิ่งเดียวที่ถวายเป็นเกียรติพระบิดาคือการเกิดผล นั่นเป็นวิธีของการเป็นสาวกคนหนึ่ง

จำไว้ว่าในคำอุปมานั้นในลูกา 14 ชายคนนั้นที่ทำการเลี้ยงใหญ่และเชิญผู้คนมากมาย “ได้ส่งผู้รับใช้ของตน” ออกไปตามฝูงชนนั้นมายังการเลี้ยง ผู้รับใช้คนเดียวในคำอุปมานั้นคือ ชายผู้หนึ่งที่ไปเคาะประตูบ้านเรือนและเชิญชวนผู้คนให้มาร่วมการเลี้ยงแห่งสวรรค์

มันเป็นแบบนี้ด้วยในมัทธิว 22 เมื่อกษัตริย์องค์นั้นจัดพิธีสมรสให้แก่โอรสของตน เขาส่งเหล่าผู้รับใช้ออกไปเชิญชวนผู้คน ถ้าคุณไม่ได้กำลังเชิญชวนผู้คนให้ไปสวรรค์ คุณก็ไม่ใช่ผู้รับใช้คนหนึ่งของพระคริสต์ ถ้าคุณไม่ชนะจิตวิญญาณทั้งหลาย คุณก็ไม่ได้กำลังออกผลในความหมายของพระคำตอนนี้และสิ่งนั้นซึ่งพระเจ้าทรงรักยิ่งนัก

ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกแสดงภาพโดยการที่คน ๆ หนึ่งเชื่อมต่อกับพระคริสต์ จนชีวิตของพระเจ้าไหลผ่านพระคริสต์มาสู่เรา

ในลูกา 24:46-49 พวกสาวกได้รับพระบัญชาว่า จากนั้นก็พระสัญญาว่า:

“และตรัสแก่พวกเขาว่า “มีเขียนไว้อย่างนั้น และดังนั้นพระคริสต์จึงต้องทนทุกข์ และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม และว่าการกลับใจเสียใหม่ และการทรงยกบาปทั้งหลาย ต้องถูกประกาศในพระนามของพระองค์ทั่วทุกประเทศ เริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม และท่านทั้งหลายเป็นเหล่าพยานของสิ่งเหล่านี้ และดูเถิด เรา จะส่งพระสัญญาแห่งพระบิดาของเรามาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าท่านทั้งหลายจะประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน”

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสเรื่องเดิมในกิจการ 1:8 “แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกท่าน และพวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม และในแคว้นยูเดียทั้งหมด และในแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก”

เห็นได้ชัดจากข้อพระคำเหล่านี้ทั้งหมดว่าคริสเตียนคนหนึ่งต้องมีฤทธิ์เดชของพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่บนตัวเขาเพื่อจะทำให้เขาเป็นผู้ชนะจิตวิญญาณอย่างที่เขาควรเป็น

พระสัญญาแสนมหัศจรรย์เรื่องการอธิษฐาน

ข้อ 7 มีความโดดเด่นยิ่งนัก ผมขอให้คุณท่องจำมันและวิเคราะห้มันและเริ่มต้นดำเนินชีวิตตามมัน: “ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และบรรดาคำของเราฝังอยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายจะขอสิ่งใด ซึ่งท่านทั้งหลายปรารถนา และสิ่งนั้นจะถูกกระทำแก่ท่านทั้งหลาย” พระคำข้อนี้กล่าวหลายสิ่ง: สิ่งแรกก็คือ คุณสามารถทูลขอสิ่งใดก็ได้ที่คุณปรารถนา นั่นก็เป็นสิ่งที่เพลงสดุดี 37:4 กล่าวเช่นกัน: “ท่านจงชื่นชมยินดีในพระเยโฮวาห์ด้วย และพระองค์จะประทานแก่ท่านตามความปรารถนาทั้งหลายแห่งใจของท่าน” นั่นเป็นสิ่งที่มาระโก 11:24 กล่าวเช่นกัน: “เหตุฉะนั้นเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านปรารถนา เมื่อพวกท่านอธิษฐาน จงเชื่อว่าพวกท่านได้รับสิ่งเหล่านั้นแล้ว และพวกท่านจะมีสิ่งเหล่านั้น”

เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงอยากให้เราทูลขอสิ่งใดก็ตามที่เราปรารถนา คนบางคนกล่าวอย่างโง่เขลาว่า เราจะต้องอธิษฐานขอเฉพาะสิ่งที่เราต้องการและไม่ใช่ว่าสิ่งที่เราอยากได้ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรักเราเหมือนพ่อรักลูกของตนและพระองค์ทรงอยากให้เรามีไม่ใช่แค่สิ่งที่จำเป็นในชีวิต แต่ได้รับความชื่นบานและพระพรต่าง ๆ เพิ่มเติมที่ความรักสามารถให้ได้

แต่เงื่อนไขเหล่านั้นก็เรียบง่ายและมีความสำคัญทั้งสิ้น: ประการแรก เราจะต้องเข้าสนิทอยู่ในพระเยซู (ข้อ 7) เราจะต้องถูกห่อหุ้มในพระเยซู เราจะต้องมีชีวิตอยู่ในพระเยซู และนั่นอยู่ในความหมายของคน ๆ หนึ่ง ที่มีฤทธิ์เดชของพระคริสต์ไหลผ่านตัวเขา-นั่นคือ น้ำเลี้ยงนั้นไหลผ่านเถาองุ่นนั้นและไปยังทุกกิ่งหากคุณกำลังดำเนินชีวิตในการร่วมสามัคคีธรรมและในฤทธิ์เดชและในความชื่นบานของพระคริสต์และฉะนั้นจึงมอบถวายทั้งหมดเพื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระองค์

เงื่อนไขอีกประการคือ ถ้า “บรรดาคำของเราฝังอยู่ในท่านทั้งหลาย” (ข้อ 7) คุณอาจรักพระคริสต์มากเหลือเกิน แต่ถ้าคุณไม่สนใจเกี่ยวกับพระคัมภีร์ คุณก็จะมีทางทราบว่าสิ่งใดจะเป็นที่ชอบพระทัยพระคริสต์ ไม่มีทางที่เราจะมีความเชื่ออันที่เรควรมีนอกเสียจากว่าเราเปิดรับอยู่เสมอต่อความจริงของพระคัมภีร์ โรม 10:17 กล่าวว่า “ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวจนะของพระเจ้า” โอ แต่ถ้าผมถูกห่อหุ้มอยู่ในพระคริสต์และซึมซับและปดียินดีในพระคัมภีร์มากขนาดนั้น ผมก็จะอยากได้สิ่งที่พระเยซูทรงอยากได้ และเนื่องจากผมจะต้องรู้จักพระคัมภีร์ให้ดีและปดียินดีในพระคัมภีร์ ผมก็จะทราบว่าพระเยซูทรงอยากได้สิ่งใด นั่นหมายความว่าผมอาจได้รับสิ่งใดก็ตามที่ผมอยากได้

และแน่นอนว่า นี่หมายความว่าเมื่อผมมาอธิษฐาน ถ้าผมถูกห่อหุ้มอยู่ในพระคริสต์และในพระวจนะของพระเจ้าจริง ๆ ผมก็จะมาพร้อมกับความเข้าใจนี้: ถ้า “สิ่งที่ผมปรารถนา” ที่จะทูลขอไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้า ผมก็จะพบมันและผมก็จะเปลี่ยนคำอธิษฐานของผมและทำให้มันเป็นที่ยอมรับได้เพราะว่าผมจะอยากได้สิ่งที่พระเจ้าทรงอยากได้ทันทีที่ผมทราบว่าสิ่งนั้นคืออะไร

มันเป็นแบบนี้กับเปาโลและการที่เขาวิงวอนต่อพระเจ้า (การอธิษฐานอันร้อนรนสามหนแบบแยกกัน) ให้หนามในเนื้อของเขาถูกเอาออกไป แต่เขาเรียนรู้แล้วว่าการมีเปาโลผู้อ่อนแอและพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ก็ดีกว่าเยอะ เขาจึงเปลี่ยนคำอธิษฐานของตน และเมื่อพระเจ้าทรงสัญญาว่า “พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าเสมอ เพราะฤทธิ์เดชของเราก็ถูกทำให้สำเร็จครบถ้วนในความอ่อนแอ” เขาก็กล่าวได้ว่า “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึง

ปีติยินดีในบรรดาความอ่อนแอ ในการถูกตำว่าทั้งหลาย ในบรรดาความขัดสน ในการถูกข่มเหงต่าง ๆ ในบรรดาความกังวลใจเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็แข็งแรงเมื่อนั้น” (2 คร. 12:9,10)

ผมคิดว่าเราควรหมายเหตุด้วยว่าพระเจ้าทรงมีเงื่อนไขที่แตกต่างกันของการอธิษฐาน นั่นไม่ได้หมายความว่าเราต้องตั้งใจปฏิบัติตามทุกเงื่อนไขในคราวเดียว ไม่ใช่แบบนั้น พระสัญญาข้อหนึ่งข้อใดของพระเจ้าสามารถตั้งอยู่ลำพังได้ ผมสามารถรับพระสัญญาของพระเจ้าและเชื่อว่าจะได้ตามนั้นหากผมเพียงปฏิบัติตามข้อกำหนดเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงในพระสัญญานั้น

มีอย่างน้อยห้าวิธีที่คริสเตียนคนหนึ่งจะเลือกในการอธิษฐาน

1. ถ้าผู้ใดกระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าและรักษาบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ เขาก็อธิษฐานได้ โดยรู้ว่าเขาจะได้รับสิ่งใดก็ตามที่เขาทูลขอ (1 ยอห์น 3:22) มโนคติธรรมที่จะกล่าวว่าเราไม่ได้ทำตามข้อกำหนดนั้นเสมอไป แต่รอดีก่อน มีวิธีอื่น ๆ อีก

2. เราสามารถทูลขอเมื่อสองคนเห็นพ้องตรงกันอย่างสมบูรณ์เกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาทูลขอ (มธ. 18:19) นั่นหมายความว่าถ้าคริสเตียนสองคนมีภาระเดียวกัน ไม่ใช่แค่ตกลงกันว่าพวกเขาจะอธิษฐานแต่มีการเห็นพ้องตรงกันในจิตใจเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ การเห็นพ้องตรงกันนั้นเห็นได้ชัดว่าถูกทำให้เกิดขึ้นโดยพระวิญญาณของพระเจ้าและสองคนก็สามารถได้รับสิ่งที่พวกเขาทูลขอ และคนเหล่านี้ก็สามารถได้รับสิ่งที่ตนทูลขอ แต่บางครั้งคน ๆ หนึ่งไม่มีการเห็นพ้องตรงกันอย่างสมบูรณ์นั้นของภาระใจกับใครอีกคนและต้องอธิษฐานคนเดียว

3. จากนั้นคน ๆ หนึ่งอาจทูลขอในพระนามของพระเยซู ตามที่ยอห์น 14:13,14 และยอห์น 16:24 บอกเรา แต่นั่นคงต้องหมายความว่าผมมีความเข้าใจที่ชัดเจนว่าผมกำลังทูลขอสิ่งที่พระเยซูทรงอยากได้และผมรู้สึกถึงสิทธิอำนาจที่ชัดเจนแน่นอนจากพระคริสต์เพื่อจะทูลขอแทนพระองค์ และถ้าผู้ใดกำลังทูลขอในพระนามของพระเยซูอย่างแท้จริง เขาก็จะได้รับคำตอบนั้นเสมอ ฉะนั้นอย่าทำเป็นเล่นและอย่าหลอกตัวเองเกี่ยวกับเรื่องนี้

เมื่อเราถูกเชิญชวนให้ทูลขออาหารประจำวัน คำอธิษฐานนั้นก็สมควรปิดท้ายว่า “ในพระนามของพระเยซู” พระเยซูไม่ใช่คนที่รับประทานอาหารประจำวันที่เราทูลขอ

4. และถ้าเราสามารถทูลขอในความเชื่อ สิ่งพิเศษมากมายก็มีพร้อมให้แก่เรา!

“และสิ่งสารพัด สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านจะขอในการอธิษฐาน โดยมีความเชื่อ พวกท่านจะได้รับ”-มธ.

21:22

“ถ้าท่านสามารถเชื่อได้ สิ่งสารพัดก็เป็นไปได้แก่ผู้ที่เชื่อ”- มาระโก 9:23

“เหตุฉะนั้นเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านปรารถนา เมื่อพวกท่านอธิษฐาน จงเชื่อว่าพวกท่านได้รับสิ่งเหล่านั้นแล้ว และพวกท่านจะมีสิ่งเหล่านั้น”- มาระโก 11:24

พระเจ้าประทานความเชื่อนั้น พระองค์จะประทานคำตอบนั้นอย่างแน่นอน และในการอธิษฐานเพื่อผู้ป่วย “การอธิษฐานแห่งความเชื่อจะช่วยผู้ป่วยนั้นให้รอด” มันไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้าเสมอไปที่จะรักษาให้หาย เราไม่สามารถเหวี่ยงความเชื่อไปมาตามใจชอบเพื่อเรียกร้องจากพระเจ้าสิ่งที่พระองค์ไม่ได้ประทานความ

เชื่อนั้นให้

แต่ความเชื่อเป็นเงื่อนไขอันแสนวิเศษของการอธิษฐาน ในเรื่องต่าง ๆ ที่พระวาระของพระเจ้าระบุไว้ชัดเจนแล้วว่าพระองค์ทรงอยากได้สิ่งใด มันคงเป็นบาปที่จะไม่เชื่อพระองค์ คนบาปคนหนึ่งคงมีความผิดมาก ๆ กับการไม่วางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอดและไม่มีความเชื่อสำหรับการนั้น เนื่องจากพระสัญญานั้นก็ชัดเจนมากเสียจนผู้ที่มิใช่เชื่อตรงจะยอมพึ่งพามัน แต่ในสิ่งอื่น ๆ พระเจ้าต้องประทานความเชื่อนั้นหากเขาอ้างพระสัญญาข้อนี้

จำไว้ในกิจการ บทที่ 12 ผู้คนเหล่านั้นอธิษฐานและอธิษฐานและเปโตรได้รับการช่วยออกมาจากคุก และพวกเขาไม่เชื่อมันเมื่อเขามาเคาะที่ประตู พระเจ้าตอบคำอธิษฐานของพวกเขา ไม่ใช่เพราะความเชื่ออันยิ่งใหญ่แต่เพราะว่าพระองค์ทรงรักพวกเขาและพวกเขาอธิษฐาน

5. เงื่อนไขที่ยิ่งใหญ่อีกประการของการอธิษฐานก็คือเงื่อนไขเหล่านี้ทั้งหมด นั่นคือการอธิษฐานแบบไม่ลดละ ในคำอุปมาเรื่องผู้พิพากษาอธรรมในลูกา 18 หญิงม่ายคนนั้นได้รับสิ่งที่นางร้องขอ เมื่อผู้พิพากษาอธรรมคนนั้นกล่าวว่า “เกรงว่าโดยการมาบ่อย ๆ ของนาง นางจะทำให้เราเบื่อหน่าย” หรือตามที่ฉบับ American Standard Version แปลเป็น “เกรงว่านางจะทำให้เรารำคาญเพราะการมาบ่อย ๆ ของนาง” ความไม่ลดละในการอธิษฐานใช้ได้ผลกับผู้พิพากษาชั่วคนนั้น มันจะใช้ได้ผลมากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าใดกับพระบิดาผู้ทรงรักของเราในสวรรค์!

ในเอเฟซัส 6:18 เราได้รับการหนุนใจว่า “โดยอธิษฐานอยู่เสมอด้วยบรรดาคำอธิษฐานและคำวิงวอนในพระวิญญาณ และโดยเฝ้าอยู่ในการนี้ด้วยความขยันหมั่นเพียรทุกอย่างและด้วยคำวิงวอนเพื่อวิสุทธิชนทุกคน” และในลูกา 11:8 ชายคนนั้นอ้อนวอนขอขมบึ้งให้ผู้มาเยือนที่หิวโหยคนหนึ่ง พระเยซูตรัสว่า “ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ลุกขึ้นและหยิบให้คนนั้นเพราะว่าคนนั้นเป็นเพื่อนของเขา แต่เพราะเหตุการวิงวอนมากเข้าของคนนั้น เขาจะลุกขึ้นและหยิบให้คนนั้นมากกว่าที่คนนั้นต้องการ” เห็นได้ชัดว่าการวิงวอนมากเข้าทำให้เกิดผลลัพธ์หลายประการเมื่อคุณสมบัติข้ออื่น ๆ ทั้งหมดของการทำให้พระเจ้าพอพระทัยใช้ไม่ได้ผล

อิสยาห์ 40:29-31 กล่าวว่า:

“พระองค์ประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี้ย และแก่คนเหล่านั้นที่ไม่มีกำลัง พระองค์ทรงเพิ่มแรงขึ้น แม้แต่เยาวชนทั้งหลายจะอ่อนเปลี้ยและเหน็ดเหนื่อย และคนหนุ่ม ๆ จะล้มลงที่เดียว แต่เขาทั้งหลายที่รอคอยพระเยโฮวาห์จะเสริมเรี่ยวแรงของพวกเขาใหม่ พวกเขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรีทั้งหลาย พวกเขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย และพวกเขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย”

จงรอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด

2 พงศาวดาร 7:14 กล่าวว่า “ถ้าประชากรของเรา ผู้ซึ่งเรียกตามนามของเรานั้น จะ...แสวงหาหน้าของเรา...” นี่เป็นคำตรัสที่ยิ่งใหญ่: จงรอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้า จงแสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้า การวิงวอนมากเข้า การอ้อนวอน! การอธิษฐานแบบไม่ลดละเป็นวิธีที่จะได้รับสิ่งต่าง ๆ จากพระเจ้า มัทธิว 7:8 กล่าวว่า “เพราะว่าทุกคนที่ขอก็จะได้รับ...” แต่คำว่า “ขอ” ในข้อนี้เป็นคำแปลของคำกรีกคำหนึ่งซึ่งจริง ๆ แล้วมีความหมายในปัจจุบันกาลว่า “ขอต่อไปเรื่อย ๆ” ฉะนั้นวิธีที่เชื่อตรงที่สุดในการตีความพระคำข้อนี้ก็คือ

ทุกคนที่ขอและขอและขออย่างไม่ลดละก็ได้รับ

เป็นการดีที่จะคุ้นเคยกับพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้า ถ้าผู้ใดไม่พบว่าประตูหนึ่งเปิด เขาก็ไปประตูอีกบานได้ ถ้าคุณทำตามเงื่อนไขประการหนึ่งไม่ได้ ก็จงทำตามเงื่อนไขอีกประการ ถ้าคุณรู้สึกว่าคุณไม่สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขใด ๆ เหล่านี้ได้เลย อย่างน้อยคุณก็สามารถรอคอยพระเจ้าอย่างไม่ลดละได้ และนั่นเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่คำอธิษฐานต่าง ๆ ของคุณจะได้รับคำตอบ

ข้อ 9-16:

15:9 พระบิดาทรงรักเราแล้วฉันใด เราก็รักท่านทั้งหลายแล้วฉันนั้น ท่านทั้งหลายจงเข้าสนิทอยู่ต่อไปในความรักของเรา

15:10 ถ้าท่านทั้งหลายรักษาบรรดาบัญญัติของเรา ท่านทั้งหลายก็จะเข้าสนิทอยู่ในความรักของเรา เหมือนที่เรารักษาบรรดาพระบัญญัติของพระบิดาของเราแล้ว และเข้าสนิทอยู่ในความรักของพระองค์

15:11 สิ่งเหล่านี้เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อความปิติยินดีของเราจะดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และเพื่อความปิติยินดีของท่านทั้งหลายจะเต็มเปี่ยม

15:12 นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เหมือนที่เรารักท่านทั้งหลายแล้ว

15:13 ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือที่ผู้หนึ่งจะสละชีวิตของตนเพื่อเหล่ามิตรสหายของตน

15:14 ท่านทั้งหลายเป็นมิตรสหายของเรา ถ้าท่านทั้งหลายกระทำการใดก็ตามที่เราสั่งท่านทั้งหลาย

15:15 ต่อจากนี้เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าพวกผู้รับใช้อีก เพราะผู้รับใช้ไม่รู้อาณาของเขาทำอะไร แต่เราเรียกท่านทั้งหลายแล้วว่ามีตรสหาย เพราะว่าสิ่งสารพัดที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราแจ้งแก่ท่านทั้งหลายแล้ว

15:16 ท่านทั้งหลายมิได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ เพื่อท่านทั้งหลายจะไปและเกิดผล และเพื่อผลของท่านทั้งหลายจะอยู่ถาวร เพื่อว่าสิ่งใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายทูลขอจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นแก่ท่านทั้งหลาย

มิตรสหายของพระเยซูคริสต์แสดงความรักของตนให้เห็น

คริสเตียนจะต้องดำรงอยู่ต่อไปในความรักของพระคริสต์ นั่นคือ เขาต้องพัฒนาไฟแห่งความรักที่มีต่อพระคริสต์ในใจของตนและโดยการทำเช่นนี้เขาก็จะเข้าสนิทอยู่ในพระคริสต์มากขึ้นเรื่อย ๆ และอยากได้สิ่งที่พระคริสต์ทรงอยากได้และสามารถได้รับสิ่งใดก็ตามที่เขาทูลขอ เพราะว่าเขากำลังทูลขอสิ่งที่พระเจ้าทรงอยากที่จะประทานให้ เราจะต้องรักพระคริสต์และเราจะต้องเข้าสนิทอยู่ในความรักของพระองค์

โอ ช่างวิเศษจริง ๆ ที่พระคริสต์ทรงรักเราทุกคน ที่พระองค์ทรงปิติยินดีในเรา และทรงอยากให้เรามีความสุข และทรงอยากดูแลความต้องการต่าง ๆ ของเรา! เส้นผมของศีรษะของเราก็ถูกนับไว้แล้ว และฉะนั้นเราจึงควรเข้าสนิทอยู่ในความรักของพระองค์และพัฒนาความรักของเราที่มีต่อพระองค์

นั่นเป็นวิธีที่จะได้รับความปิติยินดี ข้อ 11 บอก นั่นจะหมายถึงความปิติยินดีสำหรับพระคริสต์และความปิติยินดีสำหรับเรา

เราจำได้ว่าเมื่อผู้เลี้ยงแกะคนนั้นพบแกะที่หายไปตัวนั้นแล้ว “เขาก็แบกมันขึ้นบ่าของตนและชื่นใจยินดี” องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปิติยินดีเมื่อคนบาปคนหนึ่งได้รับความรอด พระองค์ทรงปิติยินดีเช่นกันในคริสเตียนผู้ซึ่งพยายามทำให้พระองค์พอพระทัยอยู่เสมอ ฉะนั้นขณะที่เราทำให้พระเยซูมีความสุข เราก็สามารถมีความสุขเองด้วย หนทางแห่งความชื่นบานคือการรักพระเยซูคริสต์และถูกห่อหุ้มอยู่ในพระองค์และในกิจการงานของพระองค์

และพระคริสต์ทรงเตือนใจเราว่าความรักของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่ที่สุดแล้ว เพราะว่าพระองค์ทรงสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อเราและทรงเรียกเรว่ามีตรสหายของพระองค์! เราไม่ใช่คนแปลกหน้า เราเป็นเพื่อน

ช่างน่าทึ่งจริง ๆ ที่พระคัมภีร์ให้ภาพมากมายแก่เราเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเราต่อพระคริสต์ เราเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า บังเกิดจากพระเจ้า (1:11-13) เราเป็นพี่น้องของพระคริสต์ เพราะว่า “พระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นพี่น้องกัน” (ฮบ. 2:11) เราเป็นกึ่งทั้งหลายของเถาองุ่นนั้นซึ่งเข้าสนิทอยู่ในพระคริสต์ บทนี้กล่าว

ในคำอุปมาหนึ่งเราถูกแสดงภาพให้เป็นเจ้าสาว ในอีกคำอุปมาเราถูกแสดงภาพให้เป็นเพื่อนเจ้าสาว โอ คุณเห็นแล้วว่า ภาพเหล่านี้ทั้งหมดจริง ๆ แล้วก็ยังไม่พอที่จะกล่าวว่าช่างแสนวิเศษจริง ๆ ที่เราเป็นส่วนหนึ่งกับพระคริสต์และลิขิตในอนาคตทั้งหมดของเราและความสุขและความมีประโยชน์ถูกมัดรวมอยู่ในพระองค์ ดังนั้นเราจึงควรเข้าสนิทอยู่ในพระองค์ พระคริสต์ไม่เพียงเป็นนายของเรา อาจารย์ของเรา พระผู้ช่วยให้รอดของเรา กษัตริย์ของเรา พี่ชายของเรา พระองค์ทรงเป็นเพื่อนของเราด้วย

ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดของพระเยซูกับเราผู้ได้รับความรอดแล้วก็มีความมหัศจรรย์ที่ไม่รู้สิ้นสุดแห่งความน่าชื่นใจ! พระองค์ทรงเปิดเผยพระทัยทั้งหมดของพระองค์แก่เรา! เรามีคำอธิษฐานของพระองค์ น้ำตาของพระองค์ คำพยากรณ์ต่าง ๆ ของพระองค์ถูกบันทึกไว้อย่างชัดเจนและอย่างละเอียดมากเสียจนเราทุกคนสามารถทราบพระทัยของพระเยซูได้

ในยอห์น 20:21 เราถูกบอกว่าพระองค์ทรงส่งเราไปเหมือนกับที่พระบิดาทรงส่งพระองค์มา พระองค์ตรัสไว้ในยอห์น 14 ว่าเราควรทำกิจการเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำ ความสัมพันธ์นั้นใกล้ชิดมากเสียจนเราได้รับสิทธิอำนาจเช่นนั้น (ข้อ 16) เพื่อที่เราจะอธิษฐานและทูลขอสิ่งต่าง ๆ ในพระนามของพระเยซูได้! พระวามะของพระองค์นั้นชัดเจนเหลือเกิน และพระวิญญูณบริสุทธิของพระองค์ก็เปิดเผยพระดำริของพระองค์แก่เราอย่างชัดเจนมากเสียจน ถ้าเราทูลขอมัน เราสามารถมาถึงพระบิดาและทูลได้ว่า “พระบิดาเจ้าข้า นี่เป็นสิ่งที่พระเยซูทรงอยากได้ พระองค์ทรงเปิดเผยมันทั้งหมดแก่ข้าพระองค์แล้ว และข้าพระองค์อยากให้พระองค์กระทำสิ่งนี้เพราะว่ามันจะเป็นที่พอพระทัยพระเยซูเจ้า พระบุตรของพระองค์และพระผู้ช่วยให้รอดสุดท้ายที่รักของข้าพระองค์”!

เราเสแสร้งว่าทูลขอในพระนามของพระเยซูหลายครั้งเมื่อเรากำลังขอสิ่งต่าง ๆ ที่เห็นแก่ตัวของเราเอง แต่คริสเตียนทั้งหลายมีสิทธิ์ที่จะพบพระดำริของพระคริสต์เมื่อเราอธิษฐานและทูลขอสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์

นี่คือเคล็ดลับที่สูญหายไปแล้วในการอธิษฐานส่วนใหญ่ของเรา นั่นเป็นเหตุผลหนึ่งที่เราไม่มีความเชื่อที่

มากขึ้น ไม่มีความมั่นใจที่มากขึ้นว่าคำอธิษฐานของเราจะได้รับคำตอบ 1 ยอห์น 5:14,15 บอกเราว่า “และนี่คือความไว้น้ำใจ” ว่าคริสเตียนคนหนึ่งสามารถได้รับ-ความแน่ใจว่าคำอธิษฐานของเราจะได้รับคำตอบเมื่อเราทูลขอตามน้ำพระทัยของพระองค์

ผู้รับใช้หรือ? มันคงเป็นความชื่นบานที่ได้เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งเพื่อพระคริสต์! และมันเป็นความจริงที่ว่าเราเป็นผู้รับใช้หากเราทำสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาเราให้ออกมาดี แต่ผู้รับใช้คนหนึ่งที่ถูกบีบเข้าในครอบครัวนั้น ผู้รับใช้คนหนึ่งที่กำลังกลายเป็นบุตร ผู้รับใช้คนหนึ่งที่กำลังกลายเป็นเพื่อนสุดที่รัก เป็นวิถีที่ความสัมพันธ์กับพระคริสต์เจริญเติบโต

คุณเห็นไหมว่า พระองค์ทรงเลือกเราแล้ว พระองค์ทรงแต่งตั้งเราแล้วและพระองค์ทรงทำเช่นนั้นเพื่อที่เราจะไปและเกิดผลออกมา ฉะนั้นพระองค์จึงทรงอยากให้เราเข้าสนิทอยู่ในความรักของพระองค์และไม่ขาดการติดต่อกับเถาองุ่นนั้น และไม่ขาดฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งไหลผ่านตัวเราและทำให้เกิดผลออกมา นั่นทำให้พระองค์มีความสุขเสมอ

“ท่านทั้งหลายมิได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย”- ข้อ 16

Dr. H.A. Ironside ให้ความเห็นเกี่ยวกับพระคำตอนนี้ดังต่อไปนี้:

พวกเขาเลือกพระองค์แล้วมิใช่หรือ? คุณเลือกพระคริสต์แล้วมิใช่หรือ? ใช่แล้ว แต่ไม่ใช่ก่อนที่พระองค์ได้ทรงเลือกคุณ

ไม่ใช่ว่าข้าพระองค์ได้เลือกพระองค์

เพราะนั่นเป็นไปได้เลย พระองค์เจ้าข้า

ใจดวงนี้คงยังปฏิเสธพระองค์อยู่

แต่พระองค์ทรงเลือกข้า ๆ แล้ว

เป็นความรักเดียวกันกับที่ได้จัดงานเลี้ยงใหญ่

ที่บังคับข้า ๆ อย่างอ่อนโยนให้เข้าไป

มิฉะนั้นข้า ๆ ก็คงยังไม่ยอมมาอยู่ดี

และคงพินาศในบาปของข้า ๆ

“...และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้” (ข้อ 16)

และจากนั้นเมื่อพูดถึงการรับใช้ พระองค์ก็ทรงเป็นผู้ที่เลือกสำหรับงานพิเศษนี้หรือ...

คนมากมายไม่สบายใจเกี่ยวกับการถูกเจิมตั้ง หลายคนกล่าวว่า “ผู้ใดที่ไม่ได้รับการเจิมตั้งมีสิทธิ์ที่จะเทศนาหรือไม่?” ในพระคัมภีร์คุณไม่อ่านเจอเกี่ยวกับผู้คนที่ถูกเจิมตั้งเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ คุณไม่มีทางได้คำว่า “การเจิมตั้ง” ซึ่งเชื่อมโยงกับการแยกตั้งชายคนหนึ่งไว้จริง ๆ เพื่อจะประกาศข่าวประเสริฐ แล้วทำไมล่ะ? คำว่า “เจิมตั้ง” ไม่ได้ถูกใช้ในกรณีของทิโมธี คุณกล่าวว่า “แล้วคุณลืมไปหรือเปล่าเกี่ยวกับเปาโลและบารนาบัส?” ไม่เลย แต่พวกเขาเทศนาสั่งสอนมานานแล้วในเมืองอันท็อกก่อนที่ผู้อาวุโสเหล่านั้นวางมือของตนบนพวกเขา...พระองค์ตรัสว่า “เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ เพื่อท่านทั้งหลายจะไปและเกิดผล” คำว่า

“แต่งตั้ง” หมายถึง “แยกตั้งไว้”...ทั้งหมดที่เหล่าผู้อาวุโสหรือคนอื่น ๆ สามารถทำได้ก็คือ
ตระหนักถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำไปแล้ว...

ส่วนท้ายของข้อ 16 ก็เหมือนกับยอห์น 14:13 และ 14 จงขีดเส้นใต้ “สิ่งใดก็ตาม” ในข้อพระคำเหล่านี้
จากนั้นเนื่องจากพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงทวงข้ามันเพื่อนำในยอห์น 14:14 จงขีดเส้นใต้ “สิ่งใด”

ข้อ 17-27:

15:17 สิ่งเหล่านี้เราบัญชาท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจงรักซึ่งกันและกัน

พวกเขาก็คงจะไม่มีบาปแล้ว แต่บัดนี้พวกเขาไม่มีฉากบังหน้าสำหรับบาปของพวกเขา

15:18 ถ้าโลกเกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อนที่โลกได้เกลียดชังท่านทั้งหลาย

15:23 ผู้ที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังพระบิดาของเราด้วย

15:19 ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็คงจะรักผู้ซึ่งเป็นของโลกเอง แต่เพราะท่านทั้งหลายไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลายออกจากโลกแล้ว เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่านทั้งหลาย

15:24 ถ้าเรามีได้กระทำการงานเหล่านั้นในท่ามกลางพวกเขาซึ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขาก็คงไม่มีบาปแล้ว แต่บัดนี้พวกเขาทั้งได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา

15:20 จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ‘ผู้รับใช้ก็ไม่ใหญ่กว่านายของตน’ ถ้าพวกเขาชมเชงเราแล้ว พวกเขา ก็จะชมเชงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าพวกเขา รักษาถ้อยคำของเราแล้ว พวกเขา ก็จะรักษาถ้อยคำของท่านทั้งหลายด้วย

15:25 แต่สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของพวกเขาจะสำเร็จ ซึ่งว่า ‘พวกเขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ’

15:21 แต่สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกเขาจะกระทำแก่ท่านทั้งหลายก็เพราะเห็นแก่นามของเรา เพราะพวกเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา

15:26 แต่เมื่อผู้ปลอบประโลมใจเสด็จมาแล้ว ผู้ที่เราจะส่งมาหาท่านทั้งหลายจากพระบิดา คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งทรงมาจากพระบิดา พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา

15:22 ถ้าเราไม่ได้มาและกล่าวแก่พวกเขาแล้ว

15:27 และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านทั้งหลายอยู่กับเรามาตั้งแต่แรกแล้ว”

คริสเตียนที่ดีต้องเต็มใจ

ทนทุกข์การถูกชมเชง

พระเยซูเจ้าตรัสมาตลอดเกี่ยวกับว่าพระองค์ทรงรักเราและเราควรรักพระองค์อย่างไร บัดนี้พระองค์ตรัสว่าเราต้องรักซึ่งกันและกันด้วย (ข้อ 17) และนั่นเป็นเครื่องหมายที่ยิ่งใหญ่ที่บ่งบอกว่าเราเป็นคริสเตียน พระเยซูตรัสไว้ในยอห์น 13:35: “โดยสิ่งนี้คนทั้งปวงจะทราบว่าคุณทั้งหลายเป็นสาวกของเรา ถ้าพวกท่านมีความรักต่อกันและกัน” คุณจะรักพระเจ้าและไม่รักคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงรักสุดพระทัยได้อย่างไร?

นั่นเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เราต้องใส่ใจเป็นพิเศษต่อ “แกะอื่น ๆ ของพระคริสต์” เพราะพระองค์ตรัสว่า “แกะอื่น ๆ เราก็มิ ซึ่งมีได้เป็นของคอกนี้” (ยอห์น 10:16) และถ้าพวกเขา รักพระคริสต์และพระองค์ทรงรัก

พวกเขา เราก็ต้องรักพวกเขาด้วย นั่นหมายถึงคริสเตียนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วผู้ซึ่งเชื่อพระคัมภีร์และรักพระคริสต์แต่ซึ่งเห็นต่างจากเราในเรื่องเล็กน้อยทั้งหลาย หรือผู้ซึ่งอยู่ห่างไกลจากเรา หรืออยู่ในความสัมพันธ์เชิงองค์กรที่แตกต่างจากเรา-เราต้องรักผู้คนที่พระคริสต์ทรงรักและที่มีส่วนกับพระองค์ และเมื่อถึงตอนนั้น จะเป็นเวลาแสนชื่นใจยินดีเมื่อเราทุกคนรวมตัวกันในสวรรค์รอบพระผู้ช่วยให้รอด! เราจะต้องรักซึ่งกันและกัน

และถ้าโลกเกลียดชังเรา เราก็ไม่ต้องประหลาดใจ โลกเกลียดชังพระเยซูและถ้าเราเอาใจโลก โลกก็คงรักคนของมัน

แต่ถ้าเราเป็นเหมือนพระคริสต์และถูกเลือก “ออกจากโลกแล้ว” (ข้อ 19) โลกก็จะไม่ชอบเรา โลกนี้ซึ่งได้ตรึงกางเขนพระเยซูคริสต์จะไม่กรุณามากนักต่อคริสเตียนทั้งหลายหากเราเป็นเหมือนพระคริสต์มากพอ ถ้าเราร้อนรนในการตำหนิบาป จริ่งจิ้ง น้ำตาไหลและวิงวอนกับคนบาป ถ้าเรา “ใส่ใจกับโลกหน้า” และไม่ซิมซับมากเกินไปนักในคำสอน ความเชื่อมั่น ความสนุกสนานและความไม่เชื่อของโลกนี้ โลกก็จะเกลียดชังเรา

เราอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ดีแล้วในการสู้ทนความเกลียดชังของโลก องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสว่า “ถ้าโลกเกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อนที่โลกได้เกลียดชังท่านทั้งหลาย” (ข้อ 18)

J.C. Macaulay กล่าวว่า:

ถ้าโลกไม่มีอะไรดีกว่ากางเขนอันหนึ่งให้แก่พระเยซู มันก็จะไม่มีราชรถให้แก่เหล่าผู้ติดตามของพระองค์: ถ้ามีแต่มงกุฎหนามให้แก่พระองค์ ก็จะไม่มีการมาลัยให้แก่เรา

สี่ร้อยปีก่อนพระคริสต์ เพลโตนักปรัชญาผู้ยิ่งใหญ่ได้แสดงออกถึงความเชื่อหนึ่งซึ่งพิสูจน์แล้วว่ามาก่อนกาล: “ข้าพเจ้าคิดว่าชายผู้ที่ชอบธรรมอย่างแท้จริง หากเขาปรากฏตัวเข้ามาในโลก คงถูกเขี่ยนตี คงถูกใส่โซ่ตรวน คงถูกแขวนคอ” พระองค์ทรงมาแล้ว และมันก็เกิดกับพระองค์เช่นนั้น

แต่ใครบางคนกล่าวว่า ทศนคติของโลกตอนนี้ก็แตกต่างอย่างมากจากที่เคยเป็นสมัยที่พระเยซูทรงอยู่บนโลก โลกได้เรียนรู้คุณค่าของพระองค์แล้ว และถ้าพระองค์จะต้องเสด็จกลับมาตอนนี้ พระองค์คงได้รับการต้อนรับด้วยเสียงปรบมือใหญ่ และมีคนกล่าวเปิดตัวพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและกษัตริย์ของโลก!

แต่พระองค์จะได้รับแบบนี้จริง ๆ หรือ? โธมัส คาร์โลล กล่าวไว้ว่า “ถ้าพระคริสต์เสด็จมากรุงลอนดอนวันนี้ พวกเขาก็คงจับพระองค์ไปที่นิวกอทและแขวนคอพระองค์”

พระเยซูคริสต์คงจะเปิดโปงบาปซึ่งไม่มีใครตรวจสอบอยู่รอบตัวเรา เหมือนกับที่พระองค์ทรงฉีกหน้ากากของพวกฟาริสีในสมัยนั้น จนผู้คนจะไม่ทนพระองค์นานนัก เราอยู่ในเขตแดนของศัตรูอย่าให้เราคาดหวังว่าจะได้รับการปฏิบัติฉันทมิตร

แต่ “ผู้รับใช้ก็ไม่ใหญ่กว่านายของตน” (ข้อ 20) ถ้าพวกเขาข่มเหงพระเยซู พวกเขาก็จะข่มเหงเราด้วยเมื่อเราเป็นเหมือนพระเยซูมากพอ ถ้าพวกเขาถือรักษาทางของพระเยซู พวกเขาก็จะถือรักษาทางของเรา โอ แต่โลกต่อต้านพระคริสต์และต่อต้านผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วของพระองค์ซึ่งร้อนรนและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณเพราะโลกไม่รู้จักพระเจ้าและรู้สึกอึดอัดกับพวกคริสเตียน

คริสเตียนต้องถูกข่มเหงหรือ? ถูกต้องแล้ว จงตรวจดูพรอันเปี่ยมล้นเหล่านั้นอีกทีในมัทธิว 5:1-12 คุณ จะสังเกตเห็นว่าพรอันเปี่ยมล้นข้ออื่น ๆ ใช้คำประมาณเก้าถึงสิบห้าคำ แต่พรอันสุดท้ายและเป็นจุดสุดยอดคือ พรของการถูกข่มเหง ในข้อ 10 ถึง 12 มีถึงหกสิบสามคำ, “บรรดาผู้ที่ถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่ความชอบธรรม ย่อมได้รับพร ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของพวกเขา เมื่อคนทั้งหลายจะด่าว่าพวกท่าน และข่มเหงพวก ท่าน และกล่าวความชั่วร้ายทุกอย่างต่อพวกท่านเป็นความเท็จเพราะเห็นแก่เรา พวกท่านย่อมได้รับพร จงปิติ ยินดีและมีความชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น ด้วยว่าบำเหน็จของท่านทั้งหลายในสวรรค์ก็ใหญ่ยิ่ง เพราะพวกเขา ได้ข่มเหงศาสนาดพยากรณ์ทั้งหลายซึ่งอยู่ก่อนพวกท่านเหมือนกัน” โอ คริสเตียนทั้งหลายควรเป็นคนดีพอที่จะ ถูกข่มเหง

ใครบางคนกล่าวไว้ว่า “ถ้าเกิดการข่มเหงครั้งใหญ่และผู้คนจะฆ่าทุกคนที่เป็นคริสเตียนที่ดี คุณจะผ่าน คุณสมบัติไหม?”

คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพระคริสต์ ก็เกลียดชังพระเจ้าพระบิดาเช่นกัน

บัดนี้ทุกคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระองค์ก็มีความผิดเรื่องบาปอันชั่วช้า เพราะว่าพวกเขามีพยานหลักฐาน ที่ไม่อาจโต้แย้งได้เลยเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พวกเขาเห็นการอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระองค์แล้ว พวกเขาได้ยินคำสั่งสอนของพระองค์แล้ว พวกเขายังเกลียดชังพระองค์อยู่ และนั่นเป็นบาปแบบจงใจ แต่มัน เป็นความจริงเกี่ยวกับพวกเขา ตามที่เพลงสดุดี 38:19 และเพลงสดุดี 69:4 กล่าวว่า “พวกเขาเกลียดชังข้า พระองค์อย่างไรเหตุ”

คริสเตียนเอ๋ย อย่าทำอ้อใจเลย ผู้ปลอบประโลมใจจะทรงเป็นของคุณ โอ ไม่มีคำคืนใดที่มีมิติเลยเพราะ พระองค์ทรงอยู่ด้วย ไม่มีความต้องการใดใหญ่โตเกินเพราะพระองค์ทรงนำอยู่และทรงจัดหาให้ได้ พระ วิญญาณแห่งความจริงจะทรงอยู่กับเราและคริสเตียนทั้งหลายจะมีพยานผู้หนึ่ง และอัครทูตสิบสองคนนี้โดย เฉพาะจะมีพยานที่พิเศษผู้หนึ่งเพราะพวกเขาอยู่กับพระองค์มาตลอดตั้งแต่การเริ่มต้นงานรับใช้ของพระองค์ (ข้อ 27) ฉะนั้นในกิจการ บทที่ 1 พวกเขาจึงต้องเลือกชายอีกคนผู้ซึ่งอยู่กับพวกเขามาตั้งแต่บัดพิศมาโดย ยอห์นจนถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซู ชายคนที่สิบสองที่จะเป็นพยานเรื่องพระคริสต์ (กิจการ 1:21-26)

โอ พระวิญญาณแสนชื่นใจ! โอ ผู้ปลอบประโลมใจแสนชื่นใจ! พระวิญญาณแห่งความจริงแสนชื่นใจ! ผู้ทรงนำทางในคำคืนที่มีมิติ! พยานในตัวเราผู้ทรงช่วยเราที่จะเป็นพยาน!

ยอห์น 16

ข้อ 1-4:

16:1 “สิ่งเหล่านี้เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่สะดุด
16:2 พวกเขาจะไล่ท่านทั้งหลายเสียจากบรรดาธรรมศาลา ไข่แล้ว จะถึงเวลาที่ผู้ใดก็ตามที่ฆ่าท่านทั้งหลายเสียจะคิดว่าเขารับใช้พระเจ้า
16:3 และสิ่งเหล่านี้พวกเขาจะกระทำแก่ท่านทั้งหลาย เพราะพวกเขาไม่ได้รู้จักพระบิดาและไม่ได้

รู้จักเรา
16:4 แต่สิ่งเหล่านี้เราบอกท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อว่าเมื่อเวลานั้นจะมาถึง ท่านทั้งหลายจะระลึกว่าเราได้บอกท่านทั้งหลายเรื่องสิ่งเหล่านี้แล้ว และสิ่งเหล่านี้เรามีได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะว่าจะขณะนั้นเรายังอยู่กับท่านทั้งหลาย

พระเยซูทรงเตือนเรื่องการถูกข่มเหง

เราต้องจำให้ขึ้นใจว่าเป็นส่วนหนึ่งของคำตรัสเรื่องเดียวกันซึ่งเริ่มต้นที่มือค่านั้นของพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์ในห้องชั้นบนนั้น ยอห์น 14:31 แสดงให้เห็นว่าตอนท้ายของบทที่ 14 พวกเขาลุกขึ้นและออกไปจากห้องชั้นบนนั้น จำไว้ว่าจากมาระโก 14:28 หลังจากเพลงนมัสการบทหนึ่ง พวกเขาออกเดินทางไปยังภูเขามะกอกเทศ สวนเกทเสมที่อยู่ในภูเขามะกอกเทศ และยอห์น 18:1 บอกว่าหลังจากบทที่ 17 พวกเขาไปถึงในสวนนี้แล้ว

เราต้องสังเกตจุดประสงค์ของพระเยซูในคำตรัสสุดท้ายเหล่านี้ซึ่งเป็นการให้คำปรึกษาและคำสั่งสอนก่อนพระองค์จะถูกตรึงกางเขน พระองค์ประทานเหตุผลของพระองค์สำหรับการตรัสเรื่องนี้หลายหนแล้ว ยกตัวอย่างเช่น ยอห์น 14:29; 15:11; 16:1,4 และ 33 จุดประสงค์นั้นก็คือ: เพื่อที่เหล่าสาวก “จะได้เชื่อ” เพื่อที่ “ความชื่นชมยินดีของพวกเขาจะได้เต็มเปี่ยม” เพื่อที่พวกเขา “จะได้ไม่สะดุด” เพื่อที่พวกเขาจะได้ “ระลึกว่าเราได้บอกท่านทั้งหลายเกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้นแล้ว” และเพื่อที่ในพระองค์พวกเขา “จะได้มีสันติสุข”

ฉะนั้นทำไมต้องเป็นคำเตือนนี้? เกรงว่าพวกเขาจะสะดุด หรือท้อใจ และถอดใจเพราะการข่มเหงบางอย่างที่จะเกิดขึ้นกับคริสเตียนที่ดีทั้งหลาย! ดูเหมือนเป็นเรื่องเหลือเชื่อ อาจในความคิดของผู้เชื่อใหม่สักคน ที่เพียงเพราะว่าคน ๆ หนึ่งรักองค์พระผู้เป็นเจ้าและสัตย์จริงต่อพระองค์ คนอื่น ๆ จึงต้องเกลียดชังเขา ไข่แล้วพวกเขาเคร่งศาสนาอยากขับไล่พวกเขาออกไปจากธรรมศาลา ไข่แล้ว และวาระนั้นมาถึงช้าแล้วช้าอีกเมื่อ “ผู้ใดก็ตามที่ฆ่าท่านทั้งหลายเสียจะคิดว่าเขารับใช้พระเจ้า” (ข้อ 2) การข่มเหงที่น่ากลัวมากที่สุดในโลกนี้คือการข่มเหงทางศาสนา

เราขอเตือนความจำคุณว่าพระเยซูทรงถูกฆ่าตาย ไม่ใช่โดยพวกซีมา ไม่ใช่โดยวิปริตทางเพศและพวกอาชญากรที่ไม่เคารพกฎหมาย แต่โดยพวกเคร่งศาสนาผู้ซึ่งมีมาตรฐานที่เคร่งครัดมาก ๆ เกี่ยวกับการทำสิ่งที่ถูกต้อง พวกเขาเป็นพวกฟาริสี และศาสนาของพวกเขาก็เป็นแบบผิวเผินแต่การข่มเหงของพวกเขาก็เป็นการข่มเหงทางศาสนาเพราะพระคริสต์ทรงอ้างตัวว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า และทรงยืนยันกรานที่จะทำลายประเพณีต่าง ๆ ของพวกเขา ยอห์น 5:16 จึงกล่าวว่า “และเพราะฉะนั้น พวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์เสีย เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ในวันสะบาโต” พระเยซูทรงถูกตัดสินว่ามี

ความผิดเพราะเหตุที่ว่าพระองค์กำลังหมิ่นประมาทและอ้างตัวว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า (มธ. 26:65) ปีลาตเองก็เห็นว่าคำกล่าวอ้างนั้นไม่เป็นเหตุอันควรที่จะตรึงกางเขนพระคริสต์ แต่ “พวกยิวได้ตอบท่านว่า “พวกเรา มีกฎหมาย และตามกฎหมายของพวกเรานั้นเขาควรจะตาย เพราะว่าเราได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า” (19:7)

พระเยซูทรงเตือนเหล่าสาวกของพระองค์แล้วว่า “ในคืนวันนี้พวกท่านทุกคนจะสะดุดเพราะเรา ด้วยมีเขียนไว้แล้วว่า ‘เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะทั้งหลายของฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไปทั่ว’” (มธ. 26:31) ในสวนเกทเสมณีพระองค์ทรงทราบสิ่งที่จะเกิดขึ้นจริง- นั่นคือ “พวกสาวกเหล่านั้นทุกคนได้ละทิ้งพระองค์ไว้และหนีไป” (มธ. 26:56)

โอ มีอันตรายใหญ่หลวงจริง ๆ ที่ว่าในวาระแห่งการถูกข่มเหง คริสเตียนทั้งหลายจะท้อใจจนพวกเขาจะหลุดหายไปจากการเป็นสาวกที่แข็งขันและติดตามพระเยซู! เปาโลจึงเขียนจากคุกไปถึงทิโมธีว่า “เหตุฉะนั้นท่านอย่าละอายคำพยานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หรือของตัวข้าพเจ้าผู้เป็นนักโทษของพระองค์ แต่ท่านจงมีส่วนร่วมในบรรดาความยากลำบากแห่งข่าวประเสริฐ ตามฤทธิ์เดชของพระเจ้า” (2 ทธ. 1:8) เปาโลกล่าวว่าบางคนได้อับปางในเรื่องความเชื่อนั้นแล้ว เพราะพวกเขาไม่ได้ยึดมั่นในจิตสำนึกอันดี: “ในคนเหล่านั้นมีฮีเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์” (1 ทธ. 1:19,20) และเปาโลเตือนใจทิโมธีว่า “ท่านก็ทราบสิ่งนี้แล้วว่า คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชียนั้นก็หนีไปจากข้าพเจ้า ในพวกนั้นมีฟีเจลีสและเฮอร์โมเกเนส” (2 ทธ. 1:15) และนำเศร้าที่จากคุกใต้ดินของเขาในกรุงโรม เปาโลเขียนว่า “ท่านจงขมิ้มมันที่จะมาหาข้าพเจ้าโดยเร็ว เพราะว่าเดมาส์ได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปแล้ว โดยหลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว...” (2 ทธ. 4:9,10)

ฉะนั้นถ้าเพื่อน ๆ ของเปาโลทอดทิ้งเขา และเหล่าสาวกของพระเยซูทำให้พระองค์ผิดหวังในคราววิกฤตินั้นแห่งสวนเกทเสมณีและกลโกธา เราก็ทราบได้ว่าการข่มเหงทำให้คริสเตียนใหม่ทั้งหลายขาดและสะดุดใจผู้ซึ่งยังไม่มีรากฐานมั่นคงพอในความเชื่อนั้น และแม้ว่าพวกเขาเป็นลูก ๆ ของพระเจ้า พวกเขาก็ไม่ตั้งมั่นคงอย่างสัตย์จริงอย่างที่พวกเขาควรกระทำ

การข่มเหงที่น่ากลัวที่สุดคือการข่มเหงทางศาสนา จำไว้ว่าศาสนาได้เข่นฆ่าผู้คนไปหลายล้านชีวิตภายใต้คำบัญชาของพระสันตะปาปาและโรม

แม้แต่การข่มเหงของพวกคอมมิวนิสต์ ซึ่งอาจไร้ศีลธรรมและชั่วช้าที่สุด ก็เป็นการข่มเหงทางศาสนาอย่างหนึ่งเพราะว่าลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นศาสนาของแนวคิดอเทวนิยมและมนุษย์นิยม

ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงเตือนพวกสาวกถึงการข่มเหงที่จะเกิดขึ้น

โอ คริสเตียนทั้งหลายควรที่จะเต็มใจขึ้นขมยินดีในการถูกข่มเหงหากพวกเขาทนทุกข์อย่างไม่เป็นธรรม เราจึงควรกล้าเดินตามรอยพระบาทและแบบอย่างของพระเยซูเพราะว่าพระองค์ทรงทนทุกข์เพื่อเราแล้ว: “พระคริสต์ได้ทรงทนความทุกข์ทรมานเพื่อพวกเราเช่นกัน โดยมอบแบบอย่างไว้แก่พวกเรา เพื่อพวกท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์” (1 ปต. 2:21)

ในฮีบรู 11 เหล่าวีรบุรุษของพระเจ้าในอดีตได้รับการยกย่องว่าเป็นพยานผู้สัตย์ซื่อและขึ้นขมยินดี พวกเขาเต็มใจที่จะทนทุกข์เพื่อพระเจ้าและความชอบธรรม เราถูกบอกเกี่ยวกับคนเหล่านั้นผู้ซึ่ง,

“ได้ดับความรุนแรงแห่งไฟ ได้พ้นจากคมดาบ จากสภาพอ่อนแอที่ถูกทำให้เข้มแข็ง บังเกิดใจกล้าหาญ ในการต่อสู้ ได้ทำให้บรรดากองทัพของคนต่างชาติแผ่นหนีไป พวกผู้หญิงก็ได้รับคนตายของพวกนางให้กลับฟื้นคืนชีวิตอีก และคนอื่น ๆ ก็ถูกทรมาน โดยไม่ยอมรับการช่วยให้พ้น เพื่อพวกเขาจะได้รับการเป็นขึ้นมาจากความตายอันดีกว่า และคนอื่น ๆ ได้ถูกทดลองโดยคำเยาะเย้ยอันโหดร้ายและการถูกโบยตี ไข่แล้ว ยิ่งกว่านั้น โดยเครื่องพันธนาการต่าง ๆ และการถูกจำคุก พวกเขาถูกหินขว้าง พวกเขาถูกลี้อยเป็นท่อน ๆ ถูกทดลอง ถูกฆ่าด้วยดาบ พวกเขาพเนจรไปทั่วโดยนุ่งห่มหนังแกะและหนังแพะ โดยเป็นคนแร้นแค้น ได้รับความทุกข์ยาก และถูกทรมาน (ผู้ซึ่งโลกนี้ไม่สมควรเลย) พวกเขาพเนจรไปในบรรดาถิ่นทุรกันดารและในภูเขาทั้งหลาย และในถ้ำและโพรงต่าง ๆ แห่งแผ่นดินโลก”-ฮบ. 11:34-38

ทั้งหมดนี้ก็เพื่อ “พวกเขาจะได้รับการเป็นขึ้นมาจากความตายอันดีกว่า” คนเหล่านั้นที่ทนทุกข์เพื่อพระเยซูจะครอบครองกับพระองค์ในภายหลัง เปาโลกล่าวว่า “ถ้าพวกเราทนความทุกข์ยาก พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย” (2 ทธ. 2:12)

ข้อ 5-11:

16:5 แต่บัดนี้เราจะไปตามทางของเราสู่พระองค์ผู้
ได้ทรงส่งเรามา และไม่มีใครในท่านทั้งหลายถาม
เราว่า ‘พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน’

16:6 แต่เพราะเรากล่าวสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย
แล้ว ใจของท่านทั้งหลายจึงเต็มไปด้วยความทุกข์
โศก

16:7 แต่อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้ง
หลาย เป็นประโยชน์สำหรับท่านทั้งหลายที่เราจะ
จากไป เพราะถ้าเราไม่จากไป ผู้ปลอบประโลมใจก็
จะไม่เสด็จมายังท่านทั้งหลาย แต่ถ้าเราจากไปแล้ว

เราก็จะส่งพระองค์มายังท่านทั้งหลาย

16:8 และเมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะ
ทรงดำนิโลกเรื่องบาป และเรื่องความชอบธรรม
และเรื่องการพิพากษา

16:9 เรื่องบาปนั้น เพราะพวกเขาไม่เชื่อในเรา

16:10 เรื่องความชอบธรรมนั้น เพราะเราไปหา
พระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายก็ไม่เห็นเราอีก
ต่อไป

16:11 เรื่องการพิพากษานั้น เพราะผู้ครองแห่ง
โลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว

เราได้รับการปลอบประโลมใจโดยการสถิตอยู่ด้วยของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ใจของพวกสาวกเต็มไปด้วยความเศร้าโศก เราโทษพวกเขาไม่ได้ แม้ว่าพวกเขาไม่เห็นมันในทันที มันก็เป็นการสมควรที่พระคริสต์ต้องจากไปเสีย โอ แผนการนั้นต้องถูกทำให้สำเร็จจริงและพระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องเสด็จมา เข้าสถิตอยู่ในเราและประทานฤทธิ์เดชให้แก่เรา เป็นผู้ปลอบประโลมใจของเรา ผู้ชี้ทางของเรา อาจารย์ของเรา ผู้ช่วยในการอธิษฐานของเรา และฉะนั้นการที่เรามีพระคริสต์ซึ่งถูกเป็นตัวแทนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงประทับอยู่ภายในเราจริง ๆ ก็ดีกว่าการมีพระคริสต์องค์หนึ่งที่เราจับต้องได้บนแผ่นดินโลกผู้ซึ่งเราเห็นได้แค่เป็นครั้งคราว

พวกสาวกเศร้าใจที่พระเยซูกำลังจะจากไป แต่พวกเขาควรที่จะดีใจต่างหาก พระองค์ตรัสว่า “เป็นประโยชน์สำหรับท่านทั้งหลายที่เราจะจากไป” (ข้อ 7) จริง ๆ แล้วนั่นหมายความว่า “ให้เราจากไปก็เป็นการดี

สำหรับพวกท่านมากกว่าที่เราจะอยู่ที่นี้” นี่เป็นเรื่องที่เข้าใจยาก และยากที่จะเชื่อ แต่ก็ เป็นความจริง

เหล่าสาวกมีความสุขในวันฟื้นเทคอสต์และหลังวันฟื้นเทคอสต์นั้นมากกว่าที่พวกเขาเคยมีความสุข ตอนที่พระเยซูทรงสถิตอยู่ด้วยในเนื้อหนัง แน่แน่นอนว่าพวกเขาชนะจิตวิญญาณมากขึ้น มีฤทธิ์เดชมากขึ้น เข้าใจ พระคัมภีร์ดียิ่งขึ้น ไม่เห็นแก่ตัวเหมือนแต่ก่อน มีพระคุณต่าง ๆ แบบคริสเตียนมากขึ้นหลังจากที่พระเยซูทรง จากไป เมื่อเทียบกับตอนที่พวกเขายังมีพระองค์สถิตอยู่ด้วยในเนื้อหนัง

บางครั้งคริสเตียนทั้งหลายก็ขอให้ตนสามารถมองเห็นพระเยซูได้ อยากอยู่กับพระองค์ตอนที่พระองค์ ทรงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย ขณะที่พระองค์ทรงเทศนา ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอน แต่เราก็ตีกว่าเดิมเยาะ เพราะที่บัดนี้พวกเราทุกคนมีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ในร่างกายของเราและเราสามารถมีฤทธิ์เดชที่มากกว่า ความชื่นบานที่มากกว่า ผลของคริสเตียนที่มากกว่าที่เราจะมีได้หากพระเยซูทรงมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนังและ อาศัยอยู่ในบ้านเรือนของเรา

บัดนี้พระองค์ทรงอาศัยอยู่ในร่างกายของเราจริง ๆ และเราสามารถร้องทูลต่อพระองค์เพื่อขอฤทธิ์เดช และการปลอบประโลมใจได้ ตอนที่พระองค์ยังอยู่บนโลกนี้ในเนื้อหนัง พระองค์ก็ตรัสกับผู้คนที่ได้คราวละไม่กี่คน และถ้าพระองค์ทรงอยู่ในบ้านเรือนหลังหนึ่ง พระองค์ก็ทรงอยู่ในบ้านเรือนหลังอื่นไม่ได้ หลายครั้งหูของผู้คน ได้ยินพระองค์แต่ใจของพวกเขาไม่ได้ยินและไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์ตรัส บัดนี้มันก็ตรงข้ามกันเลย: บัดนี้ พระองค์ตรัสกับใจ ไม่ใช่กับหู บัดนี้พระองค์สามารถอยู่ในบ้านเรือนทุกหลังได้-หรือที่ดียิ่งไปกว่านั้น ทรงสถิต อยู่ในใจทุกดวงและทุกร่างกายได้ จงตรวจสอบ 1 โครินธ์ 3:16,17; 6:19,20; 2 โครินธ์ 6:16; โรม 8:9; 1 ยอห์น 2:27

พระคริสต์ทรงอาศัยอยู่ในร่างกายของคริสเตียนทุกคนจริง ๆ และทรงทำเช่นนั้นมาตั้งแต่การคืน พระชนม์ของพระคริสต์ ผู้ปลอบประโลมใจนี้ที่เสด็จเข้ามาแล้วในยอห์น 20:19-22 ตามพระสัญญา ได้ทรงเริ่ม ต้นยุคใหม่แห่งฤทธิ์เดชและความชื่นชมยินดีสำหรับคริสเตียนทั้งหลายแล้ว และฟื้นเทคอสต์คงมาไม่ได้หาก พระเยซูไม่ทรงถูกตรึงกางเขนและเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เสียก่อน (7:37-39)

และเนื่องจากเราได้รับคำเตือนแล้วเกี่ยวกับการถูกข่มเหง เราจึงตีใจที่ได้รู้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ “จะ ทรงดำเนินโลกเรื่องบาป และเรื่องความชอบธรรม และเรื่องการพิพากษา” (ข้อ 8)

จงเปรียบเทียบข้อ 7 และ 8 สำหรับคริสเตียน พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ปลอบประโลมใจองค์ หนึ่ง สำหรับชาวโลก พระองค์ทรงเป็นผู้ดำเนิน! หลายครั้งเหล่านักเทศน์เน้นย้ำพระราชกิจของพระวิญญาณ บริสุทธิ์ในการดำเนินโลก แต่ไม่ได้เน้นย้ำพระราชกิจของพระองค์ในการปลอบประโลมใจคริสเตียนทั้งหลาย มี กล่าวไว้ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในตัวคริสเตียนคนหนึ่งมากกว่าเกี่ยวกับพระ ราชกิจของพระองค์ในการโน้มน้าวให้เชื่อและตักเตือนผู้คนที่หลงหาย

คำว่า “of” ในข้อ 8 ถึง 11 อาจแปลได้ว่า “เกี่ยวกับ” พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงฟ้องใจชาวโลกเกี่ยว กับบาปเพราะว่าผู้คนไม่เชื่อในพระคริสต์ นั่นเป็นบาปที่ร้ายแรงที่สุด และเป็นหัวใจของบาปทั้งปวง และอยู่ เบื้องหลังบาปทั้งปวง (ข้อ 9) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดำเนินชาวโลกเกี่ยวกับความชอบธรรม เพราะพระเยซู จะทรงจากไป และแบบอย่างและคำสอนอันชอบธรรมของพระองค์ต่อหน้าชาวโลกจะถูกเอาไปเสีย-ฉะนั้นพระ

วิญญาณบริสุทธิ์จึงต้องแทนที่พระองค์ในเรื่องนี้ เกี่ยวกับการพิพากษา เนื่องจากคนชั่วอายุที่ชั่วนั้นได้พิพากษา และตรึงกางเขนพระเยซู พระเยซูจึงทรงสัญญาว่าแม้แต่พญามารเองก็จะถูกนำเข้าสู่การพิพากษา ผู้ใดที่หลงหายจึงมีความหวังน้อยนิดจริง ๆ ที่จะหนีพ้นการพิพากษาได้!

“เรื่องบาปนั้น เพราะพวกเขาไม่เชื่อในเรา” พระเยซูตรัส (ข้อ 9) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงแทนที่พระเยซูในฐานะผู้ปลอบประโลมใจและครูและผู้ชี้ทาง และฉะนั้นพระองค์จึงทรงรับหน้าที่ของพระเยซูในการ ปกป้องปราสาทที่ชั่วนี้ซึ่งปฏิเสธพระองค์และตรึงกางเขนพระองค์ พระองค์จะทรงตำหนิโลก “เรื่องบาปนั้น เพราะพวกเขาไม่เชื่อในเรา” บาปทั้งปวง-แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งบาปแบบจงใจ-เพราะพวกเขาไม่เชื่อในพระเยซู พวกเขา ยิวและมนุษยชาติทั้งปวงมีบาปซึ่งมาจากใจที่ตกต่ำและมักหลอกลวงของเรา นั่นอาจเป็นบาปลับ ๆ นั่นที่ถูกพูด ถึงในเพลงสดุดี 19:12 บาปเหล่านั้นที่ผู้คนไม่ได้เจตนาและอาจไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่ากระทำลงไป แต่การปฏิเสธพระ คริสต์เป็น “บาปที่ตั้งใจทำ” ตามที่เพลงสดุดีบทนั้นบอก บาปอย่างหนึ่งที่กระทำด้วยความจงใจ

และบาปนั้นที่กระทำต่อพระคริสต์ก็เป็นบาปที่ร้ายแรงที่สุดเพราะว่ามันเป็นบาปที่กระทำต่อพระเจ้า ผู้ทรงถูกเผยให้ประจักษ์มากที่สุดแล้ว นั่นคือ ในพระเยซูคริสต์ มันเป็นบาปอย่างหนึ่งที่กระทำต่อความเมตตา เช่นนั้น ความกรุณาเช่นนั้น ความชอบธรรมเช่นนั้น การปฏิเสธพระคริสต์และไม่ยอมวางใจในพระองค์เท่ากับ เป็นการสรุปรวมบาปทั้งปวง

พวกเขิวเหล่านั้นที่ได้ปฏิเสธพระคริสต์ก็ทำบาปที่ร้ายแรงมากเสียจน “โลหิตของบรรดาศาสดา พยากรณ์ ซึ่งได้ถูกทำให้ไหลออกตั้งแต่การวางรากฐานของโลก จะถูกเรียกร้องจากคนชั่วอายุนี้ ตั้งแต่โลหิตของ อาเบล จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์ ซึ่งได้ตายระหว่างแท่นบูชาที่พระวิหาร เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า โลหิตนี้จะถูกเรียกร้องจากคนชั่วอายุนี้” (ลูกา 11:50,51)

การปฏิเสธพระคริสต์นั้นโดยชาวเมืองโคราซินและชาวเมืองคาเปอร์นาอุมก็แย่กว่าบาปของเมืองไทร และไซดอนและโสโดม พระเยซูตรัส และหลังจากที่ถูกยกชูโดยการได้เห็นพระราชกิจอันทรงฤทธิ์ของพระเยซู แล้ว พวกเขาก็จะถูกโยนทิ้งลงนรก และไม่ว่าเหล่าสาวกไปและประกาศพระคริสต์ที่ใด ถ้าผู้คนไม่ยอมฟัง พวกเขา ก็จะต้องสะดุ้งผลคล้อออกจากเท้าของตนขณะที่พวกเขาจะจากไป และพระเจ้าจะทรงถือว่าเมืองนั้นต้อง ให้การรับผิดชอบที่การพิพากษานั้น

ในปี 1936 ผมไปยังเมืองบิงแฮมตัน ที่นิวยอร์ก เพื่อร่วมงานฟื้นฟูซึ่งหลังจากผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ ด้วย คำร้องขอของศิษยาภิบาลกลุ่มหนึ่ง งานฟื้นฟูนั้นก็ถูกย้ายไปยังโรงแรมพรสพบิงแฮมตันซึ่งผู้คนได้หนึ่งพันเจ็ดร้อย คน หลายร้อยคนได้รับความรอด แต่ในท่ามกลางเหล่าศิษยาภิบาลที่ถือแนวคิดสมัยใหม่นิยม มีการตอบสนอง แบบเดือดดาลต่อการเทศนาของผมที่กล่าวโทษบาป

ผมเทศนาเรื่อง “เมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ และเมืองบิงแฮมตัน” และเล่าเกี่ยวกับความชั่วที่นั่น ผู้สื่อ ข่าวของหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งให้ผมดูข่าวเกี่ยวกับการมีเซ็กส์หมู่ครั้งใหญ่ที่เกิดขึ้นในเมืองนั้นซึ่งมีการนำโสเภณี หนึ่งร้อยคนมาจากนิวยอร์กซิตี้ รวมถึงมีการเมาเหล้าและการทะเลาะวิวาทและการทำลายข้าวของ และ แน่นอนว่านั่นเป็นเหมือนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ ผมเทศนาเกี่ยวกับความไม่เชื่อของพวกสมัยใหม่นิยม และเทศนาเกี่ยวกับความชั่วในการปฏิเสธพระคริสต์

เหล่าศิษยาภิบาลของคริสตจักรหลายแห่งที่ถือแนวคิดสมัยใหม่นิยมตอบสนองในหนังสือพิมพ์หลายฉบับอย่างเดือดดาล “ทำไมเล่า บิงแฮมตันเป็นเมืองแห่งคริสตจักรและวิทยาลัยหลายแห่งนะ! มันเป็นกรุงเอเธนส์แห่งรัฐนิวยอร์กเลยนะ! นักเทศน์ที่สร้างความตื่นเต้นคนหนึ่งมาเปรียบเมืองบิงแฮมตันที่ชาญฉลาดและเคร่งศาสนาว่าเป็นเหมือนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ได้อย่างไร!”

แต่ฝูงชนก็แห่กันมาเรื่อย ๆ และหลายคนได้รับความรอดในงานฟื้นฟูแสนมหัศจรรย์ เมื่องานฟื้นฟูสิ้นสุดลงหลังจากห้าสัปดาห์ และผมก็ขับรถพาครอบครัวเพื่อจะไปจากเมืองนั้น ผมก้าวออกไปจากรถซึ่งหิมะตกหนัก สบัต “ผงคลีดิน” ออกจากเท้าของผมและทูลขอพระเจ้าที่จะทรงให้เมืองนี้ต้องให้การรับผิดชอบสำหรับคำเทศนานั้นที่พวกเขาได้ยินแล้วและผู้คนที่กลับใจเชื่ออย่างอัศจรรย์เหล่านั้นที่พวกเขาได้เห็นแล้ว

เราขับรถมุ่งไปยังนิวยอร์กซิตี้ ดวงอาทิตย์เริ่มสาดแสงร้อนแรงและหิมะก็เริ่มละลาย ที่เมืองบิงแฮมตันหิมะได้ตกกองสูงถึงสิบเก้านิ้ว และในวันหนึ่งในหุบเขาแห่งนั้นหิมะได้ละลายและไหลลงมาเป็นธารน้ำท่วมซึ่งท่วมพื้นที่นั้นทั้งหมด เกิดความเสียหายคิดเป็นมูลค่าหลายล้านดอลลาร์ และบางคนเสียชีวิต ผมรู้สึกที่พระเจ้ากำลังทำให้พระสัญญาที่ชัดเจนของพระองค์สำเร็จซึ่งทรงทำไว้กับเหล่าสาวก โอ มันเป็นบาปที่ร้ายแรงจริง ๆ ที่จะปฏิเสธพระคริสต์! มันนำมาซึ่งการพิพากษา

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงมาเพื่อพิพากษา “เรื่องความชอบธรรม” (ข้อ 10) นั่นคือ พระคริสต์ทรงชัดเจนมากขนาดนั้นแล้วในการเทศนาของพระองค์เกี่ยวกับความชอบธรรม บัดนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์แสนชื่นใจทรงมาเพื่อจะตำหนิบาปและดักเตือนมัน พระองค์ทรงมาเพื่อจะดักเตือนความชอบธรรมในสายตาตัวเองทั้งปวง ความชอบธรรมแบบพวกฟาริสีทั้งปวง ความชอบธรรมแบบเป็นพิธีการทั้งปวง ศาสนาทั้งปวงที่ปราศจากพระคริสต์ เพราะเราจำได้ว่าพวกยิวที่พระเยซูทรงสนทนาคด้วยนั้นได้กระทำเหมือนที่พวกเขากระทำกับเปาโล: “เพราะว่าพวกเขาขาดความรู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า และโดยที่พยายามจะตั้งความชอบธรรมของตนเอง จึงไม่ยอมให้พวกเขาเองอยู่ใต้อำนาจของความชอบธรรมของพระเจ้า” (รม. 10:3) และเราจำได้ว่าพระเยซูทรงร้องประกาศตอนที่พระองค์ทรงอยู่บนโลกนี้ว่า “วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด...”

ความชอบธรรมแบบมนุษย์เช่นนั้นเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน ความชอบธรรมใด ๆ ที่ตัดพระคริสต์และพระโลหิตออกไปก็เป็นความชอบธรรมแบบที่มนุษย์สร้างขึ้นมาซึ่งจะไม่ตั้งมั่นคงอยู่ได้ต่อหน้าพระเนตรที่เห็นทุกสิ่งของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์

และฉะนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงต้องสานต่อในการปรับโทษของพระองค์ที่มีต่อความชอบธรรมใด ๆ ที่ปราศจากพระเจ้า ความมีศีลธรรมใด ๆ ที่ปราศจากข้อพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อนั้นและการวางใจพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของพระเจ้าผู้ทรงไถ่โทษ

และพระวิญญาณบริสุทธิ์จะต้องฟ้องใจโลก “เรื่องการพิพากษา” เพราะอะไร? “...เพราะผู้ครองแห่งโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว” (ข้อ 11) โลกที่ได้ตรึงกางเขนพระเยซูต้องมาสู่การพิพากษา โลกที่ได้ทำให้องค์บริสุทธิ์ผู้นั้นเป็นเหมือนอาชญากรคนหนึ่งต้องมาที่บัลลังก์พิพากษาและความชั่วของมันต้องถูกเปิดเผย ทุกคนที่อยู่ฝ่ายต่อต้านพระคริสต์ ทุกคนที่ช่วยเหลือในการทำให้พระองค์อับอายและลำบาก จะต้องเผชิญกับการพิพากษา

ที่นำเศร้าและนำกล้ว การอยู่ฝ่ายที่ต่อต้านพระคริสต์ก็หมายความว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์นี้ของพระเจ้า ทรงอยู่ฝ่ายที่ต่อต้านคุณและทรงมีคำตัดสินต่อเหล่าคนชั่วผู้ปฏิเสธพระคริสต์

ข้อ 12-15:

16:12 เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายยังไม่สามารถรับสิ่งเหล่านั้นได้

16:13 แต่เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่สิ่งใดก็ตามที่พระองค์จะทรงได้ยิน พระองค์จะตรัสสิ่งนั้น และพระองค์จะทรงแสดงให้

ท่านทั้งหลายทราบถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะมา

16:14 พระองค์จะทรงให้เราได้รับสง่าราศี เพราะว่าพระองค์จะทรงรับสิ่งที่เป็นของเรา และจะแสดงสิ่งนั้นแก่ท่านทั้งหลาย

16:15 สิ่งสารพัดที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงได้กล่าวว่า พระวิญญาณจะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรานั้น และจะแสดงสิ่งนั้นแก่ท่านทั้งหลาย

ความจริงมากกว่านี้จะถูกเปิดเผยโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ภาคพันธสัญญาเดิมเป็นพระวจนะของพระเจ้า แต่พระเจ้ายังเปิดเผยความจริงไม่เสร็จ และฉะนั้นแม้ว่ามีความจริงอีกหลายประการที่น่าชื่นใจและแสนวิเศษที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยากให้เราทุกคนทราบ พวกเขาก็กังไม่พร้อมที่จะรับความจริงเหล่านั้น (ข้อ 12) ผู้คนต้องการภาคพันธสัญญาเดิมขณะที่พวกเขาศึกษาค้นคว้าภาคพันธสัญญาใหม่ และภาคพันธสัญญาใหม่จะถูกเขียนทีละเล่ม-บางเล่มถูกเขียนโดยคนเหล่านั้นในสาวกกลุ่มเล็ก ๆ นี้ มัทธีวและยอห์น และต่อมาอีกไม่นานโดยคนอื่น ๆ ที่จะได้รับการตรัสโดยพระวิญญาณเพื่อจะเขียนภาคพันธสัญญาใหม่

ข้อ 13 เป็นคำพยากรณ์หนึ่งหรือไม่ว่าหนังสือเล่มอื่น ๆ ของภาคพันธสัญญาใหม่จะถูกเขียน? “แต่เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่สิ่งใดก็ตามที่พระองค์จะทรงได้ยิน พระองค์จะตรัสสิ่งนั้น และพระองค์จะทรงแสดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะมา” เห็นได้ชัดว่าใช่ แต่ก็มากยิ่งขึ้นอีก จำไว้ว่าหนังสือบางเล่มของภาคพันธสัญญาใหม่ถูกเขียนโดยคนอื่น ๆ ที่ไม่ได้อยู่กับพวกสาวกคินนั้น จงระลึกถึงเปาโล ลูคา ยอห์นมาระโก ยูดาส แน่นอนว่าพระสัญญานี้มีให้แก่คนอื่น ๆ นอกเหนือจากคนเหล่านั้นที่อยู่กับพระองค์คินนั้น

แน่นอนว่ามันมีไว้สำหรับเราเช่นกัน ไม่ใช่ที่เราคนใดสามารถเพิ่มเข้ากับพระวจนะของพระเจ้าได้-ทั้งหมดนั้นพระเจ้าประทานให้แล้วเท่าที่จะประทานให้ได้ (วิว. 22:18,19) เหมือนกับที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานพระคัมภีร์ให้แก่เหล่าผู้เขียนในอดีต พระองค์ก็จะทรงช่วยเราให้เข้าใจพระคัมภีร์เช่นกัน ข้อ 13 สัญญาอย่างเจาะจงว่าพระองค์จะทรงช่วยเราให้เข้าใจคำพยากรณ์เกี่ยวกับอนาคต พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำคำตรัสของพระเยซูมาสู่ความทรงจำ (14:26; 16:4)

องค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการท่องจำพระคัมภีร์คือการพึ่งพาพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงสังเกตข้อ 14

และ 15 ให้ดี และจงฟังพาพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อจะทรงแสดงให้คุณเห็นสิ่งเหล่านั้นของพระคริสต์

และข้อ 13 เป็นคำกล่าวเกี่ยวกับหลักคำสอนตามพระคัมภีร์ที่ชัดเจนนั้นเรื่องการที่พระคัมภีร์ได้รับการดลใจด้านถ้อยคำแบบคำต่อคำ พระวิญญาณบริสุทธิ์ในการนี้จะไม่ทรงเป็นเพียงวิญญาณของมนุษย์แต่ทรงเป็นพระวิญญาณของพระเจ้าและจะตรัสแทนพระคริสต์และแทนพระเจ้าพระบิดา

เราทราบว่าการเปิดเผยพระคัมภีร์นั้นเสร็จสิ้นแล้วตอนนี้ มันเสร็จสิ้นแล้วพร้อมกับยอห์นเมื่อเขาเขียนในวิวรณ์ 22:18 ว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นพยานแก่ทุกคนที่ได้ยินบรรดาถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์ของหนังสือนี้ว่า ถ้าผู้ใดจะเพิ่มเติมเข้ากับสิ่งเหล่านี้ พระเจ้าก็จะทรงเพิ่มภัยพิบัติทั้งหลายที่ถูกเขียนไว้ในหนังสือนี้แก่ผู้นั้น”

แต่ยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้าทรงมีหลายสิ่งที่จะเปิดเผยแก่ผู้คนของพระองค์ในพระวาระที่ถูกเขียนแล้ว โอ ความไพบุลย์มากมายที่มีอยู่ในพระวาระของพระเจ้า! บางสิ่งเป็นความไพบุลย์ที่ปรากฏให้เห็นภายนอก บางสิ่งถูกค้นพบโดยใจที่จริงจังซึ่งรอคอยพระเจ้า ปิตินิตีในพระวาระและใคร่ครวญในพระวาระ โอ แต่เมื่อหลายปีผ่านไป ผมย้อนกลับไปเหมือนแห่งความจริงนี้และพบสิ่งมหัศจรรย์และความมั่งคั่งและความจริงอันน่าชื่นใจและเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน ไข่แล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยความจริงมากกว่าที่เราเคยทราบแก่ผู้ที่รักพระคัมภีร์

มันเป็นความมหัศจรรย์อย่างหนึ่งที่ ถ้าผู้ใดอุทิศตัวให้พระคัมภีร์แบบสิ้นสุดใจและไม่นำความคิดเห็นและอคติที่มีอยู่ก่อนแล้วมาด้วย-ช่างอัศจรรย์จริง ๆ ที่พระเจ้าทรงสำแดงให้เห็นมากมายขนาดไหน แก่ลูกที่ถ่อมใจที่สุดของพระเจ้า บ่อยครั้งจริง ๆ ที่ผมอ่านในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษพระคำตอนหนึ่งและผมรู้สึกว่าการใช้คำนั้นไม่ใช่การแปลที่ดีที่สุด หลังจากที่ภาษาของพระคัมภีร์ได้เติบโตขึ้นและถ้อยคำเหล่านั้นเริ่มมีความหมายที่แตกต่างจากเดิมเล็กน้อย!

ผมอ่านวิวรณ์ 22:14 ในพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ซึ่งกล่าวว่า “คนทั้งหลายที่กระทำตามบรรดาพระบัญญัติของพระองค์จะได้รับพร เพื่อพวกเขาจะได้มีสิทธิในต้นไม้แห่งชีวิต และจะได้เข้าโดยทางประตูเหล่านั้นไปในนครนั้น” ผมได้ศึกษาค้นคว้ามัน มันไม่มีทางหมายความว่าผู้คนที่ต้องฟังตัวเองเพื่อจะไปสวรรค์ ผมรู้สึกว่ามีข้อผิดพลาดบางอย่างในการคัดลอกหรือในการแปล ช่างง่ายตายจริง ๆ ที่ผมได้พบว่าพระคำข้อนี้ในฉบับ American Standard Version ได้แก้ไขคำแปลนั้นแล้ว: “คนทั้งหลายที่ซึกเสื้อผ้าของตนจะได้รับพร เพื่อพวกเขาจะได้มีสิทธิในต้นไม้แห่งชีวิต และจะได้เข้าโดยทางประตูเหล่านั้นไปในนครนั้น”

ผมกำลังกล่าวว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงทำงานร่วมกับพระคัมภีร์และทรงเปิดเผยพระคัมภีร์แก่ผู้ที่มีใจถ่อมและซอกซำ ผู้ซึ่งมาด้วยใจรักและเต็มใจรับสิ่งใดที่พระเจ้าตรัส

ผมอ่านฮีบรู 4:11, “เหตุฉะนั้นให้พวกเราเพียรพยายามที่จะเข้าไปในการหยุดพักนั้น เกรงว่าผู้หนึ่งผู้ใดจะล้มลงไปตามตัวอย่างแบบเดียวกันแห่งความไม่เชื่อ” เราจะต้อง “พากเพียร” ที่จะเข้าไปในการหยุดพักแห่งสวรรค์หรือ? ในใจของผมพระวิญญาณของพระเจ้าตรัสว่ามันหมายถึงอย่างอื่น-การให้ความใส่ใจหรือการขมิขมัน และเมื่อผมไปดูภาษากรีก ผมก็ค้นพบว่ามันกำลังกล่าวเช่นนั้นจริง ๆ: ขอให้เรา “ใส่ใจ” หรือ

“ขมิขมัน” ที่จะเข้าไปในการหยุดพักแห่งสวรรค์นั้น คุณไม่ฟังการประพุดเพื่อจะได้ไปสวรรค์ คุณให้ความใส่ใจอย่างจริงจังและระวังอย่างยิ่งที่จะ “ทำให้การทรงเรียกและการทรงเลือกของท่านมั่นคง”

ผมกำลังกล่าวว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงช่วยคริสเตียนผู้ที่มีใจถ่อมและซอซ้่าและรักและใคร่ครวญพระคัมภีร์อย่างจริงจัง พระองค์ทรงเป็นครู โอ ดีกว่าครุคนใดในพระคริสตธรรมหรือวิทยาลัยคือพระวิญญาณบริสุทธิ์น่าชื่นใจ!

ผมคิดว่าเป็นการดีที่ผู้คนจะรับความช่วยเหลือทั้งหมดที่ตนรับได้จากผู้คนที่ตามทางของพระเจ้า แต่พร้อมกับการสงวนท่าทีเสมอว่าพระคัมภีร์นั่นเองเป็นสิทธิอำนาจนั้นและพระวิญญาณบริสุทธิ์เองทรงเป็นครูใหญ่เหนือครุทั้งปวง ฉะนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรง “นำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด” พระเยซูตรัสไว้ในข้อ 13

อนุประโยคนั้นในข้อ 13 ถูกตีความผิด, “เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง...” บางคนกล่าวว่านี่หมายความว่าเราไม่ควรที่จะศึกษาค้นคว้าสิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์แต่เกี่ยวกับพระเยซูเท่านั้น และว่ามันผิดที่จะใส่ใจกับเรื่องของการเติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ หากเป็นเช่นนั้นไม่ ในประการแรก นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวตรงนี้ ในประการที่สอง มันคงเป็นความโง่เขลาสำหรับใครก็ตามที่จะมีทัศนคติว่าสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไม่ได้หมายความว่าสิ่งที่มันกล่าวและคุณไม่ควรใส่ใจกับหัวข้อใด ๆ ที่พระคัมภีร์พูดถึง สิ่งที่มันกล่าวตรงนี้ก็คือน่าประหลาดที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตอยู่ในเราทรงมาเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับพระเยซูและทรงมาเพื่อจะเปิดเผยพระเยซูเจ้าและสิ่งที่พระองค์ในฐานะผู้พลอปประโลมใจน่าชื่นใจของเราจะทรงกระทำหากพระองค์ทรงอยู่ที่นี้

และฉะนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงถวายเกียรติพระคริสต์ (ข้อ 14) น้ำพระทัยของพระองค์คือน้ำพระทัยของพระคริสต์ ข่าวสารของพระองค์คือข่าวสารของพระคริสต์ คุณแยกพระพรแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ออกจากการสถิตอยู่ด้วยความจริงของพระคริสต์ไม่ได้

ผมเคยอ่านที่พวกสมัยใหม่นิยมบางคน พวกเสรีนิยมบางคนในสภาคริสตจักรชาติและสภาคริสตจักรโลกพูดถึง “การที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ” ในการทำให้องค์กรทั้งหลายของพวกเขาเป็นแบบจับมือกัน นั่นคือ รับเอาทั้งผู้ที่รอดและผู้ที่ยหลงหาย ผู้เชื่อและคนไม่เชื่อ คริสเตียนและพวกที่ไม่มีความเชื่อ ไม่ใช่เลย! พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงนำในการนั้นเลย มันเป็นวิญญาณของพวกมนุษย์ ไม่ใช่พระวิญญาณของพระเจ้า และความกระตือรือร้นนั้นที่พวกเขามี เมื่อมันจะชักนำไปสู่บาปและการทำผิด ก็ไม่ได้มาจากพระเจ้าแต่มาจากซาตาน

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนยันกรานว่าพระองค์ทรงมีความเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระวิญญาณและพระบิดา และคุณไม่มีทางรู้จักพระองค์หนึ่งโดยที่ไม่รู้จักพระองค์ที่เหลือได้

ข้อ 16-22:

16:16 อีกหน่อยหนึ่ง และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเรา และอีกครั้ง อีกหน่อยหนึ่ง และท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราไปถึงพระบิดา”

16:17 แล้วบางคนในพวกสาวกของพระองค์จึงพูด

กันในที่ท่ามกลางพวกเขาเองว่า “ที่พระองค์ตรัสกับพวกเราว่า ‘อีกหน่อยหนึ่ง และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเรา และอีกครั้ง อีกหน่อยหนึ่ง และท่านทั้งหลายจะเห็นเรา’ และ ‘เพราะเราไปถึงพระบิดา’

หมายความว่าอะไร”

16:18 ฉะนั้นพวกเขาจึงกล่าวว่า “นี่หมายความว่าอะไรที่พระองค์ตรัสว่า ‘อีกหน่อยหนึ่ง’ เราไม่ทราบว่ สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายความว่าอะไร”

16:19 บัดนี้พระเยซูทรงทราบว่าพวกเขาอยากทูลถามพระองค์ และตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายถามกันอยู่ในท่ามกลางท่านทั้งหลายเองหรือว่า เราหมายความว่าอะไรที่กล่าวว่า ‘อีกหน่อยหนึ่ง และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเรา และอีกครั้งอีกหน่อยหนึ่ง และท่านทั้งหลายจะเห็นเรา’

16:20 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะ

ปิติยินดี และท่านทั้งหลายจะทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของท่านทั้งหลายจะกลับกลายเป็นความปิติยินดี

16:21 ผู้หญิงคนหนึ่ง เมื่อนางเจ็บครรภ์กำลังจะคลอดบุตร ก็มีความทุกข์โศก เพราะเวลาของนางมาถึงแล้ว แต่ทันทีที่นางคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่ระลึกรถึงความเจ็บปวดนั้นอีกต่อไป เพราะมีความปิติยินดีที่คนหนึ่งเกิดเข้ามาในโลกแล้ว

16:22 และบัดนี้ท่านทั้งหลายจึงมีความทุกข์โศก แต่เราจะเห็นท่านทั้งหลายอีก และใจของท่านทั้งหลายจะปิติยินดี และความปิติยินดีของท่านทั้งหลายนั้น ไม่มีผู้ใดเอาไปจากท่านทั้งหลาย

พระเยซูตรัสอีกเกี่ยวกับความมรณาและการคืนพระชนม์ของพระองค์

“อีกหน่อยหนึ่ง” และพระเยซูจะทรงจากไปและพวกเขาจะไม่เห็นพระองค์ โอ แต่หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์จะทรงปรากฏแก่พวกเขาแล้วซ้ำอีกนานสี่สิบวัน จากนั้นพระเยซูก็จะทรงขึ้นไปหาพระบิดา

พวกเขาไม่เข้าใจเกี่ยวกับการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ผมคิดว่าวินันที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายพระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ในบทบาทของพระองค์ในฐานะมหาปุโรหิตที่นำเครื่องบูชาขึ้นไปถวาย ในยอห์น 20:17 พระเยซูตรัสแก่มารีย์ว่า “อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา” ต่อมาไม่นานมัทธิว 28:9 บอกเล่าเกี่ยวกับบางคนที่ “มาและกอดพระบาทของพระองค์” Dr. Scofield เสนอแนะ และเป็นทัศนะที่ได้รับความนิยมว่า “พระเยซูตรัสเช่นนั้นแก่มารีย์ในฐานะมหาปุโรหิตที่ทำให้วันแห่งการลบลมทินนั้นสำเร็จจริง (ลกต. 16) หลังจากถวายพระองค์เป็นเครื่องบูชาแล้ว พระองค์ก็กำลังจะไปถวายพระโลหิตศักดิ์สิทธิ์นั้นในสวรรค์ และนั่นก็อยู่ระหว่างการพบกับมารีย์ในสวนนั้นกับการพบกันนั้นของมธ. 28:9 นั่นคือพระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์และกลับลงมา นี่เป็นทัศนะที่สอดคล้องกับภาพเล็งทั้งหลาย”

แต่เมื่อพระเยซูตรัสในข้อ 16 ว่า “เราไปถึงพระบิดา” เราก็คิดว่าพระองค์ทรงหมายถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์นั้นที่จะเกิดขึ้นหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์สี่สิบวัน พระองค์จะทรงอยู่ในหลุมศพสามวันสามคืนและพวกเขาจะไม่เห็นพระองค์ จากนั้นพระองค์จะทรงปรากฏแก่พวกเขาและพวกเขาจะจับต้องพระองค์ และเห็นพระองค์รับประทานและจะได้ยินพระองค์พูดคุย จากนั้นวันหนึ่งบนภูเขาเมกกะพวกเขาจะเห็นพระองค์ลอยขึ้นสู่สวรรค์ แต่นั่นเป็นสิ่งที่แปลกและน่าอัศจรรย์ที่พวกเขายังไม่เข้าใจ ณ เวลานั้น

จงหมายเหตุข้อ 20 คุณนึกภาพออกไหมถึงความเศร้าโศกของพวกสาวกหลังจากการตรึงกางเขนนั้น เมื่อพระคริสต์ทรงอยู่ในหลุมศพและพวกเขาหมดหวังแล้ว? ชายสองคนนั้นระหว่างทางไปบ้านเอมมาอูสกกล่าวว่ “แต่เราทั้งหลายได้วางใจว่าพระองค์นั้นเองคือผู้ซึ่งจะไถ่คนอิสราเอล” (ลูกา 24:21) พวกเขาได้วางใจ-

คำกริยารูปอดีต และหญิงเหล่านั้นได้มาเล่าว่าพวกนางได้เห็นพระเยซูผู้ทรงคืนพระชนม์แล้ว แต่พวกสาวกที่ เหลือกก็ไม่เชื่อ หญิงอ่อนไหวง่ายเหล่านั้นและความคิดต่าง ๆ ของพวกนาง! โอ พวกเขามีความเศร้าโศก! ความหวังของพวกเขาพังทลายไปหมดแล้ว ความสว่างของโลกได้ดับสูญไปแล้ว พวกเขาจะอย่างไรดี?

พวกเขาควรร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี พวกเขาจะทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของ พวกเขาจะถูกเปลี่ยนเป็นความชื่นชมยินดีในสง่าราศีนั้นของพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งที่คืนพระชนม์แล้วและ จากนั้นจะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ (ข้อ 20)

คุณเห็นไหมว่า สิ่งยิ่งใหญ่ของพระเจ้ามักมาพร้อมกับความเจ็บปวดและความทุกข์โศกดูหญิงคนหนึ่ง ที่เจ็บท้องใกล้คลอด “แต่ทันทีที่นางคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่ระลึกถึงความเจ็บปวดนั้นอีกต่อไป เพราะมีความ ปิติยินดีที่คนหนึ่งเกิดเข้ามาในโลกแล้ว” (ข้อ 21) บัดนี้พวกเรามีความทุกข์โศก แต่ โอ ต้องมีความทุกข์โศกนี้ หากจะมีความสุขทั้งสิ้นในโลกได้สำหรับคริสเตียนทั้งหลาย! พระคริสต์ต้องตายหากข่าวประเสริฐจะต้องถูก ประกาศออกไป เมล็ดข้าวสาลีเมล็ดหนึ่งต้องร่วงลงสู่พื้นดินและตายหากมันอยากเกิดผล

โอ พระสัญญาอันเปี่ยมสุข! มีสิ่งยิ่งใหญ่หลายอย่างในอนาคตสำหรับคนเหล่านั้นผู้วางใจในพระเยซู

ข้อ 23-30:

16:23 และในวันนั้นท่านทั้งหลายจะไม่ถามเราถึง สิ่งใดเลย แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายจะขอจากพระบิดาใน นามของเรา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน ทั้งหลาย

16:24 จนกระทั่งบัดนี้ ท่านทั้งหลายยังไม่ได้ขอสิ่ง ใดในนามของเรา จงขอเถิด และท่านทั้งหลายจะ ได้รับ เพื่อความปิติยินดีของท่านทั้งหลายจะเต็ม เปี่ยม

16:25 สิ่งเหล่านี้เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วเป็น คำอุปมาต่าง ๆ แต่จะถึงเวลา เมื่อเราจะไม่กล่าว แก่ท่านทั้งหลายเป็นคำอุปมาต่าง ๆ อีกต่อไป แต่ เราจะแสดงแก่ท่านทั้งหลายเรื่องพระบิดาอย่าง แจ่มแจ้ง

16:26 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะทูลขอในนามของ

เรา และเราไม่กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะ อ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่านทั้งหลาย

16:27 เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะท่านทั้งหลายรักเราแล้ว และเชื่อแล้วว่าเรา ได้ออกมาจากพระเจ้า

16:28 เราได้ออกมาจากพระบิดา และได้เข้ามาใน โลกแล้ว อีกครั้ง เราจะจากโลกนี้ไป และจะไปถึง พระบิดา”

16:29 พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด บัดนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้งแล้ว และ ไม่ตรัสเป็นคำอุปมาเลย

16:30 บัดนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายแน่ใจว่า พระองค์ ทรงทราบสิ่งสารพัด และไม่จำเป็นที่ผู้ใดจะทูลถาม พระองค์ โดยสิ่งนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงเชื่อว่า พระองค์ได้ทรงออกมาจากพระเจ้า”

พวกเขาจะต้องขึ้นบานในพระบิดาเช่นเดียวกับในพระคริสต์

นี่เป็นใจความหลักที่ปรากฏซ้ำ ๆ ในข่าวประเสริฐของยอห์น พระเยซูและพระบิดาทรงเป็นหนึ่ง เดียวกัน สิ่งที่พระเยซูทรงกระทำเป็นสิ่งที่พระบิดาทรงบอกพระองค์ ถ้อยคำที่พระองค์ตรัสมาจากพระบิดา

และบัดนี้พระองค์กำลังจะไปหาพระบิดาและพระองค์ทรงเตือนความจำพวกเขาว่าพระองค์กับพระบิดาทรงเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างสมบูรณ์และทรงเห็นพ้องตรงกันอย่างสมบูรณ์จนพวกเขาสามารถไปถึงพระบิดาได้หากพวกเขาทราบน้ำพระทัยของพระคริสต์และทูลขอในพระนามของพระองค์

นั่นเป็นสิ่งที่ใกล้ชิดมาก ๆ แน่แน่นอนว่ามันไม่ได้หมายความว่าแค่การออกพระนามของพระคริสต์ แต่มันหมายความว่าเมื่อเราอยากได้สิ่งที่พระคริสต์ทรงอยากได้และเราใกล้ชิดกับพระองค์มากเสียจนพระวิญญาณของพระเจ้าทรงเปิดเผยสิ่งที่พระเยซูทรงอยากได้ เมื่อนั้นเราก็สามารถทูลขอด้วยใจกล้า โดยรู้ว่าพระเจ้าประทานสิ่งที่พระบุตรของพระองค์ทรงปรารถนาเสมอ ถ้าเราได้รับสิทธิอำนาจนั้นจากพระคริสต์ที่จะมาและทูลขอเรื่องหนึ่ง พระบิดาก็จะทรงให้เกียรติการทูลขอนั้นทันที เราไม่ควรใช้ “ในพระนามของพระเยซู” แบบเป็นพิธีการเล็ก ๆ ที่ไร้ความหมาย เป็นการกระทำที่จำเจ แต่เฉพาะเมื่อเราทราบว่าเราพูดแทนพระคริสต์ และจากนั้นเราก็คาดหวังคำตอบที่สมบูรณ์แบบได้ทุกครั้งเมื่อเราเป็นตัวแทนพระคริสต์อย่างแท้จริงในการทูลขอสิ่งที่พระองค์ทรงอยากได้

เราไม่ต้องพยายามยกเหตุผลเข้าข้างตัวเองให้เชื่อว่าสิ่งที่เราอยากได้คือสิ่งที่พระคริสต์ทรงอยากได้ ควรที่จะมีความเข้าใจอันชัดเจน: ฉันทกำลังพูดแทนพระคริสต์ พระองค์ทรงมอบอำนาจให้ฉันแล้วที่จะทูลขอสิ่งนี้จากพระบิดา

บัดนี้พวกเขาเป็นของพระคริสต์แล้ว พระเยซูไม่ได้บอกพวกเขาว่า “เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่านทั้งหลาย” ไม่เลย เพราะว่าพระบิดาเองทรงรักพวกเขาและรักพวกเขาและเราควรมีอิสระเต็มที่ที่จะเข้าหาพระบิดาเหมือนที่เข้าหาพระเยซู และผู้ใดที่รักพระเยซูและเชื่อในพระคริสต์ว่าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดก็มีความรักและการร่วมสามัคคีธรรมทั้งสิ้นของพระบิดาด้วย เมื่อพระเยซูทรงจากโลกนี้ไป พระองค์ก็จะไปถึงพระบิดาในทันที และคำอธิษฐานต่าง ๆ ของพวกเขาที่ทูลต่อพระเยซูและต่อพระบิดาก็เป็นอันเดียวกันและพวกเขาน่าจะมีอิสรภาพอันสมบูรณ์ พวกเขาอยู่ในครอบครัวนั้นแล้วตอนนี้

Dr. Bob Jones, Sr. เคยกล่าวไว้ว่า “ผมไม่ใช่คนแปลกหน้า ผมเป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวของพระเจ้าแล้ว ผมแค่ดึงเก้าอี้ของผมไปที่โต๊ะและพูดว่า ‘พ่อครับ ส่งขนมปังกรอบให้ผมหน่อยสิครับ’” บัดนี้หลังจากได้รับคำตรัสเช่นนี้แล้วหลายครั้งหลายหน พวกเขาพากันกำลังเริ่มที่จะเข้าใจมันแล้ว! บัดนี้พวกเขามองเห็นสติปัญญาและความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์อย่างเต็มที่มากขึ้นแล้ว พวกเขาทราบแล้วตอนนี้ว่าพระองค์ “ได้ออกมาจากพระเจ้า” (ข้อ 27) มันน่าแปลกที่พวกเขาไม่ได้เข้าใจเรื่องนั้นอย่างเต็มที่ก่อนหน้านี้ บัดนี้มันชัดเจนอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ข้อ 31-33:

16:31 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “บัดนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ

16:32 คุณเกิด เวลานั้นจะมาถึง ไซ้แล้ว บัดนี้ก็มาถึงแล้ว ที่ท่านทั้งหลายจะถูกกระจัดกระจายไป ทุก

คนไปยังที่ของตนเอง และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว และกระนั้นเราก็ไม่อยู่แต่ผู้เดียว เพราะพระบิดาทรงอยู่กับเรา

16:33 สิ่งเหล่านี้เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว

เพื่อท่านทั้งหลายจะมีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่าน เราชนะโลกแล้ว”
ทั้งหลายจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด

คำเตือนอีกประการ

พระเยซูไม่สามารถไปจากสาวกเหล่านี้ได้โดยที่ไม่ให้คำเตือนที่จริงจังอีกประการ วันน่ากลัวเหล่านั้นที่รออยู่ข้างหน้า พร้อมกับภารโตะสวนและการตรึงกางเขนพระคริสต์และความเกลียดชังแบบฆาตกรของพวกเขาที่มีต่อพระคริสต์และผู้คนของพระองค์ หมายความว่าพวกเขาจะ “ถูกกระจัดกระจายไป ทุกคนไปยังที่ของตนเอง” (ข้อ 32) พวกเขาได้ติดตามพระเยซูในฐานะคนกลุ่มเล็ก ๆ ไปทั่วแคว้นกาลิลีและลงมายังกรุงเยรูซาเล็มและกลับไปกลับมาหลายครั้งหลายหน แต่บัดนี้พวกเขาจะกระจัดกระจายไปและทิ้งพระคริสต์ไว้ลำพัง

มีนัยสำคัญที่ว่าพระเยซูต้องตายเพียงลำพัง โอ พระคริสต์ผู้เปลี่ยนเหงาสามารถกระทำสิ่งที่ไม่มีสักคนในพวกเราสามารถทำร่วมกับพระองค์ได้! พระองค์ทรงอยากให้เรารับกางเขนของเราแบกไปกับพระองค์ พระองค์ทรงอยากให้เราถูกข่มเหงร่วมกับพระองค์ พระองค์ทรงอยากให้เรามีส่วนร่วมด้วยพระคริสต์ในทุกสิ่ง แต่การสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษของพระเยซูบนกางเขนนั่นเป็นความมรณาของตัวแทนผู้สมบูรณ์แบบองค์เดียว นั่น พระเมฆโปดกองค์เดียวนั้นของพระเจ้าผู้สามารถรับบาปของโลกไปเสีย

แต่พระเยซูทรงเตือนพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจะประสบความทุกข์ยาก” ใจแล้ว “แต่จงชื่นใจเถิด เราชนะโลกแล้ว” (ข้อ 33) พระคำข้อนี้เป็นพระสัญญาแสนมหัศจรรย์ซึ่งคริสเตียนทุกคนควรท่องจำ เรื่องที่ตรัสนั้นได้เริ่มต้นในยอห์น 14:1 ด้วย “อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย” มันปิดท้ายด้วยพระสัญญาที่ว่าในพระเยซูเรามีสันติสุขได้! พระเยซูผู้ทรงเผชิญหน้าการตรึงกางเขนของพระองค์ สามารถตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ได้ว่า “จงชื่นใจเถิด” -จงมีความสุข จงชื่นบาน อย่าล้าปากใจเลย! เหตุผลสำหรับความสุขทั้งสิ้นของเราก็คือว่าพระคริสต์ทรงเอาชนะโลกแล้ว และโลกนี้ พร้อมกับทรัพย์สินสมบัติทั้งสิ้นของมัน พร้อมกับความเกลียดชังทั้งสิ้นของมันที่มีต่อพระเยซูเจ้าและผู้คนของพระองค์ ไม่สามารถทำลายสันติสุขอันน่าชื่นใจซึ่งเราสามารถรับจากพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์เจ้าได้

ยอห์น 17

ข้อ 1-5:

17:1 พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ และทรงแหงนพระเนตรของพระองค์ขึ้นดูฟ้าสวรรค์ และตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า เวลานั้นมาถึงแล้ว ขอโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับส่งาราศี เพื่อพระบุตรของพระองค์จะได้ถวายส่งาราศีแด่พระองค์ด้วย

17:2 พระองค์ได้โปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้นฉันใด เพื่อพระบุตรจะประทานชีวิตนิรันดร์แก่ทุกคนที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรแล้วฉันนั้น

17:3 และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ ที่พวกเขาจะรู้จัก

พระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และพระเยซูคริสต์ ผู้ที่พระองค์ได้ทรงส่งมา

17:4 ข้าพระองค์ถวายส่งาราศีแด่พระองค์แล้วบนแผ่นดินโลก ข้าพระองค์กระทำพระราชกิจซึ่งพระองค์ได้ประทานให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว

17:5 และบัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอพระองค์โปรดให้ข้าพระองค์ได้รับส่งาราศีกับพระองค์เอง ด้วยส่งาราศีซึ่งข้าพระองค์ได้มีกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้ได้บังเกิดขึ้นมา

ไปยังสวนเกทเสมี พระเยซูทรงอธิษฐาน

คำอธิษฐานนี้ของพระเยซูดูเหมือนว่าจะถูกเอ่ยที่โหนดแห่งระหว่างทางจากห้องชั้นบนนั้นไปยังสวนเกทเสมี ยอห์น 14:31 ซึ่งเป็นประโยคสุดท้าย แสดงให้เห็นว่าพวกเขาออกไปจากห้องชั้นบนนั้นแล้ว และยอห์น 18:1 แสดงให้เห็นว่าพวกเขายังไปไม่ถึงในสวนนั้น

ในถนนที่เงียบสงัด ในยามค่ำคืน ขณะที่กรุงนั้นหลับใหลรอบตัวพวกเขา หรืออาจเป็นที่ด้านนอกประตูเมืองแล้ว พวกเขาเดินเข้าไปในถนนฝุ่นเขรอะและพร้อมกับเหล่าสาวกที่เฝ้ารออยู่รอบพระองค์และฟังอยู่ พร้อมกับความสนใจที่ร้อนรนที่เราอาจนึกภาพออก พระเยซูทรงอธิษฐานคำอธิษฐานนี้ต่อพระบิดาของพระองค์

คำอธิษฐานต่อหน้าผู้คนที่มิชอบใจของพระเยซูมีไม่เยอะ ในยอห์น 11:41 และ 42 พระเยซูทรงอธิษฐานออกเสียงดังต่อหน้าคนอื่น ๆ ที่หลุมศพของลาซารัส

ในยอห์น 12:27 และ 28 พระเยซูซึ่งกำลังเทศนาแก่พวกฟาริสีที่กรุงเยรูซาเล็ม ทรงหยุดและอธิษฐานเสียงดัง และพระบิดาทรงตอบจากสวรรค์

ในมัทธิว 11:25 และ 26 พระเยซู หลังจากที่ทรงตีเยเมนเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว ทรงขอบคุณพระบิดาของพระองค์เสียงดังเพราะว่า “พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนสุขุมรอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่พวกเด็กอ่อน...”

ในสวนเกทเสมี หลังจากคำอธิษฐานนี้ของบทที่ 17 ของยอห์น พระเยซูทรงอธิษฐานอีกสามหนแตกต่างกันโดยใช้ถ้อยคำอันเดียวกัน ไม่ว่าสาวกคนใดเหล่านี้ได้ยินพระองค์หรือไม่ เราไม่ทราบ แต่ถ้อยคำแห่งคำอธิษฐานของพระองค์ถูกให้ไว้ (มธ. 26:39,42,44)

มีคำอธิษฐานอยู่สามตอนที่ถูกบันทึกไว้ซึ่งพระเยซูทรงอธิษฐานให้ได้ยินขณะทรงถูกตรึงอยู่บนกางเขนนั้น คำอธิษฐานแรกเห็นได้ชัดว่ามาทันทีหลังจากพระองค์ทรงถูกตรึงเข้ากับกางเขนนั่น: “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษพวกเขา เพราะว่าพวกเขาไม่ทราบว่าคุณจะทำอะไร” (ลูกา 23:34)

คำอธิษฐานที่สองของพระเยซูบนกางเขนนี้อาจมาหลังจากผ่านไปหลายชั่วโมง ประมาณบ่ายสามโมง: “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว” (มธ. 27:46)

คำอธิษฐานที่สามบนกางเขนนี้อาจเป็นตอนที่พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” (ลูกา 23:46) นี่เป็นตอนที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์

นอกจากคำอธิษฐานเหล่านี้แล้ว เราถูกบอกหลายหนว่าพระเยซูทรงขอบพระคุณ หรืออวยพรอาหารนั้นซึ่งพระองค์ทรงรับประทาน ยกตัวอย่างเช่น ดุลคา 24:30, ยอห์น 6:11, และมาระโก 8:6

เราควรสังเกตว่าในทุกคำอธิษฐานที่มีบันทึกไว้ของพระเยซูยกเว้นคำอธิษฐานเดียว พระองค์ทรงเรียกพระเจ้าในคำอธิษฐานเหล่านั้นว่า “พระบิดาเจ้าข้า” ข้อยกเว้นเดียวนั้นคือตอนที่พระองค์ทรงอธิษฐานบนกางเขนนั่นว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว” ในกรณีนั้นโดยเฉพาะพระเยซู ในท่ามกลางความทุกข์ทรมานเหล่านั้นของการถูกตรึงกางเขน กำลังเข้าแทนที่คนบาปผู้หลงหายคนหนึ่ง ซึ่งใกล้ตาย ห่างไกลจากพระเจ้า พระองค์ทรงทนทุกข์ความทรมานทั้งหมดนั้นที่บาปนำมาให้ได้ และคำอธิษฐานนั้นแสดงภาพว่าพระองค์ทรงแบกรับบาปของเราทั้งหลายอย่างสมบูรณ์เพียงใด พระองค์ต้องพบกับพระเจ้าเหมือนมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งจะพูดได้ ต่อมาเมื่อการทนทุกข์นั้นเสร็จสิ้นแล้ว และพระองค์ทรงพร้อมที่จะตายแล้ว พระองค์ก็ตรัสอีกว่า “พระบิดาเจ้าข้า”

มีการอภิปรายมากมายเกี่ยวกับว่าคำอธิษฐานไหนควรถูกเรียกว่า คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า-อันนี้ในยอห์น 17 หรือคำอธิษฐานตัวอย่างนั้นที่เริ่มต้นว่า “ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์” พระคัมภีร์ไม่ได้ให้ชื่อเรียกเฉพาะนั้นแก่คำอธิษฐานทั้งสองอันนั้น และดูเหมือนเป็นความรู้ปัญญาที่จะถกเถียงเกี่ยวกับเรื่องนั้น เนื่องจากคำอธิษฐานตัวอย่างนั้น ซึ่งถูกให้ไว้เป็นตัวอย่างอันหนึ่ง เป็นที่รู้จักโดยทั่วไปในฐานะคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า จึงไม่มีอะไรเสียหายอย่างแน่นอนในการเรียกมันเช่น

นั่น พระองค์ประทานมันให้ และมันเป็นของพระองค์อย่างแท้จริง ถึงแม้ว่ามันไม่ใช่คำอธิษฐานหนึ่งซึ่งพระองค์จะสามารถอธิษฐานเพื่อพระองค์เองได้ ในทุกรายละเอียด เนื่องจากพระองค์ไม่เคยต้องตรัสว่า “ขอโปรดยกหนี้ [หรือบาปของ] ข้าพระองค์ทั้งหลาย” เนื่องจากพระองค์ไม่เคยทำบาปเลย

บทที่ 17 ของยอห์นเป็นคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง แต่มันก็ไม่ใช่อันเดียวเท่านั้น และไม่ได้เป็นของพระองค์มากไปกว่าคำอธิษฐานอื่น ๆ ที่เหลือซึ่งเรากล่าวถึงไปแล้ว

Dr. Scofield ดึงความสนใจไปที่คำทูลขอเจ็ดประการในคำอธิษฐานนี้ของพระเยซู: “(1) ที่พระเยซูจะทรงได้รับเกียรติในฐานะพระบุตรผู้ทรงถวายเกียรติแด่พระบิดาแล้ว (ข้อ 1; ฟป. 2:9-11); (2) ขอให้ได้ทรงกลับคืนสู่สง่าราศีในคืนวันนั้น (ข้อ 5); (3) ขอความปลอดภัยของผู้เชื่อทั้งหลายจาก (a) โลก (ข้อ 11), (b) ผู้ชั่วร้ายนั้น (ข้อ 15); (4) ขอการชำระแยกตั้งของผู้เชื่อทั้งหลาย (ข้อ 17); (5) ขอความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อทั้งหลาย (ข้อ 21); (6) ที่โลกจะได้เชื่อ (ข้อ 21); (7) ที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะได้อยู่กับพระองค์ในสวรรค์เพื่อเฝ้าดูและร่วมแบ่งปันสง่าราศีของพระองค์ (ข้อ 24)”

พระเยซูทรงสั่งสอนเหล่าสาวกของพระองค์มาตลอดเพื่อที่ความชื่นชมยินดีของพวกเขาจะได้เต็มเปี่ยม และเพื่อเตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับการถูกตรึงกางเขนของพระองค์และการคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ในเวลาต่อมา บัดนี้คำอธิษฐานของพระองค์มีเพื่อเหล่าสาวกของพระองค์ ต่อมา ในสวนเกทเซmani พระเยซูจะทรงรู้สึกว่าจะต้องอธิษฐานเพื่อพระองค์เอง แต่ ณ ตอนนี้อย่างไรก็ตามทั้งหมดของพระองค์ดูเหมือนจะมีเพื่อเหล่าสาวกของพระองค์ นั่นคือรวมสิบเอ็ดคนนั้นที่อยู่กับพระองค์ตอนนั้นในสวนนั้นและคนอื่น ๆ ทุกคนที่จะกลับใจเชื่อในภายหลัง (ข้อ 20) นี่เป็นคำอธิษฐานหนึ่งของพระเยซูเพื่อเหล่าสาวกของพระองค์

“เวลานั้นมาถึงแล้ว”

“เวลานั้น” ที่พระเยซูทรงพูดถึงหมายถึงเวลาแห่งการถูกตรึงกางเขนของพระองค์และเหตุการณ์แสนวิเศษทั้งหมดนั้น นั่นคือ การคืนพระชนม์และการรับสง่าราศีของพระองค์ ฉะนั้น “เวลานั้นมาถึงแล้ว” (ข้อ 1)

ขณะที่เราศึกษาค้นคว้าข่าวประเสริฐของยอห์น เราก็พบว่ามีความกระตือรือร้นมากขึ้นเรื่อย ๆ อยู่บนความคิดของพระเยซู นี่เข้ามาสู่ความคิดของพระองค์ตลอดเวลา พระเยซูตรัสเกี่ยวกับน้ำมันหอมที่มารีย์เทเบนพระองค์ในยอห์น 12:7 ว่า “ปล่อยเธอไปเถิด เธอรักษาสิ่งนี้ไว้เพื่อแสดงถึงวันแห่งการฝังศพของเรา” โอ การฝังศพของพระองค์

ในยอห์น 12:23 พระองค์ตรัสว่า “ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี”

อ่านยอห์น 13:1: “...เมื่อพระเยซูทรงทราบว่ เวลาของพระองค์มาถึงแล้ว ที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา” ในยอห์น 13:31 เมื่อยูดาสได้ออกไปแล้วตอนนี้เพื่อจะทรยศพระเยซู พระเยซูตรัสว่า “บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับสง่าราศีแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับสง่าราศีในบุตรมนุษย์”

และยอห์น 14:2: “เราไปเพื่อจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย”

ในยอห์น 14:12 พระเยซูตรัสว่า “...เพราะว่าเราจะไปยังพระบิดาของเรา”

พระองค์ตรัสอีกในยอห์น 14:28 ว่า “ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา ท่านทั้งหลายก็จะปิติยินดี เพราะเราได้กล่าวว่ ‘เราจะไปหาพระบิดา’”

ดังนั้นเราจึงเห็นได้ว่าแรงกดดันที่เพิ่มขึ้นและความเร่งด่วนอันบริสุทธิ์ของเป้าหมายนี้มีอยู่บนความคิดของพระเยซูตลอดเวลาและมากขึ้นเรื่อย ๆ ขณะที่วันนั้นเข้ามาใกล้แล้ว บัดนี้พระองค์ตรัสว่า “เวลานั้นมาถึงแล้ว”

เราจำได้ว่าพระเยซูตรัสว่า “เรามีบัญญัติบางอย่างหนึ่งที่จะต้องรับ และเราถูกบีบคั้นเหลือเกินจนกว่ามันจะสำเร็จ” (ลูกา 12:50)

ในอิสยาห์ 50:6,7 ทศคนคิดนี้ในพระทัยของพระเจ้าช่วยให้รอดถูกบอกล่วงหน้าแล้ว:

“ข้าพเจ้าได้เห็นหลังของข้าพเจ้าให้แก่คนทั้งหลายที่โอบยตี และหันแก้มของข้าพเจ้าให้แก่คนทั้งหลายที่ได้ตีคราออก ข้าพเจ้าไม่ได้ซ่อนหน้าของข้าพเจ้าจากความอับอายและการถ่มน้ำลายรด เพราะวาท่องคำพระเจ้าเป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจะไม่สับสน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงตั้งหน้าของข้าพเจ้าอย่างหินเหล็กไฟ และข้าพเจ้าทราบว่ข้าพเจ้าจะไม่อับอาย”

ใช่แล้ว พระองค์ทรงตั้งพระพักตร์ของพระองค์อย่างหินเหล็กไฟมุ่งไปยังการถูกตรึงกางเขนนั้น

ในคำอธิษฐานแบบมหาปุโรหิตนี้ พระองค์กำลังรายงานต่อพระบิดาเกี่ยวกับการสำเร็จลุล่วงนี้ของการรับสภาพเนื้อหนังของพระองค์ และพระองค์ทรงเตือนใจพระเจ้าว่าพระบิดาได้ประทานฤทธิ์เดชแก่พระองค์ “เหนือเนื้อหนังทั้งสิ้นฉันใด เพื่อพระบุตรจะประทานชีวิตนิรันดร์แก่ทุกคนที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรแล้วฉันนั้น” (ข้อ 2) โอ การช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอดเป็นสิ่งที่พระเยซูทรงนึกถึง “และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ ที่พวกเขาจะรู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และพระเยซูคริสต์ ผู้ที่พระองค์ได้ทรงส่งมา” (ข้อ 3)

การช่วยผู้คนให้ได้รับความรอดเป็นภาระหนึ่งเดียวนั้นบนพระทัยของพระเยซู มันเป็นจุดประสงค์หนึ่งเดียวนั้นแห่งการมาของพระองค์: “นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ ว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อจะทรงช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด” (1 ทธ. 1:15)

ครูสอนพระคัมภีร์บางคนกล่าวว่า “ผมรู้สึกว่าการทรงเรียกของผมคือ ‘จงเลี้ยงฝูงแกะ’” นั่นคือ การสอนคริสเตียนทั้งหลาย จินตนาการทรงเรียกของคุณกับของพระเยซูก็ไม่เหมือนกัน! คนพวกเดียวที่กำลังไปทางของพระเยซูคือคนเหล่านั้นที่กำลังทำงานเพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด

ใครสักคนอยากมี “ชีวิตที่ล้ำลึกกว่าเดิม” หรือ? ถ้าอย่างนั้น ชีวิตที่ล้ำลึกที่สุดในโลกคือชีวิตของพระเยซูเจ้า และภาระที่ใหญ่โตที่สุดคือภาระของพระองค์ที่จะช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด และความชื่นบานที่ใหญ่โตที่สุดสำหรับพระคริสต์และสำหรับคริสเตียนทั้งหลายคือการชนะจิตวิญญาณ ใช่แล้ว และบำเหน็จยิ่งใหญ่ที่สุดในสวรรค์คือ: “บรรดาคนที่มีสติปัญญาจะส่องแสงเหมือนความสว่างจ้าแห่งท้องฟ้า และบรรดาผู้ที่หันคนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะเหมือนอย่างดวงดาวทั้งหลายเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์” (ดนล. 12:3)

พระเจ้าช่วยให้รอดทรงมีความชื่นบานจริง ๆ ในการระลึกว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำไปแล้วบนแผ่นดินโลกก็เพื่อถวายเกียรติแด่พระบิดา พระเยซูไม่เคยทำให้พระบิดาผิดหวังในเรื่องใดเลย พระองค์ทรงเป็นตัวแทนพระบิดาอย่างสมบูรณ์เสมอ บัดนี้พระองค์ตรัสได้ว่า “ข้าพเจ้ากระทำให้พระราชาภิเษกซึ่งพระองค์ได้ประทานให้ข้าพเจ้ากระทำนั้นสำเร็จแล้ว” (ข้อ 4)

แน่นอนว่า เราเข้าใจว่าพระเยซูทรงกระทำงานรับใช้ปวงชนของพระองค์สำเร็จแล้ว แต่ยิ่งไปกว่านั้น มีนัยสำคัญที่ว่าเรื่องราวทั้งหมดเกี่ยวกับชีวิตและงานรับใช้และการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระองค์มีส่วนเกี่ยวข้องตรงนี้ การสั่งสอน การอัศจรรย์ต่าง ๆ การรักษาผู้คนให้หายในวันสะบาโต คำกล่าวอ้างว่าทรงเป็นพระเจ้าและเป็นตัวแทนพระบิดาอย่างสมบูรณ์ได้ทำให้สภาซานเฮดรินเดือดดาลซึ่งจะนำไปสู่ความมรณาของพระองค์ ยูดาสอิสคาริโอทถูกส่งออกไปแล้วพร้อมกับคำสั่ง: “สิ่งที่ท่านจะทำ จงทำเร็ว ๆ เถิด” เขาไปแล้วเพื่อจะขายพระผู้ช่วยให้รอดแลกกับเงินสามสิบบเหรียญและนำฝูงชนที่มาพร้อมกับดาบและไม้ตะบองไปยังสถานที่นัดพบของเขาในสวนเกทเสมนี!

มีนัยสำคัญที่ว่ากับพระคริสต์และพระบิดาไม่มีอนาคตแต่ทั้งหมดคือปัจจุบัน พระเยซูทรงทราบอนาคตและทรงทำหน้าที่ของพระองค์แล้วเกี่ยวกับอนาคตอย่างแน่นอนพอ ๆ กับที่พระองค์ทรงทำมันแล้วในอดีต ฉะนั้นในความคิดของพระเยซูคริสต์มันจึงสำเร็จแล้ว มันถูกวางแผนไว้หมดแล้ว มันถูกยอมรับทั้งหมดแล้ว มันถูกจัดรูปแบบทั้งหมดแล้ว การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการคืนพระชนม์ที่ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้านั้นถูกจัดการไว้หมดแล้วในความคิดของพระเยซู

มันเป็นเรื่องแสนวิเศษมิใช่หรือหากเราทุกคน เมื่อเราเผชิญหน้าความตายหรือการรับขึ้นไป สามารถกล่าวได้อย่างที่พระเยซูตรัสว่า “ข้าพระองค์ถวายสง่าราศีแด่พระองค์แล้วบนแผ่นดินโลก ข้าพระองค์กระทำพระราชกิจซึ่งพระองค์ได้ประทานให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว” (ข้อ 4) มีคำกล่าวเช่นนั้นอยู่เล็กน้อยในคำประกาศแบบเปี่ยมชัยชนะของเปาโลใน 2 ทิโมธี 4:6,7, “เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาแห่งการจากไปของข้าพเจ้านั้นใกล้จะถึงแล้ว ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำการวิ่งแข่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อนั้นไว้แล้ว”

Dr. Ironside กล่าวไว้ว่า “พระองค์ไม่มีเรื่องให้ต้องเสียใจภายหลังเลย ถ้าผู้ใดสงสัยความเป็นพระเจ้าขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ขอให้ผู้นั้นคิดถึงบันทึกของพระคริสต์ พระองค์เคยมีชีวิตอยู่บนโลกนี้และไม่เคยมีเรื่องต้องเสียใจภายหลังเลย ไม่เคยตรัสสักคำที่พระองค์ต้องมาขอโทษภายหลัง ไม่เคยทำสักสิ่งที่ดีต่อมา พระองค์มานึกเสียใจว่าไม่น่าทำเลย ไม่เคยทำเรื่องผิดพลาดใด ๆ เลย ไม่เคยสะดุดเลยสักหนบนเส้นทางที่มีหินเยอะจากรางหญ้าที่นั่นแห่งเมืองเบธเลเฮมไปสู่กางเขนนั่นแห่งกลโกธา ช่างแตกต่างจริง ๆ จากตัวเราเอง!”

และบัดนี้ หลังจากการทนทุกข์สง่าราศีนั้นจึงมา! สง่าราศีอื่นทั้งปวงเป็นเรื่องไม่สำคัญเลยนอกจากสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ที่นั่นเมื่อพระเยซูทรงกลับไปหาพระบิดาพร้อมกับสง่าราศีทั้งสิ้นแห่งความเป็นพระเจ้าที่ถูกเผยให้ประจักษ์ของพระองค์เหมือนที่พระองค์เคยมีก่อนทรงสร้างโลก

ข้อ 6-12:

17:6 ข้าพระองค์สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนเหล่านั้นแล้วซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์จากมนุษย์โลก คนเหล่านั้นได้เป็นของพระองค์ และพระองค์ได้ประทานพวกเขาให้แก่ข้า	พระองค์ และพวกเขา รักษาพระดำรัสของพระองค์แล้ว
	17:7 บัดนี้พวกเขาทราบแล้วว่า สิ่งสารพัดใด ๆ ก็ตามที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์แล้วนั้น

ล้นมาจากพระองค์

17:8 เพราะว่าข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสทั้งหลายซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้นแก่พวกเขาแล้ว และพวกเขาได้รับพระดำรัสเหล่านั้นไว้ และทราบอย่างแน่นอนแล้วว่า ข้าพระองค์ได้ออกมาจากพระองค์ และพวกเขาเชื่อแล้วว่าพระองค์ได้ทรงส่งข้าพระองค์มา

17:9 ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขาทั้งหลาย ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์แล้ว เพราะว่าพวกเขาเป็นของพระองค์

17:10 และสิ่งสารพัดซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ได้รับสง่าราศีในสิ่งเหล่านั้น

17:11 และบัดนี้ข้าพระองค์ไม่อยู่ในโลกอีกต่อไป แต่คนเหล่านี้ยังอยู่ในโลก และข้าพระองค์จะมาหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์โปรดพิทักษ์รักษาคนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์แล้วโดยพระนามของพระองค์เอง เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนอย่างพระองค์กับข้าพระองค์

17:12 ขณะที่ข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลก ข้าพระองค์ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์พิทักษ์รักษาไว้แล้ว และไม่มีผู้ใดในพวกเขาเสียไป ยกเว้นลูกของความพินาศ เพื่อข้อพระคัมภีร์นั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริง

“นี่คือผลลัพธ์แห่งช่วงเวลาหลายปี กับเหล่าสาวกของข้าพระองค์”

พระเยซูเจ้าทรงเผยพระนามของพระบิดาให้ประจักษ์แก่สาวกเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ประทานแก่พระองค์ พระบิดาประทานพวกเขาแก่พระเยซูและพระองค์ได้สั่งสอนพวกเขาอย่างขยันขันแข็งและพวกเขาได้ถือรักษาพระวาจาของพระองค์

สาวกเหล่านั้นทราบในตอนนั้นแล้วว่าสารพัดที่พระเยซูตรัสและทรงกระทำมาจากพระบิดา

ถ้อยคำที่พระเยซูประทานให้เป็นถ้อยคำของพระบิดา และสาวกเหล่านี้ได้รับการสั่งสอนและได้รับถ้อยคำเหล่านั้นและบัดนี้พวกเขาก็แน่ใจ หลังจากคำตรัสซ้ำ ๆ หลายต่อหลายครั้ง ว่าพระเยซูกับพระบิดาทรงเป็นหนึ่งเดียวกันและพระองค์ทรงถูกส่งมาโดยพระบิดา

พระเยซูเจ้ากำลังวิงวอนเพื่อพวกเขา: “ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขาทั้งหลาย ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก” (ข้อ 9) พระเยซูไม่ใช่แค่กำลังแสดงออกถึงคำอธิษฐานนั้นในยอห์น 17 แต่พระองค์กำลังแสดงออกถึงกิจธุระนิรันดร์ที่พระองค์ทรงมีในฐานะผู้วิงวอนของเรา พระองค์ทรงเป็น “มหาบุโรหิตเหนือครอบครัวของพระเจ้า” (ฮบ. 10:21; 9:11) และ “พระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์เพื่อวิงวอน” ให้เรา (ฮบ. 7:25)

เราจำได้ว่าพระเยซูทรงบอกซีโมนเปโตร ตอนที่เขากำลังจะถูกทดลองอย่างหนักและจะล้มในบาปว่า “เราได้อธิษฐานเพื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ขาดไป” (ลูกา 22:32) พญามารเอาตัวเปโตรไปไม่ได้ มันอาจทำให้เขาชอกช้ำใจและทุกขใจ ทำให้เขาล้มเหลว แต่มันพรากเขาไปจากพระคริสต์ไม่ได้

จำไว้ว่าพระเยซูตรัสว่า “ข้าพระองค์ทราบว่า พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ” (11:42) และตั้ง

นั่นเมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานเพื่อเปโตร เปโตรก็ปลอดภัยตลอดไป พระองค์ทรงอธิษฐานเพื่อเราเช่นกัน และเราเองก็รอดเป็นนิรันดร์หากเราถูกมอบไว้กับพระเยซูคริสต์แล้วและรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราแล้ว

พระคริสต์ทรงได้รับเกียรติในเรา ข้อ 10 กล่าว

มันน่าชื่นใจแสนวิเศษจริง ๆ ที่เจ็ดครั้งในบทนี้พระเยซูเจ้าตรัสถึงผู้เชื่อทั้งหลายว่าถูกมอบไว้กับพระองค์แล้วโดยพระบิดา: ในข้อ 2, 6 (สองหน), 9, 11, 12, 24 Dr. Scofield เตือนความจำเราว่า:

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นของขวัญแห่งความรักของพระเจ้าที่ประทานให้แก่โลก (ยอห์น 3:16) และผู้เชื่อทั้งหลายเป็นของขวัญแห่งความรักของพระบิดาที่ประทานให้แก่พระเยซูคริสต์ พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่ฝากผู้เชื่อไว้กับพระบิดาเพื่อจะทรงพิทักษ์รักษาให้ปลอดภัย ฉะนั้นความมั่นคงไม่หลุดหายของผู้เชื่อจึงขึ้นอยู่กับความสัตย์ซื่อของพระบิดาที่มีต่อพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์

บัดนี้ เกรงว่าจะมีการแยกจากกันครั้งใหญ่ พระเยซูตรัสว่า “และบัดนี้ข้าพระองค์ไม่อยู่ในโลกอีกต่อไป แต่คนเหล่านี้ยังอยู่ในโลก และข้าพระองค์จะมาหาพระองค์” (ข้อ 11) ในยอห์น 8:12 พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” ในยอห์น 9:5, “ตราบใดที่เรายู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก” โดยคำตรัสเช่นนั้นพระเยซูกำลังเตือนใจพระองค์เองและพระบิดาและเราว่าทรงให้เรายู่ต่อไปในโลกเพื่อจะทำงานของพระคริสต์

บัดนี้เราจะต้องขอร้องผู้คนแทนพระคริสต์ว่า “พวกท่านจงคืนดีกันกับพระเจ้าเถิด” (2 คร. 5:20) โอ แต่พระเยซูเจ้าทรงทวนซ้ำมันอีก พระบิดา ในความภักดีต่อพระเยซูพระบุตรของพระองค์ ต้อง “พิทักษ์รักษาคนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์แล้วโดยพระนามของพระองค์เอง” (ข้อ 11) นั่นหมายความว่า จะมีการรวมตัวอันเปี่ยมสุขในวันนั้นเมื่อเราถูกรวบรวมเข้าด้วยกันกับวิสุทธิชนทั้งหมดของพระเจ้า แกะทั้งหมดที่พระคริสต์ทรงมีจากคอกอื่น ๆ

Dr. Macaulay กล่าวว่า:

ไม่มีคุณแม่คนใดเคยอธิษฐานเพื่อลูกชายของตนที่อยู่บนสมรภูมิตบ และไม่มีภรรยาคนใดเคยอธิษฐานเพื่อสามีของตนที่เป็นชาวประมงซึ่งติดอยู่ในพายุ ได้อย่างร้อนรนและอย่างอ่อนโยนมากกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงอธิษฐานเพื่อคนของพระองค์ที่พระองค์ทรงส่งเข้าไปในโลกแล้ว

หลายปีก่อน ขณะอยู่ในเมืองเคนทักคี ภรรยาของผมกับผมถูกพาไปชมม้าที่โด่งดังตัวนั้น ที่ชื่อว่า Man o' War มันน่าจะเป็นม้าที่มีมูลค่ามากที่สุดในประเทศ ณ เวลานั้นเลย ผู้ช่วย ศบ. แบ็พติสต์ซึ่งเป็นชายผิวสีที่ดูแลม้าตัวนั้นก็ยกย่องมันเสียดัง ท่ามกลางข้อมูลอื่น ๆ ที่เขาเล่าให้เราฟัง เขาบอกว่าม้าตัวนี้ต้องมีคนคอยเฝ้าดูตลอดทุกนาที ทั้งกลางวันและกลางคืน

เช่นนั้นแล้ว พระบิดาผู้บริสุทธิ์ จะไม่ทรงเฝ้าดูลูก ๆ ของพระองค์เพื่อพิทักษ์รักษาพวกเขา หรือ? “พระเนตรของพระเยโฮวาห์เฝ้าดูอยู่เหนือผู้ชอบธรรม” “เราจะนำทางเจ้าด้วยตาของเราที่จับอยู่บนเจ้า”

ปลอดภัยในการเฝ้ารักษาของพระเยโฮวาห์ ถูกอุ้มชูโดยแขนอันทรงฤทธิ์

พระเจ้าเองทรงเป็นที่พิทักษ์ของข้า ๆ ความช่วยเหลือทันท่วงทีให้พ้นภัย

พระคริสต์ทรงปกป้องรักษาเหล่าสาวกตอนที่พระองค์ทรงอยู่บนโลก ไม่มีสักคนในพวกเขาที่สูญหาย ยูดาสอิสคาริโอท บุตรแห่งความพินาศ ไม่เคยรับความรอดเลย คนอื่น ๆ ที่เหลือทุกคนในสิบสองคนนี้ได้รับความรอดและถูกพิทักษ์รักษาไว้ ยูดาสอิสคาริโอท “เพื่อที่พระคัมภีร์จะได้สำเร็จจริง” ถูกรวมอยู่ในสิบสองคนนั้น แม้เขาไม่ได้รับความรอด

ข้อ 13-19:

17:13 และบัดนี้ข้าพระองค์มาหาพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อพวกเขาจะให้ความปิติยินดีของข้าพระองค์สำเร็จจริงในพวกเขาเอง

17:14 ข้าพระองค์มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่พวกเขาแล้ว และโลกได้เกลียดชังพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนอย่างที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก

17:15 ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาพวกเขาออกไปจากโลก แต่ขอพระองค์ทรงพิทักษ์รักษาพวกเขาไว้จากความชั่วร้าย

17:16 พวกเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนอย่างที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก

17:17 ขอโปรดชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงของพระองค์ พระวาระของพระองค์เป็นความจริง

17:18 พระองค์ทรงส่งข้าพระองค์เข้ามาในโลก แล้วฉันใด ข้าพระองค์ก็ส่งพวกเขาเข้าไปในโลกแล้วฉันนั้น

17:19 และเพราะเห็นแก่พวกเขา ข้าพระองค์จึงแยกตัวของข้าพระองค์ไว้ เพื่อพวกเขาจะรับการทรงชำระให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงด้วย

พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดดูแลเหล่าสาวกที่ถูกเกลียดชัง

ชั่วโงมสุดท้ายเหล่านี้มีไว้เพื่อการปลอบประโลมใจและความชื่นบานของเหล่าสาวก พระองค์ทรงรักพวกเขาและพวกเขามากจริง ๆ! โลกจะเกลียดชังพวกเขา “เพราะพวกเขาไม่ใช่ของโลก” (ข้อ 14) ในยอห์น 8:23 และ 24 พระเยซูตรัสว่า:

“ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านทั้งหลายเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้ เหตุฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายจะตายในบาปทั้งหลายของพวกท่าน เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านทั้งหลายก็จะตายในบาปทั้งหลายของพวกท่าน”

“เราต้องถูกปล่อยให้อยู่ ‘ในโลก’ ต่อไป แต่เรา ‘ไม่ใช่ของโลก’ เพื่อจะทำภารกิจของเราที่มีต่อชาวโลกให้สำเร็จจุล่ง...วิธีการของพระเจ้าในการพิทักษ์รักษาไม่ถูกแยกออกจากโลกที่ป่วยเป็นโรคนี เพราะเราเป็นเหล่าผู้ช่วยของแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่องค์นั้นที่เจ้านายรักษาโรคบาปไปให้แก่ผู้ป่วยที่อยู่รอบตัวเรา หมอและพยาบาลทั้งหลายไม่สามารถแยกตัวออกจากการระบาดของโรคได้ แต่พวกเขาได้รับการปลุกผีเพื่อที่จะป้องกันพวกเขาจากโรคนั้นได้ เราได้รับการ ‘เสริมกำลังด้วยอำนาจโดยพระวิญญาณของพระองค์ในมนุษย์ที่อยู่ภายใน’ เพื่อต่อต้านการโจมตีเหล่านั้นของบาป และดังนั้นจึงมั่นคงปลอดภัยจากการครอบงำของผู้ชั่วร้ายนั้น” (J.C. Macaulay)

คริสเตียนทั้งหลายไม่ใช่ของโลกนี้ แต่เรา “บังเกิดจากเบื้องบน” “บังเกิดใหม่” ในยอห์น 3:3 มีความหมายตรงตัวว่า “บังเกิดจากเบื้องบน” มาจากคำกรีก อาโนเอ็น ผู้ที่บังเกิดจากพระเจ้าก็แตกต่างจากเดิม เขามีธรรมชาติใหม่แล้ว เขามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ประทับอยู่ภายในเขา เขา “ได้รับการไถ่โทษนั้นแล้วตอนนี้” เขาเป็น “ผู้มีส่วนในสภาพของพระเจ้” แล้ว คำพูดทั้งหมดของพวกถือแนวคิดของอาร์มีเนียนเกี่ยวกับการสูญเสียความรอดได้เพิกเฉยข้อเท็จจริงที่ว่าบัดนี้ผู้เชื่อ “ไม่ใช่ของโลกนี้” แล้ว บังเกิดจากเบื้องบนแล้ว เป็นลูกของพระเจ้จริง ๆ แล้ว ในที่นี้พระเยซูตรัสว่า “ขอโปรดชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงของพระองค์” (ข้อ 17) คำว่า “ชำระให้บริสุทธิ์” มีความหมายตรงตัวว่า “แยกตั้งไว้สำหรับพระเจ้” คำว่าบริสุทธิ์ก็เป็นเช่นนั้น มันไม่เคยหมายถึงไร้บาป “นครบริสุทธิ์นั้น” หมายถึงกรุงเยรูซาเล็ม กรุงเยรูซาเล็มถูกแยกตั้งไว้สำหรับพระเจ้แม้มีประชาชนที่ผิดบาปก็ตาม “ภูเขาบริสุทธิ์ของเรา” ไม่ได้หมายความว่าภูเขาเหล่านั้นเล็กทำบาปแล้ว: มันหมายถึงภูเขาที่ถูกแยกตั้งไว้สำหรับพระเจ้ หรือโดยพระเจ้

ในพระคัมภีร์การชำระแยกตั้งเป็นการกระทำแบบต่อเนื่อง ประการแรก ทุกคนที่รับความรอดแล้วก็ถูกชำระให้บริสุทธิ์หรือถูกแยกตั้งไว้สำหรับสวรรค์ ฮีบรู 10:14 กล่าวว่า “เพราะว่าโดยการทรงถวายเครื่องบูชาหนเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์” ฉะนั้นเมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่า “วิสุทธิชนทั้งหลาย” มันก็หมายถึงผู้คนที่รับความรอดแล้วซึ่งถูกแยกตั้งไว้สำหรับสวรรค์ ในความหมายนั้นวิสุทธิชนทั้งหลายก็ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้ว

แต่การชำระแยกตั้งก็ดำเนินต่อไปขณะที่คน ๆ หนึ่งรักและเรียนรู้และปฏิบัติตามพระวาระของพระเจ้ เขาถูก “ชำระให้บริสุทธิ์” อย่างต่อเนื่องโดยพระวาระ พระเยซูกล่าวถึงอธิษฐานขอเพื่อที่ผู้คนของพระองค์จะศึกษาค้นคว้าพระวาระของพระเจ้มากขึ้นเรื่อย ๆ และถูกแยกตั้งไว้สำหรับพระเจ้มากขึ้นเรื่อย ๆ และเป็นเหมือนพระเจ้

Calvin ออกความเห็นว่ “ขณะที่พวกอัครทูตไม่ได้ขัดสนพระคุณเลย เราจึงควรอนุমানจากคำตรัสของพระคริสต์ว่าการชำระให้บริสุทธิ์ไม่ถูกทำให้สำเร็จสมบูรณ์ในตัวเราทันทีในวันแรก แต่เรามีความศึบหน้าในมันตลอดทั้งเส้นทางแห่งชีวิตของเรา”

ฉนั้นเปาโลในกิจการ 20:32 จึงบอกเหล่าผู้ปกครองแห่งเมืองเอเฟซัสที่มารวมตัวกันกับเขาที่เมืองมิเลทัสว่า “ข้าพเจ้าขอฝากพวกท่านไว้กับพระเจ้ และกับพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์สามารถก่อสร้างพวกท่านขึ้นได้ และที่จะให้พวกท่านมีมรดกในท่ามกลางคนเหล่านั้นทุกคนผู้ซึ่งถูกแยกตั้งไว้” โอ พระวาระอันเปี่ยมสุขของพระเจ้! มันเสริมสร้างและเปลี่ยนแปลงและทำให้ผู้คนแตกต่างไปจากเดิม แยกตั้งพวกเขาไว้สำหรับพระเจ้!

และแน่นอนว่ กระบวนการนี้ของการชำระให้บริสุทธิ์ไม่เคยสิ้นสุด และเราไม่เคยไปถึงความไร้บาปและความสมบูรณ์จนกว่าจะถึงการรับขึ้นนั้นและการเป็นขึ้นจากตายนั้น เมื่อเราตื่นมาในลักษณะของพระคริสต์

พระเยซูตรัสว่พระองค์ทรงส่งเหล่าสาวกและเราเข้าไปในโลก (ข้อ 18) เราถูกส่งไปเหมือนอย่างว่พระบิดาทรงส่งพระเยซูมา ในยอห์น 20:21 พระเยซูตรัสว่ “...พระบิดาของเราทรงส่งเรามาแล้วฉันใด เราก็ส่ง

ท่านทั้งหลายไปฉนั้น”

โอ เราต้องเป็นเหมือนพระเยซู พระเยซูทรงเป็นความสว่างของโลกและเราก็เป็นความสว่างของโลก เราจะต้องรับแบกกางเขนของเราและตามพระเยซูไป เราจะต้องถูกข่มเหงเหมือนที่พระเยซูทรงโดน เราจะต้องเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณเหมือนที่พระองค์ทรงเป็น เพราะว่างานรับใช้ส่วนตัวทั้งหมดนั้นของพระเยซู-การเทศนาของพระองค์ การอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระองค์ การเป็นพยานของพระองค์-ล้วนถูกกระทำในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในกิจการ 10:37,38 เราอ่านว่า:

“พระดำรัสนั้น ข้าพเจ้ากล่าวว่า ท่านทั้งหลายก็ทราบอยู่แล้ว ซึ่งได้ถูกประกาศตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และตั้งต้นจากแคว้นกาลิลี หลังจากการให้รับบัพติศมาซึ่งยอห์นได้ประกาศนั้น ว่าพระเจ้าได้ทรงเจิมพระเยซูแห่งนาซาเร็ธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร ผู้ซึ่งได้เสด็จไปทั่วกระทำดี และรักษาบรรดาคนที่ถูกกดขี่โดยพญามาร ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตอยู่กับพระองค์”

ในลูกา 4:16-19 เราถูกบอกว่พระเยซูทรงเข้ามาในธรรมศาลาที่เมืองนาซาเร็ธและอ่านพระคัมภีร์ให้พวกเขาฟังจากอิสยาห์ 61:1:

“พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศการช่วยให้พ้นแก่บรรดาเชลย และการได้รับการมองเห็นคืนมาแก่คนตาบอด ใ้ปล่อยคนทั้งหลายที่ฟกช้ำให้ได้รับเสรีภาพ เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

และพระองค์ตรัสว่า “ในวันนี้พระคัมภีร์ตอนนี้ก็สำเร็จในหูของท่านทั้งหลาย” (ลูกา 4:21) เอเฟซัส 5:18 บัญชาเราว่า “...จงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ”

กิจการ 2:16-18 ยกคำพยากรณ์ของโยเอลมาว่า:

“และต่อมาในวันสุดท้าย พระเจ้าตรัสว่า เราจะเทพระวิญญาณของเรามาบนเนื้อหนังทั้งสิ้น และบุตรชายบุตรสาวของพวกเจ้าจะพยากรณ์ และพวกคนหนุ่มของพวกเจ้าจะเห็นนิมิตทั้งหลาย และพวกคนชราของพวกเจ้าจะฝันความฝันต่าง ๆ และในวันเหล่านั้นเราจะเทพระวิญญาณของเรามาบนผู้รับใช้ชายของเราและผู้รับใช้หญิงของเรา และพวกเขาจะพยากรณ์”

เราจะต้องทำงานเหล่านั้นที่พระเยซูทรงกระทำ เพราะยอห์น 14:12 กล่าวว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเรา การงานเหล่านั้นซึ่งเรากระทำนั้น เขาก็จะกระทำเช่นกัน และเขาจะกระทำการงานทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเราจะไปยังพระบิดาของเรา”

โอ พระเยซูเจ้าที่รักทรงชำระพระองค์เองให้บริสุทธิ์ นั่นคือ พระองค์ทรงแยกตั้งพระองค์เองไว้สำหรับกิจธุระในการช่วยให้รอดอันเปี่ยมสุขนั้น และฉนั้นเราจึงต้องถูกแยกตั้งไว้สำหรับพระองค์หรือถูกชำระให้บริสุทธิ์สำหรับการนั้นผ่านทางความจริงนั้น นั่นคือพระวณะของพระเจ้า

ข้อ 20-23:

17:20 และข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้

พวกเดียว แต่เพื่อคนเหล่านั้นซึ่งจะเชื่อในข้า

พระองค์โดยทางถ้อยคำของพวกเขาด้วย
17:21 เพื่อพวกเขาทุกคนจะเป็นอันหนึ่งอัน
เดียวกัน เหมือนอย่างที่เราองค์คือพระบิดาทรง
อยู่ในข้าพระองค์ และข้าพระองค์อยู่ในพระองค์
เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในเราทั้ง
สอง เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงส่งข้า
พระองค์มาแล้ว
17:22 และสง่าราศีซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้า
พระองค์ ข้าพระองค์ก็มอบให้แก่พวกเขาแล้ว เพื่อ

พวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนอย่างที่เรา
ทั้งสองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น
17:23 ข้าพระองค์อยู่ในพวกเขา และพระองค์ทรง
อยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะเป็นอันหนึ่ง
อันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะทราบว่
พระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มาแล้ว และทรงรักพวกเขา
แล้ว เหมือนอย่างที่เราองค์ทรงรักข้าพระองค์
แล้ว

สาวกเหล่านี้เป็นตัวแทนเราทุกคน-

ผู้คนของพระเจ้า

ความหวังโยของพระเยซูเจ้าที่มีให้สาวกสิบเอ็ดคนนี้ก็คือ ที่คนอื่น ๆ ทุกคนที่จะเชื่อในพระคริสต์ผ่านทาง
ถ้อยคำของพวกเขา ถ้าพระองค์ทรงอธิษฐานเผื่อเปโตรว่า “เราได้อธิษฐานเผื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของ
ท่านจะไม่ขาดไป” (ลูกา 22:32) พระองค์ก็ทรงอธิษฐานเผื่อผมด้วย ถ้าสิบเอ็ดคนนี้ “ไม่เป็นของโลกนี้” เราก็
ไม่เป็นของโลกนี้เช่นกันเมื่อเรากลับใจเชื่อและบังเกิดใหม่แล้ว

พระคริสต์ทรงอยากให้ผู้คนของพระองค์ทุกคน “เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” (ข้อ 21) ทุกคนต้องเป็น
หนึ่งเดียวกันในพระบิดาและในพระบุตร ฉะนั้นนี่จึงไม่ใช่คำอธิษฐานหรือคำขอพรให้เราทุกคนอยู่ในองค์กร
ใหญ่ยักษ์หนึ่งเดียว ไม่มีคริสตจักรใด ไม่มีสภาคริสตจักรโลกใดสามารถตอบคำอธิษฐานนี้ได้ ไม่มีนิกายใด ไม่มี
องค์กรทางศาสนาใดนอกเหนือจากชุมนุมชนท้องถิ่นของคริสเตียนทั้งหลายถูกสอนในพระคำตอนนี้ มันคือการ
รวมกันเป็นหนึ่งเดียวในความรักจากหัวใจเพื่อพระคริสต์และเพื่อความจริงนั้นและเพื่อผู้คนที่รอดแล้วของ
พระองค์ที่พระคริสต์ทรงอธิษฐานเผื่อในที่นี้

และพระคริสต์ไม่ได้อธิษฐานเพื่อความ เป็นหนึ่งเดียวกันของถ้อยแถลงแห่งข้อเชื่อด้วย แน่แน่นอนว่า
พระองค์ทรงอยากให้เราทุกคนยึดมั่นในความจริงนั้น แต่พระองค์ไม่ได้เสาะหาการรื้อทำลายความเชื่อมั่นอัน
บริสุทธิ์ทั้งหลายเพื่อที่ทุกคนจะมาสู้ตัวบ่งชี้ร่างกายที่เหมือนกันบางอย่าง ข้อตกลงร่วมกันบางอย่าง โดยไม่หวัง
เรื่องหลักคำสอน

พระคริสต์ทรงอธิษฐานขอให้ใจเอนเอียงของเรา อคติทั้งหลายของเรา ความเย่อหยิ่งที่ยกชูตัวเองของ
เราหรือนิกายหรือลัทธิ ถูกแทนที่โดยความรักที่ออกไปสู่คนทั้งปวงที่รักและวางใจพระเยซูเจ้า คน ๆ หนึ่งจะรัก
พระคริสต์ด้วยสิ้นสุดใจของตน และรักพระคัมภีร์ทุกตอน และยังรักคนเหล่านั้นที่รักพระคริสต์ในบางกลุ่มที่
แตกต่างและที่มีความเชื่อมั่นในเรื่องที่เล็กน้อยและไม่สำคัญไม่ได้เชื่อหรือ?

พระคริสต์ไม่ทรงยอมรับคนที่ไม่เชื่อ คนที่ถือแนวคิดเสรีนิยมที่ไม่ยอมรับข้อสำคัญเหล่านั้นแห่งข่าว
ประเสริฐในฐานะแกะตัวหนึ่งของพระองค์ (1 คร. 15:3,4) พระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้ผู้เชื่อคนใดเรียกพวกเขา
ไม่เชื่อว่าคริสเตียนหรือเข้าเทียมแอกกับพวกเขาคนที่ไม่เชื่อซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องห้ามเด็ดขาด (2 คร. 6:14-18; 2

ยอห์น ข้อ 9-11)

คริสเตียนที่แตกต่างกันอาจมีของประทานที่แตกต่างกัน

“บัดนี้ของประทานนั้นมีอยู่หลากหลาย แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน และมีความแตกต่างกันของงานรับใช้ทั้งหลาย แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน และมีความหลากหลายของกิจกรรมทั้งหลาย แต่พระเจ้าองค์เดียวกันทรงเป็นผู้กระทำสารพัดในทุกคน”

อวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระคริสต์ก็ไม่เหมือนกันหมด

“เพราะว่าร่างกายไม่เป็นอวัยวะเดียว แต่เป็นหลายอวัยวะ ถ้าเท้าจะกล่าวว่า “เพราะข้าไม่ได้เป็นมือ ข้าจึงไม่ได้เป็นของร่างกายนั้น” ฉะนั้นเท้าจึงไม่เป็นของร่างกายนั้นหรือ และถ้าหูจะกล่าวว่า “เพราะข้าไม่ได้เป็นตา ข้าจึงไม่ได้เป็นของร่างกายนั้น” ฉะนั้นหูจึงไม่เป็นของร่างกายนั้นหรือ ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน”- 1 คร. 12:14-17

คนเหล่านั้นที่ถูกขนะมาโดยอโพลโลจะรักคนเหล่านั้นที่ถูกขนะมาโดยเปาโลหรือเปโตรไม่ได้เซียวหรือ? คนเหล่านั้นที่ถือวันบางวันจะรักคนเหล่านั้นที่ไม่ถือวันเดียวกันนั้นไม่ได้เซียวหรือ? คนเหล่านั้นที่กินเนื้อสัตว์จะรักและอดทนกับคนเหล่านั้นที่ไม่กินเนื้อสัตว์ไม่ได้เซียวหรือ? เราผู้ซึ่งให้บัพติศมาโดยการจุ่มให้มิดหนเดียวจะรักพี่น้องของเราที่เชื่อในการจุ่มให้มิดแบบสามในหนึ่งไม่ได้เซียวหรือ? และถ้าพี่น้องคนใดที่รักพระเยซูเจ้าและบังเกิดจากพระเจ้าแล้ว เคยถูกประพรมน้ำสำหรับพิธีบัพติศมาและคิดว่าตนได้รับบัพติศมาแล้ว เราจะรักเขาไม่ได้เซียวหรือ แม้หากว่าเราเข้าใจว่าเขาคิดผิด?

โรม 14:1 กล่าวว่า “คนที่อ่อนแอในความเชื่อนั้น พวกท่านจงรับไว้ แต่มิใช่เพื่อการโต้เถียงต่าง ๆ ที่เต็มไปด้วยข้อสงสัย” เพลงสดุดี 119:63 กล่าวว่า “ข้าพระองค์เป็นเพื่อนกับทุกคนที่ยำเกรงพระองค์ และกับคนทั้งหลายที่รักษาบรรดาข้อบังคับของพระองค์” สามารถมีความเป็นหนึ่งเดียวกันของหัวใจท่ามกลางทุกคนที่รักพระเยซูเจ้าและวางใจในพระโลหิตที่ไถ่โทษของพระองค์ และแสวงหาอย่างจริงจังที่จะทำให้พระองค์พอพระทัย และคนเหล่านั้นที่รักพระวามะของพระเจ้าและพยายามที่จะปฏิบัติตามมัน

ในประเทศเกาหลี ผมเคยยื่นเท้าเปล่าบนหมอนใบหนึ่งในคริสตจักรนิกายเพรสไบทีเรียนและเทศนาผ่านล่ามคนหนึ่งให้คนเกาหลีฟังซึ่งนั่งขัดสมาธิอยู่บนพื้นที่ขัดมัน โอ ผมรักคนเหล่านั้นและพวกเขาก็รักผม! ผมเคยเทศนาในประเทศอินเดียผ่านล่ามคนหนึ่งและใจของผมก็ถูกชักนำไปถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในอินเดียและคนมากมายที่เป็นวิสุทธิชนที่นั่น ก่อนผมจากมาพวกเขาเลี้ยงมือเย็นผม และด้วยความชุ่มเทอันบริสุทธิ์ชายผมสีเทาเหล่านี้จับแก้มผมที่ละข้างและกอดผมในอ้อมอกของพวกเขา

โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกันในจิตใจกับผู้คนที่ทั้งหมดของพระเจ้าเถิด

George Newton ออกความเห็นเกี่ยวกับพระคำข้อนี้, “ข้าพระองค์อยู่ในพวกเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์” ว่า: “ถ้าพระคริสต์ทรงอยู่ในคุณ ผมก็ขอให้คำเตือนนี้แก่คุณ: จงยอมให้พระองค์อาศัยอยู่เยียบ ๆ ในใจของคุณ อย่ารังควานพระองค์และอย่ารบกวนพระองค์ อย่าทำให้พระองค์รำคาญและหงุดหงิดพระทัย อย่าทำให้พระองค์ต้องนึกเสียใจที่อาศัยอยู่ในตัวคุณต่อไป แต่จงพากเพียรทุกวิถีทางที่จะเอาใจพระองค์ และจงทำให้พระองค์พอพระทัยและยินดี เพื่อที่บ้านที่พระองค์ทรงเลือกแล้วนั้นจะไม่มีมืดและชวน

หุดหู่ แต่น่าปีติยินดีต่อพระองค์”

ข้อ 24-26:

17:24 พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาให้คน
เหล่านั้น ผู้ซึ่งพระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์
แล้ว อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้น
ด้วย เพื่อพวกเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์
ซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์แล้ว เพราะ
พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงวาง
รากฐานของโลก

17:25 โอ ข้าแต่พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกไม่ได้รู้จัก

พระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จักพระองค์แล้ว และคน
เหล่านี้ทราบแล้วว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มา
แล้ว

17:26 และข้าพระองค์ประกาศพระนามของ
พระองค์แก่พวกเขาแล้ว และจะประกาศพระนาม
ของพระองค์นั้น เพื่อความรักซึ่งพระองค์ทรงรักข้า
พระองค์แล้วนั้นจะอยู่ในพวกเขา และข้าพระองค์
จะอยู่ในพวกเขา”

พระเยซูทรงอยากให้เราทุกคนอยู่ในสง่าราศี

เปโตร ยากอบ และยอห์นเอ๋ย พวกท่านเห็นสิ่งอัศจรรย์ทั้งหลายในงานรับใช้ของพระเยซูบนแผ่นดิน
โลกใหม่? โอ แต่พวกท่านจะเห็นพระองค์ในที่สุดที่สุดในสง่าราศีนั้นซึ่งพระองค์เคยมีกับพระบิดาก่อนโลกได้ถูกสร้าง
ขึ้นมา! นาธานาเอลเอ๋ย ท่านเชื่อในพระเยซูเพราะพระองค์ทรงเห็นหัวใจที่แสวงหาของท่านขณะที่ท่านคุกเข่า
อยู่ใต้ต้นมะเดื่อหรือ? ถ้าเช่นนั้น นาธานาเอลเอ๋ย ท่านก็จะเห็นสวรรค์เปิดและเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้น
และลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์ เพราะว่าลูกทุกคนของพระเจ้าจะเห็นสง่าราศีของพระองค์ เราทุกคนจะเห็นว่าพระ
บิดาทรงรักพระบุตรเพียงไรและจะชื่นชมยินดี มากยิ่งกว่าคนเหล่านั้นตอนที่พระองค์เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม
อย่างผู้มิชย เมื่อพวกเขาโห่ร้องว่า “โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระพร’” (มธ. 21:9)

“เพราะว่าบัดนี้พวกเราเห็นผ่านทางกระจกเงาอย่างมืดมัว แต่เวลานั้นหน้าต่อหน้า บัดนี้ข้าพเจ้ารู้เพียง
ส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนอย่างที่เราจะรู้จักข้าพเจ้าด้วย” - 1 คร. 13:12,13

นั่นเป็นสิ่งที่พระเยซูทรงอธิษฐานขอและสิ่งที่จะเกิดขึ้น และเพราะว่าสาวกเหล่านี้ได้รู้จักพระเยซูแล้ว
พวกเขาจะรู้จักพระบิดาและมองเห็นพระเจ้าเองแบบหน้าต่อหน้าในแบบที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถมองเห็น
พระองค์ตอนนี้และมีชีวิตอยู่ได้ (อพย. 33:20)

และเมื่อเราตื่นในลักษณะของพระองค์และพอใจ เราก็จะรักเหมือนที่พระบิดาทรงรักและเป็นหนึ่ง
เดียวกันกับทั้งพระบิดาและพระบุตร H.H. Halley กล่าวว่า “พระองค์ทรงปิดท้ายคำอำลาอันอ่อนโยนของ
พระองค์โดยทรงฝากพวกเขาไว้กับพระเจ้า โดยอธิษฐานเพื่อทั้งพระองค์เองและเพื่อพวกเขา ขณะที่พระองค์
ทรงหันไปเพื่อจะยับยั้งอย่างรุนแรงนั้นเพียงลำพัง”

ยอห์น 18

ข้อ 1,2:

18:1 เมื่อพระเยซูได้ตรัสบรรดาค่าเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็เสด็จออกไปกับพวกสาวกของพระองค์ เข้ามาล้าธารซิดโรน ซึ่งมีสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับพวกสาวกของพระองค์

18:2 และยูดาสด้วย ผู้ซึ่งทรยศพระองค์ ก็รู้จักสถานที่นั้น เพราะว่าพระเยซูเคยไปพบกันที่นั่นบ่อย ๆ กับพวกสาวกของพระองค์

พระเยซูทรงมาถึงในสวนเกทเสมณี

จากมัทธิว 26:36-46 และจากมาระโก 14:32-42 และจากลูกา 22:39-46 เราทราบเกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งเกิดขึ้นระหว่างยอห์น 18:1 และยอห์น 18:2 ยอห์นไม่ได้เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับคำอธิษฐานนั้นซึ่งพระเยซูทรงอธิษฐานสามครั้งในสวนเกทเสมณีว่า “โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ตาม อย่าให้เป็นตามที่ข้าพระองค์ปรารถนา แต่ให้เป็นไปตามที่พระองค์ทรงปรารถนาเถิด” (มธ. 26:39) ในยอห์นเราไม่ถูกบอกเกี่ยวกับเหตุที่ไหลออกมาเป็นเลือดนั้น (ลูกา 22:44) หรือเกี่ยวกับทูตสวรรค์องค์นั้นซึ่งปรากฏแก่พระองค์และชูกำลังพระองค์ (ลูกา 22:43)

ช่วงเวลานี้ระหว่างข้อ 1 กับข้อ 2 ของยอห์น 18 น่าจะยาวนานหลายชั่วโมงเพื่อให้เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นได้ เห็นได้ชัดว่าช่วงแรกนั้นของการอธิษฐานแบบลับ ๆ ในสวนนั้นเมื่อพระเยซูทรงละสาวกส่วนใหญ่ไว้และพาเปโตร ยากอบและยอห์นไป จากนั้นก็ทรงไปไกลกว่าเดิมและอธิษฐานเพียงลำพัง น่าจะกินเวลาประมาณชั่วโมงหนึ่ง (มธ. 26:36-40) พวกสาวกไปนอน จากนั้นต่อมาหลังจากพระองค์ทรงปลุกพวกเขาแล้วพระองค์ก็ทรงพบพวกเขาอนหลับอีก (มธ. 26:43) ครั้งที่สามนั้นพระเยซูทรงอนุญาตให้พวกเขาอนต่อไป (มธ. 26:45)

อาจเป็นไปได้ว่าพระเยซูทรงไปถึงที่สวนนั้นตอน 4 ทุ่มหรือ 5 ทุ่ม และยูดาสอิสคาริโอท พร้อมกับฝูงคนและเจ้าหน้าที่ มาถึงประมาณตี 1 หรือตี 2 หรือหลังจากนั้น เราไม่ทราบว่าทำไมพระวิญญูณบริสุทธิถึงไม่ทรงบอกยอห์นให้เขียนเรื่องราวเหล่านี้ด้วย แต่เป็นไปได้ว่าพวกมันถูกละไว้เพราะว่าพวกมันจะไม่เสริมเข้ากับข้อพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ซึ่งเป็นจุดประสงค์ของหนังสือยอห์น

สวนนั้นมีชื่อว่าเกทเสมณี มัทธิว 23:36 บอกเรา พวกเขาเข้ามาล้าธารซิดโรน “ไปยังภูเขามะกอกเทศ” ลูกา 22:39 กล่าว บัดนี้มีห้องอยู่ห้องหนึ่งเรียกว่า “ห้องชั้นบน” ในพื้นที่ตอนใต้ของกรุงเยรูซาเล็มเก่า ด้านนอกของกำแพงเมืองทางทิศใต้ มันไม่ใช่ห้องชั้นบนนั้นแต่ถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นตัวแทนมัน เราคิดว่าห้องนั้นถูกสร้างขึ้นโดยพวกครูเสดในอาคารคริสตจักรหลังหนึ่ง พวกครูเสดเคยอยู่ในปาเลสไตน์ตั้งแต่ปี 1099 จนถึง 1291 ห้องชั้นบนนั้นอยู่ที่ไหนสักแห่งในกรุงนั้น (ลูกา 22:10-12)

แต่เข้ามาล้าธารซิดโรนไปยังสวนเกทเสมณีนั้น “พระเยซูเคยไปพบกันที่นั่นบ่อย ๆ” (ข้อ 2) นั่นเป็นที่ ๆ พระเยซูทรงไปในยอห์น 8:1 พระเยซูน่าจะทรงนอนบนพื้นดินที่นั่นบ่อย ๆ เราคิดว่าพระองค์ทรงหมายถึงที่นี่เมื่อพระองค์ตรัสว่า “บรรดาสุนัขจิ้งจอกมีโพรงทั้งหลาย และนกเหล่านั้นแห่งฟ้าอากาศมีรังทั้งหลาย แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะของตน” (ลูกา 9:58)

บัดนี้ ในสวนเกทเสมณีพระเยซูทรงอธิษฐาน และที่นั่นยูดาจะนำพวกคนรับใช้ของพวกมหาปุโรหิต และพวกเจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์

ในสวนแห่งนี้พระเยซูทรงขอให้เปโตร ยากอบและยอห์นไปกับพระองค์ต่างหากเพื่อจะอธิษฐาน ที่นี่ พระองค์เกือบสิ้นพระชนม์และตรัสว่า “จิตใจของเราโศกเศร้ายิ่งนัก แทบจะตายได้เลย” พระองค์ทรงไปไกล กว่าเดิมและทรงอธิษฐานอีกสามครั้ง พวกสาวกไปนอน พระองค์ทรงเตือนพวกเขา โดยเฉพาะเปโตรว่า “จง ฝึการระวังและอธิษฐาน เพื่อพวกท่านจะไม่เข้าในการทดลอง จิตวิญญาณพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อน กำลัง” (มธ. 26:38,40,41) จากนั้นพระเยซูทรงอธิษฐาน “ด้วยทรงกันแสงอันรุนแรงและน้ำพระเนตรไหล ต่อ พระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และได้ถูกสดับฟังเนื่องจากพระองค์ได้ยำเกรง” ฮีบรู 5:7 กล่าว

พระเยซูกำลังจะตายภายใต้แรงกดดันของซาตานผู้ซึ่งอยากให้พระองค์ตายนอกน้ำพระทัยของพระเจ้า และขัดแย้งกับคำพยากรณ์เหล่านั้นในข่าวประเสริฐ จำไว้ว่าข่าวประเสริฐที่ช่วยให้รอดนั้นคือ: “...ว่าพระคริสต์ ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และ พระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:3,4) ฉะนั้นถ้าพระเยซูทรง ตายไปแบบผิดเวลาและผิดวิธี โดยไม่ได้สิ้นพระชนม์ในวันเทศกาลปัสกา โดยไม่ได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนที่ถูก แข่งสาปนั้น โดยที่พระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ไม่ได้ถูกทิ่มแทง โดยไม่ได้ถูกเขียนตี โดยไม่ได้ใช้หลุมศพ ของพระองค์กับเหล่าคนชั่ว ตามที่พระคัมภีร์พยากรณ์ไว้แล้ว พระองค์ก็ช่วยใครให้รอดไม่ได้เลย แต่ทูตสวรรค์ องค์หนึ่งมาและชูกำลังพระองค์ (ลูกา 22:43)

อย่าให้เราคิดว่าพระเยซูกำลังอธิษฐานขัดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า พระองค์ไม่ได้กำลังอธิษฐานเพื่อ จะหลีกเลี่ยงกลโกธา คุณและผมทราบจากการอ่านพระคัมภีร์ว่าพระเยซูจะต้องตายเมื่อถึงเวลาหนึ่งและโดยวิธี การหนึ่งและพระองค์ก็ทรงทราบเรื่องนี้เช่นกัน ไม่มีการถอยหนีในพระองค์เลย พระองค์ได้ทรงตั้งพระพักตร์ ของพระองค์ให้เหมือนหินเหล็กไฟมุ่งตรงสู่กลโกธา พระองค์ทรงมีบัปติศมาหนึ่งที่จะต้องรับและพระองค์ทรง ถูกบีบคั้นจริง ๆ จนกว่ามันจะสำเร็จจุลวง! พระองค์กำลังอธิษฐานขอให้ถ่วงนั้นเลื่อนผ่านไปจนถึงวันพรุ่งนี้และ ที่พระองค์จะตายแบบถูกวิธีและถูกเวลาเพื่อจะทำให้พระคัมภีร์สำเร็จจริง และพระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐาน ของพระองค์

“แล้วยูดาส เมื่อได้รับพวกพลทหารกับเจ้าหน้าที่ทั้งหลายจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีแล้ว ก็ มายังที่นั่นพร้อมด้วยโคมทั้งหลาย และพวกคบเพลิง และเครื่องอาวุธต่าง ๆ” - ข้อ 3

ยูดาสได้ไปจากพระเยซูและสาวกคนอื่น ๆ แล้ว ตั้งแต่ตอนหัวค่ำ ในห้องชั้นบนนั้น หลังจากที่พระเยซู ทรงยื่นอาหารขึ้นนั้นให้เขา ซึ่งบ่งบอกว่าเขาจะทรยศพระเยซู จงสังเกตว่ามีระบุไว้ชัดเจนว่าซาตานได้เข้าไปใน ตัวเขา (13:24-30) มัทธิว 26:14-16 แสดงให้เห็นว่ายูดาสได้สมคบคิดกับพวกปุโรหิตใหญ่แล้วก่อนหน้านี้ว่าจะ ทรยศพระองค์ อย่างไรก็ตาม เขาก็เป็นจอมหลอกลวง และในมัทธิว 26:25 เขาถามว่า “อาจารย์เจ้าข้า คือข้า พระองค์หรือ”

จากข่าวประเสริฐอีกสามเล่มที่เหลือ เราเรียนรู้ว่ายูดาส เมื่อมาถึงพระเยซูในสวนนั้น ทรยศพระองค์

โดยการจับหนึ่งซึ่งเขาได้สัญญาไว้กับพวกเจ้าหน้าที่เป็นสัญญาฉบับบอกว่าคุณนี่คือพระเยซู (มธ. 26:48,49) พระเยซูทรงเรียกเขาว่า “สหายเอ๋ย” แม้มันดูเหมือนชัดเจนว่ายูดาสเกลียดชังพระเยซู เราทราบว่าคุณเยซูตรัสว่าเขาเป็นมารร้ายคนหนึ่งและดูเหมือนเป็นที่ชัดเจนว่ายูดาสไม่เคยวางใจพระเยซูให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขาเลย (6:64,70) เนื่องจากมนุษย์ทุกคนต้องรักหรือเกลียดพระเยซู ต้องฟังหรือรังเกียจพระองค์ เราจึงทราบว่ายูดาสน่าจะเกลียดชังพระองค์และรังเกียจพระองค์

ยูดาสมาแล้วพร้อมกับพวกทหารและพวกคนรับใช้ของมหาปุโรหิต ยูดาสทราบว่าพระเยซูทรงไปที่ไหนบ่อย ๆ เพื่อจะอยู่ตามลำพัง เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงค้างคืนในกรุงเยรูซาเล็มเมื่อไม่อยู่ที่บ้านของมารีย์ มารธา และลาซารัสหรือไม่ได้รับเชิญให้ไปที่อื่น

ข้อ 3-9:

18:3 แล้วยูดาส เมื่อได้รับพวกพลทหารกับเจ้าหน้าที่ทั้งหลายจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีแล้ว ก็มายังที่นั่นพร้อมด้วยโคมทั้งหลาย และพวกคบเพลิง และเครื่องอาวุธต่าง ๆ

18:4 ฉะนั้นพระเยซู โดยทรงทราบทุกสิ่งที่จะมายังพระองค์ จึงเสด็จออกไป และตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายแสวงหาใคร”

18:5 พวกเขาตอบพระองค์ว่า “เยซูแห่งนาซาเร็ธ” พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เราเป็นผู้ที่นั่นแหละ” และยูดาสด้วย ผู้ซึ่งได้ทรยศพระองค์ ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้น

18:6 แล้วทันทีที่พระองค์ได้ตรัสกับพวกเขาว่า

“เราเป็นผู้ที่นั่นแหละ” พวกเขาก็ถอยหลังและล้มลงสู่พื้นดิน

18:7 แล้วพระองค์จึงตรัสถามพวกเขาอีกว่า “ท่านทั้งหลายแสวงหาใคร” และพวกเขาบอกว่า “เยซูแห่งนาซาเร็ธ”

18:8 พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกท่านทั้งหลายแล้วว่าเราเป็นผู้ที่นั่น เหตุฉนั้นถ้าท่านทั้งหลายแสวงหาเรา จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามทางของพวกเขาเถิด”

18:9 เพื่อพระดำรัสนั้นจะสำเร็จ ซึ่งพระเยซูตรัสไว้แล้วว่า “คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว”

การทรยศและการจับกุมพระเยซู

มหาปุโรหิต ซึ่งทำหน้าที่ประมุขของสภาซานเฮดริน ได้รับอนุญาตจากผู้ว่าราชการโรมให้มีสิทธิอำนาจในคดีแพ่งทั้งหลายและในคดีอาญาบางคดี เขามีเจ้าหน้าที่มากมายและคนรับใช้หลายคน มีรัฐบาลของยิวอยู่ภายในรัฐบาลของโรม

พระเยซูทรงเสนอพระองค์เองด้วยความเต็มใจเพื่อให้ถูกจับกุม แต่พระเจ้า พระผู้สร้าง ผู้ทรงค้ำจุนสิ่งสารพัด จะทรงถูกจับกุม ถูกไต่สวน ถูกทรมานและถูกฆ่าตายโดยเหล่ามนุษย์ที่บาปหนาได้อย่างไร? ต้องทำให้เป็นที่ประจักษ์แก่คนทั้งปวงว่ามันไม่ใช่อำนาจของมหาปุโรหิตและของโรมที่จับพระองค์เป็นนักโทษและพาไปทรมานนั้น ไม่ใช่เลย พระองค์ประทานพระองค์เองด้วยความเต็มใจ

ฉะนั้นฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ของพระองค์จึงดันคนเหล่านี้ให้ห่างหลัง (ข้อ 6) ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้อยู่ชั่วขณะหนึ่งต่อหน้าฤทธิ์เดชนั้นที่ได้ทำให้ลมพายุและคลื่นทะเลสงบ ที่สร้างอาหารเลี้ยงคนเป็นพัน ๆ ที่รักษาคน

โรคเรื้อรังให้หายสะอาดและทำให้คนตาบอดมองเห็นได้ โดยตรัสแค่คำเดียว! ฉะนั้นพวกเขาจึงล้มหายหลัง ฉะนั้นจึงเป็นที่ชัดเจนว่าพระองค์ประทานพระองค์เองและทรงเต็มใจที่จะตาย มิฉะนั้นพวกเขาคงไม่มีทางจับ พระองค์ได้

พระองค์ทรงบอกพวกสาวกว่าพระองค์สามารถให้ทูตสวรรค์สิบสองกองมาช่วยพระองค์ให้พ้นได้ในชั่ว ขณะเดียวหากพระองค์ทรงเลือก พระเยซูกำลังประทานชีวิตของพระองค์ให้แก่ผู้อื่น ไม่มีผู้ใดพรากรมันไปจาก พระองค์ พระองค์ทรงวางมันลงตามที่พระองค์ทรงประสงค์

“จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามทางของพวกเขาเถิด” พระองค์ตรัสในข้อ 8 ผู้คนนั้นจากมหาปุโรหิตอาจ ตั้งใจที่จะจับพวกสาวกเช่นกัน แต่ก็อัสจรรยใจและคับข้องใจเพราะฤทธิ์เดชของพระองค์พวกเขาจึงรู้ว่าพวกเขา ต้องทำตามที่พระองค์ตรัส-และพวกสาวกจึงรอดตัวไป! ฉะนั้นเมื่อเราอ่านในมัทธิว 26:56, “แล้วพวกสาวก เหล่านั้นทุกคนได้ละทิ้งพระองค์ไว้และหนีไป” พวกเขาจึงแค่กำลังทำสิ่งที่พระเยซูทรงวางแผนไว้แล้วเพื่อความ ปลอดภัยของพวกเขา อย่างไม่ต้องสงสัย เมื่อทรงถูกจับกุม พระเยซูยังทรงสามารถดูแลคนของพระองค์ได้และ คำตรัสของพระองค์ในบทที่ 17 ข้อ 12 จึงเป็นความจริง: ไม่มีสักคนในพวกเขาที่สูญหายหรือตาย

มัทธิว 26:48-50 บอกเราว่ายูดาสได้จัดแจงกับคนใช้ของมหาปุโรหิตแล้วว่าตนจะจับพระเยซูเพื่อชี้ตัว พระองค์ และพระเยซูตรัสว่า “สหายเอ๋ย ท่านมาที่นี่ทำไม” เมื่อเปโตรอยากอุ้มตั้งพระองค์ไม่ให้ไปที่กางเขน นั้น พระเยซูก็ตรัสว่า “จงถอยไปข้างหลังเรา เจ้าซาตาน” แต่เมื่อยูดาสจะทรยศพระองค์ให้ถึงความตายซึ่งมี พยากรณ์ไว้เพื่อเหล่าคนบาปและซึ่งพระองค์ประทานพระองค์เองด้วยความเต็มใจ พระเยซูก็ทรงเรียกเขาว่า “สหายเอ๋ย”

ข้อ 10,11:

18:10 แล้วซีโมนเปโตร ซึ่งมีดาบอยู่เล่มหนึ่ง จึงชัก มันออกและฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต และตัดหูข้างขวาของเขาออก ผู้รับใช้คนนั้นชื่อ มัลคัส

18:11 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า “จงเอา ดาบของท่านใส่ฝักเสี้ย ด้วยซึ่งพระบิดาของเรา ประทานแก่เราแล้วนั้น เราจะไม่ตีมาจากถ้วยนั้น หรือ”

เปโตรพร้อมกับดาบเพื่อจะปกป้องพระเยซู

ก่อนที่พวกเขามาถึงในสวนเกทเสมีนี่ พระเยซูทรงบอกพวกเขาแล้วว่า “ผู้ที่ไม่มิดาบก็ให้เขาขายเสื้อผ้า ของตน และซื้อดาบเล่มหนึ่ง...และเขาทั้งหลายทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด นี่คือดาบสองเล่ม” และพระองค์ ตรัสกับพวกเขาว่า “ก็เพียงพอแล้ว” (ลูกา 22:36,38) และต่อมาในสวนนั้นพวกสาวกทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกเราควรฟันด้วยดาบหรือ” และจากนั้นเปโตรก็ใช้ดาบของตนและฟันหูข้างหนึ่งของผู้รับใช้คนหนึ่งของมหา ปุโรหิต

ในที่นี้พระเยซูทรงบอกพวกเขาว่า:

“จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสี้ย ด้วยว่าบรรดาผู้ที่ถือดาบจะพินาศพร้อมกับดาบ ท่านคิดว่า บัดนี้เราไม่ สามารถอธิษฐานต่อพระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนั้นพระองค์จะประทานพวกทูตสวรรค์แก่เรามากกว่าสิบ

สองกองหรือ แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นพระคัมภีร์จะสำเร็จได้อย่างไรที่ว่า จะต้องเป็นอย่างนี้”-มธ. 26:52-54

เราแน่ใจว่าเมื่อพระเยซูตรัสถึงดาบ พระองค์ก็กำลังเตือนพวกเขาอย่างจริงจังว่าชีวิตของพวกเขาจะเผชิญกับการลงใจและภัยอันตรายและพระองค์ทรงอยากให้พวกเขาใส่ใจข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์จะต้องถูกจับกุมและถูกไต่สวนและจะต้องตายบนกางเขนนั้น พระองค์ไม่ได้หมายความว่า ณ เวลานั้นโดยเฉพาะพวกเขาจะต้องถือดาบและปกป้องพระเยซูและพยายามหลีกเลี่ยงการตรึงกางเขนนั้น แน่แน่นอนว่าพระองค์ทรงหมายความว่าพวกเขาและพวกเราทุกคนต้องคาดหวังชีวิตที่ประสบกับการลงใจ ความตึงเครียด ความยากลำบาก การต่อสู้และบางครั้งก็การตายเพื่อความจริงและเพื่อข่าวประเสริฐ

ในบทนี้เราไม่ถูกบอกเกี่ยวกับการอัศจรรย์อีกประการนั้นของการที่พระเยซูทรงเปลี่ยนหูข้างขวาของมัลคัส ซึ่งเปโตรฟันขาด แต่ดูลูกา 22:51 ข่าวประเสริฐอีกสามเล่มที่เหลือไม่บอกว่าซีโมนเปโตรเป็นผู้ที่ฟันหูของชายหนุ่มคนนี้ และไม่บอกชื่อของมัลคัส

“...ถ้วยซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราแล้วนั้น เราจะไม่มีดื่มจากถ้วยนั้นหรือ”- ข้อ 11

พระบิดาจะไม่มีวันให้คุณและผมได้รับถ้วยที่ขมได้ครั้งของถ้วยที่พระองค์ทรงยื่นให้ริมฝีปากของพระบุตรที่รักของพระองค์เด็ดขาด ถ้วยนั้นสำหรับพวกเราอาจมีน้ำตีสักสองสามหยดในบางคราว แต่ถ้วยของพระองค์มีแต่บอระเพ็ด

ความตายและคำแข่งสาปอยู่ในถ้วยของเรา

โอ ข้าแต่พระคริสต์ มันอยู่เต็มถ้วยสำหรับพระองค์!

แต่พระองค์ทรงดื่มจนหยดสุดท้าย

บัดนี้ถ้วยนั้นเกลี้ยงแล้วสำหรับข้า ฯ

ถ้วยรสขมนั้น-ความรักได้ดื่มไปจนหมด

บัดนี้ทรงมีพระพรให้ข้าได้ดื่มกิน!

โอ พระเยซูเจ้าต้องดื่มถ้วยนั้นซึ่งพระบิดาทรงยื่นให้แก่พระองค์ และพระองค์ทรงยินดีรับมันไป

ข้อ 12-14:

18:12 และพวกพลทหารกับนายทหารและเจ้า

บุโรหิตในปีเดียวกันนั้น

หน้าที่ทั้งหลายของพวกยิวจึงจับพระเยซู และมัด

18:14 บัดนี้คายาฟาสเป็นผู้ซึ่งให้คำแนะนำแก่พวก

พระองค์ไว้

ยิวว่า เป็นการดีที่จะให้คน ๆ หนึ่งตายเสียเพื่อ

18:13 และพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะ

ประชาชน

อันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาส ผู้ซึ่งเป็นมหา

ไปยังคฤหาสน์ของมหาบุโรหิต

ไปหาอันนาสก่อน ผู้ซึ่งเป็นพ่อตาของคายาฟาส ชายผู้มีอิทธิพลมาก จากนั้นก็ไปหาคายาฟาส ผู้เป็นมหาบุโรหิตจริง ๆ “ที่ซึ่งพวกธรรมาจารย์และพวกผู้อาวุโสได้ประชุมกันอยู่” ซึ่งรอให้ยูดาสและคณะนั้นนำตัวพระเยซูมา (มธ. 26:57)

จงหมายเหตุ: "...นายทหารและเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของพวกยิว" (ข้อ 12) คายาฟาได้รับการตลใจ โดยไม่รู้ตัวให้พยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์เพื่อโลหิตของพระเยซูเพื่อผู้อื่น ตามที่เราอ่านในยอห์น 11:49-52

สิ่งที่ดูเหมือนว่าเป็นเศษซากที่เหลืออยู่ของคฤหาสน์นั้นของมหาปุโรหิตได้ถูกค้นพบข้ามลำธารชนิดโรน ไปยังเนินเขาโอเฟล และตอนนี้อยู่ทางทิศใต้และนอกกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม มีโบสถ์คาทอลิกหลังหนึ่งถูกสร้าง อยู่เหนือเศษซากนั้นแล้ว นั่นคือ "The Church of the Crowing Cock" มีห้องขังใต้ดินหลายแห่งที่ใช้เป็นคุก เพราะมหาปุโรหิตสามารถสั่งจับกุม ไล่สวน และจำคุกผู้คนได้ เราคิดว่าพวกเขาแก้ตัวพระเยซูไว้ที่นั่นในช่วงที่ เหลือของคฤหาสน์หลังจากไล่สวนและย้ายพระองค์ก่อนที่นำตัวพระองค์ไปให้ปลาตพิพากษาเข้าวันถัดมา

เราถูกบอกว่าที่นี่ได้ค้นพบลูกตุ้มหลายอันและเครื่องตวงวัดแบบที่ใช้เพื่อตวงวัดเงินพระวิหารและสิ่ง อื่น ๆ ซึ่งสมกับพระวิหารโดยเฉพาะ ภาษาของมาระโก 14:66, "และขณะที่เปโตรอยู่เบื้องล่างในคฤหาสน์นั้น" ดูเหมือนจะตรงกับสถานที่แห่งนี้ มันได้ถูกสร้างขึ้นบนไหล่เขาที่ลาดชัน พร้อมกับลานบ้านและห้องหับของพวก คนรับใช้อยู่บนชั้นที่ต่ำกว่าและพร้อมกับห้องขังหลายห้องและห้องเก็บของที่อยู่ต่ำกว่านั้น

ข้อ 15-27:

18:15 และซีโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซูไป และ สาวกอีกคนหนึ่งก็ติดตามไปด้วย สาวกคนนั้นเป็นที่ รู้จักของมหาปุโรหิต และได้เข้าไปกับพระเยซูใน คฤหาสน์ของมหาปุโรหิต

18:16 แต่เปโตรยืนอยู่ที่ประตูข้างนอก แล้วสาวก อีกคนหนึ่งนั้น ผู้ซึ่งเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต จึงได้ ออกไปและพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู และพาเปโตร เข้ามา

18:17 แล้วผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูก็กล่าวแก่เปโตร ว่า "ท่านเป็นคนหนึ่งในพวกสาวกของชายคนนั้น ด้วยไม่ใช่หรือ" เขากล่าวว่า "ข้าไม่เป็น"

18:18 และพวกผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่ทั้งหลายก็ยืน อยู่ที่นั่น ผู้ซึ่งได้ก่อกองไฟด้วยถ่านหลายก้อน เพราะอากาศหนาว และพวกเขาก็ผิงไฟ และเปโตร ก็ยืนอยู่กับพวกเขา และผิงไฟ

18:19 แล้วมหาปุโรหิตจึงถามพระเยซูถึงพวกสาวก ของพระองค์ และถึงหลักคำสอนของพระองค์

18:20 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า "เราได้กล่าวอย่าง เปิดเผยแก่โลก เราได้สั่งสอนเสมอในธรรมศาลา

และในพระวิหาร ที่ซึ่งพวกยิวชุมนุมกันเสมอ และ เราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับ ๆ เลย

18:21 ท่านถามเราทำไม จงถามคนเหล่านั้นซึ่งได้ ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับพวกเขา ดูเถิด พวกเขา ทราบว่าเราได้กล่าวอะไร"

18:22 และเมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว คนหนึ่งใน พวกเจ้าหน้าที่ซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ตบพระเยซูด้วย ฝ่ามือของเขา โดยกล่าวว่า "เจ้าตอบมหาปุโรหิต อย่างนั้นหรือ"

18:23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าเราพูดสิ่งชั่ว ร้าย จงเป็นพยานถึงสิ่งชั่วร้ายนั้น แต่ถ้าพูดถูก ท่านตบเราทำไม"

18:24 บัดนี้อันนาสได้ส่งพระองค์ซึ่งถูกมัดอยู่ไปยัง คายาฟาผู้เป็นมหาปุโรหิต

18:25 และซีโมนเปโตรยืนและผิงไฟอยู่ ฉะนั้นคน เหล่านี้จึงกล่าวแก่เขาว่า "เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวก สาวกของเขาด้วยไม่ใช่หรือ" เปโตรปฏิเสธเรื่องนั้น และกล่าวว่า "ข้าไม่เป็น"

18:26 คนหนึ่งในพวกผู้รับใช้ของมหาปุโรหิต ซึ่ง

เป็นญาติของคนนั้นผู้ซึ่งหูของเขาถูกเปโตรตัดออก
กล่าวว่า “ข้าได้เห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่
หรือ”

18:27 แล้วเปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใด
นั้นไ้ก็ขึ้น

เปโตรปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้า

จำไว้ว่าเปโตรเป็นชายคนหนึ่งที่รับความรอดแล้วอย่างชัดเจนและได้วางใจและกล่าวอ้างต่อหน้าผู้คนที่ว่าตนรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตนแล้ว (มธ. 16:16) จำไว้ว่าตามคำตรัสของพระเยซู ซาตานได้วางแผนที่จะทดลองเปโตร เห็นได้ชัดว่ามากกว่าสาวกคนอื่น ๆ ที่เหลือ แต่พระเยซูทรงทราบว่าเปโตรวางใจพระองค์และพระเยซูได้อธิษฐานเผื่อเขาแล้วเพื่อที่ความเชื่อของเขาจะไม่ขาด (ลูกา 22:31,32) “หันกลับ” ในพระคำตอนนั้นไม่ได้หมายถึงการรับความรอด แต่หมายถึงการหันกลับมาสู่การรับใช้ เราไม่ต้องโทษเปโตรคนเดียว เพราะสาวกคนอื่น ๆ ที่เหลือก็ไม่ได้ทำดีกว่าเยอะ-ทุกคนทิ้งพระองค์ไปหมด

มีการก่อกองไฟเพราะความหนาวเย็นของคำคืนต้นฤดูใบไม้ผลิ “เพราะอากาศหนาว” (ข้อ 8) มันน่าจะถูกก่อบนพื้นหินของลานคฤหาสน์ เปโตรและ “สาวกอีกคน” (ข้อ 15)- น่าจะเป็นยอห์นเอง-ได้ติดตามพระเยซูไป ยอห์นเป็นที่รู้จักแก่มหาปุโรหิตและเหล่าคนใช้ของเขาและได้รับอนุญาตให้เข้าไป และจากนั้นเขาก็พาเปโตรเข้าไป เด็กสาวที่ประตุนั้นรู้จักยอห์น เธอจึงทราบแน่นอนว่าเธอเป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซูและเคยอยู่กับพระเยซู ฉะนั้นเปโตรซึ่งอยู่กับยอห์น ก็เป็นสาวกด้วยมิใช่หรือ? แต่เปโตรปฏิเสธทันที! เราคิดว่ายอห์นอยู่ใกล้พระเยซูมากเท่าที่ตนทำได้ เปโตรซึ่งพยายามทำตัวให้ดูเหมือนคนแปลกหน้า ยืนอยู่กับพวกคนใช้ของมหาปุโรหิตและฝังไฟของพวกเขา ที่นั่นเขา “นั่งกับพวกคนใช้ เพื่อจะดูจุดจบ” (มธ. 26:58)

“เมื่อตกอยู่ในอันตราย เปโตรก็เชิญชวนการทดลองจริง ๆ-โดยไม่เจตนา แต่น่าจะมีความคิดที่ว่า วิธีที่ดีที่สุดที่จะหนีพ้นความระแวงสงสัยคือการปะปนไปกับฝูงชน...ข้อเท็จจริงก็คือว่าเขาทำตัวปฏิเสธพระคริสต์ก่อนเขาพูดมันออกมาเสียอีก ไม่มีสิ่งใดทำให้ขวัญกำลังใจของคริสเตียนตกต่ำมากเท่ากับการคบหาสมาคมกับโลกบนระดับของมัน” Dr. Macaulay กล่าว นั่นเป็นสิ่งที่เปโตรกระทำ เขาฝังไฟที่กองไฟของพวกศัตรูของพระคริสต์...

“มันไม่มีทางเกิดขึ้นกับฉันได้หรอก!” เราคิดเกี่ยวกับบาปของเปโตร

“มันก็เป็นแบบนั้นกับเปโตร โอ้อวดในการพึ่งกำลังของตน ‘แม้ทุกคนทอดทิ้งพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ทิ้งพระองค์เลย!...ข้าพระองค์พร้อมที่จะไปกับพระองค์ ทั้งไปติดคุก และไปสู่ความตาย!...ถ้าข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ปฏิเสธพระองค์เด็ดขาด!...ข้าพระองค์จะสละวางชีวิตของข้าพระองค์เพราะเห็นแก่พระองค์!’ เปโตรกล่าวเช่นนั้นแทนที่จะถ่อมใจและตั้งใจฟังคำเตือนด้วยความรักขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา และติดอาวุธให้ตัวเองเพื่อต่อสู้กับชั่วโงมแห่งการทดลองนั้น ‘ข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อไร ข้าพเจ้าก็เข้มแข็งเมื่อนั้น’ เปาโลประกาศ โดยตระหนักถึงความบกพร่องของตัวเองแต่สวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า เปโตรยืนในฐานะพยานที่ยั่งยืนคนหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นภาพที่กลับกัน ‘เมื่อข้าพเจ้าเข้มแข็งเมื่อใด ข้าพเจ้าก็อ่อนแอเมื่อนั้น’ จงให้ผู้ที่คิดว่าตัวเองตั้งมั่นคงระวังให้ตี เกรงว่าเขาจะล้มลง”- J.C. Macaulay

เปโตรนั่งอยู่ที่นั่นสักพักหนึ่งและปฏิเสธพระเยซูอีกและจากนั้น “และอยู่มาประมาณอีกหนึ่งชั่วโมง...”
(ลูกา 22:59) ขณะนั่งอยู่กับพวกศิษย์ของพระคริสต์ เขาก็ปฏิเสธพระองค์อีก

“แล้วเขาก็เริ่มสับสนและสาบาน โดยกล่าวว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น” และในทันใดนั้นไก่ก็ขัน และเปโตรระลึกถึงคำของพระเยซูซึ่งตรัสแก่เขาว่า “ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” และเขาก็ออกไปและร้องไห้อย่างขมขื่น”- มธ. 26:74,75

กลับมาเกิด โอ ผู้หลงเงินเอ๋ย จงกลับมา
และแสวงหาพระพักตร์พระบิดาที่เจ้าได้ทำผิด
ความปรารถนาเหล่านั้นที่คุกรุ่นในตัวเจ้า
ถูกจุดแล้วโดยการมารับพระคุณใหม่
กลับมาเกิด โอ ผู้หลงเงินเอ๋ย จงกลับมา
และแสวงหาพระทัยที่รออยู่ของพระบิดา
พระเนตรที่สังเวชมองเห็นความทุกข์โศกของเจ้า
พระหัตถ์จะรักษาความเจ็บปวดภายในของเจ้า
กลับมาเกิด โอ ผู้หลงเงินเอ๋ย จงกลับมา
พระผู้ช่วยของเจ้าสั่งให้จิตวิญญาณเจ้ามีชีวิตอยู่
จงไปที่พระบาทโลหิตไหลของพระองค์และเรียนรู้
พระเยซูทรงยกโทษให้อย่างเต็มที่สักเพียงใด
กลับมาเกิด โอ ผู้หลงเงินเอ๋ย จงกลับมา
และเช็ดน้ำตาที่ไหลหยดออกไปเสีย
พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ตรัสว่า “อย่าร้องไห้อีกเลย”
พระสุรเสียงเมตตาเชิญชวนเจ้าให้เข้ามาใกล้

ข้อ 28-32:

18:28 แล้วพวกเขาจึงพาพระเยซูออกไปจากคายาฟาไปยังศาลปริทเธเรียม และเป็นเวลาเช้าตรู่ และพวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลปริทเธเรียม เกรงว่าพวกเขาจะถูกทำให้เป็นมลทิน แต่เพื่อพวกเขาจะได้กินปัสกาได้

18:29 แล้วปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้น และกล่าวว่า “พวกท่านมีข้อกล่าวหาอะไรต่อชายคนนี้”

18:30 พวกเขาตอบและกล่าวแก่ท่านว่า “ถ้าเขา

ไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็คงไม่มอบเขาไว้กับท่าน”

18:31 แล้วปีลาตจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านจงพาเขาไป และพิพากษาเขาตามกฎหมายของพวกท่านเถิด” ฉะนั้นพวกยิวจึงกล่าวแก่ท่านว่า “การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย”

18:32 เพื่อพระดำรัสของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์ได้ตรัส โดยบอกเป็นนัยว่าพระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์โดยความตายอะไร

พระเยซูถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าปีลาต

“แล้วพวกเขาจึงพาพระเยซูออกไปจากคายาฟาไปยังศาลปริทเธเรียม และเป็นเวลาเช้าตรู่ และพวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลปริทเธเรียม” (ข้อ 28) นั่นคือ ไปยังป้อมปราการอันโตเนียซึ่งเป็นที่ ๆ ปีลาตมีห้องโถงตัดสินความ (ศาลปริทเธเรียม) ของตน มันอยู่ในส่วนทิศตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็ม ทางทิศเหนือของพื้นที่พระวิหาร

เราเชื่อว่าการที่พระเยซูทรงใช้เวลาสักพักในห้องชั้นบนนั้นตอนมื่อค่ำสุดท้ายนั้น ล้างเท้าของพวกสาวก และจากนั้นก็ทรงสั่งสอนในบทที่ 14,15,16 และคำอธิษฐานแบบมหาปุโรหิตนั้นในบทที่ 17 และจากนั้นก็ไปยังสวนเกทเสมนีซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์ทรงอธิษฐานเป็นเวลานาน จากนั้นหลังจากพระองค์ทรงถูกจับกุมและถูกพาไปหาคายาฟาและทรงถูกย้ายที่นั่นและถูกไต่สวนและถูกปรับโทษโดยสภาซานเฮดริน มันอาจเข้าสู่ชั่วโมงเช้าตรู่แล้ว และอาจเป็นไปได้ว่าพระเยซูไม่ทรงได้พักผ่อนเลยสักนิดแต่ทรงถูกพาตัวไปไต่สวนทันทีที่พวกเขาสามารถตามตัวปีลาตมาที่ศาลปริทเธเรียมนั้นได้ตอนเช้าตรู่

ตอนนี้ไม่มีอะไรหลงเหลืออยู่แล้วจากป้อมปราการแห่งอันโตเนียนั้น นอกจากสิ่งๆ ที่ดูเหมือนเป็น “ลานปูศิลา” (ในภาษาฮีบรู “กับบาธา”) ดูเหมือนมันเป็นพื้นชั้นล่างสุดของป้อมปราการนั้น พร้อมกับหินหนัก ๆ และพร้อมกับหินบางชิ้นที่ถูกทำร่อยบากเพื่อที่พวกม้าที่ลากรถรบเข้ามาจะได้ไม่ลื่น และมีหินเก็บน้ำบางอันอยู่ข้างใต้ด้วย มีเหตุผลอันดีที่จะเชื่อว่านี่คือลานปูศิลานั้นบนพื้นชั้นล่างสุดนั้นของคฤหาสน์นั้นจริง ๆ และมันอาจเป็นสถานที่ ๆ พระเยซูทรงถูกไต่สวน รอยขีดข่วนบนพื้นหินเหล่านั้นเป็นร่องรอยของการละเล่นต่าง ๆ ซึ่งพวกทหารเล่น และมีร่องหลายร่องที่ล้อรถรบเคยวิ่งด้วย

เกี่ยวกับป้อมปราการแห่งอันโตเนียนั้นในศาลปริทเธเรียม ราซินีเฮเลน่า มารดาของจักรพรรดิคอนสแตนติน ในปี 324 มายังกรุงเยรูซาเล็มและประเพณีเล่าว่านางเอาชั้นบันได 28 ชั้นของศาลปริทเธเรียมนั้นไปยังกรุงโรมและตอนนี้พวกมันเป็นชั้นบันไดใน Church of the Holy Stairs ซึ่งผู้คนคลานเข้าขึ้นไปและได้รับคำ

สัญญาว่าจะได้รับการยกโทษบาปบางอย่าง นั้นเป็นเพียงประเพณีหนึ่ง ซึ่งไม่มีพยานหลักฐานทางประวัติศาสตร์เพื่อรับรองมันเลย แต่เราคิดว่าลานปูศิลาที่นั่นในเยรูซาเล็มเป็นของแท้

“และเป็นเวลาเช้าตรู่” (ข้อ 28) เช้าตรู่ขนาดไหนเราไม่ทราบ จากข้อพระคำก่อนหน้า เวลาที่ใกล้ผู้ตัวนั้นขึ้นเราเชื่อว่าน่าจะเป็นก่อนฟ้าสว่าง

วลีสุดท้ายในข้อ 28, “...แต่เพื่อพวกเขาจะได้กินปัสกาได้” แสดงให้เห็นว่าพระเยซูไม่ได้รับประทานมื้อค่ำปัสกาคืนก่อนหน้าแต่เป็นมื้อเบื้องต้นมื้อหนึ่ง พวกเขาพิธีเหล่านี้คาดหวังว่าจะกินลูกแกะปัสกาคืนนั้น พระเยซูจะต้องตายบนกางเขนนั้นขณะที่พวกเขาแกะปัสกากำลังถูกฆ่า โดยทำให้ภาพเหล่านั้นสำเร็จจริง

นี่เป็นวันที่พวกเขาแกะปัสกากำลังถูกฆ่า และเย็นวันนั้นหลังตะวันตกพวกเขาบูชาโรหิตใหญ่เหล่านี้อยากชำระตัวให้บริสุทธิ์และอยากกินลูกแกะปัสกา พวกเขาจึงไม่กล้าทำให้ตัวเองเป็นมลทินโดยการเข้าไปในศาลปรีโทเรียม ปีลาตจึงออกไปหาพวกเขาเพื่อถามว่าพวกเขานำข้อกล่าวหาใดมาปรับปรับพระเยซู

ปีลาตสั่งพวกเขาว่า “พวกท่านจงพาเขาไป และพิพากษาเขาตามกฎหมายของพวกท่านเถิด” (ข้อ 31) เพราะพวกเขามีอำนาจที่จะพาตัวผู้คนไปขึ้นศาล ไต่สวนพวกเขาและจำคุกพวกเขา อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่มีอำนาจที่จะออกคำตัดสินโทษประหารชีวิต พวกเขาเอาหินขว้างสเทเฟนจนตายด้วยความโมโหและอาจเอาหินขว้างพระเยซูและลอยนวลไปได้ด้วย แต่พระเจ้าทรงมีแผนการหนึ่งที่พระเยซูต้องไม่ตายโดยการถูกพวกยิวเอาหินขว้าง พระองค์ต้องถูกปรับโทษในแบบที่จะทำให้เพลงสดุดี 2:2 สำเร็จจริง, “บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองทั้งหลายปรึกษากันและกัน ต่อสู้พระเยโฮวาห์และต่อสู้ผู้ถูกเจิมของพระองค์ [ตรงตัวคือ “พระคริสต์ของพระองค์”] โดยกล่าวว่า...” และเปโตรกล่าวในกิจการ 4:24-28:

“และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินอย่างนั้น พวกเขาก็เปล่งเสียงของพวกเขาต่อพระเจ้าอย่างพร้อมเพรียงกัน และทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก และทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น ผู้ตรัสไว้ด้วยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘เหตุใดพวกคนต่างชาติจึงเดือดดาล และประชาชนคิดอ่านในสิ่งที่ไร้สาระ บรรดา กษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกได้ตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองทั้งหลายได้ร่วมชุมนุมกัน ต่อสู้องค์พระผู้เป็นเจ้าและต่อสู้พระคริสต์ของพระองค์’ ด้วยว่าเป็นความจริงที่ทั้งเฮโรด และปอนทีอัสปีลาต กับพวกต่างประเทศ และคนอิสราเอลได้ชุมนุมกันต่อสู้พระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเจิมไว้แล้ว เพื่อที่จะกระทำการใดก็ตามที่พระหัตถ์ของพระองค์ และพระดำริของพระองค์ได้กำหนดไว้แต่ก่อนแล้วว่าจะให้กระทำ”

เฮโรดและปอนทีอัส ปีลาตและพวกปุโรหิตใหญ่ต่างร่วมใจกันกับเหล่าขุนนางที่จะปรับโทษพระเยซูถึงตาย และพระเยซูต้องตายบนกางเขนนั้น เพราะว่า “ทุกคนที่ถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ถูกสาปแช่ง” (กท. 3:13) พระองค์ต้องถูกตอกตะปูเข้าที่พระหัตถ์ของพระองค์และพระบาทของพระองค์ เพราะมีพระสัญญาไว้แล้วว่า “พวกเขาแทงมือของข้าพระองค์และเท้าของข้าพระองค์เสียแล้ว” (สดด. 22:16; ศคย. 12:10) และเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อจะครอบครองและประชาชนชาติยิวจะถูกเอาความมืดบอดออกไปเสียและพวกเขาจะเห็นพระเยซูในตอนนั้น พวกเขาก็จะกล่าวว่า “แผลเหล่านี้ในมือทั้งสองของท่านคืออะไรกัน” (ศคย. 13:6) และสิ่งเหล่านี้ที่ถูกบอกไว้ล่วงหน้าในเพลงสดุดี 22 ต้องถูกทำให้สำเร็จจริงและจะสำเร็จจริงได้ก็โดยการที่พระเยซู

ทรงสั่งพระชนม์บนกางเขนอันหนึ่งของพวกโรมเท่านั้น

ฉะนั้นพระเจ้าจึงไม่ทรงอนุญาตให้พวกยิวเอาหินขว้างพระเยซู แต่พระองค์ต้องตายตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์

ข้อ 33-38:

18:33 แล้วปีลาตจึงเข้าไปในศาลปริโทเตรียมอีก และเรียกพระเยซูมา และกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ”

18:34 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า “ท่านกล่าวสิ่งนี้จากตัวท่านเองหรือ หรือคนอื่น ๆ ได้บอกท่านถึงเรื่องของเรา”

18:35 ปีลาตตอบว่า “เราเป็นยิวหรือ ประชาชาติของท่านเองและพวกบุโรหิตใหญ่ได้มอบท่านไว้กับเรา ท่านได้ทำอะไรบ้าง”

18:36 พระเยซูตรัสตอบว่า “อาณาจักรของเรามิได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเราเป็นของโลกนี้ เหล่าผู้รับใช้ของเราก็คงจะต่อสู้ เพื่อเราจะ

ไม่ถูกมอบไว้แก่พวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรา มิได้มาจากที่นี่”

18:37 ฉะนั้นปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งหรือ” พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านกล่าวว่าเราเป็นกษัตริย์องค์หนึ่ง เพราะเหตุนี้เราจึงได้บังเกิดมา และด้วยเหตุนี้เรา จึงได้เข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง ทุกคนที่อยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา”

18:38 ปีลาตกล่าวแก่พระองค์ว่า “ความจริงคืออะไร” และเมื่อท่านกล่าวเช่นนั้นแล้ว ท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และกล่าวแก่พวกเขาว่า “เราพบว่าไม่มีความผิดใด ๆ ในตัวเขาเลย

พระเยซู กษัตริย์ของพวกยิว

พวกยิวได้กล่าวหาพระเยซูว่าทรงอ้างตัวว่าเป็นกษัตริย์ของพวกยิว โอ ใช่แล้ว พระเยซูจะต้องเป็นกษัตริย์ของพวกยิว แต่ไม่ใช่ตอนที่พระองค์เสด็จมาครั้งแรกนี้ พระองค์จึงทรงตอบว่า “อาณาจักรของเรามีได้เป็นของโลกนี้” (ข้อ 36) นั่นคือ ไม่เป็นของระบบโลกปัจจุบันนี้ในการแข่งขันกับอาณาจักรอื่น ๆ ที่เหลือ เป็นความจริงที่ว่าพระเยซูจะทรงเป็นกษัตริย์และประทับบนพระที่นั่งของดาวิด ตามที่ทูตสวรรค์นั้นประกาศอย่างชัดเจนแก่มารีย์ในลูกา 1:32,33 อีสยาห์ 11 บอกว่าพระคริสต์ กิ่งอันหนึ่งจากตอของดาวิด จะมาเพื่อก่อตั้งพระที่นั่งของดาวิดและครอบครองหลังจากการรับขึ้นไป หลังจากที่พระองค์เสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้พร้อมกับพวกวิสุทธิชนและเหล่าทูตสวรรค์ หลังจากศึกแห่งอารมาเกตโดน แต่มันไม่เป็นของระบบโลกปัจจุบันนี้

แต่ปีลาตยังคงคาดคั้นเรื่องนี้ต่อไปว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งหรือ” (ข้อ 37) พระเยซูไม่อาจปฏิเสธคำถามนี้ได้ แต่บางทีมันอาจไม่คุ้มค่ากับการเสียเวลาอธิบายให้ปีลาตฟังเกี่ยวกับรายละเอียดทั้งหมดของการครอบครองในยุคพันปีอันแสนวิเศษของพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้ และปีลาตอาจเข้าใจอยู่บ้างว่าพระเยซูในบางนัยที่ไกลเกินกว่าเวลาปัจจุบันนั้น จะทรงเป็นกษัตริย์ และฉะนั้นเหนือศีรษะของพระเยซู บนกางเขนนั้น เขาจึงให้เขียนเป็นภาษาลาติน ภาษาฮีบรู และภาษากรีกว่า: “เยซูชาวนาซาเร็ธกษัตริย์ของพวกยิว”

ปีลาตเข้าใจไหม? เขาอาจเข้าใจเล็กน้อย เขารู้ว่าพระเยซูทรงไม่มีความผิดตามข้อกล่าวหาเหล่านั้น เขารู้ว่าคนเหล่านั้นมอบพระองค์ไว้เพราะความอิจฉา ปีลาตรู้สึกว่ามันผิดที่จะปรับโทษพระเยซูถึงตาย แต่พระ

เยชูตรัสว่า “ทุกคนที่อยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา” ช่างเป็นความจริงอันแสนวิเศษที่พระเยชูทรงเป็น
กษัตริย์ตอนนี้ในใจของเรา แต่วันหนึ่งจะเสด็จมาเพื่อครอบครอง

“พระเยชูจะครอบครองทุกที่ที่ดวงตะวัน
เคลื่อนคล้อยไปตามวงโคจรของมัน”

บทเพลงหนึ่งของผมกล่าวว่า:

ความเศร้าโศกและการถอนหายใจจะปลาทไป
เมื่อพระเยชูเสด็จมาครอบครอง
เมื่อนั้นตาของคนตาบอดจะมองเห็น
ลิ้นของคนใบ้จะขับขานบทเพลง
ถูกรับขึ้นไปอยู่กับพระคริสต์ จากนั้นคืออันนิมุน
กับพระองค์ในแผ่นดินเปี่ยมสง่าราศี
มากับพระองค์ยังโลกนี้ เมื่อเหล่าทูตสวรรค์
นำชนชาติอิสราเอลมายังแผ่นดินบริสุทธิ์
คนง่อยจะกระโดดเหมือนกวางตัวเมีย เพราะเมื่อนั้น
ความเจ็บป่วยทุกอย่างจะหมดไป
ทะเลทรายจะเบ่งบานและหนามย่อยหนามใหญ่
จะไม่แข่งสาปแผ่นดินโลกอีกต่อไป!
อาณาจักรทั้งหลายจะล่มสลาย และอำนาจของซาตาน
จะสิ้นสุดพร้อมกับน้ำตาทุกหยด
ความชอบธรรมเต็มพิภพทั้งสิ้น และสันติสุข
ครอบครองนานหนึ่งพันปี
เราทูลขอ พระองค์เจ้าข้า ขอให้อาณาจักรของพระองค์มา
ขอให้ น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จบนแผ่นดินโลก
แต่บัดนี้เรามีสันติสุขและความชื่นบานทั้งสิ้นของพระองค์แล้ว
และบัลลังก์ของพระองค์อยู่ในใจของเรา
ความเศร้าโศกและการถอนหายใจจะปลาทไป!
ปลาทไปในวันเปี่ยมราศีนั้น!
สวนแห่งเอเดนจะกลับคืนมาในวันนั้น!
เมื่อพระเยชูเสด็จมาครอบครอง

บัดนี้ปลาทประสงค์ที่จะปล่อยพระเยชูไป โดยกล่าวว่า “เราพบว่าไม่มีความผิดใด ๆ ในตัวเขาเลย”

(ข้อ 38)

ปลาทพยายามที่จะหาทางออกแบบง่าย ๆ ตอนแรก เขาประกาศว่าพระเยชูไม่มีความผิด จากนั้นเขาก็

เสนอที่จะให้พวกเขาเลือกว่าจะปล่อยบาร์บัสหรือพระเยซูเป็นอิสระ เพื่อฉลองเทศกาลปัสกา แต่ฝูงชนอยากได้บาร์บัสและร้องขอให้ประหารพระเยซูเสีย จากนั้นเขาก็เสนอที่จะเขียนตีพระเยซูและปล่อยพระองค์ไป แต่นั่นก็คงไม่ทำให้พวกเขาพอใจ จากนั้นเขาก็ล้างมือของตนและบอคับัดความรับผิดชอบทุกอย่าง ปีลาตผู้นำสงสารเอ๋ย!

ข้อ 39, 40:

18:39 แต่พวกท่านมีธรรมเนียมว่า เราควรปล่อยคนหนึ่งให้แก่พวกท่านในเทศกาลปัสกา ฉะนั้นพวกท่านประสงค์จะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่พวกท่านหรือ”

18:40 แล้วพวกเขาทุกคนจึงร้องอีก โดยกล่าวว่า “ไม่ใช่ชายคนนี้ แต่เป็นบาร์บัส” บัดนี้บาร์บัสนั้นเป็นโจร

พระเยซูถูกปรับโทษ; บาร์บัสถูกปล่อยตัว

มัทธิว 27, มาระโก 15, และลูกา 23 ให้อายละเอียดเกี่ยวกับการปล่อยตัวบาร์บัสมากกว่าที่ย่อหน้าให้ ผมคิดว่าเราอาจกล่าวได้อย่างปลอดภัยว่าปีลาต แม้เขาไม่รับความรอด เขาก็ยังได้รับการดลใจจากพระเจ้าให้เสนอคำถามนี้เพื่อตัดสินใจระหว่างบาร์บัสกับพระเยซู มันเป็นการตัดสินใจระหว่างถูกและผิด; ระหว่างอาชญากร คนบาปที่ชั่วร้าย และฆาตกร กับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงไรรักษาบาป มันเป็นการเลือกที่จะไปสวรรค์หรือนรก เลือกพระเจ้าหรือพญามาร พระเจ้าทรงใส่เรื่องนี้ไว้ในใจของปีลาตเพื่อให้ทำเช่นนั้นอย่างแน่นอน

และพระเจ้าต้องเป็นผู้ที่ใส่ในใจของปีลาตให้ถามว่า “ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอะไรกับเยซูซึ่งถูกเรียกว่าพระคริสต์” (มธ. 27:22) แน่แน่นอนว่าพระเจ้าทรงดลใจมัทธิวให้เขียนคำถามนี้ลงไป พระเจ้าทรงอยากให้นักบุญทุกคนเผชิญหน้ากับพระเยซู พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้

และคนบาปทุกคนที่ปฏิเสธพระคริสต์ก็กำลังยอมรับบาร์บัสอยู่บ้าง มันอาจเป็นบาปที่เฉพาะเจาะจงบางอย่าง มันอาจเป็นแค่การทำตามอำเภอใจของคุณเอง การไม่ยอมที่จะยอมจำนนต่อผู้ใด มันอาจเป็นการเชื่อฟังอิทธิพลที่เฉพาะเจาะจงของซาตาน

มันคือการเลือกพระเยซูหรือไม่ก็บาร์บัสเสมอ

ยอห์น 19

ข้อ 1-3:

19:1 ฉะนั้นปีลาตจึงเอาพระเยซูไป และโบยตีพระองค์	สวมเสื้อคลุมสีม่วงให้พระองค์
19:2 และพวกทหารได้ทอมงกุฏหนาม และสวมมงกุฏนั้นบนพระเศียรของพระองค์ และพวกเขา	19:3 และกล่าวว่า “ขอทรงพระเจริญ กษัตริย์ของพวกยิว” และพวกเขาได้ตบพระองค์ด้วยมือของพวกเขา

จงจดจ่ออยู่ที่พระเยซู ไม่ใช่คนอื่น ๆ ที่อยู่ในเหตุการณ์ตอนนั้น

พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงสามารถประทอนบันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับการตรึงกางเขนพระเยซูได้อย่างที่มีให้ไว้อย่างมหัศจรรย์ในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม ภาษาที่ใช้ก็ไม่หวือหวา นุ่มนวล ชัดเจน ไม่พยายามที่จะปลุกเร้าอารมณ์ต่าง ๆ ทว่ามันยังเป็นเรื่องราวที่น่าสะเทือนใจมากที่สุดที่มนุษยชนใดเคยได้ยิน หรือที่ตาเคยอ่าน

ไม่มีความพยายามในเรื่องราวข่าวประเสริฐที่จะแสดงให้เห็นถึงความชั่วร้ายกาจของใจมนุษย์คนใด โดยเฉพาะ ยกตัวอย่างเช่น บาร์บัสที่ถูกเรียกว่าโจรเฉย ๆ โดยยอห์น ขณะที่มาระโกและลูกากล่าวว่าเขาเป็นฆาตกร แต่ก็ใช้คำเรียกง่าย ๆ ปราศจากการสาธยาย

บันทึกเหตุการณ์ในข่าวประเสริฐเหล่านี้ไม่เย็นเยือกเกี่ยวกับความซื่อสัตย์อันน่าละอายของเปโตร ความไม่จริงใจที่อ้อมข้อมของปีลาต ความโหดร้ายของพวกทหาร ความบ้าคลั่งของฝูงชน หรือความเกลียดชังแบบชาตานของพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี! ไม่เลย ในบันทึกเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ พระเยซูต้องเป็นจุดศูนย์กลางหลักเหมือนเดิม พระองค์ทรงเคลื่อนไหวผ่านเหตุการณ์เหล่านี้ในแบบที่พระเจ้าผู้เดียวทรงสามารถเคลื่อนไหวได้จนเรา เมื่อเราอ่านมัน ต้องกล่าวร่วมกับนายร้อยผู้นั้นว่า “แท้จริงนี่คือพระบุตรของพระเจ้า!”

พระเจ้าไม่ทรงมีเหตุผลที่จะปลุกเร้าความเดือดดาลของเราให้พุ่งต่อบุคคลทั้งหลายขณะที่เราอ่านเรื่องราวที่เลวร้ายนี้ต่อไป

ในบันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ ตั้งแต่สวนเกทเสมีนี่ไปจนถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนนั้น ไม่มีคำสรรเสริญสำหรับมนุษยชนใด และเมื่อพิจารณาบันทึกเหตุการณ์ในข่าวประเสริฐเหล่านี้ ชายและหญิงทุกคนก็แสดงให้เห็นว่าตนเป็นคนเช่นไร-คนบาปที่เลวร้ายที่สร้างความเจ็บปวด เมื่อเทียบกับพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงไร้บาปและสมบูรณ์แบบ

ที่อื่นในข่าวประเสริฐมีการกล่าวถ้อยคำดี ๆ เกี่ยวกับเปโตร เกี่ยวกับยอห์น เกี่ยวกับมารีย์ชาวมักดาลา และมารีย์ น้องสาวของลาซารัส ฯลฯ - ไม่ใช่ตรงนี้ แน่ใจว่ามันต้องเป็นแผนการของพระเจ้าที่จะแสดงให้เห็น ในบันทึกเหตุการณ์ของการตรึงกางเขนนี้ ทักษะคิดของเผ่าพันธุ์ทั้งหมดของมนุษย์ผู้มีความผิดและถูกบาปแห่งสาป ที่มีส่วนในการปรับโทษและตรึงกางเขนพระบุตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา เราแน่ใจได้ว่าในสายพระเนตรของพระเจ้า มนุษย์ทุกคนที่ไม่ยอมรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตนก็มีความผิดพอ ๆ กับฝูงชนนี้ที่เลือกบาร์บัสแทนที่จะเลือกพระเยซู มีความผิดพอ ๆ กับปีลาตที่เขียนติและปรับโทษพระองค์ มี

ความผิดพอ ๆ กับทหารเหล่านั้นที่ตอกตะปูเข้าไปในพระหัตถ์ของพระองค์และแทงหอกเข้าไปในซี่ข้างของพระองค์ มีความผิดพอ ๆ กับฝูงชนนั้น พวกทหาร และทุกคนที่ทำให้พระองค์ฟกช้ำ ปิดตาพระองค์ เอามงกุฎหนามมาสวมให้พระองค์ ถ่มน้ำลายรดพระพักตร์ของพระองค์และล้อเลียนพระองค์ขณะที่พระองค์ใกล้ตาย ไม่มีใจที่ซื่อตรงดวงใดสามารถอ่านเรื่องราวแห่งการตรึงกางเขนของพระเยซูโดยไม่คิดถึงตัวเองน้อยลงกว่าเดิม เยอะและมากขึ้นเกี่ยวกับพระเยซูเจ้า

ต่อมาภายหลัง ในการเทศนาแก่คนชั่วเหล่านี้เพื่อทำให้พวกเขาถูกพองใจและกลับใจเชื่อ เปโตร สเตเฟนและคนอื่น ๆ กล่าวโทษบาปอันน่าละอายของพวกเขาด้วยถ้อยคำที่น่าตกใจ ดู กิจการ 2:22,23; 3:14, 15; 4:10-12; 5:29-33; 7:51-54

เกรงว่าจะมีความขมขื่นในใจของเราต่อคนชั่วเหล่านี้ในฐานะปัจเจกชน องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอุตสาหะเตือนใจเราเกี่ยวกับคำอธิษฐานของพระเยซูตอนที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนว่า: “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษพวกเขา เพราะว่าพวกเขาไม่ทราบว่าเขาทำอะไร” พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยที่เราจะกล่าวหาเผ่าพันธุ์ยิวว่าตรึงกางเขนพระเยซู พวกเขาไม่ได้มีความผิดในเรื่องนั้นมากไปกว่าพวกคนต่างชาติ และคนเหล่านั้นก็ไม่มีผิดมากกว่าคนอื่นทุกคนในโลกที่พระคริสต์ได้ทรงตายเพื่อพวกเขา

พระคริสต์ทรง “ฟกช้ำเพราะความชั่วช้าของเรา”

เราถูกบอกว่าปีลาตเขียนพระเยซู (ข้อ 1) เขาอาจให้ทหารคนหนึ่งใช้แส้เก่าทาง ซึ่งเป็นแส้ที่ติดแผ่นหนังสัตว์เก่าแก่และแต่ละแผ่นมีโลหะหรือหินชิ้นเล็ก ๆ ผูกติดอยู่ที่ปลาย บางครั้งผู้คนที่ตายเพราะถูกเขียนจากนั้นพระเยซูก็ถูกสวมมงกุฎหนาม

ผมคิดว่าในเรื่องราวของการไต่สวนและตรึงกางเขนพระคริสต์ มีสัญญาณหลายประการที่แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงรับความอ่อนแอต่าง ๆ ของเรา บาปทั้งหลายของเรา การลงโทษของเราไว้บนพระองค์เองอย่างไร

พระองค์ทรงถูกเขียน คนบาปต้องถูกลงโทษและถูกเขียนเพราะบาปทั้งหลายของตนมิใช่หรือ?

พระองค์ทรงถูกสวมมงกุฎหนาม และเราจำได้ว่าพระเจ้าทรงแข่งสาปผืนดินเพราะเห็นแก่มนุษย์และมันงอกหนามย่อยและหนามใหญ่ออกมา โอ พระเยซูเจ้าที่รักต้องรับคำแข่งสาปนั้นที่ตกอยู่บนมนุษย์ทุกคนไว้บนพระองค์

พระองค์ต้องถูกตรึงเข้ากับต้นไม้ต้นหนึ่ง เพราะพระราชบัญญัติกล่าวไว้ว่า “ทุกคนที่ถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ถูกสาปแช่ง” (กท. 3:13)

บนกางเขนนั้นพระองค์จะทรงร้องออกมาว่า “เรากระหายน้ำ” (ข้อ 28) เราระลึกถึงความไม่รู้จักพอและความกระหายที่บาปนำเข้ามาในโลก ไม่มีคำตอบสำหรับความต้องการของมนุษย์ ไม่มีสันติสุขสำหรับความวุ่นวายใจของมนุษย์ ไม่มีการปลอบประโลมใจสำหรับใจที่ชั่วของมนุษย์ เหมือนที่พระเยซูตรัสแก่หญิงคนหนึ่งที่บ่อน้ำในเมืองสิคาร์, “ผู้ใดก็ตามที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก” ใช่แล้ว และมันก็เป็นเช่นนั้นกับน้ำทั้งหมดของโลกนี้และความสุขสบายและความพึงพอใจแบบธรรมชาติทั้งปวง “แม้ในการหัวเราะ ใจก็โศกเศร้า และการสิ้นสุดลงของความรื่นเริงนั้นเป็นความหนักใจ” สุภาชิต 14:13 กล่าว

โอ มนุษย์สร้าง “บรรดาหินซึ่งน้ำไว้สำหรับตนเอง เป็นบรรดาหินซึ่งน้ำที่แตกแล้ว ที่ไม่สามารถซึ่งน้ำได้” (ยรม. 2:13) โลกนี้มี “เมฆและลมที่ไม่มีฝน” (สภษ. 25:14) ฉะนั้นพระเยซูบนกางเขนนั้นจะทรงกระหายน้ำ

ความอ่อนแอฝ่ายร่างกายของพระเยซูในช่วงเวลานี้เป็นเครื่องเตือนใจว่ามนุษย์ชาติทั้งปวงถูกโจมตีด้วยผลลัพธ์แห่งบาป พร้อมกับความอติโรยของเรี่ยวแรงฝ่ายร่างกายที่ไปพร้อมกับความทรุดโทรมของอุปนิสัยมนุษย์บางคนเคยมีชีวิตอยู่เกินแปดร้อยปี บัดนี้มนุษย์ถูกโค่นลงในช่วงเวลาที่เขามีชีวิตอยู่ พระเยซูภายใต้แรงกดดันอย่างต่อเนื่อง จากนั้นไม่ได้นอนเลยทั้งคืน จากนั้นก็ความปวดร้าวแห่งสวนนั้นเมื่อพระองค์ทรงเหงื่อหยดเป็นเลือด ทรง “ทุกขโศกแทบจะตายได้เลย” พระองค์ต้องถูกเสริมกำลังโดยทูตสวรรค์องค์หนึ่งเพื่อที่จะสามารถสู้ต่อจนถึงวันพรุ่งนี้ได้ คืบนี้เราคิดว่าพระองค์ไม่ได้พักผ่อนเลยและเมื่อถึงตอนเช้าตรู่พระองค์ก็ทรงถูกพาตัวไปอยู่ต่อหน้าปีลาต พวกเขาวางกางเขนอันหนึ่งบนพระองค์ แม้มีหลักฐานบางอย่างว่าพระองค์คงหมดแรงภายใต้กางเขนนั่น และชายอีกคนแบกกางเขนให้พระองค์

และการเหยียหยันทั้งหมดบนกางเขนนั่นคงเป็นภาพบางอย่างที่แสดงถึงการเหยียหยันที่โลกนี้นำมาสู่ความหวังและความมุ่งหมายทั้งสิ้นของเหล่าคนชั่วที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ผู้ซึ่งเดินในบาปต่อไป ฉะนั้นเราจึงกล่าวได้ว่าพระเยซูทรงรับความอ่อนแอทั้งหลายของเราไว้บนพระองค์เองและทรงแบกรับการลงโทษของเรา และ ฉะนั้นด้วยรอยเขียนของพระองค์เราจึงได้รับการรักษาให้หายและความชั่วช้าทั้งหมดของเราถูกวางไว้บนพระองค์แล้ว

พวกทหาร “สวมเสื้อคลุมสีม่วงให้พระองค์” (ข้อ 2) เสื้อคลุมสีม่วงที่นำมาวางบนแผ่นหลังที่ถูกเขียนและพระทัยที่แตกสลาย และออกจากทางแห่งความทุกขโศกไปสู่กางเขนนั่น! สง่าราศีและความยิ่งใหญ่ของโลกนี้ก็ไปด้วย!

บัดนี้เราเรียนรู้จากลูกา 23:5-15 ว่าเมื่อพวกที่กล่าวหาพระองค์กล่าวว่าพระเยซูมาจากแคว้นกาลิลี ปีลาตก็คิดว่านี่เป็นวิธีที่ตนจะหนีพ้นความรับผิดชอบในการประหารชีวิตพระเยซูได้ ทำไมเล่า กษัตริย์เฮโรดครอบครองในแคว้นกาลิลีและเขาก็อยู่ในเมืองวันนี้! ฉะนั้นปีลาตจึงส่งพระเยซูเข้าไปในวังเพื่อพบกับเฮโรด เฮโรดได้ยินมาเยอะเกี่ยวกับพระเยซูและอยากเห็นการอัศจรรย์หนึ่ง เขาถามพระองค์หลายคำถาม แต่พระเยซู “พระองค์มิได้ตรัสตอบท่านประการใด และพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ก็ยืนขึ้นและฟ้องพระองค์อย่างรุนแรง และเฮโรดพร้อมกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่นเหยียดหยาม และเยาะเย้ยพระองค์ และเอาเสื้อคลุมยาวที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และส่งพระองค์กลับไปหาปีลาตอีก” (ลูกา 23:9-11) บัดนี้ปีลาตต้องรับมือกับพระเยซูอีก

รายละเอียดเพิ่มเติมบางประการถูกให้ไว้เกี่ยวกับการย้ายที่พระเยซูทรงทนทุกข์ในมัดทิว 27:26-31:

“แล้วท่านจึงปล่อยบารับบัสให้พวกเขา และเมื่อท่านได้เขียนตีพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบพระองค์ให้ถูกตรึงที่กางเขน แล้วพวกทหารของเจ้าเมืองจึงพาพระเยซูเข้าไปในศาลาปริโทเรียม และรวบรวมพวกทหารทั้งกองมายังพระองค์ และพวกเขาเปลื้องเสื้อผ้าออก และเอาเสื้อคลุมสีแดงเข้ามาสวมพระองค์ และเมื่อพวกเขาได้ทอมงกุฎหนามแล้ว พวกเขาก็สวมมงกุฎนั้นบนพระเศียรของพระองค์ และยึดไม้อ้อไว้ในพระหัตถ์ขวาของ

พระองค์ และพวกเขาได้คุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์ และล้อเลียนพระองค์ โดยกล่าวว่า “ขอทรงพระเจริญ กษัตริย์ของพวกเขาเถิด” และพวกเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้ก้อนนั้นไป และตีพระองค์บนพระเศียร และหลังจากพวกเขาได้ล้อเลียนพระองค์แล้ว พวกเขาถอดเสื้อคลุมนั้นออกจากพระองค์ และเอาเสื้อผ้าของพระองค์เองสวมให้พระองค์ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงพระองค์เสียที่กางเขน”

ฉะนั้นการทุบตีและการข่มขู่พระเยซูจึงถูกกระทำก่อนโดยพวกคนใช้และพวกทหารของมหาปุโรหิตเมื่อพระองค์ทรงถูกพาตัวไปยังคุกหาสน์ของมหาปุโรหิตและถูกปรับโทษ (มธ. 26:66-68)

จากนั้น เมื่อพระองค์ทรงถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเฮโรด “และเฮโรดพร้อมกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่นเหยียดหยาม และเยาะเย้ยพระองค์ และเอาเสื้อคลุมยาวที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และส่งพระองค์กลับไปหาปีลาตอีก” (ลูกา 23:11) จากนั้นพวกทหารก็ปีลาตก็เขียนพระเยซูและสวมมงกุฎหนาม และเสื้อคลุมสีม่วงให้พระองค์และพาตพระองค์ด้วยมือของพวกเขา ความเกลียดชังที่เสียสติของประชาชน พวกทหารและฝูงชนรอบตัวพระเยซูตอนที่พระองค์ถูกจับกุม ถูกไต่สวนและถูกตรึงกางเขนถูกบ่งชี้โดยอิสยาห์ 50:6 ในคำพยากรณ์พระเยซูตรัสว่า “ข้าพเจ้าได้หันหลังของข้าพเจ้าให้แก่คนทั้งหลายที่โบยตี และหันแก้มของข้าพเจ้าให้แก่คนทั้งหลายที่ได้ตีเคราออก ข้าพเจ้าไม่ได้ซ่อนหน้าของข้าพเจ้าจากความอับอายและการถ่มน้ำลายรด”

ในเพลงสดุดี 22:13 มีบอกไว้ล่วงหน้าว่า “พวกมันได้อ้าปากของพวกมันกว้างเข้าไปใส่ข้าพระองค์ เหมือนอย่างสิงโตที่กัดฉีกและคำรามร้อง” นั่นหมายความว่าพวกเขากัดพระผู้ช่วยให้รอดจริง ๆ ขณะที่พวกเขาทุบตีพระองค์ที่ศีรษะและใบหน้าและกดมงกุฎหนามลงไปและยังเสียเวลาสนุกกับการถอนเคราพระองค์ด้วยหรือ? เราคิดเช่นนั้น มีกล่าวไว้เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่เอาหินขว้างและฆ่าสเทเฟนว่า “พวกเขาได้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของพวกเขาเข้าไปใส่สเทเฟน” และอิสยาห์ 52:14 บอกล่วงหน้าเกี่ยวกับพระเยซูว่า “ด้วยคนเป็นอันมากได้ตกตะลึงเพราะท่านฉันทัด หน้าตาของท่านเสียโฉมมากกว่ามนุษย์คนใด และรูปร่างของท่านก็เสียโฉมมากกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์คนใด” ใบหน้าและศีรษะของพระองค์บวมช้ำและนองเลือดมากเสียจนพระองค์ดูไม่เหมือนคนแล้ว โอ นี่เป็นหนเดียวเท่านั้นที่มนุษย์คนชั่วจะได้ทุบตีพระพักตร์ของพระเจ้าและถ่มน้ำลายรดพระองค์และข่มขู่พระองค์และฆ่าพระเจ้า! นั่นเป็นสิ่งที่พวกเขาตั้งใจในความเกลียดชังที่พวกเขามีต่อพระเยซู และมันแสดงภาพโลกชั่วทั้งหมดนี้แห่งเหล่าคนบาปที่ปฏิเสธพระคริสต์และพระเยซูที่ทรงแบกรับบาปของเรา และทรงรับโทษทัณฑ์ของเราไป

ข้อ 4-9:

19:4 ฉะนั้นปีลาตจึงออกไปอีก และกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า “ดูเถิด เราพาคนนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลายเพื่อท่านทั้งหลายจะทราบเราพบว่าไม่มี ความผิดใด ๆ ในตัวเขาเลย”

19:5 แล้วพระเยซูจึงเสด็จออกมา โดยทรงมงกุฎ

หนามและเสื้อคลุมสีม่วง และปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “จงดูชายคนนี้สิ”

19:6 ฉะนั้นเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายก็ร้องออกมา โดย

กล่าวว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขน ตรึงเขาเสียที่

กางเขน” ปีลาตกล่าวแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลาย จงเอาเขาไป และตรึงเขาที่กางเขนเถิด เพราะเรา พบว่าไม่มีความผิดใด ๆ ในตัวเขาเลย”

19:7 พวกยิวได้ตอบท่านว่า “พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายของพวกเรานั้นเขาควรจะตาย เพราะว่าเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

19:8 ฉะนั้นเมื่อปีลาตได้ยินถ้อยคำนั้น ท่านก็ตกใจ กลัวมากขึ้น

19:9 และได้เข้าไปในศาลปริทอเตรียมอีก และกล่าวแก่พระเยซูว่า “ท่านมาจากไหน” แต่พระเยซูมิได้ ให้คำตอบใด ๆ แก่ท่าน

“จงดูชายคนนี่ซิ!”

“จงดูชายคนนี่ซิ!” (ข้อ 5) Dr. Ironside กล่าวว่า: “เราคงนึกภาพของพระองค์ผู้ทรงอดทนและทน ทุกข์นั้นยืนอยู่ที่นั่นพร้อมกับมงกุฎหนามที่มแทงอยู่เหนือคิ้วของพระองค์ และเสื้อคลุมสีม่วงบนตัวพระองค์และ ไม้้ออันหนึ่งในพระหัตถ์ของพระองค์และพระโลหิตไหลอาบพระพักตร์ของพระองค์น่าจะเพียงพอแล้วที่จะ ทำให้ใจแข็งกระด้างที่สุดต่ออันลงและทำลายการต่อต้านที่แข็งแกร่งที่สุด แต่มีสิ่งนั้นอยู่ในใจของมนุษย์ธรรมดา ซึ่งนำเขาให้เกลียดชังสิ่งซึ่งบริสุทธิ์ ให้เกลียดชังความชอบธรรมอันสมบูรณ์”

ปีลาตตกตะลึง เขารู้ว่าพระเยซูไม่มีความผิดแต่พระองค์ทรงอ้างตัวว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า ปีลาต ได้ยิน! พระองค์ทรงถูกเรียกว่า “กษัตริย์ของพวกยิว” และอาณาจักรของพระองค์ “ไม่เป็นของโลกนี้” ปีลาตผู้ วุ่นวายใจกล่าวไปแล้วว่า “ความจริงคืออะไร” และภรรยาของปีลาตก็ส่งข่าวมาบอกเขาแล้ว นางหลบอยู่ตอนที่ พวกผู้นำยิวยืนกรานให้ปีลาตมาที่ศาลปริทอเตรียมแต่เช้าตรู่ บัดนี้นางส่งข่าวมาบอกปีลาตว่า “ท่านอย่ามีอะไร เกี่ยวข้องกับคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันทุกข์ใจหลายประการในความฝันเพราะเหตุท่านผู้นั้น” (มธ. 27:19)

ฉะนั้นปีลาตจึงนำเสนอพระเยซูซึ่งกำลังสวมมงกุฎหนามและเสื้อคลุมสีม่วงและปีลาตกล่าวแก่ ประชาชนว่า “จงดูชายคนนี่ซิ!” เราไม่ทราบทุกสิ่งที่อยู่ในใจของปีลาต มีมนุษย์คนใดเคยเผชิญหน้ากับ สถานการณ์เช่นนั้นมาก่อนเหมือนปีลาต-การปรับโทษพระบุตรของพระเจ้าให้ถึงตาย! ปีลาตจะอนุญาตให้พวกเขาตรึงกางเขนพระเยซู แต่เขายืนกรานว่าพระองค์ทรงไม่มีความผิด พวกเขาแก้ต่างให้ตัวเองอย่างคนมีความ ผิด โมโหอย่างที่เขาเป็นในความเกลียดชังของตน พวกเขาคงรู้สึกว่ายานหลักฐานของพวกเขาอ่อน และข้อกล่าวหาเหล่านั้นแก้ต่างไม่ได้ พวกเขาจึงกล่าวว่า “พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายของพวกเรา นั้นเขาควรจะตาย เพราะว่าเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า” (ข้อ 7) เราจำได้เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่นำตัว หญิงเล่นชู้คนหนึ่งมาหาพระเยซูโดยหวังว่าพระองค์จะกล่าวหาว่าเขาควรเอาหินขว้างนางให้ตาย พวกเขาเยื้อง จากไปอย่างรู้สึกผิด จิตสำนึกของพวกเขากล่าวโทษพวกเขา

เราทราบว่ายูดาสผู้ทรยศนั้น ซึ่งรู้สึกผิดมากเหลือเกิน โยนเงินสินบนทิ้งบนพื้นพระวิหารและร้องบอก ว่า “ข้าทรยศโลหิตที่ไร้ความผิดแล้ว” และออกไปผูกคอตาย! โอ ความทรमानของจิตวิญญาณดวงหนึ่งซึ่งผ่าน พันชิตจำกัดทั้งหมดแห่งความหวังในบาป การทรยศ การปฏิเสธ และยังทราบว่าเป็นคนบาปเช่นนั้น! ผู้คน คงรู้สึกแบบนั้นบ้างตอนนี้

ปีลาตกลัว พระเยซูทรงอ้างว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า หลังจากออกไปหาพวกยิวที่ไม่ยอมเข้ามาใน

ศาลปรีทอเรียเพราะนี่เป็นวันสำหรับการฆ่าแห่งเทศกาลปัสกา วันจัดเตรียมสำหรับเทศกาลปัสกา เขาจึงกลับไปถามพระเยซูว่า “ท่านมาจากไหน” (ข้อ 9)

ข้อ 10,11:

19:10 แล้วปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่ทราบหรือว่ามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้”

19:11 พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากได้ประทานอำนาจนั้นให้แก่ท่านจากเบื้องบน เหตุฉะนั้นผู้ที่ได้มอบเราไว้แก่ท่านจึงมีบาปมากกว่า”

พระเยซูทรงเลือกที่จะตาย

ความเกลียดชังของพวกผู้นำยิวเหล่านั้นก็ชั่วร้าย ความคิดคดและการฆาตกรรมของพวกเขานั้นก็แก้ตัวไม่ได้ ยูดาสเป็นคนที่ไม่รอด รักเงิน ถูกซาตานล่อใจให้ทรยศพระเยซู ปีลาตเป็นคนที่อ้อมข้อม ตามน้ำไปกับฝูงชนที่เขาเห็นว่าคิดผิดและทำลงไปเพื่อที่จะรักษาหน้าที่การงานของตัวเองไว้และได้ความดีความชอบจากมนุษย์ แต่พระเจ้ากำลังใช้เหล่าคนชั่วให้ทำสิ่งที่พระเจ้าทรงวางแผนไว้แล้ว “โดยพระดำริที่กำหนดไว้แล้ว และการทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้า” (กิจการ 2:23) พระเจ้าทรงทำให้ความพิโรธของมนุษย์สรรเสริญพระองค์ ไม่มีมนุษย์คนใดพรากชีวิตของพระองค์ไปจากพระองค์ พระองค์ทรงสละวางชีวิตนั้นด้วยพระองค์เอง (ยอห์น 10:18) บนกางเขนนั้นพระองค์ “ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตขึ้นไป” เมื่อถึงเวลาและการทรงเลือกของพระองค์เอง

ข้อ 12-16:

19:12 และตั้งแต่นั้นมาปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องออกมา โดยกล่าวว่า “ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้เป็น กษัตริย์ของซีซาร์ ผู้ใดก็ตามที่ตั้งตัวเองเป็นกษัตริย์ก็กล่าวต่อสู้ซีซาร์”

19:13 เมื่อปีลาตได้ยินถ้อยคำนั้น ท่านจึงพาพระเยซูออกมา และนั่งลงในบัลลังก์พิพากษา ณ สถานที่ที่ถูกรเรียกว่า ลานปูศิลา แต่ในภาษาฮีบรูว่า กับบาธา

19:14 และวันนั้นเป็นวันเตรียมแห่งปัสกา และ

เวลาประมาณหกโมงเช้า และท่านกล่าวแก่พวกยิวว่า “ดูเถิด กษัตริย์ของท่านทั้งหลาย”

19:15 แต่พวกเขาร้องออกมาว่า “เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขน” ปีลาตกล่าวแก่พวกเขาว่า “จะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ” พวกเขาปฏิเสธตอบว่า “พวกเราไม่มีกษัตริย์องค์ใดเว้นแต่ซีซาร์”

19:16 แล้วฉะนั้นปีลาตจึงมอบพระองค์ไว้กับพวกเขาเพื่อไปตรึงที่กางเขน และพวกเขาเอาตัวพระเยซู และนำพระองค์ไป

“ไม่มีกษัตริย์องค์ใดเว้นแต่ซีซาร์”

ฝูงชนที่เป็นยิวเหล่านั้นไม่ได้มีความรักพิเศษใด ๆ ให้แก่ซีซาร์ แต่พวกเขาไม่อยากให้สิ่งต่าง ๆ ถูกขัดจังหวะจนพวกเขาต้องสูญเสียตำแหน่งของตนและรายรับของตนและอภิสิทธิ์ของตน ฉะนั้นเพื่อที่จะปรับ

โทษพระเยซูพวกเขาจึงยื่นกรานว่า “พวกเราไม่มีกษัตริย์องค์ใดเว้นแต่ซีซาร์” ในที่นี้เราพบ เหมือนที่พวกยิวได้พบ ความอ่อนแอของปีลาต เขาไม่ได้กลัวว่าพระเยซูจะมาแย้งชิงอำนาจในการปกครองไป เขารู้ว่าพระเยซูไม่ได้เป็นกบฏที่ต่อต้านโรม อันที่จริง พระเยซูตรัสไปแล้วว่า “เหตุฉะนั้นสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์...” (ลูกา 20:25) พระเยซูน่าจะทราบว่ “บรรดาผู้ที่มีอำนาจนั้นถูกแต่งตั้งขึ้นโดยพระเจ้า” และผู้ครองครอง “เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแก่ท่านสำหรับความดี (รม. 13:1-4)

แต่ปีลาตเห็นว่าซีซาร์ที่กรุงโรมอาจเชื่อคำของพวกยิวหัวรุนแรงเหล่านี้หากพวกเขาพักท้วงว่าปีลาตเข้าข้างกษัตริย์ที่เป็นกบฏองค์หนึ่งที่แสวงหาอาณาจักรหนึ่ง แคว้นยูเดียเป็นอาณาจักรหนึ่งที่อยู่ภายใต้เฮโรดมหาราช บัดนี้ปีลาตเป็นเพียงผู้ว่าราชการของแคว้นนั้น-ดังนั้นเพื่อเอาใจพวกยิวที่ก่อความวุ่นวายเหล่านี้และเพื่อหลีกเลี่ยงการมีปัญหาที่โรม เขาจึงยินยอมให้ตรึงกางเขนพระเยซู แต่เขาไม่ยอมที่จะรับผิด เขาล้างมือของตนต่อหน้าประชาชนและกล่าวว่า “เราไม่มีความผิดเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้ เจ้าทั้งหลายจงรับธุระเอาเองเถิด” แล้วประชาชนทุกคนตอบ และกล่าวว่า “ให้โลหิตของเขาตกอยู่บนพวกเรา และบนบุตรทั้งหลายของพวกเราเถิด” (มธ. 27:24,25)

ท่านจะอย่างไรกับพระเยซู?

ท่านจะวางตัวเป็นกลางไม่ได้!

สักวันใจของท่านจะต้องถามว่า-

“พระองค์จะอย่างไรกับข้า?”

“และวันนั้นเป็นวันเตรียมแห่งปีสกา และเวลาประมาณหกโมงเช้า” (ข้อ 14) ชั่วโมงที่หกหรือ? ชาวประเสริฐของยอห์นถูกเขียนขึ้นประมาณปี ค.ศ. 90 และกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายไปแล้วและพวกยิวกระจัดกระจายไปทั่วโลกนานหลายปีโดยปราศจากศูนย์กลางแห่งวัฒนธรรมและศาสนาที่กรุงเยรูซาเล็ม ยอห์นใช้วิธีของโรมในการนับเวลา เราเชื่อเช่นนั้น โดยนับตั้งแต่เที่ยงคืน ฉะนั้นชั่วโมงที่หกจึงน่าจะเป็นช่วงเช้าตรู่ “...และเป็นเวลาเช้าตรู่” (ยอห์น 18:28) มาระโก 15:25 กล่าวว่า “และเป็นเวลาสามโมงเช้า และพวกเขาได้ตรึงพระองค์ที่กางเขน” นั่นคือ มันเป็นเวลาประมาณเก้าโมงเช้า และลูกา 23:44 กล่าวว่าตอนเที่ยงวัน “และเวลานั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยง...” แต่มีทิว มาระโก และลูกาล้วนถูกเขียนนานหลายปีแล้วก่อนข่าวประเสริฐของยอห์น เมื่อการนับเวลาแบบยิวยังใช้กันอยู่ โดยนับตั้งแต่ตะวันตกขึ้นไปจนจบวัน มีทิว 27:45,46,50 กล่าวว่า “บัดนี้ตั้งแต่เวลาเที่ยงวันบังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงเวลาบ่ายสามโมง และประมาณเวลาบ่ายสามโมงพระเยซูทรงร้องด้วยเสียงดัง...ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตขึ้นไป”

ฉะนั้นตามวิธีการนับเวลาแบบโรม ตรงนี้ในข้อ 14 พระเยซูจึงอยู่ต่อหน้าปีลาตประมาณหกโมงเช้า พระองค์จึงถูกตรึงกางเขนประมาณเก้าโมงเช้า เมื่อถึงตอนเที่ยงวัน ดวงอาทิตย์ก็หยุดส่องแสง ความมืดครอบคลุมแผ่นดินโลกจนถึงบ่ายสามโมง จากนั้นไม่นานพระเยซูก็สิ้นพระชนม์หลังจากอยู่บนกางเขนนั้นประมาณหกชั่วโมง

เราเชื่อว่าการเหยียหยันของฝูงชน การย้ายโดยพวกทหาร ช่วงที่พระเยซูทรงถูกพาตัวไปอยู่ต่อหน้าเฮโรดและถูกไต่สวนและถูกย้าย จากนั้นก็เดินทางไปยังกลโกธา เกิดขึ้นหลังจากหกโมงเช้าและจากนั้นพระองค์

จะถูกตรึงกางเขนประมาณเก้าโมงเช้า

จงหมายเหตุว่าบัลลังก์พิพากษาของปีลาตอยู่ใน “สถานที่ที่ถูกเรียกว่า ลานปูศิลา แต่ในภาษาฮีบรูว่า กับบารธา” (ข้อ 13) สิ่งที่อยู่เหมือนเป็นลานปูศิลาเดียวกันนั้นยังมีอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งหมดที่หลงเหลืออยู่ของ ป้อมปราการแห่งอันโตเนียที่ยิ่งใหญ่นั้น มันมีร่องเหล่านั้นที่ถูกทำขึ้นโดยล้อรถรบ หินเหล่านั้นถูกทำให้เกิดรอย บากโดยพวกม้าที่ลากรรถเหล่านั้น และดูเหมือนว่ามันเป็นร่องรอยของแท่นที่หลงเหลืออยู่ไม่กี่ย่างของกรุง เยรูซาเล็มเก่าแห่งสมัยของพระคริสต์

ข้อ 17-22:

19:17 และพระองค์ซึ่งทรงแบกกางเขนของ พระองค์ ก็เสด็จไปยังสถานที่แห่งหนึ่งที่ถูกเรียกว่า สถานที่แห่งกะโหลกศีรษะอันหนึ่ง ซึ่งในภาษาฮีบรู ถูกเรียกว่า กลโกธา

19:18 ณ ที่นั้น พวกเขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขน กับคนอื่นสองคนพร้อมกับพระองค์ คนละข้างและ พระเยซูทรงอยู่ตรงกลาง

19:19 และปีลาตก็เขียนคำประจาน และติดคำ ประจานนั้นไว้บนกางเขนนั้น และคำประจานนั้น คือ “เยซูแห่งนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว”

19:20 พวกยิวเป็นอันมากจึงได้อ่านคำประจานนี้ เพราะสถานที่ที่พระเยซูถูกตรึงนั้นอยู่ใกล้กับกรุง และคำประจานนั้นถูกเขียนเป็นภาษาฮีบรู และ ภาษากรีก และภาษาลาติน

19:21 แล้วพวกปุโรหิตใหญ่ของพวกยิวจึงกล่าวแก่ ปีลาตว่า “ขออย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของพวกยิว’ แต่ขอเขียนว่า ‘คนนี้ได้กล่าวไว้ว่า เราเป็นกษัตริย์ ของพวกยิว’”

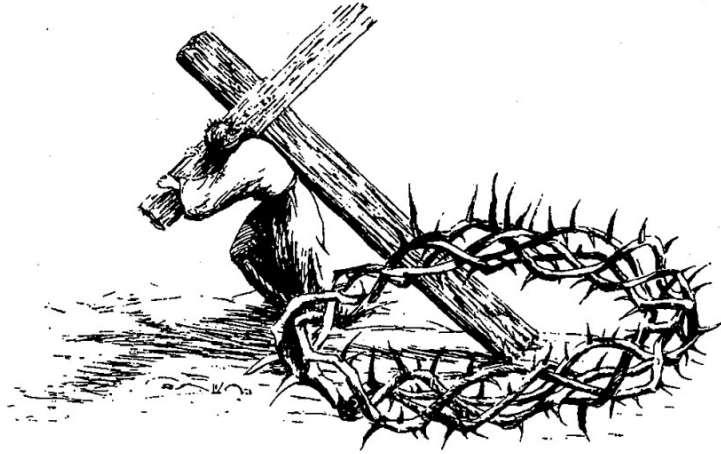
19:22 ปีลาตตอบว่า “เราเขียนอะไรไป เราก็เขียน ไปแล้ว”

การตรึงกางเขนพระเยซูเจ้า

Dr. Scofield ให้ลำดับของเหตุการณ์ต่าง ๆ จากวันแห่งการตรึงกางเขนนั้นดังต่อไปนี้:

การเปรียบเทียบบันทึกเหตุการณ์ให้ลำดับเหตุการณ์ดังต่อไปนี้ในวันแห่งการตรึงกางเขนนั้น:

- (1) ตอนเช้าตรู่พระเยซูทรงถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าคายาฟาซและสภาซานเฮดริน พระองค์ทรงถูก ปรับโทษและถูกเย้ยหยัน (มธ. 26:57-68; มก. 14:55-65; ลก. 22:63-71; ยน. 18:19-24)
 - (2) สภาซานเฮดรินนำพระเยซูไปหาปีลาต (มธ. 27:1,2,11-14; มก. 15:1-5; ลก. 23:1-5; ยน. 18:28-38)
 - (3) ปีลาตส่งพระเยซูไปหาเฮโรด (ลก. 23:6-12; ยน. 19:4)
 - (4) พระเยซูถูกนำตัวไป อยู่ต่อหน้าปีลาตอีก ผู้ซึ่งปล่อยตัวบาร์บัสและมอบพระเยซูให้ถูกตรึงกางเขน (มธ. 27:15-26; มก. 15:6-15; ลก. 23:13-25; ยน. 18:39,40; 19:4-16)
 - (5) พระเยซูทรงถูกสวมมงกุฎหนาม และถูกเย้ยหยัน (มธ. 27:26-30; มก. 15:15-20; ยน. 19:1-3)
 - (6) การฆ่าตัวตายของยูดาส (มธ. 27:3-10)
 - (7) ทรงถูกนำตัวออกไปเพื่อจะถูกตรึงกางเขน กางเขนนั้นถูกวางบนซีโมน: พระเยซู ทรงสนทนากับพวกผู้หญิงนั้น (มธ. 27:31,32; มก. 15:20-23; ลก. 23:26-33; ยน. 19:16,17)
- สำหรับลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่การตรึงกางเขนนั้น ดู มธ. 27:33, หมายเหตุ

พระเยซูทรงออกไปจากศาลปริทอเรียมนั้น “ทรงแบกกางเขนของพระองค์” (ข้อ 17) นั่นเป็นเรื่องราวทั้งหมดที่ลูกบอกเล่าในที่นี้ แต่มัทธิว 27:32 บอกเราว่า “และขณะที่พวกเขาออกไปนั้น พวกเขาได้พบชายคนหนึ่งแห่งเมืองไซรินชื่อซีโมน พวกเขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป” มาระโก 15:21 บอกเราว่านี่คือ “ซีโมนชาวไซริน...บิดาของอเล็กซานเดอร์และรุฟัส”

เราเชื่อว่าพระเยซู ซึ่งอ่อนล้าจากการถูกทรมาน การทนทุกข์ การอดหลับอดนอน และความตึงเครียดของการแบกรับบาปทั้งหลายของเราและการเผชิญความตาย อาจทรงหมดแรงหรือแบกกางเขนนั่นไม่ไหวแล้ว พวกเขาจึงเกณฑ์ซีโมนผู้นี้ให้แบกกางเขนนั่น หรืออาจเป็นไปได้ว่า เพราะสงสารความอ่อนแอของพระเยซู พวกเขาจึงยื่นกรานให้ชายอีกคนมาแบกกางเขนนั่น เราไม่ทราบมากกว่านี้เกี่ยวกับซีโมน แต่เขามีชื่อเสียงที่เป็นอมตะแล้วเพราะข้อเท็จจริงอันเรียบง่ายที่ว่าเขาได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ในการแบกกางเขนนั่นตามพระเยซูไปซึ่งบนมันพระผู้ช่วยให้รอดจะต้องตาย

ตรงนี้ลูกาเล่าว่าระหว่างทางไปสู่การตรึงกางเขนนั่นฝูงชนหมู่ใหญ่ตามพระองค์ไป เมื่อพวกเขาหญิงรำไห้และคร่ำครวญ พระองค์ทรงหันไปหาพวกนางและตรัสว่า:

“ธิดาทั้งหลายแห่งกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้เพื่อเราเลย แต่จงร้องไห้เพื่อตัวพวกเจ้าเอง และเพื่อลูกทั้งหลายของพวกเจ้าเถิด ด้วยว่า ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเขาทั้งหลายจะกล่าวว่า ‘ผู้หญิงเหล่านั้นที่เป็นหมัน และครรภ์ทั้งหลายที่ไม่เคยคลอด และห้วงนมที่ไม่เคยให้ดูดก็ได้รับพร’ เวลานั้นพวกเขาจะเริ่มกล่าวแก่ภูเขาทั้งหลายว่า ‘จงล้มทับพวกเราเถิด’ และแก่นเนินเขาทั้งหลายว่า ‘จงปกคลุมพวกเราไว้’ เพราะว่าถ้าพวกเขาทำสิ่งเหล่านี้ในต้นไม้เขียวสด พวกเขาจะทำอะไรในต้นไม้แห้งเล่า”- ลูกา 23:28-31

พระเยซูทรงทราบว่าหลังจากไม่ยอมรับและตรึงกางเขนพระองค์ พวกยิวเหล่านี้จะทำบาปต่อไป จะกบฏต่อโรม กรุงนี้จะถูกทำลายและพวกยิวจะกระจัดกระจายไปทั่วโลก และเมื่อพวกเขากล่าวแก่ปีศาจว่า “ให้โลหิตของเขตกอยู่บนเรา และบนลูกหลานของเราเถิด” พวกยิวก็จะกระจัดกระจายไปและถูกข่มเหงอย่างเลวร้ายไปตลอดหลายศตวรรษ พระเยซูตรัสไว้แล้วว่า “เมื่อพวกท่านจะเห็นกรุงเยรูซาเล็มถูกล้อมรอบไว้ด้วยกองทัพทั้งหลาย เมื่อนั้นจงรู้เถิดว่าการทิ้งร้างของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว” (ลูกา 21:20) เมื่อพระองค์ทรงร้องไห้เพราะกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ตรัสว่า “ดูเถิด ‘พระนิเวศน์ของพวกเจ้าก็ถูกละทิ้งให้รกร้างแก่พวกเจ้า’ (ลูกา 13:35) พระวิหารนั้นจะถูกทำลาย

แน่นอนว่าเราควรถูกเตือนใจว่าแม้กระทั่งตอนนี้พวกยิว ซึ่งกระจัดกระจายไปทั่วโลก ยังถูกบังคับอยู่เหมือนเดิมจนมองไม่เห็นข่าวประเสริฐ บาบูนันที่เป็นเหตุให้พวกเขากระจัดกระจายไปยังเป็นบาปของพวกเขาเหมือนเดิม พวกเขายังไม่กลับใจใหม่ การกลับมาซึ่งปาเลสไตน์ของพวกยิวที่ถือแนวคิดโซอนิสต์ไม่ก็คนโดยใช้กำลัง เพื่อจะยึดทรัพย์สินของคนอื่นและเพื่อสถาปนาประชาชาติอิสราเอลขึ้นอีก ไม่ใช่การรวบรวมกลับมาที่ถูกระบุไว้ในพระคัมภีร์เมื่อยิวทุกคนในโลกจะถูกรวบรวมกลับมาและเข้าสู่หนตในใจหลังจากพระคริสต์เสด็จกลับมา (พบญ. 30:1-6) จากนั้นเวลานั้นจะมาถึงเมื่อพวกเขาจะถูกชำระออกไปจากอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารแห่งการพเนจรตามที่เอเสเคียล 20:36-38 บอกเรา จากนั้นพวกยิวจะเห็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เห็นรอยแผลเหล่านั้นในพระหัตถ์ของพระองค์และกลับใจเชื่อ เมื่อนั้น “...อิสราเอลทั้งหมดก็จะได้รับความรอด” (รม. 11:26) ผมกำลังกล่าวว่าพวกยิวเหล่านั้นที่เดินร้องไห้ตามพระเยซูไปน่าจะร้องไห้เพราะการลงโทษอันน่ากลัวนั้นที่จะมาสู่ประชาชาติอิสราเอลเพราะการที่พวกเขาปฏิเสธพระคริสต์

พระองค์ “เสด็จไปยังสถานที่แห่งหนึ่งที่ถูกรู้จักว่า สถานที่แห่งกะโหลกศีรษะอันหนึ่ง ซึ่งในภาษาฮีบรูถูกเรียกว่า กลโกธา” (ข้อ 17) ลูกา 23:33 เรียกมันว่า กะโหลกศีรษะ สถานที่แห่งนั้น “อยู่ใกล้กรุงนั้น” ฮีบรู 13 กล่าวว่ามันอยู่ “นอกค่ายนั้น” และ “นอกประตูเมืองนั้น”

เพื่อน ๆ ชาวคาทอลิกของเราคิดว่า Church of the Holy Sepulchre ที่อยู่ภายในกรุงนั้นเป็นสถานที่ที่ครอบคลุมทั้งเนินเขากะโหลกศีรษะนั้นและสวนแห่งนั้นที่ใช้ฝังพระศพของพระเยซูและเป็นที ๆ พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตาย แน่นอนว่า มันมีพื้นฐานอยู่บนประเพณีที่ไม่มีน้ำหนักมาก ๆ เท่านั้น

ราชินีเฮเลน่า มารดาของจักรพรรดิคอนสแตนติน มายังปาเลสไตน์ในปี 324 และนางเลือกสถานที่สามแห่งซึ่งนางสั่งให้สร้างโบสถ์หลายหลัง ในเมืองเบธเลเฮมไม่มีบ้านหลังใดที่เหมาะสม เราคิดเช่นนั้น นางจึงเลือกตำแหน่งหนึ่งให้เป็นสถานที่ประสูติของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวเลยว่าพระองค์ทรงประสูติในตำแหน่งหนึ่ง และเมื่อพวกนักปราชญ์มา พวกเขาพบว่าดาวดวงนั้นหยุดอยู่ “เหนือ [บ้านหลังนั้น] ที่ซึ่งกุมารอยู่นั้น” (มธ. 2:9,11) แต่มากกว่าสามร้อยปีหลังจากเหตุการณ์นั้นและพร้อมกับทั้งประเทศนั้นถูกล้างผลาญโดยสงครามครั้งแล้วครั้งเล่าและพวกยิวกระจัดกระจายไปทั่วโลก จึงไม่น่าจะมีใครทราบแน่ชัดว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดประสูติที่ไหนหรือว่าคอกสัตว์นั้นที่พระองค์ประสูติยังหลงเหลืออยู่ไหม

ในแคว้นกาลิลี พระนางเลือกสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งนางคิดว่าทูตสวรรค์นั้นประกาศแก่มารีย์เรื่องการประสูติที่จะมานั้นของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และถ้าแห่งหนึ่งถูกเลือกให้เป็นที ๆ มารีย์และโยเซฟถูกเชื่อว่าเคยอาศัยอยู่และเป็นที ๆ โยเซฟสานตองานช่างไม้ของตน เช่นเคย มันน่าสงสัยว่าจะมีใครทราบว่ามันคือที่ไหน

จากนั้นพระนางก็เลือกสถานที่สำหรับการตรึงกางเขนและการฝังพระศพในกรุงเยรูซาเล็ม

เราจำได้ว่ากรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายจนราบคาบในปี ค.ศ. 70 และตามที่พระเยซูตรัสไว้ ไม่มีหินสักก้อนถูกทิ้งไว้ซ้อนทับกัน (มธ. 24:2) การล้อมกรุงตอนนั้นเลวร้าย หลายพันคนตาย จากนั้นยิวหลายหมื่นคนถูกขายไปเป็นทาส ผมคิดว่าโจเซฟสกล่าวว่ามันทุกต้นในช่วงหลายไมล์ที่ทำเป็นกางเขนอันหนึ่งได้ ถูกทำเป็นกางเขนเพื่อตรึงพวกยิว พวกเขาถูกกระจัดกระจายไปทั่วโลก ไม่มีเหลือสักคนที่จำได้ว่าพระเยซูถูกตรึงกางเขนที่ไหน และพื้นที่นั้นทั้งหมดถูกทำลาย

กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงอีกในปี 135 และเราถูกบอกว่ามันรกร้างและร้างเปล่ามากเสียจน
วัวผู้ทิมหนึ่งโถงจนเกิดรอยคราดข้ามส่วนที่เหลือของกรุงนั้น

ฉะนั้นราชินีเฮเลนน่าจึงไม่น่าจะทราบสถานที่แน่ชัดซึ่งไม่มีผู้ใดระบุได้มาประมาณสามร้อยปี

เราเชื่อว่าพระเจ้าไม่ยากให้เราทราบแน่ชัดเกี่ยวกับสถานที่เหล่านั้นที่การตรึงกางเขนนั้นและการฝัง
พระศพเกิดขึ้นเกรงว่าเราจะบูชาสถานที่เหล่านั้น มีแนวโน้มอันน่าเศร้าของใจมนุษย์ที่จะให้ความสนใจกับวัตถุ
มงคล สิ่งต่าง ๆ และสิ่งไม่สำคัญทั้งหลายมากกว่าความจริงฝ่ายวิญญาณ

แต่เมื่อนายพลไซนิส กอร์ดอน นายพลชาวอังกฤษผู้หนึ่ง ประจำการอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม เขาก็ไม่พอใจ
กับ Church of the Holy Sepulchre มันดูไม่เหมือนเป็นตัวแทนสถานที่แห่งการตรึงกางเขนและการฝังพระ
ศพ อุโมงค์ฝังศพนั้นถูกทำจำลองขึ้นมา มันไม่ใช่อุโมงค์ฝังศพของจริงที่พระเยซูทรงถูกฝัง มันไม่ถึงกับเป็นเนิน
เขาสูงหนึ่งที่อยู่ใต้โบสถ์นั้น นอกจากนี้ มันก็อยู่ภายในกรุงนั้น พวกคาทอลิกตอบกลับว่ากำแพงกรุงนั้นเคยทิ้ง
ให้อุโมงค์นี้อยู่นอกกรุง ไม่ว่าจะยังไป กอร์ดอน ซึ่งใคร่ครวญ ก็มองหาสถานที่สักแห่งที่อยู่นอกกรุงนั้นที่อาจถูก
เรียกว่าสถานที่แห่งกะโหลกศีรษะ

เขาเห็นสถานที่แห่งหนึ่งอยู่นอกกรุงพอติทางทิศเหนือซึ่งดูเหมือนจะเหมาะสม เนินเขานั้น ภูเขาโมริ
ยาห์ เป็นแนวเขาที่ทอดยาวผ่านกรุงเยรูซาเล็ม ที่ปลายด้านหนึ่งของมันเป็นที่ตั้งของพระวิหารของซาโลมอน
และทอดยาวผ่านกรุงนั้นและนอกกำแพงกรุงพอติหลายร้อยปีก่อนหน้านั้นพวกเขาได้ทำให้เกิดหุบเขาผ่านภูเขา
โมริยาห์นี้ข้างกำแพงกรุง และตอนนี้นั้นทำให้เกิดหน้าผารูปทรงใบหน้า และมีช่องที่ดูเหมือนเข้าตาและเมื่อ
ดวงอาทิตย์ส่องแสงมาในรูปแบบหนึ่ง มันจึงดูคล้ายกับกะโหลกศีรษะ เขาคิดว่านั่นอาจเป็นสถานที่แห่งนั้น แต่
ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง มันก็ต้องมีสวนแห่งหนึ่งที่อยู่ใกล้เคียง และอุโมงค์ฝังศพแห่งหนึ่ง

พวกเขาสืบสวนเพิ่มเติม พวกเขาพบหุบเขาเล็ก ๆ แห่งหนึ่งที่เต็มไปด้วยเศษซากปรักหักพัง ขณะที่
พวกเขาขุดเข้าไปในมัน มีอุโมงค์ฝังศพแห่งหนึ่งที่ถูกตัดออกจากหิน มีหินเก็บน้ำหลายแห่ง มีบ่ออ่างงุ่น มีหลัก
ฐานมากมายที่เคยมีสวนแห่งหนึ่งที่นี่ เขาคิดว่านี่ต้องเป็นสถานที่แห่งนั้น ฉะนั้นเนินเขานั้นจึงถูกเรียกตอนนี้
ว่า “Gordon’s Calvary” อุโมงค์ฝังศพในสวนนั้นอยู่ข้างใต้มัน ในทุกด้าน เท่าที่เราทราบ มันสอดคล้องกับ
สภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้น และเราคิดว่ามันน่าจะเป็นอุโมงค์ฝังศพของพระเยซูจริง ๆ

ชิ้นส่วนหลายชิ้นถูกขุดจากพื้นของอุโมงค์ฝังศพนั้นที่ถูกสกัดเข้าในหินและถูกส่งไปให้พวกนักเคมีใน
ประเทศอังกฤษ พวกเขาประกาศว่าไม่มีใครเคยเนาเปื่อยในอุโมงค์ฝังศพนั้น

ขอให้เราพอใจที่ไม่มีใครทราบได้แน่ชัด แต่ขอให้เราชื่นใจยินดีที่มีบางสิ่งทีแสดงภาพและอย่างน้อย
เป็นตัวแทนสถานที่แห่งการฝังศพและการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้าของเรา

ปิลาดเขียนชื่อเรียกหนึ่งเป็นภาษาละติน ภาษาฮีบรู และภาษากรีก ทุกคำเหล่านั้นไม่ถูกให้ไว้ตรงนี้แต่
เมื่อนำพวกมันมารวมกันจากข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม เราก็คพบว่าชื่อเรียกนั้นคือ “นี่คือเยซูแห่งนาซาเร็ธ กษัตริย์
ของพวกยิว” (ข้อ 19)

พวกปุโรหิตใหญ่ไม่พอใจ (ข้อ 21) พวกเขาไม่ชอบให้ใครยอมรับพระเยซูว่าเป็นกษัตริย์ของพวกยิว
พวกเขาเขียนกรานว่า “จงเขียนว่าในฐานะผู้หมิ่นประมาทเขาอ้างตัวว่าเขาเป็นกษัตริย์ของพวกยิว” ไม่ได้ ปิลาด

ตกลงว่า “เราเขียนอะไรไป เราก็เขียนไปแล้ว” (ข้อ 22) เขาไม่ยอมเปลี่ยนแปลงมัน มันถูกเขียนไปแล้วในภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาลาติน ประการแรกในภาษาฮีบรู เพราะว่ามันเป็นตัวแทนประชาชาติยิว เราคิดว่าตอนนี้พวกเขาพูดภาษาอารามิค แต่พวกที่เล่าเรียนมาในท่ามกลางพวกเขาพูดภาษาฮีบรู มันถูกเขียนในภาษากรีก เราคิดว่าเป็นภาษากรีกสามัญ *koine* ซึ่งใช้พูดกันตอนนี้ทั่วจักรวรรดิโรม เพราะมันได้แพร่กระจายไปอย่างรวดเร็วเหลือเกินในช่วงจักรวรรดิกรีกก่อนหน้านั้น และดังนั้นจึงเป็นภาษาสำหรับสามัญชนทุกแห่งหน และมันถูกเขียนเป็นภาษาลาติน ซึ่งเป็นตัวแทนโรมเองและอาณาจักรเหล่านั้นของโลก Dr. Ironside กล่าวว่า: “...ในภาษาฮีบรู ภาษาแห่งศาสนา; ในภาษากรีก ภาษาแห่งวัฒนธรรม; ในภาษาลาติน ภาษาแห่งการปกครอง”

ข้อ 23,24:

19:23 แล้วพวกทหาร เมื่อพวกเขาได้ตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว ก็เอาบรรดาเสื้อผ้าของพระองค์ และแบ่งออกเป็นสี่ส่วน ให้ทหารทุกคนคนละส่วน และเอาเสื้อผ้าชั้นในของพระองค์ด้วย บัดนี้เสื้อผ้าชั้นในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง

19:24 เหตุฉะนั้นพวกเขาจึงพูดกันในท่ามกลางพวกเขาเองว่า “อย่าให้พวกเราฉีกเสื้อชั้นในแบ่งกัน

เลย แต่ให้จับสลากกันสำหรับเสื้อชั้นในว่า เสื้อชั้นในจะเป็นของใคร” เพื่อข้อพระคัมภีร์นั้นจะสำเร็จ ซึ่งกล่าวว่า ‘เขาทั้งหลายได้แบ่งปันเสื้อผ้าของข้าพระองค์ในท่ามกลางพวกเขา และสำหรับเสื้อของข้าพระองค์นั้น พวกเขาได้จับสลากกัน’ สิ่งเหล่านี้พวกทหารจึงได้กระทำ

เสื้อไร้ตะเข็บตัวนั้น!

คนเหล่านั้นที่ถูกตรึงกางเขนคงไม่ต้องการเสื้อผ้าของตนอีกต่อไปแล้ว พวกทหารจึงยึดเสื้อผ้าเหล่านั้นมาเป็นของตัวเอง เราเชื่อว่าพระเยซูเจ้าทรงถูกเปลื้องผ้าจนเปลือยเปล่าเหมือนคนอื่น ๆ ที่ถูกตรึงกางเขนที่นั่น ความเปลือยเปล่านั้นคงเป็นตัวแทนมนุษยชาติที่น่าสงสารและชั่วช้า ไม่มีสิ่งใดมาปกปิดธรรมชาติอันบาปหนาของเรา เพราะว่าพระเยซูกำลังแทนที่ของคนบาปในตอนนั้น มีบอกไว้ล่วงหน้าแล้วในเพลงสดุดี 22:18, “พวกเขาแบ่งปันเสื้อผ้าของข้าพระองค์ในท่ามกลางพวกเขา และจับสลากกันเพื่อที่จะเอาเสื้อของข้าพระองค์”

แต่เสื้อผ้าชิ้นหนึ่งของพระเยซูเป็นเสื้อไร้ตะเข็บ “ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง” (ข้อ 23) มันไม่ถูกปะชุนหรือถูกเย็บเข้าด้วยกัน มันถูกทำขึ้นอย่างสมบูรณ์แบบ ทอเป็นชิ้นเดียวอย่างสวยงามโดยมีที่นารักคู่หนึ่ง และมันเป็นตัวแทนสิ่งใด? ความชอบธรรมที่ไร้ตะเข็บของพระเยซูเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงถอดวางเสื้อผ้าชิ้นนี้เพื่อที่คนบาปทุกแห่งหนจะสวมมันได้ พระเยซูทรงกลายเป็นคนบาปคนหนึ่งอย่างเป็นทางการ (แม้จริง ๆ แล้วพระองค์ไม่ใช่คนบาปเลย) เพื่อที่เราจะกลายเป็นคนชอบธรรมอย่างเป็นทางการได้ ถูกยอมรับว่าชอบธรรมเพราะเห็นแก่พระเยซู

อิสยาห์ 61:10 กล่าวว่า:

“ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดิ์อย่างยิ่งในพระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าจะเริงโลดในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ได้ทรงสวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อผ้าทั้งหลายแห่งความรอด พระองค์ทรงคลุมข้าพเจ้าด้วยเสื้อคลุมยาวแห่งความชอบธรรม เหมือนอย่างเจ้าบ่าวประดับตัวเองด้วยเครื่องประดับทั้งหลาย และเหมือนอย่างเจ้าสาวตกแต่งตัวเองด้วยบรรดาเพชรนิลจินดาของเธอ”

โอ คนเหล่านั้นผู้วางใจพระคริสต์ก็มีเสื้อผ้าแห่งความรอดแล้ว! พระเยซูทรงเล่าให้ฟังเกี่ยวกับกษัตริย์องค์หนึ่งผู้จัดงานสมรสให้แก่โอรสของเขาและเชิญชวนทุกคน ทั้งเลวและดี

“และเมื่อกษัตริย์องค์นั้นเสด็จเข้ามาเพื่อทอดพระเนตรดูแขกทั้งหลาย ท่านก็เห็นชายคนหนึ่งซึ่งไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงานสมรส และท่านจึงรับสั่งเขาว่า ‘สหายเอ๋ย ทำไมท่านจึงได้เข้ามาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส’ และคนนั้นก็พูดไม่ออก” - มธ. 22:11,12

ชายผู้นั้นถูกไล่ออกไปจากงานสมรสนั้นเพราะเขาไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงานสมรส และฉะนั้นไม่มีคนบาปคนใดสามารถเข้าในงานเลี้ยงสมรสของพระคริสต์ได้ผู้ซึ่งไม่สวมเสื้อคลุมสีขาวนั้นแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์

เราถูกเตือนใจเกี่ยวกับคำสอนที่ได้รับการคลอใจของเปาโลในโรม 10 คนมากมายเหลือเกินเป็นเหมือนพวกยิวเหล่านั้นที่ “...เพราะว่าพวกเขาขาดความรู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า และโดยที่พยายามจะตั้งความชอบธรรมของตนเอง จึงไม่ยอมให้พวกเขาเองอยู่ใต้อำนาจของความชอบธรรมของพระเจ้า” (รม.

10:3) โอ แต่พระคริสต์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา! และขอบคุณพระเจ้า ความชอบธรรมของพระองค์ปกคลุมความเปลือยเปล่าที่มีความผิดของเราทั้งหมด และเราถูกคลุมกายด้วยเสื้อผ้าแห่งความรอดเมื่อเราวางใจพระคริสต์

ผมอยากจริงจัง ๆ ว่าทหารคนนั้น ผู้ซึ่งได้สวมเสื้อไว้ตะเข็บตัวนั้นวันนั้นหลังจากเล่นพนันจนได้มันไปทราบหรือไม่ว่ามันเกี่ยวข้องกับอะไร เสื้อตัวนั้นแสดงภาพสิ่งใด? “ลองคิดดูเกี่ยวกับเสื้อตัวนั้นที่ตกเป็นของทหารโรมนอกศาสนาคนนั้นผู้ซึ่งมีส่วนในการตรึงกางเขนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา! แน่แน่นอนว่าในการนี้เราคงต้องมองเห็นภาพ ๆ หนึ่งของคนบาปที่ถูกคลุมกายด้วยความชอบธรรมอันไร้ตำหนิของพระคริสต์” Dr. Macaulay กล่าว “เพราะพระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นความบาปเพื่อเรา ซึ่งพระองค์ไม่รู้จักบาปเลย เพื่อที่เราจะถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์”

นิยายที่ยอดเยี่ยมเล่มหนึ่งถูกเขียนแล้วเกี่ยวกับ *The Robe* โดย Lloyd Douglas ซึ่งอ้างอิงถึงเสื้อตัวนี้ของพระเยซู

ข้อ 25-30:

19:25 บัดนี้มีคนยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูคือ มารดาของพระองค์ กับน้ำสาวของพระองค์ มารีย์ ภรรยาของเคลโอพีส และมารีย์ชาวมักดาลา

19:26 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนนั้นที่ยืนอยู่ใกล้ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงรักนั้น พระองค์จึงตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า “หญิงเอ๋ย จงดูบุตรชายของท่านเถิด”

19:27 แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า “จงดูมารดาของท่านเถิด” และตั้งแต่นั้นมา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน

19:28 หลังจากนั้นพระเยซู โดยทรงทราบว่ บัดนี้

สิ่งสารพัดสำเร็จแล้ว เพื่อขอพระคัมภีร์นั้นจะสำเร็จจึงตรัสว่า “เรากระหายน้ำ”

19:29 บัดนี้มีภาชนะอันหนึ่งเต็มไปด้วยน้ำองุ่นเปรี้ยววางอยู่ที่นั่น และพวกเขาเอาฟองน้ำอันหนึ่งชุบน้ำองุ่นเปรี้ยว และใส่ฟองน้ำนั้นที่ปลายไม้หุสบ และชูมันขึ้นไปยังพระโอษฐ์ของพระองค์

19:30 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูได้ทรงรับน้ำองุ่นเปรี้ยว นั้นแล้ว พระองค์ก็ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” และพระองค์ทรงก้มพระเศียรของพระองค์ลง และปล่อยพระวิญญาณจิตขึ้นไป

คนเหล่านั้นที่อยู่ข้างกางเขน

บางครั้งผมเทศนาเกี่ยวกับข้อความในมัทธิว 27:36, “และเมื่อนั่งลงแล้ว พวกเขาก็เฝ้าดูพระองค์อยู่ที่

นั้น” และใจความหลักก็เกี่ยวข้องกับคนเหล่านั้นที่อยู่รอบกางเขนนั่นเฝ้าดูพระเยซูสิ้นพระชนม์ ผมพบหลังจากผมได้เทศนามานานหลายปีว่า Dr. B.H. Carroll มีคำเทศนาหนึ่งเกี่ยวกับใจความหลักที่คล้ายกัน คนเหล่านั้นที่เฝ้าดูพระเยซูได้แก่:

I. พวกคริสเตียนที่กางเขนนั่น

1. มีคนที่อยู่ข้างใน นั่นคือ มารดาของพระองค์ มารีย์ชาวมัคดาลา และยอห์น
2. มีพวกสาวกกลับ ๆ นั่นคือ โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียและนิโคเดมัส
3. มีพวกที่ล้มเลิกซึ่งทั้งพระเยซูไปตอนที่สิ่งต่าง ๆ เริ่มยากลำบาก: “จากนั้นสาวกทั้งหมดก็ทอดทิ้งพระองค์และหนีไป”
4. มีเปโตรผู้ที่กลับสัจย์นั้น แม้ว่าข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มไม่บอกเราว่าเขาอยู่ที่กางเขนนั่น 1 เปโตร 5:1 ก็บอกเราว่าเขาเป็น “พยานถึงบรรดาความทุกข์ทรมานของพระคริสต์”

II. เหล่าคนบาปผู้หลงหายที่กางเขนนั่นรวมถึง:

1. พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี ซึ่งเคร่งศาสนาแต่หลงหาย
2. ปีลาต ผู้ซึ่งรักษาหน้าที่การงานของตนไว้ได้แต่เสียจิตวิญญาณของตนไป
3. พวกทหารที่หยาบกระด้าง ไม่รู้จักคิดและชั่วช้า แต่ก็ถูกปรับโทษ
4. ผู้คนที่ติดตามเหล่าผู้นำของตนในการเรียกร้องให้มีการตรึงกางเขนนั่น
5. นายร้อยผู้นั้น ซึ่งเกือบรับความรอด เริ่มเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า แต่เราไม่ทราบว่าเขาได้รับความรอดหรือไม่
6. โจรผู้นำสงสารคนนั้นบนกางเขนผู้วางใจพระคริสต์และได้รับความรอด ตามที่ลูกา 23:39-43 บอก

ช่างเหมาะสมจริง ๆ ที่ตรงนี้ข้างกางเขนนั่น นางมารีย์ มารดาของพระเยซูยืนอยู่ พวกคาทอลิกทำให้นางมีความสำคัญมากเกินไป นางไม่เคยถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาใหม่เลยหลังจากกิจการ 1:14 และไม่มีใครให้ความเคารพยำเกรงนางเป็นพิเศษ ไม่มีใครขอร้องนางให้อธิษฐานเพื่อพวกเขา นางไม่ได้ถูกเรียกว่ามารดาของพระเจ้า พระคัมภีร์ไม่กล่าวอะไรเลยเกี่ยวกับนางว่าปฏิสนธิแบบไร้มลทิน ฯลฯ ทั้งหมดนั้นขัดต่อพระคัมภีร์ แต่นางมารีย์เป็นหญิงที่ดีคนหนึ่ง ขอให้เรากล่าวว่านางเป็นตัวแทนของสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุดและดีงามที่สุดของความเป็นผู้หญิง แต่ที่อยู่ข้าง ๆ นางคือมารีย์ชาวมัคดาลา ผู้ซึ่งพระเยซูได้ทรงขับผีเจ็ดตนออกจากตัวนาง โอ

ข้างกางเขนนั่นของพระเยซูพื้นดินก็เท่ากันหมด เหล่าคนบาปที่ต่ำช้าที่สุดเช่นเดียวกับเด็กน้อยที่อ่อนโยนที่สุด สามารถได้รับความรอดได้เหมือน ๆ กัน

และนี่คือน้องสาวของมารดาผู้นั้น ซึ่งน่าแปลกที่มีชื่อว่ามีมารีย์เหมือนกัน นางเป็นภรรยาของเคลโอพีส และยอห์นก็อยู่ที่นี้ คนเหล่านี้ได้อยู่ใกล้กางเขนนั่น

ใครจะดูแลมารดาของพระเยซู? พวกบุตรชายคนรองของนางมารีย์ พวกน้อง ๆ ร่วมมารดาของพระเยซู ยังไม่ได้รับความรอดด้วยซ้ำเท่าที่เราทราบมาจนถึงเวลานี้ (ยอห์น 7:5) ชื่อของพวกเขาคือยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาส (มธ. 13:55) คนเหล่านี้จะกลับใจเชื่อและเข้าร่วมในการประชุมอธิษฐานก่อนถึงวันฟื้นเทออสต์นั้น (กิจการ 1:14) มีพวกน้องสาวเช่นกัน แต่คนเหล่านี้ยังไม่ได้รับความรอด พวกเขาทุกคนอายุน้อยกว่าพระเยซูผู้มีอายุสามสิบสามปี พวกเขาอาจไม่มีวิธีดี ๆ ที่จะเลี้ยงดูมารดาของตน

ดังนั้นพระเยซูจึงฝากการดูแลนี้ไว้กับสาวกผู้เป็นที่รักของพระองค์ นั่นคือยอห์น มีกล่าวว่ายอห์นอาศัยอยู่ในเมืองเอเฟซัสในวัยชราของเขาและเขาให้นางมารีย์อยู่ที่นั่นจนนางสิ้นชีวิต

บนกางเขนนั่นพระเยซูตรัสแก่นางมารีย์ว่า “หญิงเอ๋ย จงดูบุตรชายของท่านเถิด” (ข้อ 26) และพระองค์ตรัสแก่ยอห์นว่า “จงดูมารดาของท่านเถิด” และตั้งแต่นั้นมา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน” (ข้อ 27) ช่างเป็นการปลอบประโลมใจจริง ๆ ที่ใครสักคนที่พระเยซูทรงพึงพาได้ดูแลมารดาของพระองค์!

“หลังจากนั้นพระเยซู โดยทรงทราบว่า บัดนี้สิ่งสารพัดสำเร็จแล้ว เพื่อขอพระคัมภีร์นั้นจะสำเร็จจึงตรัสว่า “เรากระหายน้ำ”- ข้อ 28

พระเยซูทรงกล่าวคำอำลาสุดท้ายแก่มารดาของพระองค์ไปแล้ว โดยฝากนางไว้ให้สาวกผู้เป็นที่รักคนนั้นดูแล หลังจากนั้น พระเยซูซึ่งทรงทราบว่าสิ่งสารพัดบัดนี้สำเร็จจุล่งแล้ว เพื่อพระคัมภีร์จะได้สำเร็จจริง ตรัสว่า “เรากระหายน้ำ”

พระองค์ทรงถูกเสอน้ำอ้อนุ่บเปรี๊ยะวระคนกับของขมให้ดื่มและทรงปฏิเสธมัน (มธ. 27:34) แต่ตอนที่จะสิ้นพระชนม์นั้นพระองค์ทรงรับน้ำอ้อนุ่บเปรี๊ยะวระนั้น “เรากระหายน้ำ!” เป็นเสียงร้องของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดก่อนที่พระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาปของมนุษยชาติทั้งปวง บนกางเขนแสนทารุณนั้น

บัดนี้สิ่งสารพัดสำเร็จจุล่งแล้ว! แต่เพื่อที่พระคัมภีร์จะได้สำเร็จจริงและเพื่อที่มนุษยชาติทั้งปวงจะได้ทราบถึงความทรามานแห่งความทุกข์โศกของพระองค์ พระองค์ทรงร้องออกมาว่า “เรากระหายน้ำ!” ความกระหายนี้ถูกบอกล่วงหน้าในเพลงสดุดี 22:15: “กำลังของข้าพระองค์เหือดแห้งไปเหมือนอย่างเศษหม้อแตก และลิ้นของข้าพระองค์ก็เกาะติดที่ขากรรไกรของข้าพระองค์ และพระองค์ได้ทรงนำข้าพระองค์เข้าไปในผงคลีดินแห่งความตาย” ปากของพระองค์แห้งผาก ลิ้นของพระองค์บวมเป่งและติดแน่นกับขากรรไกรของพระองค์ ความกระหายเป็นสิ่งที่เลวร้าย แต่แม้กระทั่งในความทรามานของพระองค์และความกระหายของพระองค์ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดก็ทรงคิดถึงพระคำต่อนั้นและมุ่งมั่นที่จะทำให้มันสำเร็จจริง ทุกคนต้องทราบว่าพระองค์กำลังแบกรับในพระกายของพระองค์เองความทรามานเหล่านั้นของผู้ถูกลงพระอาชญา ค่าจ้างของบาปเพื่อคนทั้งโลก และดังนั้นพระองค์จึงทรงร้องว่า “เรากระหายน้ำ!” กระทั่งในความมรณาของพระองค์ พระเยซูก็ไม่

เอาใจตัวเองแต่ทรงเอาใจพระบิดา และพระคำต่อนั้นก็สำเร็จจริง

แน่นอนว่าเราทราบว่าคุณผู้ช่วยให้รอดไม่ได้คาดหวังน้ำบนกางเขนนั่น เมื่อพระองค์ทรงตั้งพระพักตร์ของพระองค์มุ่งสู่กลโกธาเพื่อจะตายรับโทษบาปของคนทั้งโลก พระองค์ก็ทราบว่าพระองค์กำลังสละทิ้งสิ่งใด พระองค์ไม่เคยหาช่องที่จะหลบเลี่ยงมันเลย ไม่เลย! เสียงร้องของพระองค์ “เรากระหายน้ำ!” มีไว้แค่เพื่อแสดงให้เห็นถึงความปวดร้าวของพระองค์และเพื่อให้เราตระหนักว่าพระองค์ทรงทนทุกข์สิ่งใดเพื่อเรา พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะทรงได้รับน้ำองุ่นเปรี้ยวและของขมเพื่อทรมานพระองค์มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม เพื่อให้ปากของพระองค์แสบร้อนและริมฝีปากของพระองค์แตก-การดูถูกที่เพิ่มเข้าไปอีกจากคนเหล่านั้นผู้เกลียดชังพระองค์โดยไม่มีเหตุ ความกระหายอันบริสุทธิ์ของพระเยซู พระองค์สามารถตอบสนองได้ในทันที แต่พระองค์ก็ไม่ทรงทำ เพราะเห็นแก่เราพระองค์จึงไม่ทรงทำ! ความกระหายของพระเยซูเจ้าบนกางเขนนั่นเป็นความกระหายของผม พระองค์ได้ทรงทนทุกข์สิ่งที่ผมควรจะได้ทนทุกข์ ความทรมานทั้งหลายของพระองค์ควรจะเป็นของผม คนเหล่านั้นที่ยื่นน้ำองุ่นเปรี้ยวและของขมให้พระองค์ผู้ทรงนำรักทั้งหมดน่าจะให้พองน้ำรสขมนั้นแก่ผม ขอให้เราชื่นชมยินดีที่ความกระหายอันบริสุทธิ์ของพระเยซูได้ซื้อสิทธิ์นั้นให้เราแล้วที่จะดื่มและดื่มและไม่กระหายอีกเลย

คำตรัสทั้งเจ็ดของพระเยซูบนกางเขนนั่นบางครั้งถูกให้เป็นรายการดังต่อไปนี้:

1. “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษพวกเขา เพราะว่าพวกเขาไม่ทราบว่าพวกเขาทำอะไร” (ลูกา 23:34)
2. “หญิงเอ๋ย จงดูบุตรชายของท่านเถิด” แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า “จงดูมารดาของท่านเถิด” (19:26, 27)
3. “วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม”-คำตรัสของพระองค์ที่กล่าวแก่โจรใกล้ตายผู้นั้น (ลูกา 23:43)
4. “เรากระหายน้ำ” (19:28)
5. “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว” (มธ. 27:46)
6. “สำเร็จแล้ว” (19:30)
7. “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” (ลูกา 23:46)

“สำเร็จแล้ว” (ข้อ 30)

1. การทนทุกข์ของพระคริสต์สำเร็จแล้ว สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า!
2. การไถ่โทษนั้นเสร็จสิ้นแล้ว บาปถูกชดใช้แล้ว สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า! “ไม่มีเครื่องบูชาสำหรับบาปทั้งหลายหลงเหลืออยู่อีกต่อไป” ฮีบรู 10:26 บอกเรา บัดนี้ไม่มีกรถวายมิสซาของบาปหลวงคนใดสามารถเพิ่มเศษเสี้ยวหนึ่งของหนึ่งออนซ์เข้ากับมูลค่าแห่งพระโลหิตที่ไถ่โทษนั้นของพระเยซูได้ ขอขอบคุณพระเจ้า บาปของคนทั้งโลกได้รับการชดใช้แล้ว! “พระองค์ทรงเป็นผู้ปล้ำพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลาย

ของพวกเรา และไม่ใช่เพราะพวกเราพวกเดียว แต่เพราะบาปทั้งหลายของโลกทั้งสิ้นด้วย” (1 ยอห์น 2:2)

3. ที่เสรีจสิ้นแล้วเช่นกัน คือ บัญญัติด้านพิธีการทั้งหลายที่ขี้ไปยังการมาของพระคริสต์ พระเยซูตรัสว่า “...แม้แต่อักษรหนึ่งหรือจุด ๆ หนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าสิ่งสารพัดจะถูกทำให้สำเร็จจริง” (มธ. 5:18) แต่บัดนี้ไม่จำเป็นต้องถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาอีกต่อไปแล้ว พระคริสต์พระเมษโปดกของพระเจ้าทรงสิ้นพระชนม์แล้ว

บัดนี้ไม่ต้องมีวันสะบาโตของยิวอีกต่อไปแล้วซึ่งแสดงภาพสวรรค์ที่ได้มาโดยการประพุดิตี แผนการนั้นล้มเหลวไปแล้ว บัดนี้คนที่หยุดแล้วจากการประพุดิตของตนั้นก็เข้าไปในการหยุดพักแล้ว เรามีสะบาโตหนึ่งในใจของเราแล้วเมื่อเราวางใจพระเยซู และนั่นถูกแสดงภาพโดยวันสะบาโตใหญ่ที่นั่นเมื่อลูกแกะปีศาจนั้นถูกรับประทานแล้ว (อพย. 12:14) ไม่มีคำบัญชาเลยสักข้อในภาคพันธสัญญาใหม่ที่ให้ถือวันสะบาโต การละเมิดวันสะบาโตไม่ถูกกล่าวถึงด้วยซ้ำในภาคพันธสัญญาใหม่ นั่นเป็นส่วนหนึ่งของบัญญัติด้านพิธีการตามที่โคโลสี 2:16,17 บอกเราอย่างชัดเจน

บัดนี้ไม่มีข้อกำหนดอีกต่อไปแล้วให้เข้าสู่หนัด บัดนี้สิ่งที่พระเจ้าทรงอยากได้คือ การเข้าสู่หนัดของใจซึ่งถูกแสดงภาพโดยการเข้าสู่หนัดฝ่ายเนื้อหนัง

บัดนี้ไม่มีระบบปุโรหิตของมนุษย์อีกต่อไปแล้วยกเว้นตรงที่ว่าผู้ที่รับความรอดแล้วทุกคนเป็นปุโรหิตและอธิษฐานเผื่อกันและกัน แต่บัดนี้ไม่ต้องมีบาทหลวงที่ใส่เสื้อคลุมมายกโทษบาปทั้งหลายแล้ว เรามีมหาปุโรหิตองค์หนึ่งที่อ่อนน้อมเพื่อเราเป็นนิรันดร์แล้ว สำเร็จแล้ว!

ข้อ 31-37:

19:31 ฉะนั้นพวกยิว เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียมเพื่อไม่ให้ศพเหล่านั้นค้างอยู่บนกางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่) จึงอ่อนน้อมปีลาตให้ทูลขอของคนเหล่านั้นให้หัก และให้ศพเหล่านั้นถูกเอาไปเสีย

19:32 ดังนั้นพวกทหารจึงมา และทูลขอของคนแรก และของอีกคนนั้นซึ่งถูกตรึงที่กางเขนพร้อมกับพระองค์

19:33 แต่เมื่อพวกเขามาถึงพระเยซู และเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว พวกเขาก็ไม่ได้ทูลขอของพระองค์

19:34 แต่คนหนึ่งในพวกทหารแทงข้างของพระองค์ด้วยทวนอันหนึ่ง และทันใดนั้นโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมา

19:35 และคนที่เห็นสิ่งนั้นก็เขียน และคำพยานของเขาเป็นความจริง และเขาทราบว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ

19:36 เพราะสิ่งเหล่านี้ถูกกระทำเพื่อข้อพระคัมภีร์นั้นจะสำเร็จซึ่งว่า ‘พระอัฐิของพระองค์จะไม่หักเลยสักซี่เดียว’

19:37 และข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งซึ่งว่า ‘เขาทั้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาได้แทง’

กระดูกของพระองค์ไม่หักเลยสักซี่เดียว

วันสะบาโตนั้นกำลังใกล้เข้ามา มันจะเริ่มต้นตอนตะวันตก ฉะนั้นพวกยิวจึงอยากให้นำตัวพระเยซูกับโจรสองคนนั้นลงจากกางเขนก่อนตะวันตก วันสะบาโตนั้นไม่ใช่วันสะบาโตประจำสัปดาห์แต่เป็น “วันใหญ่”

นั่นคือ วันสะบาโตประจำปี มันคือวันสะบาโตของอพยพ 12:16 วันแห่งมื่อคำปัสกานั้นและวันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ วันหนึ่งของ “การประชุมอันศักดิ์สิทธิ์” และ “อย่าให้มีการทำงานในลักษณะใดในวันเหล่านั้น”-ในวันแรกและวันที่เจ็ดของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อนี้ นั่นคือวันสะบาโตประจำปีซึ่งเป็นวันใหญ่

เราเชื่อว่าพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนในวันพุธ พระองค์ต้องอยู่ในหลุมศพตลอดวันพฤหัสบดี วันศุกร์และวันเสาร์เพราะว่าพระองค์จะต้องอยู่ที่นั่น “สามวันและสามคืน” และตามที่ Dr. R.A.Torrey กล่าวไว้ “นั่นต้องรวมอย่างน้อยเจ็ดสิบสองชั่วโมง และมันอาจรวมมากกว่านั้นด้วย” ฉะนั้นเราจึงเชื่อว่าพระเยซูทรงถูกฝังหลังจากทรงถูกล้างชำระและถูกขโมย และหลังจากที่อุโมงค์ฝังศพนั้นถูกขยับขยายเล็กน้อยเพื่อจะรองรับพระกายที่สูงกว่าของพระเยซู และหลังจากที่ผ้าป่านเนื้อละเอียดนั้นถูกขี้อมาและเครื่องหอมเหล่านั้นและพระเยซูทรงถูกห่อร่างในนั้น พอถึงตอนนั้นมันน่าจะเข้าสู่คืนวันพฤหัสบดีแล้ว หลังจากตะวันตก ตอนที่พระองค์ทรงถูกฝัง จากนั้นสักเวลาหนึ่งคืนวันเสาร์พระองค์ได้ทรงเป็นขึ้น พระองค์ทรงเป็นขึ้นในวันแรกของสัปดาห์ ฉะนั้นพระองค์จึงทรงอยู่ในหลุมศพนั้นวันพฤหัสบดี วันศุกร์ และวันเสาร์ เราเชื่อเช่นนั้น

บัดนี้พวกยิววางแผน “ให้ทุบขาของคนเหล่านั้นให้หัก” (ข้อ 31) โอ แต่ถ้าพวกเขาได้หักขาของพระเยซู มันก็คงทำลายแผนการทั้งหมดของพระเจ้า จำไว้ว่าชาวประเสริฐที่ช่วยให้รอดนั้นก็คือว่า “พระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:3,4) และพระคัมภีร์มีคำบัญชาที่ชัดเจนเกี่ยวกับลูกแกะปัสกา ซึ่งแสดงภาพพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเรา ว่า “กระดูกของพระองค์จะไม่หักเลยสักซี่เดียว” (อพย. 12:46; กตว. 9:12; สดต. 34:20) บัดนี้ตลอดหนึ่งพันห้าร้อยปีพวกยิวเข้าใจมาตลอดว่าลูกแกะปัสกาต้องถูกย่างทั้งตัวด้วยไฟ มันต้องไม่มีกระดูกหักเลยสักซี่ นั่นแสดงภาพพระเยซูพระเมษโปดกปัสกาของเรา ฉะนั้นพวกยิวจึงต้องไม่ได้รับอนุญาตให้หักกระดูกของพระเยซู และเมื่อพวกเขามาถึงพระองค์พวกเขาก็พบว่าพระองค์สิ้นพระชนม์เสียแล้ว (ข้อ 33)

และบัดนี้ทหารคนหนึ่ง ซึ่งไม่ได้คิดอย่างแน่นอนว่าตนกำลังทำให้พระคัมภีร์สำเร็จจริง หยิบหอกอันหนึ่งมาและแทงซี่ข้างของพระเยซูและ “ทันใดนั้นโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมา” (ข้อ 34) มันคือพระโลหิตที่ทำให้เกิดการไถ่โทษสำหรับจิตวิญญาณของเรา และดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงต้องทำให้มันปรากฏชัดเจนในที่นี้

ครั้งหนึ่งผมกำลังเทศนาเกี่ยวกับพระโลหิตของพระคริสต์และในใจของผมองค์พระผู้เป็นเจ้าดูเหมือนจะตำหนิผม “เจ้าสัญญากับเราแล้วมิใช่หรือว่าเมื่อเจ้ามาถึงพระคำตอนนี้ เจ้าจะเทศนามันเหมือนอย่างที่มีมันเป็นจริง ๆ ให้ดีที่สุดเท่าที่เจ้ารู้? แล้วทำไมเจ้าถึงเทศนาเกี่ยวกับพระโลหิตตอนที่เรากล่าวว่า ‘โลหิตและน้ำ’?”

ผมพูดอย่างสำนึกผิดว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์จะสำแดงให้ข้าพระองค์เห็นว่านั่นนั้นหมายถึงอะไร ข้าพระองค์ก็จะเทศนาเรื่องนั้นด้วย”

ผมคิดว่าตรงนี้น่าจะหมายถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทิตัส 3:5 กล่าวว่า “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” ในข้อนั้นการล้างชำระน่าจะเกิดขึ้นโดยพระวจนะและการสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ตรงนี้น่าจะ

สององค์ประกอบนั้นแห่งความรอดของเราที่ถูกกล่าวแบบแตกต่างกัน ในที่นี้คือพระโลหิตของพระคริสต์เพื่อจะทำการไถ่โทษ ตรงนี้คือฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อจะสร้างเราขึ้นใหม่

น้ำแสดงภาพพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นกันในอิสยาห์ 44:3, “เพราะเราจะเทน้ำลงบนผู้ที่กระหาย และน้ำทั้งหลายลงบนดินแห้ง เราจะเทวิญญาณของเราบนเชื้อสายของเจ้า และพรของเราบนลูกหลานของเจ้า” ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ก็ทรงจัดเตรียมไม่เพียงพระโลหิตที่ไถ่โทษเพื่อชดใช้บาป แต่ฤทธิ์เดชมหันต์แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แล้ว และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีส่วนในการทำการอัศจรรย์นั้นจนคน ๆ หนึ่ง “บังเกิดจากพระวิญญาณ” เมื่อเขาได้รับความรอด

“เพราะสิ่งเหล่านี้ถูกกระทำเพื่อข้อพระคัมภีร์นั้นจะสำเร็จ” - ข้อ 36

พระเยซูทรงระมัดระวังและละเอียดลออจริง ๆ ที่ทุกประโยค ทุกบรรทัดของพระคัมภีร์ต้องถูกทำให้สำเร็จจริง! และพระคัมภีร์ถูกทำให้สำเร็จจริงอย่างมหัศจรรย์ขนาดนั้นแล้วในการประสูติ ชีวิต ในการไต่สวน นั้น การตรึงกางเขนและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูจนคน ๆ หนึ่งคงเป็นคนโง่เขลาหากเขาไม่ยอมรับข้อพิสูจน์ที่ผิดพลาดไม่ได้เหล่านั้นที่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง ตามที่พระคัมภีร์กล่าวไว้แล้ว

เพลงสดุดี 22:16 ได้พยากรณ์เกี่ยวกับพระเยซูว่า “...พวกเขาแทงมือของข้าพระองค์และเท้าของข้าพระองค์เสียแล้ว” นั่นถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว แต่เศคาริยาห์ 12:10 ได้พยากรณ์เกี่ยวกับชนชาติอิสราเอลว่า “...พวกเขาจะมองดูเราผู้ซึ่งพวกเขาได้แทง และพวกเขาจะไว้ทุกข์เพื่อท่าน เหมือนคนไว้ทุกข์เพื่อบุตรชายคนเดียวของตน...”

ฉะนั้นจึงเห็นได้ชัดว่ามีคนหลายกลุ่มที่ต้องเผชิญหน้ากับพระเยซูผู้ทรงถูกแทง

1. ชนชาติอิสราเอลต้องเผชิญหน้าพระองค์ โอ ความมีเดบอดที่เกิดขึ้นแล้วส่วนหนึ่งกับชนชาติอิสราเอลจะถูกเอาออกไปหลังจากการรับขึ้นนั้น หลังจากความทุกข์ลำบากนั้น หลังจากพระคริสต์เสด็จกลับมาและชนชาติอิสราเอลถูกรวบรวมกลับมาเพื่อเผชิญหน้ากับพระองค์และพวกเขาจะถูกขับไล่ออกไป เมื่อนั้น “เขาทั้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาได้แทง” นั่นคือตอนที่ประชาชาติหนึ่งจะได้รับความรอดในวันเดียว! ในหมูกงานพันปีที่ยิ่งใหญ่ทั้งปวงในโลก นั้นจัดว่าเป็นหนึ่งในงานพันปีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแล้ว! พวกเขาจะเผชิญหน้ากับพระผู้ช่วยให้รอดผู้ซึ่งพวกเขาได้ตรึงกางเขน

2. คนเหล่านั้นที่ได้มีส่วนในการไต่สวนและตรึงกางเขนพระองค์ต้องเผชิญหน้ากับพระองค์เช่นกัน จงฟังสิ่งที่พระเยซูตรัส แต่เมื่อมหาปุโรหิตนั้นกล่าวแก่พระเยซูว่า “เราสั่งท่านให้ปฏิญาณโดยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ว่า ท่านจงบอกพวกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่” พระเยซูก็ตรัสแก่เขาว่า “ท่านว่าถูกแล้ว แต่อย่างไรก็ตามเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ต่อจากนี้ ท่านทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์แห่งฤทธาณูภาพ และเสด็จมาในหมูเมฆแห่งฟ้าสวรรค์” (มธ. 26:63,64)

คนเหล่านั้นในนรกจะถูกเปิดฝาเพื่อที่พวกเขาจะได้เห็นพระคริสต์ที่เสด็จมาในฤทธาณูภาพและสง่าราศี “เขาทั้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาได้แทง”

3. แต่นั่นก็เป็นความจริงมิใช่หรือเกี่ยวกับคนบาปที่หลงหายทุกคนในโลก? ฟิลิปปี 2:9-11 กล่าวว่า:

“เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงด้วย และได้ประทานพระนามหนึ่งแก่พระองค์ซึ่ง

อยู่เหนือทุกนาม เพื่อเมื่อออกพระนามของพระเยซู ‘หัวเข่าทุกหัวเข่าจะต้องคุกกราบลง’ ของบรรดาสีงในสวรรค์ และบรรดาสีงในแผ่นดินโลก และบรรดาสีงใต้พื้นแผ่นดินโลก และเพื่อ ‘ลึนทุกลึนจะกล่าวยอมรับ’ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายสง่าราศีแต่พระเจ้าพระบิดา”

โอ ถ้าอย่างนั้น ทุกคนในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกและในนรกจะเผชิญหน้ากับพระเยซูผู้เสด็จกลับมา และทุกลึนจะสารภาพว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระองค์และอยู่ในความทรमानจะยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดนั้น พระผู้สร้างนั้น ทรงเป็นสารพัดที่พระองค์ทรงอ้างว่าเป็น และพวกเขาจะสารภาพความชั่วช้าของตน

วิวรณ์ 1:7 กล่าวว่า “ดูเถิด พระองค์เสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ และคนเหล่านั้นที่ได้แทงพระองค์ด้วย และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะร้องไห้เพราะพระองค์” ฉะนั้น นัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์และคนทั้งหลายที่ได้แทงพระองค์ และมนุษย์ทุกชาติแห่งแผ่นดินโลกจะร้องไห้เพราะพระองค์ คนที่ไม่รอดต้องเห็นพระผู้ช่วยให้รอดและเผชิญหน้าพระองค์และก้มกราบลงต่อพระองค์

ร้องไห้หรือ? ใช่แล้ว เพราะว่าพระเยซูจะเสด็จมาเพื่อทำลายบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกนี้ตามที่ถูกแสดงภาพในหินก้อนนั้นที่ถูกตัดออกจากภูเขาถูกหนึ่งโดยไม่ใช่มือและซึ่งชนรูปจำลองนั้นที่แสดงภาพจักรวรรดิโลกเหล่านั้นและทำให้มันแตกเป็นชิ้น ๆ และผงกลืนทำให้มันกระจัดกระจายไป พระคริสต์ก็จะทรงทำลายอาณาจักรทั้งหลายของโลกและอาณาจักรของพระองค์จะเต็มทั้งพิภพโลก

4. โอ และเราจะเห็นพระองค์ด้วย ในสวรรค์ เราคิดว่าผู้เดียวที่จะมีรอยแผลใด ๆ จะเป็นพระเยซู เพราะว่าเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว พระองค์ทรงเชิญชวนโรมัสให้เอานิ้วของเขาแหยในรอยตะปูเหล่านั้นและในรอยแผลในสีข้างของพระองค์ ผมเชื่อว่าเราทุกคนจะถูกเอารอยแผลและแผลเป็นแห่งชีวิตที่บาปหนาและน่าสงสารนี้ออกไป แต่พระเยซูจะทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่ได้ขีดใช้บาปเพื่อเราแล้วอย่างเป็นทางการ และเมื่อผมเห็นพระองค์...

เมื่องานชีวิตของข้าเสร็จสิ้น และข้าข้ามฝั่งแม่น้ำไป

เมื่อข้าจะเห็นรุ่งอรุณอันสดใสและเปี่ยมสง่าราศี

ข้าจะรู้จักพระผู้ไถ่ของข้าเมื่อข้าข้ามไปถึงอีกฝั่ง

และรอยยิ้มของพระองค์จะเป็นรอยยิ้มแรกที่ต้อนรับข้า

ข้าจะรู้จักพระองค์ ข้าจะรู้จักพระองค์

ในฐานะผู้ถูกไถ่แล้วข้าจะยืนอยู่ข้างพระองค์

ข้าจะรู้จักพระองค์ ข้าจะรู้จักพระองค์

โดยรอยตะปูนั้นในพระหัตถ์ของพระองค์

โอ ใช่แล้ว สำหรับเรานั้นจะเปี่ยมสง่าราศีไปตลอดชั่วนิรันดร์กาลที่ได้มองดูพระองค์ผู้ทรงถูกทิ่มแทงเพื่อเรา!

ข้อ 38-42:

19:38 และหลังจากนี้โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซู แต่อย่างลับ ๆ เพราะกลัวพวกยิว จึงอ้อนวอนปีลาตเพื่อที่เขาจะเอาพระศพของพระเยซูไป และปีลาตก็ยอมให้เขา ฉะนั้นโยเซฟจึงมา และรับพระศพของพระเยซูไป

19:39 และนิโคเดมัสก็มาเช่นกัน ผู้ซึ่งตอนแรกได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืน และนำเครื่องหอมผสมด้วยมดยอบกับกฤษณา หนักประมาณสามสิบกว่ากิโลกรัมมา

19:40 แล้วพวกเขานำพระศพของพระเยซูไป และพันพระศพนั้นในผ้าป่านพร้อมกับเครื่องหอมเหล่านั้น ตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว

19:41 บัดนี้ในสถานที่ซึ่งพระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง และในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ ซึ่งในนั้นยังไม่เคยวางศพผู้ใดเลย

19:42 ฉะนั้นพวกเขาจึงวางพระเยซูไว้ที่นั่น เพราะเหตุวันเตรียมของพวกยิว เพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้

การฝังศพของพระเยซู

บัดนี้ชายสองคนรับผิดชอบในการนำร่างที่ถูกย้ายของพระผู้ช่วยให้รอดลงมา ร่างที่ชุบผอมจนเห็นกระดูกทุกซี่ และรอยเข็ญและรอยแผลเป็น รอยโบย พระหัตถ์และพระบาทที่ถูกตะปูตีทะลุ ช่องที่หอกแทงในสีข้างของพระองค์ซึ่งโลหิตและน้ำไหลออกมาและพระพักตร์ของพระองค์ที่ฟกช้ำและบวมเป่งจนพระองค์ดูไม่เหมือนมนุษย์แล้ว-พวกเขานำร่างที่น่าสงสารนั้นลงมา พวกเขาไม่ยอมให้พระผู้ช่วยให้รอดถูกฝังในทุ่งนาของยาจกเด็ดยา

โยเซฟได้ชื่อว่าเป็น “สมาชิกสภา” (ลูกา 23:50) เขาจึงเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดรินและ “มิได้เห็นด้วยในมติและการกระทำของเขาทั้งหลาย” และเขา “คอยทำอาณาจักรของพระเจ้า” (ลูกา 23:50,51) และนิโคเดมัสเป็น “ขุนนางของพวกยิว” (ยอห์น 3:1) เขาจึงเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดริน ซึ่งมีสมาชิก 71 คนที่ปกครองพวกยิว ก่อนหน้านี้ นิโคเดมัสเคยทักท้วงในการประชุมสภาซานเฮดรินครั้งหนึ่งว่าพวกเขาควรให้โอกาสพระเยซูได้พิสูจน์ตัวเอง (ยอห์น 7:50,51) และโยเซฟเป็นสาวกคนหนึ่งมาตลอด “แต่อย่างลับ ๆ เพราะกลัวพวกยิว” และบัดนี้พวกเขาขอพระศพของพระเยซูจากปีลาต

ตอนแรกปีลาตซักถามว่าพระเยซูทรงตายไปพักใหญ่ ๆ แล้วหรือ มีทริวกกล่าวว่าพวกเขา “ขอพระศพของพระเยซู” มาระโก 15:44,45 กล่าวว่า “และปีลาตก็ประหลาดใจว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้วหรือ และได้เรียกนายร้อยคนนั้นมาหาท่าน ท่านถามเขาว่า พระองค์ตายไปสักพักแล้วหรือ และเมื่อท่านได้ทราบเรื่องนั้นจากนายร้อยแล้ว ท่านจึงมอบพระศพให้แก่โยเซฟ” ผมแน่ใจว่าปีลาตประหลาดใจที่สมาชิกสองคนนี้ของสภาซานเฮดริน สภาซานเฮดรินเดียวกันนั้นที่ปรับโทษพระองค์ให้ถึงตาย บัดนี้มารับพระศพของพระเยซูไปอย่างอ่อนโยนและฝังพระศพนั้น

นิโคเดมัสเป็นผู้ที่ “นำเครื่องหอมผสมด้วยมดยอบกับกฤษณา หนักประมาณสามสิบกว่ากิโลกรัมมา” เพื่อที่พวกเขาจะได้ห่อพระศพของพระเยซูในเครื่องหอมนั้นและป้องกันไม่ให้เกิดกลิ่นเหม็นแห่งความเปื่อยเน่า นานที่สุดเท่าที่ทำได้ แต่โยเซฟเป็นผู้ที่ “ซื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด และนำพระองค์ลงมา และพันพระองค์ไว้ในผ้า

ปานเนื้อละเอียด และวางพระองค์ไว้ในอุโมงค์ฝังศพซึ่งได้สกัดไว้ในศิลา” (มาระโก 15:46) และใกล้กับสถานที่แห่งการตรึงกางเขนนั่นพอดีมีสวนแห่งหนึ่งและอุโมงค์ฝังศพใหม่ในสวนนั้น มันเป็นอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟและมัทธิว 27:60 กล่าวว่าเขาวางพระศพนั้น “ในอุโมงค์ฝังศพใหม่ของตนเอง ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา และเขาก็กลิ้งหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้” ฉะนั้นสองคนนี้-นิโคเดมัส ซึ่งจัดหาเครื่องหอมหนักหนึ่งร้อยปอนด์ตามลักษณะของพวกยิวในการฝังศพ; โยเซฟ ซึ่งจัดหาผ้าปานเนื้อละเอียดและอุโมงค์ฝังศพแห่งใหม่-ฝังพระเยซู

น่าสนใจที่จะคิดว่าโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ผู้ซึ่งได้สร้างอุโมงค์ฝังศพไว้สำหรับตัวเอง และมีที่ว่างพอสำหรับฝังศพอีกคนหรือสองคนที่นั่น น่าจะเป็นคนตัวเตี้ย เพราะอยู่ใน Garden Tomb นั้นตอนนี้ในกรุงเยรูซาเล็ม เราพบว่าพวกเขาต้องสกัดหินออกไปตรงส่วนเท้าเพื่อทำให้เกิดที่ว่างเพิ่มขึ้นสำหรับร่างกายหนึ่งที่ยาวกว่า ฉะนั้นเราจึงเชื่อว่าพระเยซูตัวสูงกว่าโยเซฟและว่าพวกเขารีบสกัดหินออกในอุโมงค์ฝังศพนั้นเพื่อทำให้เกิดที่ว่างเพิ่มขึ้น ขณะที่พวกเขาวางพระศพอย่างนุ่มนวลที่นั่น

พวกเขารีบและวางพระศพที่นั่นเพราะวันเตรียมนั้นจะเริ่มต้นแล้ว นั่นคือ วันสะบาโตใหญ่ คือนั่นที่พวกเขากินลูกแกะปัสกาซึ่งกำลังย่างอยู่แล้วและจะถูกรับประทาน-เมื่อตะวันตกวันนั้น พวกเขาจึงรีบฝังพระศพของพระเยซูและกลิ้งหินใหญ่ก้อนหนึ่งมาปิดทางเข้าอุโมงค์และจากไป

ยอห์น 20

ข้อ 1-10:

20:1 วันแรกของสัปดาห์มารีย์ชาวมักดาลามาในเวลาเช้าตรู่ เมื่อยังมีตอยู่ ถึงอุโมงค์ฝังศพ และเห็นก้อนหินนั้นถูกกลิ้งออกไปจากปากอุโมงค์อยู่แล้ว

20:2 แล้วเธोजึงวิ่ง และมาหาซีโมนเปโตร และมาหาสาวกอีกคนหนึ่ง ผู้ที่พระเยซูทรงรัก และกล่าวแก่เขาทั้งสองว่า “พวกเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่ทราบพวกเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน”

20:3 ฉะนั้นเปโตรจึงออกไป กับสาวกอีกคนหนึ่งนั้น และมายังอุโมงค์

20:4 ดังนั้นเขาทั้งสองจึงวิ่งไปด้วยกัน และสาวกอีกคนหนึ่งนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตร และมาถึงอุโมงค์ก่อน

20:5 และเมื่อเขาก้มลงและมองดูข้างใน ได้เห็นผ้า

ปานเหล่านั้นวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน

20:6 แล้วซีโมนเปโตรติดตามเขามา และเข้าไปในอุโมงค์ และได้เห็นผ้าปานเหล่านั้นวางอยู่

20:7 และผ้าเช็ดหน้า ที่พันพระเศียรของพระองค์ ไม่ได้วางอยู่กับผ้าปานเหล่านั้น แต่ถูกพับเข้าด้วยกันไว้ที่หนึ่งต่างหาก

20:8 แล้วสาวกอีกคนหนึ่งนั้นจึงเข้าไปด้วย ผู้ซึ่งมาถึงอุโมงค์ก่อน และเขาได้เห็นและเชื่อ

20:9 เพราะว่าขณะนั้นเขาทั้งสองยังไม่รู้จักชื่อพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้องเป็นขึ้นมาจากความตาย

20:10 แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตนเองอีก

พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้

พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตาย ณ เวลาใด? มัทธิว 28:1 กล่าวว่า “หลังจากวันสะบาโตสิ้นสุดแล้ว ขณะที่เริ่มสว่างขึ้นในวันต้นสัปดาห์...” วันสะบาโตนั้นสิ้นสุดตอนตะวันตก และวันสะบาโตนี้คือวันสะบาโตที่เป็นวันเสาร์

สักเวลาหนึ่งในตอนกลางคืนเกิดแผ่นดินไหวใหญ่และทูตสวรรค์องค์นั้นลงมาและกลิ้งหินก้อนนั้นออกไปจากปากอุโมงค์และนั่งบนหินนั้น มัทธิว 28:1,2 บอกเรา “ขณะที่เริ่มสว่างขึ้น” สำหรับเราปกติแล้วก็หมายถึงถึงช่วงรุ่งอรุณ แต่มันอาจหมายถึงการเข้ามาใกล้ของวันต้นสัปดาห์ก็ได้ และวันของพวกเขาก็เริ่มต้นตอนตะวันตก

ฉะนั้นสักเวลาหนึ่งในตอนกลางคืนพระเยซูจึงทรงเป็นขึ้นจากตาย และ “เมื่อยังมีตอยู่” มารีัยชาวมักดาลาก็มาแต่เช้าตรู่ที่อุโมงค์นั้นและเห็นหินก้อนนั้นถูกเอาออกไปแล้ว Bishop Andrews พรรณนาถึงมารีย์ชาวมักดาลาอย่างงดงามว่า: “นางเป็นคนสุดท้ายที่กางเขนของพระองค์ และเป็นคนแรกที่หลุมศพของพระองค์นางอยู่ต่อหน้านั้น และมาเร็วสุดที่นี่ ไม่มีใครรู้สึกว่าคุณเป็นหนี้พระคริสต์มากขนาดนั้น”

คู่มือที่ข้อ 5 และ 6: “และเมื่อเขาก้มลงและมองดูข้างใน ได้เห็นผ้าปูที่นอนวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน แล้วซีโมนเปโตรติดตามเขามา และเข้าไปในอุโมงค์ และได้เห็นผ้าปูที่นอนวางอยู่” Dr. Ironside พรรณนาถึงอุโมงค์ฝังศพนั้นตามที่เราเห็นมันแล้วหลายครั้ง:

วันนี้คุณสามารถมองเห็นเนินเขารูปหัวกะโหลกนี้ได้และบนด้านหนึ่งของมันมีสวนอยู่แห่งหนึ่ง ที่เมื่อไม่กี่ปีก่อนพวกเขาขุดเจออุโมงค์ฝังศพแห่งหนึ่งที่ถูกสกัดเข้าไปในใบหน้าของหน้าผานั้นและมันตรงกันในทุกรายละเอียดกับอุโมงค์ฝังศพนั้นที่ถูกพรรณนาในพระวจนะของพระเจ้า เมื่อคุณเข้าไปใกล้ เป็นธรรมดาที่จะย่อตัวลง เหมือนที่ยอห์นได้กระทำ และมองเข้าไปข้างใน เดิมทีทางเข้านั้นอยู่ต่ำมาก ๆ ใกล้ทางเข้านี้มีหน้าต่างเล็ก ๆ อยู่ช่องหนึ่งซึ่งปล่อยให้แสงสว่างส่องเข้ามาในห้องใต้ดินที่ว่างเปล่า ซึ่งมองเห็นได้อย่างชัดเจนเมื่อคุณมองลอดทางเข้านั้นไป ห้องใต้ดินนั้นสูงประมาณ 24 นิ้ว ถูกสกัดออกจากหินปูน และในห้องใต้ดินนั้นพระศพนั้นคงจะมองเห็นได้อย่างง่ายดาย โดยนอนอยู่บนที่นอนซึ่งเต็มไปด้วยเครื่องหอม หากพระศพนั้นยังอยู่ที่นั่น

Dr. Scofield ให้ลำดับเหตุการณ์เกี่ยวกับการคืนพระชนม์ดังต่อไปนี้ โดยรวมเรื่องเล่าทั้งสี่ของข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มเข้าด้วยกัน:

หญิงสามคน มารีย์ชาวมักดาลา และมารีย์มารดาของพระเยซู และสะโลเม เริ่มไปที่อุโมงค์ฝังศพนั้น โดยมีหญิงคนอื่น ๆ ที่ถือเครื่องหอมติดตามไปด้วย สามคนนี้พบว่าหินก้อนนั้นถูกกลิ้งออกไปแล้ว และมารีย์ชาวมักดาลาไปบอกพวกสาวก (ลก. 23:55-24:9; ยน. 20:1,2) มารีย์มารดาของยากอบและโยเสส เข้าไปใกล้อุโมงค์นั้นมากขึ้นและเห็นทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า (มธ. 28:2) นางกลับไปพบกับหญิงคนอื่น ๆ ที่ตามมาพร้อมกับเครื่องหอม

ขณะเดียวกันเปโตรและยอห์น ซึ่งถูกเตือนโดยมารีย์ชาวมักดาลา ก็มาถึง มองเข้าไป และจากไป (ยอห์น 20:3-10) มารีย์ชาวมักดาลาร้องไห้กลับไป เห็นทูตสวรรค์สององค์นั้นและเห็นพระเยซู (ยอห์น 20:11-18) และไปบอกพวกสาวกตามที่พระองค์ทรงสั่งนาง ขณะเดียวกันมารีย์ (มารดาของยากอบและโยเสส) ได้พบกับพวกผู้หญิงที่มาพร้อมกับเครื่องหอมและกลับไปกับพวกนาง พวกนางเห็นทูตสวรรค์สององค์นั้น (ลก. 24:4,5; มก. 16:5) พวกนางได้รับข่าวสารจากทูตสวรรค์นั้นเช่นกัน และขณะไปตามหาพวกสาวก พวกนางได้พบกับพระเยซู (มธ. 28:8-10)

บัดนี้มารีย์ชาวมักดาลา ซึ่งเห็นหินก้อนนั้นถูกเอาออกไปแล้ว วิ่งไปบอกเปโตรและยอห์นว่า “พวกเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่ทราบพวกเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน” (ข้อ 2) พวกเขาไม่เข้าใจว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว

เปโตรและยอห์นวิ่งไปด้วยกัน ยอห์นอาจหนุ่มกว่าและวิ่งแซงหน้าเปโตรและมองเข้าไปในอุโมงค์นั้น “อะไรชะลอเท้าของเปโตร? ไม่ใช่อายุ แต่เป็นการสิ้นสะเทือนแบบฉับพลันของความทรงจำ” Ralph Connor ประกาศ “เขามีสิทธิ์อะไรที่จะไปค้นหาพระศพของชายผู้นั้นที่เขาได้ทอดทิ้งอย่างไม่ไยดี!” และจากนั้น Macaulay เสริมว่า: “แต่แม้กระทั่งขณะที่การปรับโทษตัวเองแบบฉับพลันเกาะกุมใจเขา ความทรงจำอีกเรื่องก็ปลุกเร้าเขา สายตาที่ปลุกความทรงจำนั้นผุดขึ้นอีกในหัวของเขา และด้วยหัวใจที่เกือบจะระเบิดด้วยความปรารถนาที่จะตามหาพระอาจารย์สุดที่รักของเขาให้เจอ เขาก็เร่งความเร็วอีกที...จนกระทั่งเขาดันผ่านยอห์นที่รื้ออยู่ที่ทางเข้าอุโมงค์นั้น และกระโจนเข้าไป”

แต่ซีโมนเปโตรเข้าไปในอุโมงค์นั้นด้วยใจกล้าและมีฝ้านั้นอยู่ซึ่งพระเยซูเคยถูกหุ้มห่อและผ้าเช็ดหน้าที่เคยพันรอบศีรษะของพระองค์ วางอยู่ต่างหาก จากนั้นยอห์นก็เข้าไปในอุโมงค์นั้นเช่นกัน “และเขาได้เห็นและเชื่อ” (ข้อ 8) บัดนี้เขาเข้าใจแล้วว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว จนถึงตอนนี้ไม่มีสักคนในพวกเขาที่ดูเหมือนจะเข้าใจพระสัญญาเหล่านั้นว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้นจากตาย พวกเขาอาจเข้าใจพระสัญญาเหล่านั้นว่าเป็นเชิงสัญลักษณ์

และบัดนี้สาวกทั้งสอง “ก็กลับไปยังบ้านของตนเองอีก” (ข้อ 10) นั้นหมายความว่าพวกเขาไปจากกรุงเยรูซาเล็มและเดินทางขึ้นเหนือไปยังแคว้นกาลิลีและอาจไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมหรือเมืองเบธไซดา และเปโตรกลับไปประกอบอาชีพจับปลาของตน ตามที่เราเห็นในบทถัดไป

มารีย์ชาวมัคดาลาและมารีย์อีกคนนั้นนั่งและมองดูอุโมงค์นั้นตอนที่พระเยซูทรงถูกฝังที่นั่น (มธ. 27:61) และบัดนี้มารีย์ชาวมัคดาลาและมารีย์อีกคนนั้นมายังอุโมงค์ฝังศพนั้น (มธ. 28:1)

ข้อ 11-18:

20:11 แต่มารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ และขณะที่เธอร้องไห้ เธอก็ก้มลงและมองดูข้างในอุโมงค์นั้น

20:12 และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์นั่งอยู่สวมเสื้อสีขาว องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และอีกองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท ณ ที่ซึ่งพระศพของพระเยซูเคยถูกวางไว้

20:13 และทูตทั้งสองกล่าวแก่เธอว่า “หญิงเอ๋ย ท่านร้องไห้ทำไม” เธอกล่าวแก่ทูตทั้งสองว่า “เพราะพวกเขาได้อาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะพวกเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน”

20:14 และเมื่อเธอกล่าวอย่างนั้นแล้ว เธอก็หันตัวกลับมา และเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ และไม่ทราบว่าพระองค์พระเยซู

20:15 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “หญิงเอ๋ย เจ้าร้องไห้ทำไม เจ้าแสวงหาผู้ใด” เธอซึ่งคิดเอาเองว่า

พระองค์เป็นคนทำสวน จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้อาพระองค์ไปจากที่นี่ ขอบอกดิฉันเถิดว่า ท่านเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป”

20:16 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “มารีย์เอ๋ย” เธอจึงหันตัวมา และทูลพระองค์ว่า “รับโบนี” ซึ่งแปลว่า อาจารย์

20:17 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และกล่าวแก่พวกเขาว่า เราขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย”

20:18 มารีย์ชาวมัคดาลาจึงมาและบอกพวกสาวก ว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสสิ่งเหล่านี้กับเธอ

พระเยซูทรงปรากฏแก่มารีย์ชาวมัคดาลา

มัทธิว 28 บอกเราว่ามี “มารีย์อีกคน” อยู่กับมารีย์ชาวมัคดาลา ลูกา 24:10 บอกเราว่า “คือมารีย์ชาวมัคดาลา และโยอันนา และมารีย์มารดาของยากอบ และผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่อยู่ด้วยพวกนาง ซึ่งได้บอกสิ่งเหล่านี้แก่พวกอัครทูต”

แต่ในที่นี้เราเรียนรู้ว่ามารีย์ได้เห็นทูตสวรรค์สององค์นั่งอยู่สวมเสื้อสีขาว (ข้อ 12) ลูคา 24:4 กล่าวว่า “ชายสองคน” นั่นคือ ทูตสวรรค์สององค์นั้นที่ปรากฏตัวเป็นมนุษย์ พวกเขา นั่งอยู่ “องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และอีกองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท” (ข้อ 12) สถานที่แห่งการฝังพระศพและการคืนพระชนม์ของพระคริสต์เป็นที่รักยิ่งสำหรับเรา แม้เราอาจถูกทดลองให้บูชาสถานที่นั้นอย่างโง่เขลาก็ตาม องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงป้องกันไม่ให้ทราบแน่ชัดว่าสถานที่นั้นอยู่ที่ไหน “แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ได้ทรงชุบพระเยซูให้เป็นขึ้นมา จากความตายทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน พระองค์ผู้ได้ทรงชุบพระคริสต์ให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทรงกระทำให้ร่างกายที่ต้องตายของพวกท่านเป็นขึ้นมาใหม่ด้วย โดยพระวิญญาณของพระองค์ที่ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน” โรม 8:11 กล่าวว่า ทูตสวรรค์สององค์นี้ดูเหมือนจะเคารพเทิดทูนสถานที่ ๆ เป็นหินเย็นซี้ดนั้นที่พระศพของพระผู้ช่วยให้รอดของเราเคยนอนอยู่ พวกเขาอยากชี้ให้เห็น-ว่ามันว่างเปล่าแล้ว พระเยซูทรงเป็นขึ้นแล้ว เหล่าทูตสวรรค์อยู่ที่นั่นแล้วตอนนี้ แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเฝ้าดูอยู่เหนืออุโมงค์นั้นจนถึงวินาทีนั้นที่พระศพนั้นถูกทำให้มีชีวิต พระองค์ทรงเฝ้าดูอยู่เหนือหลุมศพของคริสเตียนทุกคนเช่นนั้น

Dr. J. Wilbur Chapman ซึ่งเทศนาที่เมืองเดย์ตัน รัฐโอไฮโอ ที่งานประชุมพระคัมภีร์งานหนึ่งของเหล่าผู้รับใช้และเหล่าคนงาน กล่าวไว้ว่า:

ผมกำลังนั่งอยู่ในบ้านของผมในชนบท อ่านบันทึกเหตุการณ์ของคำปราศรัยหนึ่งที่กล่าวโดย Dr. Moorehead ที่งานประชุมพระคัมภีร์งานหนึ่ง และเขากล่าวว่าเขาเชื่อมั่นเป็นความจริงที่ว่าเมื่อคน ๆ หนึ่งกลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า พระวิญญาณของพระเจ้ายิ่งก็เข้ามาอยู่ในตัวเขาแล้ว

และพระองค์ทรงอยู่ในตัวเขาตลอดไป “ผมไม่ทราบแต่ว่าในบางวิธีที่ผมไม่รู้ พระองค์จะทรงสถิตอยู่ด้วยต่อไป แม้ว่าอยู่ในอุโมงค์ฝังศพก็ตาม จนถึงเข้าแห่งการเป็นขึ้นจากตายนั้น แต่ว่าถ้าพี่น้องคนใดของผมไม่เชื่ออย่างที่ผมเชื่อ ผมก็จะกล่าวว่า เมื่อผมกลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าแล้ว พระวิญญาณของพระเจ้ายิ่งทรงเข้ามาในชีวิตของผมแล้ว และพระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วยไปตลอดชีวิต และจากนั้นถ้าผมถูกวางในอุโมงค์ฝังศพ พระองค์ก็จะยังทรงลอยอยู่เหนือผม พระองค์ทรงลอยอยู่เหนืออุโมงค์ฝังศพนั้นโดยเฝ้าอยู่ต่อไปจนถึงรุ่งอรุณนั้นแห่งการเป็นขึ้นจากตายอันเปี่ยมสง่าราศี”

ผมอ่านประโยคสุดท้ายไม่ได้ เพราะน้ำตาเริ่มปริมนัยน์ตาผมแล้ว และผมบอกคนของผมให้เทียมน้ำเข้าที่บรณมา และภรรยาของผมกับผมก็ขี่รถม้าไปยังหลุมศพเล็ก ๆ นั้นที่เราได้ฝังศพลูกชายหัวปีของเรา และขณะที่เรายืนอยู่ที่นั่นเช้าวันนั้นเราก็กล่าวว่า “ขอบคุณพระเจ้า พระองค์กำลังเฝ้าอยู่” และสันติสุขก็เต็มล้นจิตวิญญาณของเรา และผมจะไม่มีวันลืมการเดินทางข้ามประเทศไปยืนอยู่ข้างหลุมศพของคุณแม่ของผมเลย และผมกล่าวไปว่า “ขอบคุณพระเจ้า ขอบคุณพระเจ้า ที่ตลอดสามสิบปีพระองค์ทรงเฝ้าอยู่ และเมื่อถึงรุ่งอรุณนั้นพระองค์จะทรงทำให้พวกเขาเป็นขึ้น ถูกรวมเข้าด้วยกันอีกโดยพระวิญญาณ-ร่างกายในหลุมศพและจิตวิญญาณที่อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์” นั่นเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

จากนั้นมารีย์ได้เห็นพระเยซูและจำพระองค์ไม่ได้ นางคิดว่านั้นคือคนสวน แต่เมื่อพระเยซูตรัสกับนางและเรียกชื่อของนาง นางก็รู้จักพระองค์ในทันที โอ ผมแน่ใจว่านางคงวางมือของนางบนพระองค์ด้วยความดีใจ แต่พระองค์ตรัสว่า “อย่าแตะต้องเรา เพราะเรายังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา” (ข้อ 17)

ผมคิดว่า ตามที่ Dr. Scofield เสนอแนะ “พระเยซูตรัสกับมารีย์ในฐานะมหาบุโรหิตที่กำลังทำให้วันแห่งการลบล้างบาปนั้นสำเร็จจริง (ลก. 16) หลังจากทรงทำหน้าที่เป็นเครื่องบูชาสำเร็จแล้ว พระองค์ก็กำลังจะไปถวายพระโลหิตอันศักดิ์สิทธิ์นั้นในสวรรค์ และระหว่างการเดินทางพบกับมารีย์ในสวนนั้นก็เป็นการพบกันนั้นของมัทธิว 28:9 พระองค์ก็ทรงขึ้นไปสวรรค์แล้วและกลับลงมา”

มัทธิว 28:9 กล่าวว่า “และหญิงเหล่านั้นก็มาและกอดพระบาทของพระองค์” เห็นได้ชัดว่าหลังจากที่มารีย์ได้เห็นพระองค์แล้วและภาพเหล่านั้นถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว

เราแน่ใจว่าพระเยซูทรงขึ้นไปบนสวรรค์แล้ว โอ อย่าอิจฉามันเลย! พระเนตรของพระองค์ปรารถนามานานที่จะได้เห็นถนนทองคำเหล่านั้นและเหล่าทูตสวรรค์และสง่าราศีเหล่านั้นที่นั่น “ได้รับสง่าราศีกับพระบิดา” จากนั้นพระองค์จะทรงกลับมา และเป็นครั้งคราวตลอดสี่สิบวันพระองค์จะทรงปรากฏแก่พวกสาวก

มารีย์มาและเล่าให้พวกสาวกฟังว่านางได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว แต่ถ้อยคำของหญิงเหล่านี้ “พวกอัครทูตถือว่าเป็นนิทานที่ไร้สาระ และพวกอัครทูตไม่เชื่อพวกนาง” (ลูกา 24:11) และข่าวสารของทูตสวรรค์นั้นก็มีมากกว่าที่ข่าวประเสริฐของยอห์นบอกเรา เราอ่านในมัทธิว 28:5-8:

“และทูตสวรรค์นั้นตอบและกล่าวแก่หญิงเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายอย่ากลัวเลย เพราะเราทราบอยู่ว่าพวกท่านแสวงหาพระเยซู ผู้ซึ่งได้ถูกตรึงที่กางเขน พระองค์ไม่ได้ประทับอยู่ที่นี้ เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ก่อน มาเถิด ดูสถานที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บรรทมอยู่นั้น และจงรีบไป และ

บอกพวกสาวกของพระองค์เถิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และดูเถิด พระองค์เสด็จไปยัง แคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดูเถิด เราได้บอกพวกท่านแล้ว” และหญิง เหล่านั้นก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว ด้วยความกลัวและความปิติยินดียิ่งนัก และได้วิ่งไปเพื่อนำข่าวไปบอกพวก สาวกของพระองค์”

และพวกนางเล่าให้พวกสาวกฟังเกี่ยวกับพระเยซูว่า “ดูเถิด พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่าน ทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น” ข้อ 10 ของยอห์น 20 บอกเราแล้วว่า “แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตนเองอีก” ฉะนั้นพระเยซูจะไปพบกับพวกเขาที่นั่น

ข้อ 19-23:

20:19 แล้ววันเดียวกันนั้นเวลาค่ำ ซึ่งเป็นวันแรก ของสัปดาห์ เมื่อประตูเหล่านั้นปิดอยู่ในที่ซึ่งพวก สาวกชุมนุมกันอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซู ได้เสด็จมาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับ ท่านทั้งหลายเถิด”

20:20 และเมื่อพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ ทรงสำแดงให้พวกเขาเห็นพระหัตถ์ของพระองค์ และสีข้างของพระองค์ แล้วพวกสาวกจึงมีความ ยินดี เมื่อพวกเขาเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

20:21 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาอีกว่า

“สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดา ของเราทรงส่งเรามาแล้วฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น”

20:22 และเมื่อพระองค์ได้ตรัสสิ่งนี้แล้ว พระองค์ ทรงระบายลมหายใจออกบนพวกเขา และตรัสกับ พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณ บริสุทธิ์เถิด

20:23 บาบต่าง ๆ ของผู้ใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายยก ให้ บาบเหล่านั้นก็จะถูกยกเสียให้แก่คนเหล่านั้น และบาบของผู้ใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายไม่ยกให้ บาบเหล่านั้นก็ยังมีอยู่กับผู้นั้น”

พระเยซูทรงปรากฏแก่พวกสาวก

เราเชื่อว่าการออกเดินทางไปยังแคว้นกาลิลีในส่วนของเปโตรและคนอื่นๆ จะต้องเป็นตอนเช้าวันรุ่งขึ้น และมีความตื่นเต้นมากในวันต้นสัปดาห์นี้และพวกเขาอาจไม่พร้อมโดยไม่เตรียมการอะไรบางอย่างเพื่อจะออกเดินทาง ถึงอย่างไรแล้ว ตอนนี้ วันเดียวกันนี้แห่งการคืนพระชนม์ พวกสาวกซึ่งตกใจกลัว ไม่สบายใจเกี่ยวกับสิ่งที่ พวกยิวที่ชอบฆ่าคนเหล่านี้จะกระทำ ก็อยู่ในห้องชั้นบนนั้นและปิดประตูไว้ (เห็นได้ชัดว่ามันเป็นห้องชั้นบน เดียวกันกับที่พวกเขาได้รับประทานมื้อค่ำสุดท้ายนั้นด้วยกัน) และพระเยซูทรงปรากฏแก่พวกเขาและตรัสว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” (ข้อ 19) คำทักทายที่เก่าแก่นี้ยังถูกใช้อยู่ในหมู่พวกยิว พระองค์ ทรงแสดงพระหัตถ์ของพระองค์ที่มีรอยตะปูและสีข้างของพระองค์ที่มีรอยแทงให้พวกเขาดู (ข้อ 20) ลูกา 24:40 บ่งบอกว่าพระองค์ทรงแสดงพระบาทให้ดูด้วย รอยแผลเปิดเท้าแผลเพื่อเป็นพยานว่าความตายถูกพิชิต แล้วและว่าพระคริสต์ทรงมีชีวิตรอดอยู่

แผลโลหิตไหลทั้งห้าที่พระองค์ทรงรับ

ทรงได้รับบนกลโกธา

พวกมันเทศคำอธิษฐานที่สัมฤทธิ์ผล
พวกมันวิงวอนเพื่อข้าอย่างหนักว่า
“ยกโทษให้เขาเถิด โอ ยกโทษเถิด” พวกมันร้อง
“และอย่าปล่อยให้คนบาปที่ถูกไถ่แล้วนั้นต้องตายเลย!”

และบทกวีอีกบทหนึ่งเตือนใจเราอย่างอ่อนหวานว่า:

พระองค์เจ้าข้า เมื่อข้าฯ เหนื่อยล้ากับการตรากตรำ
และพระบัญชาของพระองค์ดูเหมือนเป็นภาระหนัก
หากภาระของข้าฯ จะนำไปสู่การพรับ
พระองค์เจ้าข้า ขอทรงแสดงพระหัตถ์ของพระองค์-
พระหัตถ์ที่ถูกตะปูตีเมฆของพระองค์ พระหัตถ์ที่ถูกตรึงกางเขนของพระองค์
พระผู้ช่วยของข้าฯ เอ๋ย ขอแสดงพระหัตถ์ของพระองค์แก่ข้าฯ
พระคริสต์เจ้าข้า หากย่างก้าวของข้าฯ เกิดหวั่นไหว
และข้าฯ พร้อมที่จะถอยกลับ
ถ้าทะเลทรายและขวากหนามเป็นเหตุให้คร่ำครวญ
พระองค์เจ้าข้า ขอทรงแสดงพระบาทของพระองค์แก่ข้าฯ -
พระบาทที่โลहितไหลของพระองค์ พระบาทที่มีรอยตะปูของพระองค์
พระเยซูของข้าฯ เอ๋ย ขอแสดงพระบาทของพระองค์แก่ข้าฯ เถิด

จงอ่านสองประโยคนั้นในข้อ 20 ให้ดี “และเมื่อพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงให้พวกเขาเห็นพระหัตถ์ของพระองค์และสีข้างของพระองค์ แล้วพวกเขาจึงมีความยินดี เมื่อพวกเขาเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” จงอ่านลูกา 24:36-45 และคุณก็จะเห็นว่าพวกเขาชักจูงยากขนาดไหน ความไม่เชื่ออันดีร้ายของสาวกเหล่านี้เกือบเป็นเรื่องที่เกินความเข้าใจ ทุกรายละเอียดได้ปรากฏแล้วตามที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงสัญญาไว้ เมื่อสิ้นสุดสามวันนั้นและสามคืนนั้น อุโมงค์ฝังศพนั้นก็ว่างเปล่า ทว่าพวกเขาก็ยังไม่เชื่อ ทูตสวรรค์เหล่านั้นปรากฏแก่หญิงเหล่านั้นและจากนั้นพระเยซูเองทรงปรากฏแก่มารีย์ แต่พวกเขาก็ไม่เชื่อ ตราบประทัບของโรมถูกทำลายแล้วบนอุโมงค์นั้น พวกทหารจากไปแล้ว ผ้าป่านเหล่านั้นถูกพับไว้อย่างดีในแบบที่จะพิสูจน์ว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงเป็นขึ้นแล้ว แต่พวกเขาก็ไม่เชื่อ บัดนี้เมื่อพระองค์ทรงมาอยู่ต่อหน้าพวกเขาเพื่อตรัสกับพวกเขา พวกเขา กลับคิดอย่างโง่เขลาว่าพระองค์ทรงเป็นผี เป็นวิญญาณตนหนึ่ง!

พวกเขาไม่เชื่อคำตรัสของพระเยซู ว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้น พวกเขาไม่เชื่อคำพยากรณ์ของพวกทูตสวรรค์ ว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว และไม่เชื่อมารีย์ผู้ได้เห็นพระองค์แล้ว บัดนี้พวกเขาไม่เชื่อสายตาของตัวเอง ข้อพิสูจน์นั้นที่พระเยซูประทานให้แก่พวกเขาแล้วทำให้ผู้สงสัยทุกคนในหมู่พวกเขาเชื่อแล้ว นี่น่าจะทำให้ใจของเราเชื่อและทำให้เราทุกคนแน่ใจยิ่งขึ้นเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระเยซู ไม่มีสิ่งใดนอกจากข้อพิสูจน์ที่หักล้างไม่ได้ ความแน่นอนอันเด็ดขาด ทำให้สาวกกลุ่มนี้เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว ผู้ที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วก็เป็นคนโง่ ข้อพิสูจน์นั้นเกินคำถามแล้ว

ในการเชื่อมโยงนี้ จำไว้ว่านักเทศน์สมัยภาคพันธสัญญาใหม่ทุกคน รวมถึงอัครทูตเหล่านี้ทุกคน เทศนาอย่างต่อเนื่องแก่สาธารณชนว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว ดูกิจการ 1:22; 2:24, 30-36; 3:15; 4:10,33; 5:30-32 ในกรณีเหล่านี้ทั้งหมดที่มีการเทศนาเรื่องการคืนพระชนม์นั้นในและรอบกรุงเยรูซาเล็ม มันไม่เคยถูกปฏิเสธเลยสักครั้ง! เหตุผลนั้นถูกกล่าวชัดเจนเมื่อคุณอ่าน 1 โครินธ์ 15:4-8 ตอนนั้นมีสักขีพยานที่มีชีวิตอยู่กว่าห้าร้อยคนผู้ซึ่งได้เห็นพระเยซูแล้วหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์! ต่อมาเมื่อเปาโลเทศนาเรื่องการเป็นขึ้นจากตายในกรุงเอเธนส์ที่อยู่ห่างไกลออกไป (กิจการ 17:3,32) ผู้คนก็เย้ยหยันเรื่องนั้น เหมือนที่พวกเขากระทำในที่อื่น ๆ หลายปีหลังจากการคืนพระชนม์นั้น แต่ข้อพิสูจนเรื่องการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ก็มีอยู่ท่วมท้น พร้อมกับสักขีพยานหลายคนที่ยังมีชีวิตอยู่ในระหว่างงานรับใช้ของพวกอัครทูต จนไม่มีผู้ใดกล้าที่จะหักล้างมันในบริเวณใกล้เคียงนั้นและเวลานั้น

พวกสาวกชื่นชมยินดีเมื่อพวกเขาเห็นพระผู้ช่วยให้รอด บัดนี้พวกเขาแน่ใจแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว

บัดนี้พระองค์ทรงทวนซ้ำแก่พวกเขาสิ่งที่พระองค์ตรัสไว้แล้วในคำอธิษฐานแบบมหาปุโรหิตนั้นในยอห์น 17:18: “พระองค์ทรงส่งข้าพระองค์เข้ามาในโลกแล้วฉันใด ข้าพระองค์ก็ส่งพวกเขาเข้าไปในโลกแล้วฉันนั้น” บัดนี้พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “พระบิดาของเราทรงส่งเรามาแล้วฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น”

และถ้าพวกเขาจะต้องถูกส่งไปเหมือนพระเยซู พวกเขาก็ต้องมีการทรงเจิมของพระวิญญาณ เหมือนกับที่พระเยซูทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณเมื่อพระองค์รับบัพติศมาและอธิษฐาน พวกสาวกก็ต้องมีพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกันนั้น จงหมายเหตุตรงนี้ว่า “พระองค์ทรงระบายนภัยใจอกบนพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” (ข้อ 22) ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่สื่อถึงการเปลี่ยนแปลงด้านสมัยเพราะว่าบัดนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงสถิตอยู่ภายในร่างกายของพวกเขาแล้ว นั่นเป็นสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบอกล่วงหน้าแล้วเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ “เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายและจะประทับอยู่ในท่านทั้งหลาย” (14:17)

พระองค์ทรงอยู่กับพวกสาวกคือนั้นก่อนการตรึงกางเขน แต่ในวันแห่งการคืนพระชนม์พระองค์ทรงเข้ามาอยู่ในร่างกายของพวกเขาแล้ว นี่เป็นเรื่องเดียวกันซึ่งถูกสัญญาไว้ในยอห์น 7:37-39:

“ในวันสุดท้าย วันใหญ่แห่งเทศกาลเลี้ยงนั้น พระเยซูทรงยืนและร้อง โดยตรัสว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย จงให้ผู้นั้นมาหาเราและดื่ม ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘จากภายในผู้นั้น บรรดาแม่น้ำแห่งน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมา’” (แต่พระองค์ตรัสสิ่งนี้เรื่องพระวิญญาณ ซึ่งคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ถูกประทานให้ เพราะพระเยซูยังมีได้รับสง่าราศี)”

จงหมายเหตุว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ถูกประทานให้ เพราะพระเยซูยังมีได้รับสง่าราศี” ในพระกายที่คืนพระชนม์แล้ว! บัดนี้ถึงเวลาแล้ว และตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป เท่าที่เราทราบ คริสเตียนทุกคนในโลก ตั้งแต่เวลาที่กลับใจเชื่อ ก็มีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ในร่างกายของตน นี่เป็นคำกล่าวที่ชัดเจนของ 1 โครินธ์ 6:19,20 และโรม 8:9

แต่มีการบอกเป็นนัยและเจตนาไว้เช่นกันว่าการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีไว้เพื่อที่จะ

เกิดผลในการเต็มเปี่ยมของฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เหวออกจากคริสเตียนคนนั้น และนั่นจะรอคอยคนเหล่านี้อยู่นับจนถึงวันฟื้นเทออสต์นั้น หลังจากที่พวกเขาได้เฝ้าคอยและอธิษฐานแล้ว พวกเขาจะได้รับฤทธิ์เดชจากเบื้องบน

จงแยกสองสิ่งนี้ให้ชัดเจน: การสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์เริ่มต้นแล้วในวันที่พระคริสต์ทรงคืนพระชนม์ ส่วนการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณสำหรับสาวกเหล่านี้ การประทานฤทธิ์เดชเป็นพิเศษให้จากเบื้องบน เกิดขึ้นในวันฟื้นเทออสต์

ข้อ 23 ทำให้หลายคนยุ่งยากใจ จงเปรียบเทียบกับคำกล่าวที่คล้ายกันในมัทธิว 16:19 ซึ่งกล่าวแก่เปโตรเป็นหลัก: “และเราจะมอบบรรดาอานุภาพของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้แก่ท่าน และสิ่งใดก็ตามที่ท่านจะผูกมัดบนแผ่นดินโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งใดก็ตามที่ท่านจะปล่อยบนแผ่นดินโลก ก็จะถูกปล่อยในสวรรค์”

แต่ตรงนี้พระสัญญาเดียวกันถูกให้ไว้: “บาปต่าง ๆ ของผู้ใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายยกให้ บาปเหล่านั้นก็จะถูกยกเสียให้แก่คนเหล่านั้น และบาปของผู้ใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายไม่ยกให้ บาปเหล่านั้นก็ยังอยู่กับผู้นั้น”

พวกเพื่อนคาทอลิกของเราที่คิดว่ามัทธิว 16:19 ได้มอบอำนาจให้ซีโมนเปโตรเป็นประมุขของคริสตจักรหนึ่งที่ครอบคลุมทั่วโลก เป็นผู้แทนของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกและผู้ก่อตั้งระบบพระสันตะปาปา เพิกเฉยข้อเท็จจริงที่ว่าแผนการและพระสัญญาเดียวกันนั้นก็ถูกประทานให้แก่สาวกทุกคนในที่นี้ เราทราบล่วงหน้าจากพระคัมภีร์หลายตอนว่าไม่มีมนุษย์คนใดเว้นแต่พระคริสต์สามารถยกโทษบาปต่าง ๆ โดยอาศัยสิทธิอำนาจของตัวเองได้

เกี่ยวกับข้อพระคำด้านบน Dr. Ironside กล่าวว่า:

มีบางคนกล่าวอ้างแล้วว่าสาวกเหล่านี้เป็นบิชอปพวกแรกของคริสตจักร และองค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังประทานสิทธิอำนาจแก่พวกเขาที่จะยกบาปและไม่ยกบาป และว่าพวกเขาจะต้องออกไปในโลกและผู้คนจะต้องสารภาพบาปต่าง ๆ ของตนแก่พวกเขาและพวกเขาจะบอกคนเหล่านั้นว่าจะต้องทำการสำนึกบาปอะไรบ้างและจึงจะได้รับการยกบาปทั้งหลายของตน ผมไม่พบอะไรแบบนั้นตรงนี้เลย

คนหนึ่งที่สำคัญที่สุดในกลุ่มนั้น อัครทูตเปโตร ก็อยู่ที่นั่นวันนั้นและเปโตรออกไปในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อประกาศการยกบาปทั้งหลาย เขาทำเช่นนั้นอย่างไร? เขากล่าวใหม่ว่า “ท่านจงมาหาข้าพเจ้าและสารภาพบาปทั้งหลายของท่านแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะยกโทษบาปเหล่านั้น”? เขากล่าวอะไรแบบนั้นใหม่? มาดูกัน ในกิจการ 10 เราพบว่าเปโตรประกาศข่าวประเสริฐในบ้านของโคเรเนลิอัส เขาเล่าเกี่ยวกับชีวิตแสนมหัศจรรย์ของพระคริสต์: “พระดำรัสซึ่งพระเจ้าได้ส่งมายังลูกหลานของอิสราเอล โดยประกาศเรื่องสันติสุขโดยทางพระเยซูคริสต์ (พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของสิ่งสรรพ)...บรรดาศาสดาพยากรณ์เป็นพยานถึงพระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตาม”-ที่สารภาพบาปของตนต่อบาทหลวงคนหนึ่ง- “จะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย” นั่นถูกต้องหรือไม่? คุณเปิดพระคัมภีร์ของคุณอยู่ไหม? มัน

กล่าวว่าอะไร? “ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย” จงเชื่อในพระเยซูและคุณจะได้รับยกบาป นั่นเป็นคำบัญชาที่ผู้รับใช้ทุกคนของพระคริสต์ได้รับ...”

นักวิชาการด้านภาษากรีกที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งกล่าวไว้ว่าพระคำตอนนี้ “บาปต่าง ๆ ของผู้ใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายยกให้ บาปเหล่านั้นก็จะถูกยกเสียให้แก่คนเหล่านั้น” อนุญาตความหมายเชิงอนาคตที่สำเร็จจริงแล้ว “บาปเหล่านั้นก็จะถูกยกให้แล้ว” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ถ้าผู้ใดที่ได้รับการทรงนำที่ชัดเจนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ รู้จักคน ๆ หนึ่งที่วางใจพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว เขาก็มีสิทธิ์ที่จะกล่าวแก่คน ๆ นั้นว่า

“บาปทั้งหลายของคุณได้รับการยกโทษแล้ว” ไม่ใช่ว่าเขายกโทษบาปเหล่านั้นแต่เพราะว่าเขาทราบว่าคุณ ๆ นั้นวางใจพระคริสต์แล้วเพื่อรับการยกโทษ และถ้าผู้ใดปฏิเสธที่จะรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด อัครทูตหรือใครอื่นก็ตาม ในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งทราบว่าเขากำลังปฏิเสธอยู่ ก็มีสิทธิ์ที่จะกล่าวว่า “บาปทั้งหลายของคุณยังถูกถือโทษอยู่ พวกมันยังไม่ได้รับการยกโทษ” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้ใดที่อยู่ในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณซึ่งทราบว่าคน ๆ หนึ่งที่วางใจพระคริสต์แล้ว สามารถมีใจกล้ากล่าวได้ว่าบาปทั้งหลายของคน ๆ นั้นได้รับการยกโทษแล้ว

ไม่ว่ามันจะมีความหมายอื่นใดก็ตาม นี่ไม่มีทางหมายความว่าตำแหน่งพระสันตะปาปาหรือเบโตรหรือบาทหลวงคนอื่นใดมีอำนาจที่จะกระทำการแทนพระเจ้าในการยกโทษบาปทั้งหลายได้ พระเยซูตรัสชัดเจนในยอห์น 14:6 ว่า “...ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” และผู้ใดที่มาหาพระคริสต์ในใจของตนก็ได้รับการยกโทษบาปทั้งหลายของตนแล้ว อัครทูตเปาโลผู้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณกล่าวเช่นนั้นในกิจการ 13:38,39:

“เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงทราบเถิดว่า พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย โดยทางชายผู้นี้แหละจึงได้ประกาศการยกบาปทั้งหลายแก่พวกท่าน และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อก็ถูกนับว่าชอบธรรมจากสิ่งสารพัดซึ่งจากสิ่งเหล่านั้นพวกท่านไม่สามารถถูกนับว่าชอบธรรมได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส”

การเชื่อในพระคริสต์เป็นทางเดียวเท่านั้นที่มนุษย์คนใดจะได้รับการยกโทษบาปทั้งหลายได้ แต่คริสเตียนคนใดที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ซึ่งทราบว่าคนบาปคนหนึ่งได้วางใจพระคริสต์แล้ว ก็มีสิทธิอำนาจที่จะบอกคน ๆ นั้นว่าบาปทั้งหลายของเขาได้รับการยกโทษแล้ว และผู้ใดที่ทราบว่าคนบาปคนหนึ่งไม่ได้วางใจในพระคริสต์ก็มีสิทธิอำนาจที่จะบอกเขาว่าบาปทั้งหลายของเขาไม่ได้รับการยกโทษ

ข้อ 24-29:

20:24 แต่โรมัส คนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ที่ถูกเรียกว่า ดิดูมัส ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา

20:25 ฉะนั้นสาวกคนอื่น ๆ ที่เหลือจึงกล่าวแก่โรมัสว่า “พวกเราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว” แต่โรมัสกล่าวแก่เขาเหล่านั้นว่า “ถ้าข้าไม่ได้เห็น

รอยตะปูในพระหัตถ์ของพระองค์ และเอานิ้วของข้าแยงเข้าไปในรอยตะปูนั้น และเอามือของข้าแยงเข้าไปในซี่ข้างของพระองค์ ข้าจะไม่เชื่อเลย”

20:26 และหลังจากแปดวันแล้ว พวกสาวกของพระองค์อยู่ข้างในอีก และโรมัสก็อยู่กับพวกเขา แล้วพระเยซูเสด็จมาเมื่อประตูเหล่านั้นปิดอยู่ และ

ประทับยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา และตรัสว่า
“สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”
20:27 แล้วพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า “จงยืนนิ้วของท่าน
มาที่นี่ และคู่มือของเรา และจงยื่นมือของท่าน
มาที่นี่ และแยงเข้ามาในสี่ข้างของเรา และอย่า
ขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด”

20:28 และโรมัสตอบและทูลพระองค์ว่า “องค์
พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้า
พระองค์”
20:29 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “โรมัสเอ๋ย เพราะ
ท่านเห็นเราแล้วท่านจึงเชื่อแล้ว คนทั้งหลายที่ไม่
ได้เห็นเราและยังเชื่อแล้วก็ได้รับพร”

โรมัสเห็นพระเยซู เริ่มเชื่อแล้วเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระองค์

โรมัสออกจะเป็นคนขี้สงสัย เขาเป็นคนนั้นที่ แม้ว่าเขาเชื่อว่าพระเยซูจะถูกฆ่าตายหากกลับไปยังพื้นที่
กรุงเยรูซาเล็ม กล่าวว่า “ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อพวกเราจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์” (11:16)

August Van Ryn กล่าวเกี่ยวกับโรมัสว่า:

มีที่นั่งว่างอยู่สองที่ในห้องชั้นบนนั้นเย็นวันที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเป็นขึ้นจากตาย ยู
ดาสไม่อยู่ที่นั่นและโรมัสก็ไม่อยู่เหมือนกัน...โรมัสได้รับชื่อเล่นหนึ่งวันนั้นซึ่งเขาไม่เคยกำจัดทิ้งไป
ได้เลย เพราะว่าตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเขาได้ชื่อว่า “โรมัสขี้สงสัย” ผมคิดว่าเขาเป็นภาพเล็งของ
ความไม่เชื่อของผู้เชื่อทั้งหลาย...

August Van Ryn กล่าวว่า:

โรมัสอดเห็นข้อพิสูจน์เหล่านั้นเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ แต่เห็นได้ชัดว่า
เขาต้องการข้อพิสูจน์เหล่านั้นมากยิ่งขึ้นกว่าที่คนอื่น ๆ ต้องการเสียอีก...โรมัสอดได้ยินคำตรัสที่ว่า
“สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” เขาอดได้รับคำบัญชาให้ออกไปรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าของ
(ข้อ 21) เขาได้รับคำบัญชานั้นในเวลาต่อมาอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ข้อเท็จจริงยังมีอยู่เหมือนเดิมที่
ว่าอย่างน้อยนานหนึ่งสัปดาห์เขาไม่ได้รับคำบัญชาของตนเหมือนอย่างคนอื่น ๆ ได้รับ เขาอดได้
รับการระบายลมหายใจนั้นเมื่อพระเยซูตรัสแก่คนของพระองค์คืนนั้นว่า “ท่านทั้งหลายจงรับ
พระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด...” เขาอดได้รับการทรงเจิมจากพระเจ้านี้ไม่ได้เด็ดขาด โรมัสอดได้รับคำ
บัญชานั้นด้วยซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของประทานให้เกี่ยวกับการกระทำของคริสตจักรและการใช้วินัยค
ริสตจักร ซึ่งคำบัญชานั้นของข้อ 23 อ้างอิงถึงอย่างไม่ต้องสงสัย...

โรมัสไม่อาจเชื่อได้ว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วจริง ๆ เขาอยากได้หลักฐานมากกว่านี้ เรานึก
ภาพออกถึงความแน่นอนอันน่ากลัวนั้นเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู พระโลหิตที่หลั่งรินออกและพระ
กายอันเปลือยเปล่าที่ถูกตรึงตายอยู่ที่นั่น และจากนั้นถูกนำลงมาและนำไปฝัง มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะเชื่อว่า
คน ๆ หนึ่งเป็นขึ้นจากตายแล้ว โอ เขาคิดว่าถ้าเขาได้เอามือของตนแหยในรอยตะปูเหล่านั้นและเห็นพวกมัน
และสัมผัสสรุโหวในสี่ข้างของพระองค์ เขาก็จะยอมเชื่อ

ฉะนั้นแปดวันต่อมา โรมัสก็อยู่กับพวกเขา พระเยซูเสด็จมา ประดูเหล่านั้นปิดอยู่ และตรัสว่า
“สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” โอ โรมัสเอ๋ย ท่านจะเอาพยานหลักฐานมากเท่าไรก็ได้ตามที่ท่าน
ต้องการ มันวิเศษจริง ๆ มิใช่หรือที่พระเยซูเจ้าที่รักทรงยินดีที่จะรับมือกับใจที่ไม่เชื่อของเราและประทาน

พยานหลักฐานเพิ่มเติมให้? “โรมัสเอย์ จงเอานิ้วของเจ้าแหยในรอยตะปูเหล่านี้และเอามือของเจ้าแหยในสี่ข้างของเรา และดูให้เห็นกับตาเองเถิด!” มันยังเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิม: “จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะทรงเข้าใกล้พวกท่าน” มันยังเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิม: “แล้วพวกเราจะรู้จัก ถ้าพวกเราติดตามต่อไปเพื่อจะรู้จักพระเยซูฮาวาห์” (ฮชย. 6:3)

เราควรจดจำไว้ว่าการรับความรอดแล้วไม่ทำให้คน ๆ หนึ่งสมบูรณ์ครบถ้วนในด้านความเข้าใจหรือสมบูรณ์ครบถ้วนในด้านความเชื่อ และผู้คนที่รอดแล้วบางครั้งก็มีความมั่นใจน้อยมาก ๆ เกี่ยวกับความจริงและพระพรฝ่ายวิญญาณ

โอ แต่ความสุขมีแก่คนเหล่านั้นที่พบว่าความเชื่อมาอย่างรวดเร็วในพระเยซู! เราได้รับคำบัญชาว่า “จงมีความเชื่อในพระเจ้าเถิด” และมันคือการได้รับพรมากเป็นพิเศษที่จะมีความเชื่อในท่ามกลางความยุ่งยากและความลำบาก

ข้อ 30,31

20:30 และแท้จริงมีหมายสำคัญอื่น ๆ อีกหลายประการที่พระเยซูได้ทรงกระทำต่อหน้าพวกสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้ถูกเขียนไว้ในหนังสือนี้	หลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะมีชีวิตโดยทางพระนามของพระองค์
20:31 แต่สิ่งเหล่านี้ได้ถูกเขียนไว้ เพื่อท่านทั้ง	

บรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ในยอห์น

ข่าวประเสริฐของยอห์นถูกเขียนขึ้นเป็นพิเศษเพื่อที่ผู้คนจะวางใจในพระเยซูคริสต์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้าและเพื่อที่ “เมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะมีชีวิต” (ข้อ 31)

รายละเอียดมากมายจริง ๆ เกี่ยวกับการที่พระคริสต์ตรัสถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ถูกให้ไว้ในยอห์น และแผนการแห่งความรอดที่ถูกกล่าวอย่างชัดเจนซ้ำแล้วซ้ำเล่าในยอห์นก็ปรากฏให้เห็นอีก ในยอห์น 1:12; ยอห์น 3:15,16,18,36; ยอห์น 5:24; ยอห์น 6:37,40,47 และมีครั้งอื่น ๆ อีก เช่นใน กิจการ 10:43; กิจการ 13:38,39 และในกิจการ 16:31 แผนการแห่งความรอดโดยความเชื่ออันเรียบง่ายในพระคริสต์ถูกกล่าวไว้ แต่คำว่า “เชื่อ” เป็นคำใหญ่นั้นตลอดทั่วข่าวประเสริฐของยอห์น โอ ฉะนั้นเราต้องจำให้ขึ้นใจ! จำไว้ว่าข่าวประเสริฐของยอห์นถูกให้ไว้โดยเฉพาะเพื่อพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์และเพื่อชักจูงผู้คนให้วางใจพระองค์

มีการอัศจรรย์มากมายที่ไม่ถูกเล่าในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มนี้ โลกไม่สามารถบรรจุบันทึกเกี่ยวกับทุกสิ่งทีพระเยซูทรงกระทำได้ (21:25)

ยอห์น 21

ข้อ 1,2:

21:1 หลังจากสิ่งเหล่านี้พระเยซูได้ทรงสำแดง
พระองค์แก่พวกสาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส
และพระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้
21:2 คนเหล่านี้ที่อยู่ด้วยกันคือ ซีโมนเปโตร และ

โรมัสที่ถูกเรียกว่า ดิคุมัส และนาธานาเอลชาวบ้าน
คานาในแคว้นกาลิลี และบุตรชายทั้งสองของเศเบ
ดี และสาวกของพระองค์อีกสองคน

พระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงเป็นขึ้นแล้วทรงปรากฏในแคว้นกาลิลี

ข้อ 1,2: “สิ่งเหล่านี้” ในข้อ 1 หมายถึงการปรากฏตัวของสองหน้้นของพระเยซูแก่พวกสาวกที่อยู่เป็นกลุ่มในห้องชั้นบนนั้นที่กรุงเยรูซาเล็ม ตามที่ถูกกล่าวถึงในยอห์น 20:19,26 พระองค์ทรงปรากฏแก่พวกสาวกที่อยู่ร่วมกันไปแล้วแค่สองคน และ 21:14 แสดงให้เห็นว่าบทนี้เล่าเกี่ยวกับการปรากฏตัวของสามของพระองค์แก่สาวกกลุ่มหนึ่ง นอกจากนี้ พระองค์ทรงปรากฏตัวแก่บุคคลเป็นรายตัว แก่มารีย์ (20:14) แก่สองคนนั้นที่อยู่บนถนนไปบ้านเอมมาอุส (ลูกา 24) แก่เปโตรและอาจแก่คนอื่น ๆ ด้วย (1 คร. 15:5)

พระเยซูทรงบัญชาสาวกเหล่านั้นแล้วให้ล่วงหน้าไปก่อนพระองค์เข้าในแคว้นกาลิลีซึ่งเป็นที ๆ พระองค์จะพบกับพวกเขา (มธ. 28:7,10; มก. 16:7) อันที่จริง พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าไว้แล้ว ก่อนพระองค์สิ้นพระชนม์ ว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้นและจะพบกับพวกเขาในแคว้นกาลิลี (มาระโก 14:28) มันอยู่ในแคว้นกาลิลี ทางเหนือของกรุงเยรูซาเล็มประมาณ 80 ไมล์ ซึ่งเป็นที ๆ พระเยซูทรงทวนซ้ำพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ตามทีประทานให้ในมัทธิว 28:16-20 เห็นได้ชัดว่าหลังจากการปรากฏตัวของพระองค์ในแคว้นกาลิลีในภูเขาลูกหนึ่ง พระองค์ก็ทรงปรากฏตัวครั้งนี้แก่เหล่าสาวกริมทะเลทิเบเรียส หรือกาลิลี

ทะเลทิเบเรียสคือทะเลกาลิลี ทะเลสาบคินเนเรทหรือเอนเนซาเรท มันถูกเรียกตรงนี้ว่าทะเลทิเบเรียส เพราะว่าทิเบเรียสเป็นเมืองหลักบนฝั่งตะวันตกของทะเลกาลิลีที่มีขนาดเล็กนี้ ซึ่งกว้างประมาณเจ็ดไมล์ครึ่ง และยาวสิบห้าไมล์ ทะเลกาลิลีก็ถูกเรียกว่าทะเลทิเบเรียส เมืองทิเบเรียสถูกตั้งชื่อตามจักรพรรดิทิเบเรียส มันยังเป็นนครเล็ก ๆ ที่เจริญเติบโตจนถึงทุกวันนี้

มันค่อนข้างแปลกทีในหมู่คนและเมืองทั้งหมดของแคว้นกาลิลี พระเยซูไม่เคยไปที่เมืองทิเบเรียสเลยเท่าที่บันทึกเหล่านั้นแสดงให้เห็น นั่นอาจเป็นเพราะว่าเมืองนั้นถูกสร้างขึ้นบนสุสานเก่าแห่งหนึ่งและพวกยิวคิดว่ามันเป็นมลทินในด้านพิธีการ ถึงอย่างไรแล้ว มันก็ไม่ได้รับพระพรเหล่านั้นแห่งงานรับใช้ปวงชนของพระคริสต์ และมันหลีกเลี่ยงคำแข่งสាប់นั้นที่ตกมาบนเมืองเบธไซดา เมืองโคราซิน เมืองคาเปอร์นาอุม คือนครเหล่านั้นที่รับพระพรจากงานรับใช้ของพระองค์แต่ก็ปฏิเสธพระองค์และดังนั้นจึงถูกปรับโทษและหายสาบสูญไป (มธ. 11:20-24)

ทีทะเลกาลิลี ณ เวลานั้นมีซีโมนเปโตร โรมัส นาธานาเอล ยากอบและยอห์นและสาวกอีกสองคน ในยอห์น 20:10 เราอ่านว่า “แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตนเองอีก” ถ้านั้นหมายความว่าพวกเขาไปยังบ้านของพวกเขาในแคว้นกาลิลี แบบที่น่าจะใช่ มันก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจากไปในวันแห่งการคืนพระชนม์นั้น และในยอห์น 20:26 เมื่อพระเยซูทรงปรากฏแก่พวกสาวกอีก พระคัมภีร์ตอนนี้หมายความว่า

พระองค์ทรงปรากฏแก่พวกเขาในแคว้นกาลิลีหรือ? น่าจะเป็นเช่นนั้น มันคงใช้เวลาหลายวันในการเตรียมตัว และเดินเท้ากลับไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมและเมืองเบธไซดา

ข้อ 3-5:

21:3 ซีโมนเปโตรกล่าวแก่พวกเขาว่า “ข้าจะไปจับปลา” เขาทั้งหลายจึงกล่าวแก่เขาว่า “พวกเราจะไปกับเจ้าด้วย” เขาทั้งหลายก็ออกไป และลงเรือทันที แต่คืนนั้นพวกเขาจับอะไรไม่ได้เลย	อยู่บนชายฝั่ง แต่พวกสาวกไม่ทราบว่ามันคือพระเยซู
21:4 แต่เมื่อรุ่งเช้ามาถึงแล้ว พระเยซูประทับยืน	21:5 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า “ลูก ๆ เอ๋ย เจ้าทั้งหลายมีอาหารบ้างหรือเปล่า” พวกเขาตอบพระองค์ว่า “ไม่มี”

การจับปลาที่ไร้ผล

และบัดนี้พวกเขาจะไปจับปลา

จงสังเกตความเป็นผู้นำของเปโตร: เขากล่าวว่า “ข้าจะไปจับปลา” (ข้อ 3) คนอื่น ๆ ที่เหลือจึงไปกับเขาในทันที

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาจนปัญญา มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในแบบแผนชีวิตของพวกเขาตั้งแต่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ยังไม่ได้อธิบายพระบัญชาอันยิ่งใหญ่แก่นักประมงเลย เป็นธรรมดาที่พวกเขาควรกลับไปยังบ้านของตน และเป็นธรรมดาเช่นกันที่พวกเขาควรตั้งต้นทำงานอะไรสักอย่างเพื่อหาเลี้ยงครอบครัวของพวกเขา

คุณนึกภาพออกไหมถึงความคับข้องใจเมื่อพวกเขาหาปลาทั้งคืนและจับไม่ได้เลย? ผมนึกภาพออกเมื่อเปโตรระลึกถึงหลายปีเหล่านั้นที่เขาหาเลี้ยงครอบครัวได้สบาย ๆ ที่นี้ บัดนี้ดูเหมือนไม่มีปลาเลยสักตัวในทะเลสาบนี้! แต่พระเยซูเจ้าทรงวางแผนให้เป็นเช่นนั้น พระองค์ทรงควบคุมปลาทั้งหมดและทะเลสาบทั้งหมด

ครั้งหนึ่งก่อนหน้านี้นี้เมื่อพวกเขาต้องการเงินไปเสียภาษี พระองค์ทรงบัญชาเปโตรให้หย่อนเบ็ดคันหนึ่งจับปลาขึ้นมาตัวหนึ่ง และพบเหรียญอันหนึ่งในปากของมันซึ่งเอาไปเสียภาษีได้ พระเยซูเจ้าสามารถควบคุมไก่ผู้ตัวนั้นที่ขึ้นเพื่อเตือนใจเปโตรเกี่ยวกับบาปของเขา ทรัพยากรทั้งหมดของโลกอยู่ภายใต้คำบัญชาของพระคริสต์ เราจำได้ว่าเมื่อลูกหลานของอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งฝูงต่อลวงหน้าพวกเขาไปเพื่อช่วยขับไล่พวกคนต่างชาติออกไป พระคัมภีร์กล่าวว่า “ดวงดาวทั้งหลายในวงโคจรของตนได้ต่อสู้กับสิเสรา” เมื่อเขาพ่ายแพ้ต่อชนชาติอิสราเอล (ผวจ. 5:20) และตามคำของโยชูวา การเคลื่อนที่ของดวงอาทิตย์ในความสัมพันธ์ที่มีต่อโลกก็ถูกระงับไว้นานหนึ่งวันเพื่อที่ชัยชนะจะได้มา

และเมื่อพระเยซูทรงเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มในการเสด็จเข้ากรุงแบบผู้มีชัยชนะ และพวกฟาริสีอยากตำหนิเด็ก ๆ และคนอื่น ๆ ที่ร้องออกมาว่า “โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระพร’” พระเยซูเจ้าก็ตรัสไปแล้วว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย ก้อนหินเหล่านี้ก็คงส่งเสียงร้องแทนที่” (มธ. 21:9 และลูกา 19:40) และเราถูกบอกว่าเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา เมื่อนั้น “ต้นไม้ทั้งสิ้นแห่งท้องทุ่งจะตบมือของพวกมัน” (อสย. 55:12)

พระเจ้าสามารถใช้ลาตัวหนึ่งเพื่อตำหนิบาลาอัม และพระองค์สามารถใช้ปลาในที่นี้เพื่อตำหนิเปโตรที่กลับสัตย์ คุณนึกภาพออกไหมถึงความรู้สึกของเปโตร? เขารู้สึกว่า “ข้าจบสิ้นแล้ว! ข้าเป็นนักเทศน์ไม่ได้แล้ว! ใครจะวางใจนักเทศน์ที่สบล นักเทศน์ที่ซี้ซลาดและปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอด?” และผมเชื่อว่าเขาคิดว่า ข้ามีลูกเมียและแม่ยายของข้าก็อาศัยอยู่กับข้า และข้าต้องหาเลี้ยงชีพ และดังนั้นตลอดทั้งคืนที่ไร้ผลนั้นพวกเขาลากอวนและจับปลาไม่ได้เลย!

คุณทราบไหมว่าการไปจับปลา หรือการไถนา หรือการเปิดร้านค้าโดยปราศจากความช่วยเหลือและการร่วมมือของพระเจ้าเป็นธุรกิจที่ล้มเหลว? และเปโตรเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีบทเรียนหนึ่งที่จะสอนท่าน

และสาวกคนอื่น ๆ

พระเยซูเจ้าทรงทราบใจที่โศกเศร้า ใจที่พ่ายแพ้ของเปโตร เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตาย พระองค์ก็ทรงให้ทูตสวรรค์นั้นกล่าวแก่พวกผู้หญิงที่ไปถึงอุโมงค์พวกแรกว่า “แต่จงไปตามทางของพวกท่าน บอกพวกสาวกของพระองค์และเปโตรเถิดว่า พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น ตามที่พระองค์ตรัสไว้แก่พวกท่านแล้ว” (มาระโก 16:7) “และเปโตร” - โอ เปโตรเอ๋ย ท่านไม่นับว่าตัวเองเป็นสาวกคนหนึ่งแล้ว แต่พระเยซูทรงนับท่านไว้! และพระเยซูเจ้าไม่เพียงอธิษฐานเพื่อท่านเพื่อที่ซาตานจะเอาจิตวิญญาณของท่านไปไม่ได้ พระองค์ไม่เพียงให้ใ้ผู้ตัวนั้นเตือนใจท่าน และปลาเหล่านั้นที่ไม่ยอมเข้าอวนเพื่อนำท่านกลับมาสู่สำนักเรื่องลิตของท่านและการทรงเรียกของท่านให้เป็นนักเทศน์และอัครทูต แต่บัดนี้พระเยซูทรงมาตามท่านด้วยพระองค์เองเพื่อนำท่านกลับคืนสู่การรับใช้

บัดนี้พระเยซู “ประทับยืนอยู่บนชายฝั่ง” (ข้อ 4) พวกเขาจำพระองค์ไม่ได้ มันน่าแปลกไหม? มารีย์คิดว่าพระองค์เป็นคนสวนเมื่อนางเห็นพระองค์ในสวนนั้นหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์หมาด ๆ (20:15) สองคนนั้นบนถนนไปบ้านเอมมาอูสจำพระเยซูไม่ได้เมื่อพระองค์ทรงเดินเคียงข้างพวกเขาและเปิดพระคัมภีร์จนกระทั่งใจของพวกเขาลุกไหม้อยู่ภายในพวกเขา พวกเขาจำพระองค์ได้ก็ต่อเมื่อพระองค์ทรงนั่งกับพวกเขาตอนมื้อค่ำเพื่อหักขนมปัง (ลูกา 24:13-35) และบัดนี้สาวกเหล่านี้จำพระองค์ไม่ได้

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าส่วนหนึ่งเป็นเพราะมันเป็นเรื่องที่เราไม่คาดคิดเลย พวกเขายังไม่สามารถตระหนักว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว บางครั้งเราก็มองเห็นสิ่งที่เราคาดหวังว่าจะเห็น เราไม่สังเกตเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่เราไม่คาดหวังและเชื่อไม่ได้

มีความแตกต่างมากเหลือเกินหรือในการปรากฏตัวของพระเยซูหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์? ผมเชื่อว่ารอยฟกช้ำและบาดแผลเหล่านั้นหายดีแล้ว ผมเชื่อว่าความทรमानและความลำบากที่พระองค์ได้ทรงสู้ทนไม่แสดงให้เห็นแล้วตอนนี้ในพระพักตร์แบบสวรรค์ที่น่ารักและสงบนิ่งของพระองค์ แต่เราไม่สงสัยเลยว่านี่คือพระเยซูองค์เดิม ในพระกายเดิม เพียงแต่ได้รับสง่าราศีแล้วตอนนี้ ในความหมายที่ว่างงานรับใช้ของพระองค์เสร็จสิ้นแล้ว การทนทุกข์เหล่านั้นสิ้นสุดแล้ว บัดนี้พระองค์ทรงอยู่ในพระกายที่ได้รับสง่าราศีแล้ว แต่พระองค์ไม่ทรงส่องแสงพร้อมกับการสำแดงทั้งหมดแห่งความเป็นพระเจ้าดังที่พระองค์จะทรงสำแดงในภายหลังเมื่อยอห์นเห็นพระองค์ในวิวรณ์ 1:13-17 และดังที่พระองค์จะทรงสำแดงเมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สองและเหมือนที่พระองค์ทรงปรากฏแก่พวกสาวกบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น แต่พวกสาวกไม่รู้จักพระองค์

จงหมายเหตุภาษาที่นุ่มนวลนั้น: “ลูก ๆ เอ๋ย เจ้าทั้งหลายมีอาหารบ้างหรือเปล่า” (ข้อ 5) พวกเขาเป็นลูก ๆ ของพระองค์ และมันแปลกมิใช่หรือที่พวกเขาจำเสียงนั้นไม่ได้

เรือหาปลาและอวนเหล่านั้นของพวกเขาวางเปล่า พวกเขาจับปลาไม่ได้เลย

ข้อ 6-11:

21:6 และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วเจ้าทั้งหลายจะพบ

ปลาบ้าง” ฉะนั้นพวกเขาจึงทอดอวนลง และบัดนี้พวกเขาไม่สามารถลากอวนเข้ามาได้เพราะได้ปลา

เป็นอันมาก

21:7 เหตุฉะนั้นสาวกคนนั้น ผู้ที่พระเยซูทรงรักจึงกล่าวแก่เปโตรว่า “เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” บัดนี้เมื่อซีโมนเปโตรได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หยิบเสื่อคลุมชาวประมงของเขามาสวมรัดไว้ (เพราะเขาเปลือยเปล่าอยู่) และทิ้งตัวลงไปในทะเล

21:8 และสาวกคนอื่น ๆ นั้นนั่งเรือเล็กลำหนึ่งมา (เพราะพวกเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก แต่เป็นเหมือนประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น) โดยลากอวนที่ติดปลาเหล่านั้นมา

21:9 แล้วทันทีที่พวกเขามาถึงฝั่ง พวกเขาก็เห็นกองไฟกองหนึ่งที่อยู่ด้วยถ่านหลายก้อนอยู่ที่นั่น และมีปลาวางอยู่บนนั้น และมีขนมปัง

21:10 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “จงเอาปลาซึ่งเจ้าทั้งหลายได้เมื่อกี้มาบ้าง”

21:11 ซีโมนเปโตรได้ขึ้นไป และลากอวนมาถึงฝั่ง ซึ่งเต็มไปด้วยปลาตัวใหญ่ จำนวนหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมีจำนวนมากขนาดนั้น แต่อวนก็ไม่ขาด

ความสำเร็จพร้อมกับการอวยพรของพระคริสต์

บัดนี้พระเยซูทรงบอกพวกเขาให้ทอดอวนของพวกเขาทางด้านขวาของเรือ และพวกเขาก็ทำตาม ช่างมีความแตกต่างมากมายจริง ๆ ระหว่างการทำงานโดยปราศจากพระเจ้ากับการทำงานร่วมกับพระองค์ การทำงานโดยปราศจากการชี้แนะและการอวยพรของพระองค์ กับการทำงานโดยมีการชี้แนะและการอวยพรของพระองค์! บัดนี้ทันใดนั้นพวกเขาก็จับปลาได้เป็นจำนวนมากและลากอวนกลับมาไม่ไหวด้วยซ้ำ มันเต็มเหลือเกิน!

ยอห์น ซึ่งดูเหมือนจะเป็นผู้ที่มีความคิดอยู่ฝ่ายพระวิญญาณมากที่สุดและรับรู้ไว้มากที่สุดในพวกอัครทูต เห็นภาพย้อนกลับในความทรงจำทันที เขาจำได้ว่าครั้งหนึ่งเมื่อเขาและยากอบ เปโตรและอันดรูว์อยู่ในเรือ และพวกเขาจับปลาไม่ได้เลยและชักอวนของตนอยู่ แต่พระเยซูทรงบอกเปโตรให้ทอดอวนออกไปในน้ำลึกและหย่อนอวนของเขาเพื่อจับปลา เขาหย่อนลงไปอวนหนึ่งและทันใดนั้นมันก็เต็มไปด้วยปลา อวนนั้นกำลังขาดและเขาต้องเรียกยากอบและยอห์นในเรืออีกลำให้มาช่วยเขา และที่นั่นพระเยซูทรงเรียกพวกเขาให้ไปเทศนาและตรัสว่า “...ตั้งแต่นี้ไป ท่านจะจับคน” โอ ยอห์นเอ๋ย นี่คือพระเยซู!

และเมื่อเขากล่าวเช่นนี้ เปโตรก็เห็นภาพทั้งหมด ใจที่หิวโหยของเขาต้องไปหาพระเยซู เขาต้องได้ยินคำตรัสที่แสดงการยกโทษ เขาต้องแน่ใจว่าพระเยซูยังอยากใช้ชายคนหนึ่งที่ย่อนแอและทำบาปขนาดนั้นเป็นนักเทศน์อยู่ไหม!

และพร้อมกับความหุนหันพลันแล่นที่เป็นแบบฉบับ เขาเอาเสื่อคลุมชาวประมงของตนมาสวมเพราะเขาเปลือยเปล่าอยู่และทิ้งตัวลงไปในทะเล (ข้อ 7) เปโตรเอ๋ย ท่านรอเรือไม่ไหวเชียหรือ? ไม่ เขาต้องไปหาพระเยซูทันที!

ผมนึกถึงการประชุมฟื้นฟูหนึ่งในเมืองแกรี รัฐอินเดียน่า เมื่อผมเทศนาเกี่ยวกับการกลับสัตย์ของเปโตร เมื่อผมกล่าวคำเชิญชวนให้คนบาปทั้งหลายวางใจพระคริสต์และให้ผู้ที่มิใช่กลับสัตย์มาและวางชีวิตของตนบนแท่นบูชาและรับการฟื้นฟูและรับการอวยพรและมีความสุขและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณอีก ชายคนหนึ่งก็เกือบวิ่งออกมาตามทางเดิน เขากล่าวอย่างสะอึกสะอื้นแก่ผมว่า “โอ ผมเป็นคนกลับสัตย์มาห้าปีแล้ว! นั่น

เป็นช่วงเวลาที่ยาวนานจริง ๆ กับการอยู่ห่างจากบ้าน! ช่วยบอกภรรยาของผมด้วยว่าผมอยากให้เธอลงมาและอธิษฐานกับผม” สองคนนี้อุทิศบ้านของตนและตัวเองแด่พระเจ้าอีกคนหนึ่ง เขารู้ตัวแล้วว่าเขาเคยอยู่ “ห่างจากบ้าน”

เปโตรก็รู้ตัวเช่นกัน และเขากระตือรือร้นจริง ๆ ที่จะไปหาพระเยซู!

พระเยซูทรงเริ่มทำอาหารเข้าให้พวกเขาและทรงมีปลาและขนมปังพร้อมแล้ว แต่พระองค์ทรงอยากให้พวกเขามีส่วนด้วย พระองค์จึงตรัสว่า “จงเอาปลาซึ่งเจ้าทั้งหลายได้เมื่อกี้นี้มาบ้าง” (ข้อ 10) นี่เป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจพอสมควร ก่อนหน้านั้นพวกเขาไม่สามารถลากอวนนั้นที่เต็มไปด้วยปลาตัวใหญ่เยอะขนาดนั้นเข้ามาได้ แต่ด้วยพลังกำลังที่เพิ่มพูนขึ้นเปโตรก็ฉวยอวนนั้นและลากมันขึ้นฝั่งโดยมีปลาตัวใหญ่ถึง 153 ตัวเต็มอยู่! ผมแน่ใจว่าเปโตรรีบขอตกปลาทันทีอย่างรวดเร็วเพื่อเตรียมปลาเพิ่มให้พระเยซูอย่างบนถ่านเหล่านั้น!

มันช่างวิเศษมิใช่หรือที่พระเยซูเจ้า กระทั่งในพระกายที่ได้รับส่งาราศีแล้ว ไม่ทรงละอายเลยที่จะทำงานอันต่ำต้อยอย่างการก่อกองไฟและทำอาหารบนกองไฟนั้น! องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเสิร์ฟมื้อเช้า พระหัตถ์คู่เดิมที่มีรอยตะปูยังบุโตะมือเช้าของเราเช่นกัน เราถวายคำขอบพระคุณแด่พระองค์ใหม่?

ขอให้ผู้หญิงทุกคนที่จัดเตรียมอาหารคิดว่า: พระเยซูเจ้าทรงทำแบบนั้นด้วย เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงรัก และฉันก็ทำเช่นกัน และขอให้คริสเตียนทุกคนจดจำไว้ว่าการทำงานเป็นสิ่งที่มีความสุข มันถูกต้อง มันเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า มันมีเกียรติและถวายเกียรติแด่พระคริสต์

ข้อ 12-14:

21:12 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เชิญมาและรับประทานเถิด” และไม่มีใครในพวกสาวกกล้าถามพระองค์ว่า “ท่านคือผู้ใด” โดยทราบบอกว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

แจกให้พวกเขา กับปลาเช่นกัน

21:14 นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดง

พระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่

พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย

21:13 แล้วพระเยซูทรงมา และหยิบขนมปัง และ

การปรากฏตัวครั้งที่สาม

พวกสาวกมารวมตัวกันรอบพระเยซูและกองไฟนั้น และบัดนี้พวกเขาทุกคนจำได้แล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่คืนพระชนม์แล้ว พวกเขาเอียงอาย พวกเขาดีใจ พวกเขาตื่นเต้นที่พระองค์สถิตอยู่ด้วย พวกเขาอัศจรรย์ใจ ทว่าพวกเขากำลังรอดคอยการชี้แนะ และพวกเขาจึงรับประทาน

พระเยซูทรงหยิบขนมปังและปลาและทรงยื่นให้พวกเขาอีก โอ พระองค์ทรงชอบเลี้ยงดูผู้คนของพระองค์จริง ๆ! และเป็นการดีที่เราจะอธิษฐานว่า “ขอโปรดประทานอาหารประจำวันของข้าพระองค์ทั้งหลายแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายวันนี้”

บัดนี้นี้เป็นหนที่สามแล้วที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่เหล่าสาวกของพระองค์หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตาย

แน่นอนว่าครั้งแรกนั้นคือวันแห่งการคืนพระชนม์ และพระองค์ทรงนับการปรากฏของพระองค์แก่

หญิงเหล่านั้นที่อุโมงค์ฝังศพ การปรากฏของพระองค์แก่สาวกสองคนนั้นบนถนนไปบ้านเอมมาอุสในลูกา 24 และการปรากฏของพระองค์พร้อมกับสาวกเหล่านั้นทุกคนในห้องชั้นบนนั้นวันเดียวกันนั้นตอนเย็น (20:19-23) ว่าเป็นการปรากฏตัวครั้งเดียว จากนั้นแปดวันต่อมาพระองค์ทรงปรากฏแก่เหล่าสาวกอีก (20:26) และคราวนี้ ครั้งที่สามพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกสาวกริมทะเลกาลิลี หลังจากการคืนพระชนม์ของพระเยซู 1 โครินธ์ 15:5-8 บอกเราว่า:

“...และพระองค์ได้ถูกเห็นโดยเศฟาส จากนั้นโดยสิบสองคนนั้น หลังจากนั้น พระองค์ได้ถูกเห็นโดย พวกพี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว หลังจากนั้น พระองค์ได้ถูกเห็นโดยยากอบ จากนั้นโดยอัครทูตทั้งหมด และในที่สุดพระองค์ได้ถูกเห็นโดยข้าพเจ้า ด้วย เหมือนคนหนึ่งที่คลอดก่อนกำหนด”

พระองค์ทรงปรากฏซ้ำแล้วซ้ำอีกเป็นเวลาสี่สิบวัน กิจการ 1:3 กล่าวว่า “ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงแสดง พระองค์เองว่าทรงพระชนม์อยู่ หลังจากการทรงทนทุกข์ของพระองค์แล้ว ด้วยการพิสูจน์อย่างแน่นนอนหลาย อย่าง และทรงถูกพบเห็นโดยพวกเขาเป็นเวลาสี่สิบวัน และตรัสถึงสิ่งทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรของ พระเจ้า”

ในลูกา 24:39 เราอ่านว่าพระเยซูทรงให้เหล่าสาวกเอามือของพวกเขาจับต้องพระองค์ พวกเขาเห็น พระองค์กินและดื่มต่อหน้าพวกเขา ในจดหมายฝากฉบับแรกของเขาจอห์นเตือนใจเราเกี่ยวกับพระคริสต์ผู้ทรง ถูกเผยให้ประจักษ์: “ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งพวกเราได้ยิน ซึ่งพวกเราได้เห็นกับตาของพวกเรา ซึ่ง พวกเราได้พินิจดู และมือของพวกเราได้จับต้อง เกี่ยวกับพระวาทแห่งชีวิต” (1 ยอห์น 1:1) กิจการ 1:3 บอก เราว่าแก่พวกอัครทูต “ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงแสดงพระองค์เองว่าทรงพระชนม์อยู่ หลังจากการทรงทนทุกข์ของ พระองค์แล้ว ด้วยการพิสูจน์อย่างแน่นนอนหลายอย่าง และทรงถูกพบเห็นโดยพวกเขาเป็นเวลาสี่สิบวัน และ ตรัสถึงสิ่งทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรของพระเจ้า” ฉะนั้นตลอดสี่สิบวันพระเยซูเจ้าจึงทรงสำแดง พระองค์แก่ผู้คนเหล่านั้น: ครั้งหนึ่งแก่ฝูงชนกว่า 500 คนและหลายร้อยคนยังมีชีวิตอยู่กระทั่งในสมัยของเปาโล เพื่อจะให้คำพยานเกี่ยวกับเรื่องนี้ ผู้ที่ไม่เชื่อเรื่องการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ก็เป็นคนโง่ เหมือนอย่างที่ว่าพระ เยชูเองทรงเตือนใจสองคนนั้นที่กำลังเดินทางไปบ้านเอมมาอุสและตรัสว่า “โอ พวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยใน การเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้นั้น จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์สิ่งเหล่านี้ และเข้า ในสง่าราศีของพระองค์มิใช่หรือ” (ลูกา 24:25,26)

ข้อ 15-17:

21:15 ดังนั้นเมื่อเขาทั้งหลายรับประทานเสร็จแล้ว พระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า “ซีโมน บุตรชาย ของโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้ หรือ” เขาทูลพระองค์ว่า “ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบที่ข้าพระองค์รักพระองค์”

พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงเลี้ยงลูกแกะทั้งหลาย ของเราเถิด”

21:16 พระองค์ตรัสกับเขาเป็นครั้งที่สองอีกว่า “ซี โมน บุตรชายของโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ” เขา ทูลพระองค์ว่า “ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์

ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงเลี้ยงแกะทั้งหลายของเราเถิด” 21:17 พระองค์ตรัสกับเขาเป็นครั้งที่สามว่า “ซีโมน บุตรชายของโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ” เปโตรก็เป็นทุกขใจเพราะพระองค์ตรัสกับเขาเป็นครั้งที่

ที่สามว่า “ท่านรักเราหรือ” และเขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบสิ่งสารพัด” พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงเลี้ยงแกะทั้งหลายของเราเถิด

เปโตรเอ๋ย ถ้าท่านรักเรา จงกลับไปเทศนาเถิด!

พระเยซูทรงผลักดันเรื่องนี้อย่างจริงจังแต่ก็ชัดเจนจริง ๆ! “เพราะว่าบรรดาของประทานและการทรงเรียกของพระเจ้า นั้น ก็ปราศจากการเปลี่ยนพระทัย” (รม. 11:29) เปโตรรับความรอดแล้วและจะไม่รอดไม่ได้ เขาได้รับการทรงเรียกแล้วและจะไม่รับการทรงเรียกไม่ได้ เขาต้องรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า

คุณรักพระคริสต์ไหม? นั่นคุณต้องพิสูจน์มันโดยการบอกผู้อื่น ความเชื่อฟังคือตัววัดของความรัก นี่เป็นสิ่งที่พระเยซูตรัสในยอห์น 14:15,21,23,24 คนที่รักพระคริสต์ย่อมแสดงมันออกมาโดยวิธีที่เขาเชื่อฟัง พระเยซูทรงถามคำถามนี้สามครั้งว่า “ซีโมน บุตรชายของโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ” ตอนแรกพระองค์ตรัสว่า “จงเลี้ยงลูกแกะทั้งหลายของเราเถิด” (ข้อ 15) เพราะว่าเปโตรเอ๋ย ท่านอ่อนแอและเปราะบางและคริสเตียนคนอื่น ๆ อีกมากมายจะเปราะบางเช่นกัน อาจไม่เป็นคริสเตียนที่มีความเป็นผู้ใหญ่ และพวกเขาจะต้องการการปลอบประโลมใจ จงบอกพวกเขาว่าพระเจ้าทรงยกโทษให้ท่านแล้วและกำลังใช้ท่าน จงเลี้ยงลูกแกะเล็ก ๆ เหล่านั้นเถิด เปโตรเอ๋ย

และจากนั้นพระองค์ตรัสว่า “จงเลี้ยงแกะทั้งหลายของเราเถิด” ซึ่งเป็นครั้งที่สองและที่สาม (ข้อ 16,17)

เปโตรเป็นทุกขใจ พระเยซูไม่เชื่อในความรักของเขาหรือ? โอ เชื้อสี แต่เปโตรต้องพูดออกมา เขาต้องตัดสินใจในความคิดของเขาเองว่า ทั้ง ๆ ที่เขาล้มเหลว ความรักอันท่วมท้นที่มีให้แก่พระคริสต์ยอมทำให้เขาสู้ต่อและประกาศข่าวประเสริฐ ขณะจิตวิญญาณและเป็นตัวแทนพระคริสต์

จงสังเกตว่าเปโตรจะต้องทำสิ่งใด “จงเลี้ยงลูกแกะทั้งหลายของเราเถิด” และ “จงเลี้ยงแกะทั้งหลายของเราเถิด” เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงหมายถึงการเลี้ยงแกะที่หลงหายเหล่านั้นแห่งวงศ์วานอิสราเอล เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่เขากระทำ ไนไม่ช้าเปโตรจะยืนขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์และเทศนาแก่หลายพันคน และคนมากมายจะรับความรอด ฉะนั้นแน่นอนว่าการเลี้ยงแกะในที่นี้จึงหมายถึงการเกิดผล การช่วยผู้คนให้รับความรอด การกระทำตามพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ นั่น ตามที่เปโตรและอัครทูตทุกคนเหล่านั้นได้รับคำบัญชาอย่างชัดเจน

เมื่อพระเยซูทรงถามว่า “เปโตรเอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้หรือ” พระองค์ทรงหมายความว่ามากกว่าพวกสาวกที่เหลือรักพระองค์หรือ? เปโตรกล่าวไปก่อนหน้าแล้วว่า “ถึงแม้ว่ามนุษย์ทุกคนจะสะดุดเพราะพระองค์ แต่ไม่มีทางที่ข้าพระองค์จะสะดุด” (มธ. 26:33) นั่นบอกเป็นนัยว่าเปโตรรักองค์พระผู้เป็นเจ้ามากเสียจนเขาจะส่ายมือว่าจะต้องแลกด้วยสิ่งใดก็ตาม เปโตรเป็นผู้ที่ได้รับการเปิดเผยที่ชัดเจนนั้นว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์นั้น พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

“เปโตรเอ๋ย ท่านยังรักเราอยู่ไหม? ท่านรักเรามากกว่าคนเหล่านี้หรือ?” โอ เปโตรไม่โอ้อวดแล้วตอนนี้ แต่กล่าวอย่างถ่อมใจว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์”

พระองค์ทรงหมายความว่า “เปโตรเอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าปลาและกิจการจับปลาหรือ?” ผมแน่ใจว่าเปโตรรักเช่นนั้น แต่พระเยซูทรงอยากให้เขาปฏิเสธแนวคิดเกี่ยวกับชีวิตแห่งการทำเงิน ชีวิตฝ่ายโลก อย่างเปิดเผย Macaulay กล่าวว่า “ผมไม่คิดว่าสามคำถามนั้นของพระเจ้าช่วยให้รอดที่ถามเปโตรถูกถามแบบรวดเร็ว ดิด ๆ กัน แต่พวกมันไหลเข้ามาในการสนทนานั้นเป็นช่วง ๆ ระหว่างหลายคำถาม สวากผู้หนึ่งที่ตกต่ำแต่ลุกขึ้นอย่างรวดเร็วมีเวลาที่จะคิด”

และ Dr. Ironside มีความเห็นนี้:

ใจความหลักที่โดดเด่นของบทนี้คือการกลับสู่สภาพเดิมต่อหน้าผู้คนของอัครทูตเปโตร เขาผู้ซึ่งทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าผิดหวังอย่างน่าเศร้าในยามคับขันอาจคิดว่าตนคงจะไม่ได้รับการยอมรับให้เป็นหนึ่งในพวกอัครทูตแล้ว แต่เขายังได้รับความรักอันอ่อนโยนขององค์พระผู้เป็นเจ้าหลังจากที่เขาล้มเหลวพอ ๆ กับแต่ก่อน ผมหวังว่าเราจะเข้าใจเรื่องนั้น

บัดนี้ผมไม่สงสัยเลยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงฟื้นคืนจิตวิญญาณของเปโตรแล้วก่อนที่เหตุการณ์สาธารณะนี้เกิดขึ้น เราถูกบอกไว้เมื่อสวากเหล่านั้นมาจากบ้านเอมมาอูสในเย็นวันแรกนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาพบพวกสวากชุมนุมอยู่ด้วยกัน โดยกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริง ๆ และได้ทรงปรากฏแก่ซีโมน” เราไม่ทราบว่าการปรากฏนั้นเกิดขึ้นที่ไหน แต่มีการพบกันแบบลับ ๆ แล้วระหว่างเปโตรกับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เขาได้ปฏิเสธ และด้วยเหตุนี้ ผมจึงแน่ใจว่าจิตวิญญาณของเปโตรได้รับการฟื้นคืนแล้ว

ข้อ 18,19:

21:18 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านว่า ตอนที่ท่านยังหนุ่ม ท่านเคยคาดเอวเอง และเคยเดินไปไหน ๆ ตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อท่านจะชราแล้ว ท่านจะเหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาดเอวท่าน และพาท่านไปยังที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป”

21:19 พระองค์ตรัสสิ่งนี้ เพื่อบอกเป็นนัยว่า เขาจะถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าด้วยความตายอะไร และเมื่อพระองค์ได้ตรัสสิ่งนี้แล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด”

เปโตรจะต้องเป็นมรณะสักขี

เราไม่ทราบในประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการเสียชีวิตของเปโตร จดหมายฝากสองฉบับของเขาถูกติดฉลากว่ามาจากบาบิโลนซึ่งเป็นที่ ๆ เขาไปเทศนาแก่พวกยิวที่กระจัดกระจายไป ใน 1 เปโตร 5:13 เขาเขียนว่า “คริสตจักรที่เมืองบาบิโลน ซึ่งถูกเลือกสรรไว้พร้อมกับพวกท่าน ฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน และมาระโกบุตรชายของข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังพวกท่านด้วย” และใน 2 เปโตร 1:13,14 เขาเขียนว่า “ใช้แล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าสมควร ขณะที่ข้าพเจ้ายังอาศัยอยู่ในพลับพลาที่นี่ ที่จะปลุกเร้าพวกท่านโดยให้พวกท่านระลึกถึง

สิ่งเหล่านี้ โดยทราบบว่า อีกไม่ช้าข้าพเจ้าก็จะต้องถอดปลั๊กพลาของข้าพเจ้าหลังนี้ออก เหมือนอย่างที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้ว” ฉะนั้นเปโตรจึงดูเหมือนจะทราบบว่าความเป็นภรรยาของเขากำลังเข้ามาแล้ว ซึ่งพระเยซูทรงบอกล่วงหน้าแล้วตรงนี้ในยอห์น

ในเรื่องนั้น เขาเป็นเหมือนอัครทูตเปาโลผู้ซึ่งเขียนใน 2 ทิโมธี 4:6 ว่า “เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาแห่งการจากไปของข้าพเจ้านั้นใกล้จะถึงแล้ว”

F.B. Meyer ออกความเห็นว่:

การติดตามพระคริสต์เกี่ยวข้องกับภาระหนักที่เกือบแน่นนอนในตอนแรก เมื่อเปโตรถามว่าพวกเขาจะได้รับสิ่งใด ผู้ซึ่งได้สละทิ้งสิ่งสารพัดเพื่อจะติดตามพระเยซู พระอาจารย์ก็ไม่ทรงลังเลเลยที่จะตรัสว่าผู้กระสมแห่งการทนทุกข์จะปนกับอาหารทุกจานที่อยู่บนโต๊ะของพวกเขา และเมื่อยากอบและยอห์นพยายามที่จะขอร้องที่นั่งข้างขวาและข้างซ้ายของพระที่นั่งนั้น พระองค์ก็ตรัสถึงถ้วยและบาปติศมาแห่งความเจ็บปวด แต่ภายหลัง เมื่อกางเขนและหลุมศพนั้นผ่านพ้นไปแล้ว ความชื่นบานอันเต็มเปี่ยมและความสุขเกษมซึ่งอยู่ที่พระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าตลอดไป เป็นนิรันดร์!

ประเพณีกล่าวว่าเปโตรตายในกรุงโรมแต่นั้นเป็นเรื่องที่เชื่อถือไม่ได้และไม่เป็นความจริง ศาสนจักรโรมันต้องให้เปโตรอยู่ในกรุงโรม มิฉะนั้นก็ไม่มีข้ออ้างสำหรับตำแหน่งพระสันตะปาปา ไม่มีข้ออ้างสำหรับคำกล่าวอ้างเหล่านั้นของศาสนาจักรโรมันที่จะยกโทษบาปและเรื่องต่าง ๆ เช่นนั้น แต่เปโตรไม่เคยอยู่ที่กรุงโรมเลย จงหมายเหตุพยานหลักฐาน:

1. เมื่อเปาโลเขียนไปถึงกรุงโรมในโรม บทที่ 16 เขาก็เอ่ยชื่อคนและครอบครัวประมาณยี่สิบแปดชื่อผู้ซึ่งเขาฝากความคิดถึงมาให้ เปโตรไม่ถูกเอ่ยชื่อเลยเพราะเขาไม่ได้อยู่ที่นั่น

2. เมื่อเปาโลมาถึงกรุงโรม ในกิจการ 28 บางคนมาพบกับเขาแต่เปโตรไม่ได้มาและพวกผู้นำยิวที่นั่นไม่คุ้นเคยกับข่าวประเสริฐ เปโตรไม่ได้อยู่ที่นั่น

3. เมื่อเปาโลเขียนมาจากกรุงโรม นั่นคือ จดหมายฝากของเขาที่ส่งไปถึงชาวเอเฟซัส ชาวฟิลิปปี ชาวโคโลสี 2 ทิโมธีและฟีเลโมน ในจดหมายเหล่านี้ทั้งหมดเขาไม่เคยกล่าวถึงเปโตรว่าอยู่ที่กรุงโรมเลย อันที่จริงเขากล่าวอย่างชัดเจนใน 2 ทิโมธี 4:10-12 ว่า:

“เพราะว่าเดมาสได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปแล้ว โดยหลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้จากไปยังเมืองเฮสซาโลนิกา เครสเซนส์ได้ไปยังแคว้นกาลาเทีย ทิตัสได้ไปยังเมืองดาลมาเทีย ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า จึงไปตามมาระโกและพาเขามาพร้อมกับท่าน เพราะเขาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าสำหรับการรับใช้ และข้าพเจ้าได้ส่งทิตัสไปยังเมืองเอเฟซัสแล้ว”

ฉะนั้นเปาโลจึงกล่าวว่า “ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า” และคริสเตียนที่ตีคนอื่น ๆ ผู้ซึ่งเคยอยู่ที่นั่นก็จากไปแล้ว เปโตรไม่ถูกเอ่ยชื่อ เขาไม่ได้อยู่กับเปาโล ประเพณีของโรมที่ว่าเปโตร ณ เวลานั้นอยู่ในคุกกับเปาโลก็ไม่เขียนไว้ในพระคัมภีร์

4. อัครทูตเปโตรได้พบน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างชัดเจนแล้วว่าเขาจะต้องไปหาพวกที่เข้าสู่หนัด นั้น

คือ พวกยิว ขณะที่เปาโลจะต้องไปหาพวกต่างชาติที่กรุงโรมและที่อื่น กาลาเทีย 2:7-9 กล่าว ฉะนั้นเปโตรจึงไปหาพวกยิวที่กระจัดกระจายไปที่บาบิโลน และไม่เคยปรากฏตัวที่กรุงโรมเลย

เราไม่ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับความตายของเขา แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาตายเป็นมรณะสักขี และเราแน่ใจว่าเขาตั้งใจที่ได้ตายเพื่อพระเยซู

ข้อ 20-25:

21:20 แล้วเปโตร เมื่อเหลียวหลัง ก็เห็นสาวกคนนั้น ผู้ที่พระเยซูทรงรักตามมา ผู้ซึ่งได้เอนกายลงที่พระทรวงของพระองค์ด้วยเมื่อรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น และได้ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้ซึ่งจะทรยศพระองค์คือผู้ใด”

21:21 เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า และคนนี้จะทำอะไร”

21:22 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามา นั้นจะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า ท่านจงตามเรามาเถิด”

21:23 แล้วถ้อยคำนี้จึงลือไปท่ามกลางพวกพี่น้อง

ว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย แต่พระเยซูไม่ได้ตรัสแก่เขาว่า “สาวกคนนั้นจะไม่ตาย” แต่ตรัสว่า “ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามา นั้นจะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า”

21:24 สาวกคนนี้แหละ ซึ่งเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้ และได้เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ และเราทั้งหลายทราบว่าเป็นคำพยานของเขาเป็นความจริง

21:25 และมีอีกหลายสิ่งเช่นกันซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ ซึ่งถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้ทั้งโลกเองก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือเหล่านั้นที่จะถูกเขียน เอเมน

แล้วยอห์นล่ะ?

ยอห์นใกล้ชิดกับพระผู้ช่วยให้รอดมาก ๆ มันเป็นความอัศจรรย์ใหม่ที่ทำให้เปโตรได้ถามเกี่ยวกับยอห์น? หรือถ้าเปโตรจะต้องตายในฐานะมรณะสักขี ตามที่ข้อ 18 บ่งชี้ แล้วยอห์นล่ะ? เขาจะเป็นมรณะสักขีเหมือนกันไหม? เปโตรเอ๋ย นั่นไม่ใช่ธุระของใครของท่าน “จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า” (ข้อ 22)

เห็นได้ชัดว่ายอห์นจะมีชีวิตยืนยาวกว่าสาวกคนอื่น ๆ ชาวประเสริฐของยอห์น หนังสือวิวรณ์และจดหมายฝากทั้งสามฉบับนี้น่าจะถูกเขียนประมาณปี 90

พระเยซูตรัสว่า “ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามา นั้นจะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า” (ข้อ 22) กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกสาวกจะต้องคาดหวังว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาได้ทุกเมื่อ พวกเขาถูกบัญชาอย่างชัดเจนว่า “เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่ทราบวันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา” (มธ. 25:13) และถ้ายอห์นจะมีชีวิตอยู่จนถึงการรับขึ้นนั้น นั่นก็คงไม่ใช่ธุระของเปโตรเลย

เราจำได้ว่าพวกสาวกได้โต้เถียงกันว่าใครควรเป็นใหญ่ที่สุด และยากอบและยอห์นให้มารดาของตนมา และทูลขอพระเยซูว่าพวกเขาควรได้นั่งทางขวามือและซ้ายมือของพระองค์ในอาณาจักรนั้น พวกเขาคิดผิด ในมัทธิว 20:1-16 พระเยซูทรงเล่าคำอุปมาเรื่องเหล่าคนงานในสวนองุ่นและคนเหล่านั้นที่ทำงานชั่วโมงเดียวได้รับเงินหนึ่งเดนาเรียน เช่นเดียวกับคนเหล่านั้นที่ทำงานทั้งวัน พระเยซูทรงเตือนใจพวกสาวกว่าบำเหน็จของเหล่าคนงานถูกฝากไว้ในพระหัตถ์ของพระอาจารย์นั้น และทุกคนจะได้รับการปฏิบัติอย่างยุติธรรมและเราทุก

คน ขอขอบคุณพระเจ้า จะได้รับการปฏิบัติโดยพระคุณ

มีการลือกันไปทั่วว่ายอห์นผู้เป็นที่รักจะไม่ตาย แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระเยซูตรัส (ข้อ 23)

คราวนี้ ในข้อ 24 เราเรียนรู้ว่ายอห์นเองเป็นผู้ที่พระองค์ทรงเรียกว่า “สาวกคนนั้นผู้ที่พระเยซูทรงรัก” (ข้อ 20; 19:26; 13:23) และยอห์นเป็นผู้ที่ได้รับอนุญาตให้เขียนมันว่าเขาเป็นสาวกคนนั้นที่พระเยซูทรงรักแต่เขาก็ถ่อมใจและเว้นการเอ่ยชื่อของตนจนถึงตรงนี้ในข้อ 24

ข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มเล่าทุกสิ่งเกี่ยวกับชีวิตของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกใหม่? โอ ไม่ใช่ พวกมันเล่าเฉพาะสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกเลือกและจำเป็นในการเปิดเผยของพระเจ้า แต่ถ้าทุกสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำถูกเล่าและถูกอธิบาย “แม้ทั้งโลกเองก็อาจจะไม่พอไว้หนังสือเหล่านั้นที่จะถูกเขียน” (ข้อ 25) เพราะว่าทุกสิ่งที่พระเยซูตรัสมีความไพบูลย์แบบหาที่สุดมิได้ขนาดนั้น ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำมีความสำคัญและความหมายแบบหาที่สุดมิได้จนโลกรับมันไว้ทั้งหมดไม่ได้

แต่ขอขอบคุณพระเจ้า หนังสือยอห์นถูกเขียนเพื่อที่เราจะทราบว่าเป็นพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและวางใจพระองค์และรักพระองค์

